

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
QUEEN
THIS

FIERCE &
DEADLY

STACIA STARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

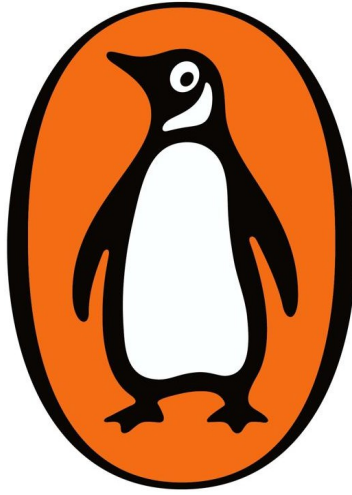
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

Stacia Stark, buluntu aileler, kendine güvenen kahramanlar ve düşünceli, huysuz kahramanlar hakkında yazmayı seven bir fantezi romantizm yazarıdır. Aslen Yeni Zelandalı olan Stacia, on yılı aşkın bir süreyi seyahat ederek ve çeşitli ülkelerde yaşayarak geçirmiştir.

Serbest metin yazarı olarak dünyanın dört bir yanındaki ülkeleri gezen Stacia, hem seyahat tutkusunu hem de yaratıcılığını bu maceralara bağlıyor. Seyahat etmediği ya da yazmadığı zamanlarda Stacia genellikle iyi bir kitabın sayfalarında kayboluyor.

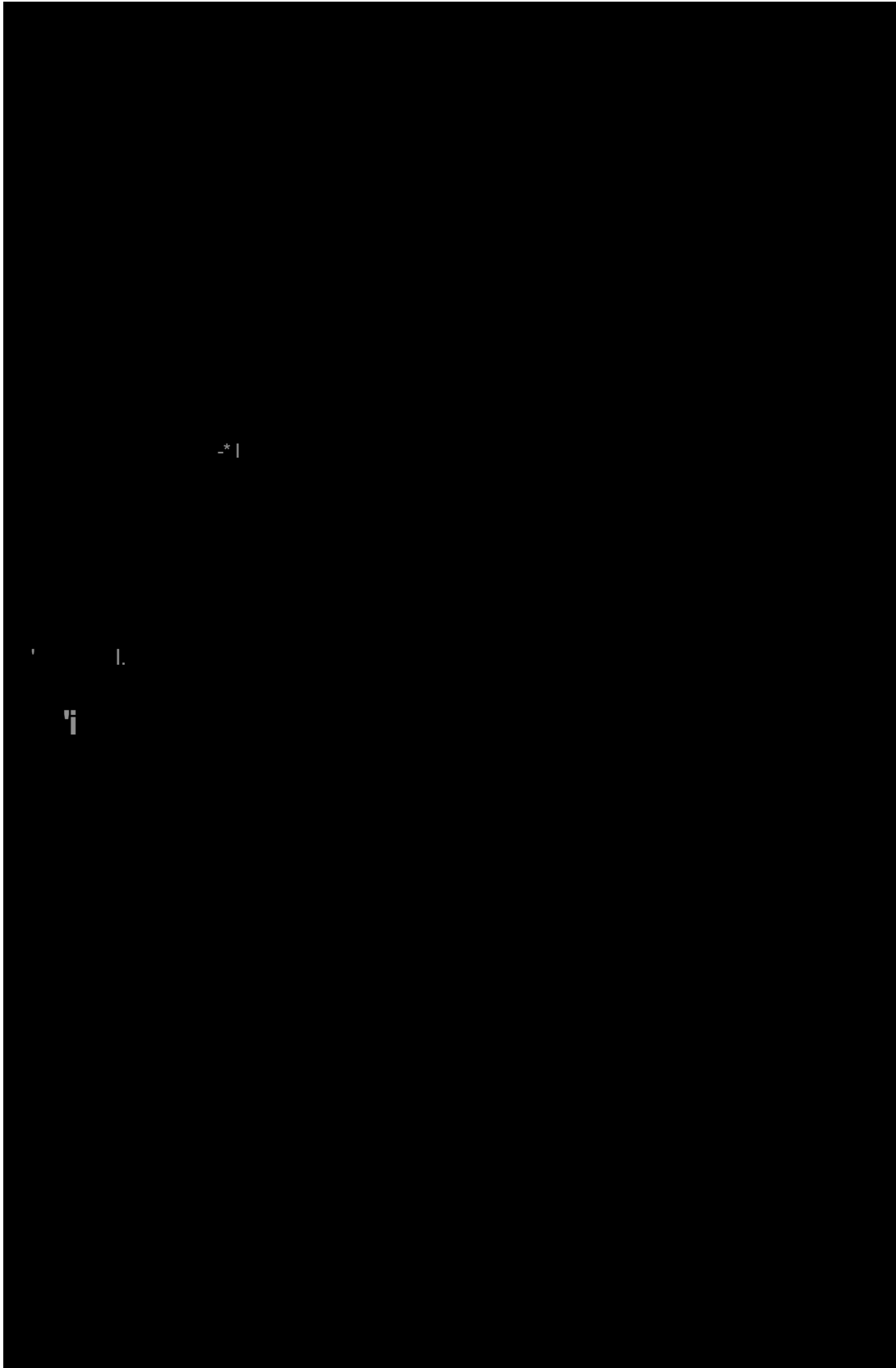
Gelin Facebook'ta merhaba deyin: facebook.com/groups/starkxsociety Veya Staciastark.com adresinden daha fazla bilgi edinin

Stacia Stark

A Q U E N T H I S F I E R C E A N D D E A D L Y

*Cristina Weiner için.
Senin için zalim bir kralın zindanına gizlice girerdim.*

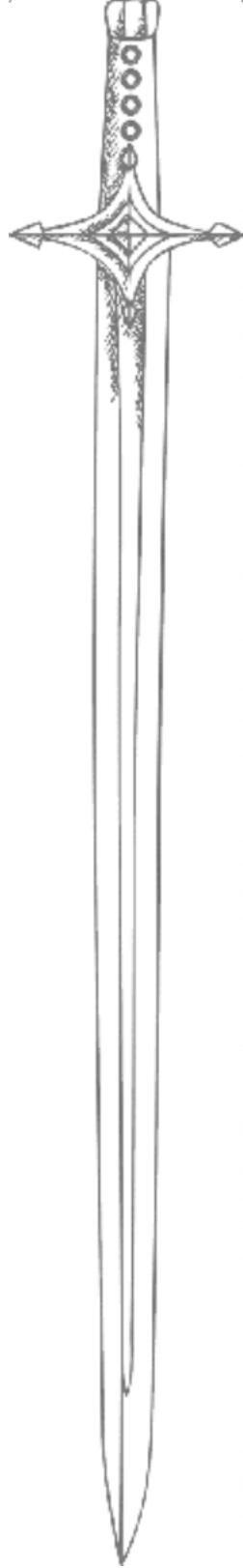

*Hayat çoğunlukla köpük ve
baloncuktur, İki şey taş gibi durur,
Başkasının sıkıntısında nezaket,
kendi sıkıntınızda cesaret.*

-Adam Lindsay Gordon

PROLOGUE

Prisca

egner eğildi ve Regner, Zathrian ve Eadric birlikte dikkatle sakladıkları bir nesneyi kaldırdılar.

R Bir ayna.
Dalgalar zorlandığında... Ve yansıma aldattığında...

Conreth'in gücü cama çarptı. Ama ayna donup patlamak yerine onun gücünü yansıttı.

Dehşet içimde patladı. Gücümü kendime çektim. İşe yaramadı.

Zaman durmadı.

Bayılmamıştım. Hâlâ gücüm vardı. Regner'in yanındaki gemide kuzenim bana gülümsedi.

Beni *etkisiz hale* getirmişti.

Bu yüzden buradaydı. Gücünü sadece bunun için saklamıştı.

Bir numara. Regner en önemli adamlarından bazılarını feda etmiş, Conreth'in gücünü kullanmaktan başka bir şey yapamayacağından emin olmak için korumalarının işe yaramaz görünmesini sağlamıştı...

O güç bizim hatlarımıza doğru geri dönüyordu. Ama Conreth yerine bizi hedef alıyordu.

Kendimi Lorian'a doğru fırlattım.

Tam da kardeşinin gücü onu göğsünden vurduğu sırada.

Lorian bana baktı ve güzel yüzünde bir farkındalık belirdi. Kelimeleri şekillendirdiğini gördüm.

"Başka bir hayatta."

Buza dönüşüyordu, gözleri bomboştu. Gitti.

Bir an için onu yanımda hissettim, ruhu benimkini okşuyordu.

Seni seviyorum.

Buz binlerce parçaya ayrıldı. Conreth

kardeşinin adını haykırdı.

Herkes bağılıyor, saklanmak için eğiliyordu.

Ama ses kesildi.

Hayır.

Hayır, Lorian gitmemişti.

Söz vermişti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi hissetmeni istiyorum. Her zaman senin yanında olacağım, Prisca.

Sen ve ben."

Elim kum saatine gitti. Arkamda Telean çığlık atıyordu.

"Hayır, Nelayra, yapma! Bu seni öldürecek!"

Sadece bir düşünceyle zamanı durdurdum. Zathrian'ın beni etkisiz hale getirmeye çalıştığını hissedebiliyordum ve onu görmezden geldim. Bir keresinde beni etkisiz hale getirmek için tüm gücünü kullanmıştı.

Ve bir gün, ödeyecek, ödeyecek ve ödeyecekti.

Şimdi beni yönlendiren şey öfkeydi, bedenimde gürlüyordu. Ruhumda.

Zamanı dondurmuştum ama bu yeterli değildi.

Hayır, eğer zaman şimdi yeniden başlasaydı, Lorian

yine de gitmiş olurdu. Telean'ın sesi zihnimde

yankılanıyor gibiydi.

"Dünya dengeli olmalı."

Dünya umurumda değildi.

Aldığım uyarılar kulaklarımda tekrar tekrar çınladı.

Ysara'nın gözlerinde sempati titreşiyordu. *"Fae prensinle geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Ama şunu bil ki, onu elinde tutamazsın."*

Kraliçe'nin kahini, sesi gerçekçi. *"Kana Susamış Prens ölecek."*

Tanrılar onun ölümünü istemiş olabilir. İstediklerini aldılar. Ama ben onu geri getirecektim.

İmkânsız olması umurumda değildi. En azından yasak olduğunu.

Eğer başarırısam, tanrılar cüretim yüzünden beni cezalandırabilirdi.

Başımı geriye atarak çığlık attım ve gücümün her damlasını kendime çektim. Çok az şeyim kalmıştı ama yine de ruhumun her parçasından aldım. Ve hiçbir şey kalmadığında, daha fazlasını aldım.

Acı içime işledi. Ve bir anlığına Lorian'ın varlığı bir kez daha yanımdaydı.

"Bırak," diye fısıldadı. Ve bu iki kelimede o kadar çok sevgi vardı ki, birden göğsümün ezildiğini hissettim.

Bırakmadım. Daha derine indim. Daha sert çektim.

Lorian'ın ruhunun bedenine yeniden girdiğini hayal ettim. Küçük, parçalanmış parçalarının yeniden birleştiğini hayal ettim.

Kum saati ısındı, sanki eski eser bile durmam için bana bağıırıyordu. Acı başımda patladı ve beni dizlerimin üstüne düşürdü. Dişlerimi sıkarak dayandım. Beni terk edemedi. O-

Burnumdan kan aktı, kulaklarımdan sızdı. İşe yaramıyordu. Yine de dayandım.

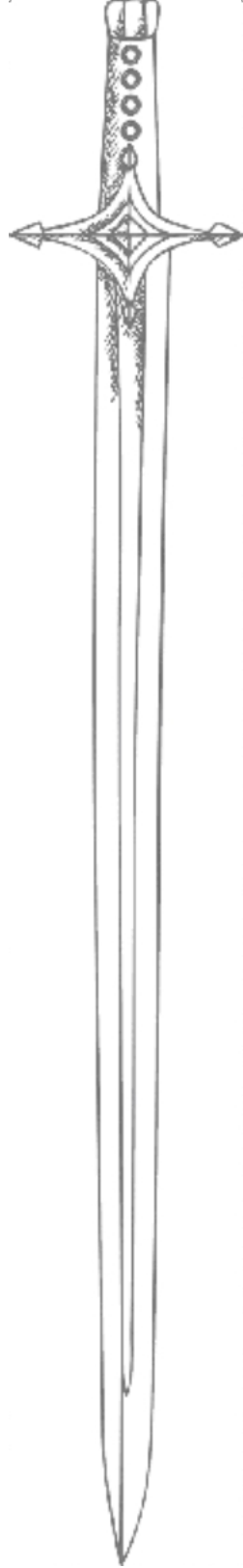
"Her hayatta, vahşı kedi. Ne olursa olsun, buna tutunacaksın. Her hayatta sen ve ben varız."

Dişlerimi sıktım ve sahip olduğum her şeyi doğanın ve tanrıların kanunlarına meydan okumak için kullandım.

Her hayatta, Lorian.

1

Prisca

Lorian'ın parçaları havada asılı kaldı, vücudunun buzdan heykeli çarpma anında donmuş paramparça bir vazo gibiydi.

P Çok şey kaybetmiştim. Tekrar ve tekrar. Ama onu kaybedemezdim. Buna dayanamazdım. Bu beni buz gibi küçük parçalara ayırırdı. parçalara baktım. Bu yüzden elim ağrıyana kadar kum saatimi kavradım ve sahip olduğum her şeyle gücümü tırmalamaya devam ettim.

Ruhumun kenarları yanmaya başladı, küçük parçalar küle dönüştü ve sürüklenip gitti. Gözlerimden damlayan kanı kırıştıtararak eşime odaklandım.

Sonunda, tek bir saniye geriye kaydı. Ve sonra bir tane daha. Bir saniye daha. görüşümün kenarları karardı. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Ama sihrimi beni ona bağlayan bir ip gibi kullandım.

Ve tutundum.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. *Reddettim.*

Ama vücudumu garip, baş döndürücü bir telaş kapladı. Birdenbire geminin üzerinde, sadece birkaç adım ötemde, yüz hatları ürkütücü bir şekilde benimkine benzeyen iki kadın duruyordu.

Bir hıçkırık göğsümü titretti. Soldaki kadın... Gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgiler olmasa ikiz olabilirdik.

Bir zamanlar bana yüzünü göstermediği için Ysara'dan nefret ederdim. Şimdi ise her gün aynada onu gördüğümü biliyordum.

Bu benim annemdi. Gerçek annem.

Bir parçam, kaybolduğum gece o evden çıkmayı başarmış olmasını umuyordu. Bir yerlerde hayatta olduğunu. Şimdiye kadar fark etmemiştim. Bu umuda ne kadar aptalca sarılmışım.

Bırakmak acı verdi.

Yanında duran kadın da bana aynı gözlerle bakıyordu. benimkiyle aynı renkteydi. Ama gözleri yaşlı ve hınzırdı, ağzının etrafında oynayan gülümseme dünyanın sırlarını bildiğini ve onlardan etkilenmediğini gösteriyordu. Bu, gücünü düşmanlarını yaşlandırmak için kullanan kadındı. Son anlarında öfke saçarak Eprotha'nın başkentini Lanetli Şehir'e çeviren kadın.

Büyükannem.

Annem yanağımı okşamak istercesine elini uzattı. Ama teninden hiçbir sıcaklık yayılmadı. Onun dokunuşunu asla bilemeyecektim.

"Bırak beni, Nelayra. Bunun yasak olmasının bir sebebi var." Sesi yumuşaktı.

Nazikçe.

"Yapamam."

Gözleri öylesine kederle doldu ki göğsüm sıkıştı.

"Onu seviyorum. Özür dilerim."

Büyükannemin ağzı kıvrıldı. "Bırakın çocuk kendi kaderini kendi seçsin. Tıpkı bizim yaptığımız gibi."

İkisi de ölmüştü. Bu bir uyarı mıydı? Gücümü kendime çekmeye devam ettim ve büyükannem anneme bakarak güldü. "Yasaları ne kadar da umursamazca hiçe sayıyorsun. Sanki genç halime bakıyorum."

Göğsüm çukurlaştı. Büyükannemin öfkesi bütün bir şehri yerle bir etmişti. Böyle bir yıkım benim kaderim miydi?

"Lütfen, Nelayra," diye yalvardı annem. "Eğer bunu yaparsan..."

Büyükannem ona sert bir bakış attı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Eğer öbür dünyada bize katılmazsan, bunun sonuçları olacak. Ağır sonuçlar."

Zamanı geriye doğru döndürmek için kum saatini kullandığım anda bunu anlamıştım. Ve hiçbir şey beni durduramazdı. Hiçbir şey.

Başını bana doğru salladı ve gözlerinde merhamet parıldadı. "Acı çekmenin ne demek olduğunu bildiğini sanıyorsun. Hayatının geri kalanında bu seçimin sonuçlarıyla yaşayacaksın."

"O olmadan krallığımızı kurtaramam." Onsuz *yaşayamam*.

Bakışları sertleşti. "Eylemlerini bana bu şekilde haklı göstermeye çalışma kızım. Sen benim kanımdansın. Ve ben torunumdan, gücünü *herhangi birine* teslim eden bir kraliçeden daha iyisini beklerim."

Utanç içimde kıvrıldı ve başımı eğdim. Annem bir adım daha yaklaştı ve bu sefer yüzümü kavrayan elinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Ben de babanı aynı şekilde seviyordum. Ben de dinlemezdim." Tereddüt etti ve sonra dudakları sertleşti. Elini uzattı ve hepimizin gözlerinin renginde kehribar rengi bir ışık topu belirdi. Bileğinin bir hareketiyle, göğsüme bastırdı ve ben o ışığın içimde kayboluşunu izledim.

Büyükanneme baktığında, yaşlı kadın gözlerini devirdi. "Oh, çok iyi."

Kendi kehribar rengi ateşi daha da parlaktı. "Dünyayı değiştir, torunum. Ve krallığımızı iyileştir."

LORIAN

Bir şeylerin çok yanlış gittiğine dair belli belirsiz bir his vardı içimde. Göğsümde bir huzursuzluk hissi vardı.

Bum!

Döndüm. Bariyer düşerken içimi bir coşku kapladı ve kayıklardaki insanlardan bazıları parlamaya başladı, geri dönen güçleriyle Regner'ın filosuna saldırdılar.

Muzaffer bir kahkaha attım.

Prisca'nın kokusu ondan önce bana ulaştı. Sevinç görmeyi bekliyordum ama yüzü ölümcül derecede solgundu. Ona adını verdiğim vahşi kedi gibi savaştı, saldırdı, ayağı beni çelmelemek için benimkinin arkasına geçti.

Bir sorun vardı.

Yüzünü avuçlamak için uzandığımda bile beni güvertede birkaç adım daha geriye itmesine izin verdim.

Altımızdaki gemi patladı.

Ona ulaşmak, onu yakalamak için tek bir anım vardı.

Gözleri çılgına dönmüştü ve bana doğru sıçradı, ancak havada savruldu.

Uzuvlarından birini yakalamak için vücudumu bükтім. Ama o yana doğru uçu ve geminin karşı tarafında bir yerdeki buzlu suya çarptı.

Çıgıllıklar etrafımdaki havayı parçaladı, hemen ardından kulaklarımdaki suyun sessiz uğultusuyla yer değiştirdi.

Ama ben çoktan ona doğru yüzmeye başlamıştım, tuzlu su duyularımı boğuyordu.

Neredeydi, neredeydi, neredeydi?

"Prisca!" Kükredim.

Geminin parçaları suyun üzerinde yanıyordu, siyah duman görüşümü daha da engelliyordu. Eğildim, derinlere daldım, gözümü kısarak çalkalanan suya baktım. Kulaklarımda gürültü ve düzensiz bir şekilde atan kalp atışlarım bir başkasınıninkiyle senkronize olmuş gibiydi.

Prisca.

Başım rahatlamayla döndü. Ciğerlerim alev almış gibi yanıyordu ama içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Her gölge, her yüzen siluet, bir umut dalgası getirdi, ardından hayal kırıklığının ezici ağırlığı geldi.

Çaresiz, aramızdaki bağa sarıldım.

Solmakta olan bağ. Rüzgarımla enkazı kenara itmek için gücümü derinlere çektim.

Beni bırakmaya cüret etme, vahşi kedi.

Uzakta, okyanusta bir fener gibi duran beyaz-sarı saçların parıltısını yakaladım. Bu görüntü son gücümü kullanarak kendimi suyun içine atmamı sağladı. Prisca batıyordu, sanki dalgalar ona açmış gibiydi. Yüzü bir ceset kadar beyazdı, gözleri kapalıydı. Ağzından baloncuklar çıkmıyordu.

Nefes almıyordu.

Onu kollarımla yakalayıp ağzımı onunkine bastırdım ve ciğerlerimde kalan azıcık havayı ona verdim.

Dövüş, Prisca. Lütfen.

Bacaklarımı tekmeleyerek suyun içinde yükselmemizi sağlarken, *nefes almasını* sağlamak için ağzımı onunkine yapıştırdım.

Sonunda suyun yüzeyine çıktım, serin ve hayat veren hava yüzüme çarptı. Umutsuzca bir nefes çektim ve ağzımı bir kez daha Prisca'nınkine yapıştırdım.

"Lorian!"

Çılgın sesin geldiği yöne doğru tek bir bakış attım. Madinia melezlerle dolu bir kayığın içinde dikkatle dengede duruyordu. Muhtemelen Galon gücünü kullanarak kayığı bize doğru göndermişti. Prisca'yı kenardan itip küçük kayığa bindirecek kadar suya bastım ve hemen arkasından kendimi çektim.

Tekne tehlikeli bir şekilde sallandı. Madinia çömeldi ve birkaç melez çılgılık attı.

Madinia Prisca'nın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kalbini yeniden çalıştırmalısın. Bir keresinde Regner'ın şifacısının bunu yaptığını görmüştüm."

Ellerimi Prisca'nın göğsüne bastırıp tekrar tekrar pompaladım. Bedeni teknenin dibinde gevşek bir şekilde yatıyordu. Tepki vermedi.

Tüm vücudum uyuştı. Sanki başka birinin ellerinin eşimi kurtarmaya çalışmasını izliyordum. Sanki ciğerlerine hava üflemek için eğilen başka biriydi.

Kayık ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Kimse kımıldamadı bile.

Daha sert, daha hızlı pompaladım, hareketlerim giderek çaresizleşti. Kaburgalarından biri çatladı. Bunu kendiminkine vurulmuş bir darbe gibi hissettim.

"Ne yaptığını bilmiyorum," diye bağırdım. "Ama beni burada sensiz bırakamazsın. Ya bana geri dönersin ya da seni takip eder ve kendim sürükleyerek geri getiririm."

"Gitmiş," dedi biri.

Hırladım. Başımızın üstünde şimşekler gökyüzünü yarıyordu. Daha önce ihtiyacım olduğunda bu güç neredeydi?

"Bu, eşini kurtarmaya çalışan Kana Susamış Prens," diye fısıldadı bir başkası. "Çok ama çok sessiz olmanızı öneririm."

Madinia yaklaşıp Prisca'nın nabzını kontrol etti. Gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı.

Onu görmezden geldim ve ellerimi Prisca'nın göğsüne vurdum. Bir kaburga kemiği daha kırıldı. Aman Tanrım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, vahşi kedi."

Aramızdaki bağ zayıflıyordu. Bunu hissedebiliyordum, zar zor devam ediyordu. Onu kendime çektim.

Biz böyle bitmedik. Bunu asla kabul edemezdim. Buna katlanmam beklenemezdi.

Hareket.

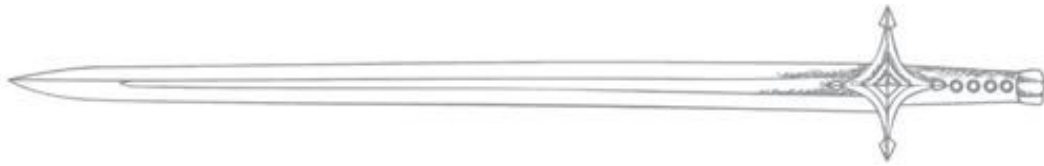
Korkunç bir an için, bunu hayal ettiğimi düşündüm.

Sonra Prisca'nın ağzından su döküldü ve Madinia ellerimi iterek Prisca'yı kendi tarafına kaydırmaya çalıştı. Onu nazikçe yuvarladım, Ellerimin onun kırılğan kemiklerine verdiği zararın bilincindeydi.

Ciğerlerinden boğulan su sonsuz gibi görünüyordu. Sonunda öksürmeyi bıraktı. Göğsü inip kalktı.

Nefes alıyordu.

Ama gözlerini açmıyordu.

MADINIA

Martıların uzaktan gelen ıgıllıkları sürekli bir nakarat gibiydi. Bu ses, küçük gösteriler yapan korsanların birbirlerine bağırıp ağırmalarıyla karışuyordu. Hayatta oldukları için şanslı olduklarının farkında olan insanların neşeli şakalaşmalarıyla gemideki onarımlar.

Dudaklarımda tuzun tadı kalırken, saçlarım kontrol edilemez hale gelmişti. Yine de yüzümü güneşe doğru kaldırdım ve bir kedi gibi sıcaklığının tadını çıkardım.

Bariyeri yıkmamızın üzerinden üç gün geçmişti. Ve Prisca hala uyanmamıştı.

O kayıkta öyle solgun ve hareketsiz yattığı düşünülürse, nefes alıyor olması bile başlı başına bir mucizeydi. Midem bulandı ve kafamı boşaltmak için tuzlu havadan uzun, yavaş bir nefes aldım.

Daharak, Lorian ve Prisca'ya kendi kulübesinin yakınında bir kulübe vermişti. Lorian Prisca'nın yanından ayrılmayı reddediyordu. Onu kontrol etmek isteyen herkes çılgın eşiyle de etkileşime girmek zorunda kaluyordu. Fae kralı bile birçok kez Lorian'la konuşmaya çalışmış ama geri çevrilmişti. Bir keresinde Lorian başını yanındaki yatağa eğmiş uyurken odasına bakmıştım ve yüzü en azından kaybettiğı rengin bir kısmını geri kazanmıştı.

Bariyer yıkılmıştı. Düştüğü anda Regner bir şekilde Prisca ve Lorian'ın gemisini batırmayı başarmıştı. Gemideki korsanların çoğu ölmüştü. Telean hayatta kalmayı başarmıştı çünkü içlerinden biri onu tutmuş ve boğulmasına izin vermemişti.

Ancak Prisca'nın teyzesi ş anda yüzünde garip bir ifadeyle etrafta dolaşıyordu. Sanki bir şeyler fena halde ters gitmişti ve ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Geri kalanımız kutlama yapıyordu. Eryndan ölmüştü ve insanlar bariyerden gelen g dalgasıyla dolunca Regner geri çekilmek zorunda kalmıştı. Şehirden gelen söylentiler, Eprotha'daki insanların aniden sihirleriyle hayal ettiklerinden daha fazlasını yapabildiklerini bildiriyordu.

Daharak güvertede bana doğru yürüdü. Her zamanki alımıyla yürüyordu ama ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm. Lorian seni görmek istiyor."

"Prisca uyandı mı?"

"Hayır."

Panik beni ısırđı. "Hâlâ bilinci kapalı olmamalı. Şifacılar ne diyor?"

"Uyanmaması için fiziksel bir sebep yok. Kaburgaları iyileşmiş ve ciğerlerinde hasar yok. Adamlarımdan biri onu büyü için taradı. Ceri az önce onu tekrar kontrol etti ve Prisca'nın gücünün tükendiğini ya da o kadar bastırıldığını söylüyor ki, sanki artık yokmuş gibi."

Bakışlarımı okyanusa çevirdim. Ceri dediği kadının sahip olduğu türden bir güç nadirdi. Bir korsan olarak yaşamasaydı, Regner'in değerlendiricilerinden biri olarak çalışmaya çağrılabilir kadar nadirdi. Yine de yeteneğini iyileştirmek için kullandı.

"Prisca savaş sırasında gücünü tüketti," dedim. "Tıpkı hepimizin yaptığı gibi. Ancak bu tür bir tepki mantıklı değil."

Daharak iç çekti. "Onun gücüyle neyin normal olduğunu kim bilebilir? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Bakışlarımı tekrar ona yönelttiğimde, denize, bariyerin bizi artık bu kıtada hapsedmediği ufka doğru bakmaya başlamıştı.

"Şimdiden bir sonraki hamleni planlıyorsun," diye mırıldandım.

"Regner kaçmak zorunda kaldı. Gromalia ile olan ittifakı artık yok - en azından Rekja kime güveneceğine karar verene kadar. Ve bariyerin yıkılmasıyla birlikte kendi planlarımı yapabilirim."

"Prisca'nın gemilerinizi kurtardığı günden beri bahsetmemeye özen gösterdiğiniz silahla mı ilgili bu?"

Korsan kraliçesi yıllardır peşinde olduğu silah hakkında ağzını bıçak açmıyordu. Şimdi nihayet ona sahip olduğuna göre, onunla *kimi* yok etmeyi planladığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Benim de kendime göre düşmanlarım var. Ve bariyerin yıkılmasıyla artık burada kapana kısılmış değilim."

"Yeter ki bu kıtadan ayrılırken beni de yanında götürmeyi unutma."

Daharak Rostamir sözünün eri bir kadın gibi görünüyordu. Ama yine de... Bu kıtadan kurtulma şansımı kaybetme riskini göze alamazdım.

Yüzümü inceledi. Gözleri kurnazdı ve ben ifademi boş tuttum. "Fikrini değiştirmedin."

"Hayır. Ve yapmayacağım."

"Buna saygı duyabilirim. Seni götürmeyi unutmayacağım."

İçim içimi yerken bile ona başımı salladım. Korsan kraliçeye güvenmek zorundaydım. Güven bana hiçbir zaman kolay gelmemiştir ama eğer fae ona güvenmeye istekliyse, ben de muhtemelen aynısını yapabilirdim. "Lorian'ın ne istediğini görmem gerek."

Daharak'ı uzaklara dalgın dalgın bakarken bırakıp Prisca ve Lorian'ın kamarasına doğru ilerlerken güvertenin kakofonisi azalmaya başladı. Her adımda gürültünün yerini havayı kalınlaştıran rahatsız edici bir sessizlik alıyordu. Sanki dünyanın kendisi o kamara kapısının ardında yatan şeyden çekiniyormuş gibi, geminin ortam sesleri kısıldı.

Marth'la göz göze geldim, o da kendi kamarasından çıkarken bana başıyla selam verdi. Çoğumuz gibi o da suratsızlaşmıştı. Ama bir zamanlar kelimenin tam tersini ifade eden bir adam için bu durum özellikle sarsıcıydı. "İyi şanslar," dedi bana.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama Lorian'ın kulübesine yaklaştıkça hava ağırlaşıyor ve daha da bunaltıcı bir hal alıyordu. Midemde bir endişe hissettim ve bunu üzerimden atarak kapıyı açtım.

Başını çevirdi ve bakışlarımı kaçırmadan önce alev alev yanan yeşil gözlerle bir saniyeliğine göz teması kurdum.

Bu Lorian değildi.

Bu Kana Susamış Prens'ti.

Bu kıtadaki en güçlü fae, eşinin gün geçtikçe eriyişini izliyordu. Ve bunun gerginliği yumruklarının beyaz boğumlarından, gözlerinde gördüğüm tek bir bakışta gördüğüm vahşi, dengesiz parıltıdan belliydi, Havadaki keskin metalik tını -sanki kabine yıldırım düşmek üzereymiş gibi.

"Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Dikkatli ol." Alçak sesle mırıldandı. Belli ki şaka yapma girişimim başarısız olmuştu.

"Prisca olsa-"

"Prisca uyanık olsaydı yapabileceği pek çok şey var. Ama değil." Ve artık sinmeyi bırakmıştım. Omurgamı dikleştirerek başımı kaldırdım, Onu bir kez daha Prisca'yı izlerken bulduğumda içime bir rahatlama yayıldı. "Ne istiyorsun?"

Bakışları tekrar benimkilere kaydı. *Yanıyordu*. Midem çalkalandı. Prisca baygınken, en azından Lorian'ın akıl sağlığını korumasına ihtiyacımız vardı.

"Neyin var senin?" diye sordum.

Yüzüne bir gölge düştü. "Hiçbir şey. Biraz güç salmam gerekiyor. Hepsi bu kadar." Gözleri Prisca'ya döndü, sanki bu kadar uzun süre gözlerini kaçırmak bile ona fiziksel olarak acı vermiş gibiydi. "Vicer Galon'un mesajına cevap vermedi. Şimdiye kadar dönmesi gerekiyordu. Melezlerin şu anki durumunu bilmemiz gerekiyor.

-Hem o kamptakiler hem de Asric Geçidi'ne doğru seyahat edecek olanlar."

Ve gitmemi istedi.

Bunu düşündüm. Hızlı seyahat ediyordum, güçlüydüm ve Vicer'in başı dertteyse ona yardım edebileceğimden emindim. Ayrıca, her ne kadar beni yeni hayatıma götürecek olan gemiye yakın kalmayı tercih etsem de Bu savaşı ve gelecek şansımızı kaybetme riskini göze alıyorsak düşünceler işe yaramazdı.

"Ben giderim."

Lorian başıyla onayladı. Bu, Prisca'nın muhtemelen ilk tanıştığı soğuk paralı askerdi. Ona nasıl aşık olmuştu, asla anlayamayacaktım. Ama benim bakışlarım tekrar Prisca'ya kaydı. Çok solgundu.

"O iyi olacak," dedim. Böyle bitmeyecekti. Ne Prisca için, ne de bizim için. Bunu iliklerime kadar biliyordum.

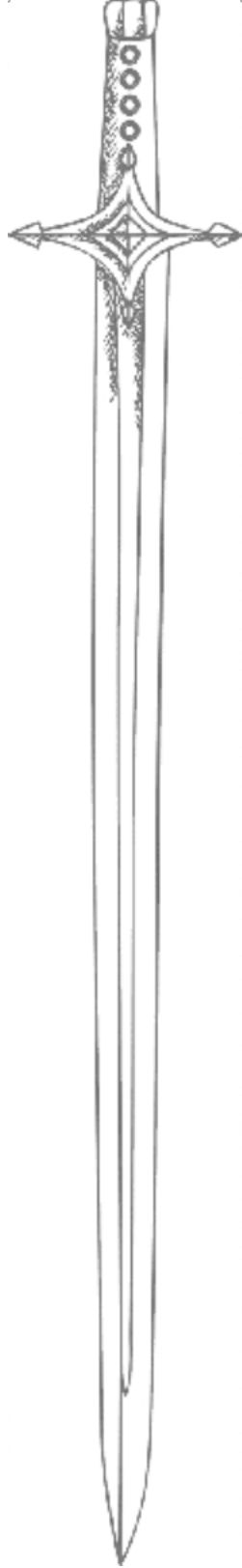
Çünkü eğer yanılsaydım.

"Biliyorum." Lorian sanki daha azını kabul etmeyecekmiş gibi kelimeleri tam bir güvenle söyledi. Ama o keskin, metalik koku havayı bir kez daha doldurmuştu.

Dilimin ucuna gelen gereksiz kelimeleri yutarak dışarı çıktım.

2

Kraliçe

ağzımı kapatan eli pençeledim. Başka bir el kaburgalarımın altındaki deriyi sıkıştırdı ve ben de kıpırdandım.

"Şşş."

Bu ses tanıdıktı.

Bir homurtu çıkardım ve eli sıkılaştı. "Buraya gelmekle hata ettiniz Majesteleri. Bunu atlatabilmemiz için hangi tanrıya dua ederseniz edin."

Pelysian bakışlarıyla buluşmak için başımı yeterince çevirmeme izin verdi. Gözleri sertti ve benimkilerden ayrıldıklarında göğsümde bir şey gevşedi, Onun yerine madende zincirlenmiş binlerce canavara bakıyordu. Onu tanıdığımndan beri ilk kez yüzünün rengi soldu, dehşet yüz hatlarını sıkılaştırdı.

"Gidiyoruz," diye fısıldadı. "Şimdi."

Yavaşça, sanki çılgılık atıp ikimizi de öldürtmeyeceğime güvenemiyormuş gibi, elini ağzımdan çekti. Ona hareketlerinin hak ettiği bakışı attım.

Beni görmezden geldi, başını salladı ve takip etmemi işaret etti. Ama ben hâlâ o tılsımı istiyordum. Tereddüt ettiğimde, dişlerini öyle bir gösterdi ki, ihtiyacı olduğunu hissederse beni dışarı taşıyacağını açıkça belli etti.

Bir zamanlar onun sadık bir tebaa olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, Pelysian ikimizin de diğerinin yakalanmasını göze alamayacağını biliyordu. Ve bana buna göre davranıyordu.

Hoşuma gitmedi.

Ama onu geçitlerden aşağıya kadar takip ettim, canavarları arkamızda bırakırken temiz havayı minnetle içime çektim. Yine de, zincirlerini zorlayan görüntüleri sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Sola döndük ve hızlı bir konuşma yapmak için kullanabileceğimiz gizli bir nokta aradım. O tılsımı alana kadar hiçbir yere gitmiyordum.

Pelysian dondu kaldı. Vücudumdaki her kas tepki olarak kaskatı kesildi. Gücü sayesinde en sessiz fısıltıları bile duyabiliyordu.

Bana doğru dönüp gözlerini kaçırınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elim tutarak beni en küçük yarığın içine çekti. Başımı salladım. Çok küçüktü.

İfadesi gök gürültüsüne dönüştü ve beni kabaca vücuduyla taş duvarın arasına iterek duvara bastırdı. Neyse ki, minimum ışıklandırma en azından bizim lehimize çalışıyordu, ama keşfedilme şansı...

Pelysian'ın kalbi kulağıma çarpıyordu. Onunla sert granit arasına sıkışmışım, ikimiz de titriyorduk.

Sonunda ben de duydum. Bize doğru yürüyen ayak sesleri.

Alçak sesler duyuldu ve adrenalin patlaması yaşadım.

Ne yapıyordum ben?

Kaçmak için fırsatım vardı. *Her yerde* olabiliirdim ve Sabium'un inşa ettiği bu cehennemdeydim, onun yaratıklarından sadece birkaç adım ötedeydim. düşmanlar ve beni hiç düşünmeden tutuklayacak muhafızlar.

Terörle yaşamaya o kadar alışmışım ki, onsuz bir hayatı seçemiyor muydum? Gerçekten de Sabium'un kontrolü altında bunca yıl yaşayacak ve aptalca bir seçimle her şeyi bir kenara mı atacaktım?

"Yaratıklar bugün huzursuz," dedi kadınsı bir ses.

"Muhtemelen beslenmeye ihtiyaçları var. Kral onları yarı aç bırakmayı sever, böylece hırçın kalırlar. Sen yenisin, değil mi?"

"Evet."

Erkekten alçak sesle bir kıkırdama duyuldu. "Bu pozisyona indirilmek için ne yaptın?"

Kadın tısladı ama cevap vermedi. Artık çok yakındılar ve sesleri kemiklerimde yankılanıyor gibiydi. Pelysian'ın eli kalçama yaklaştı. Hançerini kınından çıkarmıştı.

Muhafızların ölmesine çok sevinmişim ama biz buradan ayrılmadan önce fark edilirlse, bizim hayatta kalma şansımız büyük ölçüde azalırdı.

Gerildim ve gücüm avuçlarımın içinde sıçradı. Belki de önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmamıza yetecek kadar yardımcı olabilirdi.

"Bu kadar çok şeyi nasıl elde etti?" diye sordu kadın.

"Fae bir kadın yıllardır kendi bölgesindeki yaratıkları teslim ediyor. Kendine bekçi ya da onun gibi bir şey diyor." Güldü ve ses bize o kadar yakındı ki irkildim. Pelysian'ın eli kolumda uyarıcı bir şekilde sıkıştı.

"O Fae piçlerinin başlarına geleceklerden haberleri yok." Yanımızdan geçmeye devam ederken sesi soluklaştı. Yaratıklar muhtemelen yaklaştıklarını hissederek çığlık atmaya başladılar.

Sırtımdan aşağı doğru düzenli bir çizgi halinde ter damlıyordu.

Onlar geçtikten sonra Pelysian bizi uzun dakikalar boyunca sakladı. Sonunda beni sığ oyuktan dışarı çekti. Beni geçitten aşağı sürüklerken eli kolumda kaldı.

Buna izin verdim. Yolumuza çıkan başka biri bizi duymadan çok önce onu uyarmış olacaktı.

Madenin girişine yaklaştık. Dışarıdaki geniş alana ve temiz havaya doğru koşma isteğimi bastırdım. Bunun yerine

Pelysian. Üstü başı toz içindeydi ve günlerdir yolculuk yapan birinin temkinli bakışlarına sahipti.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Annem. Gücün ikimiz üzerinde de işe yarayacak mı?"

"Mümkün değil. Zayıf." Böyle bir şeyi kabul etmek canımı yakmıştı ama Pelysian büyümün gerçekliğini her zaman biliyordu. Yine de... belki de sadece tespit edilmekten kaçınmamıza yardımcı olmuştu. "Henüz ayrılamayız. Tılsım burada

bir yerde." Sabium'dan o küçük eseri aldığım da her şey değişecekti. Sonunda güce sahip olan *ben olacaktım*.

Pelysian'ın elleri üst kollarımı kavradı, bana dik dik bakarken parmakları derime batıyordu. "Tılsım *altımızda* bir mağarada saklı.

Bu gece ona ulaşmamızın hiçbir yolu yok."

Gözlerinin içine baktım. Öfkeyle doluydular ama yalan söylediğine dair bir ipucu göremiyordum. Ayrıca, eğer tılsıma ulaşabilseydi, muhtemelen şu anda onu kendisi için almaya çalışırdı.

Ama... "Ona nasıl ulaşacağını biliyorsun."

"Evet. Ama inan bana, bir grup güçlü fae ya da meleze ihtiyacımız olacak."

Hayal kırıklığı keskin dişleriyle beni ısırıldı. Tüm bunlar bir hiç içindi. Kaybettiğim zaman, aldığım *risk*... Değersizdi.

Pelysian başını sallayarak beni serbest bıraktı. "Bariyer düştü, Majesteleri."

Nefesim kesildi. "Jamic?"

"Güvende."

Göğsüm hafifledi, ta ki uçup gidecekmişim gibi hissedene kadar. Melez varis bir şekilde oğlumu güvende tutmayı başarmış, aynı zamanda Sabium'a unutamayacağı bir darbe indirmişti.

Belki de ilk başta tahmin ettiğimden daha büyük bir tehditti.

"Raporlara göre, Jamic bariyerin yıkılmasına bizzat yardım etmiş."

Pelysian dedi ki.

Gurur içimde kükredi. Oğlum güçlüydü. Sabium'un o çalıntı gücü ona zorla vermiş olması önemli değildi. O güç artık *onundu*. Ve belli ki onu nasıl kullanacağını da biliyordu. Sabium'un o gücü almasını engellemek için melez varisle müttefik olmak gibi akıllıca bir seçim yapmış olsa da geçici bir ittifaktı.

Onun için geldiğim an, birlikte çalışacaktık. "Peki ya tılsım?" diye sordum.

"Hayatını riske atmaya gerçekten kararlıysan, o gün kralın kaleden aldığını gördüğün kitaba ihtiyacımız var. Bu savaşın gidişatını değiştirecek."

Kalbim hızla çarptı. O kitabın önemli olduğunu, Sabium'un onu bu kadar yakınında tutmasından anlamıştım. "Gelgiti nasıl değiştirecek?"

"Kitap kadim bilgiler ve kara büyülerle dolu bir büyü kitabı. Sabium'un yalan söylemesini ve manipüle etmesini sağlayan şey bu büyü kitabıdır. kolaylıkla."

İfadem boş tutmak için mücadele ettim. Bunca zamandır Pelysian'ı bir araç olarak hayal etmiştim. İntikamımı almama yardımcı olacak çeşitli görevleri tamamlaması için gönderdiğim bir araç.

Bunun yerine, benden bir şeyler saklıyordu. Muhtemelen o kitabın tam olarak ne işe yaradığını ve neden bu kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve bana söylememişti.

Duvara yaklaşp muhafızlara bakarken sessizce içimi çektim. Belki de Pelysian'ın faydası sona ermişti. Onu bir dikkat dağıtıcı olarak kullanabilir, öldürülmesini sağlayabilir ve kaçabilirdim.

Ama onu öldürmeyip işkence etmeyi tercih etselerdi, o kitabı bulmak için kaleye geri dönemezdin.

Kaçışından sonra geri dönebilir miydim? Belki muhafızları o pazarda bilincimi kaybettiğime ikna edebilirsem. Belki de iyi kalpli bir tüccar beni iyileştirmiştir? Bu büyü kitabını ararken kalede sadece kısa bir süre kalmam gerekecekti.

Donup kaldım. Gerçekten böyle bir şey düşünüyor muydum?

Evet.

Jamic özgürdü ama Sabium elinden gelse onu yine de öldürürdü. O kadarını söylemişti.

Ve eğer Grimoire'u bulursan, Sabium kadar güçlü olacaksın. Bu kıta sana boyun eğecek.

Baş döndürücü bir düşünceydi. Sabium'un başardığı her şey, biriktirdiği güç, tasmaladığı yaratıklar...

Hepsi benim olabilir.

Jamic ve ben birlikte bu kıtayı yönetebiliriz. Ve bir gün, gözlerimizi uzak diyarlardaki diğer krallıklara çevirebiliriz.

Sabium'un hükmettiği toprakların yanında ben önemsiz kalırdım. Yaşlanmayan *ben* olurdum. Ve o sadece ölmüş olacaktı. Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı ve bu ifade bana tuhaf geldi. Gerçekten gülümsemeyeli çok ama çok uzun zaman olmuştu.

"Nelia burada," diye fısıldadı Pelysian.

Kaslarım kilitlendi. Nelia'ya gitmesini emretmişim.

Boynumu Pelysian'ın kocaman omzuna doladıgımda, başımızın üstündeki ormanda hışırdayan bir çalıyı gördüm.

"Kaçabilmen için dikkatini dağıtacak," dedi Pelysian. "Hayır. Gücümü kullanacağım."

"Gücünün sınırlarını biliyor."

Karşılığında hiçbir şey almadan her zaman sadık olan tek kişi.

Arkadaşa en yakın olduğum kişiydi.

Sadakat her zaman ödüllendirilmelidir. Babamın bana öğrettiği ve benim de hâlâ inandığım tek şey buydu.

"Hayatını bir kenara atıyor," diye tersledim. "Durdurun onu."

"Artık çok geç." Pelysian'ın sesi kederliydi. "Burada olduğumu ve kapana kısıldığımızı biliyor. Kaçmaya hazırlanın."

Bir taş kıyıdan aşağı yuvarlandı ve muhafızlardan birinin yakınına geldi. Adam dondu kaldı.

"Göster kendini," dedi.

Bir ağacın dalı kırıldı. Muhafız hayal edebileceğimden daha hızlı hareket ederek kendini kıyıya fırlattı. Diğer birkaç muhafız hemen görev yerlerini terk ederek peşine düştü.

Pelysian beni madenden uzaklaştırmaya başlamıştı bile. Çılgınlıkları geceyi delerken Nelia'ya küfrederek koştum. Ona gitmesini söylemişim.

Ama o biliyordu. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve kendini feda etti.

Akıllıca bir fedakarlık. Ne de olsa benim hayatım onunkinden daha değerliydi. Yine de, hayatının geri kalanını güvenli bir yerde zengin bir kadın olarak geçirmesini düşünmeyi tercih ederdim. Sadakati için uygun bir ödül.

Tökezledim ve Pelysian beni kendine çekti, neredeyse beni muhafızların aksi yönündeki kıyıya kadar taşıdı. Nelia'yla birlikte olabilecek herhangi birini bulmak için bu ormanı arayacaklardı.

Bir gümbürtü duydum ve sanki garip bir güç tarafından zorlanmış gibi döndüm. Nelia'nın bedeni kıyıdan aşağı yuvarlanmış, madenin girişine yakın bir yerde durmuştu. Başı garip bir şekilde boynunun üzerine oturmuş, gözleri boş boş -neredeyse suçlayıcı bir şekilde- bana bakıyordu.

Pelysian beni çalıların arasına itti. Ellerim titriyor, sonsuz bir öfke bedenimin her santimetresine yayılıyordu.

Nelia *benimdi*. Ve Sabium'un adamları onu benden almıştı.

Pelysian'ın gözleriyle karşılaştım. Her zamankinden daha karanlıktı, keder doluydu. Nelia'ya yakın olduğunu bilmiyordum.

Bilmediğim çok şey varmış gibi görünüyordu.

"Bunlara sonuç deniyor, Majesteleri," dedi acı acı. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim. Dinlemeyi reddettiniz. Şimdi, ben atlarımızı bulana kadar burada kal."

MADINIA

Kaelin Stillcrest uzun boylu bir kadındı ve bir fae erkeğinin havalı özgüveniyle yürüyordu. Normalde, sırf bu yüzden bile ona hayranlık duyardım.

Ne yazık ki onda hayran olunacak çok az şey vardı. Başını sallamaktan başka bir şey yapmayan solgun bir adamın yüzüne doğru hırlarken onu uzun süre izledim, parmak eklemleri elini tuttuğu yerde beyazlaşıyordu Tatar yayı.

Döndüğünde bakışlarını başımdan ayaklarıma doğru kaydırarak beni süzdü. Bana doğru yürürken ona sıkılmış bir ifade verdim.

"Kimsin sen?"

"Madinia Farrow."

"Peki sen ne istiyorsun?"

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Vicer'i görmeye geldim."

Adamlarından biri onu bulmaya gider gibi hareket etti ve Stillcrest elini kaldırarak onu durdurdu.

"Peki sen kim oluyorsun da buraya gelip halkımı görmeyi talep ediyorsun?" Yüz ifademi sıkılmış tuttum. Bunun onu çileden çıkaracağını şimdiden söyleyebilirdim.

"İkimiz de Vicer'in senin adamlarından biri olmadığını biliyoruz. Şimdi onu sen mi bulacaksın yoksa bunu benim mi yapmam gerekiyor?"

Tepkisini dikkatle inceleyerek elimin bir ateş topuyla yanmasına izin verdim.

Geri adım atarak adamlarından birini önüne yerleştirdi. Bu, her şeyden çok, onun kim ve ne olduğunu kesinleştirdi.

Prisca vücudunu bir tehditle halkından herhangi birinin arasına sokabilirdi. O böyle yaratılmıştı. Körü körüne sadakatine ve fedakâr doğasına katılmıyor olabilirim ama bunlar onu mükemmel bir kraliçe yapacak özelliklerden bazılarıydı.

Bakışlarımın muhafızla Stillcrest arasında gidip gelmesine izin vererek hareketlerini not ettiğimi belli ettim. Yanakları kızardı, gözleri ateşlendi ve ağzını açtı.

"Madinia." Vicer düzgünce aramıza girdi. "Burada ne işin var?" Dikkatimi ona çevirdim. Gözleri uyarı doluydu.

Gücümü tekrar içime çektim. Her zamankinden daha uzun sürdü, inatçı bir kıvılcım avucumda kaldı, sanki o da hiçbir şeyi ateşe vermeyeceğimiz için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ben gönderildim. Çünkü mesajlarımıza cevap vermedin."

Vicer hareketsiz kaldı. Bakışları Stillcrest'e kaydı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi ölümcüldü. "Kraliçemizden mesaj almamı mı engelledin?"

Stillcrest'in yüzü soldu ve hemen ardından kızardı. "Halkım hakkında detaylı bilgi vermenizi engelledim. Başında bir taçla tahtında oturana kadar o benim kraliçem değil. O zaman bile, bizi yönetmeye layık olduğunu kanıtlaması gerekecek. Halkım, kraliçelerinin hayatları kraliyet ailesi tarafından dikte ediliyor."

Bu makul bir noktaydı. Kampta taç giymiş gibi dolaşmasını izlememiş olsaydım ona inanırdım.

Vicer ona öylesine tiksinti dolu bir bakış attı ki, Stillcrest gözlerini kaçırıldı. Bakışlarını hemen Vicer'a çevirdi, yanakları kızarmıştı. Onun rahatsızlığından zevk alacak kadar küçüktüm.

Vicer'in gözleri benimkilerle buluştu. "Benimle gel."

Onu kampa kadar takip ettim, düzgün sıralar halindeki çadırların arasından geçtim, hepsi toprak tonlarında brandaların çeşitli tonlarındaydı. Kamp, ormanın çevresiyle ve burada yaşayan melezlerin giydiği kıyafetlerle kusursuz bir uyum içindeydi.

meraklı gözlerden kaçmak için yeşil ve kahverenginin çeşitli tonları. Hatta Vicer'in bize geçtiği yönleri bulmak zor olmuştu. Ancak Regner'in askerleri krallığının her karışını ararken eleme yöntemini kullanabilirlerdi. Sonunda bu kampı bulacaklardı.

kamuflaj onlara yardımcı olmaz.

Birkaç çift meraklı göz bize doğru döndü ama Vicer beni hızla cephanelik gibi görünen bir yerin yakınında, kendi başına duran bir çadıra götürdü. Yollar

Hava, kamp ateşi dumanı, kızarmış et ve çam kokularının karışımıyla yoğundu.

Çadırın içine girdiğimizde, "Bariyeri indirdiğini biliyorum," dedi. Küçük bir karyola ve bir sandalyeden oluşan seyrek bir odaydı. Bana şöyle yapmamı işaret etti ve başımı salladım.

Vicer, "Burada aniden bir güç akışına sahip olan insanlar var," dedi. "Kaelin bile bunun ne kadar inanılmaz bir başarı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı."

Sadece omuz silktim. "Lorian ve Prisca buradaki durumu öğrenmek istiyor," dedim. "Görebildiğim kadarıyla, Asric'e doğru herhangi bir hareket olmadı. Pas."

Kaelin'in muhtemelen burada casusları vardı ve melez varisin hâlâ bilinçsiz olduğunu öğrenmesi riskini göze alamazdım.

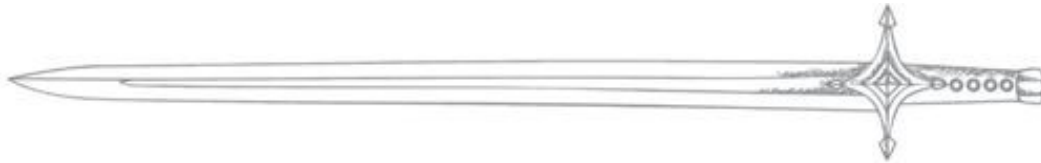
Vicer burun kemiğini sıktı, gri gözleri parlıyordu. "Şehirden çıkarmayı başardığımız melezler... çoğu yemek ve dinlenmek için burada durdu ve sonra küçük gruplar halinde ayrılarak yolculuklarına devam etti. Adamlarım geçide giden yolun çeşitli yerlerinde yiyecek ve su bulunan gizli kamplar kurdu. Regner'in geçitte sakladığı askerler gönderildikten sonra geçitten geçmek için işaret bekleyecekler."

Planının bu kısmı mantıklıydı. Hatta zekiceydi. Ama... "Peki ya bu kampta kalan insanlar?"

"Deniyorum." Ağzını açtı, kapattı. Hayal kırıklığı gözlerinden süzüldü. "Ne oldu?"

"Regner'in izcileri yaklaşıyor. Kaelin, halkının kampı keşfeden herkesi öldüreceği konusunda ısrar ediyor. Ama gözcüler komutanlarına dönmezse, daha fazlası gönderilecek. Bu insanların zamanı tükeniyor. Fakat burası onların evi. Ayrılmayı reddediyorlar."

Birkaç çocuk çadırımızın önünden koşarak geçti ve çocukların yaptığı gibi sınırsızca güldüler. Eğer Regner'in demir muhafızları burayı bulursa, bu kahkahalar sona erecekti. Sonsuza kadar. Vicer'in gözleriyle karşılaştım. "Yapacağımız şey şu."

PRISCA

Çok ama çok rahattım.

Dünya etrafımda mide bulandırıcı bir döngü içinde dönüyordu. Ama burada, yanağımı sert zemine dayadığımda güvendeydim.

Burada hiçbir şey bana dokunamaz.

Acı yoktu. Keder yoktu. Sorumluluk yoktu.

Korkak, diye fısıldadı bir ses. *Seni bekliyor.*

Kaşlarımı çattığımı hissettim ama hareket sanki bana ait değilmiş gibi uzaktı. Yine de dönme yavaşladı ve hırçın bir ses uzaklardan bana seslendi.

"Prisca."

O seste kalbimi sızlatan bir şey vardı. Etrafımdaki korkunç, baş döndürücü karmaşada kendimi kaybetmek anlamına gelse bile başımı kaldırmak istememe neden oldu.

"Wildcat. Lütfen."

Bu ses üzerimdeki karanlık kaosu delip geçerek içime saplandı. O güçlü erkek sesinin yalvarışını asla duymak istemiyordum. Asla.

Başımı kaldırarak ellerimi altımdaki sert zemine bastırdım ve *itti*.

Dünya odak noktasına geldi.

Lorian'ın gözleri benimkilerle buluştu, yorgunluktan donuklaşmıştı. Neden bu kadar yorgundu? Kötü uyumak ona göre değildi.

Elleri yüzümü kavradı. Dünya yavaşça dönmeye devam ediyordu. Ama o bana burada, kasırganın gözünde katılmıştı.

"Uyanmışsın." Öpücüğü çaresizdi, keder ve umutsuzluk tadındaydı. Dudaklarını çekerek ağzını alnıma bastırdı.

Hiç de sert bir zeminde yatmıyordum. Hayır, başımın altındaki yastık yumuşaktı.

"Şifacı!" Lorian kükredi. Bir kapı açıldı ve bir kadın aniden bize doğru koşmaya başladı. Parmaklarını nabzıma bastırdı, kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başlayınca kaşlarını çattı.

Oda hafifçe sıralandı ve bu sefer sadece benim olmadığımı biliyordum. Gemi. Bir gemideydik.

İçime kör bir dehşet çöktü ve Lorian'a pençe atarak onu yakınımaya çektim.

"Yaşıyorsun." Ona doğru eğildim, ciğerlerimi onun kokusuyla doyurdum. Şaşkınlık kaşlarını çatı. "Neredeyse ölecek olan sendin."

Başardım. Konuşuyordu, nefes alıyordu ve *yaşıyordu*. Onun için tanrılara meydan okudum. Ve gerekirse bunu binlerce kez yapardım.

Ama hafızam hâlâ onun milyonlarca parçaya ayrılmış görüntüsünü sunuyordu. İstirap göğsüme saplandı ve tüm vücudum titredi.

"Bir dakikaya ihtiyacımız var," dedi odadan kaçan kadına, kapıyı arkasından kapatma zahmetine bile girmeden. Kendime rağmen dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

"Yine tamamen mantıksız mı davrandınız, prens?"

Bunu görmezden geldi. "Prisca. Ne oldu?" Sesi alçak ve yatıştırıcıydı ama çenesinde bir kas kasıldı ve gözleri endişeyle karardı.

"Conreth... Conreth Regner'a saldırdığında, insan kral Conreth'in saldırısını bize geri yansıtmak için bir ayna kullandı. Sanırım bu, Faric tarafından insanlara verilen ayna olmalı - tüm bunları başlatan işgüzar tanrılardan biri," dedim acı bir şekilde. "Conreth'in gücü... seni vurdu." O mide bulandırıcı dehşet bir kez daha içime hücum ederken ağzım sulandı. "Sen öldün, Lorian."

Sesim çatallaştı ve gözlerimi dolduran yaşları geri kıptım. "Buza dönüştün. Ve ben senin parçalanışını izledim."

Yüzünün rengi soldu. "Ve sen beni geri getirdin. Bu yüzden neredeyse ölüyordun."

Birisi keskin bir nefes çekti. Conreth ayağa kalktı, bir kolunu kapıya dayamış bize bakıyordu, ifadesi harap olmuştu. Bakışları Lorian'inkilerle buluştu ve göğsüm yandı.

Bir gün Conreth'e Lorian'a yaptığı her şeyi ödeteceğime yemin etmişim. Ama şimdi... şimdi, buna ihtiyacım yoktu.

Ne yaptığını, kardeşini öldürdüğünü yeni öğrenmişti. Ve gözleri.

Fae kralının içinde bir şeyler kırılmıştı. Tek bir an içinde, bir insan kabuğuna dönüşmüştü.

Bunu hak ettiğini bilsem de içimde bir acıma duygusu uyandı.

Conreth tek kelime etmeden geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı. Lorian hemen dikkatini tekrar bana çevirdi, bakışları yüzümü tarıyordu.

Boğazımı temizledim. "Oturmak istiyorum."

Ben kamarayı incelerken başımın altına birkaç yastık sıkıştırdı. Karnım guruldadı ve o uzaklaştı, kapıyı açtı ve biriyle konuştu.

"Şifacı birkaç dakika içinde dönecek," dedi. "Anlat bana. Her şeyi." Ben de anlattım. Ona çaresizliğimi anlatırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü,

Ona ulaşmak için gemiyi geçmeye çalışırken tökezleyerek yürüdüm. Ona beni nasıl *terk* ettiğini ve varlığını bir anlığına nasıl hissettiğimi anlattım. hemen yanımda. Ona Telean'ın bana nasıl bağırdığını, bir sonraki yaptığım şeyi yapmamam için beni nasıl uyardığını anlattım. Ve ona annemden, büyükannemden, beni uyardıkları sonuçlardan ve boynumdaki kum saatiyle bile artık gücümün tek bir kıvılcımını bile hissedemediğim gerçeğinden bahsettim.

Sözlerimi bitirdiğimde sesim kesilmişti. Artık gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Lorian sanki karnına yumruk atmışım gibi baktı ve çenemi yakaladığında eli titredi.

"Sen... Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu sana söylememe gerek yok. Bunu zaten biliyorsun. Sonuçları ne olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşeceğiz. Ama bana söz vermeni istiyorum, Prisca. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver."

"Yapabileceğimi bile sanmıyorum," dedim. Ona ruhumun küçük parçalarının nasıl yanıp kül olduğunu hissettiğimi söylemedim. Tanrıların vermek zorunda olduğum her şeyi aldığını ve daha fazlasını talep ettiğini hissettiğimi. Ve eğer annem ve büyükannem bana varlıklarından geriye kalan en küçük parçaları vermek için orada olmasalardı...

Muhtemelen ben de burada olmazdım.

Bir parçam annemi ve büyükannemi halüsinasyonda görüp görmediğimi merak etti. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak, hayal gücümün bana en çok görmek istediğim insanları sunmasına izin vermiş olabilir miydi?

Ama annemin nazik gülümsemesini hatırladım. Ve büyükannemin hınzır gözlerini.

"Dünyayı değiştir, torunum. Ve krallığımızı iyileştir."

Krallığımızı iyileştir.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bariyerin yıkıldığını hissettim."

Lorian başıyla onayladı. Ayağa kalkarak kapıyı açtı ve şifacının içeri girmesini işaret etti. Ufak tefek bir kadındı, siyah saçları neredeyse benimki kadar kıvrıktı. Onun

Gözleri merakla parlıyordu ama hemen Tibris'in yüzünde yıllar boyunca binlerce kez gördüğüm değerlendirici bakışa dönüştüler.

"Ben Ceri," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym. Zayıfım," diye itiraf ettim Lorian gözlerini bana diktğinde. "Ve... gücümü hissedemiyorum."

Birkaç dakika boyunca nabzımı ölçtükten, nefes alıp verişimi kontrol ettikten ve büyüyle her yerimi inceledikten sonra dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyledi. Buna şaşırmadım. Vücudum yorgunluktan titremeye başlamıştı.

"Peki ya benim gücüm?"

"Sizinki gibi güçlerden pek anlamam," diye itiraf etti. "Ama bunun sadece bir tükenmişlik olduğunu varsayıyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ama gücünüzün geri geleceğini umuyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ona, geri dönmezse ne yapacağımı soran sesi susturmaya çalışarak.

Sadece başını salladı, kapıyı açtı ve tepside iki kase taşıyan genç bir kıza el salladı. Tepsiyi aldı ve kıza başıyla selam verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Ceri bana. "Büyükannemin annesinin Myrthos'ta bir ailesi varmış. Doğumuzdaki kıtada," diye açıkladı kaşlarımı çatığımda.

"Hayatım boyunca onları ziyaret etmeyi hayal ettim. Şimdi, bariyerin yıkılmasıyla bunu yapabileceğim." İkimize de başını eğdi, tepsiyi komodinin üzerine koydu ve koşarak uzaklaştı.

"Demek öldüm," diye düşündü Lorian. "Bir şeyler olduğunu biliyordum çünkü Cavis'in bir anlık görüntüsünü gördüm. Ama bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Çünkü gemimiz patladı ve sen boğuluyordun. Sana ulaşamadım." Gözleri dehşete kapıldı. "Tekrar nefes almaya başlamadan önce birkaç sonsuzluk gibi hissettim."

Cavis. Bu düşünce gözlerimi yaktı. Gerçekten huzur içinde olmasını umuyordum.

Kaşlarımı çatıttım, aklım Lorian'ın diğer sözlerindeydi. Gemi patlamış mıydı? Elbette vardı, çünkü Conreth'in gücü Lorian'ı ıskalamış olmalıydı. Ama bu şu anlama geliyordu.

"Telean?" Nefes nefese kalktım.

Lorian beni nazikçe geri itti. "O iyi. Daharak'ın adamlarından biri onu güvende tuttu."

Ani hareketimden dolayı bitkin düşmüş bir halde yastıklara yaslandım. Göğsümün içinde çırpınan paniği görmezden gelmeye çalıştım. Uzun süre böyle kalmayacaktım. Gücümü yeniden kazanacaktım. Ve gücümü.

Kapı çalındı ve Lorian bana alaycı bir gülümseme verdi. "Belli ki insanlar uyanık olduğunu öğreniyor. Girin," dedi ve kapı açılarak Rythos, Galon, Marth ve Telean'ı ortaya çıkardı.

Hepsi canlı ve sağlıklıydı. Sırıtmaktan yanaklarım ağrıyordu. Küçük kulübeye doluştular, Rythos yatağımın ucunda oturuyordu.

"Bizi korkuttun, sevgilim."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Lorian ben yemeye başlayana kadar beni dürttü, bu sırada herkes aynı anda konuşuyor gibiydi.

"Regner kaçtı," diye sırttı Rythos. "Eryndan ölmüş ve bariyer yıkılmışken, belli ki tanrıların o gün kendi tarafında olmadığına karar vermiş."

"Zamanını bekliyor," diye mırıldandı Marth.

Galon ona kaşlarını kaldırdı ama başını salladı. "Yeniden toparlanıyor olacak."

Telean'a baktım. Tek kelime etmemişti ama sessizce beni izliyordu. Bakışları göğsümün üzerinde duran kum saatine kaydı ve gözleri nihayet benimkilerle buluşmadan önce uzun bir süre onu inceledi. İçimde bir ürperti dalgalandı.

"O sudan çıkarıldığım andan beri içimde bir *yanlıklık* hissi var," dedi. "Sanki dünya değişmiş gibi. Sanki çok önemli bir şeyi unutmuşum gibi."

"Bana sor," dedim, kalbim sıkıştıyordu.

"Yüzündeki ifadeden buna ihtiyacım olmadığını görebiliyorum. Gücünü yasak olan *tek* şekilde kullandın. Kendi kazancın için. Hepimizi riske attın. Tanrıların yüzüne tükürdün. Ve neredeyse ölüyordun."

Teyzem başını salladı, ben de omuzlarımı büktüm. Telean anneme en yakın olan şeydi. Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum ama tiksintisini görmek... Hayal edebileceğimden çok daha fazla acı veriyordu.

Ama bu odadaki herkes ne olacağını bilmeyi hak ediyordu.

Çünkü karşılaşacağım herhangi bir sonuç muhtemelen onları da etkileyecekti. "Evet. Lorian öldü ve ben de zamanı geri aldım."

Kimse konuşmadı. Galon'un çenesi gergindi. Marth'ın teninin rengi soluyordu.

Rythos gözlerinde dehşetle Lorian'a bakıyordu.

Telean, Lorian'a sanki bunu yapan kendisiymiş gibi sert bir bakış fırlattı. "O zaman bu tanrıların isteğiydi."

Öfke kemiklerimi sızlattı. "Tanrıların canı cehenneme," diye bağırdım.

Telean'ın gözleri irileşti ve ben duramayarak konuşmaya devam ettim.

"Tanrılar halkımız için ne yaptı? Bize nasıl yardım ettiler? Bize verdikleri tek şey acı. Eşimi kurtardığım için özür dilemeyeceğim."

Yatağımdan bir adım geri çekildi ve bakışları göğsümü delip geçti. Sanki artık beni tanıyamıyor gibiydi. "Senden daha iyisini beklerdim. Senin

annem ve büyükannem utanırdı."

Onlarla konuştuğumu söylemek için ağzımı açtım ama Lorian çoktan ayağa kalkmıştı, yüz ifadesi değişmişti.

"Git," dedi.

Tartışmak istedim ama Galon başını bana doğru salladı ve gözlerini Lorian'a çevirdi. Derisinin üzerinde küçük kıvılcımlar uçuşuyordu.

Dikkatimi tekrar Telean'a çevirerek, ne söyleyeceğimi bilemeden ona baktım. Gözleri yumuşadı ama çenesini sıkarak odadan çıkmaya başladı.

"Utanmakta haklı," dedim sessizliğin içinde. "Ve iğrenmekte. Gücümü asla bu şekilde kullanmamam konusunda beni defalarca uyardı. Ama ben yine de yaptım." Lorian'ın gözleriyle karşılaştım. Beni dikkatle izledi, sanki bir darbeye hazırlanıyor gibiydi. "Ve yine olsa yine yapardım."

"Elbette yaparsın," dedi Galon. Lorian beni izlemeye devam etti ve gözleri yumuşamıştı.

"Teyzen seni affedecektir."

Umarım öyledir. Ama tanrıların bunun için bana acı çektireceğini bilsem bile, içimde pişmanlık duyacak bir şey yoktu.

Ben esnemeye başlayınca Lorian diğerlerine kamaradan çıkmalarını emretti. Birkaç saat sonra uyandığımda, Natan'la konuşmak için ısrar ettim - çünkü Galon onun şu anda bu gemide kaldığını söylemişti.

Bir zamanlar Natan köyümüzden sıradan bir çocuktü. Kolay bir mizah anlayışı olan ama gözlerinde kafesli bir bakış olan, Hediye Verme ve Alma törenlerinin acısını uyuşturmak için içen bir arkadaş.

Öldüğünü sanmıştım. Yine de denize zar zor inebilen o ticaret gemisinde bize katılışını, gemiye toplayabildiği kadar insanla bariyeri yıkmak için çalışmasını asla unutmayacağım.

Keşke Tibris de görebilseydi. Çocukluk arkadaşını tanıyamazdı.

"Prisca..." Lorian'ın sesi kandırıcı bir hal almıştı ve gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. Anlamıştım. Beni bu kadar zayıf görmek ona acı veriyordu.

"Galon haklı. Regner yeni planlar yapıyor olacak. Hazırlanmaya başlamalıyız."

"Peki," diye kabul etti, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamaya çalışırken bir elini kaldırdı. "Ama buraya gelebilir. Haber gönderirim."

Biz beklerken Daharak'ın korsanlarından biri ılık su getirdi. Tazelendim, sonra yatağımın kenarına oturdum, itiraf etmek zorunda kaldım

Zaten ana güverteye kadar çıkabilmişim. Bunu çabucak atlatmam gerekiyordu. Etrafta yatmam için zamanımız yoktu.

Lorian bütün bu süre boyunca beni izledi, gözleri karanlıktı. Natan kapıyı çaldığında Lorian kapıyı açtı. "Beş dakika," dedi.

Tartışmaya zahmet etmedim. Bir zamanlar arkadaşım olan bu adamı incelemekle meşguldüm. Lina'nın büyükanne ve büyükbabasını kaybettiği ve şehre götürüldüğü gün, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmıştı. Ama gözlerindeki dehşeti görmüştüm.

Artık o çocuktan hiçbir iz yoktu. Natan'ın ifadesi taşa kazınmış gibiydi. Koyu halkalar gözlerini çukurlaştırmıştı, ama dimdik duruyordu. Bir zamanlar en sevdiği tunik gibi giydiği kabadayılık ve kabadayılığın yerini alan güven.

"Prisca."

Başımı salladım. "Natan."

"Kimse bana Tibris'in nerede olduğunu söylemiyor."

İçimi çektim. Herkesin ağzı kapalı olmasına şaşırمامışım. "Bir grup isyancıyı bizimle ittifak yapmaya ikna etmeye çalışıyor," dedim, teknik olarak rehine olduğu gerçeğini atlayarak. Vicer, Natan'ın bizimle buluşmasını ayarlamış olabilirdi ama bu tüm planlarımızı hemen açıklayacağım anlamına gelmiyordu.

Natan'ın gözleri merakla parlıyordu ama bakışlarını Lorian'a çevirdi. "Senin Kana Susamış Prens'le çiftleştiğini söylediler," diye düşündü ve bir kez daha gözlerimle buluştu. "Seni o gemide onun yanında görene kadar onlara inanmamışım."

"Ona öyle deme."

Lorian bana şefkat ve kızgınlık arasında bir yerde duran bir bakış attı. Natan sanki beni artık tanıımıyormuş gibi gözlerini bana dikti. İçimi çektim. "İşler biraz karışık."

"O kadarını anlıyorum."

"Ben senin..." Öldü. Köyümüzün geri kalanıyla birlikte öldüğünü sanıyordum.

Yutkundum. "Uzaktaydım, Mistrun'da babamın kurt derilerini satıyordum. Döndüğümde artık çok geçti. Herkes gitmişti. Sadece bir tane birkaçımız kaldı."

Göğsüm sıkıştı. "Özür dilerim." Kelimeler yetersizdi ama Natan yine de başını salladı.

"Vicer bana Thol'a ne olduğunu anlattı."

Onu o karanlık mağarada tek başına hayal ederek başımı salladım. Boğazımdaki yumrunun etrafında konuşmak üç denememi aldı. "Onu eve getirmeyi umuyorduk ama Regner'in askerleri bölgede cirit atıyor. Tüm bunlar sona erdiğinde onu uygun bir şekilde defnedeceğiz. Söz veriyorum."

"Seni avlıyordu." Natan'ın gözlerinden şüphe geçti ve Lorian başını eğdi. Tek bir hareket bile yapmadı ama Natan kaskatı kesildi.

Lorian'ın yakın çevresinde olmayanlar için ne kadar korkutucu olduğunu unutmşum. Ona uyarıcı bir bakış attım ve dudakları kıpırdadı.

"Öyleydi," dedim. "Ama bunu ararken o da bize katıldı." Kum saatini kaldırdım. "Onu ben öldürmedim, Natan. Beni bundan daha iyi tanırsın."

Kaşlarını çattı. "Öyle olduğunu hiç söylemedim." Ama merak etmişti.

Şimdilik peşini bıraktım. "Kaç kişisiniz?"

"Regner'a karşı gelen insanları mı kastediyorsunuz? Binlerce.

Cleaver Caddaril ve suçluları Eprotha'da Regner için kaos yaratıyor. Şahsen beni mi kastediyorsun? Birkaç yüz. Her geçen gün daha fazla köylü zorunlu askerlikten kaçıyor. Köylerden biri

Bizimkinin doğusu, bir teslim alma töreni sırasında değerlendiriciyi ele verdi. Bu

Muhafızlar köyün yarısını öldürdü ama sonunda kendileri de öldürüldü ve sağ kalan herkes bize katılmaya karar verdi."

Hayal etmesi bile zordu. Regner'ın muhafızları, rahibeleri ve değerlendiricileri, tanıdığım köylülerin, içlerinden birinin melez olduğunu düşündükleri anda birbirlerine düşman olmalarını sağlamıştı. Lina'nın büyükannesi ve büyükbabasının öldüğü gün, rahibe "yozlaşmışlardan" birinin varlığını haber verecek olanlara ödül verileceğini duyurmuştu. Yüz altın. Çok az parası olan bir köylü için, çocuklarının çocuklarının aç kalmamasını sağlamaya yetecek bir ödül bu.

Natan düşüncelerimi takip ediyor olmalıydı çünkü başını salladı. "Artık her şey farklı, Prisca. Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Tabii ki Kralın yalanlarına her zaman inanacak olanlar var ama giderek daha fazla insan uyanıyor." Aniden sırtıttı. "Ve şimdi bariyer düştüğüne ve birçok insan kendini daha fazla güçle bulacağına göre... bu, güçlerinin tanrılara bahşedilmediğinin bir başka kanıtı."

Gurur göğsümü ısıttı. Bunu başarmıştık.

"Peki ya kaçmayı başaramayanlar?" Yumuşakça sordum.

Natan'ın sırtışı düştü. "Onlara ne olduğunu biliyorsun. Ve her geçen gün daha da tehlikeli hale geliyor."

"Belki de hepsinin bize katılmasına ihtiyacımız yoktur," dedi Lorian. "En azından şu anda değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Lorian kendini duvardan aşağı itti. "Kaçanlar için durum daha da kötüleşecek. Ama kalanlar mükemmel bir şekilde konumlanmış ve fae'lerle silahlanmış olacaklar. demir."

Kalbim göğsümde tekledi ve yaratabileceğimiz kaosu hayal ettim. "Hiç beklemedikleri bir anda Regner'ın ordularına saldırabilirler."

Natan gömleğindeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Bu tehlikeli."

"Hepsi tehlikeli."

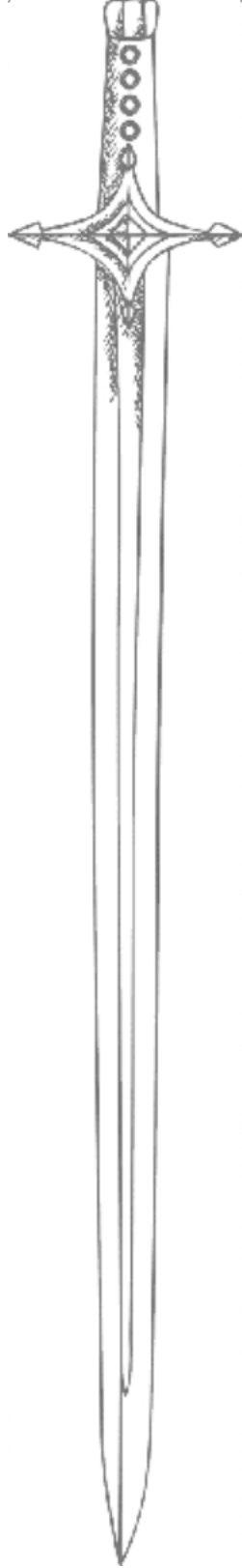
Başını kaldırdı ve gözleri parladı. "Diğerleriyle konuşacağım."

"Teşekkür ederim, Natan. Her şey için."

"Bana teşekkür etme. Bir gün halkınızla birlikte krallığınıza döneceksiniz. Eprotha'dan geriye ne kaldıysa biz insanlara kalacak. Bir şeyler kaldığından emin *olmaktan* başka seçeneğimiz yok."

3

Lorian

Prisca'nın boğulmasını iki kez izledim. Onun hareketsiz yatışını, göğsünün donmasını, yüzünün gevşemesini izledim. Hayatımızın geri kalanında onu bir şekilde sudan uzak tutabilmeyi diledim.

Gözleri kapandı ve göğsüm sıkıştı, uzun buklelerinden birini yüzünden uzaklaştırırken elim neredeyse titriyordu.

Uyuyordum. Hepsi buydu. İyileşmeye verdiği normal bir tepkiydi. Yine de daha yakına eğildim, göğsünün inip kalkmasını izledim.

İkimizin de hayatta olduğunu bilsem bile, damarlarımda yoğun ve acı bir korku dolaşıyordu. Telean'ın haklı olduğundan ve bunun sonuçlarının olacağından şüphem yoktu. Ama Prisca'nın bu işten zarar göreceği düşüncesine katlanamıyordum.

bu yansımalarla yüzleşmek.

İzlendiğime dair garip bir his vardı içimde. Arkamda kapı açıldı ve tıslayarak nefes alıp döndüm.

Conreth kapı aralığında durdu. Gözleri uzun bir süre Prisca'nın üzerinde kaldı. Ona dişlerimi gösterecek kadar uzun. Genellikle, bu en azından bir göz devirmeyle, belki de özlü bir yorumla sonuçlanırdı. Bugün, ona katılmam için sessizce eliyle işaret etti.

Prisca'ya bakarak tereddüt ettim. Ama o uyuyordu ve en azından benim yıkanmam ve yemek yemem gerekiyordu.

Yine de...

Kapıya doğru ilerlerken Conreth'in yanından geçtim ve Rythos'un boynunu bükerek odaya bakmaya çalıştığını gördüm. Endişeli haliyle dalga geçebilirdim ama onun hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmekten de kendimi alıkoyamadım.

"Onunla kal."

Başını salladı ve odaya girdi. Gözlerim Conreth'inkilerle buluştu. "Ne oldu?"

Kardeşimin rahatsız görüldüğü pek sık olmazdı. Neredeyse... garip. "Daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Karanlık ruh halime rağmen merak içimi yakıyordu. Kardeşim gerçekten de garip davranıyordu.

Başımı sallayarak Daharak'ın ona verdiği kamaraya kadar onu takip ettim. Geminin bu kısmı sessizdi, çoğu insan muhtemelen bizim üstümüzde, ana güvertede temiz havanın tadını çıkarıyordu.

Conreth'in kulübesi benimkiyle aynı büyüklükteydi ve tertemizdi. Muhtemelen, toz birikmesini önlemek için kulübeyi korumaya almıştı.

Kardeşim ayakta kaldı. Yüzünü inceledim, gözlerinin nasıl karardığını, dudaklarının nasıl inceldiğini ve sonra... nasıl titrediğini izledim.

"Ne oldu?"

Kendini toparlamış gibiydi, bir kez daha gözlerimle buluştu. "Arkadaşının ne dediğini duydum. Seni ben öldürdüm. Ve Prisca seni geri getirdi."

Kardeşime karşı ilk kez şaşkınlık içinde değildim. Sessizliğim karşısında çenesi gerildi. Ve ona gerçekten baktım. Gözlerindeki şey... yıkımdı. Sanki hâlâ ölüymüşüm gibi beni izliyordu ve bunun sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu.

"Conreth-"

"Eğer o ve onun zaman büyümesi olmasaydı, ölmüş olurdun. Benim elimle." "Prisca'nın ne dediğini duydun. Regner aynasını kullandı."

"Etkisi aynı olacaktır."

Öfke aniden göğsümü yaktı. "Ne söylememi istiyorsun Conreth? Savaşta önce ya da savaş sırasında konuşmadık. Savaşta önce ve savaş sırasında Diğerleri strateji geliştirirken siz iletişim kurmayı reddediyor, kime ve ne isterseniz ona saldırıyordunuz. Regner'ın koğuşunu biliyordun. Eğer mantıklı düşünseydin, saldırının başarılı olamayacağını ve generallerini öldürdüğünde seni tuzağa düşürmek için korumaların zayıflamasına izin verdiğini bilirdin. Ama mantıklı düşünmüyordun," diye hırladım. "Regner'ı durduğu yerde öldürebileceğinizi ve her şeyin eski haline dönebileceğini umarak kibir ve ego ile hareket ediyordunuz. hep öyleydi."

Conreth'in yüzündeki kan çekilmişti ve ben mizahsız bir kahkaha attım. "Regner'ın ölümünün Prisca'yı seçme kararımı gözden geçirmeme neden olacağını mı sandın? Gerçekten de onu bu yüzden seçtiğimi mi düşünüyorsun? Savaş sırasında onun yanında olma ihtiyacım yüzünden mi?"

Conreth'in gözleri parlamıştı; sözlerimin etkili olduğunun tek işaretiydi bu. "Haklısın. Bunu yapan benim kibrimdi. Senin seçimini kabul edememem. Özür dilerim, Lorian."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Ağabeyimden hiç gerçek bir özür duymamıştım.

Boğazımın kilidi açıldı. "Prisca'dan özür dile."

Başını salladı. "Dileyeceğim."

Ağabeyimi taklit eden bu adama güvenmek zordu. Saçma bir an için Regner'ın bir şekilde onun içine sızıp sızmadığını merak ettim. Ama hayır, Conreth'in gözlerindeki sefalet sahte olamazdı.

Ben konuşmayınca omuzları çöktü. "Seninle ve... Prisca ile gerçekten müttefik olmak istiyorum. Bu savaşı kazanmak için birlikte çalışmamızı istiyorum. Geri döneceğim

krallığıımıza girip gardiyanları etkilemeye çalışacaksın. Hevdrin'e ve tüm generallerime tam erişim sağlayabilirsin. Haklıydın, bu kıtayı benden daha iyi biliyorsun."

Başka bir zaman olsa, onun sözleri karşısında tam bir zafer hissederdim. Ama bu sözlerin bedelini biliyordum ve ağzımda acı bir tat bıraktı. Prisca beni geri getirmek için neredeyse ölüyordu. Gücünü kullanamadı. Ve tanrılara karşı gelmenin gerçek sonuçlarının ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Conreth sessizliğin içinde sordu.

"Evet. Jamic'i yanına almanı istiyoruz. O kadar çok gücü var ki, bazı gardiyanlarımıza rakip olabilir. Ona Rekja'ya karşı savaşta nasıl kullanacağını öğret."

"Tamamdır."

Kardeşıme teşekkür edecek gücü kendimde bulamadım. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve gözlerindeki pişmanlığı görmezden gelmeye çalışarak kapıya doğru yürümek oldu.

PRISCA

"Bu kadar yaygara yeter," diye yalvardım. Güvertede durduk, nihayet biraz temiz havanın tadını çıkarıyordum. Lorian başımın dönme ihtimaline karşı bir eliyle kolumu sıkıca kavradı.

Bana sadece eğlence ile saf erkek inadı arasında bir yerde sıkışmış bir bakış gönderdi.

"Dinlenmen gerek."

"Lorian." İki gün dinlenmişim ve bu sabah açlıktan ölmek üzereyken uyandım. Sanki vücudum savaştan beri yemediğim her şeyi yerine koymak istiyordu. Lorian yüzünde memnun, kendini beğenmiş bir ifadeyle beni yemek yerken izlemeye devam etti.

"İyi," diye homurdandı.

Ufka bakarken kaşlarını indirdi. "Ne oldu?" diye sordum.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve *iyi* olup olmadığımı tartıştığını görebiliyordum.

Her ne öğrendiyse anlatacak kadar.

"Lorian."

İç çekti. "Marth daha önce casuslarımızdan birinden bir mesaj aldı. Rothnic'in yeni bir şey üzerinde çalıştığına dair söylentiler var."

Dehşet içime işledi. Regner'in atalarından biri olan Rothnic, başkentteki atsız arabalardan sorumluydu. Ayrıca bariyeri yıkmak için çalışırken pek çok gemimizi batıran büyülü topların arkasındaki akıl da oydu.

Regner'in en önemli araçlarından biri olduğuna şüphe yoktu. Bu savaş için üzerinde çalıştığı herhangi bir şey şüphesiz bizim için kötü bir işaret olacaktır.

Yüzümü güneşe doğru kaldırdım. Görünüşe göre, Quorith'in güneyinde, Fae sularında demirlemiştik. Yakınlarda bir martı çılgılık attı. Yine de, bu huzurlu anda bile, tek görebildiğim o aynaydı. Ve gücüne karşı koyan adam.

"Sen... iyileşirken Tymriel bize bir mesaj gönderdi," dedi Lorian, gözleri sertleşmişti.

Homurdandım. "Yaşlılar bize yardım etmeyi teklif ettiler mi? Tymriel'den halkımızın geçitten geçmesine yardım etmeleri için göndermesini istediğim mezlere ne oldu?"

"Diğer büyükler aynı fikirde değil. Çok tehlikeli olduğunu söylediler. Regner askerlerini geçit boyunca konuşlandırdı."

Alçak sesle küfrettim.

Lorian elimi tuttu. "En son konuştuğumuzda, Tymriel birisini yaşlıların isteklerine karşı gelmeye ikna etmeyi umduğunu söylemişti. Mektubunda Orivan adında bir adamdan bahsediyordu. Zathrian'ın generallerinden biri. Tymriel ona bir mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulacak."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Kuzenimi öldürmek zorunda kalacağım," dedim. Lorian'ın kaşları kalktı.

"Bunu düşündüğünüzü biliyorum. Konunun etrafında dolanacak vaktimiz yok.

Yirmi bin melezi var. Benim halkım." Elimi tuttu. "Bizim insanlarımız."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Conreth'in zirvesinde Lorian'ın melez kral olacağını ilan etmiştim. Ve belli ki bu rolü üstlenmeye hazırды.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak elimi saçlarına gömdüm ve başını bana doğru çevirerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ona dokunabilmek, ağzını benimkine karşı hissetmek, alçak, sert hırıltısını duymak... her şeydi.

Öpüşmemizi derinleştirdi, kollarını bedenime dolayarak beni kendine çekerken diliyle okşadı.

Bu öpücükte bir çaresizlik vardı. Ben onun paramparça oluşunu, o da kalbimin atmayı bırakışını izlemişti.

Biri boğazını temizledi ve ben de Lorian'ın göğsünü ittim. Hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı ve ben de onun ağzına karşı güldüm.

"Ahem." Galon bana sırıttı. "Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim. Tanışman gereken biri var. Rekja'nın adamları sevgilisini bulmak için Gromalia'yı parçalıyorlardı, ben de Daharak'tan devreye girmesini istedim. Onun bazı

korsanlar savaş sırasında onu güvende tutuyordu. Ama içimde onunla konuşmak isteyeceğinize dair bir his vardı."

Midem bulandı. Eryndan'ın oğlunun muhafızlardan biriyle görüştüğünü öğrenmesi için verdiğim emirden pişman değildim. Ama ihtiyaçlarımız için bir yabancıнын hayatını riske atmaktan da hoşlanmamıştım.

Galon cevap vermemi bekliyordu. Yüz ifademi sakın bir karşılama maskesine zorlayarak başımı salladım. Döndü ve Daharak ile yanında duran kadını işaret ederken bakışlarını takip ettim.

İkisi de bize doğru yürüdüler.

Rekja'nın sevgilisi bir panter zarafetiyle hareket ediyor, kolsuz tuniği güçlü ve biçimli kollarını sergiliyordu. Uzun bacakları deriyle kaplanmıştı. Madinia'nın da tercih ettiği taytının siyah örgüsü sırtının alt kısmına düşüyordu. Koyu renk kaşları ve saçları soluk teniyle keskin bir tezat oluşturuyor, parlak mavi gözleri yüzüme dikildiğinde şok etkisi yaratıyordu.

"Majesteleri." Tacın -her tacın- önünde eğilmeyi öğrenmiş birinin alışkanlığıyla başını salladı.

"Lütfen bana Prisca de."

Tereddüt etti ama boğazını temizledi. "Benim adım Thora."

Uzun, garip bir an boyunca birbirimize baktık. Ama gariplik için zamanımız yoktu. Belki de o kısmı atlayabilirdik.

"Özür dilemek istiyorum," dedim. "Burada olmanızın sebebi benim. Keşke seni hayatından çalmak için asil bir nedenim olduğunu söyleyebilseydim. Ama gerçek şu ki, seni bir piyon olarak kullandım. Rekja'nın babasına güvenmemesine ihtiyacım vardı ve ben de Eryndan'ın seni sakladığından ya da öldürdüğünden şüpheleneceğini biliyordu."

Thora'nın ağzı inceldi ama gözlerinde bir şey parladı. "Kraliyet ailesinin özür dilediğini daha önce hiç duymamıştım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Rekja bile mi?"

Gülümsemi ama üzgündü. "Hayır, Rekja bile. Gerçek şu ki, ilişkimize dair söylentiler sarayda çoktan yayılmaya başlamıştı. Prense yakın biri bana şantaj yapıyordu. Rekja'nın bana aşık olduğunu öğrendiler ve işbirliği yapmazsam öldürüleceğimi açıkça belirttiler. Beni kaçırdığınızda hayatımın sona erdiğini düşündüm."

Yüzümü buruşturdum. "Çok korkmuş olmalısın. Özür dilerim."

Gülümsemesi içtenliğe dönüştü. "Muhtemelen gönderdiğin fae'lerden özür dilemelisin. Neredeyse ikisini öldürüyordum."

Yardım edemedim ama sııttım. Bu kadını sevmiştim.

"Rekja ile konuşmam gerekiyor," dedim. Şimdiden Thora'yı tekrar kullanmaya başlamıştım. Ama başka seçeneğim yoktu. "Eğer iki krallığımız da hayatta kalacaksa birlikte çalışmalıyız."

Yüzünü buruşturma sırası Thora'daydı. "Senin tek olduğunu öğrendiğinde Beni kaçırmaktan sorumlu... Seni öldürmeye kalkışmazsa şanslısın, Majesteleri. Kalenin bin adım yakınına girmenize izin verilmeyecek."

Lorian'a kaşlarını çatı.

Olası ölümünden bahsettiğinde gözlerinde yırtıcı bir parıltı belirmişti ve kolunu sıktım.

"Bana Prisca de," diye düzelttim dalgınca. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Eğer biri Lorian'ı benden alıp sonra da *sohbet* etmek isterse...

"Yardımcı olabilirim," dedi Daharak yakınlardaki bir direğe yaslandığı yerden. Elini kaldırdı ve avucunda tanıdık bir gümüş para belirdi.

Sikke, Gromalian kralının ona borçlu olduğu bir iyiliği temsil ediyordu. "Lorian ve benim şehirden geçmemize yardım ederken bunu kullandığını sanıyordum."

Sııttı. "Çok sinsi olduğun ve seni Gromalia'ya sokmak için koyu kullandığımız için, onu kullanmama gerek kalmadı."

"Ama Eryndan öldü."

Thora başını salladı, ağzında bir gülümseme belirdi. "Paralar ve borçlu olunan iyilikler babadan oğula geçer. Rekja onurunun sorgulanması riskini almaz, özellikle de babasının ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra. Eğer sikkeyi kullanırsan, seni görecektir. Ama Thobirea'da olmayacak. O şehirden nefret ediyor. Kaleden nefret eder."

Babasının şatosunu ve Rekja'nın Eryndan için nasıl kukla olmaya zorlandığını düşündüm. Oradan nefret ettiği için onu suçlayamazdım. "Nerede olacak?"

"Sorlithia."

Lorian içini çekti. "Eprotha ve Lorian arasındaki sınırda bir kıyı şehri. Gromalia," dedi bana. "Şimdiye kadar bundan kaçınmak için elimizden gelen her şeyi yaptık." "Orada olacak," diye ısrar etti Thora. "Onu senin yardım ettiğine ikna etmeye çalışacağım. ama o para sizi sadece onun önüne çıkarır. İşbirliği yapmasını sağlamaz." Başka seçeneğimiz yoktu. Rekja'ya ihtiyacımız vardı ve bizimle başka bir yerde buluşacak gibi değildi. "O zaman gitmemiz gereken yer orası."

MADINIA

İnsanları yapmalarını istediğim şeyleri yapmaya ikna etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Şahsen ben şantaj, manipülasyon ve sinsi zorlama konularında çok iyiydim. Ne yazık ki, bu beceriler bu insanların gitmesini sağlamayacaktı.

Stillcrest'in kampını terk edip güvenliğe doğru ilerlemek. Vicer ile birlikte her bir erkeği, kadını ve çocuğu kampı terk etmeye ikna etmek için kampanyayı başlatmıştım.

çok geç olmadan bu yere.

Şimdiye kadar karışık sonuçlar elde ettim.

Halkının çoğu melez bir kraliçe düşüncesine karşı temkinli görünüyordu. Vicer bir keresinde bana bu insanların herhangi biri tarafından yönetilmekten nefret eden ayrılıkçılar olduğunu söylemişti. Ama gerçek şu ki, birileri tarafından yönetiliyorlardı.

Kaelin Stillcrest.

İzolasyonist ideallerini güçlendirmişti ama yine de hayatlarındaki her şeyi belirleyen oydu. Yiyecek karnesini, güvenliği ve çocuklar için mevcut olan az miktardaki eğitimi o kontrol ediyordu. Onun reddetmesi şifacılar öncelik vermesi, yaşamı ve ölümü bile yönetmesi anlamına geliyordu.

Yine de Stillcrest bu melezleri Prisca'nın bir tehdit olduğuna ikna etmişti. Tamamen çileden çıkarıcıydı.

Bu yüzden onları yavaş yavaş başka türlü ikna etmeye çalışıyordum - gitmelerini istediğimi saklamaya çalışmadan. Çocuklarının oyunlarını izleyen annelerle oturdum ve onlara Prisca'nın kısa bir süre önce Vicer'in yardımıyla Lesdryn'dan pek çok çocuğu nasıl kurtardığını anlattım.

Nöbetçilerle eğitim yaptım ve onlara Prisca'nın krallığımızı savunmak için hazırladığı orduyu anlattım.

Muhtemelen dışarıda bir hayat hayal eden genç kadın ve erkeklerle konuştum.

hiçbiri böyle bir şeyi kabul etmese de. Onlara Prisca'nın bana anlattıklarını, Lyrinore olarak bilinen melez krallığı ve Ysara Prisca'ya sunduğu her şeyi gösterdiğinde nasıl görüldüğünü anlattım. Onlara pazarları, kütüphaneleri, insanları ve bu topraklarda dolaşan büyülü yaratıkları anlattım. Ve onlara melez kraliçenin bu kıtadaki melezlerin evlerine, o hayata dönebilmelerini sağlamaya kararlı olduğunu söyledim.

İçlerinden birkaçı en azından söyleyeceklerimi dinlemeye açık görünüyordu. Tralia adında uzun boylu, zayıf bir kadın soğukkanlıydı ve Stillcrest'in bu kampın bulunamayacak kadar iyi gizlenmiş olduğu konusundaki ısrarını yineleyenlerin aksine, ordularımız hakkında gerçekten sorular sordu. Prisca'nın kendisi, Fae'ler ve Regner hakkında.

Bu arada Vicer tehditten bahsetti. Dinleyen herkese Regner'ın gözcülerinin nasıl yaklaştığını anlattı. Onları yok edilen diğer kamplar hakkında uyardı ve kendisinin, Prisca'nın ve Tibris'in bir zamanlar evleri olarak adlandırdıkları köyün yıkımı hakkında öğrendiği her şeyi ayrıntılı olarak anlattı.

Jamic'i serbest bıraktığımız gece neredeyse iki yüz melezi şehirden kurtarmıştık. Ve bu melezlerin çoğu çoktan güneye taşınmıştı. Regner'ın zulmünün baskıcı bulutu altında yaşamışlardı ve kaybedecek ne kadar çok şeyleri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Vicer'e göre, bu kamptan yüz kadar insanı kendileriyle birlikte gitmeye ikna etmeyi başarmışlar.

Bu sayının yaklaşık üçte biri ordumuza katılmak için Fae topraklarına gidecekti. Geriye kalanlar ise yakınlardaki buluşma noktasına Asric Geçidi'nde, geçmek için işaretimizi bekleyeceklerdi.

Oraya vardıktan üç gün sonra Vicer'le birlikte orucumu bozdum. Sabahın erken saatlerini kampı çevreleyen ormanda yürüyerek ve birilerinin gizlendiğine dair işaretler arayarak geçirdim. Sessizdi. Huzurluydu.

Yine de ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Galon bana birkaç fae arkadaşını göz kulak olmaları için gönderdiğini söyledi. kampı" dedim. "Ama onlardan hiçbir iz görmedim." Vicer biraz hasta görünüyordu.

Yumruklarım sıkıldı. "Onları gönderdi, değil mi?" Sert bir şekilde başını salladı.

Ona dudak büktüm. "Buna daha ne kadar tahammül edeceksin?"

"Bir ordu göndermediğimiz sürece bu melezleri harekete geçmeye zorlayamayız. Bunu yaparsak da Regner'dan farkımız kalmaz."

"Regner'ın aksine, onları öldürmek yerine hayatlarını kurtaracağız."

Vicer bakışlarını yulaf lapasına çevirdi. Homurdandım. Etrafımda sürekli dolaşan yufka yüreklilerin çoğunun aksine, gerektiğinde başkalarının haklarını ellerinden almakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Kaşığımınla oynadım ama artık aç değildim.

"Belli bir aptallık seviyesini aştığınızda, kendi kaderinizi tayin etme hakkını kaybedersiniz. Ve bu özellikle çocukları korumaktan sorumlu olanlar için geçerlidir."

Vicer hiçbir şey söylemedi, sadece yulaf lapasını itti. Dişlerimi sıktım.

Kısa bir süre önce, işbirliği yapması için gücünü Kaelin Stillcrest üzerinde kullanmasını söylemiştim. Verdiği tepki böyle bir şeyi asla yapmayacağını açıkça ortaya koymuştu. Hepimiz şu anda daha güvenli bir yere doğru ilerliyor olabiliriz.

Vicer'in gücü onun için boşa gitti.

"Galon'un gönderdiği fae'ler bölgeyi terk etmezdi," dedim taktik değiştirerek. "Ortalıkta görünmemeye çalışacaklardır. Ben onları bulmaya gidiyorum. Belki bazı insanları buradaki tehlikeye ikna etmeye yardımcı olabilirler."

Başını salladı. "Beni dinleyip güneye doğru ilerleyenler güvenli bir şekilde planlanan yere doğru ilerliyorlar. Adamlarım her noktada saklanan erzak zulalarını yeniliyorlar."

"Güzel."

Başını eğerek bakışlarımla bir kez daha buluştu. Ve gözleri periliydi. "Sen de hissediyorsun."

"Evet." Zamanımız tükeniyordu. Bu kamp iyi gizlenmiş, stratejik bir konumda olabilirdi ama sonsuza kadar gizli kalamazdı. Eninde sonunda Regner'ın demir muhafızları onu bulacaktı.

"Konuşmak istiyorum." Omzumun üzerinden keskin bir ses geldi.

Vicer'e gözlerimi devirdim. Ağzı seğirdi ama sert tahta sandalyeye döndüğümde Stillcrest'in öfkeyle bize baktığını gördüm.

"Ne yaptığını biliyorum."

"Peki bu ne olabilir?"

"Halkımı hayatlarının risk altında olduğuna ikna etmek için melez varisin propagandasını kullanmak. Burada iyi bir hayatımız var. Zor bir hayat ama dürüst bir hayat. Ve sen kendi bencil ihtiyaçların için bunu mahvetmeye kararlısın." Sesi öfkeyle titriyordu. Belli ki bu "propaganda" onun istediğinden daha fazla etki yaratıyordu.

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Kendi bencil ihtiyaçlarımız mı? Biz hayat kurtarmaya çalışıyoruz."

Benimle alay etti. "Senin gibi kadınlar her zaman bir taç için eğilmekten hoşlanır. Ama benim halkım senin *kraliçenin* onayına muhtaç değil."

Yavaşça ayağa kalktım. "Güç takıntılı bir diktatörün gölgesinde yaşadım. Kendini iyi hissetmek için ne gerekiyorsa söyle. Ama ben gerçeğı görüyorum. Başka bir yerde güvende olmaktansa herkesin burada ölmesini tercih edersiniz, çünkü bu sizin ne kadar önemsiz olduğunuzu kanıtlar."

Gözleri parladı ve bir adım daha yaklaştı.

"Gideceksin," diye nefes aldı. "Burada istenmiyorsun ve hiçbir zaman istenmedin." Vicer'e döndü. "Ve senin davetin de iptal edildi."

İşte bu kadar. Bu kadının etrafında parmak uçlarımla dolaşmaktan yorulmuştum. Ona en soğuk mahkeme gülümsememi vererek ağzımı açtım. "Sen-"

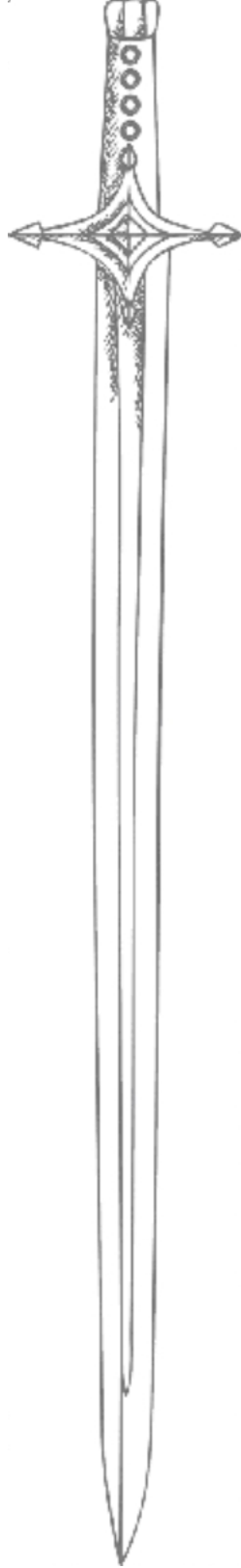
Kamp çanları çalmaya başladı ve Stillcrest'in yüzündeki renk yavaş yavaş kayboldu. Genç bir çocuk bize doğru koştu. Annesiyle dün konuşmuştum. Adı Balin'di. Ve gelişmiş işitme gücüne sahipti.

Stillcrest onunla yüzleşmek için döndü.

"Toynaklar." Kulaklarını işaret etti. "Onları duyabiliyorum. Yüzlercesini. Güneydoğudan geliyor."

4

Madinia

dönerek Stillcrest'i kollarından yakaladı. "Planın nedir?"

I Teni o kadar solgundu ki, sanki bir ceset gibiydi. İşe yaramazdı. Baş boynunda gevşekçe sallanana kadar onu salladım.

"Madinia," diye tersledi Vicer.

"Bir kaçış planı olmalı. Bu insanları nasıl koruyacağız?"

"Çanlar," diye mırıldandı Stillcrest. "Çanlar çaldığında adamlarımız köyü kuşatır."

"Kaç adam, Stillcrest?" "İki yüz."

Vicer ve ben sessizce ona baktık. Hazırlıksız olduğunu biliyordum ama iki yüz adam mı?

"Sonra ne olacak?" diye sordum.

Ağzı titriyordu. "Normathe Dağları'nda bir geçit var. Ama yürüyerek iki günlük mesafede."

Ve bu insanların hiçbiri hiçbir uyarı ve erzak olmadan bir dağ geçidinden geçmeye hazır değildi.

Tiksinerek onu uzaklaştırdım. "Ölüm fermanımızı imzaladın."

Vicer bana baktı ve o anda kaç kişinin hayatını kaybedeceğini anladığını gördüm. Gri gözleri kasvetli bir hal aldı. "Çocuklar," dedi. "Çocukları dışarı çıkarmalısın, Madinia."

"Benim bir saldırı gücüm var. Bana en fazla hasarı verebileceğim ön tarafta ihtiyaçları var."

Ağzımı açtığımda, "Hayır, beni dinle," diye bağırdı. "Toplayabildiğin kadar çok anne ve çocuğu toplamalısın. Sen zeki ve güçlüsün ve onların en iyi şansısın. Kılıç sallayabilen herhangi biri onlara zaman kazandırır. Hillcrest, ben... herhangi biri. İlk nerede olduğunu biliyor musun? önbellekler mi?"

Başımı salladım. Kampa aşağı yukarı eşit mesafede birkaç tane vardı. Bu, eğer insanlar gruplar halinde kaçıyorlarsa, farklı rotalar izleyebilecekleri ve bir grup saldırıya uğrarsa, bazılarının hâlâ hayatta kalma şansı olduğu anlamına geliyordu. Boğazıma bir şeyler düğümlendi.

"Regner'in askerleri buradaki herkesi katletmekle yetinmeyecek," dedi. "Kaçan herkesin peşine düşecekler."

"Biliyorum."

Çığlıklar duyuldu. Melezler çocuklarını toplayıp arkadaşlarına seslenirken, özenle yerleştirilmiş çadırlar ip ve kumaştan tuzaklara dönüştü. Çocuklar dehşet içinde, tiz seslerle ebeveynlerine seslendi.

Ateşin çıtırtısı bir dizi bağırışa eşlik etti. En azından bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Gözlerimi kısarak, ateşten fırlayan ve bir dizi çadırı tutuşturan kütüğü gördüm. Alevleri içime çekerek, bir bakışım la ateşi söndürdüm.

Erkekler ve kadınlar aceleyle terk edilmiş eşyalara takılıp düştüler. Vicer masanın üzerine çıktı ve bağırma mesafesindeki herkesi kadınları ve çocukları bize getirmeleri için yönlendirmeye başladı.

Stillcrest kaosa bakakaldı. "Böyle bir şey olamaz."

Kalçamdaki kılıcı alıp karnına saplamaktan kendimi zor alıkoydum.

"Bu oluyor. O yüzden seni ben öldürmeden önce bir şeyler yap."

Gözleri benimkilerle buluştu ve uyuşuk şokundan kurtulmuş gibiydi.

"Tahliye noktalarımız var. Ancak bunlardan bazıları kampın güney ve doğu taraflarında."

Askerlerin yaklaştığı yön. O tarafa yönelen herkes ilk kesilenler olacaktı.

Vicer, "Herkesi buluşma noktalarından uzaklaştırırken dikkatlerini çekmek için kampın doğu tarafında bir dikkat dağıtıcı yaratmamız gerekiyor," dedi.

"Bunu ben yapacağım. Madinia, sen de toplayabildiğin kadar insan topla ve onları dışarı çıkar."

Stillcrest, "Haber i yayacağım ve herkese batıya gitmelerini söyleyeceğim," dedi.

Başka bir şey söylemeden zıt yön lere doğru koşmaya başladık. Çadırların düzenli sıraları, güvende olduklarını düşünenlerin farkına varmasıyla birlikte şimdi ayaklar altına alınıyordu.

Bağırışlar ve çığlıklar havayı yarıyor, dehşet aceleyle toplanmış eşyaların şangırtısının üzerine yükseliyordu. Yemek malzemelerini toplamaya çalışan bir kadına "Bırak onları," diye çıkıştım. Dünkü çocuğunu tanıdım ve ağlayan kızı kollarına attım. "Canını kurtarmak için kaç. Şimdi."

Yüzündeki kan çekildi ve sallanmaya başladı. "Haklıydın." Öfke ve keder üstünlük için savaştı. "Git."

Başını salladı, küçük kızını göğsüne bastırdı, eli koyu renk buklelere gömüldü.

Daha fazla çocuk annelerinin eteklerine yapıştı, babaları onları son bir kez öperken iri gözleri şaşkı ndı. Birlikte eğitim gördüğüm bir kadın bebeğini babasına verdi, altı kışı görememiş bir çocuğu öptü ve kılıcı elinde batıya gitmelerini işaret etti, Gözleri korku ve kederle kararmıştı.

İnsanlar atlara erzak yüklemeye çalıştıkça atlar panikliyordu. Bir tanesi dört nala güvenli bir yere doğru koşarken dizginleri sallanıyordu.

Panik boğazıma yapıştı, zar zor nefes alabiliyordum. Doğuya doğru giden bir grup meleze doğru daldım, bir adamın gömleğini yakaladım, bana doğru savrulurken eğildim, gözleri vahşiydi. "Batıya doğru!" Kükredim ve insanlar dönmeye başladı.

"Kuzeybatı açıklığına!" Tekrar tekrar bağırdım, ta ki etrafımdakiler de bu sloganı benimseyene kadar. Birkaç yaşlı kadın durdu, ancak aynı adam dönüp koşarken her birinin dirseklerinden tutup onları da kendisiyle birlikte sürükledi.

"Sen." Tralia'yı işaret ettim. "Kampın arkasındaki açıklığa gidin ve mümkün olduğunca çok insanı güneye götürün." Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Vicer'in çeşitli rotalarını gözünüzde canlandırın. "Göle vardığında, etrafında mavi bir gömlek olan bir ağaca ulaşana kadar patika boyunca batıya doğru ilerle." Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini gördüm, söylediklerimi ezberlediği belliydi. "Beni dinle. Gömleği ağaçtan çıkar ki seni takip edenler için bir iz kalmasın. İzi burada bırakacaksınız. Sola dön ve yedi ağaçlı küçük bir açıklık bulana kadar en az altı saat boyunca ilerlemeye devam et. Bir sıra halinde kayalar. Kayaların altına gömülü, içinde yiyecek, tıbbi malzeme, silah ve battaniye bulunan korumalı bir sandık bulacaksınız. Ayrıca daha fazlasını da bulacaksınız.

Bir sonraki durak için talimatlar. Bunu bana tekrarla."

Tekrarladı, yanındaki kadın onu dinliyor ve başıyla onaylıyordu.

"Alabildiğiniz kadar alın. Gidin."

Bir dakika sonra gitmişti.

Lider olarak görev yapacak iki kişi daha bulmak için yeterli zamanım vardı. İsimlerini söyleyip melezleri kendilerine doğru yönlendirmeye başladılar. Ben de onlara kendi talimatlarımı verdim. Doğumuzda daha fazla çılgılık duyulmaya başladı, ardından kılıçlar çarpışmaya başladı. Uzuvarım uyuştı.

Regner'in korumaları buradaydı.

Kampı taradım. İnsanlar çok yavaş hareket ediyordu. Bu onların hatası değildi.

İçgüdüleri, yolculuğu kolaylaştırmak için yanlarına alabildikleri her şeyi almaktı. Bir adam ve kadın çömelmiş, yanlarında birkaç elbise taşımaya çalışıyorlardı.

Elbiseleri ateşe verdim.

"Kaçın," diye tısladım, elbiseleri bir çılgılla yere düşürdüklerinde. Çılgıllar daha da yükselirken boş gözler benimkilerle buluştu. Döndüler ve koşmaya başladılar.

Kampın sınırına yakın bir yerde üç çocuk korkudan titreyerek birbirlerine sarılmıştı. Onlara doğru koşarak en büyüklerinin elini tuttum. Hemen bana yapıştı.

"Ebeveynler mi?"

"Babam savaşmaya gitti." Alt dudağı titredi ve şoktan beti benzi atmış bir halde ürperdi. "Annemin nerede olduğunu bilmiyorum."

Şimdiden birkaç kişi ezilmiş, bilinçlerini kaybetmiş ve kaos yüzünden kan kaybediyordu. Annesinin de onlardan biri olma ihtimali vardı. "Kız kardeşlerini al ve şu kadını takip et." İşaret ettim. "Gidin."

Çocuklar çok yavaş hareket ediyorlardı. "Daha hızlı," diye tısladım. "Koşun!" Gözlerini kocaman açarak bana baktıklarında kendimi bir canavar gibi hissettim ama hızlandılar.

Burada hâlâ çok fazla insan vardı.

Yaşlı bir kadın kampın ortasında durmuş, elini kaldırmıştı. "Ne yapıyorsunuz?" Seslendim, birkaç kişiyi yakaladım ve Batıya doğru. Taşıyabildikleri herkesi kaldırarak koştular.

"Benim bir saldırı gücüm var, çocuğum."

"Kaçman gerek."

Dudakları titredi, beyaz saçları rüzgârla dağıldı. "Bu şeylerin doğal düzeni.

Önce yaşlılar ölür, gençleri korurlar. Şimdi, git."

Kalbim sıkıştı ama ana açıklıktan ayrılıp ağaç hattına doğru koşmaya başladım. Melezler düşmanın yüz adım ötesine kadar geri püskürtülmüştü. Bir grup muhafız yanlış yöne giden bazı melezlerin üzerine ilerliyor, onları ağaçların arasına sıkıştırıyordu. Gücüm içimde titreşti ve ulaşabileceğim kadar yakın olan muhafızlara nişan alarak hırladım. Bazıları ateşimin geçemeyeceği kadar iyi korunuyordu. Ama birkaçı alevler içinde kaldı, kargaşa halkımızın kaçması için dikkat dağıtıcı oldu.

Melezler hâlâ kaybediyordu. On altı kıştan daha yaşlı olmayan genç bir melez, elleri hâlâ kılıcını kavramış halde bir ağaca yaslanmış yatıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tanrılardan yardım istiyor gibiydi. Yakınlarda, yaşlı bir kadın gözleri çılgına dönmüş bir şekilde birilerine bağırıp duruyordu. Çocuğu gördüğünde dizlerinin üzerine çöktü ve feryat ederek onu sarstı.

Boğazımda bir yumru oluştu ama bunu hissetmeme izin veremezdim. Kendimi soğukkanlı olmaya zorlayarak kadına uzandım ve zayıf tokatlarını görmezden gelerek onu ayağa kaldırdım.

"Kaç," diye tısladım. "Ya da onunla birlikte öl."

Hıçkırđı, gözleri çıldırmıştı. Ben de ellerimle yüzünü batıya dönene kadar onu fiziksel olarak çevirdim ve sendeleyerek uzaklaşana kadar onu geriye doğru ittim.

"Yardım edin!"

Muhafızlara doğru geri döndüm. Saldırı güçleri olan melezler onları kullanıyordu ama burada sadece Regner'in olağan muhafızları yoktu. Ağaçların arasından birkaç demir muhafız gördüm, zırhları benekli ışıhta parlıyordu. Bol miktarda çalıntı güçle donatılmışlardı ve ellerine kılıç alacak yaşa geldikleri andan itibaren ölüm konusunda eğitilmişlerdi.

Kampın arkasındaki açıklıkta buluşma noktasına doğru ilerlerken elimden geldiğince çok kişiyi seçtim, belki kalan birileri vardır diye. Stillcrest beni karşıladı, elleri titriyordu, ağzı ince bir çizgiydi. "Tanrılara şükürler olsun," dedi bana tutunarak. "Kapana kısılmış bir grup melez var."

İki kez ağaç köklerine ve çalılıklara takıldım, acımasızca küfrettim. Duman bize doğru kıvrılıyordu, yoğun, ciğerlerimi boğuyordu. Melezler çığlık atıyor, gruplar halinde toplanarak yüz adımdan daha az bir mesafede yaklaşan demir muhafızlardan geri çekilirken, alevler diğer yönden onlara doğru kükrüyordu.

Ellerimi kaldırarak ateş i içime çektim ve ihtiyacı olan oksijenden yoksun bıraktım. Melezler hiç tereddüt etmedi, alevler yükselir yükselmez ana açıklığa doğru koşmaya başladılar. "Yozlaşmışları öldürün!" diye kükredi biri ve üç demir muhafız bize doğru hızla ilerledi, siyah demir zırhları onları olduklarından daha büyük gösteriyordu.

O demir ateşime karşı iyi bir korumaydı. Ama kıvılcımları gözlerinin korunmasız olduğu yerlere yönelttim. Yüzlerini tırmaladılar ve Stillcrest yanıma geldi. Elini salladı.

Vicer bana gücünün ne olduğunu söylememişti ama birkaç ağaç dalı yerden havalanarak muhafızların ayaklarının altından geçti ve onları yere düşürdü.

"Git," dedi. "Halkımı güvenli bir yere götür."

"Vicer nerede?"

Yüzünde pişmanlık olabilecek bir ifade belirdi. "Bilmiyorum."

Bir an için birbirimize baktık. Eğer öldüyse, bu kadının suçuydu. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum ve söylenecek başka bir şey yoktu.

Dönüp melezlerin peşinden koşarken içim içimi yedi. Küçük bir oğlan çocuğu kendinden büyük bir kızla el ele yürüyordu ve ben onu kaldırıp bir kolumun altında tutarken bir yandan da kıza koşması için bağırdım.

İlk demir muhafızlar içeri girdiğinde yaşlı kadın hâlâ kampın ortasındaydı. Onu yanımda sürükleyebilir, gelmeye zorlayabilirdim...

Ama yüz ifadesi neredeyse huzurlu bir hal almıştı, gözlerindeki bakış ise acımasızdı.

Bana baktı. "Git."

"Tanrılar fedakârlığınızı ödüllendirsin."

Kadın elini kaldırarak sadece başını salladı.

Çığlıklar duyulurken ağaç sınırına ulaştım ve kadın gülümserken demir muhafızlardan birkaçının göğüslerini tuttuğunu görmek için tam zamanında başımı çevirdim. Dizlerinin üzerine çöktüler, sonra da yere yığıldılar.

Gerçekten de bir saldırı gücü.

"Babam nerede?" Kız ağlayarak arkama düştü. Elini tuttum ve onu daha hızlı çektim.

"Bilmiyorum. Annenin nereye gittiğini gördün mü?"

"Çoktan öldü," diye boğuk bir sesle konuştu. "Geçen kış."

Kollarımdaki çocuk hareketsizdi. Buluşma noktasına vardığımızda aşağıya baktım. Gözbebekleri patlamıştı. Şok. Göğsüm ağrıyordu ve onu daha sıkı tutarak elimden geldiğince rahatlatmaya çalıştım.

Batıdaki buluşma noktasına daha fazla melez yığılıyordu. Şimdiye kadar çoğu diğer gruplara katılıp gitmiş olmalıydı. Ancak yaklaşık yirmi kadarı açıklıkta kaldı.

"Benimle gel," diye emrettim. Nefeslerim hızlı hızlı geliyordu, ciğerlerim ve boğazım yanıyordu. Yakınlarda, ağır hamile bir kadın küçük çocuğunu göğsüne bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Vücudunun bir tarafı yanıklarla kaplıydı. Kollarında titriyordu, gözleri bomboştu. Kucağımdaki çocuğu kalçama doğru kaydırarak diğer kolumu uzattım.

"Adın ne senin?" "Whirna."

"Benim adım Madinia. Onunla kaçamazsın. Onu bana ver, ben de onu güvende tutayım."

İtiraz etmedi ama onu bana uzatırken gözyaşları yüzünden akıyordu. Eğer bunu atlatabilirim, eğitim sırasında beni sürekli ağır kum torbaları taşımaya zorladığı için Demos'a teşekkür etmek zorunda kalacaktım.

Keşfettiğim patıkaya -Vicer'in dışarı çıkmam gerekirse kullanmamı söylediği patıkaya- vardığımızda çığlık sesleri her zamankinden daha yakındı.

Birkaç adam ellerinde silahlarla ormandan çıkıp bize doğru yaklaştı.

Çıglıklar etrafımdaki melezleri parçaladı. Kulaklarını fark edene kadar elim ateşle yanıyordu. Sivri.

"Seni kim gönderdi?" Her ihtimale karşı sordum.

"Galon," dedi en yakındaki fae. Güçlü, dar bir yüzü vardı ve eli o kadar büyük bir kılıcı kavramıştı ki, onu kaldıracabileceğimden bile şüpheliydim.

"Kamp lideriniz bizi gönderdi. Ama biz çıglıkları duyduk."

Fae duyuları için tanrılara şükürler olsun. Sağ taraftaki fae bakışlarını üzerimizde gezdirdi, gözleri kollarımdaki yanmış çocuğun üzerindeydi. Hafifçe inlemeye başlamıştı, vücudu titriyordu.

"Aranızda şifacı var mı?" Kısık sesle sordum.

Fae'nin yüz ifadesi acımayla gerildi. "Hayır ama onu acıdan kurtarmak için uykuya gönderebilirim."

Çocuğun annesine baktım, o da ağzı titreyerek başını salladı.

İş bittiğinde diğer fae'lerden biri "Kaçın," dedi. "Sana olabildiğince çok zaman kazandıracağız."

Bugün burada öleceklerdi. Bunu biliyordum ve gözlerindeki acımasız bakışa bakılırsa onlar da biliyordu.

"Teşekkür ederim."

Geniş kılıklı fae, diğer çocuklardan birine fısıldayan ve kulaklarını işaret eden genç bir kıza gülümsedi. "Onları güvenli bir yere götürün."

"Yapacağım."

Çıglıklara doğru ilerlediler ve ben de grubuma beni takip etmelerini işaret ettim.

Melezler ölüyordu ve ben kaçıyordum. Ağzımda acı bir tat bıraktı. Ama bu insanları hayatta tutacaktım. Ne pahasına olursa olsun.

Bir araya gelebileceğimiz kadar geniş bir açıklığa ulaştığımızda, iki çocuğu da yere yatırdım ve herkesin dikkatini çekmek için bir elimi havaya kaldırdım. Şimdiden kollarım ağrımaya başlamıştı. Hamile kadın eğildi ve iki çocuğu da kontrol etti. Oğlu hâlâ derin uykudaydı. Küçük oğlan sessizce ağladı ve diğer kadınlardan biri onu kucağına alarak bana başıyla işaret etti.

"Şu andan itibaren sessizliğe ihtiyacım var," dedim. "Eğer demir muhafızlar bizi duyarsa, öldürürler. Sizi elimden geldiğince hayatta tutacağım ama benden sadece bir tane var. Başka kimin saldırı gücü var?"

Diğer birkaç kadın ve birkaç büyük çocuk ellerini kaldırdı. Daha fazlasını ummuştum ama hayal kırıklığımla bir an bile görmelerine izin veremezdim.

"Çocuklarımızı korumak için ne gerekiyorsa yaparız," diye hırladı kadınlardan biri, gözleri sertti. "Sadece bizi güvenli bir yere götürün."

"Tamam. Onları sessiz tut. Sen," diye tersledim on yaşlarında bir çocuğu. "Koşarken o bıçağı kınına sok. Bu hepiniz için geçerli. Herhangi bir kaza istemiyorum." Uyuyan çocuğu kaldırıp kalçamda dengeledim. "Hadi gidelim."

ASINIA

Bariyer yıkıldığı anda anlamıştım. Bir parçam Regner'ın öldüğüne ve savaşın bittiğine ikna olmuştu. Sonra Demos bana insan kralın koğuşlarını hatırlattı.

Bu kamptaki isyancıların en az üçte biri insandı. Bu insanların yaklaşık yarısı çılgık atmaya başladığında, saldırı altında olduğumuzu düşünerek ana kamp ateşine doğru koştum.

Ama bunlar mutlu çılgınlardı. Bu insanlar aniden güçlerinin daha fazlasına erişebildiler.

Şimdi, günler sonra, Tibris iyileştirebildiği herkesi iyileştiriyordu. Demos yeniden ayağa kalkmıştı ve nihayet bugün Herne ile buluşacaktık. Onun cevabı bir sonraki hamlemizi belirleyecekti. Bu arada Demos umutsuzca eski bağlantılarına mesaj üstüne mesaj gönderiyor, Torinth adında bir adamın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu.

Prisca ve diğerleri Aranthon'dan ayrılmadan kısa bir süre önce Madinia bize bir mesaj göndermişti. Regner'ın korumaları aşılamazdı - Faric tarafından insanlara hediye edilen aynaya bağlıydı. O aynayı çalmanın ve yok etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu ama Jamic'e göre Regner onu her an yanında tutacaktı.

Torinth bize yardım edebilecek tek kişiydi. Gücü mü? Azalan kişisel koğuşlar.

Eğer hayatta olmasaydı.

Regner'ı nasıl öldüreceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Güneş tenimi ısıtıyordu, şifacının çadırına doğru yürürken hafif bir esinti saçlarımla oynuyordu. Ben yaklaşırken Tibris başını kaldırıp baktı. Sakin görünüyordu, hatta rahatlamıştı. Ama Demos'un saldırıdan sonraki halini gördüğünde gözlerindeki o ölçülü paniği asla unutmayacağım.

"Demos nasıl?" diye sordu, düşüncelerimi açıkça takip ediyordu.

"Her zamanki gibi. Antrenman yapıyor. Hiç sakatlanmamış gibi davranıyor." Tibris gözlerini devirdi ve dikkatini karıştırmakta olduğu karışıma verdi.

"Herne ile konuşmak için bizimle gelir misin?" Ben sordum.

Bir kaşını kaldırarak bir tür kokulu otu ölçtü. "Varlığımın yardımcı olacağını mı umuyorsun?"

"Olacağını biliyorum."

"Şaşırabilirsiniz. İster inanın ister inanmayın ama Herne genellikle Geldiğinizden beri gördüğünüzden daha makul. Prisca ve diğerlerinin bariyeri yıkmayı başarması da buna yardımcı oldu."

Bunu düşündüm. Gerçek şu ki, artık burada kalmamızı haklı çıkaramazdık. Demos artık seyahat edebildiğine göre, buradan ayrılmak zorundaydık. Halkının savunmasız kalmamasını sağlamak Herne'ye kalmıştı.

Çünkü eğer gidersek ve bu kamp yok olursa... Kendimle yaşayamam.

"Asinia?"

Yukarı baktım. Tibris'in yüzüne bir gölge düşmüştü. Tehlikenin farkındaydı. Gitmemiz gerektiğini biliyordu - asilere ne kadar değer veriyor olursak olalım.

Ben de konuyu değiştirdim. "Güçten bahsetmişken... eskiden sadece küçük yaraları iyileştirebiliyordun. Ama Demos'un hayatını kurtarmayı başardın. Daha önce bariyer yıkıldı."

Tibris bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Demos'un gücünün onu iyileştirmek için işe yaraması da yardımcı oldu. Ama... bir parçam babam öldükten sonra gücümü tam potansiyeliyle kullanıp kullanmadığımı merak ediyor."

Hatırlayınca irkildim. Tibris babasını kurtarmaya çalışırken neredeyse kendi hayatını kaybediyordu. "Kendine bir tür sınır koyduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Tam olarak bir sınır değil. Daha çok bir... bilinçaltı koruyucu kısıtlama. Ama köyümüzden ayrıldığımdan beri gücümü olabildiğince zorlamak zorunda kaldım - tekrar tekrar. Şimdi

bariyer yıkıldı mı?" Ağzı buruştu. "Gücümün derinliklerinde olduğunu sandığım şey sadece çıplak yüzeymiş. Babamı kurtarabilirdim, Asinia. Eğer Regner bu büyüü benden çalmasaydı, yıllar boyunca yüzlerce hayat kurtarabilirdim." Sesi acıydı.

Öfke içimi parçaladı. Çok fazla hayat kayboldu.

Umarım Regner'in en sadık insanları atsız arabalarının tadını çıkarmışlardır.

İçimdeki acıyı bastırarak omuz kaslarımı kilitledim. "Bunu ona ödeteceğiz, Tibris."

"Biliyorum. Bazı günler, bu düşüncenin hepimizi bu savaşın dehşetinden kurtaran tek şey olduğunu düşünüyorum." Ellerini sildi. "Gidip Herne'nin ne dediğine bakalım." Bana göz kırptı.

Birlikte şifacının çadırından çıktık, içerideki huzurlu loşluktan sonra dışarıdaki ışık bir anlığına kör etti.

Kamp tam bir faaliyet yuvasıydı; havada ateşte pişen yahninin kokusu ve uzaktan gelen kılıç sesleri vardı.

isyancılar yaklaşan savaş için eğitildiler.

Bir güvercin başımızın üzerinde süzülerek gökyüzünden düştü ve Tibris'in omzuna kondu. Tek parmağıyla onu nazikçe okşadı ve taşıdığı küçük parşömen parçasını serbest bıraktı.

Yüzü soldu. "Conreth savaş sırasında Lorian'ı öldürdü," dedi. "Prisca gücünü zamanı geri çevirmek ve onu kurtarmak için kullandı," dedi aceleyle, ayaklarımın üzerinde sallanırken kolumu tutarak.

"Ne-

"Regner, Conreth'in gücünü gemilerine yönlendirmek için aynasını kullandı. Gemi patladı. Prisca neredeyse ölüyordu ve Telean sadece Daharak'ın korsanlarından biri onu kurtarmayı başardığı için hayatta." Mektubu avucunun içinde buruşturdu, sonra düzeltti. "Eryndan öldü. Şimdi, Eryndan ile pazarlık yapmaları gerekiyor.

Eğer Gromalianlarla bir ittifak kurma umudumuz varsa Rekja." Tibris

çoktan dönmüştü, beni de kendisiyle birlikte Herne'ye doğru çekiyordu.

Demos. Kampın kenarında durmuş, derin bir sohbete dalmışlardı bile.

Herne'nin sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor, yüzünün keskin çizgileri ışığı yakalıyordu. Demos yanında uzun boylu, karanlık bir gölgeydi, yaralandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu, gözleri tehdit arar gibi ormanı tarıyordu.

Herne'nin kendi bakışları ise halkının üzerindeydi. Kamp ateşinin etrafında koşuşturan çocuklara, içlerinden birini kucağına alıp gıdıklayan anneye ve nöbetlerinden çıkmış, ormanın dışına doğru yürüyen nöbetçilere.

Tibris ve ben de onlara katıldık ve Herne başını sallayarak bizi onayladı. Demos ikimizi de taradı, bakışları benim üzerimde kaldı. Farkındalık tenimi karıncalandırdı ve sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi hissettim.

"Bana gitmen gerektiğini söyleyeceksin," dedi Herne, büyüü bozarak.

Tibris mesajı Demos'a verdi.

Demos mektubu okudu ve ifadesi soğudu. "Burada oyalanabildiğim kadar oyalandım. Ama benim yerim cephe, halkımıza liderlik etmek." Bana baktı ve şimdi melez general oydu. "Asinia benimle geliyor." Tibris'e bir kez daha baktı ve ifadesi belli belirsiz sempatik bir hal aldı. "Sen kendi seçimlerini yap."

Gözlerimi Demos'a diktim. Ön tarafa gitmek istedim. Prisca ve diğerlerini görmek istiyordu. Ama beni komuta edebileceği başka bir asker olarak gördüyse...

İç çektim. Bir asker gibi muamele görmeyi arzuluyordum. Katkıda bulunabilecek biri gibi. Bu da emir almak anlamına geliyordu. İkisine birden sahip olamazdım.

Herne Tibris'i inceliyordu. Duygularını yüzüne vuran bir adam değildi. Ama gözleri parlıyordu.

"Kız kardeşimi görmem gerek," dedi Tibris. "Ve... ona senden bahsetmeliyim.

Bizim hakkımızda."

Herne'nin ağzı gerildi ama başını salladı.

Herne... buna izin mi veriyordu? Alt dudağımı dişlerimle sıkarak ağzımın açık kalmasını zar zor engelledim. Herne'nin gözleri benimkilerle buluştu ve başını eğdi.

"Makul olabilirim. Ne de olsa haklısınız. O canavarlar ellerinden gelse hepimizi öldürmek için geri dönecekler."

"Tahliye edecek misiniz?" Demos sordu.

Herne içini çekti ve içimde bir acıma hissi uyandı. Artık gerçekten bir seçenek olmasa bile bir şeye tutunmanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Evet," dedi sonunda. "Eğer savaşamayanlar için güvenli bir yol garanti edebilirsiniz. Melez varisin bariyeri yıkabileceğini söylediğinde senden şüphe etmiştim. Ama buradaki insanların çoğunun daha fazla güce erişebildikleri için kutlama yaptığını gördün." Bana alaycı bir sırıtış attı. "Ben öyle değilim. Belki de gücüm başka bir yerde depolanıyordur."

Ne yapabileceğini sormak için içimdeki dürtüyle savaştım. Herne'nin yanında Tibris adeta gururla parlıyordu. İçimden bir ses onun en azından kısmen

Herne'nin yeni muhakeme yeteneğinden sorumluydu. Ayrılacakları düşüncesi göğsümü sıktı. Bu savaş amansızdı.

"Peki sen bizim yanımızda savaşacak mısın?" Demos Herne'ye sordu.

"Evet ama önce tuzaklarımızı güçlendireceğiz. Burası bizim evimiz ve pek çok kişi geri dönmek istiyor."

Herne'nin en güvendiği adamlarından biri, Frenik adında bir adam yaklaştı. Bize başıyla selam verirken sert yüzü aydınlandı ama hemen ardından Herne'ye bir parça parşömen uzattı ve Herne içini çekti. "Affedersiniz."

Tibris onun gidişini izledi ve elleri iki yanında yumruk oldu.

"Onu yakında göreceksin," dedim usulca. Bundan emin olacağız.

"Umarım öyle olur."

Kelimeleri sanki olasılık düşükmüş gibi söyledi. Ona kaşlarımı çattım. "Herne'yle birlikte olmayı ne kadar çok istediğini söylersen Prisca burada vurulmuş olmanı görmezden gelebilir."

Yüz ifadesi kapandı. "Şifacının çadırına geri dönmem gerekiyor."

"Bu da neydi şimdi?" Mırıldandım. Tibris'in böyle kendini kapatması hiç hoş değildi.

Demos kayıtsız bir ses çıkardı. Döndüğümde onu yüzümü incelerken buldum. Garip bir şekilde yanaklarım onun dikkati altında ısındı.

"Ne oldu?"

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Öğle yemeği çoktan geçmişti, bu da yarın sabah yola çıkacağımız anlamına geliyordu. Bunun için yeterince zamanımız vardı.

"Tabii ki."

Orman bir şekilde daha da canlı görünüyordu - burun deliklerimi okşayan toprak kokusundan, çalılıkların arasında sürünürken gördüğüm en küçük böceklerle kadar. Vynthar iki ağacın arasından geçerken bir anlığına gözüme ilişti ve sonra kayboldu.

Drakoryx istediği gibi gelip gidiyordu. En sevdiği oyun, vardiyalarında uykuya dalmaya yakın görünen nöbetçileri korkutmaktı. Ama ortaya çıkmaya tenezzül ettiğinde isyancıların çoğunun ona sevgi dolu bakışlar attığını, beslenmeye ve okşanmaya fazlasıyla istekli olduğunu görmüştüm. Bu ormanda sinsice dolaştığını ve uyumsuz olabilecek kokuları aradığını bilmek hepimizi daha güvende hissettiriyordu.

Bu Demos ile ilk yalnız yürüyüşüm değildi. Aslında, genellikle kullandığımız bir rotamız vardı. Nöbetçilere göz kulak olmasını ve herkesin uyanık ve doğru yerde olduğundan emin olmasını sağlayan bir rota. Bu yoldan sonra

Bu kampa gizlice girmeyi başarmış, güvenlik işlerini fiilen devralmıştı - Herne'nin bile reddedecek kadar inatçı olmadığı bir şey.

"Torinth hakkında bir şey duydun mu?" Ben sordum.

Demos'un yüzünde saf bir yıkım ifadesi belirdi, neredeyse benim göremeyeceğim kadar hızlıydı. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki, kırık bir dala bastığımda topuğum yalpaladı ve kolumu tutarak beni anında sabitledi.

Elini bırakmadan önce başparmağıyla bileğimin arkasını okşadı. "Nerede olduğunu bilebilecek herkesle bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ama... gelmeme ihtimali var, Asinia."

"Onun gücünün Regner'ı alt etmek için tek şansımız olabileceğini bile bile mi?"

Demos büyük bir meşenin dibinde yetişen bir grup sarı kır çiçeğini inceledi. "Onun hatırladığım adam olduğuna inanmak istiyorum. Ama *ben* hatırladığım adam." Demos acı bir kahkaha attı.

Çok sevdiğim herkesten gördüklerimi göz önünde bulundurduğumda bunu hayal etmek zordu. Hepsi kendi hayallerini ve hedeflerini bir kenara bırakmışlardı.

İstekleri ve ihtiyaçları vardı. Hepsi yapabilecekleri her şeyi feda etmişti. Ve daha fazlasını da feda edeceklerdi.

"Ona her şeyi anlatacağız," dedim. "Tek şansımızın o olduğunu bilmesini sağlayacağız."

"Bizimle çalışması için ne gerekiyorsa yapacağımı bilsem bile, suçluluk duygusuyla bize katılmasını istemiyorum. Bize katılmasını istiyorum çünkü umudu var."

Demos'un bu yönünü görmek çok samimiydi. Gerçekten de ihtiyacımız olanı elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Acımasızlık derecesinde mantıklı olabiliyordu. Ama onun bu yönü... Tutuklanmadan önce olduğu kişi olduğunu hayal ettim. Sevdiği herkes öldürülmeden önceki hali.

Onun eline uzandım. Demos gerildi ama parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Eli o kadar büyük ve sıcaktı ki, kendi elimi sıktığını hissetmeme izin vermem muhtemelen bir hataydı.

"Bana Torinth'ten bahset," dedim, düşünceyi bir kenara iterek.

"Ona Tor derdik," dedi, sesi sertti. "O zamanlar benim için neredeyse bir kardeş gibiydi. Crawyth'te bize yakın bir yerde yaşıyordu. Yıkıldığı gece, Prisca'nın götürüldüğü ve annemle babamın öldüğü gece, kız kardeşi de öldürüldü. Sahip olduğu tek şey oydu. Ailesi istila sırasında yok oldu. Yine de Tor asla acımasız değildi. O, her şeye gülebilen bir çocuktü.

En kötü şakalarınızı yapar ve son lokmasını size verirdi. İnsanları kendine çekerdi."

Gözlerim acıdı. Çocukken çılgınca koşuşturan iki oğlanı neredeyse görebiliyordum. "Komşu olarak birlikte büyüdü. Ve Crawyth'ten sonra diğer melez yetimlerle birlikte aynı evde. Ona gerçekte kim olduğumu söylediğinde omuz silkti." Demos güldü. "Adımın o günlerde tek bir işe yarayacağını söyledi; melezleri Eprotha'dan çıkaracak kadar uzun süre bana güvenmeye ikna etmek. Ve biz de öyle yaptık. Ta ki ihanete uğradığımız o geceye kadar. Torinth hep geç kalırdı. O gece de farklı değildi ve bu onun hayatını kurtardı. Onu dışarı sürüklenirken gördüm. O

Bize doğru koşuyordu - ne yapacağını düşündü bilmiyorum ama ölebilirdi. Arkadaşımız Greon ona koşması için kükredi. O da kaçtı.

Bugüne kadar Tor'un yakalanıp öldürülüp öldürülmediğini ya da serbest kalmayı başarıp başaramadığını bilmiyorum. Tek bildiğim Regner'in zindanında ondan haber alamadığım."

"Gelmeyeceğini nereden çıkardın?"

"Sevdiğimiz herkesi öldürttüm, Sin. O buluşma yerini seçen bendim. Ve bana inandıkları için oradaydılar."

Artık onunla tartışmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Gözlerinde o inatçı bakış vardı.

"Ben... O yerde nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğini anlayamıyorum," dedim. "Sanırım ben olsam kıvrılır ve ölüme teslim olurum. Hatta bunu memnuniyetle karşılardım."

Yavaşça başını salladı. "Hayır, yapamazdın. Ölüme saatler kala bile vücudun onunla savaşıyordu. Ama ben? Her gün ölümün beni alması için yalvardım. Ve her zaman, karanlık tanrılar yalvarışlarımı görmezden geldi."

Kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Demos'un o yerde tek başına öleceği düşüncesi, ben geldiğimde orada olmayacağı düşüncesi...

"Tanrıların seni görmezden gelmesine sevindim."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "İlk başta ölüm için dua ettim çünkü diğerlerini tekrar görebileceğimi düşündüm. Sonra öbür dünyada bile beni görmek istemeyeceklerini anladım. Bu yüzden, en azından unutabileceğim Hubur'a götürülmek için dua ettim."

Ne kadar kırılmış olduğunu bilmek acı veriyordu. Bir parçasının hâlâ kırık olduğunu bilmek. "Elbette seni görmek isteyeceklerdir, Demos."

Elini benimkinden kurtardı ve saçlarının arasından geçirdi. "Onlar... benim için çığlık attılar," dedi kısık sesle. "Hücremden sürüklenirken. Onları hayatta tutmam için bana güvendiler. Birçoğu son anlarına kadar benim bir planım olduğuna inanıyordu. Onları kurtaracağıma

onları dışarı çıkarmak. Tek yapabildiğim o hücrede oturup ölüme götürölmelerini izlemektir. Onlar benim arkadaşlarımdır. Benim ailemdir."

Nefesim kesildi. Demos hepsini kaybetmişti. Ve onlar öldükten sonra neredeyse bir yıl boyunca o hücrede kalmıştı. İlk geldiğimde bana çok az şey söylemişti. Yemek yemem için birkaç hırıltılı talimat vermişti ama çoğunlukla beni görmezden gelmişti.

Çünkü neden ölecek başka birini tanımak istesin ki?

Ama sonra Prisca ile tanıştı. Ve onun kim olduğunu öğrendi. Gün be gün, içindeki öfkenin o kadar derinden yandığını izledim ki, etrafımızı saran fae demirini nasıl eritmediğini merak ettim.

Keder ve depresyona teslim olmaktan başka bir şey istemediğim zamanlarda bile beni konuşturmuştu. Ona annemden, köyümüzden bahsetmem için beni cesaretlendirmişti. Ona Prisca'yı anlattım.

"Sen benim hayatımı kurtardın," dedim. Başını salladı.

"Sen yaptın. Onlara ölüm için yalvardığında tanrıların seni neden görmezden geldiğini bilmek ister misin? Çünkü yapacak daha çok işin vardı. Şimdiye kadar pek çok hayat kurtardın ve daha fazlasını da kurtaracaksın. Prisca'nın insanlarımızı eve götürmesine yardım edeceksin."

Elimi bir kez daha tutarak bana hafif bir gülümseme verdi. Kampa doğru geri dönene kadar bir süre sessizce yürüdük.

"Benim aşırı korumacı ve otoriter olduğumu düşündüğünü biliyorum," diyerek onunla birlikte gideceğimi açıklamasına verdiği tepkiyi fark ettiğini belli etti. "Ben... Ben daha iyisini yapacağım, Sin. Söz veriyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden elini kaldırdım ve arkasına bir öpücük kondurdum. Gözleri karardı.

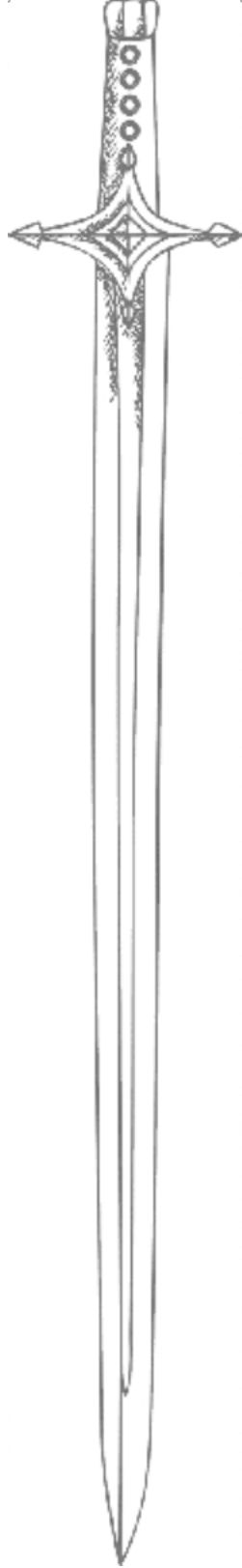
Demos'u daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anlıyordum. Koruması gereken insanların ölümünü izlemek zorunda kalmıştı. Ona güvenlerini, bağlılıklarını, dostluklarını sunmuşlardı. Ve onların ölümleri için her gün kendini suçluyordu.

Şimdi, eğer şanslıysak ve Tor hâlâ hayattaysa -ve bize yardım etmeye istekliyse- Demos o geçmişle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Sadece bunun onu parçalamamasını umuyordum.

5

Kraliçe

Bundan emin misiniz, Majesteleri?"

"A Deniz meltemi giysilerimin altından geçerken pelerininin kapüşonunu başımın üzerine indirdim. Birkaç adım ötede bir liman işçisi bir balıkçıyla tartışırken, birkaç fahişe bir genelevin penceresinden bir grup askere seslendi. Pelysian bizi Lesdryn'a başlangıçta izlediğim yoldan çok daha hızlı bir şekilde geri götürmeyi başarmıştı. Ama yolculuğumuzun büyük bir kısmı onun benim kaleye dönmeme karşı çıkmasıyla geçmişti.

Pelysian kaşlarını çattı. "Bir şeyler ters giderse yardım edemeyeceğimi biliyorsun."

Başımı salladım. Yatak odamdaki aynanın ikizi -sadece soylarımızdan birinin kanını kabul edecek şekilde korunmuş olsa da- Pelysian'ın ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Annesinin yaşadığı izbe ev bir günlük mesafedeydi, bu yüzden onun aynasına ve benim odama bu şekilde ulaşamazdı.

Onu kaleye gizlice sokma girişimleri çok fazla dikkat çekecektir.

"En fazla birkaç saat kalede olacağım," dedim. "Şimdiye kadar muhafızlar Sabium'a pazardaki yangını haber vermişlerdir. Alternatif olaylar dizimizi kabul eden bir tüccar bulduğunuzu söylemişsiniz."

Yine de kalbim yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek çarpıyordu. Nelia'yla birlikte o gemiye bindiğimde, Sabium'un kalesine döneceğimi hiç düşünmemiştim.

İç çekti. "Evet. Daha iyi bir hayat karşılığında. Ama bunun büyük bir risk olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Birkaç gün beklerseniz annemle konuşup ne gördüğünü sorabilirim."

Başımı salladım. Risk büyüktü, evet. Ama Grimoire... Grimoire her şeyi değiştirebilirdi.

"Birkaç gün çok uzun olur. Yaralarım ve kaleye neden haber verilmediği hakkında sorular sorulacaktı. Anladığım kadarıyla Bu sözde büyü kitabını Sabium'un elinden almak, bu savaşı sona erdirmek için gereken darbe olabilir. Tabii yanlış söylemediyseniz?"

"Hayır." Aramızda sessizlik uzadı ve kaşları daha da çatıldı. Grimoire'u kendim için istediğimden mi şüpheleniyordu? Eğer öyleyse, bunun gerçekleşmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bakışlarımın yere düşmesine izin verdim. "Bu sadece bir intikam davası değil. Bu... bu Nelia için. O benim için hayatını verdi. Bizim için. Kan dökülmesinin sona ermesini isterdi. Eğer böyle bir büyü kitabının varlığından haberdar olsaydık, ikimiz de çok daha önce onu bulmak için çalışırdık."

Sesimi suçlayıcı bir tondan uzak tuttum. Ama gözlerimi kaldırdığımda Pelysian'ın gözlerindeki suçluluk ve kederi yakaladım.

Evet. Bu suçluluğu hisset. Belki de Sabium'un küçük kitabının ne kadar değerli olduğunu bilseydik, ikimiz de o madene gitmezdik. Dikkatimizi o kitabı bulmaya verirdik ve Nelia hâlâ hayatta olurdu.

Pelysian'ın uzun bir süre suçluluk duygusu içinde boğulmasına izin verdim ve gözlerinin kararmasının tadını çıkardım.

"Bunlara sonuç denir, Majesteleri." Nelia öldüğünde de böyle demişti.

Şimdi, benden önemli bilgileri saklamanın *sonuçlarına* katlanabilirdi. Umarım böylesine zor bir dersten ders çıkarır.

Casuslarımıza göre, Sabium'un akşam yemeğinde misafirleri olacaktı. Önemli konuklar. Casuslarımız bize bu misafirlerin kim olduğunu tam olarak söyleyememişti ama hizmetkârlar resmi bir akşam yemeği düzenlemekle meşguldü. Bu da bana zaman kazandıracaktı.

Sabium bile yemek arasında boğazımı kesmezdi. Herkesin içinde olmaz.

Artık her şey farklıydı. Artık biriyle iyi geçinmek zorunda değildim. Sabium hayatta kalmak için. Saygınlığımı, özgürlüğümü, *oğlumu* almıştı. Ve Şimdi, o büyü kitabını ondan alır ve karanlık gücünü kendim kullanırdım.

Her şey plana uygun giderse, kaleden kaçmak için yardıma ihtiyacım olmayacaktı. Sabium kan kaybından ölürken çılgık atan kişi olacaktı.

"Bu durumda, tanrılar seninle olsun." Pelysian bana başını salladı. Onun Hareketleri sertti. Nelia öldüğünden beri sadece gerektiğinde konuşuyor, şatoya dönme kararımı ilgili tartışmadığı sürece bakışlarıyla neredeyse hiç karşılaşmıyordu.

Sanki ona gitmesini *söylediğim*de ölmesi benim suçummuş gibi.

Vedalaşmakla uğraşmadım, sadece döndüm ve en yakın muhafıza doğru yürüdüm. Oradan sonra her şey planlandığı gibi gitti.

Muhafız, Sabium'un kayıp kraliçesini bulan kişi olduğu için çok mutluydu. Tabii ki şatoya döndüğümde kocam odamı ziyaret etme zahmetine girmedi ama bu beklenen bir şeydi. Ve bu kesinlikle tercih edilirdi.

Uzun dakikalarımı o odaları gezerek geçirdim. Bir daha göremeyeceğime o kadar emindim ki.

Pelysian büyü kitabını ayrıntılı olarak tarif etmişti. Sabium'un aynayı aldığı gün gördüğümü hatırlıyorum. Aynanın içine saklayacak kadar aptal olamazdı.

Özel kütüphanesinde ya da odalarının altındaki gizli odada - muhtemelen gizli kaldığını düşündüğü odada. Odasında da tutmazdı.

Melez varis Madinia'yı kullanarak kalenin kutsal alanını yok etmişti ve şu anda yeniden inşa ediliyordu. Yani orada saklı olamazdı.

Hayır, olması muhtemel üç yer vardı. Kraliyet hazinesinde, kraliyet mahzeninde ya da Sabium'un üzerinde.

Eğer son seçenek olsaydı.

Hayır. Herkesin görüp merak edebileceği bu şeyi gün boyunca yanında tutması aptallık olurdu. Eğer gerçekten gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyorsa.

Kaçınılmaz olanı kabullenmek zorundaydım. Ama denemek zorundaydım. Grimoire'un muazzam gücünün ve bilgisinin beni çağırdığını neredeyse hissedebiliyordum.

Uzun bir banyodan sonra hizmetçilerden birinin giyinmeme yardım etmesine izin verdim, ipeğin serin, ipeksi hissine, kadifenin peluş hissine dikkat ettim. Yoksulların giysileriyle sadece bir gün geçirmiştım ve birdenbire kendi giysilerime karşı yeni bir takdir duymaya başlamıştım. İlk hamlemi düşünürken midem çalkalanarak elimi salladım.

Mahzen en kolay ziyaret edilebilecek yerdi. Ben de oradan başladım.

Sabium'un beni sürekli tehdit ettiği mezarlığın aksine, kraliyet mahzeni kendisinden önce gelen kralların yasını tutanlar tarafından ziyaret ediliyordu. Yüzyıllar boyunca hangi şanssız dublörün öldürölüp Sabium'un atalarının kılığına girdiğini ilk kez merak etmiyordum.

Kraliyet bahçelerinin eteklerinde, gözlerden uzak bir çalılığın içine gizlenmiş olan mahzen, saygı duyulan bir yerdi. Girişi bir sarmaşıkla işaretlenmişti.

Kalenin kendisinden daha eski bir taştan yontulmuş, üstü kapalı bir kemer. Zamanla yıpranmış olan kemer, kraliyet soyunun karmaşık oymalarını taşıyordu. Sabium böyle şeyleri eğlenceli bulur muydu? Onu benim kadar iyi tanıdığım için, burayı her ziyaret edişinde gülümseyerek yalanlarının tadını çıkarmasını muhtemel buluyordum.

Mahzenin içindeki hava daha serindi, tonozlu tavanları taştan bir goblen gibiydi. Bu tavanın altında, her an doğrulup nefes alacakmış gibi hissettirecek bir hassasiyetle yontulmuş kral büstleriyle süslenmiş taş kaplı levhalar sıra sıra dizilmişti. Işık küreleri taşla işlenmiş altın ve mücevherlerin üzerinde titreşiyordu.

"Dinlenme yerlerine" yaklaştım, bakışlarım Regner, Crotopos, Aybrias, Hiarnus ve son olarak Sabium için ayrılan yerde kaldı.

Ellerimi taşın üzerinde gezdirirken nabzım hızla atıyor, herhangi bir gizli zula, açılacak bir kilit ya da büyü kitabını saklayan bir koğuş arıyordum.

Hiçbir şey.

En ufak bir ipucunu bile kaçırma riskini almak istemeyerek, taş zeminde sürünmekten ince bir kir ve toz tabakasıyla kaplanana kadar aramaya devam ettim. Hayal kırıklığı omurgam boyunca ilerledi. Belki de önce mahzeni aramak bir hataydı. Sabium'un orayı sık sık ziyaret ettiği görülmüş olsaydı casuslarım bana haber verirdi.

Elimden geldiğince üzerimin tozunu alarak mahzenden çıktım. Geldiğimde saat yeterince erkendi ve bahçelerde çok az insan vardı. Şimdi ise sürekli selamlanıyordum, meraklı bakışlar benimkilerle buluşuyor, saray mensupları en ufak bir dedikodu kırıntısı umuduyla sağlığını soruyordu.

Elbisemdeki toz ve örümcek ağlarının çoğunu temizlediğimi umarak hikâyemi tekrar tekrar anlattım. Hikâyem tutarlı kaldı, aynı ayrıntılardan asla sapmadı. Beni karşılayan dördüncü grubun yanından geçerken dişlerimi gıcırdatıyordum.

Grimoire hazinede olmalıydı. Eğer değilse...

Hayır. Sabium'un onu orada tutması mantıklıydı. Ne de olsa kitabın varlığından yeni haberdar olmuşum. Bu kabarcıklı uzun yıllar boyunca her yerde yanında bir kitap taşıdığını fark ederdim. sahte evlilik.

Mahzenin aksine, hazine korunuyordu. Muhafızlar taş duvarlara yaslanmış, ben yaklaştığımda doğruluyorlardı.

"Majesteleri."

Onlara başımı salladım ve sağdaki muhafız bir anahtar olarak ağır altın kapının kilidini açtı. Omzunun üzerinden bana bakarak tereddüt etti. "Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim, Majesteleri?"

"Hayır." Zorla gülümsedim. "Sadece bileziğimden düşen bir yakutun yerine uygun bir yakut seçmek istiyorum."

Zayıf bir bahaneydi ama başımı salladı, bakışları taktığım ağır altın kolyeye takıldı. "Tabii ki."

Geniş odaya dalarak kapı arkamdan kapanıncaya kadar bekledim. Dokular ve renkler beni içine çekiyor, duyularıma baskı yapıyordu. Hazinesinin penceresi yoktu ve hava ağırdı, küflüydü, eski altın ve eski parşömenlerin hafif kokusuyla renklenmişti, duvarları kaplayan sedir ağacının ince kokusuyla karışıyordu.

Mücevherlerle dolup taşan sandıkları, antik zırhları görmezden geldim. Uzun zamandır kazanılan ve kaybedilen savaşlar, bedenimden daha uzun ve Sabium'un balo salonundan daha geniş bir alana yayılmış altın külçeler.

Bunun yerine, doğrudan eski kitapların ve parşömenlerin bulunduğu raflara yöneldim.

Bunlar hiçbir kütüphanede bulunamayacak kitaplardı. Bu dünyanın tarihini içeren ve bilginlerin ele geçirmek için birbirlerini öldürecekleri kitaplar.

Her kitaplığı aradım, parşömen yığınlarının arkasına baktım ve ellerimi her rafın tahtasında gezdirerek gizli saklı yerler aradım.

Göğsüm daraldı, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı ve kitapları üçüncü kez aramaya başladım.

Kapı açıldı ve ben döndüm. "Tymedes."

Bana yavaşça gülümsedi. "Peki siz burada ne yapıyorsunuz, Majesteleri?"

Buz gibi parmaklar boğazıma dolandı. Birbirimizin ölmesini istiyorduk. Bu hiç söz konusu olmamıştı. Ve gözlerindeki kötülüğe bakılırsa, ölümümü gerçekleştirebileceğini umuyordu.

Kendimi küçümseyerek burnumu çekmeye zorladım. "Hazineyi neden ziyaret etmeyeyim? Ne de olsa ben kraliçeyim."

Gülümsemesi genişledi. "Majesteleri sizi arıyor olacak," dedi ve omurgamdan aşağı bir ter damlası süzüldü. "Akşam yemeği için misafirlerimiz olacak."

"Peki." Zaten burada işim bitmişti. Hazineye son bir kez bakıp Tymedes'in arkamdan attığı adımlara aldırmadan koridorda ilerledim.

Belki Nelia bu yemek hakkında bir şeyler biliyordur.

Donup kaldım.

"Bir sorun mu var Majesteleri?" Tymedes'in ses tonu her zamankinden daha da alaycıydı.

Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Nelia hiçbir şey bilmiyordu. Yüzü hafızamda canlandı, gözleri boş, suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu. Dişlerimi sıkarak görüntüyü uzaklaştırdım. Ona kaçmasını söylemiştim.

Lisveth'i odamın dışında beklerken buldum ve bakışları annesinin eteklerine yapışan bir çocuk gibi yüzüme yapışırken ağzı açık kaldı.

"Majesteleri! Çok endişelendik."

Yüzünde garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı - hala düşüncelerini saklamaktan aciz görünüyordu. Ona odama girmesi için el salladım ve o da diğerlerini çağırarak zili çaldı.

Buna izin verdim. Ne de olsa bu onları son görüşüm olabilirdi.

Onlara kaçmalarını söyleseydim, beni sorgularlardı. Ve eğer gideceğimi bilselerdi, Sabium'un gerçeği arayanları bu bilgiyi öğrendikleri anda

Sola. Hayır, cehaletleri onları güvende tutacaktı.

Nelia'dan daha güvenli.

Ve hala...

"Pazarda yaralandım. Korumalarım yangını söndürmek için beni bıraktı. Neyse ki tüccarlardan biri yardım etti ama o iyi bir şifacı bulana kadar bilincim yerinde değildi."

Bana temiz bir elbise bulmak için dönen hizmetçiye başımı sallayarak hikâyeyi anlattım. İki seçenekle döndüğünde, sol elindekini işaret ettim. Derin, amansız bir kırmızı.

Hizmetçi elbisenin arkasını bağlarken hanımlarım geri döndü.

Lisveth mutlu bir şekilde hikâyemi tekrarladı ve ben de Pelopia'nın kaşlarının çatılmasını, Caraceli'nin gözlerindeki soruları görmezden geldim.

Hizmetçi saçımı bitirirken Alcandre, "Sanırım kral sizi özlemiş Majesteleri," dedi. "Her gece birkaç saatini günlüğünü okuyarak ve yazarak geçiriyor. Eminim size olan aşkını karalıyordur."

Gözlerim onunkilerle buluştu.

Alcandre'yi cesaretlendiren bir şey vardı. Lisveth buranın dehşetinin yüzündeki yaşamı ve vücudundaki yağı çekmesine izin verirken, Alcandre bunu kendini sertleştirmek için kullanmış gibiydi. Daha cesurdu. Daha sert. İlk kez, gerçek bir müttefik olarak nasıl biri olabileceğini merak ettim.

Bu odadaki herkes Sabium'un bana karşı sevgi beslemediğini biliyordu. Onu inceledim, üzerinde yeni bir elbise vardı, bileğinde mücevherli bir bilezik sallanıyordu. *Yeni* bir bilezik.

Neredeyse gülümseyecektim. Alcandre kocamı beceriyordu. Ve benimle alay ediyordu.

Ama farkında olmadan bana yardım etmişti.

Kendime engel olamıyormuşum gibi önce gözümü kaçırıp sonra tekrar ona bakarken bile yanaklarıma bir miktar renk gelmesine izin verdim.

"Benim hakkımda mı yazıyor?" Çekinerek sordum.

"Sanırım öyle, Majesteleri. Gerçekten çok sevimli. Onsuz olduğu tek yer banyosu!"

Lisveth iç çekti. "Bu çok romantik."

Başka kimse konuşmadı. Pelopia Alcandre'ye sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Aptal Lisveth dışında herkes Alcandre'nin Sabium'un gece alışkanlıklarını bu kadar yakından bildiğini göstererek ne yaptığını biliyordu.

Ona başımı sallayarak ne demek istediğini anladığını gösterdim. Gözlerinde zafer ve öfke savaşıyordu.

Alcandre'nin yeni tavrı, hanımlarıma yeterince dikkat etmediğini kanıtlıyordu. Bazı güçleri ele geçirmek için bir fırsat yakalamış ve bunu değerlendirmişti - bunun için onu suçlayamazdım. Aslında bir yanımda gurur duyuyordu.

Ama Sabium'un yatağına tırmanarak beni aşağıladığını düşünürken, gerçek çok farklıydı.

Sabium banyo yapana kadar beklemem gerekecekti. Büyü kitabını almak için tek fırsatım bu olacaktı.

Lisveth'in gülümsemesi azalmıştı. Şimdi tam olarak nasıl olduğunu bildiği açıktı.

Alcandre benimle alay ediyordu. Yüzü kızardı ve yere baktı.

Gözlerimi devirdim. "Kocamla yemeğe gitmeliyim." Alcandre bunun üzerine gerildi ve ben de bundan zevk alacak kadar küçüktüm. "Bu özel bir yemek," diye mırıldandım. "Yarın hepinizi göreceğim."

Yemek salonuna tam zamanında geldim ama yine de içeri en son giren bendim. Sabium'un karşısında iki adam oturuyordu. İkisi de kraliyet ailesi gibi giyinmeye çalışmıştı ama ilk adamın pelerini, kıpkırmızının canlı bir tonu olmasına rağmen, gerçek kadifenin derinliği ve parlaklığından yoksun bir kumaştan yapılmıştı ve omuzlarında biraz fazla gevşek duruyordu.

Doubleti, karmaşık bir şekilde işlenmiş olsa da, altın ipliklerin aşırı parlak olduğu, biraz fazla cafcacılı desenlere sahipti. Altın sarısı olmasına rağmen sirki ona yakışmayacak kadar kalındı ve kafasına garip bir şekilde oturuyordu.

İkinci adamın zümrüt ipeğinden cübbesi çok parlaktı ve kalitesiz bir ipeğe işaret ediyordu. Gümüş işlemeler abartılıydı ve yeleğinin düğmeleri düzensiz iliklenmişti, bu da ona dağınık bir görünüm veriyordu. Belindeki tören hançeri aşırı süslüydü ve teatral bir havası vardı.

Aptallar.

Bir hizmetçi benim için sandalyeyi çekerken yavaşça boş sandalyeye doğru yürüdüm. "Kraliçem, Kaliera." Sabium'un gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünü aradım ama

Yıllardır gördüğüm aynı eğlenen ilgisizlikten başka bir şey görmedim. "Ve bu da Zathrian." Elini karşısında oturan kıpkırmızı pelerinli adama doğru salladı.

Bu ismi biliyordum. Bu ismi nereden biliyordum?

"Melez krallığın gerçek hükümdarı," diye devam etti Sabium ve ben hareketsiz kaldım.

Zathrian'ın Prisca'ya olan benzerliği ağzının ve çenesinin etrafında belirgindi.

Ama gözleri soğuktu.

Hayatımın çoğunu Sabium'un kararlarını bekleyerek geçirmiştım. Ama yine de bunu tahmin edemezdım.

Fae'lerden nefret ederdi. Ama melezlerden de *nefret* ediyordu. Bir zamanlar muhteşem olan başkentine ve son anlarını buranın sonsuza dek lanetlenmesini sağlayarak geçiren sürtük kraliçeye hâlâ söyleniyordu.

İçten içe duyduğu nefret korkuyu gizliyordu. Bu da onu daha tehlikeli yapıyordu.

Yerime oturdum. Zathrian kadehini bana doğru kaldırdı. "Majesteleri."

Rahat tavırları beni rahatsız etti ve ona başımı sallarken yüz ifademi boş tutarak dikkatimi yanındaki kalitesiz ipekli giysili adama çevirdim.

Bakımlı, çekici bir adamdı ve gözleri o kadar ölüydü ki sanki bir cesede bakıyordum.

"Ve bu," dedi Sabium, sesi tehlikeli bir şekilde alçalarak, "Eadric. Örümceğimin ölümünden ve melez varisin kaçışından sorumlu olan adam."

Zathrian'ın ağzı büküldü ve sonra düzeldi. O kadar hızlı bir hareketti ki neredeyse kaçıyordum. Prisca'nın melez varis olarak anılmasından hoşlanmamıştı. Sabium'un soğuk gülümsemesi bana onun da bunu anladığını söyledi.

"Özürler dilendi ve kabul edildi," dedi Zathrian, ifadesi nötrdü.

Sabium Eadric'e başıyla onay verdi. "Hâlâ onun cezalandırılmasını istiyorum." Eadric'in gözlerinde eğlence parlıyordu ve şarabını yudumladı. Neden Sabium'dan hiç korkuyor gibi görünmüyordu?

"O zaten cezalandırıldı," dedi Zathrian. "Eadric'in benim olduğunu bilmediğini hatırlatmama gerek var mı? Bu bilgiyi sizinle paylaşacak kadar nazıktım."

Kalbim durdu. Sabium kendi halkını yabancı saraylara sokma ve o saraylardaki en sadık kişileri kendi tarafına çekme becerisiyle övünürdü. Ama Zathrian ona tam tersini yapmış, Eadric'i halkının arasına gizlice sokmuştu.

Yakında iki adam da çok ama çok ölü olacaktı. Ama Sabium'un kısa vadede Prisca'nın kuzeniyle çalışmanın bir faydasını görebileceği açıktı.

Ben bile bunun iyi bir plan olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Yine de tartışmamız gereken çok daha önemli bir konu var," dedi Sabium. "Kana Susamış Prens'i öldürmedeki başarısızlığınız."

"Başarısızlığımız," dedi Zathrian hafifçe, ama gözlerinde öfke yanıyordu.

"Bana küçük aynanın işe yarayacağını söylemiştin."

"İşe yaradı. O kaltağın zamanı dondurmasını ve sevgilisini kurtarmasını engellemem gerekiyordu. Bunun yerine bariyer düştü, güç insanlara geri döndü ve oğlum şu anda serbest bırakılma umudu olmayan bir tutsak."

Nefesim neredeyse boğazımda düğümleniyordu. Kanım buza dönmüş, yüzüm uyuşmuştu. Ama ifademi nötr tutmak için kendimi zorladım.

Zathrian başını eğerek beni dikkatle izledi ve ben de tek kaşımı kaldırarak kendimi bir ısırık almaya zorladım.

"Onu geri istiyorum," dedim. Endişeli bir anneden başka bir şey olmadığını düşünmelerine izin verdim.

Eadric'in gözleri benimkilerle buluştu. Titrediğimi görmüştü. Ona dişlerimi göstermek istedim. Bunun yerine ona ılımlı bir bakış attım ve dikkatimi tekrar Sabium'a çevirdim.

"Sanırım ikimiz de oğlunuzun esir olmadığını biliyoruz, Majesteleri," dedi Zathrian.

Sabium'un yüzü yavaş yavaş öfkeyle beyazlaştı. Hareket etmedim. Zar zor nefes aldım.

"Ne olursa olsun," diye ısırıldı Sabium. "Hala nasıl hayatta olduklarını tam olarak bilmek istiyorum."

Zathrian Sabium'a göz kırptı. "Çünkü sevgili kuzenim kuralları çiğnedi. Zamanı durdurmakla kalmadı. Onu geriye doğru çevirdi. Ve benim onu durdurmamı engelleyecek kadar güç kullandı." Yüzündeki alaycı ifade silinmiş ve sözleri acıyla kaplanmıştı. "Hayatta kalmamalıydı. Böyle bir büyüünün yasak olmasının bir sebebi var."

Eadric'in gözleri kararmış, elleri çatalının etrafında kenetlenmişti. Kendi ellerim terlemeye başladı. Bu kadar güç... bıçak gibi keskin olana kadar bilenmiş...

Sabium'un öfkeli olmasına şaşmamalı. Halk böyle bir gücün arkasında toplanırdı.

Sabium koltuğunda geriye yaslandı. "Casuslarımdan biri Rostamir'in gemilerinden birinde onu bir anlığına görmüş. Hayatta kalmış. Bu tür bir gücü tekrar kullanabilir mi?"

Zathrian anında başını salladı. "Bunu bir kez bile kullanmış olması tanrılara meydan okumaktır. Artık ona dikkat ediyor olacaklar. Muhtemelen ilk seferinde bunu başarmak için ruhundan bir parça gerekiyordu." Zathrian elinde bir

tek kaşını kaldırarak bir parça parşömene baktı. Kısa bir süre önce Prisca da bana aynı şekilde soğuk ve küçümseyici bir bakış atmıştı. Benzerlik ürkütücüydü. "Şimdi, bunun hakkında konuşalım."

Sabium onu taradı, gözleri soğuktu. "Ordularım bu işi hallediyor. Herhangi bir tehdit yok."

Zathrian çenesini sıvazladı. "Eğer bir isyanın savaş halindeki bir krallığı nasıl istikrarsızlaştırabileceğini ve bir ordunun moralini nasıl bozabileceğini anlamıyorsan

-O zaman bir sorunumuz var demektir." Oda sessizliğe gömüldü.

"Askerlerim tavrımı net bir şekilde ortaya koydu. Safları terk edenlerin aileleri kısa süre sonra öldürülecek." Sabium oturduğumuzdan beri bana bakmamıştı ama şimdi baktı. "Peki sen ne düşünüyorsun? Kraliçe?"

Kalbim boğazımda atıyordu. Boynumdaki nabız noktasını kapatmak için elimi kaldırdım ve saçlarımla oynuyormuş gibi yaptım. "Bence ordularımız kolayca

bu tür söylentilerle başa çıkın."

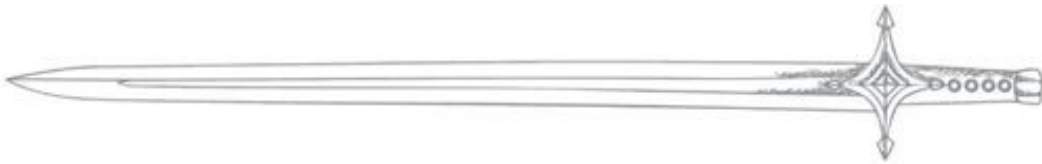
Sabium asla gülümseme olarak adlandırılmayacak bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Kesinlikle."

Şimdi tüm dikkatini bana veriyordu. Ve Pelysian'ın yanında dururken hissettiğim o dehşet geri geldi.

Piyasadan kaybolduğumu biliyordu. Sormaya zahmet etmemişti. Nerede olduğumu. Madendeki herhangi birinin Nelia'yı tanıması pek olası değildi ama buradaki görevine dönmediğini biliyor olabilirdi.

Grimoire'u bulmalı ve bu gece buradan gitmeliydim. Ve eğer bulamazsam, yine de hayatım için kaçmam gerekecekti.

Buraya asla geri dönmemeliydim.

LORIAN

Ensem kaşındı ve sanki yine biri beni izliyormuş gibi hissederek etrafıma bakındım. Fae hislerim bana kükrüyordu ama yine de bu her olduğunda, orada kimsenin olmadığını kabul etmek zorunda kalıyordum.

Ara sıra alçak, alaycı bir sesin tıslamasını duyuyordum. Diğer zamanlarda, ses tanıdık geliyordu.

Daharak'ın toplantılar için hazırladığı büyük kamaraya döndüğümüzde Prisca beni dikkatle izledi. Güvertede kısa bir gezinti yapmıştık ve vahşi kedimin yanaklarında hoş bir kızarıklık vardı.

Bana her türlü fikri veren bir sifon.

Ama kapı kapandığı anda Prisca tamamen benimle yüzleşti. "Ne oldu Lorian?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Son birkaç gündür biraz garip davranıyorsun. Sanki gerginmişsin gibi."

Her ne kadar içgüdülerim onu daha fazla streten, olası bir endişeden korumam gerektiğini söylese de, o bundan daha iyisini hak ediyordu. "Birinin ya da bir şeyin seni izlediğini hissediyor musun?"

Gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı.

Ve böylece, izleniyor olma hissi ortadan kalktı.

"Şu anda değil," dedim. "Sadece... genel olarak. Bariyerden beri."

Kulübeye adım attık. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Köşedeki masanın arkasında gizlenen kimse yoktu. Odanın ortasındaki küçük masanın altında saklanan kimse yoktu.

Yine de tedirginlik kaslarımı sıkmaya devam ediyordu.

"Hayır," dedi Prisca. Döndüğümde onu alt dudağını çiğnerken buldum ve konuştuğuma anında pişman oldum. "Tanrılardan biri olduğunu mu düşünüyorsun? Seni mi izliyor?"

Bir parçam bunun tam olarak ne olduğunu merak etti. Bir tanesi Tanrılar, ölümü kandırdığım için benimle çok fazla ilgileniyorlardı. Bu durumda, umarım dikkatlerini üzerimde tutabilirdim. Prisca'ya odaklanmalarını engelleyecek herhangi bir şey.

"Bu toplantıya hazır mısın, vahşi kedi?"

Gözlerini kıstı ama konunun değişmesine izin verdi. "Evet."

Demos askerlerimizle ilgili olabildiğince çok karar alırken, hâlâ isyancı kampındaydı ve bu da güvercinlerin gidip gelmesinden kaynaklanan gecikmeler anlamına geliyordu.

Demos güç ya da bilgi biriktirecek bir tip olmadığından, birkaç rütbeli melezin bu karar verme sürecinin bir kısmını devralmasını sağlamıştı.

Prisca iyileşirken, onlardan birinin bize gelmesini ayarladım.

Prisca ağızını açtı ama kapı çalındı. Eğilerek kapıyı açtım ve iki adamın girebilmesi için geri çekildim. Dışarıda Marth bana başıyla selam verdi.

Prisca melez kampında Blynth'le kısa bir süre görüşmüştü; Prisca'nın gizlice Lyrinore'a gitmeye hazırlandığı sıralarda Blynth geldiğinde kısa bir tanışma olmuştu. Ama onun yanındaki kısa boylu adamı tanıyamamıştım.

Melez general inatçı bir sertlikten yapılmış gibi görünüyordu, varlığı girdiği her odada dikkat çekiyordu. Yüzü derin çizgilerle kazınmıştı, gözleri rütbenin formalitelerine karşı neredeyse sabırsız görünen delici bir griydi.

Bu sabırsızlığı anlayabiliyorum.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, dimdik dururken saçları gümüş rengine boyanmıştı ve geriye doğru düzgünce taranmıştı. Ağız sert bir çizgi halindeydi. Beden dili hem güç hem de güvenilirlik yansıtıyordu.

Tam da ihtiyacımız olan şey.

"Majesteleri." Başını ikimizin önünde eğdi.

Prisca ona başıyla karşılık verdi. Bir kez olsun ondan kendisine Prisca demesini istemedi. Generalleri için melezlerin kraliçesi Nelayra olması gerekiyordu. "Bizimle buluşmaya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

"Memnun oldum. Hasta olduğunuzu duyduğuma üzüldüm." Kelimeleri ezbere söyler gibi söyledi, bakışları artık savaşa gidecek kadar sağlıklı olup olmadığına karar verir gibi onun üzerinde gezindi.

Kendi bakışlarını onun yüzünde sabit tuttu. "Teşekkür ederim." "Bu Jorvik, yardımcım."

Yardımcısı... "Thorge'a ne oldu?" diye sordum.

Bana bakarken Blynth'in yüzünde keder parladı, neredeyse göremeyecek kadar hızlıydı, ifadesi o inatçı çizgilere geri dönerken. Fakat Gözlerinin arasındaki oluk şimdi daha derindi.

"Fae topraklarından ayrılır ayrılmaz Regner'ın demir muhafızlarıyla girdiği bir çatışmada öldürüldü."

"Özür dilerim," dedi Prisca.

Başını salladı, konudan rahatsız olduğu belliydi. Yanındaki Jorvik, heybetli generalle tam bir tezat oluşturacak şekilde başını eğdi. Jorvik'in genç bir yüzü vardı; parlak, keskin gözlerinin üzerine düşen canlı kestane rengi saçları ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı.

Ondan hoşlanmadım. Hem de hiç. Ve Prisca'nın tedirginliğini hissedebiliyordum. Ona bir adım daha yaklaştım ve Blynth aramızda bir bakış attı. "Bir sorun mu var?"

Majesteleri?" Ona hitap etti.

Kollarında tüyler diken diken oldu. Ağzımı açtım ama Prisca'nın gözleri niyete dönmüştü.

"Evet," dedi, "bir sorun var." Jorvik'e bir adım daha yaklaştı ve ben de onu kendime doğru sürüklemekten kendimi zor tuttum. "Sen de kimsin?"

Blynth kaşlarını çatı ve dikkatini Jorvik'e çevirdi.

Jorvik yavaşça kollarını kaldırdı. "Bu çok hızlıydı, Majesteleri. Kuzeniniz bu konuda biraz zorlandığınızı söylemişti. istihbarat."

Prisca ona gülümsedi. Yüzü renginin bir kısmını kaybetti ve birden yaşından çok daha genç göründü.

Elimi Jorvik'in boğazına dolayarak hamle yaptım... tam o sırada Blynth'in hançerinin ucu Jorvik'in nabız noktasını buldu. "Bana Thorge'un ölümünün sebebinin bu ihanet olmadığını söyle," diye sordu.

"Bunu yapamam."

Prisca bana doğru yaklaştı. Vücudunu ince bir titreme kaplamaya başladı. Bu dehşet değildi.

Zathrian'ın üzerimize yürümeye hazır yirmi bin melezi vardı. Ya şimdi bu?

"Ne istiyor?"

"Sana bir mesaj vermem için." Jorvik yutkundu ve Blynth'in hançerinin ucunda bir kan damlası belirdi.

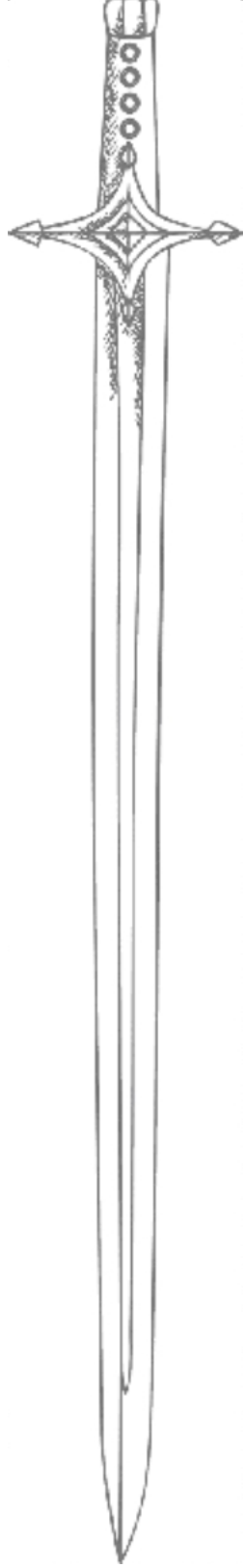
"Konuş," dedim ve titremeye başladı. Sanki ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. Prisca'nın zayıf, yarı ölü olduğunu ve gerçek bir tehdit oluşturmadığını varsaymıştı.

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve Prisca'nın gözlerinin içine baktı.

"Yaşlılara tacı Zathrian'a devrettiğini söyle yoksa ölürsün."

6

Prisca

Bu nasıl oldu?" Boğazım düğümlenerek Blynth'e sordum.

"H Marth, Jorvik'i sürükleyerek götürmüş ve biz bir sonraki hamlemizi tartışırken onu gözümün önünden uzaklaştırmıştı. Zathrian ne zaman isterse bana kolayca yaklaşabileceğini bir kez daha kanıtlamıştı.

aranıyor.

Lorian'ın gözlerinde şimşekler çaktı ve Blynth bile derisinden yükselen kıvılcımlardan rahatsız olmuş görünüyordu.

Blynth, "Bu sizi korkutmak için yapılmış bir güç gösterisi," dedi. "Ama bu bize

Bir şey var. Kuzenin tacı zorla alabileceğine gerçekten inanmıyor.

Ve belli ki melez ihtiyarlar artık onun hükümdarlığı fikriyle büyülenmiyorlar."

Kuzenimle büyülenmemiş olabilirler ama zamanı geri çevirdiğimi öğrenirlerse bize verebilecekleri her türlü destek yok olur giderdi. Lorian'a baktım ve o da gözlerime sabit bir şekilde karşılık verdi. Hayır, onlara söylemeyecektik. Halkımızdan hiç kimse de söylemeyecekti.

Ama hangi yaşlılar taraf değiştirmişti? Son duyduğumda sadece Ysara ve Tymriel vardı.

Hepimiz ellerimizde şarap bardaklarıyla küçük masanın etrafında oturuyorduk.

Jorvik'in ihaneti bir şeyi başarmıştı; aramızdaki tüm resmiyet ortadan kalkmıştı.

Lorian'ın ifadesi sertti. "Onu yalnız yakalamış olsaydı, suikast düzenleyebilirdi."

"En içten özürlerimi kabul edin. Bu asla olmamalıydı. İzin verirsiniz... Nelayra." Blynth ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Baş başayken resmi hitap şeklini bırakması için onu ikna etmişim ama artık doğum adımla mücadele etmiyordum. Nelayra melez varisimdi. Melezlerin uğruna savaşa gireceği kişi Nelayra'ydı. "Bu bir alay," dedi. "Kuzenin ne yaparsa yapsın senin tacı devredeceğini düşünmüyor. Ama bunu sana yaklaşabileceğini göstermek için yaptı. Seni adımlarından vazgeçirmek için. Kendini güvensiz hissetmeni sağlamak için."

Zathrian bunların hepsini başarmıştı.

Blynth yüzümü inceledi ve ne görebildiğini merak ettim.

Masanın altında Lorian elime uzandı ve sıktı. "Jorvik planlarımızın ne kadarını biliyor?"

Blynth her şeyi dikkatle değerlendirdiği gibi bunu da dikkatle değerlendirdi. "Ona sadece yardımcım olarak görev verildi çünkü zaten hareket halindeydik ve Thorge ölmüştü. Uygun rütbeye sahip ama

Bundan önce hiçbir savaş planına erişimi ya da birliklerimiz hakkında bilgisi yoktu."

"Onu Marth'a vereceğim," dedi Lorian. "Jorvik'in tam olarak ne paylaştığını öğrenebilecek. Bu arada, bundan sonra ne olacağını tartışalım."

Sessiz bir teşekkürle elini sıkma sırası bendeydi. O ana kadar ne kadar sarsılmış olduğumu fark etmemiştim. Ama Lorian biliyordu. Ve toparlanmam için bana biraz zaman verdi.

Blynth itiraz etmedi, sadece birlikte seyahat ettiği büyük çantalardan birine uzandı ve bir harita çıkarıp aramızdaki masaya yaydı.

"Regner'in gemileri Eprothan sularında kalmaya devam ederken demirleyebilecekleri kadar güneye gitmişlerdi," dedi ve bölgeyi işaret etti. "şimdi ortadan kayboldular."

"Kayboldu mu?"

Başını salladı. "Regner onlara kuzeye gitmelerini emretmiş olmalı. Sadece nedenini anlayamıyorum. Bu arada, alayları Eprotha boyunca konumlanmış durumda ve Gromalian sınırına yaklaşıyorlar."

"Eryndan öldüğüne göre, Gromalia'yı ele geçirmeye çalışacak," dedi Lorian. "Sonra da sadece bazı gardiyanların bizimle işbirliği yaptığı ve kırılmış olan Fae topraklarına doğru ilerleyecek. Son tılsımı kullanacak, çalıntı güç ve kaba kuvvetle gardiyanlarımızı alaşağı edecek."

"Rekja'nın ordusu kendi sınırlarında ve denizlerinde savaşırken, bizimle savaşacak kimseyi ayıramayacaklar," dedim. "Regner'ın Gromalia'yı gerçekten fethetmesine bile gerek yok, sadece krallığın etkisiz hale getirilmesini ve Gromalia ordularının kendi halklarını korumakla meşgul olmasını sağlaması gerekiyor.

Sonra da Fae topraklarında savaşmak zorunda kalacağız. Tek başımıza." İçimi buz gibi bir öfke kapladı. Onun işi bitmeden önce kaç kişi ölecekti?

"Bu arada Zathrian melez krallığı ele geçirmeye çalışacak. Ordunuzu ele geçirdi ve onu kral olmasını engelleyen herkese saldırmak için kullanacak. Buna sen ve seninle ittifak yapan melezler de dâhil," dedi Lorian acımasızca.

"Regner yeterince fethettiğini hisseder hissetmez

Gromalia ve Fae'leri zayıflattı, halkımızı hedef alacak ve Zathrian'a saldıracak."

Odayı ağır bir sessizlik kapladı. Her ne kadar hepimiz Zathrian'ın cezasını çekmesini istesek de, acı çekecek olan onun bayrağı altında savaşan melezlerdi.

"Melez ihtiyarlardan biri Orivan'la temasa geçmeyi kabul etti. Zathrian'ın generallerinden biri," dedim.

Blynth'in kaşları havaya kalktı. "Orivan'ı tanıyorum. İyi bir adamdır ve sadıktır. Bundan önce kuzenini takip edeceğini asla düşünmezdim. Ona da bir mesaj göndermeye çalışacağım. Umarım dinlemeye ikna edilebilir."

Zathrian'ın ordusunu, yani *benim* ordumu onun altından çalmaya çalışır mıydım? Hiç tereddüt etmeden.

"Teşekkür ederim, Blynth."

"Demos'a ihtiyacımız var," dedi Blynth. "Gerekli olmadığınızı ima etmek istemem Majesteleri," dedi hızla. "Ama-"

Başımı salladım. "Anlıyorum. Demos halkımız, ordumuz ve işe yaraması en muhtemel taktikler hakkında derin bir bilgiye sahip. Ve bu yüzden Ona gidip gelen mesajlar çok uzun sürüyor."

Demos, Tibris ve Asinia isyancıları şimdiye kadar bize katılmaya ikna edememişlerse -yaşadıkları saldırıdan sonra- muhtemelen bunu başaramayacaklardı. Ve zamanımız tükeniyordu. Gerçek şu ki, isyancılarla sonsuza kadar kalamazlardı. Zihnim sessizleşti ve içimdeki çalkantı hafifledi. Hepsinin kısa bir süreliğine de olsa yanımda olması düşüncesi... "Demos'tan, ziyaretimizden sonra bizimle buluşmasını isteyeceğim. Sorlithia."

Blynth başını salladı. "Teşekkür ederim."

Regner'ın filosunun yokluğu damarlarımda sıcaklığın kaynaşmasına neden oldu.

Neredeydi? Ne planlıyordu?

Kaliera'dan da haber alamamıştık. Regner onun İhanet mi? Ölmüş müydü? Doğrusu, şu anda bize söyleyebileceği çok şey olduğundan şüpheliydim. Bu noktada, sadece bir tehdit haline gelebilirdi. Yine de, Jamic'e annesini tekrar görmeden önce öldüğünü söylemek zorunda kalmak istemedim.

"Rekja'nın ordularına ihtiyacımız var," dedim.

Lorian elimi sıktı. "En azından iyi haberlerim var. Conreth bana generallerine tam erişim izni verdi."

"Ne?" Lorian konuştuklarını söylemişti ama gözleri o kadar soğuktu ki ona bu konuşmanın içeriğini sormamıştım.

Şimdi başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Rekja'yı yardım etmeye ikna ettikten sonra diğerleriyle buluştuğumuzda, hem fae hem de melez generaller mevcut."

Blynth söylenmemiş emir karşısında başını salladı. "İhtiyacımız olan herkesin orada olmasını sağlayacağım." Tereddüt etti. "Peki ya Fae topraklarındaki melezler?"

Kimin için savaştığımızı hatırlayınca gerginliğimin bir kısmı ensemden eridi. "Doğru zaman geldiğinde, Regner'ın geçitte saklanan askerlerini hallettiğimizde ve ordularımız yerlerini aldığı anda melezler evlerine dönecek."

Blynth'in gözleri benimkilerle buluştu. "Bazıları gitmeyecek. Buna güvenmeyecekler.

Geçen seferle ilgili çok fazla anıları olacak."

Ve o da onlardan biriydi. Çenesinin titremesinden bunu anlayabiliyordum. "Kimseyi gitmeye zorlamayacağım," dedim nazikçe. "Ama onları güvende tutmanın en iyi yolu bu. Geçit kardan temizlendi. Halkımızın kaçmak zorunda kaldığı son seferin aksine, düzgün giyinmiş olacaklar, yanlarında yiyecek ve diğer

Onlarla birlikte erzak. Ve korunacaklar."

Yüzündeki ifadeden dolayı göğsüm ağrıdı. Bu melezlerde defalarca gördüğüm bir şeydi. Acımasızca bastırılmış küçücük bir umut ışığı.

"Eğer yapılabileceğine inanıyorsanız..." "Olabilir. Bundan emin olacağım."

"Sana hizmet etmek istemedim," dedi Blynth aniden. Yanımda Lorian gerildi ve elini sıkma sırası bana geldi. "Sana hizmet ettiğimi öğrendiğimde Yaşıyor," diye devam etti general. "Tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmeyen bir köylü kızına ne önerebileceğinizi kendime sordum."

Hiç şaşırmadım. Ben de benden emir almasını istemezdim. Yine de sözleri beni yordu.

Ama hâlâ konuşuyordu. "Eğer bunu başarabilirsen... eğer halkımızı gerçekten eve getirebilirsen... hayatımın geri kalanında sana seve seve diz çökerim."

Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen daha çok yüzümü buruşturdum. "İnsanlarımızı Fae topraklarından çıkarıp Gromalia'ya taşımaya başlamamız gerekiyor."

Blynth haritayı inceledi. "Rekja'nın sana katılmasını ve ordusunun bizim ordumuz olmasını umuyorsun."

"Birlikte yürüyeceğimizi umuyorum, evet."

"Peki ya muskalar?"

Lorian sandalyesinde arkasına yaslandı. "Elimizde iki tane var. Kardeşimin adamları kuzey Eprotha'da üçüncüyü arıyor. Regner'ın onu madenlerinden birinde sakladığından şüpheleniyoruz. Conreth'ten haber bekliyorum ama biz de kendi grubumuzu gönderebiliriz."

Blynth başını salladı. Yavaşça ayağa kalktı. "O halde ben gidiyorum. Umarım yakında tekrar konuşabiliriz, Nelayra."

Ona gülümsedim. "Evet, tabii ki."

Kapı arkasından kapandığı anda Lorian sessizce yanağımı okşadı. "Bu kadar yaklaştığı için üzgünüm. Ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için."

"Dur, Lorian. Zathrian'ın hiçbir şey yapmasına izin vermedin."

Kuzenim nasıl bir adam olduğunu ve güç için ne kadar ileri gidebileceğini defalarca kanıtlamıştı.

Ama hangi dehşet olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşecektik.

Kalp atışlarım durdu ve Lorian'ı kendime çektim.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi elini çeneme götürdü ve gözleriyle buluşana kadar başımı geriye doğru eğdi. "Hayatını bir daha asla böyle riske atmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmeyeceğine."

"Bunu yapamam."

"Beni dinle, vahşi kedi. Hikayemiz bu hayat bittiğinde sona ermeyecek. Bir sonraki hayatta da benim olacaksın, ondan sonraki hayatta da. Eğer zamanı kullanmamış olsaydın, seni tekrar görmek için ne kadar uzun sürerse sürsün beklerdim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Ne söylediğini duydum. Ama gözlerimi her kapattığımda Conreth'in gücünün ona çarptığı anı görüyordum. Ve vücudunun nasıl paramparça olduğunu. Oradaydı ve sonra yoktu. Birkaç mide bulandırıcı, korkunç an için beni terk etmişti.

Ve hayatımın en karanlık anları arasında en kötüsü bunlardı.

Sessizliğim karşısında iç çekti ve gözyaşlarımı nazikçe sildi.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Ona uzandım ve ağzını kendime doğru çektim. "Sev beni," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Sadece sev beni."

Sert bir inilti çıkardı, alt dudağımı nazikçe ısırdıktan sonra diliyle küçük bir sızı bıraktı. Dizlerimin bağı çözüldü ve beni kendine çekerek öpüşmemizi derinleştirdi, dili benimkine değiyordu.

Onun kokusunu içime çektim, kollarının beni sarmasının keyfini çıkardım. Bir an sonra, beni kulübeden dışarı çıkardı, beni kendi kulübemize sürüklerken bizimle konuşmaya çalışan herkesi görmezden geldi.

Kapıyı Galon'un suratına çarptı ve hemen kilitledi. Boğuk bir kahkaha attım.

"Lorian!"

"Daha sonra geri gelebilir."

Beni kendine çekti, hızlı parmakları elbisemi yerinde tutan bağları kolayca çözdü, ta ki sadece göğsü benimkine yapışana kadar.

Elbise yere düştü ve başını kaldırdı. Ellerimi göğsünde gezdirerek gömleğinin düğmelerini açtım ve avuçlarımı gömleğinin üzerinde gezdirdim. Karnındaki tümsekler ve çıkıntılar. Bir elimi alaycı bir şekilde aşağıya indirdim ve Lorian ürpererek bana doğru bastırdı.

Gömleğini çıkarıp beni yatağa geri itti ve şaşkınlıkla ona baktığımda sırtı bana baktı. Onunla birlikte olduğumuzun farkında bile değildim. hareket ediyordu.

Gülümsemesi genişti, güven vericiydi ve içinde bir parça kırılganlık vardı; bu da bana onun bu kadar neşeli bir ifade takınmaya alışık olmadığını hatırlattı.

Her gün o gülümsemeyi görene kadar onun hayatını çok fazla mutluluk ve neşeyle dolduracaktım.

Gülümsemesi azaldı ama gözleri hâlâ hayat doluydu. "Ne oldu?"

Lorian'la ilk tanıştığımda böyle görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Acı ve öfkeli olmak için sahip olduğu tüm nedenlere rağmen bu kadar açık ve rahattı.

Elimi kaldırarak başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Seni gülümserken görmek hoşuma gidiyor, hepsi bu."

Alaycı sırtışlar, haince sırtışlar ve birine zarar vermeden hemen önce sık sık takındığı soğuk, vahşi gülümsemeler. Bir zamanlar Lorian'ın sadece bu olduğunu düşünmüştüm.

"Beni gülümsetiyorsun," dedi avucuma sokularak.

Elimi kendi eliyle yakaladı ve dudaklarını bileğimin hassas derisine değdirdi. Titredim ve o da koluma doğru öpücükler kondurarak beni kıvrandıran noktaları buldu. Kalçalarımı sıkan yerleri.

Lorian koluma böyle bir ilgi gösterdiğinde kolum bile şehvetli hissediyordu.

Yavaşça, metodik bir şekilde üzerimde kalan giysilerimi çıkardı, kalçamı kemirmek, göğsümü okşamak, köprücük kemiğimden göbek deliğime kadar uzanan bir yolu öpmek için durakladı. Titredim, doğruldum ve onu teşvik ettim ama Lorian bu ruh halindeyken acele etmek mümkün değildi.

Başım döndü ve bizi yuvarladığını fark ettim. Sırıttım, eğilip göğsüne *doğru* öpücükler kondurdum, aşağı, aşağı-

"Ne-"

"İşte," dedi, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırarak. "Bunun hayalini kurmuştum."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Beni omuzlarının üzerine yerleştirmiş, bir dizini başının iki yanına koymuştu.

"Yüzüme bin, vahşi kedi."

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki sanki alev almış gibiydiler.

Lorian güldü. Nedense beni utandırmayı başardığında bunu hâlâ hem eğlenceli hem de cazip buluyordu. İffetli biri değildim ama onun uzun ömürlü fae duygusallığıyla kıyaslandığında ben hâlâ ona yetişmeye çalışıyordum.

Yer değiştirdim ve o da ellerini kalçalarım doladı. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Bunun gibi mi?" Ona bakarken dudağımı ısırdım. Vücudumdan utanmıyordum. Aksine, son zamanlarda yaptığım onca antrenmandan sonra vücudumla gurur duyuyordum. Ama... bu açıdan kimse iyi görünmüyordu.

Lorian başını kaldırdı ve kalçamı ısırdı. "Bana karşı pis ol." "Ben sadece-"

İç çekti. "Belki de açık konuşamıyorum. Tek tadabildiğim, tek koklayabildiğim, tek *hissedebildiğim* sen olana kadar yüzüme oturmanı istiyorum. Şimdi."

"Seni kim görevlendirdi?" Kalçalarımı yavaşça indirerek mırıldandım. "Arrogant-ohh..."

Bana karşı kıkırdadı, dili klitorisimde gezinirken ellerini kullanarak beni daha da yaklaştırdı, girişime doğru daldı ve orada oyalandı. O zeki dilini en hassas yerimde bir kez daha dolaştırmadan önce.

Başım arkaya düştü ve inledim.

Lorian'ın elleri bu sesle sıkılaştı, boğazından bir hırıltı çıktı ve içime en lezzetli hissi gönderdi.

Ürperdim, başım dönüyordu, nefesim kesik kesik geliyordu. O sadece baskısını artırdı, görünüşe göre benim tadıma doymak bilmiyordu. Aşağıya baktım ve gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşi bir zevkle sersemlemişti. Tutunacak bir şey bulmak için çaresizce kollarına yapıştım.

Vücudumdaki her kas gerildi, kalçalarım sıkılaştı. Dilini yarığım boyunca gezdirerek benimle alay etti ve ben ter içinde kaldım, karnım sıkıştı, daha fazlası için kalçalarımı salladım, daha fazlası, daha fazlası.

Klitorisimin etrafında dönerken kelimeyi inlediğimi fark ettim ve sonra *berbat*.

Sırtımı eğerek tek bir nefes aldım, kalçalarım titriyordu. Zevk vücudumda dalgalandı ve onunla birlikte ürperdim, o kadar tamamen parçalandım ki sanki bir daha asla bir araya gelemeyecekmişim gibi hissettim.

Gözlerimi açtığımda yere yığılmıştım ve Lorian garip bir memnuniyetle beni izliyordu.

"Daha fazla," dedi.

Başımı salladım, boğazım kurudu. Sadece

güldü. "Bu durumda..."

Lorian bizi ters çevirdi, beni ellerim ve dizlerim üzerinde, kığım havada konumlandırdı.

Ellerini popomun üzerinde yumuşatarak takdirkâr bir ses çıkardı.

Sert boyu girişime doğru itildi ve içime doğru kaydı. Hâlâ hassastım ve alçak homurtusunun tadını çıkararak onu sıktım.

Acı verici bir şekilde yavaşça itti, sonra durdu, içime gömüldü, bir elini sırtımda gezdirerek tenimi nazikçe okşadı.

Hâlâ titriyordum, fark ettim, kaslarım hayatımın en inanılmaz doruk noktasından dolayı titriyordu.

Ve yine de onu hissetmek, içimde o kadar derin ki, elleri vücudumu okşuyor... "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye mırıldandı, tekrar iterken yakınımaya eğildi.

"Çok sıkısın, vahşi kedi."

Meme uçlarım sıkılaştı ve daha fazlası için çaresizce ona doğru sallandım.

Hızını artırdı, içime girdi, bir elini altıma kaydırarak klitorisimi buldu.

Çıkardığım ses yarı yelp, yarı iniltiydi ve o güldü. "Aferin kızıma."

Şimdi kıvranıyordum, ama o aynı sabit hızı korudu, parmakları beni sınırda tutmaya yetecek kadar klitorisimin üzerinde geziniyordu.

"Lorian..."

"Bir şey mi istiyorsun, Prisca?"

Bizi ters çevirmek ve tam olarak istediğimi almak için gerildim. Yine güldü.

"Hiç sanmıyorum." Elleri kalçalarımı buldu ve nefeslerim sertçe kesilene ve tek hissedebildiğim onun beni daha da yükseğe itmesi olana kadar bana çarptı...

Hareketleri hızlandıkça, sertleştikçe, neredeyse şiddetlendikçe vücudumda sıcaklık kabardı.

Bundan zevk aldım.

Doruk noktam onun şimşeklerinden biri gibi beni vurdu, tek yapabildiğim inlemektir, ellerim altımızdaki battaniyelere dolanıyordu. Lorian itmeye devam etti, sonra durdu, içimin derinliklerine doğru itti ve birkaç saniye orada kaldı.

uzun anlar. Boğazından kaba bir küfür çıktı ve başımı yatağa bırakarak gülümsedim.

KRALİÇE

Korkak olsaydım, hemen şimdi giderdim.

Sabium, Zathrian ve Eadric'le tek başına konuşmaya devam ederken bu şansı değerlendirecek ve hayatımı kurtarmak için kaçacaktım.

Ve sonra yalnız, avlanmış ve pratikte güçsüz olduğum gerçeğiyle yüzleşecektim.

Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmezsem kendimle nasıl yaşayabilirim?

Bunun yerine ceplerimi mücevherlerle doldurdum, halihazırda taktıklarına birkaç kolye ve bilezik ekledim ve kalenin sessizliğe gömülmesini bekledim.

Nelia gitmişti.

Pelsian bana yardım edemedi.

Ama ben bir kraliçeydim. Ve bir gün, bu kıtaya hükmedecektim.

Biraz rahatlamak için derimi soyacakmışım gibi hissedene kadar zaman ilerledi.

Sonunda, gece nöbetçilerine aldırmadan kapımı açtım ve Sabium'un odalarına doğru yürüdüm.

İstediğim yere yürümeye hakkım vardı.

Varlığımı sorgulayacak tek kişi Sabium'du.

Yanaklarımın kızarmasını zorlayarak korumalarına gülümsedim. Bırakın onu seks için ziyaret ettiğimi sansınlar.

Her gece odasına giren Alcandre olsa bile.

Sabium'un kabul odasına adım attığımda bordo ve altın rengi gözlerime hücum etti. Oturma odası da boştu ama banyo odasından sıçrayan suyun sesini, Sabium'un hizmetkârlarının mırıltısını duyabiliyordum. Kalbim küt küt atmaya başladı ve odayı taradım.

Hayır, onu burada tutmazdı.

Sırada yatak odası vardı. İçeri girdim ve sanki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi hissettim.

İşte oradaydı.

Tek görebildiğim kapak olana kadar görüşüm daraldı. Grimoire çok eski görünmüyordu ama tanrı muhtemelen onu gücüyle korumuştı.

Ona uzanırken saf bir sevinç ciğerlerimi doldurdu.

Ve Sabium'un kahkahası arkamda cınladı.

Kapıya doğru geri döndüm. Dolabının önünde duruyordu, Tymedes yanında, birkaç muhafız da onun yanındaydı. Ve o muhafızlar

Lisveth, Caraceli ve Pelopia kollarında, elleri ağızlarını kapatıyor.

Banyo odası sessizliğe gömülmüştü. Alcandre banyo çarşafından başka bir şeye sarınmamış halde, ağzında minik bir gülümsemeyle odadan çıktı.

Bunu o yapmıştı.

Sabium beni izledi, gözleri dans ediyordu. Farkına vardım. Bu tam da onun istediği şeydi. Beni daha önce öldürseydi, sevdiğini iddia ettiği kraliçenin katledildiği haberi yayılacaktı. Şimdi, bir hain olduğumu kanıtlayabilir ve sarayı ölümümü kutlayabilirdi.

"Gerçekten benden çalmayı planladığını bilmediğimi mi sandın?"

Gülümsedi. "Grimoire'dan sana kim bahsetti, hmm?"

Lisveth inledi.

Hepsini öldürecektim. Grimoire'u açıp ihtiyacım olan büyüü bulmak için umutsuzca tararken ellerim titredi.

Boş sayfalar.

Dondum

kaldım.

Sabium kıkırdadı. "Ah, Kaliera. Sen gerçekten de bu kıtadaki en aptal kadınsın. Şey, bu hariç." Lisveth'i işaret etti ve ben de boğuk bir çığlık attım.

"Hayır, Sabium!"

Muhafız bıçağını Lisveth'in boğazına doğru sürükledi. Kan fışkırdı.

Çok fazla kan.

Oda birdenbire kırmızıya boyanmış gibi göründü.

Lisveth'in çığlıkları boğuk bir öksürüğe dönüştü ve muhafız geri çekilerek onun yere yığılmasına izin verdi.

Gözlerim Alcandre'ninkilerle buluştu.

Yüzü beyazlamıştı ama ben ona bakarken dudakları incelmışti.

Bana doğru yürüdü ve Sabium buna izin verdi. "Bizi korumadın," diye tısladı, yakınına eğilerek. "Hayatımızın her günü

Sana hizmet etmek. Bu kalede neler olduğunu biliyordunuz ve bizi avlanmaya terk ettiniz. Şimdi sıra sizde."

"Peki ya Lisveth?"

"Bu aptallar başlarına geleceklerden kurtulamayacaklar. Onlara bir iyilik yapıyorum." İçimi soğuk bir öfke kapladı. Ama onun arkasından baktım.

"Sabium, lütfen."

"Beni adımla çağır, aşkım."

Ürperdim. "Regner." Kelime neredeyse sessizdi, sesim kısıktı.

Ama o gülümsedi.

Bunların hepsi onun için bir oyundu. Zathrian'la yemek yememe, ittifakını öğrenmeme ve bariyerin nasıl düştüğünü tam olarak bilmeme izin vermişti.

Sonra beni tuzağa düşürmek için Alcandre'yi kullandı.

Ve Lisveth.

Zavallı, tatlı Lisveth.

Gözyaşları Pelopia'nın yüzünden aşağı akıyordu. Caraceli muhafızın kollarında çırpınıyordu. Ölmek üzere olduklarını biliyorlardı.

Nefes aldım, keskin ve hızlı bir şekilde, kararlılığımı pekiştirdim. Onlara yardım edemezdim.

Ne yaptığımı anlayamadan ellerim hareket etmeye başladı.

Alcandre'yi onlara doğru ittim ve kapıya doğru koşmaya başladım. Sabium'un kahkahası arkamızda çınladı.

"Nereye gittiğinizi *sanıyorsunuz, Majesteleri?*" Tymedes alay etti.

"Kralımız sonunda seni öldürme onurunu bana verdi."

Daha hızlı koştum.

Odamın dışındaki muhafızlar şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana baktılar.

"Delirdi," diye bağırdım. "Koruyun beni!"

Muhafızlardan biri kılıcını çekti. Odama girerken nefes nefese kaldım.

"Geri çekilin!" Tymedes muhafızlara kükredi.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve aynama doğru hamle yaptım. Tymedes'in devasa cüssesi odaya daldı, sadece birkaç adım arkamdaydı.

"Kaderinle yüzleş." Tymedes kılıcını savurdu ve ben eğilerek aynaya doğru hamle yaptım.

Tymedes'in avucu cama çarptı. Gözlerimiz bir an için buluştu ve kılıcı arkamdaki aynaya çarparak camı paramparça etti.

Burada, iki yer arasında sıkışıp kalır mıydım?

Diğer taraftaki ışığa doğru hamle yaparken çılgılığım ciğerlerimden söküldü. Pelysian'ın annesi sanki beni bekliyormuş gibi başını eğerek döndü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bu taraftaki aynanın siyah harabesine baktım. Lisveth'in titreyen dudakları gözlerimin önünde parladı. Aptal çocuk böyle bir kaderi hak etmemişti. Ama kadınlar nadiren hak ettiklerini alırlardı. Ve Sabium'u öldürmek için çok şey feda edilecekti.

Yine de tüm bunların faydasızlığı midemi bulandırıyor. Tam bir israftı. Grimoire'u çalmamıştım. Başardığım tek şey Sabium'un ona karşı nasıl bir komplo kurduğumu tam olarak öğrenmesini sağlamaktı.

Pelopia ve Caraceli de diğerleri gibi ölmüştü. Alcandre de ölecekti ve umarım ölümü uzun ve acı verici olacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Pelysian'ın annesi benim konuşmamı bekliyor gibiydi. Yavaşça ayağa kalktım.

Sabium'un bana sadık kalanlara yapacaklarına rağmen, ağzımda bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır beni kafeste hayal etmişti. Tırnaklarımın söküldüğünü.

"Sanırım canavar olmaktan daha kötü şeyler de var. Biri tarafından tasmalanmak gibi."

Artık daha iyi biliyordu. Artık onun tarafından tasmalanmamıştım. Asla gerçek anlamda pençelerim kesilmemişti.

Büyü kitabına sahip olmayabilirdim ama özgürdüm. Oğlum özgürdü.

Ve şimdi, Sabium'un bana yaptığı her şeyden pişman olmasını sağlayacaktım.

MADINIA

Normathe Dağları'na bu kadar yakinken sıcaklık daha serindi. Günün sıcağında ormanda ilerlerken bu bir lütuftu. Fakat

artık hareket etmediğimizde bu gece bir lanet olacaktı.

Çalılıklara basıp tökezledim ve bileğim döndü. Küfür edemeyecek kadar yorgundum. Ayrıca, kollarımdaki genç çocuk titremeye başlamıştı. Yanıkları acı veriyor olmalıydı ama hâlâ o derin, doğal olmayan uykudaydı.

On beş yaşlarında bir kız, nefes nefese kendini bana Narmena olarak tanıttikten sonra diğer oğlanı almıştı. Grubumuz saatlerdir koşuyordu, ancak tökezleyerek koştuğumuza koşu denemezdi. Sonunda bir dereden su içmek için durduğumuzda, tuniğimi çıkardım, soğuk suya batırdım ve çocuğa sardım.

"Onun adı Darnis," diye fısıldadı Whirna, saçlarını yüzünden iterek. Saçları da aynı koyu tondaydı, arada bir güneşin aydınlattığı tutamlar vardı. Keskin çenelerinden burunlarındaki çillere kadar çoğu özellikleri de birbirine benziyordu.

Büyük bir parçam travma ve seyahatin Whirna'yı ani doğuma sürüklemesinden endişe ediyordu. Eğer böyle bir şey olursa.

"Yangın çok çabuk geldi," dedi ve adamın alnına bir öpücük kondurdu. "Zamanım yoktu..."

Ona iyi olacağını söylemedim. Ama birkaç saniyemi bana ateş gücü verip yanıkları iyileştirme gücü vermeyen tanrılara acımasızca lanet okuyarak geçirdim.

Ben yok etmek için yaratılmış bir yaratıktım, iyileştirmek için değil. Ama bu pişman olamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Herkes hazır mı?" diye sordum.

Yorgun baş sallamalar. Kimse şikayet etmedi. Hepimiz neyin tehlikede olduğunun farkındaydık. Demir muhafızlar geliyordu. Kaçan gruplardan bazıları bulunacak ve katledilecekti. Bu kaçınılmazdı ama yine de ağzım öfke ve acıyla doldu.

Burada olmamalıydım bile. Bu benim sorunum olmamalıydı. Lanet olası bariyer olmasaydı, Regner'ın kalesinden kaçtığımız anda bu kıtadan kaçmış olurum.

En büyük sorunumun akşam yemeğinde hangi elbiseyi giyeceğimi seçmek olduğu uzak bir diyarda olmalıydım. Şaşkın ve çaresiz bir melez grubunu ormandan geçirirken genç bir çocuğun titreyerek hayatını kaybettiğini hissetmemeliydim.

Hepsi Prisca'nın suçuydu.

O kaltak derimin altına girdi. Beni *umursattı*.

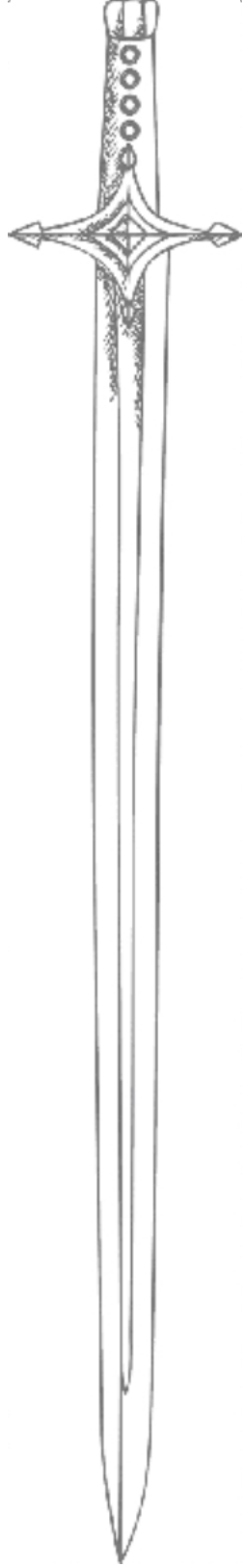
Şimdi, bu insanların teker teker ölmesini izlemek zorunda kalacaktım. Muhtemelen ben de bu lanet ormanda kan kaybından ölecektim.

"Madinia?"

Yüzümdeki öfkenin bir kısmını zorla attım. Elimi sallayarak güvenli bir yere doğru umutsuzca ilerlemeye devam ettik.

7

Madinia

Darnis'i bir derenin yakınındaki küçük bir açıklığa gömdü.

Whirna yere uzandı, toprağı tuttu ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Diğerlerinin çoğı da ağlıyordu. Küçücük mezara baktım, boğazım düğümlendi, gözlerim yandı.

Asric Geçidi'ne varabilseydik yaşar mıydı? Vicer neredeyse kesinlikle orada şifacılar konuşlandırmıştı. Ben sadece çok yavaş davrandım.

Dünya etrafımda baş döndürücü bir şekilde dönüyordu ve tökezledim.

"Lütfen bir şeyler ye," diye mırıldandı biri, beni sabit tutmak için kolumu tuttu.

"Ben iyiyim." Diğer melezlerin yemeğı ihtiyacı vardı. Ve ben yemek yiyemeyecek kadar hasta hissediyordum.

Kadın yüzüm ona dönük olana kadar beni çekti. Gözleri neredeyse çıldırmış gibiydi, yüzü çaresizlikle gerilmişti. "Sana ihtiyacımız var. Bu çocukların geri kalanının sana ihtiyacı var." Birkaç parça kurutulmuş eti elime tutuşturdu.

Elimi uzattı, itiraz etmedim, sadece bir tanesini ağzıma götürdüm ve çiğnemeye başladım.

Çok ama çok yorgundum.

Bir yanım Stillcrest'i kamptayken öldürmüş olmayı diliyordu. Muhtemelen biz kaçtıktan kısa bir süre sonra öldürülmüştü. Ama eğer hayattaysa... yaptığı şeyle yaşamak zorunda kalmalıydı.

Ve hala, suçluluk duygusu beni pençeliyordu. Bu insanlara ısrar etmeliydim. o kampa vardığım anda ayrılmalıyım. Vicer'in gücünü kullanmasını sağlamalıyım. Yapmalıyım-

"Onu bırakmayacak," dedi yanımdaki kadın, Whirna'nın yüzükoyun yatan formunu başıyla işaret ederek. "Bu konuda bir şeyler yapman gerekecek."

Ona baktım. O da beklentiyle bana baktı. "Senin adın ne?" diye sordum.

"Glenda."

Gözleri o kadar açık maviydi ki bana Fae Kralı'nınkileri hatırlattı. Ama Conreth'in buz gibi bakışlarının aksine, onunkiler giderek kötüleşen durumumuza rağmen sıcaktı. Gözlerinin etrafında derin gülme çizgileri oluşmuştu. Bu hayatından zevk alan bir kadındı.

"Çocuğun var mı Glenda?"

Sekiz yaşlarındaki ikiz oğlan çocuklarına doğru başını salladı. "O halde onun acısını benden çok daha iyi tahmin edebilirsiniz."

"Ah, ama onun benim empatime ihtiyacı yok. Güvenliğı bulduğumuzda buna sahip olacak. Şu anda güce ihtiyacı var. İnanca. Güce."

"Oğlunu yeni kaybetmiş hamile bir kadına zorbalık yapmamı mı istiyorsunuz?"

Bana sabit bir bakış attı. "Burada çok fazla zaman harcadık. Tehlikenin dışında değiliz. Bunu sen de biliyorsun."

Ve Whirna'nın Glenda gibi birine sempati için ihtiyacı olacaktı. Destek için. Whirna'nın her sabah kalkıp bir ayağını diğerinin önüne koymasını sağlayacak kişi Glenda olacaktı. Whirna'nın oğlunun mezarı başında onu azarlayan bu kadını hatırlamasını istemiyordum. Sonraki haftalarda ve aylarda onun yasını tutarken olmazdı.

Eğer o kadar uzun yaşarsak.

Whirna ağlamayı bırakmıştı. Şimdi mezarın yanında yatıyor, gözleri boşluğa bakıyordu.

Onun yanına çömeldim. "Şu anda hissettiğin acıyı hayal bile edemiyorum," diye mırıldandım. "Akıl almaz bir şey. Ama devam etmeliyiz."

"Bırak beni."

Uzandım ve karnındaki şişliğe dokundum. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Bakışları elime kaydı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda boşluğun bir kısmı kaybolmuş, yerini saf ısırap almıştı. "Onu güvende tutacağıma söz verdim. Onu güvende tutmak benim işimdi."

Onun için intikam düşüncesi dışında hiçbir şeyim yoktu. "Onları buna pişman edeceğiz," diye yemin ettim ona. "Regner'ı öldüreceğiz ve demir muhafızlarını yok edeceğiz."

Gözlerinde küçük bir kıvılcım çaktı. Bir şey elimi dürttü ve ben de elimi çekip karnına baktım. Bu kadar küçük bir şeyin arkasında çok büyük bir güç vardı. Bebek benim yaptığımı yapıyor gibiydi. Kelimeler kifayetsiz kaldı ve Whirna ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

"Bir gün buraya döneceksin," diye söz verdim. "Oğlunu ziyaret edeceksin."

Cevap verecek gücü yok gibiydi ama kolunu sıkıca tuttuğumda birkaç adım attı.

Bu kadarı yeterliydi.

Ve böylece devam ettik. Ta ki uzaktan gelen çığlıklar Etrafımızdaki ormanın sessizliği. Kalbim yerinden fırladı, nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Herkes dondu kaldı.

Elimi indirdim ve gruba çömelmelerini işaret ettim. Çığlıklar artarak devam etti ve melezlerin gözlerinde korku belirdi.

Diğer gruplardan biri bulunmuştu. Gücüm benden fişkırdı ve alevi ellerimden uzaklaştırdım.

Belki de bu gruba bir sonraki durağın tam adresini verebilirim. Diğerleriyle savaşıp geri dönebilirim-

"Onları kurtaramazsın," dedi büyük çocuklardan biri beni izlerken acı acı. "Artık çok geç."

Bir zamanlar en kötü duygunun dehşet olduğunu düşünürdüm. Yanılmışım.

En kötü duygu çaresizlikti. Birine yardım etmek -bir hayatı kurtarmak- isterken bunun tamamen kontrolünüz dışında olduğunu bilmekten daha kötü bir şey olamazdı.

İşte bu yüzden kimseyi umursamamak, böyle bir duruma düşmekten daha iyiydi, geriye hiçbir iyi seçenek kalmamıştı.

"Yola devam etmeliyiz," dedim.

"Neden?" diye sordu büyük kızlardan biri. "Hepimiz öleceğiz. Askerlerin duracağını mı sanıyorsun?"

Onunla yüzleşmek için döndüğümde iki yorgun baş sallaması yakaladım. "Hayır. Durmayacaklar. Ama burada oturup ölümü beklemektense yaşamaya çalışırken ölmek daha iyi."

Uzun bir süre bana baktı. Gözlerinden yaşlar aktı ve bakışlarını geldiğimiz yöne çevirdi. Darnis'in sığ bir mezarda yattığı yere.

Ona daha fazla cesaret vermedim. İçimde tek bir güzel söz bile kalmamıştı.

"Devam et," diye mırıldandı Glenda ona. "Bunu yapabilirsin."

İlk kampa ulaştık. Sevince yakın bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştum ama mantıken artık daha iyi bir konumda olduğumuzu biliyordum. Göğüs

Vicer'in tarif ettiği yerdeydi ve geceyi geçirmek için ideal olarak kullanacağımız battaniyeleri ve yiyecekleri çıkardık.

Ama yapamadık. Devam etmek zorundaydık. Bu yüzden hızlıca yemek yedik ve yanımıza taşıyabileceğimiz kadar erzak aldık. Sandığı yeniden gömüp tekrar yürümeye başladığımızda kimse itiraz etmedi.

Hızımız ancak ayaklarımızı sürüyecek kadar yavaşladı. Gücümü yolu aydınlatmak için kullandım, uzakta bir ses duyduğumda gücümü azalttım.

Sonunda, ormanın derinliklerinde kıvrıldık, çocuklar çalılarının altına saklandı, yetişkinler üzerimize çekebildiğimiz kadar çalılık çekti.

Uyuyamıyordum, zihnim her anı tekrarlıyordu. Ama dinlenmek yardımcı olacaktı.

Saatler sonra, daha fazla çılgılık geceyi böldü. Sol tarafımda birinin dişleri takırdıyordu. Ama hepimiz kıpırdamadan durduk ve

çocuklar sessizdi. Şimdiye kadar çok yorulmuşlardı, hatta birkaçı çığlıklar arasında uyuyordu.

Sonunda güneş doğmaya başladı ve ben dişlerimi sıktım. Göğsümde kısır pençelerini gezdiren hastalıklı paniğe teslim olmayı reddettim. Bu insanlar *yaşayacaktı*.

Yavaşça, sessizce diğerlerini uyandırdım. Çalıların arkasına saklanmak ya da yakındaki bir dereden su içmek için birkaç dakika geçirdikten sonra tekrar harekete geçtik.

Etrafımızdaki orman hem sığınak hem de düşmandı; ağaçlar ve çalılar bize siper oluyordu ama düşen yaprakların hışırtısı sessizliği yarıyor, ayaklarımın altında kırılan her dal kulaklarıma gök gürültüsü gibi geliyordu.

İlerlememiz son derece yavaştı. Küçük çocuklar, onları tutabilecek herhangi birinin kucağında ya da sırtında taşınıyordu, ağırlıkları bizi daha da yavaşlatıyordu. Minik yüzler kir ve gözyaşlarıyla lekelenmiş, geniş, korkulu gözler güvence için bize bakıyordu. Tek sunabildiğim zayıf gülümsemeler ve sessiz cesaretlendirmelerdi.

Ve sonra, uzaktan, nal seslerinin unutulmaz sesi geldi.

Kalbim bir uçuşuma yuvarlandı. "Aşağı," diye tısladım.

Herkes düştü.

En küçükleri bastırılmış hıçkırıklarıyla hıçkırırda, çocuklar artık sessiz kalmaları gerektiğini biliyordu. Eğer bu grupta küçük bebekler olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar bulunmuş olurduk.

Nal sesleri bize doğru gürledi.

"Koşun!" Elimdeki çocuğu daha büyük bir kıza uzatarak emrettim. "Sen yolu biliyorsun."

Avuçlarım kayganlaştı, tüm vücudum soğudu ve ağzıma dehşetin metalik tadı doldu. Bu insanların sahip olduğu tek şey bendim. Eğer ben ölürsem, sıradaki onlardı.

"Daha hızlı," diye umutsuzca emrettim.

Etrafımdaki orman bir ses kakofonisine dönüştü; ağır botların ağırlığı altında dalların çatırdaması, zırhların çınlaması, muhafızlardan birinin acımasız kahkahası.

Onlardan kaçmak mümkün değildi. Burada durmalı ve diğerlerine olabildiğince zaman kazandırmalıydım.

Bir ok ısılık çalarak kulağımın dibinden geçti ve bir ağaca saplandı. Korkunç bir gümbürtü. Dişlerimi sıkarak alevlerimi ata doğrulttum ve yalvardım

Bağışlayıcılık. Onu çabucak öldürdüm ama ölümü daha fazla kaosa neden oldu, diğer atlar umutsuzca kişnedi.

"Ölümünle onurlu bir şekilde yüzleş, yozlaşmış pislik." Demir muhafızın zırhında gümüş süslemeler vardı. Yüzbaşı.

Ateşimi ona doğru fırlattım. Koğuşuna çarptı ama yüzündeki acı dolu ifade canının yandığını açıkça gösteriyordu.

Güzel. Onları geciktirdiğim her saniye, melezlerin kaçması için bir an daha demekti.

Kılıcımı çektim. "Benimle bir erkek gibi dövüş."

Birkaç muhafız güldü. Çoğu etrafımı sarmak için ilerliyordu. Onları tarayarak saydım. Yedi kişi. Şu anda kaçmakta olan her bir melez grubunu yok etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Karanlık güç bana doğru geldi. İşte buydu. Omuzlarımı yuvarladım. Güç o kadar güçlü bir korumadan sekti ki gümüş renginde parladı.

Başka bir adam açıklıktan bana doğru ilerlerken kılıcımı sallayarak geri sıçradım. Gözlerimiz karşılaştı ve ağzı açık kaldı.

"Sen," diye hırladı. "Neden hep sen?" "Tam olarak benim düşüncelerim."

Calysian.

"Bana bir hayat borcun var," diye ağzımdan kaçırdım.

Koğuşuna bir kez daha çarpan karanlık gücü görmezden gelerek gülümsedi. "Borcumu istemediğini sanıyordum?"

"Bu bana bağlı değil, hatırladın mı? Borcun yerine getirilmediğini söylemiştin. Bu bir onur meselesi."

Gülerken dişleri parladı ve karnım sıkıştı. Uzun bir süre sonra iç geçirdi. "Oh, iyi."

Demir muhafızlara tüm dikkatini verdiğinde etrafımızı sarmışlardı. Ama en azından bu henüz melezlerin peşine düşmedikleri anlamına geliyordu.

Yüzbaşı aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi. Arkamızdaki iki muhafıza işaret etti. "Gidin."

Tam da Calysian'ın koğuşuna bir ok isabet ettiği sırada.

Calysian askere sıkılmış bir bakış attı. Daha fazla ok bize doğru uçtu ve ben de ateşimi onların arasına göndererek melezlerin peşinden gitmek için dönen muhafızlardan birini tutuşturdum.

Çığlıklarını duymazdan gelip kaptanı izledim. Yorulmuştu. Kendi adamları saldırırken koğuşu tutamıyordu ama Calysian

Eğer böyle bir şey onun için kolay olsaydı. Elimizdeki tek avantaj buydu. Solundaki muhafız bir ok daha atana kadar bekledim.

Şimdi.

Bu taktiği melez kampındaki demir muhafızlar üzerinde kullanmıştım. Ve tıpkı o muhafızlar gibi, iki adam da gözlerini tırmalıyor, ateşim onları yutarken merhamet için feryat ediyorlardı.

Calysian elini kaldırıp ani bir karanlık güç ve fae demiri uçlu ok yağmuruna karşı korumasını güçlendirirken homurdandı.

Oklara daha fazla güç gönderdim ve birkaç tanesi doğrudan yere düştü. "Ne zaman yorulursan yardım etmekten çekinme izliyor."

"İşte o keskin küçük dil. Onu kullanmaktan hiç yorulmuyor musun?"

Onu görmezden geldim.

"Ah, sessizlik. Çok güzel. Söylesene, buraya nasıl geldin Madinia Farrow?"

Dişlerimi gıcırdatarak onu biraz daha görmezden geldim. Ölüm kalım meselesiydi ve o sohbet etmek istiyordu. Salak herif.

Onun gibi insanlar ilgimi çekmiyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almayan insanlar. Ben her şeyi ciddiye alırdım.

Vücudumdaki her kas yorgunluktan ağrıyordu. Solumdaki bir muhafız tekrar tekrar saldırıyordu, oklarını yerleştirirken hareketleri neredeyse görülemeyecek kadar hızlıydı. O oklar bizim koğuşa çarpıyordu, ta ki Calysian'a vermiş olması gereken baş ağrısını neredeyse hissedinceye kadar.

Muhafız bir sonraki oku serbest bıraktı ve ben bekledim. Sadağından bir ok çıkarmak için bir kolunu kaldırdı.

Şimdi.

Alevlerimi boynunun arkasında, miğferle zırh arasında gördüğüm bir deri parçasına yönelttim.

Calysian'ın koruması devam ediyordu ve ben tekrar tekrar saldırırken onu siper olarak kullandım. Koruyucusunun menzilinın dışına kaydı ve aynı korunmasız deri dilimini hedeflerken beni korumak için onu bıraktı, kılıcı bir muhafızın boynunu tereyağındaki sıcak bir bıçak gibi kesti.

İki tane kaldı.

"Ağacın arkasına," diye emretti.

"Ben-"

"Şimdi."

Ağacın arkasına dalarak gücümün son damlasına uzandım. Calysian'ın koruması düştü. Etkileyiciydi ama yüzündeki acı hayal kırıklığına bakılırsa, gücü bile demir uçlu oklara ve büyülu saldırılara karşı böyle bir korumayı sonsuza dek sürdürmeye yetmiyordu.

Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğini anlayamıyordum.

Kaptan artık o kadar da kendini beğenmiş görünmüyordu. Etrafındaki ölüme -ve açıklığın karşısındaki son muhafıza- sanki her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini merak ediyormuş gibi bakıyordu.

Calysian muhtemelen kaptanı alabilirdi. Yavaşça ağaçların arkasına, kalan muhafızlara doğru sürünmeye başladım.

Umutsuz bir çığlık duydum ve döndüm.

Yüzbaşı yerde cansız yatıyordu. Atı kaçırmıştı, Calysian ise ellerini kalçalarına götürmüş, başını sallıyordu. Sanki kaptanı bu kadar kolay öldürmüş olmasından hoşnut değilmiş gibiydi.

Bir ok silahsız sırtına doğru uçtu.

Son gücümle ona doğru hamle yaptım; sadece onu rotasından saptırmaya yetecek kadar.

Yere düşerken Calysian dönerek tek kaşını kaldırdı. Dudakları bir hırıltı halinde dişlerinden yukarı doğru çekildi. Gözlerinde kızgınlık parıldıyordu. "Bu da başka bir hayat borcu."

"Muhtemelen kendini kurtarmış olurdun."

"Önemli değil. Niyet önemli. Beni sana tekrar borçlandırırsan, seni kendim öldürürüm."

Ona dişlerimi gösterdim. "Dene."

Bakışları yüzümde daraldı. Kızgınlık yerini durgun bir eğlenceye bıraktı. Başka tarafa baktım.

"Bu seferki bedavaydı," diye nefes nefese kaldım, dünya etrafımda dönüyordu. Parmaklarımdan birine tek bir kıvılcım bile çağırabileceğimden şüpheliydim. "Bana borçlu değilsin herhangi bir şey."

Başını salladı. "Burada bekle."

İtiraz etmedim, sadece sırtımdaki ağaçla birlikte yere yığıldım. Kalan muhafızdan tek bir boğuk bağıriş geldi ve Calysian birkaç dakika sonra geri döndü.

Bana kaşlarını çatı. "Ölüm ve keder gibi kokuyorsun." "Birini kaybettik melezler. Bir çocuk." Boğazım düğümlendi. Sanki umursamama şaşırmış gibi beni inceledi. Bu bakış yüzünden elimi yüzüne vurmak istedim.

Tabii ki umursadım.

Tam olarak bir canavar değildim. Yine de, yakın olduğumdan emindim. Onu inceledim. Bir keresinde bana bariyer yükseldiğinde bu kıtada mahsur kaldığını söylemişti. Bu da onu dört yüz yaşından fazla yapıyordu. Fae'lerden birine benzemiyordu, ama melez olsaydı, daha fazla yaşlanma belirtisi gösterirdi. Peki, o neydi?

"Burada ne yapıyordun?"

"Kuzeydeki bir köye gitmeye çalışıyordum." "Neden?"

Bana eğlenen bir bakış attı ve sessizce neden bu bilgiyi almaya hakkım olduğunu düşündüğümü sordu. "Kayıp koyunlarını toplamana yardım edeceğim," dedi.

Tartışmaya zahmet etmedim. Umarım melezler talimat verdiğim yönde ilerlemeye devam etmişlerdir. Etrafımızdaki katliamı son bir kez daha gözden geçirdim.

Hepimiz ölene kadar kaçan her bir melezi avlayacaklardı.

Keşke hepsini tekrar öldürebilseydik.

KRALİÇE

Pelysian'ın annesi bana baktı. Bu izbeye girdiğimden beri saatler geçmişti ve ben burada oturup onun dikişlerini izlemek zorunda kalmıştım. Bana yiyecek bile teklif etmemişti.

Bakışları arkamdaki aynaya kaydı ve ben de döndüm. Hala siyah.

"Böyle sadece iki ayna var ve biri paramparça olmuş. senin gözetiminde," dedi.

"Neredeyse ölüyordum, cadı."

Bana sadece dudak büktü.

"Adın ne senin?" Rahatsız tahta sandalyenin üzerinde kayarak sordum. Toprak zemine sürtünüyordu. Gerçekten de bir kulübe bile sayılmazdı. Yine de böyle bir yoksulluğa alışmam gerekecekti - en azından oğlum taç giyene kadar. Elimde büyü kitabı olmadan, Jamic'in

hak ettiği yere gelmesi zor olacaktı. Ama imkansız değil. Eğer Prisca Regner'ı öldürürse, Jamic ve ben onu öldürmenin ve kitabı almanın bir yolunu bulurduk.

Cadı dikkatini dikmekte olduğu gömleğe verdi. "Şimdiye kadar kaç kez konuştuk?"

Böyle sivri bir sorunun beni utandıracağını düşündüyse yanılıyordu. "Çok fazla," dedim.

Boğuk bir öksürüğe dönüşen bir kıkırdama çıkardı. "Benim adım Ravynia."

"Gücünüz çok büyük. Neden onu bu yoksulluktan kurtulmak için kullanmıyorsunuz?"

"Bu yoksulluk değil. Siz yoksulluğu *bilmiyorsunuz*. Görmediniz, koklamadınız, yaşamadınız. Hayatımdan ve evimden memnunum.

Ayrıca, eğer

Yetkili kişiler yeteneğimi öğrenseydi, sence bana ne olurdu?"

Ona ne olacağını biliyordum, çünkü Regner öldüğu anda onu kaleye yerleştirme planlarım vardı. Düşmanlarımla geldiğini her zaman görebilmemi sağlayacaktı. Ve sonsuza dek onları alt edeceğim. Buna karşı koyacaktı, ama ben

çocuklarının kim olduğunu biliyordu. Ve çok iyi bildiğim gibi, insanlar çocukları için her şeyi yaparlar.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi hafifçe gülümsedi. "Regner'ın benim gücümde faydalandığını düşünsene," dedi hafifçe.

Düşündükçe ürperiordum. Ama onun hayatı benim hizmetim altında çok daha farklı olacaktı. Kocamın aksine, ben şeytan değildim. Deli de değildim.

Öğleden sonra acı verici bir şekilde yavaş geçti. Sonunda dışarıdan toynak sesleri geldi. Kaskatı kesildim ama Ravynia elini salladı. "Bu benim oğlum."

Acele etmedi, muhtemelen kendi atını çözüyordu. Sonunda kapıyı açtığında beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Annesine hızlı bir bakış attı ve sonra gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Hanımlarınız öldü, değil mi Majesteleri?"

Gözlerindeki dehşeti hatırlayınca göğsümün üst kısmında bir yerde bir sızı hissettim. "Evet."

Pelysian'ın bakışları göğsümü ovuşturan elime kaydı. "Peki bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu usulca. "Ölümlerinin sebebinin sen olduğunu bilmek? Eğer onları bir kez daha düşünseydin muhtemelen yaşayabileceklerini bilmek?"

Garip bir his içimin derinliklerine işlerken boğazım düğümlendi. Öfke. Öfkeydi. Hepsi buydu. "Savaş zamanlarında, fedakarlıklar

yapılmış," diye tersledim.

Gözleri soğumadan önce Pelysian'ın yüzünde keder olabilecek bir şey titreşti. Uzaktan.

"Öyle olsun." Benden bir adım geri çekildi. Sanki bulaşıcıymışım gibi. Sanki tiksiniş gibiydi. Sonraki sözlerini zar zor duyana kadar kulaklarımda kan uğuldadı. "Sen bu krallıkta en çok tanınan ikinci kişisin. Seni burada güvende tutamam," dedi. "Melez varise katılmalısın."

Burnumu çektim. Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan o küçük sürtüğe sürünerek gitmeye hiç niyetim yoktu. Ama yaptığı açıklama sürpriz değildi. Ne de olsa burada seçeneklerimi düşünmek için saatlerim vardı.

Yapmam gereken bir seçim vardı. Prisca'ya yaklaşacak kadar gururumu gömmek ya da savaş bitene ve oğlum tahta geçmeye hazır olana kadar bir yerlerde saklanmak.

Hoşnutsuzluğuma rağmen karar vermek kolay oldu. Sonunda oğlumu görme vakti gelmişti.

ASINIA

Torinth yaşıyordu.

Dün, Demos'un Gromalia'daki bağlantılarından birinden haberi almıştık. Ve Demos'un yüz ifadesi saf, katıksız bir sevince dönüşmüştü. Yüzündeki o ifade... dizlerimin bağının çözülmesine neden olmuştu.

Ancak mesajı okuduktan birkaç dakika sonra, Tor bizimle buluşmayı kabul etmiş olmasına rağmen bir kez daha sessizliğe büründü. O zamandan beri, Demos biz seyahat ederken giderek içine kapanıyor, yüzünde mesafeli bir ifade belirliyordu.

Zaten Gromalia'dan kuzeye, Prisca'ya ve Sorlithia'daki diğerlerine doğru yol alıyorduk; Tibris ve benim hiç görmediğimiz, Demos'un ise çok gençken ziyaret ettiği ve zar zor hatırlayabildiği bir şehir.

Tor sadece hayatta değildi, aynı zamanda Thobirea'da yaşıyordu. Ve batıya gidip bizimle büyük köylerden birinde buluşmayı kabul etti.

dört kapüşonlu ziyaretçinin dikkat çekmeyeceği kadar pis bir meyhane bulabilirdi.

Biz kamptan ayrılmadan önce isyancılar tahliye edilmeye başlanmıştı. Tibris son ana kadar, gidenlerin sağlık durumlarının iyi olduğundan emin olmak ve onlarla birlikte seyahat eden insan şifacılar son talimatları vermekle meşguldü. Herne ile vedalaşmasının son anlarını yakalamıştım; alçak, acılı sesleri kulaklarıma zar zor ulaşıyordu. Bastırılmış keder ve korkuyla gerilmiş yüzlerini izleyemediğim için başka tarafa bakmak zorunda kalmıştım - kendileri için değil, birbirleri için.

Şaşırtıcı bir şekilde, Conreth Asric Geçidi'ne doğru gidenlerin sınır boyunca, fae toprakları içinde seyahat etmelerine izin vermişti; böylece Eprotha'ya ayak basmalarına gerek kalmayacaktı. Hatta bir grup fae muhafızına isyancıları karşılamalarını ve onlara eşlik etmelerini emretmişti - muhtemelen kimsenin başıboş dolaşıp bir yaban derisine rastlamamasını sağlamak için.

Conreth'in aniden işbirliği yapmasına şaşırdığımı söylediğimde Demos başını salladı. "Aptal herif kardeşini öldürdü ve neredeyse kız kardeşimi de öldürüyordu. Bu muhtemelen onun kötü kararlarında geçici bir durgunluk. Ama fikrini değiştirmeden önce bundan sonuna kadar faydalanmalıyız."

Yolculuğumuz sırasında ara sıra erzak bulmak için küçük köylerde durduk. Orada, Eryndan'ın ölümünün yasını tutan işaretlerle yüz yüze geldik. Gromalian kralının ölümü krallığını şok etmişti. Daha da kötüsü, Prisca'nın yüzünün olduğu ve onun kral katili olduğunu ilan eden pek çok işaret de vardı.

Regner'in yalanları buraya kadar ulaşmıştı.

Ardanor köyüne vardığımızda hiçbirimiz konuşmuyorduk.

Vynthar, Drakoryx tek başına dolaşmaya çıktığında ne yapıyorsa onu yapmak için ortadan kaybolmuştu. Tibris'in dikkati dağılmıştı; muhtemelen Herne ve diğer asiler için endişeleniyordu. Demos, Tor'la yüzleşmeye hazırlanırken düşünceli ve kasvetliydi. Ve ben de onun bize yardım etmeyebileceği düşüncesiyle yanıp tutuşuyordum.

Aynı zamanda başka bir düşünce tarafından da tüketildim.

Bilinçaltımı dürtmeye devam ederken bile görmezden gelmeye çalıştığım aynı düşünce.

Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi hissettiren bir düşünce. Rüyalarıma bile giren bir düşünce.

Bu savaşı sona erdirmenin daha büyük bir parçası olmam gerektiği konusunda ısrar eden bir düşünce.

Bir gün, bu kıta nihayet barışı tanıdığında, adımın eski masallarda anılmasını istedim.

Bu savaşın başlamasından kısmen sorumlu olsam da, sona ermesinden de sorumlu olduğumun yazılmasını istedim.

Cesur, sadık ve doğru olduğumu. *Buna layık olduğumu.*

"Asinia?"

Başımı kaldırdım. Meyhaneye varmıştık ve Demos attan inmemi bekliyordu.

"Özür dilerim."

Bakışları çoktan sağlam ahşap taverna kapısına yönelmişti. Umarım Tor içeride bir masada bekliyordu.

Tibris Demos'a endişeli bir bakış attı. Ona Tor hakkında bildiklerimizi anlatmıştık ama Demos'un acımasız sessizliğine alışık olmadığı da açıktı.

Tavernanın kapısı açıktı, büyük bir kaya tarafından sabitlenmişti. Demos başını kaldırdı ve biz de onu içeri kadar takip ettik. Midemde sinirler uçuşuyordu.

Uzun masalar, zamanın ve sayısız dirseğin geçmesiyle pürüzsüzleşti -Ahşap zemin üzerinde bir araya toplanmış, duvarlara ve pencerelere sıkıştırılmış daha küçük dairesel masalarla evrilmişlerdi. Öğle yemeği yaklaşıyordu ve hem köylüler hem de yolcular yemek yemek ve kadeh kaldırmak için toplanmıştı.

Bu kadar uzun süre seyahat ettikten ve kampta yaşadıktan sonra birdenbire insanlarla dolu bir odaya hapsolmak garip hissettirdi. Gürültü artıyor gibiydi ve Demos odayı tararken dişlerimi sıktım, yüz ifadesi niyetliydi.

atık kaşlı bir hancının çalıştığı sağlam bir meşe levha olan bar, yorgun görünümlü bir barmen tarafından sürekli kaldırılıp taşınan bir dizi fincanla kaplıydı.

Demos arkasını döndü, Tibris ve ben de onu arkadaki küçük, dairesel masalardan birine kadar takip ettik.

Pelerinli bir figür bekledi. Başını kaldırdı ve iki adam da hareketsiz kaldı.

Burnu en az bir kez kırılmıştı, ela gözleri gölgeliydi, ve tıraşa ihtiyacı vardı. Ama ağzının etrafındaki gülümseme çizgilerini seçebiliyordum.

Solumuzdaki birkaç masadan biri kahkahayı patlattı, ses o kadar ani çıkmıştı ki her iki adamın da donup kalmasına neden olan gerginlik her neyse onu kırmış gibiydi. Biz yaklaşırken Tor ayağa kalktı ve Demos'un elini sıktı. Her iki adamın da kucaklaşma fikrini düşünüp reddettiği garip bir andan sonra hepimiz hızla yerimize oturduk ve Tibris ile ben tanıştırıldık. Kararsız bir nefes verdim. Buraya kadar her şey yolunda.

Tor bize başını salladı ama bakışları
Demos'unkilerle buluştu. "Yaşıyorsun."

Demos başını salladı. "O zamanlar bilmiyordum... kız kardeşim zindanda ortaya çıkana kadar bilmiyordum ama Telean kraliçenin terzisi olarak çalışmaya zorlanmıştı. Benim yaşamama izin vermesi için onu ikna etti."

Tor başını salladı. Ama tek kelime etmedi. Tahta taburemde kıpırdandım. Boğazını temizleyen Tibris oldu. "Yardıminızı istemek için buradayız." Bir baş daha salladı.

Ona bildiğimiz her şeyi anlattık.

"Regner'ın koşullarına yardım edebileceğime gerçekten inanıyorsunuz." Sesinin tonuna bakılırsa Tor ya bize inanmıyordu ya da inanmak *istemiyordu*.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Demos. "Bugüne kadar senin özel gücüne sahip başka birine rastlamadım."

Tor derin bir nefes aldı. Bakışları sabitti. "Sizin savaşınızda savaşamam."

İçime kurşuni bir ağırlık yerleşmişti. Tek bir şans. Regner'ı öldürmek için tek bir şansımız vardı.

"Yani yapmayacaksın," dedi Demos.

Tor gözlerini kısıtı ve koltuğunda geriye yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Artık çocuklarım var Demos. O dönemde sevdiğimiz herkes öldü. Sen hayatına devam etmiş, yeni bir aile kurmuş ve sana en çok güvenen insanlara ne olduğunu unutmış olabilirsin ama ben unutmadım."

Tırnaklarım ellerimin altındaki ahşap masaya battı. "Ağzından çıkana dikkat et," diye tersledim.

Tor bana baktı. "Seni öldürtmesi an meselesi.

Bunun için hayatını kaybetmeye razı olabilirsin ama benim çocuklarımla bir babaya ihtiyacı var." "Peki savaş çocuklarınız için geldiğinde ne olacak?"

Demos

sordu. "Onları güvende tutabileceğinizi düşünüyor musunuz? Ailenin bir evi olabilir. Bizim krallığımızda, Tor."

Başını salladı, inceltmeden önce ağzı bir kez titredi. "Biz yıllarca bunun hakkında konuştum. Ve ben o krallığı hiç görmedim. Tek gördüğüm arkadaşlarımızın tutuklanmasıydı. Yandıklarında çığlıklarını duydum."

Demos irkildi. Bu onu *öldürüyordu*.

Ellerim titremeye başladı, tüm vücudum kaslarım donana kadar sertleşti.

"Peki o hücrede çürürken sen neredeydin?" Tısladım. "En iyi arkadaşım kaleye girdi ve hayatımızı kurtardı. Sen ne yaptın?"

dönüp kaçmak dışında? Demos'un böyle bir mutluluğu bir daha asla yaşayamayacağını bildiğiniz halde yeni hayatınızı kurmaktan keyif aldınız mı? Hiç düşündün mü? onu?"

"Asinia." Demos'un sesi demir gibi inatçıydı.

"Hayır. Eğer seni suçlayacaksa, o zaman kendi yaptıklarına baksın." Dikkatimi tekrar Tor'a çevirdim. "Ya da onların eksikliğine. Vicer bile Demos'u asla unutmadı. Prisca'nın onu dışarı çıkarmayı bildiğinden emin oldu. Bu arada sen hayatına devam ettin." Ona karşı dudağımı büktüm. "Demos bir zamanlar kardeş gibi olduğunuzu söyledi. Eğer durum buysa, iyi ki tek çocuğum."

Tibris başını eğdi ama sessiz kaldı. Demos elime uzandı ve başparmağını bileğime sürttü. Eli çok sıcaktı, dokunuşu rahatlatıcıydı. Uzun, derin bir nefes aldım ve havanın içimden titreyerek çıkmasına izin verdim.

Tor bakışlarını ellerimize indirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Demos uzun bir süre sessiz kaldı ve kamptaki sözleri zihnimde dönüp durdu.

"Suçluluk duygusuyla bize katılmasını istemiyorum. Bize katılmasını istiyorum çünkü umudu var."

Tor'un bize neden katıldığı umurumda değildi. Sadece katılmış olması.

"Yaptığın seçimi anlamanı istiyorum." Tor'un gözleriyle karşılaştım. Ve şimdi içindeki savaşı görebiliyordum. "Sen olmadan Regner'ı öldürme şansımız yok. Gardiyanları çok güçlü. Kaybettiğin onca insan? Asla intikamları alınamayacak. Ve daha fazlası ölecek. Bu kıta ölüme gömülene kadar daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası."

Tor beni izledi. Ve ağzının etrafında bir gülümsemenin en ufak ipucu titreşti. Gözleri Demos'unkilerle buluştu. "Hep böyle bir kadın bulacağını biliyordum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne gibi?"

Ne gibi?" "Vahşi."

Ağzımı açtım. Doğrusu, bana çok daha kötü bir şey demesini bekliyordum. Ve Demos'un hırlama şekli bana onun da aynı şeyi beklediğini söyledi.

Omuz silktim.

Tor içini çekti. "En azından bana nasıl çalışacağını söyle."

PRISCA

Gromalian sahili boyunca kuzeye doğru yelken açarken Daharak işini şansa bırakmıyordu. Bizimle birlikte en az iki yüz gemi yelken açmıştı. Bunun bir istiladan korkabilecek Gromalianlar için biraz endişe verici olabileceğinden bahsettiğimde, omuz silkti.

"Bariyer düştüğünden beri onların sularındayız. Eğer o şımarık prens şu ana kadar aynı tarafta olduğunuzu bilmiyorsa, bizim için bir işe yaramaz."

Bunun üzerine Thora'nın dudakları kıvrıldı.

Daharak, Jorvik'in kim olduğunu ve sahte bahanelerle gemisine girmeyi başardığını öğrendiğinde, neredeyse ateş püskürmüştü.

Zathrian'ın küçük habercisi şu anda kalacağı hücrede ikamet ediyordu.

Marth'a göre, Jorvik'in bize onarılamayacak şekilde zarar verecek bir şey iletme şansı olmamıştı.

Uzakta, Gromalian filosunun belirgin yeşil sancakları rüzgârda dalgalanıyor, gemileri suyu yararak bize düşmanlık sınırında bir dikkatle yaklaşıyordu.

"Prensin aynı tarafta olduğumuzu bilmesi hakkında ne diyordun?" Daharak'a mırıldandım.

Ağzında bir gülümseme belirdi ve sadece elini kaldırdı. Hava gerginlikle doluydu ve tuzun tadını alarak dudaklarımı yaladım. Bir Gromalian gemisi diğerlerinden sıyrıldı ve bize yaklaşıırken yavaşladı. Uzun boylu ve cilalı zırhı içindeki Gromalian kaptanı suyun ötesinden seslendi.

"Sularımızdaki amacınızı belirtin."

Lorian onu izledi, görünüşe göre umursamıyordu. Daharak gözlerini kısarak güneşe baktı ve gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı. "Aptal," diye mırıldandı bize. "Okyanusun dibinde bulduğumuz ve sahipleri içinde çürüyen zırhların sayısını bilmek istemezsiniz." Burnumu kırıştırdım ve o da sesini yükseltti. "Sorlithia'daki prensinizle görüşmek istiyoruz. Bizimle konuşmak isteyecektir."

Gromalian kaptan onun sözlerini düşünürken sessizlik uzadı. Ne de olsa başkentin yanından geçmemiz gerekecekti. Yine de Thobirea'yı koruyan doğal liman, şehrin su yoluyla istila edilmesini imkânsız kılıyordu.

Kaptanın gözleri Lorian, Galon ve Marth'a kaymadan önce benimkilerle buluştu.

"Bırakın geçsinler," diye emretti. "Ama kalan filonuz limana yanaşamaz."

Daharak kolayca başını salladı. Limana yanaşabileceğimizi düşünmüyorduk. Sadece bu kadar çok gemiyi hiçbir uyarı olmadan getirmenin lojistiği yüzünden değil, Rekja ile şu anda gergin olan ilişkimiz yüzünden.

Yine de, Sorlithia'ya doğru yol alırken o gemilerin tehdidi bizi güvende tutacaktır.

Filo önümüzdeki birkaç gün boyunca kuzeye doğru ilerlemeye devam etti. Kıyı şeridi içe doğru kıvrılmaya başladığında, şehrin silueti ufukta belirmeye başladı ve rotamızı ona doğru ayarladık.

Gromalyalı kaptan belli ki Sorlithian sularını koruyan gemilerle temas halindeydi, çünkü o gemiler dönerek bize geçiş izni verdi ve yanaşmaya hazırlandık, yelkenler iniyor, halatlar gıcırıyor, mürettebat birbirlerine geminin dilinde sesleniyordu - benim anlamam pek mümkün değildi.

Fazla uzun sürmez.

Bir sonraki nefesim için mücadele edene kadar boğazımı sıkan bir boğulma hissi. Bu toplantıya çok şey bağlıydı. Rekja'yı bizimle savaşmaya ikna etme yeteneğimiz üzerine. O olmadan...

Kıtadaki en güçlü fae'lerden bazıları savaş alanında bizim tarafımızda savaşsa bile, binlerce fae'ye karşı ancak bu kadarını yapabilirlerdi. Birçoğu çalıntı güçle şişirilmiş binlerce insan.

Bariyer yıkıldığında birçok insan gücünü geri almış olsa da, bu gücün çok büyük bir kısmı hala Oceartus taşlarında saklanıyordu.

Regner'in başkentinde rahatlık ve en sadık insanları tarafından tutulur.

Sahada botlara ihtiyacımız vardı.

Döndüğümde Daharak ve diğerlerinin birkaç adım ötede konuştuklarını gördüm. Yaklaştığını bile duymamıştım.

Daharak'a "Rekja'yla konuştuktan sonra filonun geri kalanına dönmelisin," dedim. "Büyütme taşını yanında tut ve yarın akşama kadar bizden haber alamazsan güneye geri dön."

Daharak'ın ağzı buruştu. "Bundan hoşlanmadım."

"Rekja'nın Thora'yı gördükten sonra herhangi bir soruna yol açması pek olası değil," dedi Lorian. "Ama sorun çıkarırsa, diğerleriyle buluşmanız ve planlarımıza devam etmeniz gerekecek."

Daharak'ın yüz ifadesinden bu düşüncenin onun da hoşuna gitmediği anlaşılıyordu ama bize sert bir şekilde başını salladı.

Tereddüt ettim ve sonra kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Lütfen teyzeme iyi bak."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Yapacağımı biliyorsun."

Ben kurtardım. Korsanlarından biri kısa bir süre önce Telean'ın hayatını kurtarmıştı. Teyzem gemide kalacaktı. Uyandığım sabahtan beri konuşmamıştık. Doğrusu, ne zaman konuşacağımızı da bilmiyordum. Coğunlukla kendini kamarasına kilitlemişti. O da en az benim kadar inatçıydı.

Galon ve diğer birkaç muhafız yanaşırken gemimizin etrafında bir bariyer oluşturdu. Gemiden ilk inen Daharak oldu, sanki onu bekleyen elli muhafız yokmuş gibi rampadan aşağı süzüldü.

"Bizi kralına götür," dedi.

"Kralımız meşgul," diye seslendi içlerinden biri. Diğer birkaçı güldü.

Daharak ona geniş bir gülümseme verdi. "Yine de filonuzdan bir kaptan geçmemize izin verdi bile."

Ağır kaslı bir muhafız yaklaştı ve benden birkaç santim uzakta durdu. "Geminize geri dönmenizi öneririm-"

Lorian alçak ve vahşi bir hırıltı çıkardı. Gücümnden hiçbir iz kalmadan zaman geçtikçe biraz... vahşileşiyordu.

Gardiyan dondu kaldı.

Daharak elini kaldırdı, gümüş para güneşte parlıyordu. Adam paraya uzanınca Daharak başını salladı ve parayı bir kenara koydu. "Hiç sanmıyorum."

Muhafız gözlerini kıstı ama Lorian'a dikkatli bir bakış gönderdi. "Bırakın geçsinler."

"Ama-"

"Bir daha söyletme bana."

Diğer muhafızlardan biri önümüzde yere tükürdü. Ama o kenara çekildi.

Sorlithia, Thobirea'dan çok ama çok daha küçüktü. O kadar küçüktü ki Thora rıhtımdan şehir surlarına kadar yürümemizi önermişti.

Gromalian başkentinin rıhtımdan kaleye kadar yayıldığı yerde, Sorlithia kıyaslandığında ancak büyük bir kasaba sayılırdı.

Kasabayı dört bir yandan çevreleyen müstahkem duvarlar yerden yüksekte, savunma için tasarlanmıştı. Ben izlerken birkaç muhafız duvarlar boyunca dolaşıyor, gözleriyle yaklaşan herkesi tarıyordu. Her birkaç adımda bir, Gökyüzüne karşı sivri dişler gibi yükselen mazgallar, okçular ve savunmacılar için siper ve stratejik noktalar sağlıyordu. Kuleler, duvarlardan daha uzun

kendileri, düzenli aralıklarla çevreyi noktalararak daha da yüksek bir görüş noktası sağlıyordu.

Yine de askeri bir kasaba gibi hissettirmiyordu. Bu duvarlar çok eski görünüyordu, zamanın patinasıyla kaplıydı, sürünen sarmaşıklar ve uçuşan kır çiçekleri heybetli yapılarını yumuşatıyordu.

Birkaç muhafız peşimizden gelirken, kasabanın içinde yürüdükçe kasaba ilginç bir cazibenin gobleni gibi ortaya çıktı. Sokaklar tembel, kıvrımlı bir şekilde ilerliyor, bana binaları inceleme fırsatı veriyordu; binaların cepheleri sıcak şeftali tonlarından yumuşak lavantalara kadar bir dizi pastel renk sergiliyordu.

Mahalle sakinleri yanlarından geçip gidiyordu, bazıları durup bakıyor, fısıldaşıyordu. Ama çoğunlukla kendi hayatlarına dalmış, sepetleri pazara götürüp getiriyor, inatçı çocukları kandırıyor, günün işlerini bitiriyorlardı.

Çoğu şehir gibi Sornithia'nın da kalbi pazar meydanıydı ve bu hareketli merkez bir şekilde rahat atmosferini koruyordu. Tavernalar ve hanlar pazarı çevrelerken, çocuklar büyük bir çeşmede su sıratıyordu.

Burası bir ağaclar şehriydi. Yemyeşil bahçeler her birkaç blokta bir yayılıyor, kuşları ve kelebekleri kendine çekiyordu. Rekja'nın başkent olarak neden Sornithia'yı tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Ve biz onun burada bulduğu huzur ve teselli yok etmek üzereydik.

Yanımda Thora ellerini iki yana açtı. Gergin miydi yoksa yanımdan dirsek atarak geçip arabaya doğru koşmaktan kendini alıkoymaya mı çalışıyordu anlayamadım.

kale görüldüğü gibi.

Hafifçe yükselen bir tepenin üzerine tünemişti; mütevazı ama inkar edilemez bir varlığı vardı. Eprothan ve Gromalian başkentlerindeki kalelerin aksine, Sornithia kalesi sessiz bir zarafet ve abartısız bir güce sahipti.

Duvarları açık gri renkteydi ve içinde bir adamın durabileceği kadar büyük pencereleri vardı. Arkamızdaki muhafızlar kale kapısındakilerle konuşuyorlardı.

bize uzun, şüpheli bakışlar attı ama geçmemize izin verdi.

Büyük ahşap kapılara doğru yürürken ayaklarımızın altında çakıllar çıtırdıyordu. Bir zamanlar efsaneden başka bir şey olmadığını düşündüğüm yaratıklarla özenle oyulmuş kapılar aralıktı ve iki yanında muhafızlar duruyordu.

O muhafızlardan biri bize eşlik eden muhafızlarla kısa bir süre konuştu ve Lorian'ın dudaklarını titreten bir şeyler mırıldandı. Ama muhafız döndü ve yüksek bir tavana sahip olan büyük salondan geçmemizi işaret etti.

Başımızın üstünde, gümüşle parıldayan koyu mavilere boyanmış gece göğü. Neredeyse takılıp düşecekken Lorian koluma girdi, bakışlarım o muhteşem tavana takılıp kalmıştı.

Muhafız sola döndü ve biz de onu resmi bir oturma odasına kadar takip ettik. Bakışlarımı odada gezdirdim, pelüş ipek sandalyelere, yan masaların cilalı ahşaplarına dikkat ettim. Ama dikkatimi Rekja çekti.

Pencerenin yanında durmuş, uzun kızıl saçlarını arkadan bağlamış, gözünün önündeki bir şeye bakıyordu. Gündelik kıyafetler giyiyordu. Ama ona bakan hiç kimse taç giymek için doğduğundan şüphe etmezdi.

Gromalian prensi yavaşça döndü, gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi düşmancaydı. "Sen. Ve nasıl elde ettin- Ah." Öne doğru adım atarak Daharak'ın parmaklarından sikkeyi aldı. "Eski geleneklere duyduğum saygıdan ötürü sana beş-" Lorian ve Rythos kenara çekilip Thora'yı ortaya çıkarırken elleri yumruk oldu.

Ağzı titredi, gözleri yaşlarla doldu ve ona doğru uzandı.

Rekja onun elini tutarak kendine çekti. "Nasıl-" Kız yüzünü göğsüne gömerken Rekja başının arkasını avucunun içine aldı ve bir dizi Yüzünde duygular parladı. İnanılmazlık, şok ve son olarak da yakıcı, sonsuz bir öfke.

"Onu benden aldın."

"Onu *kurtardık*," diye düzeltti Lorian.

Thora başını kaldırıp bana bir bakış fırlatacak kadar uzun süre baktı. Zaten aranıyor olmasına aldırmadan kaçırılmasını ayarlayacağımızı biliyordu.

Kalbim sıkıştı. Ama derin bir nefes aldı ve Rekja'ya sıkıca sarıldı. "Beni güvende tuttular," dedi. "Casuslarının hızlı düşünme yeteneği olmasaydı Jinoran beni öldürebilirdi."

Rekja'nın ifadesi karardı. "Üç gece önce ortadan kayboldu. Tanrım, öldüğünü sanmıştım." Bakışları benimkilerle buluştu ve gözleri artık düşmanca değildi. Hayır, şimdi takdirle parlıyorlardı. "Görünüşe göre sana minnet borçluyum."

Thora bana uyarıcı bir bakış gönderdi. Onun düşünce kalıplarını takip etmek zor değildi. Rekja, ilişkileri hakkında söylentiler yayılmasından bizim sorumlu olduğumuzu öğrenirse, bizimle çalışması pek mümkün olmazdı. Thora her iki krallığı da kurtarmak için bunu ondan saklıyordu.

Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, Rekja'nın Thora'yı kraliçesi yapmasını umuyordum.

Lorian, "Regner'in ordusunu Eprotha üzerinden güneye doğru ilerlettiğinin farkındasınız," dedi.

Rekja başını salladı. "Gözcülerim Lesdryn'ın dışında onun alaylarının izlerini rapor ettiler. Ama... bunu dün gönderdi."

Thora'yı serbest bırakarak yakındaki bir masadan bir parşömen aldı ve bana uzattı.

Majesteleri Gromalia Kralı Rekja'ya,

*Lütfen vefatınızdan dolayı en içten taziyelerimi kabul edin.
Baba. Bazen, daha büyük bir iyilik için zor seçimler yapılması gerekir ki
ben de bu gerçeği çok iyi anlıyorum.*

*Şu anda, size babanızın hükümdarlığı döneminde
krallıklarımız arasında kurulan ittifakı hatırlatmayı gerekli
buluyorum - bir*

*Her iki krallıktan danışmanların tanıklık ettiği ve onurlandırdığı bir
anlaşma. Bu ittifak, kıtamızdaki insanların refahını sağlamayı vaat
ediyor. Bu anlaşmadan herhangi bir sapma
son derece üzücüdür ve bir savaş ilanı olarak yorumlanabilir.*

*Gromalia ve Eprotha arasında kurulan dostluk ve işbirliğini
sürdürmeye devam edeceğimizi umuyorum.*

Majesteleri Eprotha Kralı Sabium

Ciğerlerim sıkışmıştı ve başımı kaldırdım. Eğer Rekja Regner ile ittifak yapsaydı.

Lorian okumak için omzuma eğilmişti ve ben bitirdiğimde mesajı parmaklarımdan alıp Galon'a ve diğerlerine uzattı.

"Çok da ince olmayan tehditler," dedi.

Rekja başını salladı. "Alaylarından bazılarını güneye sürme kararı, işbirliği yapmamanın sonuçları konusunda beni uyarmanın bir yolu olabilir."

Yüzünü inceledim ama ifadesi düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. "Peki sen onunla müttefik olacak mısın?" Marth sordu.

"Hayır," dedi Rekja. "Ama durum tehlikeli. Ben sadece ismen kralım -Henüz taç giymedim. Ve Gromalia'da Regner'la ve insan kardeşlerimizle olan ittifakımıza bağlı kalmamızı tercih eden pek çok kişi var." Lorian, "Bu kıtada başka bir kralın yaşamasına izin vermeyecektir," diye uyardı.

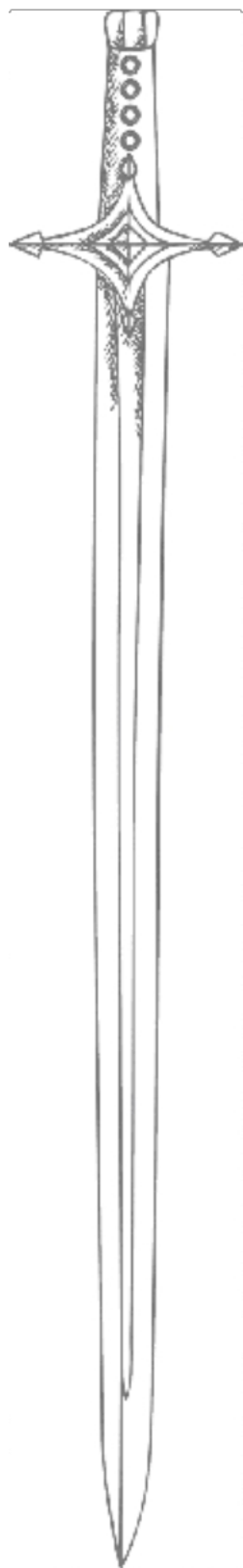
Rekja başını salladı. "Bunu biliyorum." Ama bakışları çok tanıdık bir şekilde Thora'nın üzerinde geziniyordu. Lorian'a baktım ve dudakları kıpırdadı.

"Belki de kendinizi yeniden tanımanız için size biraz zaman verebiliriz," dedi yumuşak bir sesle. "Ve ondan sonra ortak düşmanlarımızı tartışabiliriz?"

Rekja ona minnettar bir baş selamı verdi. "Aslında," dedi birden, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi. "Tanışmanız gereken biri var."

8

Prisca

Ou." Bir tavşan gibi donmadan önce kapıya sadece bir adım atabilmişim.

"Y Kadın omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarımı üzerinde tuttu. Mavi elbisesini giymemişti. Uzun, siyah saçları üzerine dökülüyordu.

Omuzları. Saçlarını tutan bir taç yoktu. Ama onu her yerde tanıyabilirdim.

Baktım. Ve biraz daha baktım.

Onu en son gördüğümde, Regner'in yatak odasının altındaki gizli mağarada Lorian'a doğru bastırılmış bir şekilde titriyordum. Gücüm üzerindeki hakimiyetimi kaybetmişim ve saklanmak zorunda kalmıştık.

Dehşet vücudumu kaplamıştı.

Mağaraya soğukkanlılıkla girmiş, boş oceartus taşlarından birini çalmış ve dışarı çıkmıştı.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Lorian dehşetime anında karşılık vererek beni arkasına itti.

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Siz Regner'in Baş Rahibesisiniz. Sana güvenmemeyi seçersek bizi affet," dedim. Bize doğru tehditkâr bir hareket yapmadığından ve kendimi biraz gülünç hissettiğimden, dirseğimle Lorian'ın yanından geçtim. Rythos ve Galon pencerelerin yanına yayılırken Daharak en yakındaki duvara yaslanmış, olan biteni ilgiyle izliyordu.

"Jamic sende," dedi rahibe. "Evet. Ve o güvende."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Eminim benden bahsetmiştir."

Ona karşı nazik olan bir rahibeden bahsetmişti. Madinia bana konuşmalarını anlatmıştı. Ve bu kadını son gördüğümde Regner'dan *çalıyordu*.

"Oceartus taşı onun içindi," diye mırıldandı. "Orada olduğumuzu biliyor muydun?"

Başını salladı. "O kalede olanların çoğunu biliyordum." "Seni öldürmediğimiz için şanslısın," dedi Lorian.

Ona küçük aptal bir çocuk olduğunu söyleyen bir bakış attı. İyi bir bakıştı. Belki bir gün ben de denerim.

Lorian ona dişlerini gösterdi. "Oceartus taşına neden ihtiyacın vardı?"

"Jamic'i aldığınızda içinde bulunduğu durumu görmüşsünüzdür. Regner onu düzenli olarak görmeme izin verdi. Tılsımın hala ona güç sızdırıp sızdırmadığını kontrol etmek için. Muhafızlar dikkat etmediğinde

Oceartus taşları bu gücün bir kısmını hortumlamak için. Aksi takdirde yavaş yavaş aklını yitirecekti."

"Peki bu güçle ne yaptın?" Rythos pencerenin yanından sordu, gözleri kısılmıştı.

Onun bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. "Varoşlarda dolaştım ve en çok işe yarayacağı yere bıraktım. Genellikle şifacılar."

Regner'in rahibelerinden en azından birinin gerçekten iyi olduğunu düşünmek istedim. Ama Rythos'un yüzündeki alaycı ifadeye bakılırsa, ona inanma tehlikesi yoktu.

"Regner'in evcil rahibesi olarak, bunları nasıl kullanacağını bilirsin. taşlar," dedi. "Sen ve senin gibi her cadı ona bu kadar uzun süre seve seve hizmet ettiğiniz için."

Oda sessizliğe gömüldü. Rythos'un kelimeleri kesmek için kullanması pek hoş değildi. Ama Lorian bir keresinde bana Rythos'un iki yaratıktan diğerlerinden daha çok nefret ettiğini söylemişti: rahibeler ve taş cadıları.

Hakkını yemeyelim, rahibenin yüzü kızarmadı. Sanki o hiç var olmamış gibi bakışlarını bana çevirdi.

Hissedebileceği duyguları bastırma becerisi beni şaşırtmadı. Regner için çalışmak ona böyle bir beceriyi çabucak öğretmiş olmalıydı. "Adın ne senin?"

"Mona."

"Peki buraya nasıl geldin? Gromalia'da mı?"

Mona masayı işaret etti, ben de Lorian ve Galon'un yanına oturdum. Lorian temkinli ama sessizdi ve onu dinlemeye istekli olduğunu biliyordum. Rythos odada dolaşırken Daharak duvara yaslanmaya devam etti. "İşte bu uzun bir hikâye," dedi Mona. "Ve benim anlatacak çok daha önemli bir hikâyem var. Ama ben Eprotha'da doğdum. Annem bir rahibeydi, ondan önce de annesi. Annem neredeyse şok edici derecede zekiydi. İnsanlarla mücadele ederdi; onların duygularını ve ses tonlarındaki nüansları anlamakla. Davranışlarındaki mantığı göremediğinde, onlar tarafından şaşırtılırdı.

"Ve annem inanılmaz derecede dindar bir kadın olarak yetiştirilmiş olsa da, bize anlatılanlarda... kusurlar gördü." Mona'nın gözleri kapandı ve ilk kez soğukkanlı özgüveninin bir kısmını kaybetti. "Zihni o kadar keskindi ki, neredeyse her sorunu çözmenin bir yolunu bulabilirdi. Yine de, tanrılara olan bağlılığına ve Sabium olarak bildiği krala olan bağlılığına rağmen, aklını onun yalanlarını çözmekten alıkoyamıyordu. Yavaş yavaş

Sabium'un dini uğruna gerçeği bir kenara itme yeteneğini kaybetti. Ve bu onu çıldırtmaya başladı."

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Neler olduğunu anladığında şaşkınlık yerini farkındalığa bıraktı. "Özür dilerim," dedim.

Mona bakışlarımı karşıladı. "Teşekkür ederim. Tahmin edebileceğiniz gibi, öfkesi sonsuzdu. Kendisine bu kadar zarar vermek için kullanıldığı düşüncesi

Diğerleri tahammül edilemezdi. Ve o keskin zekasını intikam almaya yöneltti. Yavaş yavaş, diğer rahibelerin öğretilerimizi sorgulamasına yardım etmeye başladı. Dikkatli olmak zorundaydı. Çok, çok dikkatli. Ama mücadele edenleri öğrendi ve onlara katıldı. Ona bir görev verdiler.

"Regner'a suikast düzenle."

Nefesimi o kadar hızlı çektim ki boğuldum. "Böyle bir şeye kalkıştı mı?"

Başını salladı. "Onun gücü bir hastalıktı. Bir düşmanı içten dışa çürütecek bir saldırı gücü. Ne yazık ki annem

Regner'ın koğuşunu biliyordu. Aynayı ya da büyü kitabını bilmiyordu.

Girişimi başarısız oldu. Ve katledildi. Ben tutuklandım."

İrkildim. "Gerçeği arayanlar..."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Gücüm gerçeği arayanlardan kaçmamı sağlıyor. Yalan söylüyorum. Manipüle ediyorum. Gücümü değerlendiricilerden saklayabiliyorum. Ben annemin olması gereken her şeyim. Onun aklıyla kitemizi kurtarabilirdi."

"O zaman bize yalan söylemediğini nereden bileceğiz?" Rythos talep etti. Ona bir bakış attım ama... haklı olduğu bir nokta vardı.

Mona içini çekti. "Bilmiyorsun. Ama eğer bir şeye inanıyorsan, şuna inan: Anneme asla ihanet etmem. Regner'ı öldürmeye kalkışmadan önce bana her şeyi anlattı. Ve benden tek bir şey istedi. Regner'ın rahibelerini kendi adına yapmaya zorladığı kötülüğü geri almamı. Ona, onun başaramadığını başaracağıma söz verdim."

"Regner'ın kalesine nasıl geldin?" Galon sordu. Onu dikkatle inceliyordu ama Rythos'un aksine, şüphe yaymıyordu.

"Regner beni annemin yerine koymayı eğlenceli buluyordu. Bildiği kadarıyla en dindar olan bendim. En sadık. Annesinin yaptıklarından utanan bir kadın. Bu yüzden beni diğerlerine örnek olarak kullandı. Bir örnek... ve bir uyarı."

Regner'ın sesine benziyordu.

"Ve yine de kaleden kaçtınız."

Başını salladı. "Saldırdığınız gün kaçtım. Ama o mabede ne yaptığınızı görmeden olmaz." Gülümsedi ve sanki

Güneş kara bir bulutun arkasından belirmişti. "Görevimi kalenin içinden tamamlayamayacağımı biliyordum. O zamana kadar Regner'ın koğuşunu öğrenmiştim. Oceartus taşlarına ne olduğu konusunda anneme hiçbir zaman güvenilmemiş olsa da, Regner benim yardımımıza ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Annemin intikamını asla alamayacağımı açıkça ortaya koyarken, annemi haklı çıkarmayı eğlenceli buluyordu muhtemelen. Ama onu izledim. Ve her şeyi inceledim. Kalenin etrafında gizlice dolaştım ve sakladığı kitapları okudum. Gizli konuşmalara kulak misafiri oldum ve sonunda savaş açacağınızı anladığımda Kral Rekja'ya geldim."

Rythos bir sandalye çekip oturdu ve kollarını kavuşturarak onu izledi. "Peki bize söylemek istediğin şey nedir?"

Hakkını vermek gerekirse Mona, adamın sorusunu alaycı bir üslupla yanıtlamadı.

"Regner'ı öldürmeniz gerekiyor, bu doğru. Ancak onu öldürdüğünüzde, en az onun kadar önemli bir göreviniz olacak."

Rythos ağzını açınca kadın elini kaldırdı. "Şimdiye kadar Jamic sana karanlık tanrıdan ve onun gücünü elinden almayı planlayan kardeşlerinden bahsetmiştir. Bilgisini ve gücünü içine akıttığı üç büyü kitabını biliyorsun."

Başımı salladım.

"Muhtemelen Regner'ın çaldığı gücü Oceartus taşlarından kendi seçtiği insanlara nasıl aktardığını merak ediyorsunuzdur."

"Evet," dedim. "İlk başta, bir yerlerde saklı bir tür büyülü aygıtı olduğunu düşündük. Ta ki Jamic bize oceartus taşlarıyla insanın gücünü almak için grimoire'ı kullandığını söyleyene kadar."

Galon, "Bilmemiz gereken şey, gücü çaldığı kişilere nasıl iade edeceğimizdir" dedi.

"Büyü kitapları aracılığıyla. Ama dikkatlice yapılmalı. Çok dikkatli. Büyü kitapları kullanıldığında, onları kullanan kişi daha da güçlenir. Ancak her kullanımda Calpharos'un hafızası ve gücü geri döner; büyü kitapları gecenin içinde bir fener gibi hareket eder. Yakında, karanlık tanrı bu kitaplar için gelecek.

Ve o geldiğinde... bu kıtada hiç kimse için umut kalmayacak."

Oda etrafımda eğiliyor gibiydi. Ürperdim ve Lorian daha yakına kayarak beni içine çekti.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Grimoire yok edilemez. Bunu yapmaya kalkışmak sadece Karanlık Tanrı'nın dikkatini çeker." Mona'nın yüzündeki rengin bir kısmı çekildi.

"Açıkçası, dikkatini çekmek iyi bir şey değil," diye mırıldandı Marth.

"Peki ya çalınan güç?" Daharak sordu.

Mona bir nefes verdi. "Kimse bilmiyor. Ama Regner'ı öldürdüğünde, Birisi Grimoire'u almalı. Onun gücüyle baştan çıkmayacağına güvendiğin biri. Onu almalı ve asla bulunamayacağı bir yere saklamalı. Yoksa bu dünya ve diğer tüm dünyalar mahvolur."

LORIAN

Şehrin kapısında dururken Prisca Daharak'a, "Yakında görüşeceğiz," diye mırıldandı. Korsan kraliçe gemisine dönmek için ayrılıyordu. Artık Rekja'nın bize savaş açmayacağından emin olduğuna göre, bir kez daha güneye yelken açacaktı. Bir yanım hâlâ korsan kraliçenin bu dünyanın gerçek tarihi ve mevcut gizli güç hakkında bu kadar çok şey öğrenmesine izin vermenin bir gün bir hata olup olmayacağını merak ediyordu.

En azından şimdilik bizimle çalışmak zorundaydı.

Kapılarda Daharak'ı bekleyen bir adam duruyordu. Onu kaptanlarından biri olarak tanıdım; Daharak'ın kimseye güvenmediği Jasick adında iri yarı, ağırbaşlı bir adamdı. Omzuna bir güvercin konduğunda mesajını otomatik olarak gönderdi, hala Daharak'ı izliyordu.

Ama bakışları mesajın kendisine düştüğünde, sanki ona gücümle vurmuşum gibi sarsıldı.

Daharak şöyle bir baktı ve hemen ona doğru yürüdü. Notu ona uzattı ve kadın başını kaldırdığında gözlerinde ölü bir ifade vardı.

"Ne oldu?" Prisca talep etti.

"Regner grimoire'u birkaç filoyu saklamak için kullanmış olmalı. Tüm gemilerinin nerede olduğunu merak ediyorduk. Ve bizi bekliyorlardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdılar. Halkımın hiç şansı yoktu."

Prisca'nın yüzündeki kan yavaşça çekildi.

"Kaç kişi?"

"Sekiz yüz gemimi batırdılar."

Filosunun neredeyse yarısı. Lanet olsun.

"Halkım henüz boğulmamış olanları kurtarıyor. Northin hala Fae topraklarının yakınında demirli olan gemilerin konuşlandırılması emrini verdi, ama..."

"Bu çok büyük bir kayıp." Prisca başını salladı. "Üzgünüm Daharak."

Kolumu Prisca'ya doladım ve onu kendime çektim. Gözleri parlıyordu ve kaybedilen hayatları düşündüğünü biliyordum. Sevdiklerini bir daha asla göremeyecek olan aileleri.

Savaşı düşünüyordum. Umutsuzca ihtiyacımız olan sekiz yüz geminin artık olmadığını.

Daharak acı bir şekilde, "Halkıma bariyerin yıkılabilmesi için bu savaşa girmemiz gerektiğini söyledim," dedi. "Böylece özgür olabilirdik. Ve onların yarısı bunun için öldü."

Prisca sanki karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu. Kolumu ona doladığımda, hafifçe öne doğru eğildiğini, kendini bir yumruktan koruduğunu hissedebiliyordum.

Görünmez bir darbe. Ağzını açtı ama Daharak çoktan dönmüş ve yanında Jasick olduğu halde adım adım uzaklaşıyordu.

"O anlaşılmayı Daharak'la ben yaptım," diye mırıldandı Prisca. "Ona Jamic'in elimizde olduğunu söylemedim, o da sahte bahanelerle kan yemini etti."

"O bariyerin yıkılmasını herkesten çok o istedi, vahşi kedi." Onu döndürerek kaleye doğru yönlendirdim. "Regner saklanmak için bu kadar güç kullandıysa Kendi filosuyla, bu çok uzun zamandır planladığı bir şeydi. Daharak sizinle müttefik olmayı seçmese bile, Regner muhtemelen kendi zamanını bekliyordu. Daharak ve gemilerinin kendi filosuna bir tehdit oluşturmasını göze alamazdı."

Prisca'yı odalarımıza doğru götürürken kale sessizdi. Rekja'nın ulaklarından biri kralın savaşı görüşmek üzere sabah bizimle tekrar buluşacağını söylemişti. Sabırsızlık içimi kemiriyordu. Hizmetçilerden birini tanıdığımda onu durdurdum.

"Parşömeniniz var mı?"

Başını salladı ve uzun elbisesinin cebine uzandı. Kalenin duvarına yaslanarak Rekja'ya Daharak'ın korsanlarına ne olduğunu bildiren hızlı bir not karaladım. Burada kaybedecek vaktimiz yoktu.

"Bunu kralına götür. Ona benden geldiğini söyle. Teşekkür ederim," dedim ve o da başını eğerek muhtemelen kraliyet odalarının olduğu yöne doğru yürüdü.

Peşinden gidip Rekja ve Thora'nın konuşmasını bölme isteğimi bastırdım.
Yeniden birleşme.

Ama Prisca yanımda sessiz duruyor, salonun kale kapılarına bakan geniş pencerelerinden birinden dışarı bakıyordu.

Elini tuttum. "Benimle gel, vahşi kedi."

"Rythos'a benimle odalarımızda buluşmasını söyledim." "Bu rahibe hakkında mı?"

Gözlerini kaçırdı ama çenesi, bir zamanlar çileden çıkarıcı bulduğum ama şimdi çok sevimli bulduğum bir şekilde dışarı çıktı. "Benimle konuşmayacağını mı düşünüyorsun?"

İçgüdüsel olarak başımı sallayacaktım ama düşündüm. "Rahibeyle yaşadığı deneyim bizim ayrı olduğumuz bir dönemdeydi. Bir şans var... Sanırım bir parçası buna yol açan koşullardan beni sorumlu tutabilir. Orada olmalıydım. Ama değildim. Bu yüzden bana açamayacağı bir şekilde sana açılabilir."

Hayatımızın o dönemini uzun zamandır düşünmemiştim.

Biz ayrıyken Conreth'in cezası yüzünden çok şey ters gitmişti. Marth'ın ölümle burun buruna gelmesi en kötüsü olsa da Rythos da acı çekmişti.

Prisca beni inceliyordu. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır, vahşi kedi. Rythos'la konuş. Zaten Galon'la konuşmam gerekiyor." Odalarımızın kapısını açarak içeri girmesini işaret ettim.

Hâlâ bana bakıyordu ve bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordum. Ben de onu içeri kadar takip ettim.

Prisca günlerdir bana doğru bakışlar fırlatıyor, sonra da sanki tanrıları uzak durmaları için uyarıyormuş gibi etrafta dolanıp duruyordu.

"Hâlâ izlendiğini hissediyor musun?" diye sordu.

Tereddüt ettim ve Prisca gözlerini kıstı. Ben bu kıtadaki en güçlü fae'ydim. Onlarca yıldır Kana Susamış Prens olarak biliniyordum.

Yine de, vahşi kediciğim bana o uyarıcı bakışı attığında, gözümü kaçırma dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Bir an için -sadece bir an için- onu kendi çocuklarımıza aynı ifadeyi veren bir anne olarak görebildim. Onlara doğruyu söyleseler iyi olur diyen bakış. Bunu düşünmek göğsümü ısıttı.

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama endişelenmeni istemiyorum, vahşi kedi. Ben hallediyorum."

Bunu görmezden geldi. "Sence Mona bize söyleyebilir mi? Eğer seninle ilgilenen tanrılardan biri olsaydı?"

Omuz silktim. "Hiçbir zaman rahibelere güvenen biri olmadım. Ve ne olduğunu görmek

Regner'ın bu kıtaya yapmasına izin verdiler... Onu almamız gerekebilir

ama ona kişisel sorunlarımdan bahsetme ihtiyacı hissetmiyorum." Prisca son sözlerime sırtıttı ve ben de onun burnunu çimdikledim.

Güldü ve ben de sesi ağzımla yakalayarak onu kapıya doğru bastırdım.

Ağzını açtı ama biri kapıyı çalınca kapı kolumun altında titredi.

Rythos'un kısık kahkahasını duymazdan gelerek, "Girmeyin," diye homurdandım. Prisca beni uzaklaştırmak için elimi tutmaya başlamıştı bile.

İçimi çektim, izin verdim. Rythos bana başıyla selam vererek içeri girdi.

"Seni yalnız bırakacağım," dedim. O gözleri bir kez daha üzerimde hissedebiliyordum ve bu sefer farklı hissediyordum. Kötü niyetli.

Onları Prisca'dan uzak tutmak istedim.

Yüzümü inceledi. "Yakında görüşeceğiz."

"Yakında, vahşi kedi," diye söz verdim.

Rythos iç geçirdi. "En fazla bir ya da iki saat ayrı kalacaksınız. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı."

Onu görmezden gelerek Prisca'yı bir kez daha öpmek için kendime çektim. Belki de onu dışarı atabilirdim.

Parmağını göğsüme soktu ve ben de iç çekerek başımı kaldırdım. "Tamam."

Kapıyı arkamdan kapatırken gülüşü tenimi okşuyor gibiydi.

Boş koridorda sinsice ilerleyerek Galon'un odasına doğru ilerledim.

Anında etrafım sarıldı. Sarsılarak kılıcımı çektim ve bakışlarımı saldırganların üzerinde gezdirdim. Adamlar bordo ve altın rengi giymişlerdi, ellerinde silahlar vardı. Belli ki bir savaştan çıkmışlardı, hepsinin üstü başı kan içindeydi.

Kaleyi ele geçirmiş olsalardı, Prisca'yı hedef alıyor olacaklardı. Kılıcımı savurdum.

Ve bıçağım Rekja'nın duvarlarından birine saplandı. Hava ciğerlerimde dondu.

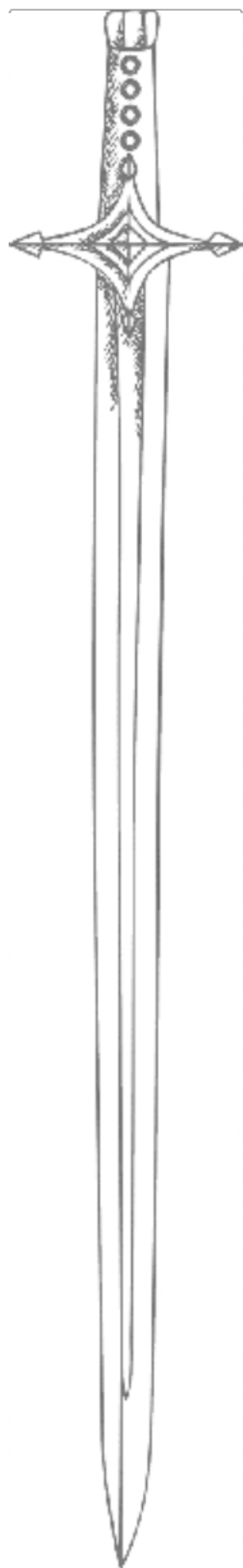
Bıçağım Eprothan askerlerinden birinin boğazını da kesmişti. Ama yerde yatan ve kendi kanında boğulan bir adam olması gereken yerde...

Hiçbir şey yoktu.

Tamamen yalnızdım.

9

Madinia

Calysian melezleri aramama yardım etti. Belirgin izler bırakmışlardı; kırılmış dallar, nemli toprakta ayak izleri. Ve muhtemelen çok uzağa kaçmayı başaramamışlardı. Demir muhafızlarla savaşırken onun yardımı olmasaydı, melezlerin hepsi katledilmiş olurdu.

Belki de ona teşekkür etmeliydim. İçgüdülerimin çoğuna ters düşüyordu ama... Ona döndüğümde bana ters ters baktığını gördüm.

"Ne?"

"Melez kraliçe nerede?"

"Müttefiklerimizi savaşa çağırmakla meşgul." Ona uyarıcı bir bakış attım. Prisca hakkında eleştirel konuşmaya iznim vardı. Bu adam bu hakkı kazanmamıştı.

Koyu renk gözleri parlıyordu. Ya eğlenceyle ya da kızgınlıkla, emin değildim. Adamı okumak sinir bozucu derecede zordu.

Uzaklarda bir yerde bir çocuk ağlıyordu. İrkildiğimi zar zor gizledim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bakışlarımı önümdeki ormana dikmişim.

düşmüş bir dalın

üzerinden. "Bana bak."

Kaslarım kilitlendi. Bu adamın emir almadığımı öğrenmesi gerekiyordu.

"Madinia," diye mırıldandı. "Bana bak."

Uzun bir nefes aldım ve döndüm, alçak sesinin ciğerlerimi nasıl sıktığını görmezden gelmeye çalıştım. Bu adam baştan aşağı bir yırtıcıydı.

Sanki oyuna sokmayı düşündüğü bir piyonmuşum gibi bana baktı.

-Koyu renk gözleri acımasız bir hesaplamayla doluydu.

"Kader bizi birden fazla kez bir araya getirmeyi uygun gördü. Bir gün, sana ihtiyacım olduğunda, kendi hedeflerim için bana yardım edeceksin."

Beni başka bir kıtada bulması zor olurdu. Ama yine de sesindeki haklılık duygusu beni çileden çıkarmıştı. Hiçbir şey söylemedim ve o da sessizliğimden memnun görünüyordu. Muhtemelen, onun emirlerine uyacağıma karar vermişti.

O gerçekten bir aptaldı.

Sık ormanın derinliklerine daldık. Doğal dünyanın sesleri beni sarmıştı, az önce geride bıraktığımız kargaşa ve ölümle tam bir tezat oluşturunuyordu. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu, her atış durumumuzun ciddiyetini hatırlatıyordu.

Melezlerin bıraktığı izlere rağmen, Calysian'ın keskin gözleri benim gözden kaçırabileceğim geçiş işaretlerini tespit etti.

Çocuğun feryadı tekrar başladı, bu sefer daha da yüksek sesle. Yanımda beliren varlık olmasaydı, çocuk -ve grubumuzdaki diğer herkes- birlikte daha fazla isimsiz mezara gömülmüş olacaktı.

"Bugün pek çok hayat kurtardınız," dedim.

O karanlık bakışları bana kaydı, gözlerinde tanımlayamadığım bir şey parladı ve sonra başıyla onayladı.

Melezlerin saklanmak için seçtikleri yere yaklaştık. Korkuları neredeyse hissediliyordu ve daha fazla kaçamayacakları belliydi. Burada durmaya karar vermişlerdi.

Hastalık boğazıma dolanırken ağzım sulandı. Çığlık atarak ölebilirlerdi. Çünkü Regner, demir muhafızlar olarak yetiştirdiği insanların zihinlerini çarpıtmıştı.

Bir hançer havada Calysian'a doğru uçtu. Çocuklardan biri diğerlerini savunmaya çalışıyordu.

Calysian bıçağı yakaladı, kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Geri çekil," diye iç geçirdim. "Demir muhafızlarla savaşmama yardım etti."

Çocuk yutkundu. "Onlar..."

"O grup öldü. Bunu başka bir grubun takip edip etmeyeceğini bilmiyoruz."

Melezler yetersiz eşyalarını topladılar, hareketleri hızlı ama titrekti. Calysian bu sahneyi esrarengiz bir ifadeyle izledi. "Artık gitmeliyim."

Şaşırmamıştım. Aslında sadece bu kadar uzun süre kalmasına şaşırmıştım. Karanlık bakışlarını üzerime dikti. "Ne dediğimi unutma."

Ona dişlerimi gösterdim. "Eğer beni boyun eğmeye zorlarsan, pişman olursun."

Etrafımızdaki grup konuşmayı kesti ve dikkatlerinin bizim üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Calysian gülümsedi. "Yaptıklarımın pişman olmamı sağlayacak bir başarı elde edebilecek biri varsa, o da muhtemelen siz olurdunuz."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ormanın içinde eriyerek uzaklaştı. Artık onun gücünden ve kılıcından yararlanamıyor olmamıza rağmen, kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı çözüldü.

Mezlelere dönerek onları bir sonraki saklanma yerimize, çalılıkların arasına gizlenmiş bir mağaraya doğru yönlendirdim. Ormanın ne kadar karanlık olduğu düşünüldüğünde, ay gökyüzünde tanrıların bir hediyesi gibi asılı duruyordu. Göğsümde bir şeyler gevşedi. Demir muhafızlar tüm kaçış yollarını sektörlere ayırmış olmalı. Birkaçı ormanda ölü yatarken, muhtemelen bir kaçış yolumuz vardı.

Dinlenmek için çok az zaman.

Ve buna ihtiyacımız vardı. Malzemeler akıllıca korunmuştu. Hayvanlar uzaklaştı, biz de daha fazla battaniye ve kurutulmuş et çıkardık. Ateş yakmak çok riskliydi, bu yüzden birbirimize sokularak uyuduk, yetişkinler sırayla nöbet tutuyordu.

En azından diğerleri uyudu. İçimdeki korku yumağı yüzünden uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda, vücudum nabzım hızla atıyor ve kaslarım geriliyordu, tetikteydin ve bir sonraki felaketi bekliyordum.

Ertesi gün güneşle birlikte kalktık ve ormanın içinde ilerlemeye başladık. Sık gölgelikleri ve karışık çalılıklarıyla sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Önümüzde yeşilin çeşitli tonları monoton bir yürüyüşe dönüşüyordu. Her adım bedenime baskı yapan yorgunluğa karşı bir savaştı.

İlerlememiz yavaştı, her zaman var olan keşfedilme korkusu tarafından engelleniyordu, şimdi bile. Sürekli tetikte olmak, sessiz fısıltılar, temkinli bakışlar, hepsi bir araya gelerek kalan azıcık enerjimizi de çalıyordu.

Bükülmüş kökler ve devrilmiş dallarla dolu patika, çabalarımızla alay eder gibiydi; adımlarımız kısıyor, ayaklarımız sık sık tökezleme riskini ortadan kaldıracak kadar yükselemiyordu. Gün ilerledikçe yorgunluğun ağırlığı daha da arttı. Tıpkı yetişkinlerin taşıdığı çocukların ağırlığı gibi. Kollarımdaki ve sırtımdaki ağırlığı hafifletmek için onu sürekli kalçamdan kalçama geçirirken bile kucağımdaki genç kız bir şekilde uykuya dalmayı başarmış, başı boynuma gömülmüştü.

Yetişkinler çocuklara karşı metanetli bir duruş sergiliyordu, ancak saatler ilerledikçe alınlarına kazınan derin çizgilerden, omuzlarındaki kamburluktan ve gözlerindeki yorgunluktan gerginlik açıkça belli oluyordu.

Güneş gökyüzünü pembeler ve morlarla boyayarak alçalmaya başladığında, bir sonraki adımın ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Doğru yönde ilerlediğimizi biliyordum ama zihnimi yoğun bir sis kaplamıştı ve bir sonraki durağımızın neresi olduğunu belirleyecek kadar sisi kaldıramıyordum.

Çeşitli köylerde güvenli evler vardı ama biz o yollardan birini kullanmamıştık. Yoksa girmiş miydik?

Zihnim, sanki yer ayaklarımın altında kayıyormuş gibi hissedene kadar dönmeye devam etti. Kendimi sabitlemek için bir ağaca yaslandım ve Glenda bana bir su tulumu uzattı.

"İç." Ses tonu itirazlara yer bırakmıyordu.

Suyun ne kadar süre dayanması gerektiğinin bilincinde olarak birkaç yudum aldım.

Işığın son huzmeleri de önümüzde uzun gölgeler bırakarak solmaya başladı. Ve sonra duydum.

İlk başta, ormanın boğucu durgunluğunda bir yaşam mırıltısı olan belli belirsiz sesleri hayal ettiğimi düşündüm.

Sonra bir kadın önümde durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, elinde bir yay vardı. Birine "Çabuk gel," diye seslendi ve yanlış türden bir dikkat çekmeden önce ona lanet çenesini kapatmasını söylemek istedim.

"Hayatta kalanlar!" diye bağırdı bir başkası.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerimin geri yuvarlandığını hissettim.

PRISCA

Rythos kollarını kavuşturdu ve bana karanlık bir bakış attı. "Beni mi görmek istedin?"

Ses tonu garip bir şekilde resmiydi. Ona kaşlarımı çattım. "Um..."

Farkına varmak beni çarptı ve vücudumda iğrenç bir his kabardı. Çünkü onu ben çağırmıştım. Sanki o benim deneğimmiş gibi.

Rythos'tan daha önce de benimle bir yerlerde buluşmasını istemiştim. Ama bu gece, büyük ihtimalle benim emrim olduğunu düşündüğü şey yüzünden sinirlenmişti. Ve bunun gerçekten benimle ilgili olmadığını biliyordum. Başka bir gece olsa, yüzünde bir sırıtışla ortaya çıkacağını, alaycı bir yorum yaparken gözlerinin dans edeceğini biliyordum.

"Ben... buranın konuşmak için iyi bir yer olabileceğini düşündüm. Lorian balkondaki sessizlik korumasını test etti."

Öfkesinin bir kısmı gözlerini terk etti ve başını salladı. Uzun bir süre garip bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Melez krallığında yaşarken teknik olarak benim tebaam olacak olsa da, bunu yapmayacağımı biliyor olmalıydı. ağırlığımı ortaya koyuyorum. Ve yine de.

"Pris?" Bana sıırttı. "Sorun değil. Balkonda konuşalım."

Geniş kapıları açtım ve dışarı çıktım. Gece burası daha serindi ama rüzgâr pelerine ihtiyaç duymamı gerektirecek kadar serin değildi.

Ve ben hâlâ bu konuşmayı erteliyordum. Kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu.

"Rahibeden hoşlanmadığını fark ettim." Dikkatli konuşmak için çok fazla.

Rythos'un gözlerinde öfke titreşti. "Onlar da en az Regner'ın değerlendircileri kadar acı ve katliamdan sorumlular. Küçük, masum bebeklerden güç çalmalarını kaç kez izledin Prisca?"

Gördüğüm son çekim anısı, durduramadan zihnimden geçti. Bebek o kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki.

Hafızamı zorlayarak balkon korkuluklarına, onun yanına yaslandım. "Ne dediğini duydun. Bazı rahibeler Regner'a karşı çalışıyormuş."

"Yeterli sayıda değiller."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Sonra Rythos iç çekti. "Haklısın. Konu o kadınlara geldiğinde... makul ya da tarafsız değilim."

"Ne oldu Rythos? İstemiyorsan bu konuda konuşmana gerek yok," diye geveledim. "Ama yardım dokunabilir."

İç çekti. "Conreth'in hepimizi ayırdığı zamandı. Lorian yaban derisini öldürmeyi reddettikten sonra. Kuzey Eprotha'daydım, köyünüzden çok uzakta değildim ama siz henüz doğmamıştınız." Gözleri parlıyordu. "Regner, Lorian'ın ve geri kalanımızın ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak bilmeden önceydi.

-Hâlâ insani cazibemizle özgürce yürüyebildiğimiz zamanlarda. Bir kadınla tanıştım."

"Ah."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Evet. Ah."

"Ve sen aşık oldun."

"Aşk mı?" Tek kaşını kaldırdı. "O zamanlar aşk olduğunu düşünmüştüm. Artık bunun karasevdadan başka bir şey olmadığını biliyorum. Lorian'la nasıl birlikte olduğunuzu görmek... onunla gerçek bir şey yaşamadığımı kanıtlıyor."

Göğsüm sıkıştı. "Özür dilerim."

"Olma. Senin aşkın bana umut veriyor, sevgilim. İkiniz de birbirinizi boğmak istediğinizde bile bunda çok saf bir şey var."

Güldüm. Ağzının bir tarafı çarpık bir gülümsemeye dönüştü ama aynı hızla kayboldu.

"Onun bir rahibe olduğunu anlamadan önce aylarca beraberdik. Sık sık seyahat ediyor, Conreth için çeşitli görevleri tamamlıyordum. Onu cübbesiyle hiç görmedim. İşaretleri tamamen kaçırmışım."

Rahibeler bekar değildi. Sevgili edinmeleri alışılmadık bir şey değildi. Yani sorun bu değildi.

"Senin Fae olduğunu bilmiyordu."

Rythos yavaşça başını salladı. "Ve sonra hamile olduğunu fark etti."

Midem dar bir sarmalın içinde kıvrıldı. Ama hikâyesinin en kötü kısmını bitirmesini bekledim.

"Biz Fae'ler için her çocuk bir mucizedir."

Başımı salladım. Düşük doğurganlıkları, uzun yaşam sürelerinin bir sonucu gibi görünüyordu. "Hamile olduğunu öğrendiğimde kendimden geçmişim, kontrolümü kaybetmişim.

Büyüleyici. Bana asla bir canavarla çiftleşmeyeceğini söyledi. Ve çekip gitti. Sakinleşeceğini ve konuşacağımızı düşünerek ona birkaç gün verdim."

Keder gözlerinin kenarlarını sıkılaştırdı.

"O..."

"Evet. Taş cadılara gitti, onlar da güçlerini kullanarak..."

Sıcaklık boğazımın arkasını yaktı. Rythos'u Piperia ile görmüştüm. İnanılmaz bir baba olurdu.

"Bunun ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

"En kötüsü de... bir bebek *istiyordu*. Anne olmak için her şeyi yapardı. Bebeğimi doğurmak dışında."

Gözleri donuklaştı ve elini uzattım. "Biliyorum, muhtemelen Mona'nın da soğuk kalpli bir rahibe olması muhtemel görünüyor. Ancak bir grup insanın hepsinin aynı olduğuna inanmak, bu kıtanın böyle olmasının nedenlerinden biri. Eğer istemiyorsanız Mona ile iletişim kurmak zorunda değilsiniz. Ama... bunu iyileştirici bulabilirsin."

Elimi sıktı. "İnsanların hepsinin aynı olduğuna inanmak konusunda haklısın. Ben sadece... Onu o cübbelerin içinde asla göremiyorum, Prisca."

"Asla yapmayacağından emin olacağım." "O zaman bunu düşüneceğim."

Kapı arkamızdan açıldı ve Lorian balkona çıktı. "Prisca." Yüzü kederle gerilmişti.

Sesim ancak bir fısıltıya dönüşene kadar ciğerlerim sıkışmıştı. "Ne oldu?"

"Az önce bir mesaj aldım. Melez kampı saldırıya uğramış. Çoğu katledilmiş. Bazıları hâlâ Asric Geçidi'ne doğru ilerliyor ama Regner'in demir muhafızları tarafından avlanıyorlar."

Çoğu katledildi.

Dizlerimin bağı çözüldü. Rythos kolumdan tutarak beni göğsüne çeken Lorian'a doğru yönlendirdi. "Çok üzgünüm, yaban kedisi."

"Madinia. Vicer."

"Bilmiyorum."

"O haklıydı." Biraz histerik olmaktan öte bir kahkaha attım. "Madinia Vicer'a gücünü Stillcrest'te kullanmasını söylediğinde buna karşı çıkmıştım. Ve şimdi tüm o melezler... *çocuklar*."

Gözlerim yanıyordu ama ağlayacak gibi değildim. Gözyaşlarımın serbest kalmasını hak etmiyordum.

Benim insanlarım. Güvende tutmam gereken insanlar.

Sonuçlar.

Bunlar tanrıların sonuçları mıydı? Bir hayatı kurtarmak için zamanı geri aldım ve yüzlerce ya da binlerce hayatı mı kaybettim?

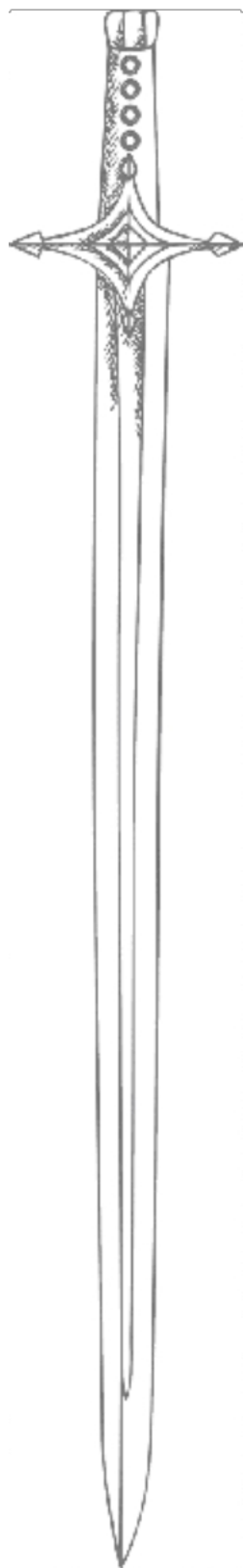
Hasta olacaktım. Ben-

Geceyi bir çığlık böldü. Hemen ardından birkaç tane daha. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve Rythos gözlerini kısarak uzaklara bakarken Lorian'dan uzaklaştım.

"Ne görüyorsun?" Bir kez daha fae görüşüne sahip olmayı dileyerek sordum. "Kanatlı hayvanlar. Bu tarafa doğru geliyorlar. Kuzeyden."

10

Prisca

Ekja'nın savaş odası, kalenin doğu kanadının en üst katına yayılmış büyük bir odaydı. Her iki taraftaki pencereler hem altımızdaki şehrin hem de doğudaki rıhtımın manzarasını sunuyordu.

R Gökyüzü kanatlı yaratıklarla doluydu. Muhtemelen bunlar asi kampına saldıran ve Demos'u neredeyse öldüren yaratıklarla aynıydı. Uzaktaki görünmez bir çizgide süzölüyor, saldırmak için bekliyorlardı.

Kuzey şehir kapılarının dışında, zemin siyah bir denizdi. Başka yaratıklar da vardı, ama bunlar açıkça yerle sınırlıydı. Onların arkasında, Askerler mancınıkları ve koçbaşlarını çekerken, diğerleri kuşatma kuleleri inşa ediyordu. Uzakta alevler titriyordu. Kamplarını kuruyorlardı.

Bir an için sihrimin iplerine uzandım, göğsümde umut titreşiyordu.

Ama hayır. Gücüm hala hiçbir yerde yoktu.

Geri gelmesini beklemiyordum. Yine de hayal kırıklığı beni içine çekti.

İçeride, oda gergin bir enerji akımıyla uğulduyordu. Meşe ağacından yapılmış devasa masanın etrafındaki tüm sandalyeler Rekja'nın komutanları, generalleri ve danışmanları tarafından işgal edilmişti ve yüz ifadeleri kararlılıktan yorgunluğa kadar değişiyordu.

Sırtları dik, elleri arkalarında kenetlenmiş daha fazla asker duvarlara dizilmişti.

Lorian'a, "Asinia, Demos ve Tibris'e bir mesaj göndermeliyiz," dedim. "Bu tarafa doğru geliyorlar."

"Çoktan hallettim. Onlara Thobirea'ya doğru gitmelerini söyledim," dedi ve midemdeki bazı düğümler çözüldü. Bakışları pencerelerden birinin yanında durmuş, aşağıdaki şehri seyreden Rekja'ya kaydı. Rekja'nın gözcülerinin Eprothanların yaklaştığını neden daha önce görmediklerini sormadım. Eğer alarm vermedilerse, bunun nedeni muhtemelen ölmüş olmalarıydı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda acımasız bir kabulleniş vardı.

"Regner burada değil. Generali Tymedes'i gönderdi. Bu krallığı Eprotha'ya vermemi talep etti."

Uzun, iğrenç bir an boyunca konuşamadım bile.

Ben cevap vermeyince Rekja Lorian'a baktı. "Bu her zaman olacaktı. Babam, Regner'in Gromalia'nın var olmasına izin vereceğine inanarak cehaletine sarıldı. Ve birlikte, insan krallar dört krallığı da yönetecekti. krallıklar." Ağzı buruştu.

Lorian, "Bu şehir Gromalia'nın geri kalanını ele geçirmek için stratejik bir konumda," dedi. "Regner başkenti su yoluyla alamaz, ama bu şehir düşerse Prothanlar güneye doğru ilerlemeye hazır olana kadar burayı üs olarak kullanabilirler."

Rekja hiçbir şey söylemedi. Gözleri boşalmış, neredeyse cansızlaşmıştı.

"Regner sakladığı canavarları kullanmaya karar verdi," dedi Galon. "Bu da beni insanların geri kalanını nereye yerleştirdiğini merak ettiriyor. askerler."

Rekja, Regner'ın askerlerinin üzerinde bir ileri bir geri uçuşan canavarları işaret etti. "Nedir onlar?"

Lorian onları inceledi. Asinia isyancılara saldırdıktan sonra onları tarif eden bir mesaj göndermiş olsa da, tam olarak ne olduklarını görene kadar fikrini söylemek istememişti. Ve gözlerindeki soğuk öfkeye bakılırsa, artık biliyordu. "Kanatlı yaratıklar skyrion olarak bilinir. Bu yaratıklar terrovianlardır." Bana baktı. "Reiner'ın emrine itaat edecek şekilde bükülmüşler ama asıl evleri Sylvielle'in toprakları içindeydi."

Ve Regner onları bebekken çalmış, ordusunun önemli bir parçası olana kadar yetiştirmişti. Yeterince S kyrion ve Terrovian vardı. Bu şehirdeki herkesi parçalamak için buradayım.

"Ne yapacağız?" Dudaklarım uyuşmuştu. Sesim benimki gibi çıkmıyordu. Gücüme uzandım, kum saatimi kavrarken bir kez daha küçük bir kıvılcım aradım.

Hiçbir şey.

Rekja, "Bu şehir uzun süreli bir kuşatma için inşa edilmedi," dedi. "Şehir sakinleri şehrin altındaki tünellerden tahliye edilmeye başlanacak. Ama hepsini dışarı çıkarmak için yeterli zaman olmayacak. Sorlithia düşecek. Yapabileceğimiz en fazla şey mümkün olduğunca çok hayat kurtarmaya çalışmak."

Odanın diğer ucunda, Thora'nın alt dudağı titredi. Burası en sevdikleri yerd i. Muhtemelen sık sık kaçtıkları şehir. Çok fazla görmemiştim ama gördüklerimi de sevmiştim.

Ve Regner onu ve buradaki herkesi yok eder.

Gücümü kaybetmek sakatlayıcı oldu. Onsuz, vicdanımda yüzlerce ya da binlerce ölüm taşıyacaktım.

"Tüneller nerede bitiyor?" Ben sordum.

"Ormanın derinliklerinde, iki krallık arasındaki sınır boyunca."

İrkildiğimi zar zor sakladım. Regner'ın alayları ve melez kampı arasında.

"Onlara güneye gitmelerini söyle," dedim.

"Elbette güneye doğru hareket edecekler." Rekja bana bir bakış attı.

"Bir sonraki şehre değil," dedim. "Sonraki köylere değil. Regner onları yok etmeye devam edecektir. Adamlarına Gromalia'nın merkezine doğru ilerlemelerini söyle."

Rekja tereddüt etti. Belli ki, bizimle müttefik olmaya istekli olsa da, halkına fae'lere güvenmek hala ona doğal gelen bir Şey değildi.

"Halkımızı dışarı taşıyoruz," dedim. "Savaşamayanlar Asric Geçidi üzerinden melez krallığına seyahat edecekler. Savaşabilenler ise melez ve fae olarak yan yana savaşacaklar. Bizimle savaş Rekja. Generallerine söyle ordunu güneye doğru y r ts nler. Ordularımız orada kamp kuruyor, emirlerimizle harekete geçmeye hazırlar."

Gözleri parladı. "Peki krallığıma girmeden önce izin isteyecek miydin?"

Halkı için dehşete düşmüştü. Ve küçük bir parçası Regner'ın yaptıklarından dolayı beni ve halkımı su lıyordu. Bu yüzden ona sabit bir bakış attım. "Evet. Bu konuşma yarın yapılacaktı."

Bakışları yavaşça Lorian'inkine kaymadan önce benimkini tuttu. Ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bu noktada, ordusunu doğrudan Regner'ın yoluna sokmadan hareket ettirebileceği başka bir yer yoktu. Ve insan kralla savaşta karşılaşmadan önce strateji belirlememiz gerekiyordu.

"Tamam."

"Tymedes sana ne kadar süre verdi?" Marth'ın sesi arkamızdan geldi. Duvara yaslanmış, bıçaklarından birini bileyliyordu. "Yirmi saat."

Moralleri bozmak için yeterli zaman. Bir kuşatmaya tam olarak hazırlanmak için yeterli zaman değil. Şehirdeki binlerce kişinin ölümü düşünmesine yetecek kadar zaman. Takviye kuvvetlerin gelmesi için yeterli zaman yok.

Daharak çoktan güneye yelken a mamış olsaydı, gemileri elimizde olacaktı. Ama bu savaş su üzerinde olmayacaktı. Ve skyrionlar onun filosunu yok edecekti. Kalbim sıkıştı. Ya Gromalian sularını terk ederken durdurulduysa? Teyzem, korsan kraliçe ve bizimle birlikte yola çıkan iki yüz gemi çoktan okyanusun dibini boylamış olabilirdi.

Keşke Jamic'i de yanımızda getirseydik. Fae kralı Rythos'a Jamic'e içinde kaynayan gücü etkili bir Şekilde kullanmayı  ğreteceğine dair güvence vermişti. Böylece savaş alanına girdiğimizde, Jamic bu gücün mümkün olduğunca çoğuna erişebilecekti.

Ama burada olsaydı şansımız daha yüksek olurdu.

"Babam Regner'in bu kaleye saldırabileceğini hiç düşünmemişti," dedi Rekja ve ben de kendimi keşkelerle oyalanmayı bırakmaya zorladım. "Uzun süre yetecek kadar erzak stokumuz yok."

Hepimizin muhtemelen düşündüğü şeyi söylemedim. O ölümcül yaratıklar beklerken, bunun uzun sürmesi zaten pek olası değildi.

"Skyrionlar isyancı kampına saldırdı," dedim. "Onlarla savaşmayı başardılar. Askerlerinize kanatlarına ya da kafalarına nişan almalarını söyleyin."

"Ya sen?" diye sordu boynumdaki kum saatini göstererek.

"Bariyeri yıktığımızdan beri gücüme erişemiyorum." Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim. Ama Rekja'nın gözlerindeki acı hayal kırıklığına karşı kendimi çelikleştirmek zorundaydım.

Etrafımızda Rekja'nın adamları mırıldanıyordu, yüzlerinde ciddi ifadeler vardı. Lorian öne çıktı ve elimi tuttu. "Eğer yirmi saatimiz varsa, bunu mümkün olduğunca çok insanı şehirden çıkarmak için kullanmalıyız," dedi. "Panik yaratmadan ya da Regner'in generalini planlarımızdan haberdar etmeden."

Ve böylece, güneş gökyüzünde yükselirken, hayran olduğum güzel Sorlithian sokakları boyunca ilerledik. Yakında kanla kıpkırmızı olacak sokaklar. Her birimiz Rekja'dan bir mühür taşıyorduk.

Onlara neler olduğunu anlattığımızda bize inandılar.

Tahliyenin sessiz olması gerekiyordu. Kontrol altına alındı.

İsyancıların Lesdryn'in altında tüneller inşa etmesi gibi, Rekja'nın zeki bir atası da Sorlithia'nın altında aynı şeyi yapmıştı. Belki de Regner'i tanıyordu. Kuzeydeki delinin Gromalian halkına saldırmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Tüm aileler taşıyabilecekleri her şeyi alıp tünellere doğru koşuşturdu. Bu hiçbirinin planladığı bir şey değildi ama yine de hızlı hareket ettiler. Belki de ilk düşündüğümde daha fazla insan kaçacaktı.

Yine de gücümü tekrar tekrar aradım.

Lütfen, tanrılara yalvardım. *Lütfen*.

Gücümün içimde derinlere yayıldığı yerde şimdi hiçbir şey yoktu.

Hareket edemeyecek kadar zayıf olan bazı Sorlithianlar taşındı. Ama diğerleri taşınamadı. Hastalarının yanından ayrılmayı reddeden insan şifacıların yanında kalıyorlardı ve onları ayrılmaya zorlamaya çalışan herkesin emirlerine karşı geliyorlardı.

Gözlerim yandı, göğsümdeki kaslar sıkıştı. Tibris de kalabilirdi. Kendi şifacımız Daharak'ın gemilerinden birindeydi, umarım hâlâ güneye gidiyordur.

Sonunda bitkin bir halde, bir sonraki hamlemizi hazırlamak için kaleye döndük. Lorian alnımdan öptü. "Biraz dinlenmeye çalışmanı istiyorum." Gözlerimi ona diktim.

Bana hırlayarak karşılık verdi, yorgun olduğu her halinden belliydi. "Neredeyse ayakta uyuyacaksın."

Bakışlarımı indirdim. "Gücüm hala geri gelmedi Lorian. Tek yapabildiğim insanların kaçmasına yardım etmekse..."

Eli çenemi tuttu ve ben gözleriyle buluşana kadar bekledi. Yumuşadılar. "Bir kraliçe olarak değerine bir an bile inanmaya cüret etme. -hatta bir kişi olarak bile bu güce erişme becerinize bağlıdır."

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Onu duydum ama şu anda, gücüm bu kadar çok hayatı kurtarabilecekken... Bugün ölecek herkesi hayal kırıklığına uğratmadığıma inanmak zordu.

"Hâlâ tahliye edilemeyecek kadar yavaş hareket eden insanlar var," diye mırıldandım.

"Artık çok geç," dedi Rekja arkamızdan. "Tymedes sabırsızlanmaya başladı. Zamanımız doldu."

LORIAN

Regner Prisca'nın buraya geleceğini bilemezdi. Yine de generali, melez varisi öldürüp cesedini avını sergileyen bir kedi gibi kralına götürme düşüncesiyle ellerini ovuşturuyor olmalıydı.

Bir düşünceyle, insan büyümü çözdüm ve fae formuma geri döndüm. Dişlerim ve kulaklarım uzadı, vücudum biraz daha güçlendi. duyuları arttı.

Hiçbirimiz zırh giymiyorduk.

Prisca bile. O çok minyondu. Kadınların en acımasız savaşçılar olabileceğini kabul eden melez ya da fae krallıklarının aksine, Gromalia ve Eprotha'daki askerlerin çoğu erkekti. Gromalia ve Göğüs zırhları çok büyüktü, eldivenler ellerini kullanmasını engelleyecekti ve zincir zırhlar onu yavaşlatacaktı.

Marth, Galon, Rythos ve benim için zırh çok küçüktü. İnsan formlarımızda bile hareketlerimizi kısıtlıyordu.

Prisca tek kaşını kaldırarak bakışlarımı karşıladı. Onu buradan çekip çıkarabilsem bile, ilk giden asla o olmayacaktı. Onu bayıltmam gerekecekti.

"Bunu aklından bile geçirme," diye mırıldandı. "Gücüm olmayabilir ama beynim var ve hâlâ kılıç sallayabiliyorum."

Yapabilirdi. Hızlıydı, hatta hançerleriyle kılıcından daha hızlıydı. Seyahat ederken bile kimse benim vahşi kedimden daha sıkı çalışmamıştı.

"Bir dakika," dedim, kapıya işaret ederek ve Marth, Rythos, Galon ve Prisca'ya bakarak.

Rekja başını salladı ve pencereden dışarı bakmak için geri döndü.

Koridorun karşısındaki kapıyı açtım ve küçük bir oturma odası buldum.

Prisca önde yürüyor, Rythos'a sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Galon'un kolunu tuttum. "Sana ihtiyacım var-"

"Biliyorum. Eğer düşersen ya da hiç umut kalmamış gibi görünürse, onu çıkaracağım. Söz veriyorum."

Kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı eridi. Ama daha yakına eğildim. "Savaş sırasında gücünün bir kısmını geride tutman gerekecek. Ve... eğer böyle bir seçim yapmak zorunda kalırsan, Prisca seninle savaşacak."

Ağzı seğirdi. "Bırak onu ben düşüneyim."

İçimi serin bir esinti gibi ferahlık kapladı ve diğerleriyle birlikte odaya girdik, Galon kapıyı arkamızdan kapattı.

"Rekja bu şehrin düşeceğini biliyor," dedim. "Ama o düşünürken bunun ne anlama geldiğini anladığında, gerçekten gerçekleştiğinde çok ama çok farklı olacaktır."

Rythos başını salladı. "Bu onun kral olarak ilk sınavı, henüz taç giymedi. Ve Babasının aksine, halkını gerçekten önemsiyor. Muhtemelen kalmaya çalışacaktır. Eğer ölürse, şu anda Gromalian tahtının varisi yok."

Başımı salladım. Bunu defalarca görmüştüm. Halklarını kurtarmak için umutsuz bir çabayla geride kalan liderler. Sonu hiç iyi bitmedi.

"Bu da generallerinin ve uzak akrabalarının güç için mücadele edeceği anlamına geliyor," dedi Marth. "Tam da Gromalianların bizimle müttefik olmasına ve Regner'in temsil ettiği tehdide odaklanmasına ihtiyacımız varken."

Prisca başını salladı ama bu şekilde düşünmenin onu hâlâ rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Ona göre Rekja'yı kurtarmak istemeliydik çünkü o iyi bir adamdı. Ve çünkü kimse geride ölüme terk edilmemeliydi.

"Öyleyse onu buradan çıkaralım," dedi bakışlarıyla buluşarak. Gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Galon, "İş o noktaya gelirse, onu bayılıp şehir dışına sürükleriz," dedi.

Rythos, "Bu onun savaş ilan etmesi için yeterli olur," diye uyardı.

Onu zar zor duydum. Prisca'nın korunmasız bedenine bakmakla meşguldüm. Her ne kadar Rekja'nın cephaneliğini yağmalamak istesem de bunun bir faydası olmayacaktı.

Panik içimi bıçak gibi kesti ve sesim de bir o kadar keskindi.

"Yanımda kal, vahşi kedi. Ciddiyim. Eğer şanssız bir ruhu kurtarmak için uzaklaşırsan, seni buradan kendim çıkarırım."

Galon bana o kadar yakın durdu ki göz ucuyla omuzlarının titrediğini görebildim. Marth boğuk bir ses çıkardı. Prisca bana dönmeden önce gözlerini ikisine de dikti. "Tehditler gereksizdir," diye ısırdı.

Rythos kahkahayı patlattı. "Senin gibi inatçı bir kadınla Lorian'ın sahip olduğu tek şey tehditler."

Tüm vücudum aniden soğudu. O gözleri bir kez daha üzerimde hissettim. Tüylerim diken diken oldu ve hırıltımı bastırdım. Eğer karanlık tanrılardan biri beni Hubur'a sürüklemek isteseydi, bunu o sırada yapmazlardı. bu savaş.

Prisca'yı yalnız bırakmazdım. Burada olmaz.

Prisca Rythos'a burnunu çekti. "Hain." Dikkatini tekrar bana çevirerek elimi tuttu. Teni çok yumuşaktı, elinin kemikleri narindi. Kırılgan. "Gücüm olmadan işe yaramayacağımı biliyorum Lorian. Yakınımda kalacağım. Söz veriyorum."

Diğerlerine tek bir bakış attım ve onlar da silahlarını kapıp odadan çıktılar.

Prisca'nın çenesini avucumun içine aldım. "İşe yaramaz değilsin ve asla olamazsın. Eğer sana böyle hissettirdiysem, özür dilerim yaban kedisi. Ben sadece bundan önce daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Savaşacağını biliyordum ama seni tamamen silahlanmış ve büyüne erişebilir, seni mümkün olduğunca güvende tutacak kadar zırhlı ve kendi ordularımızı arkanda hayal etmiştim."

Onun ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu fark ettiğimde göğsümde hastalıklı bir panik oluştu.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu şehir düşecek. Bunu biliyorum Lorian. Ve başka seçenek kalmadığında buradan ayrılacağım. Ama o zamana kadar kurtarabildiğimiz kadar hayat kurtaracağız."

Başparmağımla inatçı çenesini okşadım. "Anlaştık."

PRISCA

Ciğerlerim yanıyor, kalbim hızla çarpıyordu ve henüz kılıcımı savurmamıştım.

Arkamda Lorian, kuzey surlarının tepesine çıkan iç merdivene tırmanmamı bekledi ve tepeye ulaştığımda beni takip etti.

Rekja askerlerinin çoğunu buraya yerleştirmişti; savaşı izlerken siperleri ve mazgalları siper olarak kullanabilirlerdi. Hava korku ve beklentiyle doluydu, kopmak üzere olan bir fırtınanın enerjisiyle doluydu.

Kralın kendisi gümüş zırh giymiş, miğferi yeşil bir örtüyle süslenmişti. metale işlenmiş şerit. Birkaç yüz adım ötede, şehir surlarının kuzeybatı kesişiminde durmuş, bakışlarını uzaktaki düşmanımıza dikmişti.

Denizin kokusu duman ve demire karışıyordu. Arkamızda şehir uzanıyordu, Rekja'nın insanları canlarını kurtarmak için kaçıyor.

Etrafımızdaki askerler bir amaç uğruna hareket ediyor, miğferlerini ayarlarken, silahlarını kontrol ederken, yanlarında savaşacakları ve ölecekleri kişilerle tedirgin bir şekilde şakalaşırken zırhları hafifçe şingirdiyordu.

Uzaktan bir boru çaldı ve binlerce yaratık şehre doğru fırlarken yer dalgalanıyor gibiydi. Dişlerim takırdamaya başladı. Lorian'ın eli omzumu buldu ve sıktı. Tek kelime etmedi, sadece yanımda durdu, sessiz bir destek oldu.

Skyrion'lar gökyüzünü kararttı, bazıları belki de Daharak'ın gemilerini kovalamak için ayrılırken tüylü kanatlarını çırpıyorlar. Zihnimi sis kapladı,

Ta ki aklıma tek bir kelime gelene kadar.

Şu anda konuşmuyorduk. Ben ayrılmadan önce ikimiz de vedalaşmamıştık. Şimdiye kadar, kaderi bu şekilde kışkırtmamam gerektiğini daha iyi biliyor olmalıydım. Teyzem de o gemilerden birindeydi ve-

Hayır. Eğer böyle düşünseydim, terör beni sakat bırakırdı.

Ay ışığının aydınlattığı gök aslanlarından birine bir an için gözüm ilişti. Pençelerle son bulan uzun kollar, kambur bir omurga, parlayan kırmızı gözler... Midem bulandı.

Yerde, terrovianlar duvarlara doğru koşuyordu. Kürkleri koyu renkliydi, o kadar parlaktı ki kaslarının çıkıntılarından neredeyse yağ damlıyor gibiydi. Yaratıkların başları sallanıyordu, alçak ve niyetli, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. Gölgelemin canlanmasını izlemek gibiydi.

Bakışlarımı uzaklaştırdım ve Lorian'ın çenesindeki bir kası yakaladım. Elleri yumruk olmuştu ve hayal kırıklığının onu yiyip bitirdiğini hissedebiliyordum.

"Hepsini öldürebilirsin, değil mi?"

"Sen tehlikedeyken içimde yanan güç... Ona bir kez daha erişebilirim. Muhtemelen gökyüzündeki her şeyi öldürebilirim," dedi Lorian. "Yerdeki hedefleri ayırt etmek çok zor ve fae ateşi yayılarak bu şehirde kalan insanlara Tymedes'in ordusundan daha fazla zarar verir."

"Sen... sen ateşini Eryndan'ın kalesinde tuttun."

"Çünkü kapalı bir alanda sadece birkaç dakika boyunca yanıyordu. Bu dokunduğu her şeyi yakıp yıkar." Gözleri niyete döndü. "Bunu yaparsam neredeyse güçsüz kalacağım. Şu anda kendi gücünüze erişiminiz yok."

Ve beni tehlikeli olan her şeyden koruması için ısrar eden koruyucu yanı, bu gücü muhafaza etmesi için onu zorluyordu.

"Yap şunu. Gökyüzündeki yaratıkları öldür." Lorian elinde bir silahla ölüyordu. Ama Asinia'dan kanatlıların ne kadar zarar verdiğini duymuştum. yaratıklar yapabiliirdi.

İlk skyrionlar şehrin surlarına ulaştı, kanatlarını açıp Rekja'nın askerlerini hedef aldı.

Rekja'nın generallerinden biri "Ateş!" diye bağırdı.

Oklar gökyüzünü doldurdu. Ama her skyrion'un düştüğü yerde bir diğeri onun yerini alıyor, dişleri ve pençeleriyle kesiyor, askerleri duvardan kaldırıp yere fırlatıyordu. Alışkanlıktan gücüne uzandım, faydasızca

Askerlerden birinin duvarı aşmasını izlerken bakışları benimkilerle kilitlendi.

Lorian'ın kolunu tuttum.

"Masum insanlar ölüyor!"

Çenesinde bir kas tüylendi. Bu tür bir mantık yürütmeye kalkışmamalıydım. Lorian elinden geldiğince masumları kurtarırdı ama iş bana ya da onlara kalırsa her seferinde beni seçerdi.

"Onu koruyacağım," dedi Galon arkamızdan. "Bunu yapmak için yeterli gücüm olduğumu biliyorsun."

Lorian döndü ve onu inceledi. Elmacık kemikleri her zamankinden daha da keskin, gözleri vahşi görünüyordu.

"Lütfen," diye yalvardım.

Sert bir şekilde başını salladı ve gökyüzüne döndü. Yüz ifadesi neredeyse dinginleşmişti. Rahatlamıştı. Sanki gücünü kullanmamak için her şeyini vermişti ve bu bir tür zihinsel ve fiziksel rahatlamaydı.

Gözleri, şimşegi serbest kaldığında bazen olduğu gibi beyaza döndü. Ama hedef aldığı şey o güç değildi. Hayır, gökyüzünü süpüren fae ateşiydi. Kırmızı, turuncu, sarı ve mor. Nefesim kesildi. Adamın kendisi kadar güzel ve ölümcüldü.

Havadaki tüm skyrionlar küle dönüştü.

Arkamızdan boğuk nefes sesleri geliyordu. Sanki biri kaçmak için dönmüş gibi ayak sesleri duyuldu.

Bir adam gıcırtya benzer bir ses çıkardı. "Kana susamış-

" "Sakın buna cüret etme!" Rekja'nın askerine doğru döndüm.

Lorian'ın kolu belime dolandı ve başını boynuma gömdü.

Tüm vücudu bariz bir yorgunlukla titriyordu. Ama uzun bir nefes aldıktan sonra başını kaldırdı.

Bana bakana kadar yüzünü avuçladım. Gözleri kalbimi gümbürdeten bir şekilde vahşiydi. Ama onun korkuya ihtiyacı yoktu. Benden değil.

Yavaşça kendine geldi. Dudakları bir anlığına benimkilere değdi ve sanki kokum kafasını temizliyormuş gibi tekrar içine çekti.

Rekja'nın askerlerinden biri bize doğru döndü, yüzü bembeyazdı. "Onlar... Yerdeki yaratıklardan bazıları kaçıyor."

Bakışlarını takip ettim, nefesim göğsümde duruyordu...

Haklıydı.

Duvarları tırmalayan bazı terrovianlar kaçmaya başlamıştı, Lorian'ın yok edilmesinden sonra içgüdüleri onlara bağıyor olmalıydı.

Ama yine de daha fazlası pençelerini duvarlara geçiriyordu. Ve bir anlığına da olsa, gücüm olsaydı neler yapabileceğimi hayal ettim.

Ve sonra ulumaya başladılar.

Ses geceyi delip geçti, sanki ayaklarımın altındaki taşı sarsıyor gibiydi. Korku ve ter kokusu burun deliklerime doldu ve tüm vücudum buz kesti.

"Ulumaları korkuyu artırıyor," dedi Galon, Rekja'nın askerlerinden birinin elinden yaylı tüfeğini alırken -yayını düzgün tutamayacak kadar titreyen genç bir adamdı bu. Galon'un oku duvara tırmanan terrovianın boğazına saplandı ve yaratık düşerek birkaçını daha beraberinde götürdü.

Galon'un paniğe kapılmayı reddetmesi, etrafımızdaki askerlerin kendi sükûnetlerini sağlamalarına yardımcı oluyor gibiydi. Ok üstüne ok fırlattılar ve yaratıklar duvarların tepesine ulaşmadan önce indirebildikleri kadar çok terrovianı indirdiler.

Lorian elimi kılıcıma sardı, onu bir an bile endişelendirecek bir şey yapmamam konusunda beni uyaran bir bakış attı ve şehir kapılarının tepesine ulaşan ilk yaratığın kafasını kesmek için döndü.

Yanımda Rythos bir terrovianı neredeyse ikiye böldü. Diğer tarafta Marth, yaratığı yere düşürmeden ve bir kez daha savurmadan önce kılıcını derine itti.

Bir şey bana doğru hızla geliyordu ve tek görebildiğim uzun, vahşi dişleriydi. Döndüm ve yaratık vücudumun yanından kaydı ama nefes kesecek kadar hızlıydı, hemen akıcı ve tehditkâr bir zarafetle kendini düzeltti.

Kılıcımı yaratığa doğru sürerek ileri atıldım. Korkunç bir çeviklikle hareket ediyordu ama Galon'un tekrarlayan, hiç bitmeyen talimlerdeki ısrarı sonunda reflekslerimi bilemişti. Kılıcım hedefini buldu ve yaratığın yan tarafına saplandı. Yaratık uludu ve bu ses tüylerimi diken diken ederek beni kılıcı bırakmaya itti. Bunun yerine elimi sıktım ve canavar çırpındı, hareketleri düzensizleşti, çaresizleşti. Sıcak kanı ellerimin üzerinden fışkırırken daha derine iterek tutundum.

Ama kılıcımın serbest kalması gerekiyordu. Kılıcımı yaratıktan kurtararak döndüm ve birkaç santim ötemde bana saldıran bir terrovianla yüz yüze geldim.

Bir çığlık attım. Terrovian'ın kafası yere çarptı ve gözlerim Lorian'ın kilerle buluştu.

Hasar var mı diye beni taradı, gözleri vahşiydi. Ona güven verici olduğunu umduğum bir baş selamı verdim ve o da bana daha da yaklaşıarak bir sonraki canavar.

Nefeslerim kesik kesik geliyor, ellerim kılıcımın kabzasında kayganlaşıyordu. Eğitimini yaptığım her şeyden daha ağırdı ama tekrar tekrar savurdum. Rekja'nın askerlerinden biri çılgık atarak duvardan düştü, göğsü kanlı bir harabeye dönmüştü. Dönüp bir sonraki saldırıyı karşılamak zorunda kalmadan önce, terrovian'a saldırırken bize daha yakın olan kralın kendisini bir anlığına gördüm.

Yaratık kılıcım karnına saplanmış halde öldü ve kapılar titrerken bir an için altımıza bakabildim. Eprothan askerleri terrovianları takip etmişti. İnsanlar koçbaşlarını duvara, kapıya, yapabildikleri her şeye çarpıyorlardı. Sağımızda, birkaç tanesi bir kuşatma kulesine tırmanmaya çalışıyordu. Galon kendi gücünü serbest bırakmadan önce neredeyse tepeye varmalarını bekledi, su kuleye çarptı ve ulaşabildiği tüm askerleri veya terrovianları yıkadı.

Lorian eğildi ve bir hırıltıyla Galon'a dönmeden önce başka bir yaratığın kafasını kesti. Galon'un bizi çıkarmak için gücünü korumasını istedi. Ve ben Eğer gücüm olsaydı, bu anlaşılmaya gerek kalmayacağını biliyordum.

Dilimdeki acılık, neredeyse yüzüme sıçrayan terörist kanı kadar kötü bir tada sahipti.

Galon başını arkamıza doğru salladı ve ben de bakışlarını takip ettim. Bize zaman kazandırmıştı. Mutfaklardan yağ getirilmesi için zaman. Bu şehir saldırıya daha az hazırlıklı olamazdı. Yağı idareli kullanmamız gerekecekti.

Kaynar sıvı uğursuz bir şekilde parlıyordu ve Rekja kapıların yaratıklar ve askerlerle dolup taşacağı ana kadar bekledi.

Askerlerinden birine başıyla işaret etti, o da elini kaldırdı. Devasa kazan havaya yükseldi ve yavaşça devrildi. Ve sonra kapının tüm genişliği boyunca hareket ederek altındaki herkesin ve her şeyin üzerine yağ döktü.

Çılgıklar tüyler ürperticiydi.

Ama terrovianlar hırlayarak altımızdaki duvardan geri çekilirken yağ bize biraz su içmek için birkaç çaresiz an kazandırdı. Lorian, Galon ve Marth'ı inceledim. Hepsi kan içindeydi ama hiçbirisi ciddi şekilde yaralanmış görünmüyordu.

"Rythos?"

Lorian arkamdan başını salladı, ben de döndüm ve Rythos'u duvara yaslanmış halde buldum.

"Biriyle mi *konusuyor*?" Başımla dönerek birkaç adım daha yaklaştım. Ama duvardan sarkan bir grup Eprothan askeriydi. Yağ onları ıskalamıştı ve Rythos'u hedef almışlardı. Ona gücünü kullanabileceği kadar yaklaşmışlardı.

Birkaç dakika içinde kendi insanlarına saldırmaya başlamışlar, karışıklık ve kaos yaratmışlardı. Rythos ayağa kalktı ve tökezledi. Belli ki kısa sürede çok fazla güç harcamıştı.

Ona doğru fırladım ama Marth çoktan oradaydı ve onun uçurumdan düşmesini engelledi.

Bakışlarım diğerlerinin yanından Rekja'nın askerlerine kaydı. Ve kaslarım kilitlendi.

Ölümcül, deneyimli fae savaşçıların ortasında savaşıyordum. Bu yüzden durumumuzun ne kadar vahim bir hal aldığını fark etmemiştim. Rekja'nın duvara gönderdiği askerler önemli ölçüde azalmıştı.

En iyi muhafızları bile Regner'in büyüyle şişmiş askerler ve fae demiriyle uçlanmış oklar karşısında hattı uzun süre tutamamıştı.

Düşmanın geçmesi an meselesiydi. Şimdiden kuşatma merdivenleri bir kez daha yaklaştıyordu.

Umutsuzluk ince bilenmiş bir bıçak gibi göğsüme saplandı. Otomatik olarak gücümün iplerini bir kez daha arayarak çektim. Ama sanki o iplikler kesilmiş gibiydi.

Burada insanlar ölecekti ve benim tek yapabildiğim birkaç terrovian öldürmekti.

Telean'ın bahsettiği bedel bu muydu? Eylemlerimin sonuçları, katledilenler arkadaşlarım ve ailem olana kadar masumların birer birer ölmesini izlemek mi olacaktı?

Ve sonra yaratıklar bir kürk, diş ve korku girdabında üzerimize geldiler, her terrovian ölümcül bir zarafetin bulanıklığıydı ve daha fazla terrovian duvara ulaştığında dinlenecek, düşünecek zaman yoktu -Eprothan askerleri hemen arkasından geliyordu. Bir noktada, bir kuşatma merdiveni daha çıkarmayı başarmışlardı bile.

Bir zamanlar insanları öldürmekte zorlanacağımı düşünmüştüm. Ama içimde yanan öfke bunu hayal ettiğimden çok daha kolay hale getirdi.

Bu askerler masumlara saldırmak için eğitilmiş, kan arzusuyla doluydu. Emir verilirse bu şehirdeki herkesi öldürebilirler.

Lorian ve diğerlerini gördüklerinde, askerlerin çoğu bocaladı. Ama gidecek başka yerleri olmadığı için saldırdılar. Tekrar ve tekrar.

Galon gücünü daha fazlasını süpürmek için kullanırken, Lorian'ın kendi gücünden daha fazlası için kaşındığını hissedebiliyordum. Galon'un suyuyla birlikte çalışacak kadar yıldırım çağırmayı başardı ve bu suya dokunacak kadar şanssız olan askerleri öldürdü ama hayal kırıklığı ve yorgunluk yüzünde savaşıyordu.

Yine de, eğer Skyrion'ları öldürmeseydi, şehir çoktan Regner'in olacaktı.

Bir Eprothan askeri bana saldırdı ve kılıcını karşıladım. Kahretsin, çok güçlüydü. Ayağımı dizine vurdum ve o da uluyarak kılıcını tekrar savurdu. Ama özensizdi, vücudu dengesizdi. Yana doğru sıçrayarak ona çelme taktım ve duvardan aşağı fırlattım.

Bir sonraki kılıcı engellemek için tam zamanında döndüm, kendi kılıcımı ve kolumu korumak için vücudumu döndürdüm.

Bu Galon'la antrenman yapmaya hiç benzemiyordu. Çalışmak için bu kadar az yerim olduğunu, ayaklarımın altındaki taşın kan ve suyla kayganlaştığını asla hayal edemezdim. O kadar kalabalıktı ki, hareket edecek yerim bile yoktu.

Ama öldürdüğümüz her asker ve yaratık, bu şehrin masum insanlarını öldürmek için bir eksikti.

Kaos hüküm sürüyordu.

Bir kılıç korumamı geçip kolumu kesti. Sıcak bir acı pazımdan yukarı kaydı ve kılıcımın eli titrerken boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı.

Lorian anında oradaydı, kendi kılıcı askerin göğsünü yarıyordu.

"Fena değil," diye itiraz ettim ama yaranın etrafına bağlamak için tuniğinden bir parça koparmıştı bile.

"Prisca." Sesi nazikti. Ne söyleyeceğini biliyordum. "Hayır."

"Gitmeni istiyorum," diye mırıldandı Lorian, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Yumruğu dışarı kaydı ve yaklaşan bir askerin yüzüne çarptı. Adam homurdanarak dizlerinin üzerine düştü ve Rythos onu duvardan aşağı tekmeledi. Asker kısa bir an için çığlık attı. "Galon'la birlikte," diye devam etti Lorian. "Şimdi."

"Seni terk etmeyeceğimi biliyorsun." Sanki dün, bir saat önce, bir saniye önce paramparça olmuş gibiydi. Ona baktığımda tek görebildiğim buzdu.

Çenemi kavradı, yeşil gözleri benimkileri yakıyordu. "Hepimiz bir noktada ayrılacağız. Bu şehri alacaklar."

"Birlikte gidiyoruz. Seni burada güçsüz bırakmayacağım." Yakın zamanda ölümünü izledikten sonra olmaz.

"Beni delirtiyorsun."

"Ben de seni
seviyorum."

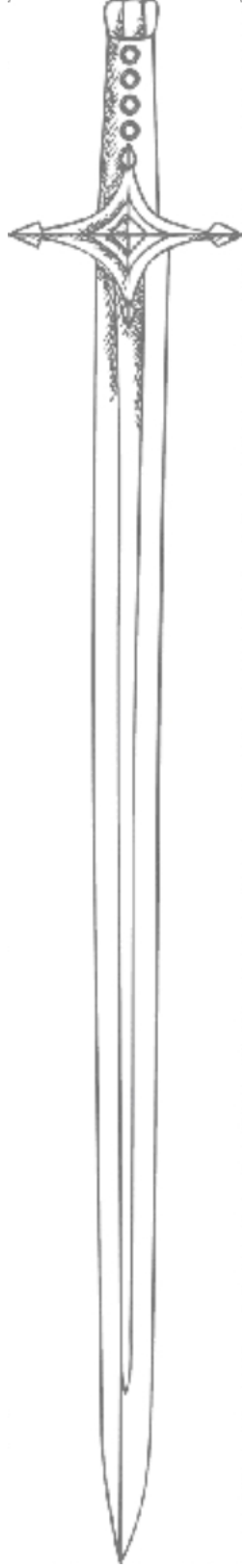
Dudakları kıpırdadı. Sonra kollarındaydım, ağız benimkine yapışmıştı. Bir an içinde, bir kez daha sırt sırta dövüşüyorduk, kısa erteleme sona ermişti.

Lorian'ın sırtını hedef alan askere doğru fırladım, boğazımdan vahşi bir hırıltı çıktı.

Ve sonra Marth, Rythos'un adını haykırdı.

11

Lorian

O senin hakkın!" diye bir ses kükredi ve ben dönene kadar kafamın içinde yankılandı.

"T

Kalbimi boğazıma fırlatan bir ses. Bir daha asla
duyamayacağımı sandığım bir ses.

Çılgınca onu aradım, bakışlarım Regner'ın iki askerine karşı
acımasız bir vahşilikle savaşıyan Rythos'a takıldı, dişlerini göstermiş, gözleri
meydan okumayla parlıyordu.

Ancak üçüncü bir kişi arkadan yaklaşıyordu. Onun yanında Marth
terrovianlardan birine tekme atarak kılıcını diğerinin gözüne gömdü.

İçlerinden biri çömelmiş, ona saldırmaya hazırlanıyordu ama Rythos'a doğru
ilerlemeye başlamıştı bile.

Hem gürz hem de kalkan kullanan bir askerin altından eğilerek ayağımı
dizinin yan tarafına çarptım ve etrafından dolanarak tekrar tekrar vurmaya
başladım.

Zaman çok yavaşladı.

Rythos döndü. Kolu çoktan yukarı kalkmıştı, arkadan gelen saldırıyı
savuşturmak için çok yavaştı.

Marth anında oradaydı. Kılıcını savurdu. Ama terrovian ona yandan vurarak
dengesini bozdu.

Kendi kılıcım çoktan havada ısıklık çalarak ilerliyordu ve terrovianın başı
gövdesinden ayrılarak taşa düştü. Ancak Marth, Rythos'a doğru yönelen
bıçağı kendi kılıcıyla karşılayamayacak kadar yavaştı.

Bu yüzden onu bedeniyle karşıladı.

Rythos kükrete, uluma ve hıçkırık arasında bir yerde duran bir ses
çıkardı. Ses duvarda yankılandı, ta ki savaş bir anlığına durmuş gibi
görünene kadar. Daha önce onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti,
hançeri askerin boğazını kesmek için fırladı.

Marth'ın eli çoktan göğsüne gömülü bıçağın kabzasına uzanmıştı.

"Bıçağa dokunma!" Prisca çılgılık attı. Bir askerin etrafından dolandı ve
çömelerek onun hamstringlerini kesti. Asker eğildi, zaten düşüyordu ve Prisca
acımasızca kılıcına bir tekme atarak onu duvardan aşağı savurdu.

Bakışlarım Marth'ınkilerle buluştu. Hâlâ hayattaydı. Ama fae demiri kalbine
çok yakındı.

Rythos Marth'ın elini sıkarak bıçağı çekmesini ve tam burada kan kaybından
ölmesini engelledi. "Sen daha iyi bilirsin," diye hırladı.

Marth yere yığıldı. Rythos onu kolayca ayağa kaldırdı ve göğsüne bastırdı.
"Şehri istila ettiler," dedi. "Geri çekilme vakti geldi."

Kılıcımı çok yaklaşan bir askerin boğazına sapladım ve altımızdaki şehri inceledim. Rythos haklıydı. Biz duvarın bu kısmını korurken, Regner'in ordusu sadece zayıf noktalara saldırmıştı.

Kuşatma merdivenleri kuzey ve batı duvarları boyunca kümelenmişti. Rekja'nın askerlerinin onları yıkmak için kalan azıcık güçlerini kullanmalarını izlerken bile...

Artık çok geçti.

Askerler surların üzerinden akın etmiş ve şehre saldırıyorlardı. Çığlıklar etrafımızı saran kılıç seslerini bastırıyordu.

Şehre elimizden geldiğince zaman kazandırmıştık. Ama şimdi Rekja'nın buradan canlı çıkmasını sağlamamız gerekiyordu.

Arkamızdaki şehirde, bir Eprothan askeri Gromalian bir kadını saçlarından sürüklüyordu, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. Galon hançerlerinden birini fırlattı ve asker kan kaybından boğazını tutarak yere yığıldı. Kadın da onunla birlikte düştü ama tereddüt etmedi, ayağa fırladı ve canını kurtarmak için koşmaya başladı.

"Marth'ı al," diye ısırđım. "Ben Rekja'ya gidiyorum."

Galon lanetledi. Ama haklı olduğumu biliyordu. Marth'ın bir şifacıya ihtiyacı vardı ve benim de Gromalian kralının hayatta kalmasını sağlamam gerekiyordu.

Marth'ın başı öne eğildi ama elini kaldırarak işaret etti.

Döndüm, bakışlarım Rekja'yı bir siperin tepesinde savaşırken buldu, Thora da onun yanındaydı.

Prisca yaklaşıp başka bir askere saldırdı. Ama Eprothan kuşatması başarılı olmuştu. Kurtarabildiğimiz kadar hayat kurtarmıştık.

Galon'un gözleri benimkilerle buluştu. "Rythos'u yanına almalısın."

Rythos Marth'a baktı ve ağzını açtı, açıkça kararsızdı. Ama bakışları hâlâ kılıcını savuran Rekja'ya kaydı ve başını salladı.

Eğer Rekja gitmezse, Rythos gücünü kullanarak Gromalian kralını bunun en iyi hareket olduğuna ikna edecekti. Gücünü bir müttefiki üzerinde kullanmak bir parçasını öldürebilirdi. Bir gün dostum diyebileceği biri için, ama Stillcrest ve Vicer hakkında öğrendiğimiz her şeyden ve ardından gelen katliamdan sonra...

Savaştan sonra yaptıklarının ahlakiliğiyle yüzleşmesi için zamanı olacaktı. Eğer yeterince uzun yaşarsak.

Rythos Marth'ı Galon'a teslim etti. Marth hafif bir inilti çıkardı, yüzündeki renk daha da azaldı.

Prisca ona baktı, gözleri bastırılmış bir dehşetle doluydu. Göğsüm sıkıştı. "Galon'la birlikte gitmelisin, vahşi kedi."

Prisca kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Bakışlarını şehre akın eden askerlere çevirdi, boynundaki kum saatini kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı.

Galon ön kolumu sıktı. "Onları dışarı çıkaracağım," diye söz verdi.

Boğazım düğümlendi. Marth'ın gözleri artık kapalıydı. Bir daha açılacaklar mıydı? Yoksa Cavis gibi onun da kaderi göğsüne indirilen bir fae demiriyle ölmek mi olacaktı?

Galon merdivenlere doğru ilerledi, ara sıra kılıcıyla vuruyordu, ancak gücünü daha sonra, aşağıdaki merdivenlerden birine ulaşmaları gerektiğinde kullanmak üzere saklıyordu tüneller.

Prisca bana son bir kez baktı. Söylememiz gereken bir şey yoktu. Ama yüzünü ezberlemiştim. "Yakında görüşürüz."

Ağzı titredi ama gülümsemeye zorladı. "Yakında." Ve sonra Galon ve Marth'ın arkasını kollayarak gitti.

PRISCA

Regner'in askerleri bazı tünelleri öğrenmişti. Bu tünelleri barındıran binalarda kırılan camlardan, yakınlarda ölü yatan insanlardan belliydi.

Muhtemelen, kaçmayı başaran bazı Gromalianları takip etmişlerdi ve şu anda onları öldürüyorlardı.

Tüylerim diken diken oldu.

İhtiyacımız olan tüneli çoktan işaretlemiştik. Bizi Rekja'nın Tymedes'in son teslim tarihinden çok önce tahliye edilmesini emrettiği şifacılarından birine en yakın yere götürecek olan tünel.

Biz şehrin içinden koşarken Galon gücünü tekrar tekrar kullandı. Nehri taşırdı ve kaçan birkaç Gromalian'ı kovalamaya niyetli büyük bir asker grubuna doğru gönderdi. Ağzılara ve gözlere su döktü, arkamızda boğulmakta olan askerler bıraktı.

açıkça ezberlemişti. O kadar büyük bir basınçla su hortumları yarattı ki, deriyi ve eti bıçakladılar.

Kendi gücümü aramak için gerildim. Bulduğum tek şey şiddetli bir baş ağrısıydı. Ellerim kılıcımın etrafında sıkılaştı ve bizi takip etmeyi düşünen herhangi birine karşı arkamızı korudum.

Galon'un kolları Marth'ın gevşek bedeniyle doluydu. Bir eli kılıcını tutsa da, mecbur kalmadıkça kılıcını kullanma riskine girmeyeceğini biliyordum. Marth savunmasız ve ölüme bu kadar yakinken olmazdı. Galon'un yürüyüşü bile yumuşaktı, Marth'ı çok fazla itip kakmadığından emindi.

Ve böylece Galon onun gücünü tüketti, çünkü benimki hiçbir yerde görünmüyordu.

Doğru sokağı bulduğumuzda yüzü griye dönmüştü. Bir tuğla evin gölgesine doğru eğilmiş, nefes nefese kalmıştı. "Ben çıktım."

Çaresizlik içimi parçaladı. Marth'ı taşıyamazdım. Çok ağırdı. Ve eğer onu düşürürsem, göğsündeki bıçak kalbine giden yolu bulabilirdi.

Kafamın içinde boğuk bir ses yankılandı. Cavis'in çıkardığı ses- Hayır.

Eğer odaklanmasaydım, hepimiz ölecektik.

Etrafımızda çığlıklar geceyi yırtıyordu. Askerler çoktan şehri yağmalamaya başlamıştı ve alevler uzaklardan sığıyor, burada yaşayan insanların evlerini ve geçim kaynaklarını açgözlülükle yiyordu.

Bu caddeden geçmemiz gerekiyordu. Ve bunu yaparken, sağımızdaki alevler tarafından mükemmel bir şekilde siluet haline getirilecektik.

"Önce ben gideceğim," dedi Galon. "Sana işaret verene kadar bekle."

Akıllıcaydı ve gerekçesini anlıyordum. Eğer biri sokağa bakarsa, tek görülen o olacaktı.

En azından ilk başta.

Kaçışımıza hiçbir katkım olamayacağı için itiraz etmedim. Galon bana son bir kez bakarak caddenin karşısına geçti ve devrilmiş bir arabanın arkasına eğildi.

Neredeyse onu takip edecektim.

Ama tanımlayamadığım bir his bana bağırıyordu.

Tereddüt ettim.

Bir kadın yanımdan koşarak geçti, kollarını havaya kaldırmış, ağzı bir karış açıktı. Arkasında, bir asker kolayca dokunma mesafesinde koşuyor, onu her an yakalayabileceği gerçeğinden açıkça zevk alıyordu.

Tereddütüm hayatımı kurtarmıştı.

Asker onun saçlarını tuttu ve ılığı boğuk bir hıçkırığa dönüştü.

Galon yavaşça Marth'ı yere indirmeye başladı. Yeterince zamanı olmayacaktı. Ayak parmaklarımdan öne doğru hamle yapacak kadar eğildiğimde etrafımdaki her şey sessizleşti.

Derin bir nefes çektim.

Başka bir asker koşarak geçti. Yere düştüm ve sokağın kenarındaki bir at arabasının gölgesine doğru sürünerek sessizce tanrılara yalvardım Sadece biraz yardım için. Göz ucuyla hareketimi fark etmeyecek kadar.

Asker vahşi bir kahkaha attı ve bu o kadar yersizdi ki bir an için gerçekten duyduğuma inanamadım. Ama kahkaha devam etti. Çünkü *eğleniyordu*.

İçim yanmaya başladı. Elim kılıcımın kabzasını o kadar sıktı ki kemiklerim çatlayacakmış gibi hissettim.

Yavaşlayarak yürüyen asker arkadaşına duyamadığım bir şeyler söyledi. İkisi de etrafa baktı ve ben bu gölgelerde ne kadar az siperim olduğunun bilincinde bir tavşan gibi donakaldım.

Sürpriz unsuruna ihtiyacım vardı. Sağa doğru düşmüştüm ve artık Galon'u göremiyordum. Ama muhtemelen saldırmak için kendini hazırlıyordu. Eğer sadece

Galon ilk askeri hallederken ben de ikinci askeri halledebilirdim.

İşte o zaman onları gördüm.

Dört çocuk at arabasının altında toplanmıştı. En yakındaki çocuk tekerleklerden birine yaslanmıştı, karanlıkta umutsuzca bana bakarken gözleri neredeyse tekerlekler kadar büyüktü.

Kalbim boğazımın içinde atıyordu. Çocuklar bir ses çıkarırsa, ölmüşlerdi.

Bir parmağımı ağzıma götürdüm ve askerlere döndüm.

Kadın elinin altında sakladığı hançerle saldırdı.

Askerin midesine saplandı. Hiç tereddüt etmedi. Bir kükremeye bıçağı çekip çıkardı ve kadının boğazına sapladı.

Dünya etrafımda karardı ve yavaş bir dönüş yaptı. Sanki görüşümü temizleyebilecek ve az önce gördüklerimi geri alabilecekmişim gibi birkaç kez göz kırptım.

Kadın kafası yere çarpmadan önce ölmüştü.

Ama ilk asker de öyleydi. İnançsızlıkla karnından akan kana baktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

İşte *bu* yüzden bıçak, bir şifacı onu kendi başına çıkarana kadar Marth'ın göğsünde kalacaktı. Çocuklara baktım. Onların gözleri de Muhtemelen benimkiler kadar genişti. Çocuklardan biri neyse ki küçük bir kızın gözlerini kapatmıştı ve çaresizce bana bakıyordu.

Onları buradan çıkarmak zorundaydım.

Sokaktaki hareketlilik. İkinci asker kadının cesedine tükürdü, bıçağı yerden aldı ve ayak bileğindeki boş kılıfa yerleştirdi.

Çocuklardan biri hapşırdı.

Ses geceye yayılırken irkildim ve kalbim boğazımda titreştiğini hissedinceye kadar gümbürdedi.

Büyük çocuk elini küçük çocuğun ağzına kapatmıştı ve her ikisinin de yüzü loş ışıktaki öylesine solgundu ki, sanki zaten cesetlerdi.

İkinci asker gülümsedi. Ve sonra arabaya doğru döndü.

İlk defa nefret beni içine çekmişti, öyle ki zar zor nefes alabiliyor, askerlere duyduğum nefreti düşünemiyordum. Birçok şeyden nefret etmiştim. Bu savaş başladığından beri. Regner ve temsil ettiği her şey. Eryndan ve onun işe yaramaz kibri. Bizimle müttefik olmayı reddeden Fae gardiyanları.

Ama bu? Bu farklıydı. Daha önce hiç böyle bir nefret hissetmemiştim. daha önce askerler. İnsanlar için. Aralarında büyüdüğüm insanlar. Emir üzerine burada olanlar.

Ancak bu askerleri hırsızlık yapmaya, tecavüz etmeye ve öldürmeye iten şey bu emirler değildi.

Hayır, bunları hastalıklı bir zevkle yapıyorlardı ve bu zevk uzaktaki bir grubun tezahüratlarından ve hemen ardından birkaç kadının dehşet dolu çığlıklarından anlaşılıyordu.

Kahkahalar daha da yükseldi ve şimdi eli kılıcında çocuklara doğru yürüyen askerin ayak seslerini bastırdı.

Bunu yapan insanlar -komşularının sahip olduklarını istemekten ve buna hakları olduğunu düşünmekten başka bir sebep olmaksızın yabancı bir ülkeyi işgal eden insanlar- bu tür zulümler yapan ve bunları eğlenceli bulan insanlar...

Yollarına çıkan her türlü cezayı hak ettiler.

Kendi gücümü hiçbir yerde bulamadım. Bir daha asla bulamayabilirim.

Bu yüzden bu adamı kılıcım ile öldüreceğim.

Lorian ve diğerleri yanımda olmadan şimdi her şey farklıydı. Sokağın diğer tarafında, yavaşça ayağa kalkarken Galon'un dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordum.

Ama asker beni duymadı. Çocuklarla alay etmekle meşguldü.

"Dışarı gel," diye mırıldandı. "Çabuk olacağım. Seni oradan çıkarmak için beni zorlarsan, daha kötü olur."

Karanlık, siyah bir his beni kuşatmış, sanki her nefes alışımında onu içime çekiyormuşum gibi içimi dolduruyordu. Damarlarımda bu kadar çok nefretin akması korkutucuydu.

Nefret ve öfke.

Yorulmuştum. Çok, çok yorgundum.

Ama öfke yakıttı. Nefret hızdı.

Ben sıçrarken asker eğilmiş, hâlâ çocuklarla alay ediyordu.

Beni duymuş olmalı, çünkü doğrulmaya, dönmeye başladı. Kılıcını sol elinde tutuyordu, ben de sağdan yaklaştım.

Kendini sağ koluyla korumalıydı. Kolunu kaybedebilirdi ama bir şansı olabilirdi.

Bunun yerine aptalca bir seçim yaptı. Kılıcını sol eliyle değiştirmeye çalıştı ama beceremedi. Kılıcım boynunu kesti ve zaten dengesiz olan vücudu bana çarptı.

Ayaklarımı zor tutuyordum. Altımdaki çocuklar kalp atışlarım arasındaki boşluk kadar sessizdi.

"Prisca," diye tısladı Galon. Çoktan harekete geçmiş, ilk askere doğru hışımla ilerliyordu. Nedenini anlamam sadece bir saniye sürdü.

Botların taşa vuruşu, her adım mükemmel bir uyum içindeydi. Ve bize doğru geliyorlardı.

Askerin kafasını tekmeleyerek çocuklardan uzaklaştırdım ve asker sokağın diğer tarafına doğru yuvarlandı.

Galon'un kaval kemiğine çarptı ve ilk cesedi gölgelerin içine doğru sürüklerken iğrenç bir hırıltı çıkardı. İkinci askerin kaval kemiğini tutup tüm gücümle çekerken kusma isteğimle savaştım.

Zar zor hareket etti. Galon bana doğru bir adım attı ve ben de Marth'ı işaret ederek başımı salladım. Eğer o ölürse, Marth da ölürdü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Galon beni görmezden gelmeye hazırdı. Bir adım daha attı. Ama ben biraz çömeliş geriye doğru uzun adımlar atarak biraz kaldıraç elde etmeyi başarmıştım. Kalçalarım yanıyordu ama botlar yaklaşıyordu.

Cesedi arabanın gölgesine götürmeyi başardım. Çocukların bugün gördükleri dehşet karşısında göğsüm sıkışmıştı.

Ama şimdi bunu düşünemezdim.

Kaldırım taşlarının üzerinde büyük bir kan lekesi vardı; bu da bir cesedin sürüklenerek götürüldüğünün açık bir göstergesiydi.

Botların sesi artık gök gürültüsü gibiydi.

Saniyeler. Saniyeler içinde burada olurlardı. Arabanın arkasından eski bir battaniyeye uzandım ve onu kanın üzerine attım. Umarım, Eprothan askerlerinin kestiği çok sayıda insandan birinden düşmüş gibi görünürdü.

Köşedeki bir ışık parıltısı çok geç kaldığım konusunda beni uyardı ve arabanın arkasındaki gölgeye doğru sıçradım, bir çift geniş, gözyaşı dolu gözle karşılaştım. Yavaşça parmağımı bir kez daha dudaklarıma götürdüm.

Tek görebildiğim botlar ve baldırlardı, ikişer ikişer yürüyorlardı, hala zamanın içindeydiler.

Surları aşan ilk askerlere muhtemelen şu emirler verilmişti kaos yaratmak. İstedikleri kötülüğü yapmaları için serbest bırakılmışlardı. Bu askerler iyi eğitimliydi ve doğrudan kaleye doğru gidiyorlardı.

Botlardan biri aniden durdu ve başka bir çift ona çarptı. Elimi kılıcımın üzerinde sıktım. Karanlığın içinde bir yerde Sokağın karşısında Galon da aynısını yapıyor olacaktı.

Ter alnımdan aşağı akıyor, gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi olabildiğince hızlı kırptırdım, terimi silecek kadar hareket etmeye bile cesaret edemedim.

Galon ve ben altı ila on askerin işini bitirebilirdik. Ve bundan kastım, ben iki tanesini indirebilirdim ve o da geri kalanını kör edici hızıyla keserdi.

Az önce en az elli askerin geçişini izlemiştik. Ve daha fazlası da gelecekti. Sadece ikimiz değildik - güce erişimimiz yoktu - ama Marth berbat durumdaydı ve arkamızda düşünmemiz gereken çocuklar da vardı.

Tekrar gerildim, sihrimin en küçük ipliğini bile yakalamaya çalıştım. Hiçbir şey.

Ve ilk kez, kendi gücüme aktif olarak içerledim. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni nasıl terk edebilmişti?

Askerlerden biri küfretti ve duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Diğer asker ayaklarını çevirdi. Arabaya doğru. "Ama-"

Görüşüm keskinleşti. Bize doğru akan, askerlerin teriyle karışmış yoğun dumanın kokusunu alabiliyordum. Botların taşa her sürtünüşü kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Asker yürümeye devam etti ve arkasındaki diğerleri birkaç adım koşarak hızla diğerlerine yetişti.

Olduğum yerde kaldım ve titreyerek askerlerin yanımızdan geçişini izledim. Sorlithianlar bugün burada olanları asla unutmayacaklardı. Çılgınlıkları, acıyı ve dehşeti asla unutmayacaklardı. Gördüğüm her masumun yüzünde dehşet öfkeyle savaşıyordu ve eğer intikam alma fırsatı bulurlarsa...

Bu askerlere *acı* çektireceklerdi. Ve intikamlarını hak ettiler.

Sonunda, ayak sesleri uzak bir yankıdan başka bir şey olmadığında ayağa kalktım. Uzuvarıma kramp girmişti, ayağım uyuşmuştu ve onu silkeleyip topallayarak çocukların yanına gittim.

"Dışarı çık," diye fısıldadım.

Hep birlikte başlarını salladılar. Keşke onları nazikçe ikna edecek zamanım olsaydı.

Ama bu sokakta geçirdiğimiz her saniye riskliydi.

Ve sonra Galon oradaydı. Çocuklara şöyle bir baktı ve başını sallayarak içini çekti. Ama yanındaki yeri işaret ettiğinde, çocuklar arabanın altından sürünerek çıktılar.

Kaşlarımı çattım. Ve sonra aklıma geldi. Bir askerin kafasını kesip cesedi sürüklerken izledikleri kişi bendim. Hâlâ onun kanıyla kaplıydım. Tabii ki benden korkuyorlardı.

"Marth?"

"Yaşıyor." Galon'un sesi acımasızdı ve ağzım kurudu. Eğildi.

"Ebeveynler?" diye sordu çocuklara.

En büyükleri olan erkek çocuk başını salladı. "Nerede olduklarını bilmiyoruz." "O zaman bizimle geliyorsunuz."

Çocuk itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama Galon çoktan arkasını dönmüş, Marth'ı tekrar kollarının arasına almıştı.

"Seni güvenli bir yere götüreceğiz," dedim.

En küçük kız elini benimkinin içine soktu. Minik, solgun yüzüne ve buğulu gözlerine baktım. Belli ki artık her şey için endişelenmiyordu. kan beni kapladı. Sadece bir yetişkinin sağlayabileceği rahatlığa ihtiyacı vardı.

"Diğer elinle," diye mırıldandım, onunla yer değiştirdim. Kılıcıma o elimde ihtiyacım vardı ama o yakın olduğu sürece, saldırıya uğrarsak onu serbest bırakabilirdim. Boştaki başparmağını ağzına soktu ve ben de omuzlarımı yuvarladım.

Tünelin girişi bir sonraki sokaktaydı. Burası bir kitapçıydı ve birisi akıllıca davranıp birkaç rafı devirerek kapıya doğru itmişti. Galon bizi tünelin girişine götürürken ciğerlerimdeki zincir çözüldü.

Dükkânın yanından aşağı indik ve arka girişten geçerek merdivenlerden mahzene indik.

"İstemiyorum," dedi küçük kız, elini benimkinden kurtarmaya çalışarak.

Onu tam olarak suçlayamazdım. Merdiveni tünele indirmekten ben de pek memnun değildim.

"Gitmeliyiz Celere," dedi çocuklardan biri ona. Üç çocuk vardı, hepsi de ondan büyüktü. "Bebek gibi davranma."

"Seni aşağıya taşıyacağım," dedim.

Başını salladı, kollarını kaldırdı ve ben de onu kucağıma aldım. Bu kadar küçük bir çocuk için şaşırtıcı derecede ağırdı ama hemen içimde eridi, vücudu gevşedi.

"Önce ben gideyim," dedi Galon.

Marth hâlâ kollarındayken merdiveni aşağı indirdi. Nabzım kulaklarımda atıyordu, bir yanıml askerlerin beklediğine ikna olmuştu. Ama eğer durum buysa, mahzende açık işaretler olmalıydı.

Yine de, Marth'ı yasladığı cılız merdivende bir şekilde dengesini korumayı başarmasını ağızım açık izledim.

Yolun yarısına geldiğinde yere öyle yumuşak bir iniş yaptı ki Marth muhtemelen hiçbir şey hissetmedi.

Sırada çocuklar vardı, merdivenden aşağı koşuşturuyorlardı. Büyük gözlerle Galon'u izliyorlardı.

Celere'yi sırtüstü yatana kadar çevirdim ve ellerini boğazıma doladı.

"Biraz daha aşağı," diye mırıldandım.

Denedi ama ben merdivenden aşağı inerken korktu ve ellerini sıkarak havamı kesti.

Sonunda Galon'u tünel boyunca takip ederek aşağıya ulaştık.

Buranın gizli kalmış birkaç tünelden biri olduğu açıktı. Sessizdi, ışık küreleri tarafından loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve bariz işaretler görebiliyordum

İnsanlar kaçmak için burayı kullanmışlardı; bir çocuğun battaniyesi bir duvarın yanına düşmüş, birkaç meyve parçası birkaç adım öteye saçılmıştı.

Bedenim hâlâ titriyor, içimde orman yangını gibi kükreyen korku ve öfkenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Şimdi sadece bitkin hissediyordum, o kadar bitkin düşmüştüm ki bir ayağımı diğerinin önüne zar zor koyabiliyordum. Çocuklar çok az konuştular - oğlanlar kendilerini Jory, Roen ve Nyle olarak tanıtır sustular, Celere ise bana sarılırken ara sıra burnunu çekti.

Neyse ki Galon tam olarak nereye gittiğimizi biliyordu. Tünel sona erdi ve merdiveni ormana doğru tırmandık, sessizce hareket ederek Ayak sesleri hafifti. Şehirden bu kadar uzakta Gromalian askerlerine dair hiçbir işaret yoktu. Ama yine de sessiz ve dikkatliydik.

Temiz hava burun deliklerimden yukarı süzüldü, yüzümdeki teri kuruttu ve saçlarımı karıştırdı.

Rekja'nın söz verdiği gibi, şifacılar tünelden çıktığımız yerin yakınında konuşlanmıştı. İçlerinden ikisi bize doğru sıçradı ve birinin yüzündeki kan çekildi.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Fae," diye ısırdı Galon.

Erkek şifacı gerildi, sanki bu Marth'a bulaşabilecek bir hastalığı olduğu anlamına geliyormuş gibi. Tanıdığım tüm fae erkekleri arasında Galon muhtemelen en sabırlı olanıydı.

Yine de bugün uzun sürmüştü ve çoğu kontrolünün dışındaydı; bu da Fae'nin en iyi zamanlarda bile zorlandığı bir şeydi. Erkek şifacı daha önce hiç görmediği garip bir böceği inceler gibi Marth'a yaklaştığında, alçak bir hırıltı açıklığa yayıldı.

Kimse kımıldamadı. Uzandım ve Galon'un elini tuttum. Hırıltı aniden kesildi.

Kadın şifacı erkeği hemen kenara itti. "Benim adım Rhea. Onu yere yatır. Dikkatlice."

Elleri göğsünde gezindi. Ve onun rahat güveni benim ellerimi de rahatlattı.

"Bir akciğere isabet etti. Fae iyileşmesi sayesinde akciğer bıçağın etrafında iyileşmiş.

Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu."

Onun sözleriyle gözlerimin önünde minik noktalar belirdi ve Celere'yi yere bıraktım. Çocuklar sessizdi. Muhtemelen, onları almalıyım

Buradan uzak bir yere. Tam bu düşünce aklımdan geçerken, erkek şifacı onlara yemek sözü vererek kendisini takip etmelerini işaret etti. Neyse ki çocuklara karşı normal davranabiliyordu ve onlar da onu takip ettiler.

Rhea başını kaldırıp bize baktı ve dudakları inceldi. "Bıçağı çıkarmam gerekiyor.

Ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Galon sertçe başını salladı. Marth'ın bacaklarının üzerine diz çöktü ve bileklerini tuttu.

Marth alçak, sert bir ses çıkardı. Elimi ağzının üzerine kapattım ve gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşi ve odaklanmamıştı.

Kıpırdandı ama muhtemelen kan kaybından zayıf düşmüştü ve Galon onu kolayca yerinde tuttu.

"Şifacı," dedim, beni duyabilmesi için eğilerek. "Seni bir şifacıya götürdük."

Anlayış ve rahatlama mı gözlerinin kapanmasına neden olmuştu, yoksa bir kez daha mı bayılmıştı emin değildim. Sarı saçları yüzüne dolanmıştı ve kalbim ağrıyarak saçlarını geriye ittim.

O hayattaydı. Cavis'e katılmamıştı.

Rhea işini bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı. "Yarayı kapattım ama kalan iyileşme ve kan kaybına yardımcı olması için yakında başka bir şifacıya görünmesi gerekecek."

"Ama seyahat etmeye devam etmek güvenli mi?" Galon sordu.

Başını salladı. "Onu bu halde buraya getirmeyi başardıysanız, devam etmekte bir sakınca yok demektir."

"Teşekkür ederim," dedi. Başımla onu selamladım ve açıklıkta çocukları aradım.

Ellerinde ekmeklerle su içiyorlardı. Celere baktığımı fark edince Nyle'ı dürttü, o da şifacıya bir şeyler söyledi ve diğerlerini bize doğru yönlendirdi.

Biraz yemek ve su onlara iyi gelmişti ve hiç şikâyet etmeden bir süre peşimizden geldiler. Celere bir kez daha sırtıma çıktı ve bir şekilde uykuya dalmayı başardı, başı omzumda sallanıyordu.

Birkaç saat sonra geçici bir kampa ulaştık. Demos ve diğerleri Lorian'ın mesajını açıkça almışlardı ve halkımızdan birkaç yüz kişi Gromalyalılarla buluşmak için kuzeye doğru yola çıkmıştı. Hem melezler hem de fae'ler yiyecek ve su dağıtıyor, gerektiğinde tıbbi yardımda bulunuyor ve Gromalialıları derme çatma çadırlara yönlendiriyorlardı.

Beynimi Lorian ve Rythos'un düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışmışım. Kardeşlerimin, Asinia ve Madinia'nın düşüncelerinden. Ama şimdi, bu düşünceler sürekli bir kayıp ve ölüm nakaratıyla beni dövüyordu.

Galon Marth'ı bir grup şifacıya götürürken, Celere elime yapıştı. Sonra bir çığlık attı.

"Ne oldu?" Çömelerek sordum ama o çoktan koşmaya başlamıştı.

Bir kadın bize doğru koşuyor, bir adam da hızla ona yetişiyordu. Kadının kolu sargılıydı ve çocuklar kendilerini çiftin üzerine atarak onu takip ederken kadının yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Birkaç dakika içinde kadın hıçkırarak ağlıyordu, Celere kollarındaydı. Adam alçak sesle diğerleriyle konuştu, başını kaldırıp bakışlarını karşıladı.

"Çocuklarımızı kurtardın."

"Zekiydiler. Saklanacak bir yer bulmayı başarmışlardı."

"Ölecektik," dedi Roen. "Asker öyle söyledi."

Adamın yüzünde kalan renk de soldu. "Tünele doğru ilerlerken çocuklar önümüzdeydi," diye fısıldadı. "Bir grup Eprothan saldırdı ve o kargaşada çocukları kaybettik. Giriş arkamızdan kapatılana kadar tünele ulaşamadıklarını bilmiyordum. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Boğazım tıkanıp. Bu, korkunç bir gecenin içindeki tek parlak noktaydı. "Hep birlikte olduğunuzu bilmek yeterli."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacın olan herhangi bir şey?" Başımı salladım. "Sadece birbirinize göz kulak olun."

Kadın bana gülümsedi, hâlâ Celere'yi kucaklıyordu. Neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanarak uzaklaşmalarını izledim.

Sıcak kollar beni çevreledi. Önce gerildim, sonra Lorian'ın kokusu bana doğru yayılınca anında gevşedim. Kollarında dönerek başımı uzun bir süre göğsüne yasladım.

Ve böylece tekrar özgürce nefes alabildim. Dünya tekrar yerine oturdu.

"Beni buldun."

"Seni her zaman bulacağım. Çok yorgunsun," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdığımda dudakları benimkilerle buluştu, sert ve sahipleniciydi. Birden onun tadıyla sarhoş oldum. Onun hissiyle. Ve aynı zamanda, bir kez daha odaklanabileceğimi hissettim.

Öpüşmemiz nazikleşti. Şefkatli. Lorian ağzını benimkine değdirdi. Bir kere. İki kez.

"Senin için çok endişelendim," diye itiraf ettim.

Gözleri ağırlaşmıştı ve sanki hâlâ beni hissediyormuş gibi ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

"Az önce Galon'la konuştum. Gerçekten tehlikede olan sendin." "Rythos? Rekja? Thora?"

"Hepsi güvende. Rekja ağır kayıplar verdi. Ama onu gitmeye ikna etmeyi başardık. Thora orada çok yardımcı oldu." Bakışları titredi, gözleri vahşileşti.

Ve sonra, başım dönecek kadar hızlı bir hareketle beni arkasına itti, kılıcı aniden elindeydi.

Kendi kılıcımı çektim. Demir muhafızlar bizi bulmuş muydu? Eprothanlar şimdi bile bize sinsice yaklaşıyor muydu?

Elinde su bardağı taşıyan bir kadın bardağı düşürdü ve bir çığlık atarak geriye doğru tökezledi. Bir yerde bir çocuk gözyaşlarına boğuldu. Rekja'nın muhafızlarından biri elindeki hançerle kalabalığın içinde bir tehdit olup olmadığını araştırıyordu.

Lorian'ın etrafına baktım. Hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir asker ağaçların arasından fırlamamıştı. Hiçbir ok insanlarımızı parçalamıyordu.

Tehdit falan yoktu.

Kampta sessizlik dalgalanıyordu. Lorian'ın yüzü ceset gibi bembeyazdı. "Lorian," diye mırıldandım sessizce. "Ne oldu?"

Kılıcını kınına soktu ama eli kabzasında kaldı, parmak eklemleri beyazlaştı. Önüne geçtiğimde gözleri sersemlemişti, kafası karışmıştı.

Ve sonra, öfkeyle doldular.

"Önemli değil," dedi ve sesi kalabalığın üzerinde yankılandı. Bakışları kampı taradı ve aniden herkes yapması gereken başka bir şey olduğuna karar verdi.

"Lorian-"

"Ben iyiyim, Prisca." Sözleri dikkatlice nötrdü. Terslemedi, hırlamadı ya da alay etmedi. Ama yine de irkildim.

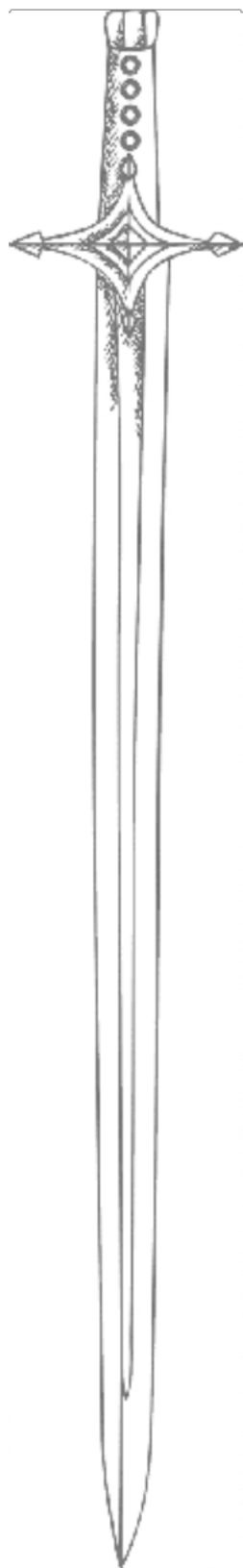
Çünkü bana yalan söylüyordu.

Elini kılıcından çekip uzattı ve ben kendi elimi onunkine koyana kadar bekledi. Beni bizim için belirlenmiş çadıra doğru götürdü ve bakışlarım Galon'unakilere çarptı.

Gözleri endişeyle kararmıştı. Endişe ve korku.

12

Prisca

Toplanıp Thobirea'ya doğru yola çıkmadan önce kampta üç gün kaldı. Rekja

W ve Thora, savunmalarını güçlendirmek amacıyla generalleriyle görüşmek üzere iki gün önce yola çıkmışlardı. Ancak Regner'ın ilerlemeye devam etmesi an meselesiymiş gibi görünüyordu Güneye, Gromalia'ya doğru.

Daharak, Lorian onları öldürmeden önce peşine takılan skyrionlar yüzünden yirmi gemi kaybetmişti. Mesajlarındaki kısa kelimelerden damlayan öfkesini neredeyse hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda teyzemi de hayatta tutmuştu ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktım. Bizimle Rekja'nın kalesinde buluşmaktan memnun değildi ama stratejik bir toplantıya olan ihtiyacı anlıyordu.

Doğuya yaptığımız yolculuktan bir gün sonra nihayet Madinia'dan bir mesaj aldım. Onun ormanda bir yerde, demir bir muhafızın kılıcıyla ölmüş olarak yattığı düşüncesi... Buna dayanamamıştım. Öyle bir inkârın içine gömülmüştüm ki, biri bana onun gerçekten öldüğünü söyleseydi bile, bunu kabul eder miydim bilmiyorum.

Bir grup melezi güvenli bir yere götürmüştü ancak baygın düşmüş ve "haddini bilmesi gereken zorba bir şifacıyla" kafa kafaya gelmişti. Asric Geçidi'nin başında toplanan melezleri nihayet terk ettiğinde, Regner'ın askerlerinden dikkatle uzak durarak Eprotha'dan güneye doğru ilerlemeye başlamıştı.

Ona hızlıca bir mesaj yazdım ve bizimle Thobirea'da buluşması gerektiğini bildirdim.

Güvercinin gökyüzünde süzülüşünü izlerken gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü. Lorian başparmağıyla onları sildi, sonra eğilip burnunu nazikçe benimkine sürttü. "Madinia'yı öldürmek için Regner'ın demir muhafızlarından daha fazlası gerekir," diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

Başımı salladım. "Şaka yapma. Hızlı ve güçlü ama bir grup melezle birlikte seyahat ediyordu. Ve Vicer'den hâlâ haber alamadık."

"Saldırıyı kabullenmesi muhtemelen biraz zaman alacaktır," dedi Rythos atından. Yemek için durmuştuk ve Lorian kendi atına binmeden önce beni kendi atıma bindirdi.

"Bu onun hatası değildi," dedim.

"Hayır," dedi Marth. İyileşmişti ama kolayca yoruluyordu ve gölgeler gittikçe uzadı, eyerine çöktü, yakında durmamız gerektiğini belli edecek şekilde öne doğru eğildi. Rythos onunla konuşmuyordu; bıçağı onun için alma şekli yüzünden hâlâ öfkeliydi. Ama Lorian bana, ihtiyaç duyduklarında bunu tartışmalarına izin vermemi söylemişti.

"Bu Stillcrest'in hatasıydı," dedi Rythos, Marth'a bakmadan. "Ama Vicer yine de hayatının geri kalanında her gün, ölen melezlerin özgür iradesine değip değmediğini merak edecek."

Bu düşünce iç karartıcıydı. *Bırak hayatta kalsın. Nefes aldığı sürece canlı ve sefil olması şimdilik sorun değil.*

Lorian giderek sessizleşiyor ve kamptaki olay hakkında konuşmayı reddediyordu. Son birkaç gündür onunla konuşmaya çalışıyordum ama kendini kapatmıştı. Bu onu sarsmıştı. O açıklıkta gözlerindeki şaşkın ifadede bu kadarını anlamıştım.

Belki de sadece ürkmüştü. Belki de zihni artık tehlikede olmadığını kabul etmekte zorlanıyordu. Ama şimdi bile, biz yolculuk ederken, sanki diğer fae'lerin bile duyamadığı bir şeyi duyuyormuş gibi başını çevirmeye devam etti. Bu artık izlendiğini hissetmekle ilgili değildi.

Bir şeyler değişmişti.

Günler uzundu. Gromalian başkentine yaklaşmaya başladığımızda, neşeli bir ruh halinin her türlü görüntüsü bizi terk etmişti.

Kaleye giderken son bir kez daha durduk ve su tulumumu doldurduktan sonra nehrin kenarında durdum. Bir el omzuma yapıştı ve beni döndürdü. Şaşkın bir çığlık attım, neredeyse nehre düşüyordum, elim bıçağıma doğru kayıyordu. Ama beni yakalayan Lorian'dı. Lorian, elinde kılıcıyla beni nehir boyunca geri çekiyordu.

Başkente bu kadar yakın bir pusu mu? Rythos ve diğerleri neredeydi?

Kenara çekilerek kendi kılıcımı çektim. Ve baktım.

Lorian ayağa kalktı, dişlerini sıktı, gözlerinde bir farkındalık belirdi. Orada kimse yoktu.

Ama hâlâ bir şeye bakıyordu. İçimde garip, huzursuz bir his belirdi.

"Ne oldu Lorian?"

Ağzını açtı ve ben de kılıcımı kınına soktum. "Bana bir şey olmadığını söyleme."

Lorian kendi kılıcını kınına soktu ve bana doğru döndü. Yüz ifadesi taş gibiydi, gözleri uzaktı. Ve ne yaptığını biliyordum.

"Bununla başa çıkamayacağımı düşündüğünü biliyorum-"

"Dur." Bir anda kollarımı tutmaya başladı. "Bu o değil, ve sen Biliyorum. Seni endişelendirmek istemedim. Ama zaten endişelisin. Ve ben... endişeliyim."

Endişeliden de öteydi. Gözlerindeki ölçülü paniği hâlâ görebiliyordum. Ama bunu görmeme izin vermesi, açıklayabileceğimden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

"Neler oluyor Lorian?"

"I..." Çenesini düzeltti. "Sanırım ölüleri görüyorum."

Ona baktım. Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu, listenin hiçbir yerinde yoktu.

"Her şey seslerle başladı," dedi. "Kulağıma tıslayan garip kelimeler. Tehditlere dönüştüler. Sonra üzerime saldıran askerler görmeye başladım. Çoğunlukla insanlar. O kadar canlıydılar ki... *Hala* o kadar gerçekçiler ki, anlatması zor. neyin gerçek neyin gerçek olmadığını belirlemek. Ve sonra fark ettim ki O askerler kanlar içindeydi, yürüyen yaralılar. Bazılarının bırakın kılıç tutmayı, yürüyecek halleri bile yoktu. Sanırım... Sanırım onlar benim öldürdüğüm insanlardan bazıları."

İfadesi neredeyse tanımadığım bir şeye dönüştü. "Bunu hiç düşündün mü, vahşi kedi? Kaç kişiyi öldürdüğümü? Biten hayatları? Sevdiklerini kaybeden aileleri?"

Sanki onu burada yanımda tutabilecekmişim gibi ellerimi gömleğine gömdüm. Sanki bu hareket onun geçmişe takılıp kalmasını engelleyebilirmiş gibi.

"Hayır," dedim. "Artık değil. Sen de pek çok hayat kurtardın."

Lorian sadece başını salladı. "Binlerce, Prisca. Ve şimdiden gördüklerim benimle konuşmaya başladılar."

Sıcak bir ağrı göğsümü yaktı, boğazıma yerleşmek için yukarı doğru ilerledi. "Ne diyorlar?"

"Çoğunlukla tehditler. Sesler daha sık oluyor gibi, neredeyse ağaçlarda hışırdayan yaprakların sesi gibi, hayatımın arka planında sürekli bir gürültü. Ama imgelemler aniden geliyor. O kadar aniden ki neyin gerçek olup olmadığından emin olamıyorum."

"Bunu düzeltereğiz," dedim. "Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağız."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Cavis'i duydum. Rythos'a saldıran asker konusunda bizi uyaran oydu."

Beni tutuşunu kırdım ve kollarımı boynuna dolamak için uzandım, bir cevap arıyordum.

"Aklımı kaçırmıyorum," dedi.

"Aklını kaçırdığını sanmıyorum."

Başını kaldırdı, yeşil gözleri benimkileri arıyordu. Yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Bana olan inancınızı takdir ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse

"Sanki akıl sağlığım damla damla yok oluyor."

Bana o sevgi ve güven dolu bakışını atmasını istemedim.
Çünkü büyükannemin sesi zihnimde çınlıyordu.

"Öbür dünyada bize katılmamanız durumunda, bunun sonuçları olacaktır. Ağır sonuçlar. Acı çekmenin ne demek olduğunu bildiğinizi sanıyorsunuz. Hayatının geri kalanında bu seçimin sonuçlarıyla yaşayacaksınız."

Her şeyden ve herkesten çok sevdiğim adama baktım. Boğazım aniden o kadar kalınlaşmıştı ki nefes alamıyordum.

"Wildcat, söz veriyorum iyileşeceğim. Böyle tepki vermeyi bırakacağım. Neyin gerçek olup neyin olmadığını öğreneceğim." Lorian'ın sesi çaresizlikle karışık alçak bir hırıltıydı. Yüzümü avuçladı ve yüzümdeki rengin büyük olasılıkla akıp gittiğini fark ettim.

"Sorun... Sorun o değil. Sanırım bu benim..." şeklinden kaynaklanan bazı sonuçlar olabilir.

"Beni geri getirdi."

Başımı salladım, gözlerim yanıyordu. "Sen öldün, Lorian. Bunu hatırlamıyor olabilirsin..." Bana baktı ve bazı şeyleri hatırladığını fark ettim.

"Bu... Tanrılar biliyor ki *senin* acı çekmen benim için daha kötü olurdu. Benim seçimimin sonuçlarıyla başa çıkmanı izlemek." Bakışlarımı kaçırdım. Ona bakamıyordum bile.

Lorian'ın eli çeneme kaydı ve gözlerim bir kez daha onunkilerle buluşana kadar sıkıca tuttu. "Burada seninle birlikte olmak için her türlü sonuca katlanırım. Her türlü tepkiyi. Her türlü cezayı. *Her şeyi*. Sonucunu bilsem bile aynı seçimi milyonlarca kez yapmayacağımı mı sanıyorsun? Ölümümden önceki o anlarda seni görebildiğim sürece hayatımın geri kalanında her gün kardeşimin beni büyüsuyle paramparça etmesine izin verirdim."

Elimi tutarak parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Şimdi, gidelim."

Şehir kapılarına yaklaşmak, buraya son birkaç seyahatimize kıyasla tamamen farklı bir deneyimdi. Bu sefer, muhafızlar açıkça bizi bekliyordu ve hemen geçmemize izin vererek eğildiler.

Bu iyi bir şeydi çünkü hala gücüme erişemiyordum.

Zorlandım, sürekli onu aradım. Ama bu noktada, muhtemelen geri gelmeyeceğini kabul etmek zorundaydım. Tanrıları kızdırmış ve sadece kendi gücümü değil, annemin ve büyükannemin ruhlarının bir parçasını da tüketmiştim.

Panik içimde ölümcül bir yılan gibi kıvrandı. Sahip olduğu zaman gücünün artık var olmadığını öğrenirlerse melez varisi kim takip ederdi?

"Prisca." Lorian'ın sesi yumuşaktı ve yüz ifademi nötr bir hale getirdim. Çoktan kaleye yaklaşmıştık.

Karşılamanız şehir kapılarında karşılaştığımıza benziyordu ve seyislerden biri atımı alırken avludaki heykelleri inceledim. Rekja'yla burada durduğumuz, babasının hâlâ hayatta olduğu ve bize yardım etmek istemediği günler sanki daha dünmüş gibi geliyordu. O zaman Rekja'yı tehdit etmiştim. Onu Thora ile tehdit ettim. Sonra da Eprothan elçisinin bizi birlikte görmesini sağladım, çıkardığımız dedikodulara değer katacak kadar yakındık. O zaman bunların yapabileceğim en kötü şeyler olduğunu düşünmüştüm. Halkım için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Rekja'nın babası ölmüştü. Onu öldürmüştü ve bundan kısmen ben sorumluydum.

Birkaç hizmetçi öne atılarak bizi eski dostlarmışız gibi karşıladı ve geçen sefer kaldığımız odalara götürdü.

"Yakında gelecek olan başkaları da var," dedim. "Teyzem Telean, Daharak Rostamir-"

"Oh, biliyoruz." Kadınlardan biri gülümsedi. "Majesteleri tüm dostlarınız ve müttefikleriniz için odalar hazırlamamızı emretti. Madinia Farrow da birkaç saat önce geldi."

Titrek bir kahkaha attım. Madinia sonunda güvendeydi.

Marth bir şeyler mırıldandı ve hızla uzaklaştı. Lorian pencerenin kenarındaki bir noktaya bakıyordu, yüzünde donuk bir ifade vardı.

"Sanırım kendimize gelmek için biraz zaman ayıracağız." Gülümsemeye çalıştım. Her ne kadar Madinia'yı hemen görmek istesem de Lorian'ı gözlerindeki o bakışla bırakamazdım.

"Elbette, Majesteleri... Sadece..." Ona acıdım. "Ne oldu?"

"Regner'in kraliçesi." Burnu kırıştı ve hemen kontrol altına alındı.

"O burada mı?"

"Evet, dün geldi. Majesteleri onunla uygun bir zamanda konuşmak isteyebileceğinizi söyledi, bu nedenle şu anda sıkı bir koruma altında. Ama sanırım bir şekilde sizin gelişinizi duymuş ve..."

İçimi çektim. "Ne kadar talepkâr olduğunu tahmin edebiliyorum. Seyahat kıyafetlerimi değiştirir değiştirmez onu göreceğim."

Ne de olsa Kaliera herhangi bir zayıflık belirtisinin kokusunu alırdı.

Lorian yanıma geldi. Yüzünün rengi yerine gelmişti ama içgüdülerim bana bağıırıyordu. Şimdi hangi ölü ona işkence ediyordu?

"Ben de seninle geleceğim," dedi bana. "Önce Rekja ile konuşmak istiyorum."

Eğer Lorian Rekja ile yalnız konuşmak isteseydi, bu savaş stratejisi hakkında olmazdı. Benim katkım olmadan asla bu tartışmalara girmezdi.

Ne kadar merak etsem de, günlerdir ilk kez doğru düzgün yıkanmak için daha çaresizdim.

Yıkanırken Kaliera'yı düşündüm. Bunu yapmasının sadece iki nedeni vardı. burada olmak. Ya içimize sızmak için Regner'la birlikte çalışmaya karar vermişti ya da Regner onun ne kadar ikiyüzlü olduğunu keşfetmişti. Eğer birinci nedense, onun önemli bir şey öğrenmesini engelleyebileceğimizden nispeten emindim. Eğer ikincisiyse, nasıl hâlâ hayatta olabildiğini anlayamıyordum.

Su soğuyup da kendimi küvetten dışarı zor attığımda Lorian geri dönmüştü. Odaya adım attığımda bakışları beni okşuyordu, ipek bir bornoz nemli tenime yapışıyordu.

Ayrıca yıkanmak ve üstünü değiştirmek için bir yer bulmuştu ve beni yakalayıp beklemediğim şiddetli bir ihtiyaçla ağzıma saldırana kadar daha yakınımda dolaşmama izin verdim.

Ona gömüldüm, tüm düşünceler ve mantık kaybolurken başım dönüyordu. Dönen sadece kafam değildi, oda da etrafımda dönüyordu çünkü beni kucağına almış yatağa doğru yürüyordu.

Başımı geri çektim.

"Hiç sanmıyorum. Kaliera'nın bizi beklediği düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de, dikkatim çok... dağınık."

Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Eminim fikrini değiştirmen için seni ikna edebilirim."

Bahse girerim o da yapabilir.

Tereddüt ettim. Seyahat ederken birlikte yeterince zaman geçirememiştik ve onu özlemiştim. Yakın olmayı özledim. Dünyayı dışarıda bırakmayı denemek için inanılmaz derecede istekliydim.

Ama Lorian çoktan rotayı değiştirmiş, beni ayağa kaldırmış ve neredeyse dolaba doğru sürüklüyordu.

"Hadi şu işi bitirelim," diye homurdandı.

Aynı hayal kırıklığıyla içim sızladı ve gördüğüm ilk elbiseyi giydim, alçak topuklu bir ayakkabı buldum ve Lorian'ın peşinden kapıdan çıktım.

"Hizmetçilerden birine onu nereye sakladıklarını sormam gerekiyor."
Lorian elimi tuttu.

"Dönmüşsün," dedi soğuk, sinirli bir ses.

Başımı o kadar hızlı kapıya doğru çevirdim ki başım ağrımaya başladı.

Madinia deri bir tayt, beyaz bir erkek gömleği giymiş ve kaşlarını çatmıştı.
Ama yaşıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzümde gördüğü şey karşısında belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. İfadesindeki öfkenin bir kısmı kayboldu.

Ona sarılmaya çalışmadım. Sert duruşu, herhangi bir şefkati hoş karşılamayacağını açıkça gösteriyordu. Gerçi diğer zamanlarda bunu hoş karşılayan biri değildi.

"Yaşıyorsun." Ses tonumu hafif tutarak ellerimi kalçalarımaya koydum.
Yanımdaki Lorian ona başıyla onay verdi. Ama onu gözlerindeki rahatlama belirtisini görece kadar iyi tanıyordum. Sadece onun gücüne ihtiyacımız olduğunu bildiği için.

Sadece başını salladı. "Onu görmeye gidiyorsun." "Evet."

"Beni sorup duruyordu. Ama ben seni beklemek istedim."

Onu suçlayamazdım. Kaliera'nın kafanızın içine girmenin bir yolu vardı, özellikle de en iyi halinizde olmadığınızda. Ve Madinia'nın gözlerindeki gerginlikten en iyi haline yakın bile olmadığı anlaşıyordu.

"Peki o zaman, bakalım ne diyecek."

Diğer tarafıma geçti. "Nerede kaldığını biliyorum." Kaliera'nın odalarının bizimkilere rahatsız edici derecede yakın olduğu ortaya çıktı,

Rekja neyse ki kapıya iki muhafız yerleştirmişti. Lorian yaklaşırken doğruldular, soldaki muhafız onun sivri kulaklarına dikkatli bir bakış attı.

Kaşımı kaldırdım ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yanakları kızardı.

Lorian ve diğerleri büyülerini kullanmayı büyük ölçüde bırakmışlardı. Herkes onların insan olmadığını biliyordu ve geçenlerde söylediğim gibi, eğer bu savaş sona erdiğinde gerçekten barış istiyorsak, insanların fae'lerle birlikte çalışmaya ve yaşamaya alışması gerekecekti.

İlk adım, artık ne olduklarını saklamamak anlamına geliyordu. Umarım, kendilerine fae'lerden korkmaları öğretilmiş olan insanlar onların sadece... insan olduklarını görürlerdi. Ama bu zaman alacaktı.

Sağ taraftaki nöbetçi bize başıyla selam verdi ve eğilerek kapıyı açtı. Önce Lorian gitti; bu da insan kraliçeye ne kadar az güvendiğinin açık bir göstergesiydi.

Kaliera yeşil bir elbise giymişti. Bize doğru adım attığında elbise zarıfçe yere düştü, bakışları beni tepeden tırnağa taradı. Saçlarımı açık bırakmışım, kurutmaya bile zaman ayırmamışım.

Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Saçının bir teli bile yerinde değildi. Ama hoşnutsuzluğu dudaklarındaki ince çizgiden belliydi. Gözlerinin etrafındaki hafif gerginlik.

Ona boş gözlerle bakan Madinia'yı inceledi. Kaliera küçücük, küçümseyici bir homurtu çıkardığında, oracıkta alev alabileceğini düşündüm.

Lorian da aynı şeyi hayal etmiş olmalıydı, çünkü bedenini Madinia ve Kaliera'nın arasına sıkıştırmıştı.

Kraliçe sırttı. "Kuzeninle tanıştım," dedi ve dikkatini bana geri verdi. "Zamanı geri çevirdiğini söyledi."

Sözleri ciğerlerimdeki tüm havayı aldı, sanki biri karnıma yumruğunu sokmuş gibiydi. Zathrian'la tanışmıştı. Onu Regner'la çalışırken gördüğümü düşünürsek, bu şaşırtıcı değildi. Ama bu garipti. Benimle kan bağı olan bu adamla daha önce hiç konuşmamışım bile.

Kaliera onunla tanışmıştı.

Yine de, herhangi bir tepki göstermesine izin vermemem gerektiğini biliyordum.

Tek kaşımı kaldırdım. "Generalinizle tanıştım. Bütün bir şehri yerle bir etti."

"Regner'ın generali," diye mırıldandı.

Sonunda ona Regner diyordu. Artık onun peşinde olduğu için miydi?

"Ne oldu?"

"Regner'ın büyü kitabını çalmaya çalıştım. Alcandre bana ihanet etti." Bir eli elbisesinin içine gömüldü. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"O kadınlara bildikleri her şeyi sen öğrettin." "Geri kalanları öldü."

Bunu hem beni hem de Madinia'yı şok etmek için söylemişti. Ve işe de yaradı. Gözlerim acıdı ve Lorian bir kolunu omuzlarıma doladı. Yanımızda, Madinia küçük, kırık bir ses çıkardı. Ama ben Kaliera'yı izliyordum ve sözleri bizi incitmiş olsa da onu da incitmişti.

Yine de bu kadın hakkında, bunun verdiği tek bir kararı bile değiştireceği anlamına gelmediğini bilecek kadar çok şey öğrenmişim. Bu kararlar onların ölümüne yol açmış olsa bile.

"Oğlumu görmek istiyorum," dedi.

Talebi beni şaşırtmadı ama omuzlarımı dikleştirdim. "Şu anda meşgul."

"Onu görmeme izin vereceksin." Sesi buyurgan bir tondaydı ve hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini ısrarla vurguluyordu. Madinia'nın keyfi yerinde olduğu zamanki ses tonundan farklı değildi. Elbette bu tür davranışları kendisinden öğrendiği kadındı.

"O burada değil. Sadece kendi canını kurtarmakla ilgilenen annesinin aksine, Jamic gücünü elinden geldiğince masumları kurtarmak için kullanacaktır."

Suçlamamı reddetme zahmetine girmedi. Ama dudakları gerildi. "Ne zaman dönecek?"

"Yakında."

Kaliera'nın gözleri parladı. "Son tılsımın nerede olduğunu biliyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken bile yüz ifademi nötr kalmaya zorladım. "Ve?"

"Ve ona nasıl ulaşacağımı biliyorum." "Nasıl?"

"Onu aramaya gittim. Grimoire'u çalmaya çalışmadan önce. Ama onu geri alamadım." Ses tonu nötrdü ama gözlerinde öfkenin titreşimini yakaladım.

"Ne kadar da uygun," diye gürlledi Lorian. Sert bir bakışla onu kıstırmıştı.

Haklıydı. İddiaya göre kraliçe, iki kızı bulmaya çalışmıştı. en çok ihtiyacımız olan eserler. İkisini de bulamadı ve buraya eli boş döndü.

"Canavarlarını ürettiği yerle aynı yerde. Lyrishade adında bir maden."

Şimdi kalbim daha hızlı atmaya başladı. Eğer Regner canavarlarını orada tutarsa, tılsımı çalarken aynı zamanda onları öldürebilirdik.

"Bize bildiklerini anlat."

"Oğlumu görür görmez."

Güldüm. Kaliera'nın burun delikleri alevlendi ve ona bir adım daha yaklaştım. "Açık konuşayım. Sana güvenmiyoruz. Regner'ın seni buraya bu hikâyeyle göndermediğini nereden bileceğiz? Sana gerçekten sırtını dönmüş olsa bile, onun yakın çevresine bir kez daha ulaşmaya karar vermenin yolu bu olabilir. Senin sözüne güvenerek adamlarımı riske atmayacağım."

Ağzını açtı ve ben başımı salladım. "Tılsımı alır almaz oğlunu göreceksin ve halkımızın tuzağa düşmeyeceğinden emin olacağım."

"Bize her ayrıntıyı anlatacaksın, yoksa oğlunun ölmesini sağlarım," dedi Madinia. "Muhtemelen bir kaza gibi görünmesini sağlayabilirim. Jamic benden hoşlanıyor, biliyorsun. Arkadaş olduğumuzu düşünüyor."

İrkildiğini sakladım. Madinia boş tehditler savurmazdı. Ama hepimiz arasında Jamic'in en çok güvendiği kişiydi, özellikle de onun hayatını kurtardıktan sonra.

Yapmazdı. Onu arkadaşı olarak gören birini öldürebileceğine inanamıyordum. Soğukkanlılıkla değil.

Ama Kaliera kesinlikle öyle olduğunu düşünüyor gibiydi. Uzun bir süre Madinia'ya baktı.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım," dedi. Sonunda kendine olan güveninin bir kısmını kaybetmişti - her ne kadar yanlış olsa da.

Bir parçam neredeyse onun için üzülmüyordu. İnkâr etmek iyi hissettirmiyordu.

ya da Madinia'nın hayatlarını tehdit etmesine izin vermemeliydim. Ama artık sevdiğim insanları kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Ve asla riske atmazdım

Kaliera'nın güvenilirliğine dayanan bu insanlar.

Lorian, "Yalan söylediğini anlarsam seni yavaş yavaş öldürürüm," dedi.

Lorian'la yüzleşirken gözleri kısıldı ama yanaklarının rengi soldu. Oğlunu seve seve koz olarak kullanmakla kalmayacak, onu hiç düşünmeden öldürecek. Gözlerindeki soğuk vaat bunu açıkça gösteriyordu. Verdiği tek ve keskin baş işaretinden o da bunu biliyordu.

"Önemli olabilecek başka bir şey daha öğrendim," dedi hemen. "Bana güvenilebileceğinizi kanıtlamak için şimdi size anlatacağım."

"Peki," dedi Madinia. "Anlat bize."

"Madende saklanırken, iki Eprothan muhafızının canavarların kökenleri hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Lorian, "Regner onları yavruyken, ebeveynleri avlanmaya gittiğinde çaldı," dedi.

Kaliera başını salladı. "Anlamıyorsunuz. O madende çok fazla canavar vardı. Binlerce. Ayrıca, sana saldırdıklarını duydum.

Binlerce daha. Hizmetçiler konuşur." Elini salladı. "Muhafız, fae gardiyanlarından birinin -bir kadın- Regner'a kendi bölgesinden yaratıklar verdiğini söyledi." Lorian'ın gözlerine baktı. "Güldü ve başına gelecekler hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyledi."

Lorian'ın yüz ifadesi değişmedi. "Tüm söylediği bu muydu?"

Kaliera başını salladı. "Seni bağlantıya geçirebileceğim biri var. Madenlere seyahat eden başka biri. Tılsımın nerede olduğunu biliyordu."

"Peki o kim?" Ben sordum.

"Korsan kraliçenin kardeşi. Adı Pelysian. O da Regner'ın ölmesini istiyor."

"Peki," dedim. "Onunla nasıl irtibata geçebileceğimizi yaz ve bilgileri kapındaki muhafızlardan birine ver."

Lorian bana elini uzattı, ben de tuttum. Üçümüz birlikte dışarı çıktık.

Yan odadan gelen sesleri duyabiliyordum. Marth bir şeyler söyledi, Galon ve Rythos da karşılık olarak güldüler.

"Eğer yalan söylemiyorsa, Conreth'in adamlarını günlerce tılsımı aramaktan kurtardı," dedim.

"Lyrishade, yakınlardaki küçük bir köyden sonra kontrol etmeyi planladığımız bir sonraki yerd. Conreth'in o kadar kuzeyinde artık pek fazla adamımız yok," dedi Lorian. "Görünüşe göre kendi eğitilmiş grubumuzu göndermemiz gerekecek."

Madinia başka bir şey söylemedi. Sadece döndü ve sinsice uzaklaştı. Gördüğü dehşeti hayal bile edemezdim. Belki de... belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Peki ya müdür?"

Lorian'ın gözleri dümdüz oldu. "Kaliera bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor olabilir. Sylvielle'in güçlü müttefikleri var - Regner'ın bunun doğru olup olmadığını bilemez. Eğer Conreth kanıt olmadan ona karşı bir hamle yaparsa, müttefikleri onunla birlikte yürümeyi reddedecektir."

"Zirvede bize katılmayı reddetti."

"Evet. Ve şimdi, bu seçim çok daha şüpheli görünüyor. Conreth'e bir mesaj göndereceğim. Aptal değilse, tam bir soruşturma riskine girmek yerine ön saflarda bize katılmayı kabul edecektir."

Conreth'i artık bu soruşturmanın gerçekleşmesini sağlayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Başka bir şey daha var," dedi Lorian. Öne doğru bir adım atarak çenemi kavradı ve bana baktı. "Seninle evlenmek istiyorum."

Sözleri o kadar beklenmedikti ki kızardım ve muhafızlara baktım. Duyma yetilerini kaybetmiş gibi dosdoğru önlerine bakıyorlardı. Lorian'ın kolundan tutarak onu koridorun sonuna doğru çektim.

"Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık?"

Onu odalarımıza yönlendirmeme izin verdi, ama içeri girdiğimiz anda, sırtarak beni duvara yasladı. O geniş, mutlu sırtışlardan biriydi.

nadiren görebiliyordum. O sırtışın görüntüsünü ezberledim ve sakladım.

"Seninle burada evlenmek istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Gromalia'da mı?"

"Krallığımıza gidene kadar beklemeyi tercih edersen, bekleyebiliriz," dedi. "Ama sevdiğin herkes yakında burada toplanacak. Hepsi son kez bir arada olacaklar - muhtemelen bu savaş bitene kadar."

Bu düşünce ağzımı kurutmuştu. O haklıydı. "Herkesin katılabileceğinden emin olmak istiyorsun." Çünkü sevdiğimiz daha fazla insanı kaybetme ihtimalimiz vardı.

"Seninle her zaman, her yerde evlenirim," dedi. "Ama başımıza geleceklerle yüzleşmeden önce bir günlük neşe ve mutluluğu hak ediyoruz."

Ona baktım, bakışlarım keskin elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi, o delici yeşil gözleri beni izlerken çok niyetliydi. Ağzı kavisliydi ama kara kaşlarının arasında minik bir çizgi oluşmuştu.

Evet dememi istedi. Bu onun için önemliydi. Hem de çok.

O zaman fark ettim ki, bir yerlerde geleceği hayal etmeyi bırakmışım. Geleceğimizi düşünmeyi bırakmıştım.

Bu yüzden, diğerleri savaştan sonra ne olacağından bahsederken başımı sallayarak eşlik etsem ve yüksek sesle planlar yapsam bile, büyük bir parçam bunun gerçekleştiğini görmek için burada olacağıma gerçekten inanmıyordu. Özellikle de artık hiçbir gücüm olmadığına göre.

Sanki hayatta kalacağımı varsaymak için kaderi sınıyor gibiydim. Yaptığım onca şeyden sonra. Öldürdüğüm onca insan, tanrılara meydan okuduğum onca yol.

Lorian biliyordu.

Savaş sonrasına kadar beklemeyip hemen evlenmemiz konusundaki ısrarının altında bu bilginin ne kadarının yattığını merak ediyordum. Bana birlikte yaşayacağımız hayatı hayal ettirmeye çalışıyordu. O uyuşmuş yanımı hayata döndürmeye çalışıyordu.

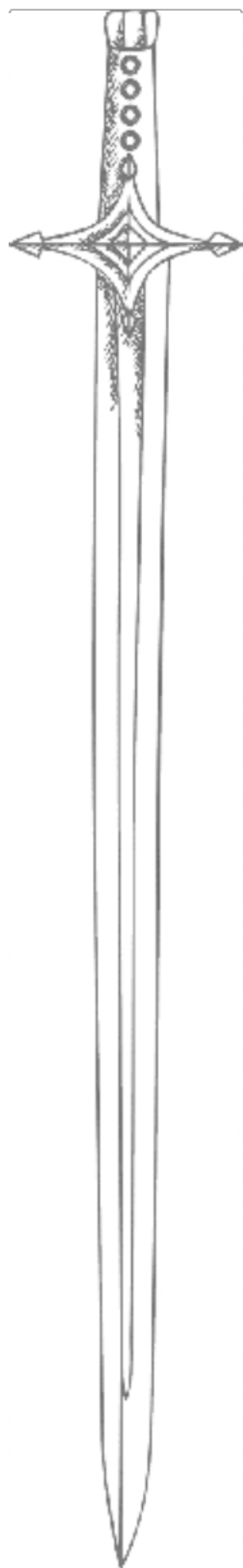
Ve başarılı oluyordu.

"Rekja kabul ederse..." Başladım, sonra gözlerimi ona diktim. Bu yüzden ortadan kaybolmuştu. "Ona zaten sordun, değil mi?"

Alnıma bir öpücük kondurdu ve uzun bir süre öylece kaldı. "Elbette öyle."

13

Prisca

Elean ve Daharak ertesi gün Rekja'nın kalesine yerleştiler. Korsan kraliçesini gemilerinden uzakta görmek tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi ve kalede dolaşırken yüzündeki şaşkın ifadeden aynı şeyi hissettiği anlaşılıyordu.

Onu gördüğüm anda kollarımı Telean'a dolamıştım. Söylemediğimiz çok şey vardı ama aramızda hala sert sözler varken ikimizden birinin öleceğini düşündüğümde hissettiğim o hastalıklı korkuyu asla unutmayacağım.

Sırtımı okşadıktan sonra Lorian'la mırıldanmak için uzaklaştı. İlişkimiz hâlâ çatırdıyordu ama düzelecekti. Bundan emin olabilirdim.

Tüm müttefiklerimize haber gönderilmişti. Planlarımızı tamamlamak ve savaşa hazırlanmak için Rekja'nın kalesinde buluşacaktık.

Dört gün sonra, Tibris, Demos ve Asinia sabah erkenden geldiler. Yanlarında Tor diye tanıttıkları bir adam getirmişlerdi. Demos, Regner'in korumalarını onu öldürebilecek kadar zayıflatmak için elimizdeki tek şansı bulmuştu.

Kendimi Tibris'e attım, ona sarılırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyordu. Beni kucakladı, ancak Demos nefesimin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldandığında bıraktı.

Demos beni öyle sıktı ki neredeyse nefes alamayacaktım. Bir şekilde *daha da* mı kaslanmıştı?

Asinia yıllardır olmadığı kadar sağlıklı görünüyordu. Cildi güneşin etkisiyle koyulaşmıştı ve sanki kendisiyle yeni bir rahatlık seviyesine ulaşmış gibi kolayca hareket ediyordu. Kollarını bana doladı ve sımsıkı sarıldık, uzun dakikalar boyunca bir o yana bir bu yana sallandık.

Etrafıma bakındım. "Vynthar nerede?"

İfadesinin üzerinde bir bulut dolaşıyordu. "Bilmiyoruz, Pris. Onu en son Ardanor'da gördük ve sonra... o zamandan beri ortalıkta görünmedi."

Midem bulandı. Vynthar onunla ilk karşılaştığımnda beni dehşete düşürmüştü. Ama şimdi... şimdi onu bir arkadaş olarak görüyorum. "Sence o..."

"Eminim iyidir," dedi Demos. Eğer *iyiyse*, o zaman sadece... gitmişti.

Belki de yeterince şey yaptığına karar vermişti. Yeterince verdi. Skyrionlar asi köyüne saldırdığında hayat kurtarmıştı. Onları güvende tutmak için Asinia ve Demos'la birlikte gitmişti. Umduğumdan çok daha fazlasını yapmıştı.

Ama keşke ona teşekkür edebilseydim. Keşke veda edebilseydim.

Tor biraz kestirmek için ortadan kayboldu ve geri kalanımız birlikte yemek yedik.

hikayeler ve kahkahalar. Söze dökülmemiş bir anlaşılmaya göre, hiçbirimiz gördüğümüz dehşetten ya da uğradığımız ölümden bahsetmiyorduk; öğleden sonra savaş hakkında konuşmak ve stratejimizi planlamak için buluşacaktık. Biz yemek yerken Lorian diğerlerine Marth'ı Daharak'ın gemisinde uyurgezer bir halde küpeşteye doğru giderken bulunduğu zamanı anlattı. Galon onlara güvertede antrenman yaparken devrilmiş bir fıçının üzerine düştüğümü ve bir fareyi rahatsız ettiğimi anlattı. Sıçan bana doğru hızla ilerledi ve gidecek başka yerim olmadığından yukarı *çıktım*; çılgınca sallanan en yakın ipe tırmandım. Tutunacak yerimi kaybedince düşüşümü yavaşlatmak için ellerimi kullandım.

Halat yanığı.

Asinia bize Demos'un ölümden döndükten sonra yatmaktan yorulduğuna nasıl karar verdiğini anlattı. İnatçı kardeşim bayılmadan önce çadırdan dışarı iki adım atabilmişti. Bir kütük gibi düşmüş ve Tibris'in sert kafasını bir kez daha iyileştirmek zorunda kalmasını sağlamıştı.

Tibris sırtarak isyancılardan birinin -Regner'in ordusundan kaçmış bir askerin- kadınların savaş alanında görülmemesi gerektiğini yüksek sesle ilan ettiği zamanı hatırlattı. Asinia sakince arbaletini almış ve adamın elindeki bira bardağını vurmıştı.

Saatler sonra, diğerleri toplantıdan önce dinlenmek için odalarına döndüklerinde, Tibris beni buldu. "En son ne zaman yürüyüşe çıktın?"

Kaşlarımı çattım.

"Benimle geliyorsun."

Elimi tutup beni kalenin içine doğru çekerken güldüm. Birkaç kişi yaklaştı ve her seferinde onların önünü kesti. "Lorian'a sor," diye talimat verdi.

Kimse onun sözlerinden memnun görünmüyordu. Onları suçlayamazdım. Lorian benim yükümü hafifletmek için elinden geleni yapıyordu ama aptalca sorular sorulduğunda hırlamaya meyilliydi.

Ve pek çok sorunun aptalca olduğunu düşünüyordu.

Tibris'e başımı salladım ama ağabeyim değer verdiği kişilerin genel sağlığı söz konusu olduğunda sorumluluk almaktan çekinmezdi. İyileştirme içgüdülerini görmezden gelmek çoğu zaman imkânsızdı.

Rekja'nın bahçeleri, kalenin çekişmelerinden ve politikasından dünyalar kadar uzakta, dingin bir sığınak gibiydi. Tibris beni dolambaçlı yollardan geçirirken,

Renklerin ve kokuların yemyeşil dokusu beni sardı ve kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını aldı.

Uzun, zarif ağaçlar başımızın üzerinde bir yaprak örtüsü oluşturuyor, dalları esintiyle hafifçe sallanıyordu. Altlarında çiçek tarhları morlar, kırmızılar ve sarılardan oluşan bir cümbüşle dolup taşıyordu. Nemli toprağın topraksı kokusunu içime çektim.

arnavut kaldırımlı yol boyunca ilerlerken akciğerler.

Buna ihtiyacım vardı.

Bahçenin özel bir köşesine vardığımızda, Tibris bir gül ağacına kollarını çatmış, sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyordu. Kafasını kaldırıp gözlerimle buluştu.

Tanrım, ona tekrar bakabilmek çok güzeldi. Onu duymak. Hayatta ve zarar görmemiş olduğunu görmek.

"Beni korkuttun," dedim. "Seni tuttuklarını öğrendiğimde."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Tibris'in sesi tuhaf bir şekilde düzdü ve ona baktım. "Ne oldu?" "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. Gözleri ciddiye. "Bana her şeyi anlatabilirsin," dedim.

"Bunu biliyorsun." Yutkunarak başını salladı. Ama ayaklarına baktı.

Avuçlarım nemlendi. Hasta mıydı? O kampta başına kötü bir şey mi gelmişti?

Tibris gözlerimle karşılaştı. Sanki hoşuma gitmeyeceğini düşündüğü haberleri vermek için kendini hazırlıyordu. "İsyancıların kampındayken Birisi."

Kalbimi sıkan yumruk çözüldü. "Hepsi bu mu? Tanrım, Tibris, beni korkuttun."

Bakışları benimkinde sabit kaldı. "O kadar basit değil, Pris. Herne."

"Herne... kamp lideri mi?"

Ellerini ceplerine sokarak sertçe başını salladı.

Göğsüm bir kez daha sıkıştı, midemde mide bulandırıcı bir hisle birleşti. Artık görebiliyordum - gözlerindeki bakıştan, yüzündeki özlemde. Kardeşim aşık olmuştu. Ve hak ettiği destekleyici tepki yerine, siyasi sonuçlardan hoşnutsuz olmamı bekliyordu.

Dönüşüğüm kişi bu muydu? Gözlerim yandı.

Tibris kaskatı kesildi. "Özür dilerim. Bunu ben planlamadım. Tanrılar... o da planlamadı. Rahatsız edici olduğunu biliyorum ama o bizim tarafımızda, Pris."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Tibris ona işkence ediyormuşum gibi baktı. "Eğer birlikte olmamız imkânsızsa, bana söyle."

"Ve gitmesine izin mi vereceksin? Öylece?"

Çenesinde bir kas kasıldı. Hayır, kardeşim Herne'nin gitmesine izin vermezdi. Ama benim onaylamadığımı düşünürse aramızda kalırdı.

"Özür dilerim, Pris. Ona aşık olmak istememiştim. Tıpkı senin Lorian'a aşık olmak istemediğin gibi. Kızgın olduğunu anlıyorum-"

"Dur."

Elini saçlarının arasından geçirdi,

"Kızgın değilim. Sinirli değilim. Senin adına mutluyum." Gözlerini bana dikti. "Mutlu görünmüyorsun."

"Ben de... incindim," diye itiraf ettim. "Çünkü politikayı senin önüne koyacağımı düşündün. Ve aynı zamanda neden böyle düşündüğünü de anlıyorum. Hayatımın geri kalanında rüyalarımın girecek seçimler yaptım." Midem çalkalandı. Bu seçimler neredeyse bütün bir köyün melezler ölmüştü. Bu seçimler beni savaşın bu kritik anında gücümden yoksun bırakmıştı. Bakışlarımı kaçırdım, gözleriyle buluşamadım. "Neden böyle düşünmüyorsun?"

"Herne'nin adamları beni vurdu," dedi. "Beni rehine olarak tutmaya karar verdi, böylece sana istediğini yaptırabilecekti."

Sözlerine rağmen gülümsedim. Sanki onu kabul edip etmeyeceğime karar verebilmem için Herne'nin tüm kötülüklerini ortaya dökmesi gerekiyordu.

Tibris bana aşık olduğunu söylediği anda Herne'yi kabul etmişim.

Kardeşim bu kelimeyi daha önce hiç söylememişti. İma bile etmemişti.

"Asileri hayatta tuttu ve Eryndan'ın kamplarına saldırmasını neredeyse imkânsız hale getirdi. O iyi bir lider Tibris, seni neredeyse öldürtüyor olsa bile. Onu hala bizim tarafımızda istiyorum. Ve... eğer o senin için doğru kişiye, ikinizi de destekleyeceğim."

Sırıışı tüm yüzünü aydınlattı. O zaman anladım. Bu savaşın ortasında, kardeşimle bu anı yaşayabildiğim için çok ama çok minnettardım. Bu dünyada hâlâ iyilik vardı. Sevgi hâlâ vardı ve her yerdeydi.

Ben de sıırıttım. "Ondan hoşlanacak mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İlk başta değil. İnatçı, kibirli, asabi... Bilirsiniz, Madinia'ya hiç benzemiyor."

İnledim. "Onlardan iki tane. Tam da ihtiyacımız olan şey."

Tibris sadece güldü. "Toplantı için geri dönsek iyi olur."

Bu da durumumuzun gerçekliğine geri dönmek anlamına geliyordu. İçimi çektim. "Gidelim o zaman."

Kaleye doğru geri yürürken Tibris sessizleşti. "Ne oldu?"

"Bu Vicer. Sence öldü mü Pris?"

"Hayır. Bence Vicer zeki ve şanslı biri. Her şeyden sağ çıkmayı başardı. bu sefer, sonuçta." Doğruca inkâra gittim. Ama Vicer'in o köyde vurulduğunu gerçekten hayal edemiyordum.

Toplantılarımızın çoğu için kullandığımız büyük oturma odasına gittiğimizde, en son gelen bizdik ve Lorian benim için ayırdığı koltuğu işaret etti. Dinlenmiş, neredeyse rahatlamış görünüyordu ama ben otururken her santimetrekaremi taradı.

Tor oturma odasına göz gezdirirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bakışlarının aramızdaki masanın pırıl pırıl parlayan ahşabını, bakımlı bahçelere bakan pencereleri çerçeveleyen ve mücevherli bağlarla tutturulmuş kalın perdeleri ve üniformalı hizmetkârlar tarafından masaya yerleştirilmiş zarif hamur işi tabaklarını taramasını izledim.

Tor'un gözlerindeki bakış bana Lesdryn'daki ilk birkaç günümü hatırlattı. Şehirlerde yaşayacak kadar şanslı olanlarla bizimki gibi köylerde yaşayanlar arasındaki farkları karşılaştırırken hayranlık ve tiksinti arasında kalmıştım.

Sonunda bana dönüp baktığında, Tor'un bakışları elbisemde takılı kaldı ve yüzünde tiksintiyle karışık bir ifade belirdi. Ona bu elbisenin ödünç alındığını ya da içinde otururken benim de en az onun kadar rahatsız hissettiğimi söylemenin bir faydası yoktu.

Galon, Rythos, Marth, Lorian ve ben masanın uzun kenarına oturduk. Daharak, Telean, Demos, Natan ve Asinia karşımızda oturuyordu. Natan ve Demos sessizce konuşuyorlardı ve Demos'un yüzünde bir gülümsemenin hayaleti dolaşıyordu. Madinia odanın kenarlarında geziniyor, ara sıra pencereden dışarı bakıyordu.

Pencere.

Blynth ve Hevdrin masanın diğer ucunda derin bir sohbete dalmışlardı; Rekja ve birkaç danışmanı da onların karşısındaydı. Conreth de en güvendiği danışmanlarından birini, Meldoric adında bir adamı göndermişti.

Tibris Demos'un yanına oturdu, ben de Lorian'ın yanına oturdum. Herkes sessizliğe gömüldü.

Derin bir nefes aldım. "Hadi başlayalım."

Diğerlerine Rekja'nın kalesinde konuştuğumuz rahibeden bahsettim. Ve Regner'a nasıl sırt çevirdiğini. Daharak, eğer Regner'ı

Regner öldürüldüğünde, çalınan tüm büyü, kendilerinden alınmış olanlara iade edilecekti.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Madinia pencerenin yanındaki yerinden sordu.

Daharak omuz silkti. "Denemek zorundayız. Grimoire yok edilemez, bu yüzden tek umudumuz bu."

Diğerlerine karanlık tanrı Calpharos'tan ve büyü kitabını Regner'dan alıp saklamanın öneminden bahsetti - bu dünyanın barış umudu kalmadan önce.

"Bu çok iç karartıcı," diye mırıldandı Tibris.

Rekja ona eğlenen bir bakış gönderdi. "Sayılar konusunda ne durumdayız?"

"Savaşabilecek durumda on beş binden az insanım var," dedi Daharak acımasızca. "Regner pususunu iyi planlamış."

Kalbim sıkıştı. Daharak'ın kim olduğunu ilk öğrendiğimde teyzem bana seksen bin adama komuta ettiğini söylemişti. O zamandan beri bu sayının tam olarak doğru olmadığını öğrenmiştim. Regner'in saldırısından önce, savaşamayacak kadar yaşlı ya da genç olanlarla birlikte kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere seksen bin adamı vardı. Filosunu yerine yerleştirmek için binlerce insan gerekiyordu.

"Melez kampında savaşmaya hazır yaklaşık on yedi bin fae ve melezimiz var," dedi Blynth ve beni kasvetli düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Her gün daha fazlası katılıyor."

Hevdrin başını salladı. "Conreth, Verdion, Caliar ve Sylvielle ile pazarlık yapmaya çalışırken fae sayıları dalgalanıyor. Şu haliyle, savaşa hazırlanan yaklaşık yirmi bin fae var."

Yirmi bin Fae. Göğsümde umut kıpırdadı. Regner'ın sahip olduğu tüm fae demiri ve çalıntı güçle bile, bir fae savaş alanında en az iki insan askerine bedeldi.

Tüm gözler Rekja'ya çevrildi.

Sandalyesinde dimdik oturdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Regner topraklarımıza yürüdüğüne göre, umduğum kadar çok asker ayıramayacağım. Halkımızı korumak için yeterince iyi konumlandırıldığımızdan emin olmamız gerekecek."

Kalbim sıkıştı. Regner'ın Gromalia üzerine yürümek için şimdi seçmesinin bir başka nedeni daha vardı. Böylece Rekja'nın ordularımıza katkıda bulunacak daha az insanı olacaktı.

Yüzümde gördüğü şey karşısında başını salladı. "Seninle birlikte savaşa yürüyeceğiz. Ama sadece otuz bin asker verebilirim."

"Toplam seksen beş binin biraz altında," diye mırıldandı Lorian yanımda.

İnsanlardan sayılar olarak bahsetmekten hoşlanmıyordum. Bu askerlerin her birinin bir ailesi ve onları seven arkadaşları vardı. Ve biz onlardan sanki birer araçmışlar gibi bahsediyorduk.

Kraliyetin gerçekliği bu muydu? Gücün? İnsanlar, kaybedilen ya da sonsuza dek değiştirilen hayatları umursamadan yerlerine yerleştirilen piyonlardan biraz daha fazlası mıydı?

Bu düşünce beni hasta etti.

Eğer bunu yaşamış olsaydık, bunun bir daha asla yaşanmaması için ne gerekiyorsa yapardım.

"Zathrian'ın hâlâ yirmi bin melezi var," dedi Galon. "Lanetli Şehir yakınlarında kamp kurmuşlar."

"Ya Regner?" Sessizliğin içinde sordum. "Son rakamları nedir? Şimdi mi?" Rakamlar ne olursa olsun, daha kötüsü de olabilirdi, diye hatırlattım kendime. Eğer Gromalia ile müttefik olsaydı, yok edilirdik.

"Yüz altmış bin, artı bize karşı kullanabileceği ne kadar yaratık varsa," dedi Demos sessizce. "Son tahmini bu sabah aldım."

"Artı Zathrian'ın ordusu," dedim acı acı.

Demos başını salladı, yüz ifadesi gergindi. Yanındaki Tibris parmaklarını masaya vurdu ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

"Yüz seksen bin asker," dedi Natan. "Bu bir katliam olacak."

"Zathrian'ın melezlerine ihtiyacımız var," dedim. Eğer sayımızı yüz beş bine çıkarabilirsek, artı Herne'nin asileri ve Conreth'in pazarlık edebileceği ekstra fae'lerle birlikte, bir şansımız olabilirdi.

"Büyüğünüzün söylediği şey yardımcı oldu. Orivan sizden gelen bir mesajı okumayı kabul etti," dedi Blynth.

Zathrian'ın generali, Blynth'in iyi bir adam olduğunu söylediği kişi. Bir sadık.

O orduyu kuzenimin elinden almak için tek umudumuz olabilirdi. Ve Tymriel sonunda işe yaradığını kanıtlamıştı.

Blynth'e baktım. Bana hafif bir gülümseme verdi. "Eğer ona bir mesaj gönderirsen, içeriğini kendine saklar."

"Bugün ona yazacağım," dedim. Bu şimdiye kadar göndereceğim en önemli mesaj olacaktı.

Blynth dikkatle öne doğru eğildi. "Adamlarından kuzeninin kampında geri çekilmelerini istese bile, yine de geçebilmen gerekecek.

Eprothan sularına ve kampın yakınına yanaşın. Eğer sizi tanırlarsa, kuzeninizin atış mesafesine yaklaşamazsınız."

"O kısmı bana bırakın," dedi Lorian.

Tor'a döndüm. "Demos neden yardımına ihtiyacımız olduğunu açıkladı mı?" diye sordum. "Açıkladı. Ama planın zayıf görünüyor."

Bu plandaki en önemli ve en riskli rollerden birine sahip olmasının beklendiği düşünüldüğünde, yeterince adil bir özetti.

"Seçeneklerimiz tükendi," dedi Madinia. Tor'a bakarken gözleri parladı, tiksintisi burnunun kırıışmasından anlaşılıyordu.

"Ve ben senin son çaban olacağım."

"Regner'ın Eprotha'daki tüm melez kampına tam olarak ne yaptığını duymak ister misiniz?" Madinia mırıldandı. "Sana Regner'ın Eprotha'daki Gömülmesine yardım ettiğim küçük çocuğu, her an sırtımızda oklar hissetmeyi beklerken ormanda yarı kucakta taşınmak zorunda kalacak kadar kederli hamile annesini?" Yaklaştı. Herkes sessizliğe gömülmüştü. "Belki de size demir muhafızlar güvenli bir yere kaçmayı düşünenleri avlarken ormanda yankılanan çığlıklardan bahsetmeliyim."

"Hayır." Tor yutkundu. Ama başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı. "Ama benden hayatımı riske atmamı bekliyorsun ve bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorsun."

Ağzımı açtım ama Marth çoktan konuşmaya başlamıştı. "Hayır, bilmiyoruz. Ama biliyoruz ki hiçbir şey yapmazsak, bu kıtadaki her melez ve fae'yi dehşete ve ölüme mahkum etmiş oluruz. Tüm bunları duyabiliyorsanız, ailenizi ve arkadaşlarınızı Regner'in zindanında kaybedebiliyorsanız ve ölmeden önce aç bırakıldıklarını ve işkence gördüklerini biliyorsanız... yabancıların hayatlarını kurtarmak için her şeyi riske atan insanlar olduğunu biliyorsanız..." Sesi kesildi ve sonra başını eğdi. "Tüm bunları duyup yardım etmeyi reddedebiliyorsan - ve hayatının geri kalanında, ne kadar sürerse sürsün, aynada kendi gözlerinle karşılaşmaya devam edebiliyorsan - o zaman bu odaya ait değilsin."

Tor'un yüzü kızardı. Nefesimi içime çektim ama Marth kollarını göğsünde kavuşturarak diğer adama ters ters bakmakla yetindi.

Demos ayağa kalktı. "Yeter," dedi. "Tor'un bizi dinlemeye istekli olması bile başlı başına cesurca bir davranış."

Tor onu görmezden geldi. Asinia'nın eli Demos'un elini tutacakmış gibi seğirdi.

Rekja ayağa kalktı ve Tor'un bakışları ona kaydı. "Kararını çabuk ver. Hepimizin hayatı buna bağlı olabilir."

Ona yaptıklarımız hiç adil değildi. Hiç kimse omuzlarında bu kadar çok hayatın yükünü taşımayı hak etmiyordu.

Rekja bana döndü, uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. "İki şey var. Birincisi, babam Regner'la buluştuğunda, topraklarımızın güney ucuna yakın bir fae adasının hükümdarıyla yaptığı bir anlaşmadan bahsetti."

Anlamak bir anımı aldı. Ama Rythos boğazının arkasından garip bir ses çıkardı. "Quorith."

"Evet. O adanın hükümdarı Regner ile bir anlaşma yaptı. Bu konu, bariyerler yıkılmadan önce Regner ve babam arasında bir akşam yemeğinde konuşuldu. Babam savaştan sonra adayı kendisi için istiyordu. Regner ona adayı alabileceğini söylemişti."

Damarlarımda sıcak bir öfke dolaşıyordu. Verdion bir aptaldı. Ellerinde binlerce insanın kanı olan bir aptal.

Rythos sanki karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu. Elleri titremeye başladı ve yüzünü ellerine gömerek sessizce kendini konuşmadan uzaklaştırdı.

Rekja bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Generallerimle özel olarak görüşmek üzere ayrılıyorum."

Demos'a baktım. Rekja'nın danışmanlarıyla birlikte odadan çıkışını izliyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bakışlarını bana çevirdiğinde, bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceği hemen belli oldu.

"Bir seçim yapmalısın, Prisca."

"Ne tür bir seçim?" Bazen sanki günlerim seçimlerden ibaretmiş gibi geliyordu. Ve bu seçimlerin her birinin acımasız, çoğu zaman ani sonuçları vardı.

"Vicer. Şu ana kadar kendisinden hiçbir haber alamadık. Madinia onu en son gördüğünde..." Bakışları ona kaydı.

Madinia başını salladı, yüz ifadesi ifadesizdi. "Demir muhafızlarla savaşmak için ayrıldı. Yalnız."

Gözlerim acıdı. "Onun öldüğüne inanıyorsun."

"Aksini öğrenene kadar öldüğünü varsaymalıyız," dedi Demos. "Vicer akıllı biri ve Eprotha'nın o bölgesini iyi biliyor. Bir şans var Hâlâ hayatta, yaralı ya da diğer melezlerin güvenli bir yere ulaşmasına yardım etmekle meşgul. Ancak durumun böyle olduğunu öğrenene kadar ona güvenemeyiz."

Vicer sıradan biriymiş gibi davranmak için kendimi zorladım. Tanıdığım biri değil. Yıllarca melezlerin hayatlarını kurtarmaya yardım etmiş biri.

Vicer'in öldüğünü varsayacak olursak, o zaman onsuz ilerlememiz gerekirdi. Ancak kurtarmaya çalıştığımız melezler için Vicer birçoğunun tanıdığı ya da en azından adını duyduğu kişiydi. Yıllardır şehirde onlar için savaştığını ve bağlantılarının Gromalia ve Eprotha'ya kadar uzandığını biliyorlardı.

"Bağlantılarının güvenebileceği kişiler için bana önerilerinizi iletin ve eğer üç gün içinde kendisinden haber alamazsak, birini seçelim..."

Yerine geçme kelimesini söyleyemedim. Yanımda Lorian kolunu omuzlarıma doladı. "Daha fazlasını öğrenene kadar geçici olarak onun görevlerini yerine getirecek biri," dedi.

Ona baktım. Vicer'in öldüğünü düşündüğü belliydi. Ama beni bu varsayımdan uzak tutmak için çok dikkatli davranıyordu.

Tibris boğazını temizledi. "Nereye gitmemi istiyorsun, Pris?"

Bunu zaten düşünmüştüm. "Geçide gitmenizi istiyorum. Kampa doğru kaçmakta olan melezler... Vicer'in kendi şifacıları olduğunu söylediğini biliyorum ama her şey hazır olur olmaz mümkün olduğunca çok melezi bu kıtadan göndereceğiz. Birçoğunun iyileşmeye ihtiyacı olacak."

Gözlerini bana dikti ve ne düşündüğünü biliyordum. Onu güvende tutmak için gönderdiğimi. Çünkü o bir insandı.

Ona başımı salladım. "Başka bir sebep daha var. Asric Geçidi'ne gidersen Herne'nin de seninle geleceğini umuyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Onu orada mı istiyorsun? Neden?"

"Söylediklerinize bakılırsa, isyancılar kendilerini gizleme konusunda istisnai ve kamplarının fark edilmesinin neredeyse imkânsız olmasını sağlamışlardır. Daha fazla insan o kampa gittikçe, o kampın izlerini bırakmaya başlayacaklar. seyahat."

Tibris'in ifadesi netleşti. "Herne'ye bir güvercin göndereceğim."

Kapı çalındı. Madinia bir adım attı ve kapıyı açtı.

"Marth adında biri için mesaj var," dedi haberci. Bir yanağında uzun bir kesik vardı. "Ve güvercininizin değiştirilmesi gerekiyor. Neredeyse gözümü çıkarıyordu."

İç çektim. Marth'ın hırçın bir güvercini olduğuna güven.

Devasa bedenini yavaşça çözdü, odanın içinde dolaştı ve adamın elinden mesajı alarak ona bir altın verdi. "Teşekkür ederim."

Marth mesajı okudu ve yüzündeki kan çekildi. Tenimi bir ürperti kapladı, kalbim bir sonraki atışında tökezledi.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Rothnic'in ne üzerinde çalıştığını biliyorum. Casuslarımız sonunda bilgiyi öğrendi. İçlerinden biri yakalandı ve öldürüldü. Ama ikisi Eprotha'dan kaçmayı başardı."

Lorian gerildi ve sabırsızlığının dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Regner'in en sevdiği Patrik'in büyüyle korku yaratma konusunda bir yeteneği vardı.

Sonunda Marth kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. "Yarattıkları silah... duvarları yıkıyor. Her türlü korumayı."

Aman Tanrım. Fae toprakları, Quorith, *Lyrinore*.

O koşullara ihtiyacımız vardı. Korumalar olmasaydı, deniz yılanları saldıramazdı ve melez krallığı istila edilirdi. Fae toprakları da öyle. Ve insanlarımız öldürdü.

Sanki tarih tekerrür ediyor gibiydi.

"Regner bize her cepheden saldıracak, değil mi?" Dudaklarım uyuşmuş bir halde söyledim. "Kuvvetlerimizi bölecek, Rothnic'in bulduğu her türlü silahı kullanacak ve tüm koşullarımızı yıkacak. Topraklarımızı savunmakla o kadar meşgul olacağız ki strateji belirleyemeyeceğiz."

Sessizlik.

"Anlamıyorum," dedi Asinia. "Bu koşullar çok eski. Rothnic onları yıkmanın bir yolunu nasıl bulmuş olabilir?"

"Casuslarımıza göre, koşullar kapalı kalmayacak. Sadece geçici olarak başka bir dünyaya kaydırılacaklar."

Madinia alay etti. "Başka bir dünya mı?"

Demos tek kaşını kaldırdı. "Kendini bu dünyanın merkezi olarak görüyor olabilirsin ama başkalarının da olması mantıklı."

İçimi çektim. Tıpkı gökyüzünün mavi olması gibi, Demos ve Madinia da birbirlerinden hiç hoşlanmayacaklardı. Demos'un yanındaki Asinia ona uyarıcı bir bakış attı. Ağzı seğirdi, gözleri ısındı.

İşte bu ilginçti.

"Dikkatinizi tekrar çekebilir miyim?" Marth ısırdı.

Ona baktım ve göğsümün içinde bir şeyler çatırdadı. Kısa bir süre önce, Marth diğerleriyle dalga geçer, atmosferi hafif tutar, dehşet ve korkuya teslim olmamıza izin vermezdi. Cavis'in ölümünden beri, kendisinin kasvetli ve neşesiz bir versiyonuydu.

"Burası koğuş." Masanın üzerindeki meyve kâsesinden bir elma aldı ve sağındaki parşömen parçasının üzerine koydu. Bizim dünyamız. "Rothnic kullanır

onun silahı." Elmayı parşömenden uzağa, masanın üzerine koydu. "Koğuş hâlâ var ama artık bizim dünyamızda değil. Geçici - güç her zaman kaynağına geri çekilir."

"Yani Rothnic koğuşlarımızı değiştiriyor. Ne kadar süre bu şekilde kalacaklar?"

Marth omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu silahın ve onu kullanan kişinin gücüne bağlı. Muhtemelen Regner her ikisine de çalabildiği kadar çalıntı güç aşlamıştır."

Dehşet midemi çukurlaştırdı ve panik boşluğa düzgünce kaydı.

Yavaşça ayağa kalktım. "Asric Geçidi'ni Regner'ın askerlerinden temizlemenin zamanı geldi. Sonra da Fae topraklarından -ya da başka bir krallıktan- ayrılmak isteyen melezleri Geçit'e doğru hareket ettirmeye başlayacağız."

Regner o askerlerin öldüğünü öğrenecek ve anında misilleme yapacaktı ama başka seçeneğimiz yoktu. Masumları korumak zorundaydık.

Rythos bir elini çenesinde gezdirdi, yüz ifadesi ciddiye. "Korumalar olmadan Quorith'i ele geçirecek. Sadece gemilerimizi etkisiz hale getirmek için bile olsa. Benim gitmem gerek. Halkımıza babamın ne yaptığını ve bunun sonuçlarının ne olacağını anlatmalıyım."

Başımı salladım ama göğsüm sıkıştı. "Yalnız gitmeni istemiyorum." Gözlerinde bir parça sabırsızlık titreşti. "Pris-"

"Lütfen, Rythos."

Kaşlarını çattı. "Peki."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Madinia.

Kapının yanında durdu, duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu. Belki de Rythos'la gitmeye gönüllü olmak onun için bu kadar çok... birliktelikten kaçınmanın bir yoluydu. Madinia hakkında bildiğim bir şey varsa o da yalnız olmayı tercih ettiğiydi. Melez kampından döndüğünden beri de farklıydı. Gitmeden önce bazı yönlerden yumuşamış gibi görünüyordu. Şimdi ise duvarları bir kez daha sağlam bir şekilde yerine oturmuştu.

"Teşekkür ederim."

Rythos itiraz etmedi, sadece sert bir şekilde başını salladı.

Madinia, "Sana Rothnic'i öldürmemiz gerektiğini söylemiştim," diye düşündü.

Lorian ona bir bakış fırlattı. "Eğer Rothnic o gece ölmüş olsaydı, Jamic'i serbest bırakamazdık."

Hevdrin şu ana kadar çoğunlukla sessiz kalmıştı ama o anda boğazını temizledi. "Güçlerimizi bölmemiz gerekiyor."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Bu beni daha da mutlu etmedi.

Lorian başını salladı. "Son tılsıma ihtiyacımız var. Eğer Kaliera'ya güveneceksek -ve oğlunu istediğinden eminiz- o zaman madene girmek için daha büyük bir gruba ihtiyacımız olacak."

Demos sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eğer burası gerçekten Regner'ın canavarlarını ürettiği yer ise, mümkün olduğunca çoğunu yok etmenin bir yolunu bulmalıyız."

Galon, "Şimdiye kadar birçoğunu dışarı çıkarmış olacak," dedi. "O zaman Hem isyancı kampına hem de Sorlithia'ya yönelik saldırılar, onları zaten kullandığını açıkça ortaya koydu."

"Katılıyorum," dedi Demos. "Ama yine de ona bir darbe indirebiliriz." Bakışları benimkilerle buluştu ve o daha kelimeleri söylemeden midem gerildi. "Ben gitmek istiyorum."

Bu çok ama çok tehlikeli olurdu. "Başka bir yerde daha faydalı olacağınızı düşünmüyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Şimdilik stratejimiz aynı kalacak. Tılsımı alacağım ve sen Zathrian'ın icabına baktıktan sonra seninle buluşacağım. Çünkü planladığın şey bu, değil mi Pris?" Ağzının bir tarafı kıvrılmıştı ama gözlerinde mizah yoktu.

Oda sessizliğe gömülmüştü.

"Evet," diye itiraf ettim. "Her şeyin farklı olmasını dilemenin zamanı geçti."

Demos başıyla beni onayladı. "Hevdrin haklı," dedi diğer adama bakarak. "Zathrian'ın kendi halkımızı bize karşı kışkırtmasını göze alamayız. Ama Regner tüm cephelerden saldırırken, sadece savunmada kalmayı da göze alamayız. Tılsım olmadan bu iş bitmez."

Kimseyi şaşırtmayan Asinia ayağa kalktı. "Ben de onunla gidiyorum."

Demos ona uzun uzun baktı ama itiraz etmedi.

"Yanınıza almak için on kişi seçin," dedim onlara. "Güçlü fae ve melezler."

Kimse konuşmadı. Ama odaya yeni bir enerji girmişti ve benim bununla karıncalandı. Neredeyse Lorian gücünü kullanmadan önce havanın çatırdamasına benziyordu. Korkuyla karışık bir beklenti hissiydi, başka bir şeyle karışık. Belki de kararlılık.

"Ben yaparım," dedi Tor sessizliğin içinde. Yüzü griydi ve alt dudağı titriyordu, sonra onu sıkılaştırdı. "Sana yardım edeceğim."

Gözleriyle tanıştım. "Teşekkür ederim."

Sadece başını salladı ve arkasını döndü.

Kararını vermişti. Dikkatimi Blynth'e yönelttim. "Ordumuza dönmeni ve savaşa hazır olduklarından emin olmanı istiyorum."

Başını salladı. "Tamamdır."

Lorian ayağa kalktı. Oda tekrar sessizliğe büründü.

"Sizleri burada bir araya getirmek istememizin bir başka nedeni daha var. Savaşın ortasında bile, neşe için zaman ayırmak önemlidir. Karanlıkta umudun ışığımız olmasına izin vermek. Zirvenin olduğu gün Prisca'ya evlenme teklif ettim. Bu savaşta ne olacağını bilmiyoruz. Ama neşelenmek için zaman ayırmalıyız.

Ya hayatlarımızı kutlarsınız ya da Regner kazanır." Lorian o anda bana baktı ve ben de gözyaşlarımı kırpıştırdım.

"Bizimle kutlama yapmanı istiyoruz," dedim. "Yarın, hepimiz ayrılmadan önce."

Gülümsemeler yayıldı, birkaç tezahürat koptu ve odadaki sessiz dehşetin bir kısmı kayboldu. Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Lorian bu yüzden şimdi evlenmek istiyordu. Hepimiz ayrılmadan önce son bir kez birbirimizin arkadaşlığından zevk alma şansı. Aşk ve birbirimizi kutlamak için.

Rythos ve Galon Lorian'ın sırtını sıvazladılar. Bu duyuru onlar için sürpriz olmamıştı ama bana sırttılar.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana ilk sarılan Marth oldu. "Senin adına sevindim, Pris."

"Teşekkür ederim. Sorlithia'da hayatta kaldığınız ve burada olduğunuz için de teşekkür ederim."

Bana hafifçe gülümsedi ve diğerlerinin bizi tebrik etmesine izin vermek için uzaklaştı.

Asinia ve Madinia'dan kalmalarını istemiştim ve biri parlak bir gülümseme, diğeri de ters ters bakarak beklediler.

"Yarın, düğünümüzde... Benimle birlikte durmanı istiyorum. İkinizin de."

Asinia'nın gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. Madinia'ninkini soğuk bir öfke doldurdu. Kalbim sıkıştı.

"Elbette Pris," dedi Asinia geniş bir sırtıyla. "Onur duydum."

Madinia yavaşça başını salladı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Küçük grubunuzun bir parçası olmayı hiç istemedim. Bu savaşı kazanıp gitmek için buradayım. O yüzden sizi önemsememi sağlamaya çalışmayı bırakın. Hepinizi."

Döndü ve dışarı çıktı.

MADINIA

Prisca'nın gözlerindeki hayal kırıklığı imgesinin yerini alacak bir dikkat dağıtıcı aramak için şatoda dolaşırken ruh halim karanlıktı.

Benden böyle şeyler istemeye hakkı yoktu.

Darnis'in minik yüzü gözlerimin önünden geçti. Ve birden o ormana geri döndüm, kollarımda bir çocuğun ağırlığı ve omuzlarımda sorumlu olduğum hayatların ağırlığı.

Ensemde soğuk bir ter oluştu. Bunun üzerinde duramazdım. Düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı. Bu savaştan sonraki planlarım gibi.

Korsan kraliçeyle konuşma vakti gelmişti.

Rekja hepimizi aynı kanada yerleştirmişti ama aranacak o kadar çok oda vardı ki Daharak'ı bulduğumda içimdeki hastalık hissi neredeyse dağılmıştı.

Okyanus manzaralı zarif bir oturma odasında oturuyordu. Suyu özlemle baktı. Ama yüzü kansızdı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Daharak'ın gözleri kıyıya yakın bir yerde demirlemiş olan filosunun çoğunda kaldı. "Binlerce insanımın denizde kaybolmasından başka bir şey mi demek istiyorsun?"

Yüzünü inceledim. Onu bu kalede gördüğüm andan beri sessiz, ciddi ve içine kapanıktı. Ama bu tepkisi farklıydı. Sanki aynı anda karnına yumruk yemiş, suratına tokat yemiş ve soğuk bir göle atılmış gibi görünüyordu.

Cevap vermediğimde "Silahı kullanamam," dedi. Sesi boştu, bomboştu.

Gemisinde yaptığımız konuşmanın anısı zihnimde canlandı.

"Bulmak için Prisca ile yaptığınız kan yeminini kullandığınız silahtan bahsediyorsunuz."

Başını salladı. Daharak genellikle dikkat çeken biriydi. Bir odaya girdiğinde insanlar onu fark ederdi. Şimdi, yine de, o görünüyordu bir şekilde azalmıştı. Omuzları çökmüş ve sanki içindeki yaşamın bir kısmı çekilmiş gibi daha küçük görünüyordu.

Onun yanına oturdum. "Bu silahı bu kadar özel yapan ne?"

Pelerininin cebine uzanarak mavi bir küre çıkardı. Camdan yapılmış gibi görünüyordu ama içindeki bir şey beni ürpertti. Hem ilgimi çekti hem de Daharak'tan onu tekrar yerine koymasını istedim.

"Söylentilere göre küreye tanrılar dokunmuş. Babam onu aradı, ondan önce de onun babası. Düşmanlarımız var ve silah neredeyse her şeyi yapabilir. Elbette gücünün sınırları var ama... bariyerin yıkılmasıyla birlikte kadim kan davamızın yeniden alevlenmesi an meselesi."

Daharak elini kaldırdı ve güneş ışığı pencereden içeri süzüldü. kürenin içinde mavi bir ateş yanıyormuş gibi görünmesini sağladı. "Sonunda her şey bitmiş olacaktı."

Söylemediği şeyleri dinledim. Daharak açıkça bu savaşı kazanır kazanmaz silahı düşmanlarını yok etmek için kullanmayı planlamıştı.

"Neden kullanamıyorsun?"

"Silahın yeri için biriyle anlaşma yaptım. Yıllarca yerini benden sakladıktan sonra, sonunda ölüm döşeğinde bana söyledi. Bahsetmeyi unuttuğu şey ise sadece temiz kalpli birinin onu kullanabileceğiydi."

Dudağımı ısırđım, sırtımmı gizlemeye çalıştım. "Kalbinin temiz olduğuna inanmıyor musun?"

Daharak bana zehirli bir bakış attı. "Korsan. Kraliçe. Yaptığım şeyler sana kabuslar gördürür. Bu da hayatımı feda etmek istemediğim sürece bunu kullanamayacağım anlamına geliyor." Ağzı acımasız bir gülümsemeyle gerildi. "Ve her ne kadar düşmanlarımın bedel ödemesini istesem de, bunu görmek için buralarda olmayı planlıyorum."

Bu gibi anlar tanrıların bizimle oynadığından emin olmamı sağlıyordu. Daharak Rostamir'in bunca yıldır peşinde olduğu ve düşmanlarına karşı bile kullanamadığı kadar güçlü bir silah.

Daha da kötüsü, hiçbirimiz onu kullanamadık. Saf kalp mi? Hepimiz öldürdük.

Öldürmüştüm ve bundan zevk almıştım. Keşke tekrarlayabilseydim. Muhtemelen yine yaparım.

İçimi çektim. "Prisca'ya söyleme."

Bu onun dikkatini çekti. Daharak'ın kaşları kalktı ve bakışları yüzüme yerleşti. "Neden?"

"Çünkü o aptal, herkesin iyiliği için kendini feda etmeye kalkışmak gibi aptalca bir şey yapacak ve Lorian sonunda kontrolü kaybedecek

ve onu bir yere kilitleyin. Dramatik olaylarla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

Gözlerinde mizah parıldadı. "Peki." Daharak küreyi tekrar ellerime bıraktı ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. "Belki de yeni hayatın sana bu silahı iyilik için kullanabilecek birini bulma fırsatı verir."

"Kalbim temizmiş gibi davranmayacak mıyız?" Daharak homurdandı.

Kapının yanında bir hareket hissettim. Kafamı çevirdim ve Daharak bir lanetle kendini ayağa fırlattı. Asinia gözlerini bana dikti ve bakışları elimdeki küreye takıldı. "Önemli bilgileri Prisca'dan saklamak bize yardımcı olmayacak."

Öfke keskin dişleriyle beni ısırды. "Şimdi de kulak misafiri mi oluyorsun, Asinia? Tanrıların, Lorian'ın hayatını onlardan çaldıktan sonra Prisca'nın gazaplarından kaçmasına izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Asinia'nın yüzündeki kan çekildi. Hiçbirimizin silahı kullanamayacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

Bir küfür savurarak önündeki sandalyeyi tekmeledi ve dönerek kapıya doğru yürüdü.

Kaşımı kaldırdım. Onun öfkesini pek görmemiştim. Belli ki baskıyı hisseden tek kişi ben değildim.

Asinia kapıyı arkasından kapattığında, "Yeni hayattan bahsetmişken, bu savaştan sonra ne olacağı hakkında konuşmak istiyorum," dedim.

Daharak başını eğdi. "Gerçekten hayatta kalacağımızı mı düşünüyorsun?" "Sadece aptallar öleceklerine inanarak savaşa girerler."

Güldü. "Hiç savaşmamış biri için akıllıca sözler."

Omuz silktim. Eprotha'da seyahat ederken, ani ve istenmeyen bir farkındalığa varmışım.

Beş parasızdım.

Kaliera'nın mücevherlerini Fae topraklarında satmış olmama rağmen -ki bu konuda yeterince takdir görmemiştim- bu fonlar ordularımızı donatmak için yapılan masraflar yüzünden yavaş yavaş eriyip gitmişti. Lorian da arkadaşları gibi katkıda bulunmuştu ve Conreth'in bile bu noktada kendi kasasına el attığından nispeten emindim.

Ama gerçek şu ki, savaşlar pahalıydı. Orduların silaha, yiyeceğe ve çadıra ihtiyacı vardı. Bu savaş sona erdiğinde, geriye çok az para kalacaktı.

Yeni bir kıtada yeni bir hayat istiyordum. Ama ben kesinlikle yoksulluk için uygun.

"İşte bu hesaplanmış bir ifade," diye düşündü Daharak. "Bunun üzerinde çalışman gerekecek."

Kaşlarımı çattım. Kısa bir süre önce, gerçek duygularımı ifadesiz maske benim için ikinci doğa olmuştu. Açıkçası, saraydan bu kadar uzun süre uzak kalmanın bana bir faydası olmamıştı.

"Bu Allah'ın belası savaş biterse yeni bir kıtaya ayak basmak yeterli değil," dedim.

Daharak beni izledi, kara gözleri serindi. "Ne istiyorsun?"

"Bir şekilde hayatımı kazanmak istiyorum. Geminizden indiğimde yeni bir hayata başlamak için yeterli param olmalı."

"Garip bir şekilde, seni güvertelerimi ovarken hayal edemiyorum. Muhtemelen sinirlenir ve tüm gemiyi ateşe verirsiniz."

Kontrol edemeden burnum kırıştı. Daharak bana sırtıttı. "Üzülme. Senin gibi yetenekli birine ihtiyacım var. Yeni hayatına başlamaya hazır olduğunda bir kese dolusu paran olacak."

Bu sefer dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim. Ama Daharak'ın sırtışı kayboldu. "Sözlerime kulak ver Madinia Farrow, çünkü bende annemin görüşünden küçük bir damla var. Eğer kalbini senin için canını feda edecek olanlara açmayı reddedersen, doğu kıtasına sadece bir kese dolusu parayla varamazsın.

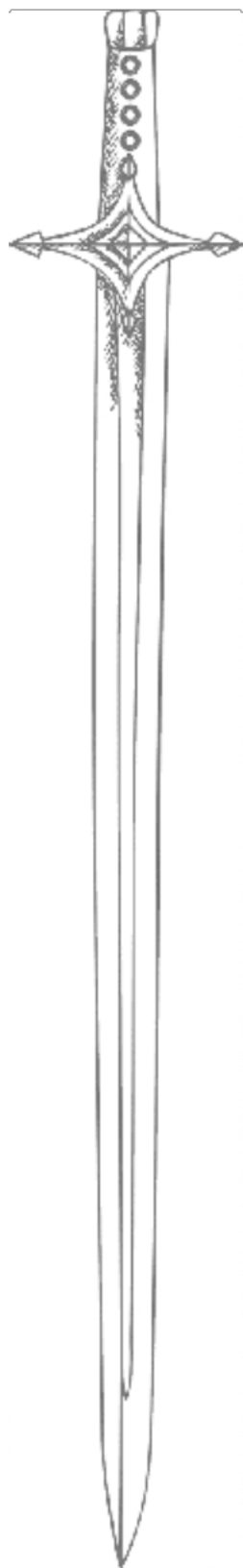
Ayrıca yanınızda pişmanlık dolu bir kalp taşıyacaksınız. Ve bu kalp hayal edebileceğiniz tüm madeni paralardan çok ama çok daha ağır olacak."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana keskin bir gülümseme verdi. "Duyguların bir zayıflık olduğunu düşünüyorsun. Ve bazen öyledir. Bazen bu duygular olduğunu sandığın her şeyi yiyip bitirir. Ama hissetmeyi, sevmeyi reddeden bir hayat? Bu bir zayıflıktan daha kötüdür. Bu bir travmadır. Duyguların tamamını hissetmeyi reddetmek, kendinizi kayıplardan korumak için sevincinizi inkar etmek? Çok şey bilmiyor olabilirim - annem gibi geleceğe dair gerçek bir bakış açısına sahip olmayabilirim - ama bir gün, sırtınızı dönüp durduğunuz o küçük neşe anlarının, sizi ayakta tutacağından hiç şüphem yok. O anlar seni canlı."

14

Prisca

Onreth düğünümüzden bir gece önce geldi. Ve yanında Jamic'i de getirdi.

C Belli ki Jamic'in eğitimi iyi geçmişti. Yüzüne biraz renk gelmişti. Gözlerindeki perili bakış kaybolmuştu ve artık tuhaf anlarda ürkmüyordu.

Ayrıca annesini de görmek istemişti. Lorian bundan hoşlanmadı. Doğrusu benim de hoşuma gitmedi. Kaliera tehlikeliydi. Ama Jamic ciddi bir şekilde onunla biraz zaman geçirmeyi talep ettiğinde, hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım.

Lorian, Conreth'in bu toplantılara gelebileceğinden emin değildi ama fae kralı doğru şekilde motive edildiğinde neredeyse her şeyi başarabilirdi.

Ayrıca, generalleri ve danışmanları onun yerine konuşsa bile, başkalarının onun katkısı olmadan savaş planları yapmasına izin verecek bir tip değildi.

Fae topraklarında kendi bölgelerini yöneten beş gardiyandan - Conreth hükümdar olarak - Thorn ve Romydan bize katılmayı kabul etmişti. Her ikisi de bariyeri yıkmak için bizimle birlikte savaşmıştı.

Sylvielle, Caliar ve Verdion yapmamıştı.

Şimdi, Conreth sevindirici haberler getirdi. Sylvielle sonunda bizimle savaşmayı kabul etmişti. Caliar ve Verdion reddettiklerini yinelediler.

Arsanlar krallarından gelen çağrıyı görmezden gelirken -Conreth'in bize dışlarını sıkarak söylediği bir şeydi bu- Rythos'un sonunda babasını durumumuzun ciddiyeti konusunda ikna edebileceğini umuyorduk.

Ama bugün... bugün, savaşın ortasındaiken olabildiğince savaşı düşünmemeye çalışacağım.

Çünkü bugün benim düğün günündü.

Rekja bize kalesine tam giriş izni vermiş ve bu günü en iyi şekilde değerlendirmemizi söylemişti. Tüm detayları hemen Lorian'a aktardım, o da başka birine verdi.

Orucumuzu açtıktan sonra Conreth odamıza geldi.

Lorian ve Conreth, savaş stratejisi dışında birbirlerinden uzak durmak konusunda sözlü olmayan bir anlaşma yapmışlardı. Conreth'in anlaşmayı bozması Lorian'ı şaşırttıysa

Bu anlaşmaya rağmen belli etmedi. Ama kardeşini izlerken gözlerindeki ihtiyatı fark ettim.

Conreth bana döndü. "Sana bir özür borçluyum."

Ne yazık ki ifadelerimi saklamaya Lorian kadar alışık değildim. Conreth'in ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Ben mi?"

"Evet. Benim yaptıklarım yüzünden Lorian'ın gözünüzün önünde ölmesini izlediniz."

İrkildim. Elimde değildi. Sadece kelimeler ve ben o gemiye geri döndüm. Lorian kardeşine hırladı ve beni kendine çekti.

"Ben iyiyim," dedim Lorian'a, parmağımı kaburgalarına sokarak. Bana şüpheli bir bakış attı ama kardeşine döndü.

"Benim yüzümden gücünü yasaklanmış bir şekilde kullanmak zorunda kaldın.

Ve şimdi, bu gücü kullanamazsın," diye devam etti Conreth. İfadesini soğukkanlı tutmaya çalışıyordu ama bundan rahatsız olduğu belliydi. En azından *benim* için açıktı. Lorian'ın ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

Conreth beni bekliyor gibiydi. Başımı salladım.

"Lorian haklıydı. Eğer birlikte çalışsaydık, Regner'ın generalini öldürebilirdim. Belki kuzenini öldürmeyi bile başarabilirdim. Bunun yerine, öfke ve hayal kırıklığının beni ele geçirmesine izin verdim ve Regner'ın ekmeğine yağ sürdüm. Siz daha iyisini hak ediyordunuz. İkiniz de."

İlk kez küçük bir umut damlası hissettim. Belki bir gün Lorian ve Conreth gerçekten yeniden kardeş olacaklardı.

Conreth, "Düğününüze katılmak isterim," dedi. "Biliyorum, ben Bunu hak ediyorum. Ama kardeşimi hayatının en mutlu günlerinden birinde izlemek istiyorum."

Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı. Lorian'ın kardeşini düğünümüze resmen davet etmediğini fark etmemiştim. Sadece bir müttefik olduğu için bile orada olacağının kesin olduğunu düşünmüştüm.

Lorian'a baktım. Gözlerinde hesapçı bir bakışla Conreth'i izliyordu.

Uh-oh.

"Evet," dedim.

"Bir şartla," diye mırıldandı Lorian.

Conreth'in ifadesi temkinli bir hal aldı ama başını salladı. "Renit'e ihtiyacım var."

Conreth'in kaşları ölümüne dövüşmek üzere olan iki beyaz tırtıl gibi birbirine yaklaştı. Ağzını açtı, gözlerini kardeşine dikti.

Ama durdu, derin bir nefes aldı ve düşündü.

Renit'in ne olduğunu bilmiyordum ama Lorian'ın gözlerindeki yoğunluğa bakılırsa bu çok önemliydi.

Odayı gergin bir sessizlik kapladı. Lorian'ın ifadesi rahattı, elleri cebindeydi. Ama nefesini tuttuğundan oldukça emindim.

Conreth'in ağzı buruştu. "İyi. Geçici olarak. Çok geçici olarak."

Lorian gülümsedi ve bir şekilde hafiflemiş görünüyordu. "O halde kardeşim, törende görüşürüz."

Conreth'in yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. İkimize de başıyla selam verdi ve dışarı çıktı.

Bakışlarım Lorian'inkilerle buluştu. Kardeşlerin barışması fikri her ne kadar hoşuma gitse de, Lorian'ın Conreth'in düğünümüze katılmasına izin vermek için onunla pazarlık yapmasının doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşünmüyordum.

"Güven bana," dedi Lorian, elleri gezinmeye başlarken yakınımı eğilip kulağıma sokuldu. "Birkaç gün içinde bana teşekkür edeceksin."

Biri kapıyı çaldı. O zeki ellerin dolaşmaya devam etmesi için vaktimiz olmasını dileyerek iç çektim. Lorian kısık bir hırıltı çıkardı ve ben de kendimi ondan kurtardım. "Bu Telean olmalı."

Teyzem elbisemi dikmek için Rekja'nın terzileriyle çalışmak konusunda ısrar etmişti. Muhtemelen Lorian'la fısıldaştığı şey de buydu.

Belli ki kapıyı açmamızın çok uzun sürdüğüne karar vermişti, Çünkü kapıyı kendisi açtı ve elleri kalçalarında sessizce durdu.

Tek bir sözsüz bakış sabırsızlığını pekiştirmeye yetti. Göğsüm hafifledi. Aramızda geçen her şeye rağmen, bugün için anlaşmazlığımızı bir kenara bırakmaya istekli görünüyordu.

Lorian'a baktım. Onu bir daha gördüğümde.

"Git, vahşi kedi. Ne kadar çabuk hazırlanırsan, o kadar çabuk tekrar kollarımda olursun." Beni kendine çekti ve ağzıma nazik bir öpücük kondurdu. Onun hissini içime çektim.

Telean boğazını temizledi ve ben de dudaklarına karşı güldüm. "Beni bıraksan iyi edersin."

Lorian içini çekti ve ben de kıpırdanarak Telean'ı odalarımızdan çıkarıp koridordan aşağıya, onun odasına kadar takip ettim.

Nefesim kesildi.

Pencerenin yanında üç elbise asılıydı. Benimki göz alıcı bir kehribar rengiydi, o ise Asinia ve Madinia için zümrüt yeşili seçmişti. Belli ki Lorian ona ikisinden de yanımda durmalarını istediğimi söylemişti.

O elbiselerden birine bakmak içimde hayal kırıklığı yarattı. Bu yüzden kendi elbiseme odaklandım. Ve Asinia'nınkine.

Telean odayı geçip onların yanında durdu ve sessizce beni izledi.

Lorian'ı geri getirmek için gücümü kullanma şeklimle ilgili tüm öfkesine rağmen, burada evlenmemi bile istemeden önce onunla birlikte çalıştığı açıktı. Ve ikimizin de gözlerinin rengini o seçmişti.

"Çok güzeller. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

İç çekti. "Söylediğim şeyler için özür dilemeyeceğim."

Bakışlarımı sessiz bir özür diler gibi asılı duran elbiselere doğru kaydardım. Beni görmezden geldi.

"Sanırım aşk hakkında hiçbir şey bilmeyecek kadar yaşlı ve acılı olduğuma inanıyorsunuz."

Ona kaşlarımı çattım. Hem Demos'u hem de beni ne kadar çok sevdiğini açıkça belli etmişti, o saçma sapan, sert üslubuyla bile. "Hayır. Hiç de öyle düşünmüyorum." Bir elini uzatarak yeşil elbiselerden birinin etek ucunu kontrol etti,

memnun bir mırıltıyla serbest bırakıyor.

"Benim de bir zamanlar büyük bir aşkım vardı. Onun hakkında konuşmuyorum. Onu düşünmemeye çalışıyorum. Ve sonra bu kararın suçluluğunu hissediyorum." Bana gülümsedi ve gözleri ondan hiç görmediğim bir neşeyle parladı. "Yorin bu konuda çok mutsuz olurdu. Adam çok güzeldi ve bunu biliyordu. Kaybımı herkese anlatmamı beklerdi."

Göğsüm onun için ağırırken bile dudaklarım kıvrıldı. "Ne oldu?"

"İşgal sırasında öldü. Bizimle buluşup ailenizle birlikte kaçması gerekiyordu. Bunun yerine, bir grup melez çocuğu korumak için geri döndü. Kaderini haftalar sonrasına kadar öğrenemedim. Her gün, bize katılacağı umuduyla uyandım." Telean'ın ifadesi kayboldu ve bir an için yaşından çok daha büyük göründü.

Boğazım sıkıştı. "Çok üzgünüm. İnanılmaz bir adama benziyor."

Başını salladı, gözleri dökmeyi reddettiği yaşlarla parlıyordu. "Ölümünü öğrendiğimde ve günlerdir kayıp olduğunu kabul etmek zorunda kaldığımda bile... onu geri getirmenin bir yolu olsaydı -ne kadar yasak olursa olsun- bunu yapardım. Hiç tereddüt etmeden. Belki de sana bu kadar sert davranmamın nedeni buydu. Çünkü aynı yolu seçeceğimi biliyordum ve bunun için acı çekeceğini de biliyorum."

Yaklaşan şeyin bilgisini engellemek için kendimi zorluyordum. Telean kullandığım büyünün bir nedenden dolayı yasak olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Ve tanrıların bunun için ağır bir bedel talep edeceğine. İlk başta bu bedelin melez kampının yok edilmesi olduğunu düşünmüştüm.

Ama... Daha kötüsünün geleceğini biliyordum. Lorian'a ölümler daha ne kadar musallat olacaktı? Onların varlığı akıl sağlığını yavaş yavaş bozacak mıydı?

"Nelayra?"

Derin bir nefes aldım. "Ben... Ben annemi gördüm. Zamanı geriye döndürdüğümde. Ve büyükannemi."

Telean'ın gözleri doldu. Ve ona her şeyi anlattım. Bana verdikleri küçük ışıklarla ilgili kısma geldiğimde, sesim kesilene kadar ağzı açık kaldı.

"Eğer bu olmasaydı, hayal gördüğünü düşünürdüm. Havasız kalan zihnin sana sadece o anda ihtiyacın olan halüsinasyonları vermiş."

"Ne yaptılar?"

"Parçalarınızın dağıldığını söylemişsiniz."

Başımı salladım ve o da hırıltılı bir nefes çekti. "Ruhunu kaybediyordun, Prisca. Annen ve büyükannen seni hayatta tutmak için kendilerinden yeterince verdiler."

Ağzım titredi ve gözyaşlarına boğulmamak için dişlerimle ağzımı sıktım. "Sence... Sence bu onları incitti mi?"

Bana titrek bir gülümseme verdi. "Bilmiyorum. Ama açıkça bunun doğru seçim olduğuna inanıyorlardı. Belli ki senin hayatına geri dönmeni ve sevdiğin adamı kurtarmanı istiyorlardı."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Beni affet," dedi. "Annemi özlüyorum. O benim en iyi arkadaşımdı. Aramızda yüzyıllar olması gerekiyordu."

Kendi gözlerim yandı ve o başını sallayarak gözyaşlarını sildi. "Senin gücün mü?"

"Hâlâ hissedemiyorum," diye itiraf ettim.

Gücüm olmadan bir savaşın ortasında kendimi ne kadar işe yaramaz hissettiğimi söylemedim. Tymedes saldırmak için beklerken Rekja'nın bana inanmayan bakışlarla bakmasının beni nasıl öldürdüğünü.

Telean iç çekti. "Sen gücünden daha fazlasısın Prisca. Regner'in ne kadar güce sahip olduğuna bir bak. Ve onunla neler yaptığına bir bak." Teyzem yanağımı okşayarak bana gülümsedi. "Gücün asla geri gelmese bile, görkemli bir kraliçe olacağından hiç şüphem yok."

Teyzemden bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Hâlâ gücüm için çaresizdim ama Telean kemiklerimdeki ağrının en kötüsünü almıştı. En azından bugün için.

Telean gülümsedi. "Şimdilik bu kadar yeter. Bugün mutlu bir gün. Şimdi seni hazırlayalım."

ASINIA

Prisca'nın Regner'in zindanından kaçmamıza yardım ettiği gün Demos değişmeye başlamıştı.

Sadece fiziksel olarak dönüşmemişti - gerçi her öğünde üç ya da dört çeşit yemek yemesini, kaslarının kıyafetlerinin dikişlerini zorlamasını izlemek... ilginçti.

Hayır, başka şekillerde de değişmişti. Bu değişiklikler o kadar belirgin olmayabilirdi, ama önemli değişiklikler onlardı.

Yavaş yavaş, Regner'in zindanında sık sık gördüğüm acımasızlığın bir kısmını bırakmaya başlamıştı. Öfkesi sessiz bir huzura dönüşmüştü - arada sırada sinsî mizah anlayışından da izler taşıyordu. Hâlâ Regner'in cinayetini, zaman zaman Lorian'ı bile şaşkına çeviren bir odaklanmayla planlıyordu. kaşını kaldırdı. Ama o da hayattan bir nebze olsun keyif alıyor gibiydi.

Tor'un varlığı... Bu neşeyi bastırmış, mizahı boğmuş ve her türlü memnuniyeti kendinden nefrete dönüştürmüştü. Bana baktığında Demos'un gözlerindeki o hınzır parıltı gitmişti. Şimdi o gözler boş ve karanlıktı. Altlarındaki gölgeler.

Bundan nefret ettim. Tor'un Demos'un tüm suçluluk duygusunu ve kendini aşağılamasını tekrar su yüzüne çıkarmasından nefret ediyordum. Benimle konuşmak yerine uzaklaşmasından nefret ediyordum.

Tor ile konuşmaları kısa ve kesik kesikti. Diğer adam arkadaşlıklarını yeniden canlandırmaya çalışmamıştı, ancak onu Tor'a bakarken yakalamıştım. Seyahat ederken ara sıra demolar yapıyorduk.

Artık kaledeydik ve birbirimizden kaçınmak için bolca alanımız vardı, Demos da tam olarak bunu yaptı. Ama kaçtığı tek kişi Tor değildi.

Ve tanrılar, acıttı.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim ve Prisca ile Lorian'ın odalarına doğru ilerledim. Bu benim en iyi

Arkadaşımın günü ve Demos'un nasıl mücadele ettiğini henüz fark etmemiş olsaydı, bunu gösteren ben olmazdım.

En azından bir gün gerçek mutluluğu hak ediyordu.

Kapıyı tıklatarak açtım ve duyabildiğim sesleri takip ederek yatak odalarından birine girdim.

Telean, Prisca'nın arkasında durmuş, saçındaki bir şeyle oynuyordu ve o kenara çekildiğinde sesli bir nefes aldım.

Prisca ruhani görünüyordu. Uzun sarı bukleleri gevşek bırakılmıştı, minik beyaz çiçekler örülmüştü. Ama nefesimi kesen, taktığı taç oldu.

Bunu daha önce bir kez görmüştüm; Eryndan'la buluşmaya hazırlanırken. Prisca rahatsızdı, hâlâ melez kraliçe rolüne karşı mücadele ediyordu.

Beyaz altın sarmaşıklardan oluşan ve pırlantalarla süslenen bant, zümrüt merkez parçasıyla alnının ortasına kadar iniyordu.

Telean belli ki bu duyurunun geleceğini ve Prisca'nın yanında kimin durmasını isteyeceğini biliyordu, çünkü Prisca, Madinia ve benim için elbiseler tedarik ederek kendi sihrini yaratmıştı.

Belli ki kimse Telean'a Madinia'nın reddettiğini söylememişti.

Prisca'nın elbisesi dolabın üzerinde asılıydı. Adını koyamadığım bir renkteydi; altın ya da bronz değil, ikisinin arasında bir şeydi. Diğer iki elbise de makyaj masasının üzerinde çiçek taçlarıyla birlikte yakınlarda asılıydı.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, Prisca ve ben düğünlerimizi planlamıştık. Ona, beni çiçeklerle taçlandığı sürece ne isterse giyebileceğimi söylemişim.

Şimdi, gülünç görünüyordu. Ama savaşırken bile, bu düğün bir zamanlar hayal ettiği gibi olmayacakken, Prisca yine de hatırlamıştı.

Telean sağ taraftaki elbiseye başıyla işaret etti. "Hadi o zaman. Giy de bir bakayım."

Telean ipeksi kumaşın düğmelerini iliklemek için arkama geçtiğinde Prisca'nın gözleri parladı.

"Çok yakıştı," dedi Telean ve ben de aynaya baktım.

Elbise koyu yeşil renkteydi ve ışık vurduğunda parılıyordu. Elbisenin kumaşı göğüslerimi nazikçe kavriyor, belimi kavriyor ve kalçalarımın üzerinden zarifçe düşüyordu; uzun kuyruğu yerde akıcı bir şekilde kayıyordu.

Çiçek tacını aldım ve başıma yerleştirdim. Prisca bana sırttı. "Mutlu musun?"

"Tabii ki."

Telean bize gülümsedi. "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz." Hâlâ yakınlarda asılı duran diğerk elbiseden bahsetmemeye özen gösterdiğibelliidi. Ara sıra Madinia'yı tokatlamak istiyordum. Ama o melez kampı saldırıya uğradığında orada değildim. Ve Tor'a söylediklerinden sonra...

Acı çekiyordu.

"Şimdi, sanırım gidip yerimi bulacağım."

Prisca eğildi ve Telean'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." Telean'ın gözleri parladı ve dönerek dışarı çıktı.

"Bu kadar mutlu olmak kadere meydan okumak gibi geliyor," dedi Prisca. "Herhangi bir şeyi kutlamak için. Ama... Lorian bana evlenme teklif ettikten sonraki günlerde, Cavis'in Rythos, Marth ve Galon'la birlikte orada olması gerektiğini düşünüp durdum. Ve düğünümüze başka kimlerin gelemeyeceğini merak edip durdum. Evlenip evlenemeyeceğimizi bile."

Elini tuttum. Düğün gününde bunları düşünüyor olmasından nefret ediyordum. "Bu anlar hatırlatıcıdır, Pris. Ne için savaştığımızı hatırlatır. Bize umut verirler. *Sen* bize umut verdin."

Prisca elimi sıktı, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim. Ve... Demos'u hayatta tuttuğun için sana doğru düzgün teşekkür edemedim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek olmadığını biliyorsun."

"Evet. Ama yine de yapıyorum. İki kardeşimin de bu kadar uzakta olması... korkunçtu. Yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek kendimi spiral yapmamaya zorlamak zorunda kaldım. Ama üçünüzün birlikte olduğunu ve birbirinizi güvende tutacağınızı bilmek... bu beni korkulardan kurtarmaya yetti."

Kapı açıldı. Döndüm ve Madinia'nın gözleriyle karşılaştım. Ve ona uyarıcı bir bakış attım. Eğer bugün Prisca'yı üzmeye cüret ederse...

Madinia'nın bakışları yanımdan kaydı. "Ben yaparım," diye mırıldandı. "O aptal elbiseyi giyeceğim. Hatta *onu* bile giyeceğim." Başımdaki çiçekten tacı görünce burnu kııştı ve ben de sırtışıımı bastırmaya çalıştım.

"Emin misin?" Prisca bir kaşını kaldırdı, sesi soğuktu. "Seni arkadaşım olman için *zorlamak* istemem."

Madinia dudağını büktü. Makyaj masasına doğru ilerleyerek çiçekli tacı aldı ve başına geçirdi. Sarhoşça bir tarafa doğru eğildi. "Şimdi mutlu musun?"

Prisca sırtıttı. "Biliyorsun, öyleyim."

Madinia soğuk su dolu bir fıçıya daldırılmış bir kedi gibi görünüyordu. Ama elleri tuniğinin arkasına gitti ve onu başının üzerine çekerek çiçek tacını daha da itip kaktı. Yardım etmeyi teklif ederdim ama muhtemelen hırlardı.

Deri taytı bir an sonra gitmişti ve çıplaklığını tamamen umursamadan Telean'ın kendisi için tasarladığı elbiseye uzandı.

Çıplakken Madinia kadar inanılmaz görünseydim, ben de umursamazdım.

Prisca'nın ağzı tam teşekkürü bir sırıtışa dönüştü. Ve sonra kendi elbisesine uzandı.

Elimi uzattım, o da bana tutmam için elbiseyi verdi.

Telean'ın bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama malzemenin Prisca'nın gözlerinin kehribar rengine uymasını sağlamayı başarmıştı.

Prisca cüppesini indirerek altındaki parıldayan bronz danteli gösterdi. "Vay, vay, vay," dedi Madinia, sesinden eğlence akıyordu.

Prisca'nın yanakları kızardı ama ben elbiseyi içine girmesi için tutarken bana göz kırptı.

Umutsuzca arkasına baktım. Eğitimli bir terzi olsam bile, kurdelelerin nasıl birbirine bağlandığını anlamak için bir dakikaya ihtiyacım olacaktı. Elbise yerinde.

"İzin ver," dedi Madinia ve ilk kez sesi yumuşaktı.

Madinia her bir yerden hangi kurdelenin geçmesi gerektiğini kolayca ayırt ederken geri adım attım. Elbise parlıyor, aşağıya doğru süzülüyor ve Prisca'nın vücuduna nazikçe yapışıyor. Minik, yanardöner mücevherlerle süslenmiş korsaj, ayrıntılı, girdaplı bir desenle parıldyordu. Yakası aşağıya doğru inerken, tüllü Eteğinin katmanları her adımında dalgalanıyor, nazik, dalgalı kıvrımlar halinde yere düşüyordu.

Prisca döndü ve ben de elbisenin arkasını inceledim. Cüretkâr bir şekilde çıplaktı, teninin üzerinden çaprazlama geçen karmaşık kurdeleler dışında. Bu kurdeleler hem vurgulama hem de gizleme gibi kışkırtıcı bir oyun oynuyor ve genel tasarıma gizemli bir unsur katıyordu.

Hiç şüphesiz, gördüğüm en güzel elbiseydi.

Prisca kolunu her birimize doladı. Bu neşeli günde Telean'dan başka hiçbir yaşlı kadının burada olmadığını fark ettim. Evlilik, hayat ya da aşk hakkında bilgelik aktaracak kimse yoktu.

Üçümüz de annesizdik. Hiç annesi olmamış Madinia için daha mı kolaydı? Yoksa en azından anılarım olan benim için mi daha kolaydı? Ya da belki de gerçeği öğrenmeden önce tanıdığı tek anneye duyduğu üzüntüyü öfkeyle maskeleyebilen Prisca için daha kolaydı.

Düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak yansımamızı inceledim. Birbirimize sahiptik. Madinia bile herkesi uzaklaştırma içgüdüsünü bastırmıştı. En azından bugün için.

Prisca'nın düşünceleri de benimkilere benziyor gibiydi çünkü gözleri aynada Madinia'ninkilerle buluştu. "Önemsediğin için üzgün değilim, Madinia. Çünkü senin gibi biri ilgilendiğinde... dünyalar değişir."

Madinia içini çekti. Sonra bir bukleyi Prisca'nın yüzünden uzaklaştırdı ve saçlarıyla oynadı. "Nefes kesici görünüyorsun," diye ilan etti. "Şimdi, o buraya gelip seni dışarı sürüklemeyi önce git ve o sahiplenici fae ile evlen."

Prisca güldü ve birlikte odadan çıktık. Dışarıda, Demos ve Tibris koridorda bekliyordu, ikisi de mükemmel oturan pantolonlar ve ceketler giymiş, saçlarını düzgünce taramışlardı. Demos... Onu gördüğümde nefesim kesildi. Öksürerek bunu gizlemeye çalıştım ve Madinia bana bilmiş bir bakış attı.

Prisca'nın her iki erkek kardeşi de birer kolunu uzattı ve Prisca onların arasında durarak kollarını her ikisinin kollarıyla birleştirdi.

Eğilerek yüzündeki taze gözyaşlarını sildim.

Gözlerim Demos'unkilerle buluştu. Bakışları yavaşça ayaklarımdan tüllü elbisemin boyuna, göğüslerimin üst kısmına doğru ilerledi ve boyalı ağzımda oyalandı. Sonunda çiçek tacıma ulaştı. Dudakları kıpırdadı.

Ona öldüren bir bakış attım ve gülümsemesi genişledi ama tek kelime etmedi.

Önce Madinia gitti, ben de onu koridor boyunca izledim ve uzun, geniş merdivenlerden aşağı indim. Merdivenin dibindeki kapılar açılmıştı ve dışarı çıkıp bizi bekleyen arabaya bindik.

Prisca ve Lorian tek bir şey istemişlerdi: Törenlerinin, tanıştıktan kısa bir süre sonra çok zaman geçirdikleri ormanda olmasını.

Araba şehir kapılarından çıkarken hepimiz sessizdik. Prisca hem gergin hem de tuhaf bir şekilde huzurlu görünüyordu; gözleri sakinken elleri titriyordu.

Sonunda araba durdu ve Madinia arabadan indi.

Eğildim ve Prisca'nın elini sıktım. "Seni seviyorum."

Bana titreyen bir gülümseme verdi. "Ben de seni seviyorum."

Biri nefes kesici bir melodi çalmaya başladı ve ben de arabadan dışarı çıktım.

Güneş ışığı tepemizdeki dalların arasından süzülüyor, çiçek yapraklarıyla kaplanmış çimenlerin üzerinde dans ediyordu. Toprak kokusu, açıklığı süsleyen sayısız kır çiçeğinin kokusuna karıştı ve esinti saçlarımı okşayarak başımızın üzerindeki dallardan sarkan kurdeleleri dalgalandırdı.

Madinia koridorda yürümeye başladı ve ben boynumu bükerek onun arkasından baktım.

Lorian, Marth, Rythos ve Galon'un yanında durdu. Sanki diğer tarafında biri duruyormuş gibi bakışlarını soluna kaydırdı.

Kalbim sıkışmıştı. Cavis'i yanında hayal ediyordu.

Ve gözlerinin, sanki ölmüş arkadaşşı özlü bir söz söylemiş gibi, bir eğlence pırıltısıyla parıldamasını izledim.

İçimde bir parça huzursuzluk vardı. Prisca, Lorian'ın gerçek olanla olmayan arasındaki ince çizgide yürüdüğünü biliyor muydu?

Ben de kendi yürüyüşüme başladım. Lorian sabırsızlandığı her halinden belli olan bir şekilde ayaklarını kaydırıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtıttım. Her hareketinde ışığı yakalayan koyu gece mavisi bir palto giymişti. Kenarları altın işlemelerle süslüydü, ipek gümüşten yeleği gövdesini sarıyor, düğmeleri parlıyordu parlatılmış yıldızlar gibi. Her ikisinin altına da bembeyaz bir gömlek giymişti. Pantolonu mükemmel kesilmişti, koyu renk kumaşı ceketinin ihtişamını tamamlıyordu ve içimden bir ses Telean'ın onu ziyaret edip bedeninin mükemmel olduğundan emin olup olmadığını merak ediyordu.

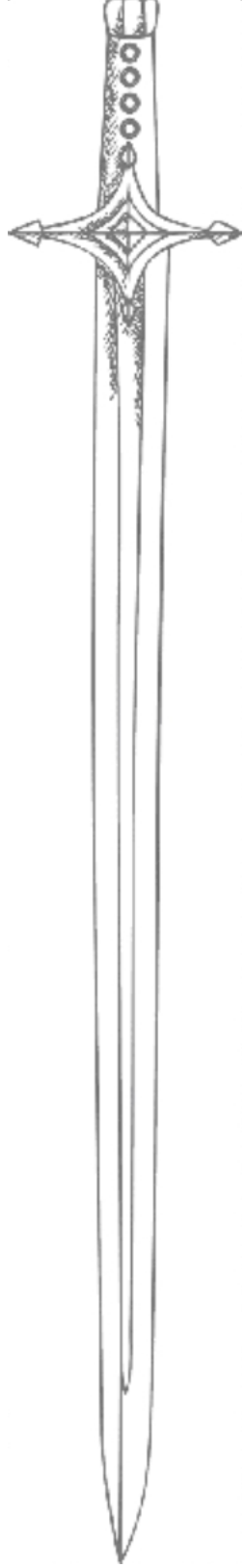
Madinia kenara çekildi. Ama ben hâlâ Lorian'ı izliyordum, yanımdan geçerken bakışları hayatının aşkına takıldı.

Kelimeler o bakışın özünü yakalamakta yetersiz kaldı. Kalbim bu manzara karşısında içimde kabaran sevinçli zapt edemeyecek kadar küçük görünüyordu. Şaşkın bir hayranlık ve şefkat dolu bir bakıştı bu, sanki Lorian Prisca onun kızıydı. Aşk, onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını açıkça ortaya koyan sağlıklı bir dozda sahiplenici şehvetle yumuşatılmıştı.

Prisca ona gülümseyerek karşılık verdi. Ve o anda, ölümü ve savaşı kısa süreliğine untabildim.

15

Prisca

Orian'ın gözleri benimkilerle buluştu ve nefes alma yetimi kaybettim.

LBana baktığında yüzünde o kadar çok ifade görmüştüm ki. Kızgınlık, mizah, şaşkınlık, şehvet, o kadar derin bir aşk ki böyle bir hayranlığa layık olup olamayacağımı sorgulamama neden oldu.

Ama şimdi bana sanki karanlıkla dolu bir gökyüzünde kalan son yıldızmışım gibi bakıyordu. Bana sanki boğuluyormuş ve ona hava verebilecek tek kişi benmişim gibi bakıyordu. Çaresiz, sahiplenici, aşk acısı çeken bir bakıştı bu.

Ben de ona aynı şekilde baktığımdan oldukça emindim.

Kalbim göğsümde dört nala atıyor, ellerim titriyordu. Ama gözlerimiz buluştuğu anda tüm sinirlerim kayboldu ve sadece neşeye yer kaldı.

Bu adamla çoktan çiftleşmişim ve artık ne olduğunu anlamaya başlamıştım. Bu bağın ne kadar derin olduğunu. Ama bana bunu vermek istemişti. Onun benim, benim de onun olduğumu şüpheye yer bırakmadan söyleyen bir tören. Her krallıkta. Tüm dünyada.

Galon bizimle evlenmeyi kabul etmişti. Lorian'ın kan bağı dışında her yönden babası olan ve o gün nehir kıyısında hayatımı kurtaran adamın bizi karı koca yapacak kişi olması doğru gelmişti.

Herkesi güldüren bir şey söyledi ama ben Lorian'a bakmakla meşguldüm. Yüzündeki o yarım gülümsemeyle bana baktı ve kalbim göğsümde yerinden fırladı.

Galon sesini yükseltti. "Bugün burada, savaş zamanında hayatın en büyük dönüm noktalarından birini kutluyoruz. Lorian ve Prisca'nın birbirlerine gözlerini açtıkları andan itibaren aşklarına tanıklık ettiğim için tanrılar tarafından kutsandım. Yine de... ikisi de tüm tanrılara yemin ederdi ki Aşk, hissetmeyi hayal edebilecekleri en son şeydi."

Galon genellikle az konuşan bir adamdı. Ancak bugün, dostlarımıza, ailemize ve müttefiklerimize onları kahkahalarla güldüren türden hikayeler anlattı.

Lorian'ın beni atını çalmaya çalışırken yakaladığı andan, sonunda nehir kenarında ona karşı gücümü kullanmayı başardığım ve dizimi taşaklarına vurduğum ana kadar. Galon belli ki diğerleriyle de konuşmuştu çünkü Lorian'ın beni Regner'in şatosunda başka bir adamla dans ederken izlerken ne kadar kıskandığından bahsetmişti.

Anlattıkları bana Lorian'ın zehirlendiğimde başucumda kalışını hatırlattığında gözlerim doldu. Korku, endişe ve kendimden şüphe kabuğundan çıkana kadar bana acımasızca zorbalık edişini. Lorian içimdeki gerçeği görmüştü; güçlü ve kararlı olduğumu ve geçmişimin geleceğimi belirlemesine izin vermek zorunda olmadığımı.

LORIAN

Prisca benim karımdı. Aynı zamanda benim eşimdi. O benim *her şeyimdi*.

Rekja'nın sunduğu düğün ziyafetinin tadına bile bakmadım, Prisca'nın iyi dilekçiler yaklaşıırken nasıl gülümsediğine odaklanmakla meşguldüm. Dudaklarını yaladı ve bakışlarım ağzına takıldı.

Neşeli bir melodi çalmaya başladı, müzisyenler çiftleri masalarından kaldırdı. Rekja bu kadar kısa sürede müzik ayarlamayı bile başarmıştı. Ona minnet borçluydum.

Prisca'nın elini tutarak parmak eklemlerini ağzıma götürdüm. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben de onun ilgisinin tadını çıkardım.

"Dans et benimle, vahşi kedi."

Bana gülümsedi ve onu masadan kaldırmama izin verdi. Çeşitli yönlerden birkaç kişi yaklaşıyordu. Onlara uyarıcı bir bakış gönderdim ve hemen konuşacak başka birini buldular.

Prisca ben ona dönüp bakana kadar elimi sıktı. "Düğün yemeğimiz sırasında misafirlerimizi korkutuyor musun?"

Ona en çekici gülümsememi verdim. "Seni özledim."

"Tam yanında oturuyordum."

"Başka insanlara bakıyordun."

Kahkahası çınladı ve onu çadırın uzak kenarına, müzisyenlere yakın bir yere çektim. Müzik yavaşladığında onu kollarıma çektim ve pürüzsüz, sıcak boynuna doğru öpücükler kondurdum.

Başını arkaya doğru eğerek bir mırıltı çıkardı ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Tanrım, onun tadı.

Başımı kaldırmak için kendimi zorladım, buğulu gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse onu omzumun üzerinden atacaktım.

"Mutlu musun?" Mırıldandım.

Bana sırtıttı. "Çok mutluyum, sanki yapmamamız gereken bir şeyi yapmışız gibi hissediyorum. Bu bir rüya gibi geliyor."

Etrafımızda dans eden çiftler gibi müzik de inip çıkıyordu. Onu daha da yakınıma çektim ve o da başını göğsüme yasladı. Gurur içimde kabardı. Kısa bir süre öncesine kadar, herhangi birine karşı şefkatli olma düşüncesi akıl almaz bir şeydi.

Kalbimi riske atma düşüncesi savunulamazdı. Şimdi ise bu kadından birkaç gün bile uzak kalma düşüncesi bana dayanılmaz geliyordu.

"Derimin altına pençelerini geçirdin, vahşi kedi."

Başını eğerek bana sırtıttı. "Bunu hak ettin. Emirlerin ve tehditlerinle çok huysuz ve acımasızdın." Sahte bir ürperti verdi. "Çok korkutucu."

Eğildim ve kulağının kabuğunu öptüm, nefesinin kesilmesinin tadını çıkardım. "Bana karşı durmakta hiç zorlanmadın."

"Ah, sorunlar vardı," diye mırıldandı, kulağını ısırduğımda güldü.

"Hey, sevgilim," dedi Rythos arkamızdan. "Araya girebilir miyim?" Onu görmezden gelerek Prisca'nın yanağına sokuldum. O da beni çimdikledi.

İçimi çektim. "Peki. Ama o zaman gidiyoruz. Herkesin konuşmasından ve sana bakmasından bıktım. Seni kendime istiyorum."

"Sahiplenici adam."

Uzaklaştım ama Rythos'a uyarıcı bir bakış atmadan önce değil. Prisca'yla asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Ama akıl sağlığını kaybetme ihtimaline karşı ona bunun sonuçlarını hatırlatmak iyi oldu.

İkisi de gözlerini devirdi.

Kendi düşünümde kendi karımla dans edemeyeceksem en azından içecek bir şeyler bulmaya hazırlanarak uzaklaştım.

"Surat mı asıyorsun, kardeşim?"

Conreth elleri kalçalarında bana baktı. İlk defa sözleri gerçek bir düşmanlık ya da alay içermiyordu. Gözleri dans ediyor, beni ona katılmaya davet ediyordu.

Prisca'nın ilgisini çekmek için yaygara koparan insanlara rağmen keyfim yerindeydi.

"Rythos," diye homurdandım ve Conreth sırtarak bana bir içki uzattı.

"Teşekkürler."

Bir süre dans etmelerini izledik. Rythos, Prisca'yı güldürmek için bir şeyler söyledi, gülümsemesi tüm odayı aydınlattı.

"Mutlu görünüyorsun," diye mırıldandı

Conreth. "Öyleyim."

"Eğer bu değişirse..."

Gözlerimiz buluştu. Yüz ifadesi rahattı ama teklifinin ne olduğunu anladım. Geri dönebileceğimi söylüyordu. Her şeyin eskisi gibi olabileceğini söylüyordu.

Doğruca gözlerinin içine baktım. Babamızın gözlerine.

"Bir doğum kazası beni bir fae prensi yaptı. Ve bu unvandan vazgeçtim çünkü başka türlü Prisca'nın yanında kalamazdım. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Kaşlarını çattı. "Bunu şimdi söylüyorsun. Unvanlar anlamsız değildir, Lorian."

Omuz silktim. "Ben bir fae prensiydim ve şimdi Prisca'nın eşi ve kocasıyım. Hangi unvanların benim için daha önemli olduğunu biliyorum. Hangi unvanları gururla taşıyacağımı ve

öleceğim güne kadar. Ayrıca, onun da kendine ait bir unvanı var." "Melez varis olarak unvanı mı?"

"Hayır." Dişlerimi gösterdim. "Benim."

Uzun bir süre sonra Conreth bana gülümsedi. "Sizde özel bir şey var. Bugün burada olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Başımı salladım. Karşılığında bir şey aldığımı belirtmedim ve Conreth de bundan bahsetmemeyi tercih etti.

Ama eli boynuna doğru kaydı. Tılsımlardan birini yavaşça çıkarıp bana uzatırken gerildim.

"Ne yapıyorsun?"

"İkisine birden sahip olmak benim için stratejik bir anlam ifade etmiyor." "O zaman birini güvendiğin bir fae'ye ver."

"Sen güvendiğim bir fae'sin."

"Benim sadakatim melezlere."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Evet ama biz hâlâ müttefikiz. Bu, ittifakın gücünden şüphe duyabilecek insanlarımız için böyle bir şeyi kanıtlıyor."

Yavaşça tılsımı aldım, başımın üzerine çektim ve sıcak bir şekilde titreşmeye başladı.

"Tamam."

Kaba ses tonum karşısında Conreth'in gülümsemesi genişledi.

Asinia yanımdan geçti, yüz ifadesi okunmuyordu. Onu izledim. Prisca'nın değer verdiği herkes artık benim de değerimdi. Bu bir süredir böyleydi ama bugün daha da önemli olduğunu hissediyordum.

"İzin verirseniz," dedim.

Conreth cevap verdi ama ben çoktan Asinia'nın elini tutarak uzaklaşmaya başlamıştım.

ASINIA

Sıcak bir el benimkini kavradı. Bir an için kalbim yerinden fırladı. Ama o Demos değildi.

"Mutlu musun Asinia?" Lorian beni müzisyenlere doğru yönlendirdi ve gitmek istediğim yönden onun seçtiği yöne sorunsuzca geçiş yapmamı sağladı.

Cevap vermemi bekliyordu. Bu Lorian'ın düğün günü için alışılmadık bir konuşma gibi görünüyordu. Yine de yarın hepimizin gideceğini sanıyordum. Artık doğru zamanı bekleme lüksümüz yoktu. Hiçbir şey için.

"Ne demek istiyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Prisca seni kız kardeşi olarak görüyor. Bu seni benim de kardeşim yapar."

Bu konuşmanın tuhaflığına rağmen gülümsedim. "İdare etmen gereken yeterince insan yok mu Lorian?"

Tek kaşının kibirli kavisine bakılırsa, muhtemelen yönetebileceği insanların sınırı olmadığına inanıyordu. Güldüm.

Lorian beni döndürdü ama hâlâ bekliyordu. "Ben... Ben... Sanırım mutlu olmak doğru kelime değil. Şu anda o kadar çok duygu hissediyorum ki, hepsi de içimde sürekli savaşıyor. Bugünkü gibi günlerde, *mutlu* gibi bir kelime neredeyse... ılık geliyor. Bugün hissettiğim şey bir tür meydan okuyan neşe. Yalan söyleyen bir duygu. Her şeyin yoluna gireceğini fısıldayan bir his. Çünkü nasıl olmasın ki?" Elimi herkesin dans ettiği alanı kapsayacak şekilde salladım.

İkimiz de diğerlerini izlemek için döndük.

Demos ve Tibris araya girmeden hemen önce Prisca Rythos'a bakıyordu -her iki tarafta birer tane- ve onunla birlikte müzik eşliğinde sallandılar. Ta ki Demos üçünün de kahkahalarla inlemesine neden olan bir şey söyleyene kadar. Yakınlarda, Daharak ve Madinia bol miktarda şarap içiyor ve... *kıkırdıyorlardı*.

Daharak'ın korsanlarından biri Marth'ı dansa doğru sürüklemişti ve Marth ona müstehcen bir göz kırparken Daharak ona baktı.

Rythos da Galon'a katılmıştı ve birlikte Marth'ı dikkatle izliyorlardı. Yüzlerinde sırıtışlar. Her yerde, fae'ler, melezler ve insanlar birlikte dans ediyor, yemek yiyor ve gülüyorlardı; bu savaşı kazanırsak geleceğin neye benzeyebileceğinin bir göstergesiydi.

"Bugün anılar yaratıyoruz," dedim boğazımdaki yumrunun etrafında. "Saklayabileceğimiz ve el üstünde tutabileceğimiz anılar. Savaşa doğru ilerlerken çıkarıp inceleyebileceğimiz anılar. Tüm bunları kaybedersek en yalnız, en soğuk gecelerde bizi kısa süreliğine sıcak tutabilecek anılar." Lorian'ın bakışları içime gömüldü ve ben de utanarak omuz silktim. "Duydum... Duydum."

Öldüğünüzde anılarınızın ölümü biraz daha kolaylaştırdığını duydum. Bu anılar zihninizde oynar ve sizi biraz rahatlatırmış. Eğer bu doğruysa ve kader benim zamanımın geldiğine karar verirse, umarım o anılar bugünü de içerir." Elimi Lorian'ın omzuna götürmeden önce tekrar salladım.

Bir mırıldanma sesi çıkardı ama bu bir anlaşma gibi görünmüyordu. "Sen... Sen..."

Ağzı seğirdi. "Öldüğümde anılarımı görebildim mi?"

Yüzüm alev alev yandı. "Doğru. Prisca zamanı geri aldı. Böylece hatırlamayacaktın."

"Bu tam olarak doğru değil." Gözlerinde eğlence titreşiyordu ve ağzımın açık kaldığını fark ettim.

"Ne oldu?" Nefes aldım.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Bir an Prisca bana doğru koşuyordu, sonra görüşüm bembeyaz oldu. Cavis'in yüzünü gördüm, kısa bir süreliğine. Ama hemen ardından Prisca geldi. Tek gördüğüm oydu. Tek görmek istediğim oydu. Ve sonra bildiğim tek şey, suyun içinde olduğumuzdu. Ölümün kendisini hiç hatırlamıyorum. Ama pişmanlık hissettiğimi biliyorum. Çok fazla pişmanlık." Durakladı, kaşları düştü. "Sanırım ölmenin en kötü yanı bu olsa gerek. Sevdiğin insanlardan ayrılmak ve pişmanlık duymak."

Lorian'ın bana söylediği en fazla şey buydu ve sözlerini düşündüm. Bizi tekrar döndürdü, bakışları arkamda gezindi ve şu şekilde ateş etti sahiplenici bir ışık. Kime baktığını anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu.

Gözlerimle bir kez daha buluştu. "Öldüğünde gördüğün şeyin hayatındaki anılar olduğunu sanmıyorum. Bence en çok özleyeceğin insanlar. Hayatınızı yaşamaya değer kılan insanlar. Ve bazen, eğer şanslıysan, kaderine meydan okuyup uğruna kalacağın kişiyi görürsün - eğer yapabilirdi." Bir kez daha omuz silkti, ama gözleri niyetliydi, ışık yüksek elmacık kemikleri ve sivri kulakları üzerinde dans ediyordu. "Neyse ki, kendinizi bu tür ölüm düşünceleriyle meşgul etmenize gerek yok. Bir daha çok çok uzun bir süre yaşayacaksınız."

Bu kıtanın mevcut durumu göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu. Tek kaşımı kaldırdım. "Peki neden?"

"Prisca'nın sana ihtiyacı var." Bana alaycı bir sırıtişla baktı ve ben de bu manzara karşısında hayrete düştüm. Daha birkaç ay önce böyle bir şey görme fikrine güler geçerdim.

Yüzünde mutlu ve rahat bir ifade vardı. "Ayrıca, bir kız kardeşim olması fikri çok hoşuma gidiyor," diye düşündü. "Bu senin uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağın anlamına geliyor."

Gözlerimi devirdim ama ona sırtımdan da kendimi alamadım. "Şimdi izin verirsiniz, gidip karımı geri almam gerekiyor." Gülümsedim. "Yerinde olsam onu buradan gizlice çıkarırdım." "Planlıyorum." Sinsice uzaklaştı.

Demos'un beni dansa kaldırmayacağı belli olduğundan -ve bu düşüncenin yarattığı acıyı görmezden geldim- başımı dik tutarak çadırın kenarına -ve ötesindeki ormana- doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" Tibris önüme çıktı. "Biraz hava almak istiyorum."

"Önce benimle dans et."

İçimi çektim. "Bu bir acıma dansı mı?"

"Evet. Herne burada değil. Bana acıyın."

Tibris'e sırtımdan. Ne demek istediğimi biliyordu. Ama yine de elini tuttum ve beni müziğe doğru götürmesine izin verdim.

"Lorian bunu duyurduğunda ben... bunu sorguladım," dedi. "Savaşa girmek üzereyken herhangi bir şeyi kutlamak neredeyse gülünç görünüyordu. Ama her zamanki gibi haklıydı." Tibris gözlerini devirdi.

Güldüm. "Prisca'yı hiç bu kadar mutlu görmemiş olmam da yardımcı oluyor."

Tibris bizi kaydırdı, böylece ikimiz de Prisca'nın Lorian'a gülerek elini tutuşunu izleyebildik. "Tanrım, umarım bir gelecekleri olur," dedi. "Umarım hepimizin olur."

"İnanacağız. Buna inanmak zorundayız, Tibris."

Yakınlarda, Rekja Thora'yı döndürdü ve Thora çevik bir hareketle kolunun altından sıyrılıp müziğin ritmine uyarak kalçalarını salladı.

"Onunla evleneceğini mi düşünüyorsun?" Tibris bakışlarımı takip ederek sordu. "Bence evlenmezse aptalın teki olur."

Tibris gerildi. Rekja'ya bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Ama gözlerim onun bakışlarını takip etti ve açık kapıdan tökezleyerek içeri giren adama kilitlendi, iki Gromalian muhafızı da yanındaydı.

Kalbim göğsümde gümbürdedi ve sırtışımdan yanaklarım aniden acıdı. Hemen Tibris ve ben gruba doğru yürümeye başladık.

Vicer yara bere içindeydi, zayıftı, üstü başı kir ve eski kanla kaplıydı. Bir kadın onu balo salonuna kadar takip etti, saçları birbirine karışmıştı, kıyafetleri de aynı durumdaydı.

O kadar rahatsız, o kadar mutsuz görünüyordu ki, kim olduğunu bildiğimden nispeten emindim.

Vicer sanki anlamakta zorlanıyormuş gibi balo salonuna baktı. Başlar dönüyordu ve Demos onun yanında belirdi, duyamadığım bir şeyler mırıldanırken sırtına bir tokat attı.

Vicer onu duymamış gibi görünüyordu. Hâlâ şaşkın görünüyordu.

Müzisyenler bir şeylerin ters gittiğini açıkça hissetmişlerdi çünkü çalmayı bıraktılar. Ve Vicer'in sözleri kalabalığın üzerinde yankılandı.

"Sen... kutlama mı yapıyorsun?"

Prisca döndü. Gözleri irileşti ve hemen ona doğru koşmaya başladı. "Vicer. Yaşıyorsun."

Kutlamaya doğru elini salladı. "Bu da ne böyle?"

"Düğünümüz," dedi Prisca dikkatle. "Yarın hepimizin ayrılması gerekeceğinden, Lorian ve ben şimdi evlenmeye karar verdik." Gelinden kraliçeye geçerek onu taradı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Vicer dalgınca başını salladı. Sanki tüm bu görüntüler ve sesler onun için çok fazlaymış gibi belli belirsiz şok olmuş görünüyordu.

"Peki bu kim?" Lorian kadına doğru başını sallayarak sordu. "Stillcrest ve ben bir anlaşma yaptık," dedi Vicer, sanki kendine gelmiş gibi kendisi. "Onu sana getiriyorum ve bir daha benimle konuşmuyor."

Stillcrest irkildi ve bunu hemen bir omuz silkme hareketiyle gizlemeye çalıştı. Ama herkes bunu fark etmişti.

"Peki beni neden görmek istiyorsunuz?" Prisca kadına sordu, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar soğuktu.

Stillcrest bir adım daha yaklaştı. Ve sonra Marth oradaydı. "Dikkatli ol," diye hırladı.

Stillcrest'in birine suikast düzenlemeye çalıştığından şüpheliydim ama onu yakından izlemenin ne kadar akıllıca olduğunu görebiliyordum.

"Ordunuza katılmak için geldim. Senin yanında savaşmaya. Eğer beni kabul edersen. Yaptığım seçimlerin ruhumda bıraktığı lekeyi çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Çenesi titredi ve Prisca'nın gözlerine bakarak çenesini sabitlemeyi başardı. "Kendi küstahlığım yüzünden kaybettiğim masumları geri getirmenin bir yolu yok.

Ancak canlarını alanların yaptıklarından pişmanlık duymalarını sağlamak için sizinle birlikte savaşmama izin vermenizi istiyorum."

Prisca'nın gözleri yandı. Bugünlerde öfkesini göstermesi nadiren oluyordu. İfadelerini kontrol etmeyi öğreniyordu. Stillcrest'e yaklaştı...

Ve yüzüne bir tokat attı.

Stillcrest'in başı yana savruldu, yanağı kıpkırmızı oldu.

Sarsıldım ve otomatik olarak bir adım öne çıktım. Ne yapmayı planladığımı tam olarak bilmiyordum ama Lorian ve Marth da aynı şeyi yapmıştı.

Ve sonra Prisca kollarını yüzlerce melezin ölümünden sorumlu olan kadına doladı.

Kaelin Stillcrest başını Prisca'nın omzuna yasladı ve bir bebek gibi ağladı. Nefesim ciğerlerimden titreyerek çıktı ve gözlerim yandı. Anlamıştım.

Kaelin kendini affetmeyecekti. O inanmazdı

Prisca hoşnutsuzluğunu belli etmeseydi onu affedebilir ya da ona saygı duyabilirdi. Tokat, söylenmesi gereken her şeyi söyleyen aleni bir aşağılamaydı. Prisca'nın onu sert sözlerle yıpratmasına gerek yoktu. Kadın bunu açıkça her gün, her an kendine yapıyordu.

Tokat, Stillcrest'in bir tür ceza hissetmek istediğini bilen bir kraliçenin hoşnutsuzluğu.

Ama kucaklaşma.

O benim en iyi arkadaşımdı. Kendi beceriksiz kan yeminimizi ederken köyümüzdeki fırının çatısında yanımda oturan kız. Regner'ın kalesine kandırarak girip beni ölümden kurtaran kadın. Etrafındakileri öylesine yoğun seven biriydi ki, onların acı çektiğini düşünmek bile onun için dayanılmazdı.

Ve bir yanım Stillcrest'in daha kötüsünü hak ettiğini düşünse de - geri çevrilmeyi, yardım teklifinin reddedilmesini hak ettiğini...

Prisca gözlerini silen Stillcrest'i serbest bıraktı, başı öne eğikti. Prisca başıyla onaylayan Rekja'ya bir bakış atarak, "Sanırım odalarımızın yakınında birkaç oda kaldı," dedi.

Stillcrest başını eğdi ve yanından uzaklaştı. Ama bakışlarını kaldırdı ve kendisine dik dik bakan herkese meydan okurcasına baktı.

"Onu affetmeyi nasıl düşünebilirsin?" Demos ısırdı.

"Onu affetmiyorum," diye iç geçirdi Prisca. "Tam olarak değil. Ama onu cezalandırmak da bana düşmez. Stillcrest olabilirdim, Demos. Bu savaşta insanların hayatına mal olan kararlar verdim. Muhtemelen bunu tekrar yapacağım. Ve yine. Ve yaptıkları için onu suçlama arzuma rağmen, ben melez kraliçeyim. O kamp benim sorumluluğumdaydı ve ben başarısız oldum. Ne tür bir

Onu şimdi geri çevirirsem ikiyüzlülük etmiş olur muyum?"

Prisca'ya kampın onun sorumluluğunda olmadığını söylemenin bir faydası yoktu. Mantığına katılmasam da gerekçesini anlıyordum.

Demos başını salladı. Ama onun Stillcrest hakkındaki fikrini değiştiremeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Tartışmak istemiyorum," dedi Prisca ve sesi alçaktı. "Birlikte geçirdiğimiz her anın tadını çıkaralım. Lütfen."

Demos bir kolunu onun omuzlarına doladı ve ona sırttan Tibris'e gözlerini devirdi.

Müzisyenler çalmaya devam etti ve Lorian Prisca'yı bir kez daha kollarına aldı. Demos, Vicer'e birkaç kelime mırıldandı; Vicer başını salladı, esnedi ve Stillcrest'in gittiği yöne doğru uzaklaştı.

Demos'un gözleri benimkilerle buluştu ve bir adım daha yaklaştı. "Dans et benimle."

Varlığımı birdenbire nasıl hatırladığına dair özlü bir açıklama yapmak istedim. Ama sonunda bana bakıyordu ve bana bakış şekli bir şey söylememi engelliyordu.

Müzisyenler daha yavaş bir şarkıya geçtiler ve Demos beni kendine çekti. Kalbim sızladı. Geleceğimi hayal ettiğimde -eğer hepimizin bir geleceği olacaksa- yanımda görebildiğim bu adamdı.

Ama içinde bir şeyler kırılmıştı. Ve tamir edilip edilemeyeceğini bilmiyordum. Çünkü tamir edilmesini istemediğinden oldukça emindim.

Burun delikleri alevlendi. Ve sonra bana o bakışlardan birini attı. Geceleri beni titreten bakışlardan. Ona özlem duyarak.

İnatçı piçin bunu bilmesine asla izin vermeyeceğimden değil. "Neden benimle gelmek için gönüllü oldun Asinia?"

Paylaştığımız öpücükten sonra bu soruyu sormasından bile duyduğum acıyı bir kenara sakladım. Belki de hayatımı değiştiren bir öpücük olduğunu düşündüğüm şey Demos gibi yakışıklı bir adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Muhtemelen hapse atılmadan önce de kadınlar onu öpmek için birbirini eziyordu. Ben sadece Regner'ın zindanından beri onunla birlikte olan kişiydim.

Bu yüzden sorusuna cevap vermedim. Çünkü kalbimin bu savunmasızlığı kaldırabileceğinden emin değildim. "Neden seninle gelmeme izin verdin?"

Dudakları gerildi. "Çünkü seni görebileceğim bir yerde istiyorum. Canlı olarak."

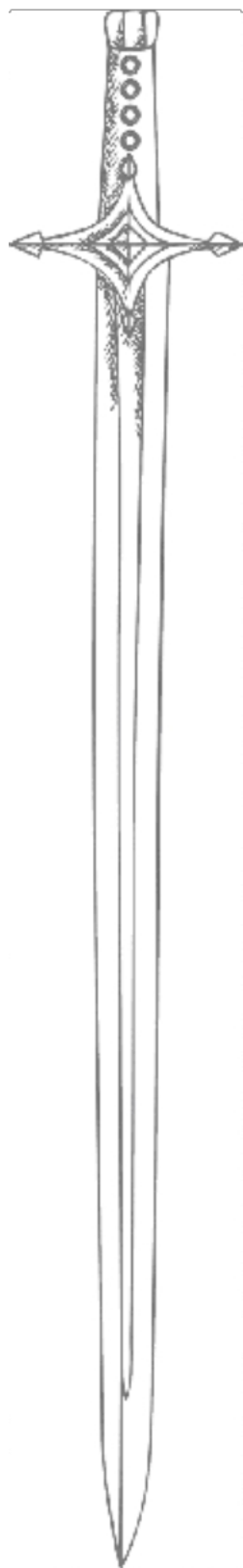
"Bu balo salonundaki herkesin hayatta kalmasını istiyorum, Demos. Eğer bana olan hislerinin derinliği gerçekten buysa, bilmem gereken tek şey de bu."

Kollarından kurtulmak için kendimi itmeye çalıştım. Beni daha sıkı kavradı. Ama sonra gitmeme izin verdi.

Döndüm ve uzaklaştım.

16

Prisca

Kaelin Stillcrest uzaklaşırken Lorian, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu gecenin senin için mükemmel olmasını istedim."

"I"

Ve o çirkin sahne mükemmel olmaktan çok uzaktı.

Ama gerçek buydu. Savaştaydık. Ayrıca...

"Vicer yaşıyor, Lorian. Önemli olan tek şey bu."

Elimi tuttu ve sonra beni çadırın yan tarafına doğru çekiştirmeye başladı, orada daha serin bir hava bize doğru dans ediyordu. Yakındaki birkaç kişi ısıklık çaldı ve Lorian sırtarak beni çadırdan çıkarıp kollarına aldı.

Birisi bizi çadırın hemen dışında karşılaması için bir araba ayarlamıştı. Şoför selamlamak için başını eğdi ve Lorian elbisemi giymeme yardım ederken ben de içeri girdim.

Beni takip etti, devasa vücudu alanın çoğunu kaplıyordu ve o yakınımaya eğilip sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırırken ben de kolunun altına girdim. Göğsüme bir şey çarptı ve tılsımı alacak kadar uzaklaştım.

"Onu sana Conreth verdi."

Bana huysuz ve bıkkın bir bakış attı. "Kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum."

Güldüm, yaklaştım. "Bu hayatımın en güzel günüydü."

"Benimki de öyle. Bunun bir insan geleneği olduğunu biliyorum ama... senin de kocan olmanın bir anlamı var. Eşler genellikle evlenmez. Buna ihtiyaçları da yoktur. Çiftleşme sonsuzluk içindir ve kimse buna saygısızlık edemez. Ama bizim düğünümüz sadece sizin kültürünüzde de birbirimize bağlı olduğumuzu hissetmeniz için değildi. benim."

"Öyle mi?"

Başını eğerek beni dikkatle izledi. "Seni bana bağlamanın başka bir yoluydu. Benim olduğunu herkese açıkça göstermenin başka bir yolu."

"Şey," dedim, yüzümü boş tutmak için elimden geleni yaparak. "İşte bu gerçekten şok edici."

Gözlerini kıstı ve ben bir kahkaha patlattım.

Araba durdu ve şoföre birkaç kelime mırıldanarak inmeme yardım etti.

İçeride, kale sessizdi. Kendi düğünümüzden gizlice kaçmıştık ve odalarımıza doğru ilerlerken tek bir kişi bile görmedik.

Birisi, pencerenin yanındaki masada bekleyen bir tabak yemekle birlikte loş bir şekilde parlayan ışık küreleri bırakmıştı.

Garip bir şekilde midemde bir şeyler kıpırdanıyordu. Lorian eğilip beni arkamdan kollarıyla sardı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Gergin mi?"

"Birazcık. Bu garip mi?"

"Hissettiğin hiçbir şey garip değil."

Sesi alçak bir gümbürtüydü ve beni kendisine doğru çevirdiğinde sinirlerim kayboldu. Kana Susamış Prens'i duymuş olan herhangi biri, bu adamın o üne sahip olduğu gerçeğini asla kabullenemezdi. Bana öylesine şefkatle bakan bir adamdı ki, gözlerim yaşardı.

"Bana güveniyor musun,

Prisca?" "Hayatım pahasına."

Gözleri erkek memnuniyeti ile parlıyordu.

"Şimdi bana güvenecek misin?"

Ona baktım.

Karnım yine çırpındı - bu sefer beklentiyle. Başımı salladım.

Lorian gülümsedi. Kalbimin göğsümde fır fır dönmesine neden olan o yavaş, parlak gülümsemelerden biriymiş. Arkama uzandı ve bir noktada elbisemin arkasını inceledi. Zeki parmakları kurdeleleri kopardı ve elbisem ayak bileklerime kadar düştü.

Birkaç parça bronz dantel ve altın ayakkabılardan başka bir şey giymeden önünde durdum. Malzeme mum ışığında parlıyor gibiydi ve Lorian'ın nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

Gülümsemesi kayboldu ve bir adım daha yaklaşarak dantelin kenarını göğsüm boyunca nazikçe gezdirdi.

"Sana çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var," dedi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim durdu. Vahşi bir sahiplenmeyle parlıyorlardı. "Sabium'un odalarının altındayken zamanı durdurduğun andan beri sana yapmayı hayal ettiğim bir şey."

Nefesim kesildi. "Çok kızgındın."

"Çok öfkeliydim. Kafamı kaldırdım ve sen ortadan kaybolmuş, merdivenlerin başında yeniden belirmiştin. İşte o zaman anladım ki beni her zaman. Benden kaçmak istersen kaçabilirsin." Dudakları neredeyse dudaklarıma değecek kadar eğildi. "Seni yatağıma bağlamak istedim. Sana bakmak ve en azından o süre boyunca, denesen bile beni terk edemeyeceğini bilmek. Zevkten aklını kaçırmanı istedim, böylece sonunda özgür olduğunda tek düşünebildiğin ben ve içinde hissettiklerim olacaktı."

Kalçalarım sıkılaştı, meme uçlarım sertleşti ve göbeğim onun için ağrıyordu. Lorian gülümsedi. O biliyordu.

Ama bekledi.

Bu en büyük güven eylemiydi. Ama ben ona zaten hayatım pahasına güvenmiştim.

Sevdiğim herkesin hayatıyla. Ve onun için bağlanma düşüncesi.

"Evet."

Lorian'ın burun delikleri alevlendi. Sonra yatağa uzandım ve o dört uzun, kalın siyah kurdeleyi havaya kaldırdı.

"Bunu sen planlıyordun."

"Wildcat, bir parçam seni atımı çalmaya çalışırken yakaladığım andan beri bunu planlıyordu." Burnuma bir öpücük kondurdu ve ardından sol elimi tutarken bana hınzırca bir gülümseme verdi.

Kalbim hızla çarpıyordu ve dudaklarını hızla atan nabzıma bastırdı, ağzı bileğimin hassas derisinde gezindi. Titredim ve ağzı tenime doğru kıvrıldı.

"Eğer durmamı

istiyorsan..." "Bilmiyorum."

"Eğer yaparsan, 'valeo' kelimesini söyle." Kolumu başımın üzerine uzattı ve siyah kurdelelerden birini bileğime doladı. Boynumu büktüm ama yatak başlığı düzdü. Yine de artık kolumu kaldıramıyordum. Sanki bileğim üstümdeki şilteye yapışmıştı.

"Anlamıyorum."

Lorian kulağımın altına bir öpücük daha kondurarak, "Onlar büyüdü," diye mırıldandı. "İstedığınız kadar mücadele edebilirsiniz. Ama gitmeyeceksin her yerde."

O kadar ıslanmışım ki, kalçalarım nemlenmişti. O kadar tahrik olmuşum ki şimdiden titriyordum. Lorian kısık bir kahkaha attı.

"Tanrıların seni sadece benim için yarattığına ikna olmam şaşırtıcı mı?" diye nefes aldı, sesi merak doluydu.

Ona kaşlarımı çattım. "Belki de tanrılar *seni* sadece *benim* için yaratmıştır." "Bizi birbirimiz için yarattılar."

"Onlara bu kadar kredi vermeyi reddediyorum," diye mırıldandım diğer bileğimi tutarken.

Mırıldanarak kolumun iç kısmına öpücükler kondurdu ve siyah kurdeleyi bileğime doladı.

Kollarım hareketsiz kaldığında başını kaldırdı. Gözleri parlıyordu.

Bacaklarımı huzursuzca kaydurdım ve bana verdiği gülümseme karanlık bir vaatle damladı. "Sırada onlar var."

Sol ayak bileğimi yavaşça bağlarken vücudum titredi, bacağımı öpmek için durakladı, iç uyluğuma sokuldu. Diğer bacağımdan aşağıya doğru öptüğünde, çoktan çaresiz kalmıştım.

Tanrım, beni *arzulattı*.

Alçak bir kıkırdama ve sonra o ayak da yakalandı.

Lorian yatağın önünde durana kadar yer değiştirdi. Ve sadece bana baktı.

Kıpırdandım. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerindeki bakış tamamen karanlık bir vaatti. "Bu manzarayı ezberliyorum." Bakışları her santimimi okşuyordu, tıpkı ağzının tenimde bıraktığı sıcaklık gibi.

"Lorian..."

Yatağın üzerine sürünerek üzerime çıktı. Gözlerimiz buluştuğunda kararsız bir nefes aldım. Göz bebekleri yeşilin en küçük dilimiyle çevriliydi, gözleri buğuluydu.

"Seni saatlerce kızdırabilirim..."

"Yapma."

"Neden olmasın?" Sesi garip bir şekilde yankılandı ve ürperdim. Bu hareket onu memnun etmiş gibiydi ve başını eğerek tenimi yalamaya başladı.

Meme ucumu bulduğunda nefesim kesildi. "Çünkü sana içimde ihtiyacım var."

"Bu sözleri bana söyleyeceğini kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" Onu sıcak, ağır ve *kalın bir şekilde* tam göbeğimde hissedinceye kadar yer değiştirdi.

"Kaç kere?" Fısıldadım.

"Sayısız. Ve her seferinde bunun için kendimden nefret ettim, çünkü sen asla benim olamazdın."

Yavaşça içime doğru itmeye başladı. Kalçalarımı eğdim ama bir elini kalçama koyarak beni kolayca yerinde tuttu.

"Ama artık benimsin."

Kalçalarını çeviren Lorian geri çekildi. Sonra uzun bir vuruşla içime daldı. Nefesim kesildi, ellerim otomatik olarak *bir şeyler* yapma ihtiyacıyla gerildi.

Ve yapamadığım gerçeği.

"Çok, çok ıslaksın," diye fısıldadı.

Ben de sınırdaydım, vücudum titriyordu. Lorian'ın gözleri benim gerildiğimi hissettiğinde parladı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bu kolay oldu."

"Seni kendini beğenmiş piç."

"Bir kurdelem daha var. O güzel, vahşi ağız için."

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve o da güldü, dilini dudaklarımın arasına sokmak için başını eğdi. Ağzının içinde inledim, nefes nefese kaldım ve ileri doğru itti, ben ona doğru eğilmeye çalışırken beni hala yerinde tutuyordu.

Tek yapabildiğim bana vermeyi seçtiği şeyi almaktı. Uzuvarım güçsüzleşti ve kısık bir inilti çıkardım.

"İşte böyle." Lorian elini klitorisimi okşamak için aşağı kaydırđı. Bir kere. İki kere.

Görüşüm karardı, vücudumdaki her kas kasıldı, doruk noktam içimi yırtarken titredi.

Kendime geldiğimde Lorian'ı hâlâ içimde sertleşmiş halde bulduğumda hâlâ titriyordum.

Bana sadece memnun bir gülümseme verdi ve yavaş, istikrarlı itmeye devam etti.

Çok hassastım, başımı salladım ve o sadece güldü. "Valeo mu?"

"Hayır. Ama-"

"O zaman istediğimi yaparım."

Kalçamdaki eli kıcıma doğru kayarak beni ona doğru yaklaştırdı. Ve içime girdi, her hamlesi içimdeki o noktaya çarpıyordu. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını arzuladığım halde vücudumun her santimi birdenbire çok hassaslaştı.

Kurdelelere karşı zorlandım ve Lorian'ın gözleri beni izlerken vahşileşti.

"Benim için gel."

Onun etrafında kenetlendim, zevk dalgaları beni ele geçirdi, çekirdeğimden her bir uzvuma aktı. Bu böyle devam etti, o içime girerken saf coşku boğazımdan bir iniltiyi boğdu. Sonra sertleşti ve başını boynuma gömüp titrerken uzunluğunun içimde nabız gibi attığını hissedebiliyordum.

Kurdeleler kayboldu. Kollarımı ona dolayarak, belli belirsiz bir şokla nefes nefese kaldım.

Lorian yavaşça başını kaldırdı, yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Hoşuna gitti mi?"

"Yaptığımı biliyorsun."

Gülümsemesi tatmin olmuş ve belli belirsiz kendini beğenmişti. "Bunun gibi yüzlerce yıl bekleyemem."

Yana doğru dönerek her bir uzvumu kaldırdı ve dikkatle inceledi.

"Ne oldu?"

"Kurdeleler sana asla zarar vermeyecek şekilde büyülendi. Ama kontrol etmek istedim."

Kalbim eridi. "Burada evlendiğimiz için çok mutluyum. Haklıydın. Mükemmeldi."

"Haklı olduğum kısmı tekrarla."

Onu kaburgalarından dürttüm ve beni göğsüne yatırana kadar aşağı çekti. -En sevdiği rahat pozisyon.

Başımı öptüğünde neredeyse uykuya dalmak üzereydim. "Bugün Cavis'i duydum. Onu ben de gördüm."

Başımı kaldırarak ona baktım.

Lorian bana gülümsedi. Yıkıcı, yürek parçalayıcı bir gülümseme idi. Yine de içinde bir parça neşe vardı. "Öldürdüğüm insanlar peşimi bırakmayacaksa, öyle olsun. Ama Cavis'i ben öldürmedim. Ve onu düğün günümde görmek... onu *duymak*... bu bir hediye idi, Prisca."

Boğazım düğümlendi. "Ne dedi o?" Fısıldadım.

"Çok güzel görüldüğünü söyledi. Ve sana iyi davranmam gerektiğini söyledi." Gözlerim doldu ve yanağımdan süzülen yaş öptü.

KRALİÇE

Bugün kutlama yapmışlardı. Bir *düğün*.

Bir kısmını pencereden yakalamıştım. Muhafızların mırıldanmalarını bile duymuştum, fae prensinin düğün ziyafetinden birer tabak yemek almalarını sağladığından bahsediyorlardı.

Yemeğim dünkü tavuk ve kök sebzelerdi. Kapı açıldı ve ben döndüm.

"Anne." Jamic gülümsedi, geniş ve tanıdık bir gülümseme idi bu. Yüzünde ya da gözlerinde çektiği acıya dair hiçbir iz yoktu. Ama orada olacaktı, içinde derinlere gömülmüştü. Ve onu her zaman taşıyacaktı.

Muhafızlar kapıyı arkasından kapattı ve ben de kollarımı açtım. Boyu o kadar uzamıştı ki birkaç adımda yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı.

Sonunda oğluma dokunuyordum. Onu hissedebiliyordum, sıcak ve canlıydı. Artık ben onu kurtarmak için güçsüz bir şekilde odamda volta atarken o her gün acı çekmiyordu.

"Neredeydin?" Ben sordum.

"Fae topraklarında. Gücümü nasıl düzgün kullanacağımı öğreniyorum."

Ağzım burkulmak istedi ama yüz ifademi tarafsızlığa zorladım. Elbette ki Fae'ler Jamic'i kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaktı.

"Sana iyi davrandılar mı? Sana yeterince yiyecek veriyorlar mı?"

Jamic'in ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Elbette."

"Ve senin gücün." Sesimi alçalttım. "Regner'ın sana verdiği her şeyi elinde tutuyor musun?"

Sertleşti. "Bana zorla yaptırdığı her şeyi mi kastediyorsun? Bu bir hediye değildi anne."

Yanaklarım kızardı. "Tabii ki hayır. Bunu benden daha iyi kimse bilemez. Sen bir araçtan başka bir şey değildin. İşine geldiğinde öldüreceği bir araç. Ama sorum hâlâ geçerli. Hâlâ o güce sahip misin?"

Bakışları yüzümü taradı, ama tek ve keskin bir baş sallamasıyla yetindi.

Vücudum aniden havadan daha hafif hissetti ve gülümsemem yabancı geldi - yüzüm için çok genişti. "Güzel. Tüm bunlar sona erdiğinde Eprotha'yı birlikte yöneteceğiz."

Jamic bana baktı. Bir an için, annesi olmadığımı ona tıslayarak söylediğim o günkü küçük çocuk gözümün önüne geldi. Neredeyse ihanet gibi bir bakıştı bu.

Yüzünü avuçladım. "Regner'ın tüm kötülüklerini yok edeceğiz," diye söz verdim. "Halkımız gelişecek."

Jamic hala konuşmadı. Oğluma ne olmuştu? Regner'ın kötülüğü zihnine o kadar zarar vermişti ki artık kimseye güvenmiyor muydu? Yoksa o melez sürtük onu bana karşı mı kışkırtmıştı?

Onu çok uzun zamandır görmemiştim. Büyüyüp bir erkek olmuştu. Ve bunu yapmasını sağlayan kişinin ben olduğumu unutmuştu.

Zihnim acele etti. Çok geç değildi. Onu bir kez daha kendime döndürebilirdim. Ama bunun için zaman ve yumuşak bir el gerekecekti.

"Özür dilerim," diyerek en yakın koltuğa oturdum ve yanımdaki boşluğu okşadım. "Muhtemelen böyle şeyler hakkında konuşmak istemezsin. Neden bana Fae topraklarından bahsetmiyorsun? Hep ziyaret etmek istemişimdir."

Yüzündeki gerginlik gitti ve yüz hatlarını yumuşatan bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

LORIAN

Prisca uykusunda kıpırdandı, boğazından küçük bir ses çıktı.

Gözlerimi aralıklarla açtım. Ama beni uyandıran o ses değildi. Hayır, uzaktan gelen çığlık sesiydi.

Prisca tekrar yer değiştirdi. Henüz uyanmamış olmasına şaşırmadım. Fae duyularımın sesi zar zor ayırt edebiliyordum.

Ama gittikçe yaklaşıyordu.

Yataktan kalkıp pantolonumu çektim ve kılıcıma uzandım.

Balkona geçip aşağıya, bahçelere baktım.

Hiçbir şey.

Önden o zaman.

Regner düşün gecemizi öğrenmişti. Olabileceğimiz en mutlu anımıza kadar beklemişti. Rekja'nın muhafızları yorulana kadar. Kaleye normalden daha fazla insan girip çıkana kadar. Kullanabileceği insanlar.

Çığlıklar kesilmişti. Kötüye işaret. Muhtemelen Regner'ın demir muhafızları bu kaleye gizlice giriyor, boğazları kesiyor ve cesetleri gölgelere sürüklüyorlardı.

Yatağıma doğru ilerliyordu. Elimi Prisca'nın ağzının üzerine koydum. Sallanarak uyandı ve yumruğu yüzümün yan tarafını yakalarken bile içimde gurur parladı.

"Saldırı altındayız," diye kulağına fısıldadım. Kolumu iterek gerildi ve oturmasına izin verdim.

"Lorian." Sözcük neredeyse sessizdi ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Biliyorum. Çok sessiz. Ama çığlık sesleri duydum. Galon ve Marth'a ulaşmamız gerek." Gücü olmadan Prisca burada çok savunmasızdı. Ben ava çıkarken onu koruyabilirlerdi.

Yüzünde neredeyse umutsuzluğa benzeyen bir şey titreşiyordu ve kaybolan gücünün yasını tuttuğunu biliyordum. Sahip olduğumuzdan nefret ettiğini biliyordum.

Bu yüzden ona izin verdim. Ama ona gömleğimi fırlattığımda hiç itiraz etmedi; sadece gömleği giydi, komodinden bir bıçak aldı ve yatakta, neredeyse benim kadar sessiz hareket ediyordu.

Kapıya doğru iki adım attık... Ve askerler odaya daldı.

Hepsi Eprothan renklerini giyiyordu.

Dişlerimi gıcırdatarak kontrolümü elime aldım ve her birini teker teker yok etmeyi reddettim. Kalan tüm gücümü şimdi ve burada kullanırsam, bu saldırıdan sağ kurtulanları daha sonra şehirden çıkarmam gerektiğinde tükenmiş olacaktım.

Ben de gücümü derinlere ittim. O kadar derine ki sanki beni canlı canlı yakacakmış gibi hissettim. Ve ellerimi kılıcımın etrafında sıktım.

Tanrım, umarım diğerleri hâlâ hayattadır.

"Buraya gelmekle hata ettin," dedim Prisca'yı arkamdan yatağa doğru iterek. Yüzündeki şaşkınlığı da gözden kaçırmadım. Bunu yapamazdım. Bu kafa karışıklığı için onu suçlayamam. Bana güvenmişti ve ben bunun olmasına izin vermiştim. Düğün gecemizde.

"Kana Susamış Prens," diye tısladı bir adam, bir adım öne çıkarak. Artık onu insan olarak görmüyordum. Onu sadece bir hedef olarak görüyordum.

Ta ki yüzüne bakana kadar. *Mahvolmuş* yüzüne. Erimiş bir yüz.

Farkına yavaşça vardım. Başım döndü. Bu adamı çoktan öldürmüştüm. Öldürdüğümünden emindim.

Solumda, göğüslerinden kan sızan bıçak yaralarıyla birkaç asker bana hırladı. Sağımda, bir diğeri hançerini tıslayarak kaldırdı, bacağına alt yarısı yoktu.

Bunlar ölülerdi. Ve intikamlarını almak istiyorlardı.

Bir adam bana doğru tökezledi. Elleri olmayan bir adam. Buradan çok uzakta bir handa öldürdüğüm bir adam, ellerini vahşi kedime sürmeye cüret ettiğinde.

Bana pis bir sırıtış attı ve kütüklerini havaya kaldırdı. "Bunun bedelini sana nasıl da ödetmek istemiştin. Sen ve o küçük kaltak."

Bir kadın yaklaşırken güldü, elinde bir kılıç vardı, bir gözü bana bakıyordu. Diğer gözü gitmişti, geriye boş bir delik kalmıştı. "Yarattığın dehşetten memnun musun?" diye mırıldandı. "Bu kıtada yürüyen en ölümcül yaratıklardan biri olma unvanına sahipsin."

Fae ateşi ellerimi doldurdu.

"Lorian, hayır."

Göz kırptım. Karşımda duran Cavis'ti.

Hayatına devam etmeliydi. Huzur içinde olmalıydı. Onu burada mı tutuyordum? "Hayır," dedi aklımdan geçenleri okuyarak. "Benim için zamanın geldiğini anlayacaksın.

Git. Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsan."

Askerler Cavis'e doğru ilerledi ve benden çıkan ses hayvani bir sestti. Odayı yırtan bir hırıltı.

Ona yaklaşmayacaklardı. Yoksa bunu onlara ödetirim.

Ölüler durakladı. Ama içimde uzun süre öyle kalmayacaklarına dair bir his vardı.

"Beni burada tutmuyorsunuz," dedi Cavis. "Ama onları burada tutuyorsun. Seçim yapmak zorundasın Lorian."

"Seçmek mi?"

Bana sabırsız bir bakış attı, bakışları sabitti. Ve Prisca'nın oturduğu, gözlerini dikmiş bana baktığı yatağı işaret etti.

Bu savaş elimizdekileri alamadı.

Diğer her şeyi kaldırabilirdi ama bunu kaldıramazdı.

Kana Susamış Prens, diye tıslamıştı ölüler. Tekrar tekrar duyduğum unvan buydu. Bir keresinde başlığın önemli olmadığını söylemiştim. Belki de değildi. *Onunla* tanışana kadar.

Beni daha iyi bir adam olmaya iten kadın. Beni önemseyen kadın.

Cavis bir kez daha, "Seç Lorian," dedi. "*Şimdi*." Ve ben anladım.

Bana ölüleri görme yeteneği verilmiş olabilir ama bu askerleri görmek zorunda değildim. Öldürdüğüm insanları gördüm çünkü suçluluk duygusu besliyordum.

o ölümler. Çünkü Kana Susamış Prens unvanımı kabul ediyormuş gibi yapmama rağmen, bu unvandan her zaman nefret etmiştim. Ve Prisca'nın beni böyle adlandırmaya cüret eden herkesi savunmasına izin vermiştim.

Bu bir zayıflıktı, bu suçluluk duygusuydu.

Öldürdüğüm her insan ölmeyi hak etmişti. Halkımı tehdit etmişlerdi. Ya da daha kötüsü, Prisca'yı tehdit etmişlerdi.

Elleri olmayan adam onu o handa asılı bırakırdı.

Boğazında açık yara olan asker onu Regner'in hücresinde kafese kapatmıştı.

Şuradaki -yüzünün yarısı yoktu- Sorlithia'da ona doğru atılmış, sırtına bir kılıç savurmuştu.

Farkına varmam hızlı oldu. Bu ismin artık üzerimde hiçbir gücü yoktu. Artık bundan utanç duymayacaktım. Ben Kana Susamış Prens'tim. Ve ben

ölene kadar bu unvanı taşıyacağımı söyledim.

Onu güvende tutmak için.

Ölüler ortadan kayboldu. Cavis bana göz

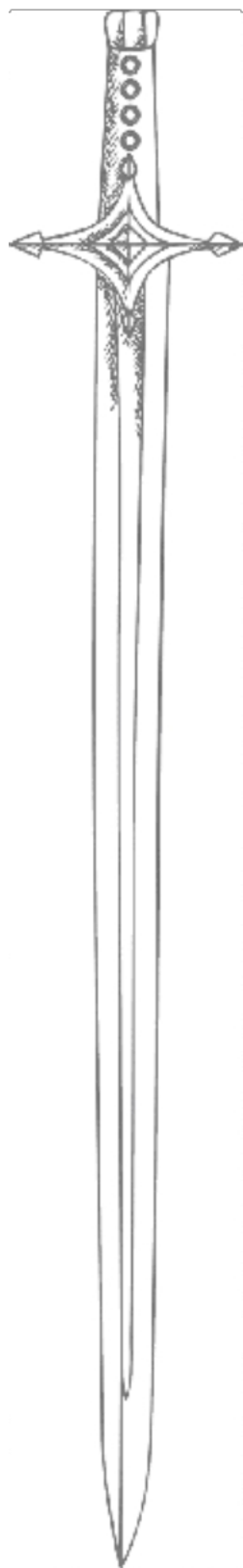
kırptı. Sonra o da gitti.

"Lorian," dedi Prisca dikkatle. Tanrım, bembeyazdı. Ve yatağımızda titriyordu. Onu korkuttuğum için kendimden iğrenerek kılıcımı yakındaki bir sandalyeye koydum ve ona doğru yürüdüm.

Kollarıma atladı ve yüzünü boynuma gömdü. "Daha iyiyim. Şimdi daha iyiyim, vahşi kedi. Söz veriyorum."

17

Prisca

ayatımın en güzel gününden savaş gerçeğine geçiş, geleceğini bilsem bile bir şoktu. Önce Madinia ve Rythos gitti.

T Madinia sarılmama boyun eğdi ve nedense onun bu uyumu midemi bulandırdı.

Rythos yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yakında görüşeceğiz Pris," diye söz verdi.

Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ve arkadaşlarımı yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla uğurlamayı reddediyordum. Bu yüzden gülümsemeye zorladım ve onlar bekleyen arabaya binmeden önce diğerleriyle vedalaşırken Lorian'ın elini tuttum.

Araba onları rıhtıma götürecek ve orada güneye, Quorith'e giden bir gemiye bineceklerdi.

Lütfen Verdion'un bir kez olsun dinlemesine izin verin. Lütfen bizimle müttefik olsun.

Sonra Natan yaklaştı. Demos'la zaten konuşmuştu ve ben de şimdi, etrafta kimse yokken onunla konuşmayı kabul etmiştim. Lorian'a bir tane verirken Natan, uzun süre acı çeken bakışıyla ona güvenilebileceğini kabul etmiş gibiydi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Regner'ın saflarına sızıyoruz. İnsanlarımız insan olabilir ama bizi en tehlikeli yapan da bu. Onu yavaşlatmak için elimizden geleni yapacağız." Gözleri, Regner'a karşı üzüntü ve gurur.

Uzanarak elini tuttum. Gözlerinin içine bakarak Natan ve halkının yaptığı fedakârlığı kabul ettim. Bu savaş bittikten sonra da yaşamak zorunda kalacakları fedakârlığı.

Bu fedakârlık şüphesiz onların peşini bırakmayacaktı.

Savunmak için kendi insanlarını öldürmek başka bir şeydi.

Onların yanında uyumak, onlarla birlikte antrenman yapmak, onlarla birlikte yemek yemek ve sonra onlara sırt çevirmek başka bir şeydi.

Hepimizin içinde Natan'ın bu savaştaki rolü en zoru olabilir. Yine de en önemlilerinden biriydi.

"Teşekkür ederim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Senin halkın. Bu kıtada yaşamak zorundasın. Ama teşekkür ederim, Natan."

Başını sallarken gözleri yumuşadı ve bir kez daha bu savaşın onu ne kadar değiştirdiğini kabul etmek zorunda kaldım.

"Güle güle, Prisca."

"Güle güle, Natan."

Lorian ve Natan birbirlerine başlarını salladılar. Ve sonra gitmişti.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım ve Demos ile Asinia'nın gitme vakti gelene kadar kendimi tuttum. Demos, Tibris'in sırtına bir tokat attı.

Asinia bana sarıldı. Hıçkırıklarımı yutarak onlara "Dikkatli olun," dedim. "Birbirinize göz kulak olun."

Asinia Demos'a baktı ve yüzündeki gerginlik biraz olsun azaldı. "Bulacağımızı biliyorsun," dedi. "Tılsımı bulmaya gidiyoruz, Pris. Yakında görüşürüz."

Sonra onlar da gittiler, kuzeye, Lyrishade madenine doğru yola çıktılar.

Onlar gittikten uzun süre sonra Rekja'nın avlusunda, etrafımı saran heykeller kadar hareketsiz durdum.

Göğsüm sanki derim yüzülmüş gibi yara bere içindeydi. Lorian tek kelime etmedi, sadece yanımda durdu, sessiz bir destek oldu.

Bu sabah erken saatlerde Conreth'in karısı Emara'dan bir not almıştım. Ne zaman bir araya gelsek çoğunlukla sessiz kalan Lorian ve Conreth arasında olanları bilip bilmediğini söylemek imkânsızdı. Emara mesajında düğünümüz için bizi tebrik etmişti. Ve savaş sonrası için planları olduğunu söylemişti. Bu planlar arasında

insanlar ve melezler için sınırlar. Çalışmak, keşfetmek ve fae'lerle yan yana yaşamak isteyenler.

Odaklanmam gereken şey buydu. Kan ve ölümden sonra gelecek olan şeylere.

Ve yine de...

Lorian'a baktığımda, gözlerim akmayan yaşlarla doluydu, beni kollarına çekerek küfretti. "Özür dilerim, vahşi kedi."

Burnumu çekerek başımı salladım. Ama dağılmak için zamanım yoktu. Rekja ile bugün erken saatlerde buluşmuştuk ve geri kalanımız da ayrılmadan önce son bir toplantı yapacaktı.

Vicer, Rekja'nın generallerinden biriyle çoktan yola çıkmıştı ve üç bin melez askerle buluşacaklardı. Melez kampındaki deneyiminden sonra hazır olup olmadığını sorgulamıştım ve yas tutmak için zamana ihtiyacı olduğu önerisine sadece başını sallamıştı.

Doğrusu, ona verecek çok az zaman vardı. Bu yüzden Vicer, geçitten geçmeye hazırlanan melezlerin iyi korunmasını, ısınmasını ve beslenmesini sağlamak için fazladan erzak getirecekti.

"Nasıl hissediyorsun?" Mırıldandım. "Dün gecedен sonra mı?" Lorian olanları açıklamıştı. Suçluluğu, ölümlerin ona karşı duyduğu bir zayıflıktı.

ona zarar vermek isteyenlerden faydalanmıştı. Ve Cavis'le birlikte onları sürgün etmenin bir yolunu bulmuştu. Bu sürgünün uzun sürmesini umuyordum.

"Ben mükemmelim, vahşi kedi. Söz veriyorum."

Daha hafif görünüyordu. Artık uzaklara bakmıyor ya da göremediğimiz şeylere bakmak için başını yavaşça çevirmiyordu. Ama Cavis'in huzuru bulamadığını bilmek kalbimi acıtiyordu.

Lorian'ın da canını yaktığını biliyordum.

Lorian elimi tuttu ve beni Marth ile Galon'un kendi planımızı tartışmak için bekledikleri odamıza götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde, Marth yüzüme bir kez baktı ve sarılmak için beni kollarına sürükledi.

Hepimiz ana odadaki masaya oturduğumuzda Marth parmaklarını dalgınca sandalyesinin koluna vurdu. "Tam olarak nasıl düşünüyorsun? Zathrian'a yaklaşacak mıyız? Prisca onun gücüne sahip olsa bile, daha önce onu etkisiz hale getirmişti."

Öfke içime işledi, yoğun ve ölümcül.

Zathrian büyümü etkisiz hale getirerek Lorian'ın ölmesini sağladı.

"Biraz korkutucu görünüyorsun, Prisca." Galon beni dürttü. Gülümsemeye çalıştım.

"Basit," dedi Lorian. "Renit'i kullanacağız."

Galon'un gözleri parladı. "Conreth sana Renit'i mi verdi?" "Geçici olarak."

Bu kadarı yeterdi. "Renit tam olarak nedir?" "Ne değil," dedi Marth. "Kim."

"Renit bir insan mı?"

"Herhangi biri değil. Renit'in taklit gücü var."

Açıklamasını bekledim. Marth tek kaşını kaldırarak o anı uzattı.

Kızgınlığıma rağmen, şu anda Marth'tan gelen her türlü şakacılığı kabul edebilirdim.

"Renit birinin başka biri gibi görünmesini sağlayabilir."

Zihnim bu tür bir gücün sonuçlarıyla çalkalandı. "Neden kaleye girmek için onun büyüsünü kullanmadın?"

"İki nedenden ötürü," dedi Lorian. "Birincisi, gücü son derece sınırlı. En fazla bir saat sürüyor. Ve birini tamamen kopyalayamaz. Yapabileceği en fazla şey, sadece uzaktan idare edebilecek bir taklit. Regner'ın kalesinde dolaşmamı sağlayacak bir cazibeye ihtiyacım vardı. Bir

İhtiyacım olanı bulana kadar Regner'dan oturarak giyebileceğimi düşündüm."

"Peki ya diğer sebep?"

"Conreth," dedi Galon. "Renit genellikle Aranthon'da, Conreth'e yakın bir yerde tutulur. Seyahate çıktığında kılık değiştirir ve kralı takip eden arabalardan birine gizlice bindirilir."

Anlamam bir anımı aldı. "Bir suikast olması durumunda Deneyin," dedim, kelimelerimden içimi kaplayan iğrenme damlıyordu. Ne zaman Conreth'i anlamaya -tamamen affetmeye olmasa da- yaklaştığımı düşünsem, onun hakkında yeni ve hoş olmayan bir bilgi öğreniyordum.

"Evet," dedi Marth. "Eğer biri Conreth'i öldürmeye kalkışırsa, Renit hemen orada olacak. Çok ama çok az insan onun gücünü biliyor."

"Yani bir suikast girişimi olsaydı, başka birini Conreth gibi gösterecek ve karışıklık yaratacaktı."

Lorian, "En fazla dört kişiyi Conreth gibi gösterebilir," dedi. "Ama bu kılık değiştirme sadece belli bir mesafeden geçerli olurdu. Kardeşimle daha önce bir kez bile karşılaşmış olan biri bir sahtekâra baktığını hemen anlar."

"Ama yine de Conreth'in hayatını kurtarabilir," dedim. Birdenbire saldıracak dört ya da beş Conreth olursa saldırganların kafasının ne kadar karışacağını tahmin edebiliyordum.

"Evet."

O zaman Conreth'in neyi feda ettiğini anladım. Renit'in sürekli Varlığı, yeri doldurulamaz bir güvenlik katmanı gibi hissettirmiş olmalı. Fae kralı inanılmaz derecede güçlüydü - bariyeri yıktığımızda ne kadar güçlü olduğunu görmüştüm. Ama babası da güçlüydü. Ve bu onu kurtarmamıştı. Ya da Annesi.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve Lorian'ın Renit için tam olarak neden pazarlık yaptığını düşündüm. Ve Lorian'ın neden Kaliera'yı getirmekte ısrar ettiğini. Ve yüzümdeki kan hızla çekilmeye başladı, aniden başım döndü.

"Zathrian'ın kampına gizlice girmemiz gerektiğini hiç düşünmüyorsun," dedim ve ellerim titremeye başladı.

"Hayır," dedi Lorian nazikçe, iki elimi de avuçlarının içine alarak. "İçeri yürüyeceğiz."

ASINIA

Madeni koruyan çok fazla asker vardı.

Bir koloni içinde çalışan karıncalar gibi arazide sürünüyorlardı.

Lorian'a göre, halkı aylar önce bu yeri ilk kez gözetlediğinde, sadece birkaç muhafızı vardı. Yeterince. o bölgeden geçerken şüphelenmezdi. Bu kadar vahşice korunan şeyin tam olarak ne olabileceğine dair derin sorular sormayacaktı.

Regner'in bu kadar çok güvenlik emri vermesinin yalnızca iki olası nedeni vardı.

Ya kraliçesinin küçük ziyaretine doğrudan bir yanıttı ya da bizimkine hazırlıktı.

İnsan kralın özellikle iyi olduğu bir şey varsa, o da düşmanlarının hareketlerini önceden tahmin etmektir.

Kuzeye doğru ilerleyebilmemiz için çok az güvenli yol kalmıştı. Demos'un bağlantıları bize Regner'in alaylarının hareketleri ve keşif gruplarının rotaları hakkında sürekli bilgi veriyordu. Yine de, açıklanamaz bir şekilde yeni pozisyonlara geçen asker gruplarına çok yaklaştığımızda birçok kez geri dönmek zorunda kalmıştık.

Demos her ne kadar kaos ve katliam yaratmak istese de, Regner'in sınırlarını aştığımızı ve kuzeye doğru ilerlediğimizi bilmesini göze alamazdık.

Madinia ve Vicer'in halkı eğitme kampanyası sayesinde, bu sınırlardan geçmek doğru muhafızlar gelene kadar beklemekten ibaretti. görev başındaydılar ve devamıza sempati duyuyorlardı. Başlarını sallayarak Eprotha'ya girmemize izin verdiler.

Yine de bir yanım Regner'in burada olduğumuzu bilip bilmediğini merak ediyordu. Demos'un askerleri izlerken gözlerindeki niyetli bakıştan, onun da bir tuzak olasılığını düşündüğü anlaşıyordu.

Sabahı bölgeyi yavaş yavaş keşfederek geçirdik. Arazi dengesizdi, bu da burayı kalıcı bir kamp kurmak için zor bir yer haline getiriyordu. Demos casusluk yapmak için ortadan kaybolmuş, geri döndüğünde şüphelerimizi doğrulamıştı.

muhafızlar daha yüksek bir yerde ikinci bir yer seçerek

Vardiyada olmayan gardiyanlar madeni ve çevresini uzaktan izliyordu.

Bizim için işleri daha da zorlaştıracak olsa da mantıklı bir plan. Eğer sadece bir ya da iki kişi olsaydık, madene girmek muhtemelen daha kolay olurdu. Ama tılsımı bulmak için hepimizin içeride olması gerekiyordu.

Muhafızlar hızlı bir müdahale için atlarını madenin çevresine yakın bir ağıla yerleştirmişlerdi ama barakaları daha sağlam bir zemine kurulmuştu. Stratejik bir konum olsa da, onlara öngörülebilir bir rutin bırakıyordu.

Gündüz vardiyasının atlarını bağlayıp doğrudan görev yerlerine gitmelerini izleyecek kadar erken gelmiştik; gözleri yaşlı gece vardiyasıyla yer değiştiriyorduk.

Gwynara yaklaştı. Bir fae için kısa boyluydu ama şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla saygı duyulan biriydi. Bir öneride bulunduğunda biz seyahat ederken, diğerleri genellikle kabul ederdi.

"Onlardan çok fazla var. Yine de içeri girecek miyiz?" diye fısıldadı. "Bu bir tuzak olabilir."

Birkaç saat daha askerleri izledik. Bu kadar çok insanı alarm vermeden madenin ağızına sokmamızın imkânı yoktu.

o muhafızlar. Ayrıca, arkamızdan gelmeleri riskini alamazdık. Ölmeleri gerekiyordu.

Aramızda çok fazla güç vardı. Ama tükenme riskini göze alamazdık. madene girmeden önce. Orada ne bulacağımızı ya da dışarı çıkmak için ne kadar güç harcayacağımızı kim bilebilirdi ki? Demos ve benim kum saatini ararken Prisca ve Lorian'la yaşadıklarımızdan sonra, ikimiz de yeraltında olma düşüncesinden memnun değildik
Bir kez daha.

Yine de bir iyi tarafı vardı. Kum saatini saklayan mağaralar labirenti sadece gücümüzü değil, kuvvetimizi de yavaş yavaş tüketen fae demiriyle doluyken, Kaliera burada durumun böyle olmadığında ısrar etmişti. Ve ben ona inanmaya pek meyilli olmasam da Marth, Regner'ın büyü ile bağlantılarını kesmiş olsaydı fae yaratıklarını gençken hayatta tutamayacağına dikkat çekmişti.

Bir noktada beklemekten o kadar yorulmuştum ki, bir ok atıp görebildiğim dört askeri öldürme hayalleri kurmaya başladım.

Bu askerler pek de tetikte değillerdi. Nöbet tutmakla görevlendirildikleri bölgelerde geziniyorlardı, öğleden sonra ilerledikçe adımları kısaliyordu.

Dördüncüsü fark etmeden önce üçünü vurabileceğimi hesapladım. Kaçmak için dönecekti ama rüzgâr aniden değişmediği sürece son okum onu omurgasından vuracaktı.

Demos elimi tuttu ve bana bir bakış attı. Elimi okşuyordum. Tatar yayı, fark ettim. Bana başını salladı ama gözlerinde eğlence parlıyordu.

Muhtemelen kendi saldırısının hayalini kuruyordu. Gerekğinde sabırlı olabilse de, hızlı hareket etmeyi tercih ederdi.

Şimdiden, savaşın ne kadar çok beklenti içerdiğini öğreniyordum. Nöbet tutarak ya da casusluk yaparak ya da önce başkasının üzerine düşeni yapmasını bekleyerek uzun saatler süren can sıkıntısı. Bu can sıkıntısı ara sıra Kan dolaşıma adrenalin pompalayan ve sonrasında beni titreten, kalp atışlarını hızlandıran, avuç içlerimi yalayan dehşet anları.

Bazen bende bir sorun mu var diye merak ediyordum - çünkü o anları uzun saatler süren bu bekleyişe tercih etmeye başlamıştım.

Odaklanacak başka bir şey olmadığı için aklım sürekli olarak dostlarımıza dönüyordu. Madinia ve Rythos filoyu ele geçiremezse... Prisca'nın kuzeni onu öldürecek kadar güçlüyse... Telean, Demos'un casuslarının bize kaçırdığı bilgilere dayanarak melezler için mesajlar yazdığı ve kaçış yolları düzenlediği küçük handa bulunursa.

Sonunda, Demos'un işaretiyle, kısa ve tıslayarak konuşabileceğimiz kadar uzaklaşarak ormana geri döndük.

"Bence bir sonraki vardiya değişiminin hemen öncesine kadar bekleyelim," dedi Amalra uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Bu birkaç saat daha demek ama yorgun ve yavaş olacaklar."

"Beklememize gerek yok," diye mırıldandı kız kardeşi Elysanth. Amalra nerede

kıvrak ve siyah saçlıydı, Elysanth daha kıvrımlı ve sarışındı. "Saldırmadan önce tüm nöbetçileri indirdiğimizden emin olduğumuz sürece o saatler grev için. Bir sonraki vardiya geldiğinde buradaki herkes çoktan ölmüş olacak."

"Sorun diğer muhafızlar," dedim. "Bizim üstümüzde olanlar. Demos kampı nispeten iyi görebildiklerini söyledi. Eğer içlerinden biri bakıyorsa, ne kadar sessiz olmaya çalışırsak çalışalım neler olduğunu göreceklerdir."

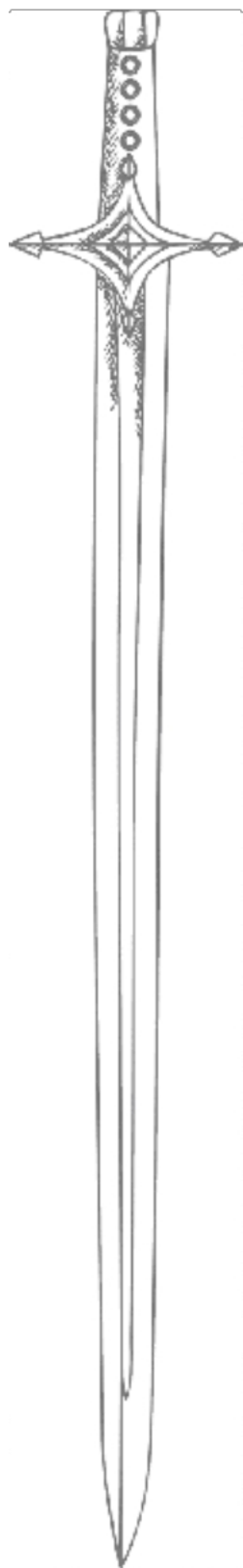
"Asinia haklı," dedi Nyrik. "Başkalarını alarma geçirmeden önce onlarla aynı anda ilgilenmeliyiz."

Demos sessizdi, kaşları çatılmıştı. Elim alnının güçlü çizgilerini okşamak için kaşınıyordu ve onu tuniğimin cebine soktum.

"Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var," dedi Demos sonunda. "Ve ben nerede bulacağımı biliyorum."

18

Asinia

Atlar yaklaştığımız andan itibaren bize karşı temkinli davrandılar. Biz

Tyabancıydık ve kulaklarına mırıldanacak ya da korkularını okşayarak uzaklaştıracak vaktimiz yoktu.

Ayrıca, planımızın işe yaraması için bu atların ürkmesi *gerekiyordu*.

Demos yakındaki muhafızın icabına bakmıştı bile; sessizce boğazını kesmiş ve bedenini bir ağaca yaslamıştı. O kısma göz ucuyla bakmıştım. Savaşın kızıştığı anlarda hiç düşünmeden öldürebilirdim. Ama hâlâ soğukkanlılıkla öldürebileceğim bir noktaya gelmemiştim.

Horrison atların bağlarını çözdü ve Gwynara öne çıktı. Ana gücü Madinia'nınkine benziyordu. Ateşi avucunun içine alıp üzerine üflediğinde, ateş elinden fışkırıyor ve sıcaklık atların hörgüçlerine yaklaşıyordu.

Beklendiği gibi, atlar olayların bu şekilde gelişmesinden hoşnut olmadılar. Atlardan ikisi şahlandı, biri şaha kalktı, havayı pençeledi ve birkaçı öne doğru fırlayarak hemen kaçan diğer atlara çarptı.

Daha fazla ateş - atlardan birkaçının görebileceği kadar yakın - ve istesek bile onları geri tutamazdık. Son sürat dörtmala koşuyorlardı, ormanda o kadar tehlikeliydiler ki içlerinden birkaçının gerçekten boynunu kırabileceğinden endişeleniyordum.

Ama kaybedecek vaktimiz yoktu. Brinlor ve Nyrik vardiyada olmayan nöbetçilere doğru ilerlerken diğerleri de kalan nöbetçileri öldürecekti. Atların ters yönüne dönerek, sessiz olmaya bile çalışmadan ormanın içinden maden girişine doğru ilerledik.

Kanım kulaklarımda diğer tüm sesleri bastırana kadar çarpıyordu.

Ormanın kenarına geldiğimizde muhafızlar silahlarını çekmişlerdi. İçlerinden biri bize doğrulttu ama artık çok geçti.

Gwynara atları öylesine coşturmuştu ki, birkaç tanesi dik setten aşağı, doğruca muhafızlara doğru savruldu.

Muhafızlardan biri dönerek elini kaldırdı ama artık çok geçti. At doğruca onun üzerinden geçti.

"Güzel," diye fısıldadı fae'lerden biri. İrkildim.

Başka bir muhafız içgüdülerini takip ederek kaçmaya başladı. Ama orada umut yoktu ve muhtemelen atın toynağı kafasına çarptığı anda öldü.

Üniformasına altın iplik sarılmış bir muhafız sonunda gücünü kullandı ve kontrolden çıkmış atlardan birine çarptı.

At uçu, yuvarlandı ve t kezeleyerek ayağa kalktı. Başı  ne eğik, titreyerek orada durdu. Göğsüm sıkıştı ama zavallı şey için  z lmeye zaman ayıramadım. Demos ve diğerleri çoktan aşağı inmişti.

sette. İlk okumu yerleştirdim ve doğrudan bize nişan almış olan muhafıza doğru gönderdim. Bir kayanın arkasına saklanarak gözden kayboldu.  enem  atlayacakmış gibi hissedene kadar dişlerimi sıktım. Alarm  almadan önce bu işi çabucak halletmeliydim.

Gwynara gücünü arkadaşlarından birine doğrultana kadar bekledim ve kendi gücünü onun üzerinde kullanmak için başını kaldırdı ve bir sonraki okum onun gözlerinin arasına isabet etti.

Muhafızlar öldüğünde diğerleri de geri dönmüştü. "Hepsini yakaladık," dedi Nyrik. " ceri girmek, tılsımı bulmak ve dışarı çıkmak için üç saatimiz var. O zamana kadar, muhtemelen bu muhafızlar kime rapor veriyorlarsa bir şey duymadıklarında şüpheleniyorlar."

Demos, Yan adındaki iri yarı meleze baktı. "Sonrası için gücünüzü korumalısınız. N bette kal ve kesinlikle kullanmadığın sürece gerekli."

"Anlaşıldı."

Yan ve Demos birer büyüme taşı aldılar, böylece iletişim kurabilecekler.

Ve sonra zaman geldi.

Hiçbir parçam madene girmek istemiyordu. Pris gibi klostrofobik değildim. Ama bedenim en son yerin altına indiğimizde neler olduğunu hatırlıyordu. Thol gözümün önünde ölmüştü. Cavis Prisca'yı aldı ve bu onu son kez canlı görüşümüz oldu. Lorian, Demos ve ben kendi savaşımızı vermiştik.

O mağaralardan çıkarken Regner'in canavarlarından biri kafama vurdu, kanama beni bir şıfacıya götürmeden önce neredeyse öldürüyordu.

"Günah."

Demos bekliyordu. Diğerleri çoktan girişe doğru yürümeye başlamıştı. Elini uzattı.

Aldım. Sıcak elinin benimkini sardığını hissetmek beni demirlemiş gibiydi ve bir kez daha odaklanabildim.

Diğerleri bizi içeride beklemişti ve ben boştaki elimle bıçağımı çektim. Tatar yayım böyle dar bir alanda işe yaramazdı.

Demos sadece fısıldayabileceği kadar yakınıma gelene kadar bekledi. "Kaliera'nın casus arkadaşı Pelysian'a göre -ki bu arada hâlâ Daharak'ın kardeşi olduğuna inanmakta güçlük  ekiyor m- yüz metre yürümemiz gerekiyor.

ayak mesafesi. Canavarlara yaklaştığımızda, başka bir tüneli gizleyen sahte bir duvar olacak. Oradan aşağı ineceğiz."

Hepimiz başımızı salladık ve sonra hep birlikte hareket etmeye başladık.

Ölüm gibi kokuyordu. Fae yaratıkları muhtemelen kokumuzu alabiliyordu, çünkü öfkeli çılgınlıkları madende yankılanarak bize doğru geliyor, içimdeki sinme dürtüsüyle savaşmama neden oluyordu. Beklediğimden daha da soğuktu, soğuk kaslarımdaki enerjiyi emiyordu.

Gözlerim duvarlar boyunca tek tük asılı kürelerden gelen seyrek, titrek ışığa uyum sağlamakta zorlandı. Diğerleri önümdeyken ve Demos yanımdayken, en azından ilerlerken ayaklarımın altındaki engebeli zemine odaklanabiliyordum.

Melezlerden biri bir iskelenin iskelet kalıntılarına çarptı, küfretti ve yürümeye devam etti. Kötü koku yoğunlaşarak boğazımın arkasına yapıştı. Işık değişmeye, uğursuz, yeşilimsi bir renk almaya başladığında herkes aniden gergin görünüyordu.

Canavarlar hırıliyordu; kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden olan derin, vahşi sesler. Yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyordu, ta ki aniden ulumaya başlayana kadar, sanki kendilerini hapsettikleri şeyden kurtulacaklarmış gibi. Doğru yere geldiğimizde Demos duvarları işaret etti ve hepimiz umutsuzca girişi aramaya başladık. Ellerimi pürüzlü yüzeyde gezdirdim, orada olması gerekiyormuş gibi hissettirmeyen herhangi bir şey aradım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu bulan Demos oldu. Regner doğal bir Kayadaki yarık, dar patikadan geçmeyi mümkün kılacak kadar genişlemişti.

Zemin eğimliydi, giderek dikleşiyordu, ta ki ayak parmaklarımla kazmak zorunda kalana kadar, kalçalarım yanıyordu. Kimse konuşmuyordu ve Gwynara'nın elindeki ateş tek ışığımızdı. İndikçe hava daha da serin ve nemli bir hal alıyordu, damlayan suyun yankısı artık üstümüzdeki hırıltılardan daha yüksekti. Her adım kaygan zemine karşı bir savaştı ve dengemi korumak için savaştım, parmaklarım sürekli soğuk, ıslak taşa sürtünüyordu.

Ayak seslerimiz yankılanmaya başladı. Bir çeşit mağaraya girmiştik.

Önümde yürüyen o kadar çok insan vardı ki, ancak onlar kenara çekilince görebildim. Önümüzde uçsuz bucaksız bir yeraltı gölü uzanıyordu, yüzeyi mükemmel, ürkütücü bir şekilde durgundu. Tavandan sarkıtlar sivri bıçaklar gibi sarkıyordu, bazıları o kadar alçaktı ki neredeyse suyun yüzeyine ulaşıyorlardı.

Dytur Nehri'ne ne kadar yakın olduğumuz düşünülduğünde bu kadar çok suyun varlığı anlamlıydı. Muhtemelen, su bir noktada maden tünellerine sızmış ve şu anda baktığımız gölü oluşturmuştu.

Yine de bu başka bir komplikasyondur. Çözülmesi gereken başka bir sorun. Tılsımı bulup buradan ayrılmadan önce. Gwynara'nın ateşinin yanı sıra, başımızın üzerinde tek bir ışık küresi vardı ve genişliğini görebilmemize yetecek kadar ışık saçıyordu.

Görünüşe göre geçilmez olan kenarlar karanlığın içinde kayboluyordu. Ne kadar derin olduğunu ya da nerede bittiğini söylemenin bir yolu yoktu.

Horrison, "Kaltak bizi kandırdı," diye mırıldandı.

Başka biri küfretti. Biri önündeki kişiyi iterken bir adım itildim. Demos sert ve sabırsız bir ses çıkardı ve herkes sustu.

Zar zor fark ettim. Yüzeydeki ince dalgalanmayı izlemekle meşguldüm. -Belirli bir noktada. Suyun derinliklerinde neredeyse hiç hareket yoktu. Ve bu sadece sık sık oluyordu. Bir sonraki dalgalanmadan önce doksana kadar saydım. Gölün geri kalanı bu kadar durgun olmasaydı ve ben de dayanılmaz derecede dikkat etmeseydim, onu kaçırabilirdim.

"Bak," dedim, işaret ederek.

Hiçbir şey olmadı.

Demos'a baktım. "Söz veriyorum bir şey gördüm. Sadece izle."

Bakışları işaret ettiğim alana kilitlendi. Ve ifadesi hesapçı bir hal aldı.

"Demek böyle yapmış," dedi. "İyi yakaladın, Sin." Preen yapmadım ama yakındı.

Şimdi kimin suya gireceğini tartışmamız gerekiyordu. Su inanılmaz derecede durgundu, Regner'in derinliklere bir şey yerleştirdiğinden hiç şüphem yoktu, sadece suyu riske atacak kadar aptal olanları bekliyordu.

Ne yazık ki söz konusu aptallar bizlerdik.

"Fiziksel nesnelerin etrafındaki korumaları algılamada ve kırmada en iyi olan kim?"

Brinlor elini kaldırdı. Çok fazla konuşmamıştık ama aramızdaki az etkileşime bakılırsa istikrarlı ve güvenilir bir adam olduğu anlaşılıyordu.

Durdu ve birkaç uzun dakika boyunca dikkatle suyu izledi. Sonra gözlerini kapattı. "Orada kesinlikle ağır bir şekilde korunmuş bir şey var," dedi sonunda.

"Koğuşı buradan kaldırabilir misiniz?"

Brinlor başını salladı. "Bu çok güçlü. İçeri girmem lazım. Ve ihtiyacım olacak

Biri arkamı kollasın," dedi, ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı bile. "Eğer koğuşu kırmaya odaklanırsam, Regner'ın bizim için bıraktığı yaratıklar için fazla konsantrasyonum kalmaz."

O yaratıkların düşüncesi kanımı buza çevirdi. Ama ağzımı açtım.

Demos'un başı döndü. "Hayır." "Ben içeri gireceğim," diye gönüllü oldu Gwynara.

"Ben de içeri giriyorum," dedi Demos. Ondan bunu beklememe rağmen anında inkârımı bastırdım. Demos, kendisinin yapmaya hazır olmadığı bir şeyi kimsenin yapmasına izin vermezdi.

Ben hariç. Dişlerimi sıktım. Ama şimdi sırası değildi. Üç kişi daha konuştu. Horrison, Firion ve Nyrik.

"Sana burada ihtiyacımız olacak," dedi Demos bana. "Amalra ve Elysanth hareket eden her şeye ateş ederken."

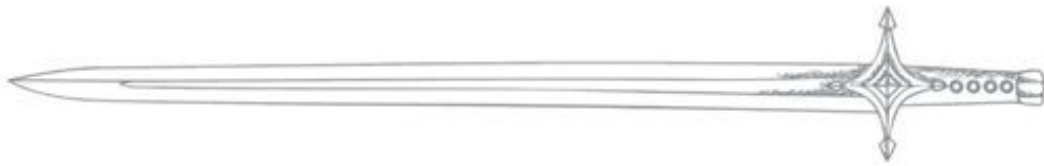
Brinlor neşeyle, "Biz hariç her şey," dedi.

Buna itiraz edemezdim. Oklarım en azından diğerlerine saldıran herhangi bir şeyin dikkatini dağıtabilirdi.

Korkum beni parçalayacakmış gibi hissediyordum. Demos çoktan ayakkabılarını, silahlarının çoğunu ve pelerini çıkarmıştı. Bana baktı ve tam olarak ne yaptığımdan emin olmadan elini tuttum.

Yüz ifadesi yumuşadı. "İyi olacağım."

Başımı salladım ama sanki küçük bir portakal yutmuşum da boğazıma takılmış gibi hissettim. Elini sıkarak elimi çekti ve suya daldı.

PRISCA

Gemi etrafımda gıcırdıyordu ve kendimi uzun, yavaş bir nefes almaya zorladım. Suyun üzerinde geçirdiğim onca zamandan sonra bile

Bu tür bir ulaşımında hiç bu kadar rahat olmamıştım - gerçi bugünlerde sadece ara sıra deniz tutması toniğine ihtiyacım oluyordu.

Ancak Eprothan topraklarında seyahat etmemizin tek bir yolu vardı; Daharak'ın Eprothan'dan kurtardığı birkaç gemiden biri. bariyeri yıkmak için yapılan savaş. Gemiye bindiğimizde midemi bulandıran şey Regner'in gemisinin pruvasında parıldayan altındı. Köylerindeki insanlar açlıktan ölürlen onun sahip olduğu zenginliği düşünmek... midemi bulandırmıştı.

Şimdi, en büyük kamarada toplanmış, bir kez daha dairesel bir masanın etrafında oturuyorduk.

Lorian Kaliera'yı getirmemiz gerektiğinde ısrar ettiğinde tereddüt etmiştim. Rekja'nın şatosunda saklandığını, odasının kapısının kilitli olduğunu ve güvenli bir şekilde korunduğunu bilmek hoşuma gitmişti. Yine de, eğer bizden kaçmak isteseydi, en başta bize gelmezdi. Jamic'i görmek istediğinden beri

-Ve ondan işbirliği yapmasını istemişti. Bizimle çalışmak zorunda kaldı.

Zathrian'ın, Regner'in, Regner'in hiçbir uyarı olmadan gelmişti. Regner'ı tanıyan ya da onu dikkatle inceleyen herkesin bu soruya yanıtı yankılanan bir evet olmuştu. Müttefiklerinden birini gözlemllemek ve bu müttefikin emirlerine uyup uymadığını anlamak için beklenmedik bir şekilde gelmek tam da Regner'in yapacağı türden bir hamleydi.

Lorian'ın da belirttiği gibi, Zathrian'ın kendisini kandırmamıza gerek yoktu. Sadece Eprothan sularında engelsiz bir şekilde seyahat edebilmemiz ve bu kıtanın ucuna yanaşıp Lanetli Şehir'e gidebileceğimiz kadar yaklaşmamız gerekiyordu. Kuzenimin böyle bir yeri üs olarak seçmiş olması pek de şaşırtıcı değildi. Onun hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra değil.

Kolayca savunulabilen Lanetli Şehir, Eproth'un kuzeybatı kıyısında, krallığımızın tam karşısındaki Uyku Denizi'nde yer alıyordu.

Frosthaven Adalarını geçmiştik - birkaç adamımız geziniyordu Regner'in kalan gemilerinden herhangi birinin yaklaşmayı düşünmesi ihtimaline karşı Eprothan renklerini giyerek güverteye çıktı. Ama böyle bir şey olmamıştı. İçimden bir ses Regner'in kaptanlarının ve generallerinin çoğunun sadece emirlerine odaklandığını söylüyordu. Bu küçük bir teselliydi.

Güverte boyunca yürümeyi çok istemişim ama görülme riskini göze alamayacağımı biliyordum, bu yüzden burada saklanmıştım - Lorian ve Marth bana eşlik ediyordu.

Şimdi kuzenime yaklaşıyorduk, o kadar tedirgindim ki, tüm vücudum sanki yıldırım gücüne sahip olan benmişim gibi hissediyordum ve kaslarım ölümcül darbeleri zar zor kontrol altına alıyordu.

Yine de kendi gücüm hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Lorian bana baktı. "Dövüşmek mi istiyorsun, vahşi kedi?" Marth homurdandı.

Ayağa kalktım ve kararmış saçlarımı geriye doğru ördüm. Sarı buklelerim çok belirgindi, bu yüzden ayrılmadan önce Rekja'nın hizmetçilerinden birinin bana yardım etmesini sağlamıştım.

Hançerime uzanırken sırttım. Lorian'la dövüşmek yardımcı olabilirdi. Bu huzursuz enerjinin bir kısmını dağıtmak. Galon'un denizde olduğumuz her gün eğitim yapmak için ısrar ettiği güvertede savaşılamayabilirdik ama bu masayı bir duvara dayarsak, muhtemelen kendimi başka hiçbir düşünceye yer bırakmayacak kadar yorabilirdim.

"Ben de tam olarak bunu istiyorum."

Kapı çalındı. Küfür ettim.

Lorian yırtıcı bir sırışıyla, "Daha sonra güreşebiliriz," dedi.

Marth kapıyı açınca Galon ortaya çıktı. Arkasında zayıf bir adam duruyordu ve Lorian içini çekti.

"Vakit geldi," dedi Galon.

Adam Galon'u içeri kadar takip etti ve beni selamladı. "Majesteleri."

"Sen Renit olmalısın," dedim. Bir fae'ye göre kısa boyluydu, ince yapıydı ama kararlı bir şekilde yürüyordu.

Renit başını salladı ve bana utangaç bir gülümseme verdi. Saçları gözlerinin üzerine düşmüştü ve onları kenara attı. Ama dikkatini Lorian'a çevirirken omuzlarını dikleştirdi. "Ekselansları."

Lorian başını iki yana salladı. "Hayır."

Renit ona inatçı bir bakış attı. Lorian bunu görmezden geldi. "Benden ne istiyorsun?" Lorian ayağa kalktı, başı neredeyse kamaranın tavanına değecekti. Gemiye bindiğimiz andan beri bu geminin insan boyundaki adamlar için inşa edildiği belliydi.

"İnsan formuna geç. Regner'ı zihninizde canlandırmanız da yardımcı olur. Benimkini güçlendirmek için kendi odağını ve gücünü kullan." Artık görevine odaklanmış olan Renit'in içindeki tüm çekingenlik kaybolmuştu.

Lorian başını salladı.

O kadar yavaş oldu ki, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Sonra Lorian'ın elmacık kemiklerinin düzleştiğini fark ettim. Burnu daha kalındı. Saçları

yavaş yavaş aydınlandı. Yanakları kırmızı bir renge dönüştü.

Birdenbire Regner'a bakmaya başladım.

Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi.

İçgüdüsel olarak sıçrayarak uzaklaştım, sırtım duvara çarptı. Lorian dondu kaldı.

"Özür dilerim," diye nefes aldım. "Bana bir dakika verin." Çenesinde bir kas tüylendi. *Regner'ın* çenesinde.

Nefeslerim daha hızlı geliyordu.

Regner'ın eli-hayır. *Lorian'ın* eli, bana uzanmamak için kendini zor tuttuğundan yanında yumruk olmuştu.

Galon omzumu tuttu. "Pris," dedi nazikçe. "Yüzüne bak." Bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım ve Lorian'ın gözleriyle buluştum. Bana parıldıyorlardı,

zümrüt yeşili ve endişe ve hayal kırıklığıyla doluydu.

Renit'in gücü gözlerine dokunamamıştı. İçimde rahatlama ile endişe savaştı. O gözler kuzenime yaklaşmamızı daha da zorlaştıracaktı. Ama Lorian'ı yanımda görebileceğimi bilmek...

Yardıma

oldu. "Özür dilerim."

"Özür dileme, vahşi kedi."

O da Lorian'ın sesiydi. Göğsümdeki bir şeyin kilidi açıldı ve aniden düzgün nefes alabildim. Şimdi ona baktığımda, elmacık kemiklerinin hâlâ Regner'ın yüzüne uymayacak kadar keskin, çenesinin çok geniş olduğunu görebiliyordum.

"Kılık değiştirmen nispeten kolay olacak Prisca," dedi Galon. "Ne de olsa Regner hizmetkârlarıyla birlikte seyahat ediyor. Biz saldıracak kadar yaklaşıp kadar geri kalanımızın birkaç adım gerisinde kalacaksınız."

Ondan sonra işler hızla ilerledi. Birisi Tibris'in Regner'ın şatosunda çalışırken giydiğine benzeyen bir üniforma bulmuştu. Üzerime geçirdim, siyah saçlarımı topuz yapıp bordo şapkamın altına gömdüm.

Zathrian ya da Eadric'i kandırmaya çalışmadığımızı kendime tekrar tekrar hatırlattım. Tek yapmamız gereken melez muhafızları geçip kampa girmekti. Kılık değiştirmemiz sadece birkaç dakika sürecek kadar iyi olmalıydı. Gemimizin yanaşması için yeterli zaman.

Lanetli Şehir'e yaklaşırken Regner'ın gemisinin güvertesinde durmamın üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti. Birisi Kaliera'ya bize katılmasını emretmişti ve gemimizi görebilen herkesin gözü önünde duruyordu. Conreth'in bir kez daha Jamic'i yanına almasından memnun değildi. Ama ben memnundum.

ayrılmışlardı. Marth'a göre Jamic, biz Thobirea'dayken annesinin yaptıklarını savunmuştu.

"Zaten hayatında pek çok kişinin birkaç ömür boyunca çekeceğinden daha fazla acı çekti," demişti. "Elinden gelen her türlü güce sarıldığı için çok az kişi onu gerçekten suçlayabilir. Kendi hayatını biraz daha kolaylaştırabilecek her şeyi kontrol etmeye çalıştığı için."

Gerçekte, pek çok insan tam da bu yüzden onu suçlayabilirdi. Ve Jamic'in annesini savunması, hepimizin onları ayrı tutmaya karar vermemize neden olacak kadar endişe vericiydi.

Kaliera'nın içindeki iyiliği görmek istemesi çok doğaldı. Ne yazık ki, elinden gelse *onun* içindeki her iyiliği yok edecekti.

Gemi altımda yuvarlandı ve ben de armaya tutunarak dikkatimi uzaktaki rıhtıma çevirdim. Zathrian onu yeniden inşa etmekle meşguldü ama şimdiden yer yer dökülüyordu, ahşap kirişler yerçekimine karşı zorlanıyordu - büyük olasılıkla büyükannemizin laneti sayesinde, bu topraklarda kimsenin inşaat yapmasını engellemeye devam ediyordu.

"Cadılar Regner ve Zathrian ile çalışıyor olmalı," dedi Galon biz yaklaşırken. Onu Eprothan renklerinde görmek garipti. "Onlar Bu şehrin kalıntıları ve Zathrian'ın bir pazarlık yapmadan kampını şehrin hemen dışında kurmasına izin vermezler."

Marth'ın dudağı kıvrıldı. "Rythos'un bunu görmek için burada olmaması iyi bir şey. O sürtüklerle arkadaş olur ve hiç görmedikleri bir kaos yaratırdı. Bir daha düşündüm de... bu küçük toplantıya katılamaması çok yazık oldu."

Biz yaklaşırken muhafızlar rıhtımda toplandı. Kaptan emirlerini kükreyerek verdi, geminin dümeninde dururken sesi rüzgârı aşırıyordu.

Altımızdaki muhafızların yüzlerini inceledim, gerekirse geri çekilmemizi emretmeye hazırdım.

Ama birçoğu Lorian ve Kaliera'ya bakarken, bu bakışlar korku ve öfke doluydu... şüpheli değil.

Bu iyi bir haberdi. Buradaki melezler Regner'dan nefret ediyorsa, onları bizimle birlikte yürümeye ikna etmek daha kolay olurdu.

Bir kedinin çevikliğine sahip bir tayfa gemimizin pruvasına tünemiş, kalın bir kendir halatı aşağıdaki liman işçilerine doğru fırlatıyordu. Kolaylıkla yakaladılar ve sallanan babalardan birine hızla bağladılar.

Şimdiye kadar haberciler Regner'ın geliş haberini kuzenime götürmüş olmalıydılar. İnsan kralla çok fazla zaman geçirdiğinden, hiç şüphem yoktu.

Zathrian, Lorian'ın kılık değiştirdiğini hemen anlayacaktı. Bu beklenen bir şeydi. Sadece saldırmak için ona yeterince yaklaşmamız gerekiyordu.

Avuçlarım nemlendi. Regner bir şeye ihtiyacı olmadığı sürece etrafını hizmetkârlarla çevirmediği için Lorian'ın birkaç adım gerisinde durdum. Omuzları hafifçe gerildi ve usulca harekete geçerek iskeleden aşağıya doğru yürümeye başladı.

Sikeyim.

Lorian doğal Fae zarafetini bastırmaya çalışıyordu. Ama bu bir leoparın bir koyunu taklit etmesini izlemek gibiydi. Galon sorunun farkına vararak bir dizi sessiz küfür savurdu ve daha çok bir insan gibi yürümeyi başardı. Kaliera bana sert bir bakış fırlattı, başını kaldırdı ve onun ardından yürüdü.

Ne yazık ki Marth bir ağaç dalı üzerinde yürüyor olabilirdi. Belli ki herhangi bir sorun olduğunu fark etmemişti. Bakışlarını muhafızların üzerinde gezdirip tehdit aramakla meşguldü.

Bir asker yaklaştı, yüksek rütbelilerin katı resmiyetiyle yürüyordu. Ben peşlerinden giderken bakışları Lorian'inkilerin üzerinden kayarak benimkilerle buluştu ve olmadığım bir insan gibi rampada tökezlemeye çalıştım. Sanki az önce tanık olduğu fae zarafetini bir şekilde telafi edebilirmişim gibi. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Majesteleri." Lorian'ın önünde eğildi. "Benim adım Orivan."

Gözleri tekrar bana kaydı ve rahatlayarak ürperdim. Blynth ve Tymriel onun devamıza sempati duyduğunu söylemişlerdi ama her zaman bir tuzağa düşme ihtimalimiz vardı.

Orivan dile getirmediğim sorum karşısında başını salladı. "Seni melez varise götüreceğim," dedi yüksek sesle. "Sizi hemen kabul etmek isteyecektir."

"İnsan gibi yürümeye odaklanmanı öneririm," dedi nefesinin altından ve Marth *bunu* tam olarak nasıl başarması gerektiğini merak ediyormuş gibi şaşkınlıkla ayaklarına baktı.

Uzaktaki kamp ateşlerinden havaya dumanlar yükseliyordu. Kıyı boyunca yürürken Lanetli Şehir solumuza doğru yayılıyordu. Şehrin batı ucunu dönerken, girişte konuşlanmış muhafızlara yaklaşırken nefesimi tuttum.

İçgüdüsel olarak gücüme uzandım. Ama muhafızlar başlarını eğerek Orivan'a doğru ilerlediler. Her an içlerinden birinin bağırmasını bekleyerek kendi başımı eğdim.

Ama... en alt düzey muhafızların Eprothan kralını ikiyüzlülükle suçlama ihtimali neydi? Zathrian'ın güvenilir generallerinden birini

Düşmanlarını kamplarına götürmekle mi?

Galon'un yüzündeki kuşkulu ifadeden, eğittiği herhangi bir askerden tam olarak bunu beklediği anlaşılıyordu.

Diğerlerine yetiştim, hâlâ onların arkasındaydım. "Umarım Blynth ve Tymriel'in söylediği her şey sensindir, Nelayra Valderyn," diye mırıldandı Orivan.

"Hakkımda ne dediler bilmiyorum ama sana kendimi kanıtlayacağıma söz veriyorum," dedim sesimi fısıltının biraz üstünde tutarak.

Sert bir şekilde başını salladı. Bir köşeyi daha döndük ve devasa bir eğitim arenasının araziye yayıldığı yere geldik. Zathrian o arenanın yanında duruyordu,

Eadric onun yanında.

Kalbim göğsümde tekmelendi, kanım buza dönüştü ve kuzenime bakarken dünya geri çekildi.

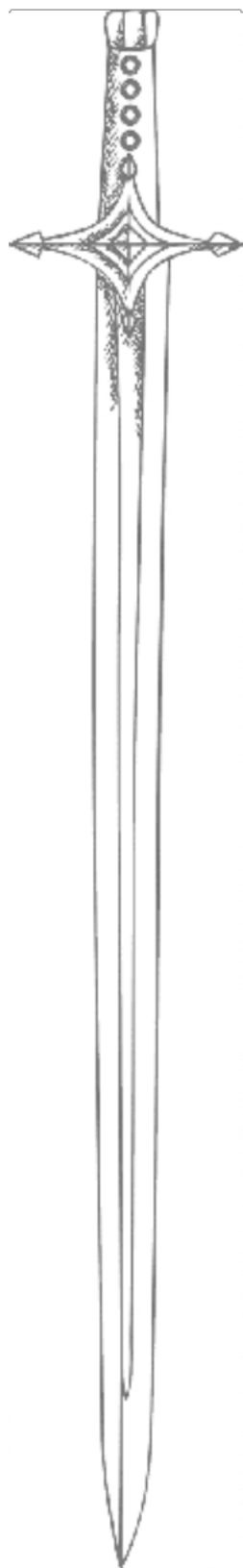
Eadric Lorian'a şöyle bir baktı ve elini kaldırarak parmağını ona doğru uzattı.

"Yalanlar," diye tısladı.

Zathrian'ın gözleri benimkilerle buluştu. Ve sırtıttı.

19

Madinia

Conreth tartışmasız bir şekilde Fae topraklarının kralı olsa da, krallığı bölgelere ayrılmıştı. Ve Quorith adası Verdion tarafından yönetiliyordu. Rythos'un babası hakkında bilmem gereken her şeyi Fae zirvesinde öğrenmiştim. O acımasız, sert bir adamdı. İşbirliği yapmak, itaat etmek ya da güçten feragat etmek... Tüm bunlar, ailesi uzun zaman önce Tanrı Tronin tarafından kendilerine hediye edilen üç fae tılsımından birini korumak için seçilmediği içindi.

Rythos'un adaya seyahatimiz sırasında bana anlattıklarına göre, Verdion Quorith'in nihai otoritesi olsa da, yine de bir konseye hesap veriyordu. Eğer bu konseyin tüm üyeleri oybirliğiyle kabul ederse, oyları onu geçersiz kılabilirdi.

Ne yazık ki Verdion bu savaşın dışında kalmaya o kadar kararlıydı ki kanıtları konseyine götürmeyi bile reddetmişti. Ve bahse girerim Regner'la yaptığı küçük anlaşmadan onlara bahsetmemiştir. Conreth'in isteklerini göz ardı etmek için Quorith'in kendi yasalarını çiğnemeye razı olmuştu.

Beni bu güçlü adamlardan ve onların eski kinlerinden koru.

Prisca bir keresinde bana Rythos ve Verdion'un konuşmadığını söylemişti. Tek söylediği, Rythos'un güç için onunla savaşmaya niyeti olmamasına rağmen Verdion'un oğlu tarafından tehdit edildiğiydi.

Hepimizin tanıdığı bir Fae kralına benziyordu.

Rythos'a baktım. Cavis bana karşı en nazik olanıydı, Rythos ise hemen hemen ikinci sıradaydı. Ancak şu anda acımasız bir sessizlik içinde kaybolmuştu.

Küçük teknemiz dalgalarla sallanırken gözlerimizi önümüzdeki bulanık, koğuşlu adaya diktik.

Belki de kendi merakımı gidermeme de yardımcı olabilecek bir oyalanma gerekiyordu. "Kalbi temiz birini tanıyor musun?" Ona sordum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Muhtemelen kötü insanları öldürmekten hoşlanmayan biri."

"Biliyor musun," dedi elini yüzünde gezdirerek, "bildiğimi sanmıyorum. Bu muhtemelen etrafımdaki insanlar hakkında çok şey söylüyor."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. Rythos kaşlarını kaldırdı ve ben de kaşlarımı çattım.

"Neden temiz kalpli birine ihtiyacınız var?"

"Daharak'ın silahı." Ona küreyi açıkladım, hatta cebimden çıkardım. "İyi birine benziyorsun. Ara sıra."

Bana sadece başını salladı. "Bunun için yeterince hoş değil."

İçimi çektim, pelerininin cebine geri koydum ve dikkatimi adaya geri verdim. "Verdion'un uzun süredir hayatta olduğunu varsayıyorum."

"Evet."

"Peki, tarafsız kalırsa Quorith'e saldırmayacağını söyleyen Regner'a neden inansın?"

Rythos homurdandı. "Regner insan kralların birlikte hüküm süreceğini söylediğinde Eryndan'ın ona inanmasıyla aynı sebepten. Ona güveniyorlar çünkü gücü seviyorlar ve onu kaybetmeyi hayal bile edemiyorlar. Ve... güçlerini korumak istiyorlar. insanlar güvende."

Adaya yaklaşırken ürperdim. Quorith'in koğuşları diğerlerinden daha güçlüydü, kollarımdaki derinin karıncalanmasına neden olan bir tür büyüyle inşa edilmişti. Rythos ayağa kalktı, daha önce hiç duymadığım bir dilde tek bir kelime mırıldandı ve koğuş sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu, biz geçtikten sonra parıldayarak yerine geri döndü.

Diğerleri Prisca'yı melez krallığa götürmek için bir gemi çaldığında ziyaret etmemiştim ve Rythos tekmemizi limana yanaştırırken bakışlarımı açgözlülükle görebildiğim her şeyin üzerinde gezdirdim. Ada, anlatılmamış hikâyeler ve keşfedilmemiş yollarla dolu bir vaat gibi önümde uzanıyordu. Manzarayı süsleyen gür yeşillikler ve canlı çiçekler sadece renk sıçramaları değil, güzellik ve vahşi doğaya duyulan sevgiyle dolu bir kültürün işaretleriydi. İskelenin karşısındaki tavernalardan kahkahalar yükseliyor, insanlar anlamadığım ama öğrenmeyi arzuladığım dillerde konuşuyordu. Ve hava... hava özgürlüğün kokularıyla zengindi - kır çiçekleri, egzotik baharatlar, deniz... kimse kim olduğumu bilmeden yerime geçebileceğim bir hayatın özü.

Rythos elini uzattı ve onun çoktan rıhtıma adım attığını fark ettim. Tekneden inmeme yardım etmesine izin verdim, o biriyle konuşmak için uzaklaşırken uzaktaki bir binanın ihtişamını inceledim. Kuleleri ve köprüleriyle, mermer ve taşın tuhaf ve benzersiz bir şey yaratmak için bir araya gelmesiyle şüphesiz mimari bir harikaydı.

"Yüzünde bu ifadeyi daha önce hiç görmemişim," dedi Rythos. Yüz hatlarımı anında kontrol ettim. "Ne ifadesi?"

Kısa bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Huşu gibi bir şey. Ya da merak."

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı sokakta dans eden bir grup kadından ayırmak için kendimi zorladım. "Tüm bunlar sona erdiğinde, bu kıtadan ayrılacağım. Bunca zamandır benden esirgenen hayatı istiyorum. Bu ada... o

bir parçamı rahatlatıyor. Bana dışarıda benim için daha fazlası olduğunu hatırlatıyor. Ve bir gün onu bulacağımı."

Rythos'un ağzının köşesi yukarı kalktı. "Buraya dönmek istemedim," dedi. "Benim için çoğunlukla kötü anılar barındırıyor. Bu yüzden sizin gözlerinizden görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldı, bakışları uzaktaki beyaz binaya takıldı.

"Hadi şu işi bitirelim."

Kalabalık caddelerde ilerlerken kimse bizi durdurmaya çalışmadı. Belki de herkes Rythos'un kim olduğunu biliyor gibiydi- İnsanlar ya el sallayıp ona sesleniyor ya da dar gözlerle ona bakıp yanındakilere fısıldıyordu.

Rıhtımdan hayranlıkla izlediğim beyaz binaya yaklaştığımızda, üzerimizdeki gözlerden bıkmıştım. Rythos tamamen rahat görünüyordu, her ne kadar fae formunda ifadesi boş olsa da, neredeyse tamamen farklı bir adama bakıyor gibiydi.

Ben de saray maskemi takmıştım ve sanki sıradan bir günmüş gibi avluda geziniyorduk.

Kapıda bizi kimse karşılamadı, ancak muhafızlar onun gelişi karşısında eğildiler. Rythos, ana salonun neredeyse terk edilmiş olduğu gerçeğini görmezden gelerek dolaştı. Şimdiye kadar burada gördüğüm diğer her şey gibi, burası da güneş ışığının mermer zeminlere vurmasına izin veren özenli geniş pencereler, oturma bankalarının bulunduğu girintili çıkıntılı köşeler, ince işlenmiş halılarla tasarlanmıştı.

muhtemelen benden çok çok daha yaşlılardı. Rythos onu takip etmemi işaret ederek solumuzdaki uzun merdiveni tırmandı.

Verdion'un sesini duyduğum anda tanıdım. Alçak baritonu dişlerimi kenetlemişti. Rythos kapalı kapının önünde duraksamadı, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Başımı kaldırarak yüzüme soğuk bir gülümseme yerleştirdim ve onu takip ettim.

Verdion uzun, oval bir masanın başında oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. Oğlunu gördüğüne hiç şaşırması gibi görünmüyordu ama sözünün kesilmesine gözleri öfkeyle parladı.

"Bu ne cüret?"

Rythos onu görmezden gelerek odayı taradı. On iki Arslan erkeği ve kadını daha saydım, hepsi de Rythos'a bakıyordu. Belli ki bir konsey toplantısını bölüyorduk. Bizim için ne kadar uygun.

"Dışarı," diye hırladı Verdion.

"Hiç sanmıyorum." Rythos kollarını kavuşturdu. "Brevan nerede?" "Kardeşin uzakta. Bugün geç saatlerde dönecek."

"Peki o da zirve için uzakta mıydı?" Rythos tek kaşını kaldırdı ve konseye döndü. "Babam size yaptığı anlaşma hakkında her şeyi anlattı mı? Bu savaş başlamadan önce insan kralla yapılan anlaşma mı? Biz *işbirliği* yaptığımız sürece Regner'in bu adaya saldırmamayı seçeceğini mi?"

Uzun, koyu renk örgülü bir kadın yanındaki adama bir şeyler mırıldandı, gözleri irileşmişti. Bu sırada Verdion'un dudakları dişlerinden geri çekildi. "Konsey bilinmesi gereken her şeyi biliyor."

"Peki Regner'in müttefiklerine verdiği sözü bir kez bile tutmadığını ve korumalarımız sayesinde bariyer savaşı sırasında ona saldırdığımıza inandığını biliyorlar mıydı?"

"O koşullara ne olduğunu duydum," dedi Verdion sessizce. "O melez sürtüğün araya girdiğini biliyorum."

"O melez sürtüğümüz şimdiden senin olacağın hükümdarın iki katı," diye tersledim.

Rythos başıyla onayladı. "Arkasına saklanabileceğini düşündüğün koşuştan bahsetmiyorum bile. Regner onu nasıl değiştireceğini biliyor. En azından hepimize saldıracak kadar uzun süre."

"Saçmalık. Koşuşumuz hiçbir yere kaydırılmaz."

"Regner'in evcil Patriklerinden biri bu dünyadan geçici olarak korumaları kaldırabilecek bir silah geliştirmiş olabilir," dedim.

Yüz ifadesi tamamen nötr kaldı ama konseye bir göz attım. Birkaç adam kaşlarını çatarken, derin gülme çizgileri olan yaşlı bir kadın titreyerek ayağa kalktı. Belki de bu hazırlandığımız gibi bir savaş olmayacaktı. Belki de gerçekten dinlerlerdi.

"Artık tarafsız kalmayı göze alamayız" dedi. "Bu artık bir onur meselesi. Eğer saldırıya uğrarsak, kimse yardımımıza gelmeyecektir."

"Saldırıya uğramayacağız," diye mırıldandı Verdion.

Başımı eğdim. "Evet, sürünerek Regner'a geri dönüp onunla pazarlık yapabileceğine inanıyorsun. Söyle bana, insan kral için diz çökecek misin?"

Verdion'un ağzı açık kaldı ama hemen toparlandı. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Bu adaya adımını bile atmamalıydın ama yine de bu toplantıya dalıp halkımızı senin için savaşmaya ikna etmeye çalışabileceğini mi sanıyorsun?"

"Arslanlar bir zamanlar büyük bir halktı," dedi Rythos sessizce. konseyle yüzleşmek. "Biz sadece bu konudaki uzmanlığımızla tanınmıyorduk."

Gemilerimiz gibi icatlar. Merhametimizle tanınırdık. Yeni bir hayat arayan insanlara kucak açmaya istekli olmamızla."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Rythos sanki babası hiç konuşmamış gibi devam etti, bakışları her bir konsey üyesini taradı. "Regner bu savaşı kazanırsa çocuklarınıza ne söyleyeceksiniz? Çocuklarınızın çocuklarına, tarihin doğru tarafında savaşma şansınız varken buna dahil olmamayı seçtiğinizi nasıl açıklayacaksınız? Onların gözlerinin içine bakıp, siyasi açıdan uygun olduğu için masumların katledilmesine izin verdiğinizi söyleyecek misiniz? Savaş bu adaya gelecek. Regner çoktan Gromalia'yı işgal etti. Evet, onun yaratıkları-Fae'lerden aldığı ve çarpıttığı yaratıklar neredeyse bir Erkek, kadın ve çocuklardan oluşan koca bir şehir. Ve hala hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

Acı bir kahkaha attı. "Kendi çıkarları için masumların ölmesine izin verenlere ne olduğunu biliyor musunuz? Çok geçmeden Rahatlığın yerini, her uyumaya çalıştıklarında boğazlarını sıkan suçluluk duygusunun soğuk parmakları alıyor."

"İnsanlar," diye tersledi Verdion. "Zaten onlardan çok fazla var. Belki de bu nüfus düzeltmesinden başka bir şey değildir."

Rythos sinirlendi. "O nüfus düzeltmesi buraya gelecek. Bu bir gerçek."

"Bunu düşünmemize ve oylamamıza izin verin," dedi gülme çizgileri olan kadın dedi. Verdion'un ona attığı öfkeli bakışı dikkatle görmezden gelecek kadar cesareti vardı. "Müzakere etmeliyiz."

Rythos konseye son bir kez baktıktan sonra başını salladı. Ben de onu takip ettim. Onları Verdion'un zehirli sözlerini dinleyebilecekleri bir yerde bırakmak hoşuma gitmiyordu ama başka seçeneğimiz yoktu.

"Sence ne yapacaklar?"

Rythos başını salladı, yüzü gergindi. "Bilmiyorum. Muhtemelen saatlerce düşünüp taşınacaklardır. Kararları neyin doğru olduğuna ya da iyinin kötüye karşı olduğuna bağlı olmayacak. Zamanlarını birbirlerini dürtmekle, siyasi güçlerini kullanarak hor gördüklerini kızdırmakla ve doğruyu söyleyip söylemediğimizi sorgulamakla geçirecekler."

Hayal kırıklığı beni pençesine aldı. Rythos yüzümde gördüğü şey karşısında başını salladı. "İnandığın tanrılara bizimle müttefik olmayı seçmeleri için dua et. Çünkü bunu yapmazlarsa, bu ada enkazdan başka bir şey olmayacak ve bu savaşta bize savaşma şansı verebilecek gemiler denizin dibindeki enkazdan biraz daha fazlası olacak."

ASINIA

Birkaç dakikalığına, sanki yanılmışız gibi geldi. Sanki Belki de yüzeyin altında gizlenen canavarlar sadece bizim aşırı aktif hayal gücümüzden kaynaklanıyordu.

Karanlık, pullu bir yaratık suyun yüzeyinden sıçradı -şok edici bir hızla- ve Demos'u hedef aldı.

Okum açık ağzını delip geçti ve Demos'un kafasından sadece birkaç adım ötede sessizce suya düştü. Soğuk dehşet dalgaları vücudumu sardı, kaslarım sıvıya dönüştü.

Bana tek bir bakış attı ve sonra dönüp ilk dalgalanmayı gördüğümüz alana doğru kürek çekmeye başladı. Bir ok daha attım ve bekledim.

Yanımdaki Amalra ve Elysanth da aynısını yapmıştı. Üçümüz de tamamen sessizdik.

Demos, Horrison, Gwynara, Firion ve Nyrik, Brinlor'un etrafında daire çizerek koğuşa doğru yüzerken onu her taraftan korudular.

Ciğerlerim yanıyordu ve tuttuğum nefesi boynumu yuvarlayarak yavaşça dışarı verdim. Eğer çok gergin olursam, erken ateş etme olasılığım artardı. Bu da iskalama olasılığımın daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Yapmak
zorundaydım

- İşte!

Uzun, karanlık ve pullu bir şeyin başka bir parıltısı, ancak bu sefer yaratık sudan sıçramadı. Firion'un yanına doğru yüzdü ve o da hançerini savurarak karşılık verdi.

Suda savaşmak kolay olamazdı. Özellikle de ölümcül yaratıkların her hareketlerini izlediğini bilerek. Bir dış parlamasıyla Gwynara gücünü kullandı ve ateşini yaratığın yan tarafına çarptı.

Gwynara bir fae olmasına rağmen, Madinia'nın ateş çok çok daha güçlüydü. Eğer burada olsaydı, bu canavarların çoğunu küle çevirebilirdi.

Göl yarattığı tüylerimi diken diken eden bir ses çıkardı. Ama tekrar saldırdı. Bu kez Demos bir hamle yaparak onu kırmızı gözlerinden biriyle yakaladı.

Brinlor koğuşa ulaşmıştı. Diğerlerinin onu hayatta tutacağına güvenerek gözlerini o şekilde kapatması inanılmaz bir cesaret gerektirmiş olmalıydı. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu ve suyun altında beyaz bir parıltı yayılmaya başladı.

Göl aniden hayatla doldu.

Sanki Brinlor'un korumayı kırma çabaları çevredeki her yarattığı uyandırmıştı. Kendimi acımasızca kontrol altında tutmam gerekiyordu, yayımı bir kenara atıp Demos'u neredeyse tepesine çıkmış olan yaratıktan kurtarmak için suya atlama içgüdümü bastırıyordum.

Bu yaratıkların gözlerinde hiç zekâ yoktu. Regner onları bir şekilde koğuşuna bağlamıştı ve onlardan geriye saf öfke ve öldürme arzusundan başka bir şey kalmamıştı.

Tekrar tekrar ateş ettim, diğerleri de aynısını yaptı. Ama sonunda durmak zorunda kaldık. İçimizden birini vurma ihtimali çok yüksekti. Yapabileceğimiz tek şey izlemektir, bağırsaklar bükülüyor, kalpler üç kez çarpıyordu.

Suya girme vaktim gelmişti. Hançerimi kınından çıkardım.

"Bunu aklından bile geçirme!" Demos kükredi.

Diğer herkese, kendisini geçip Brinlor'a ulaşmaya çalışan pullu canavara bağırıyormuş gibi görünmüştü. Ama bana doğru yönelttiği öfkeli bakışı yakalamıştım.

Kendi hayatı için savaşırken bile benimkini riske atmamı engellemeye çalışıyordu. Dişlerimi sıktım ama odaklandım, burada durup izlemek *dışında* bir şey -herhangi *bir şey*- yapabileceğim anı bekledim.

Firion ve Nyrik aynı yaratıkla savaşıyor, onu Brinlor'dan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Koğuş daha parlak bir şekilde parladı ve bu da sudaki her canlıyı çılgına çevirdi. Gwynara gücünü onlara doğrulturken, yanımdaki Amalra elini havada gezdirerek en yakındaki yarattığı sersemletti. Suyun içine doğru kaydı.

Diğer fae'lerden biri beni dehşete düşüren karanlık bir topu hedef aldı. Yaratığa isabet etti ve yaratık anında donarak göle düştü.

Koğuş gittikçe daha parlak bir şekilde parlıyordu ve diğerleri Brinlor'un çok fazla itilip kakılmasını engellemeye çalışıyordu. Birden gözüme

Horrison sürekli olarak Brinlor'un altına dalıyor, muhtemelen onu aşağıdan yakalamayı düşünen herhangi bir şeyden koruyordu.

Belki de bunu gerçekten yapabiliriz.

Biri çılgılık attı. Suyu taradım. Diğerlerini izliyordum ve Demos'un izini kaybetmişim.

İzini kaybetmişim.

Dehşet beni dizlerimin üstüne çökmekle tehdit ediyordu.

Lütfen Demos olmasın. Lütfen.

Nyrik'in kolu kayıptı.

Bakışlarım diğer adama takıldığında gördüğüm ilk şey bu oldu. Tekrar çılgılık attı, etrafındaki su kararıyordu. Ve yaratık geri geliyordu.

Derim nemlendi ve bir sonraki okumu nişan aldım.

Ama artık Nyrik'le ilgilenmiyordu. Onun çırpınışları Brinlor'un etrafındaki kalkanda bir boşluk bırakmıştı. Ve yaratık o boşluğa daldı.

Ona ateş ettim, ıskaladım ve neredeyse Nyrik'i vuruyordum. Hayal kırıklığı içimi yaktı.

Diğerleri güçlerini kullanıyordu ama yaratık sudakilerden hem daha büyük hem de daha hızlıydı. Nyrik'e yapılan saldırı küçük arkadaşlarını cesaretlendirmiş gibiydi ve bir anda saldırdılar, su çalkalanıyordu.

Bunu yapamazdım. Burada işe yaramaz bir şekilde durup teker teker hayatlarını kaybetmelerini izleyemezdim.

"İçeri girmeliyiz!" Bağırdım.

"Ölürüz ve tılsımı diğerlerine geri götürecek kimse kalmaz," diye haykırdı Amalra.

Demos kaslı kollarıyla suyu yararak Brinlor'a doğru ilerlemeye başlamıştı bile. En büyük yaratık ona nişan aldığı anda nefesim boğazımda düğümlendi.

Koşuş tüm mağarayı aydınlattı. Ve sonra bir kez daha karardı.

"Anladım," diye bağırdı Brinlor, sesi boğuk çıkıyordu. "Gidin!" Demos bağırdı.

Ani kaostan içinde onu gözden kaybettim. Su kaynayan bir kazana dönüştü, herkes bize doğru savrulurken çalkantılı dalgalar gölün yüzeyinde çaprazlama ilerliyordu.

Yaratıklar onlara yaklaşıyordu ve kalbim boğazımda atıyor, tüm vücudum titriyordu. Brinlor tılsımı Demos'a fırlattı, o da eğildi.

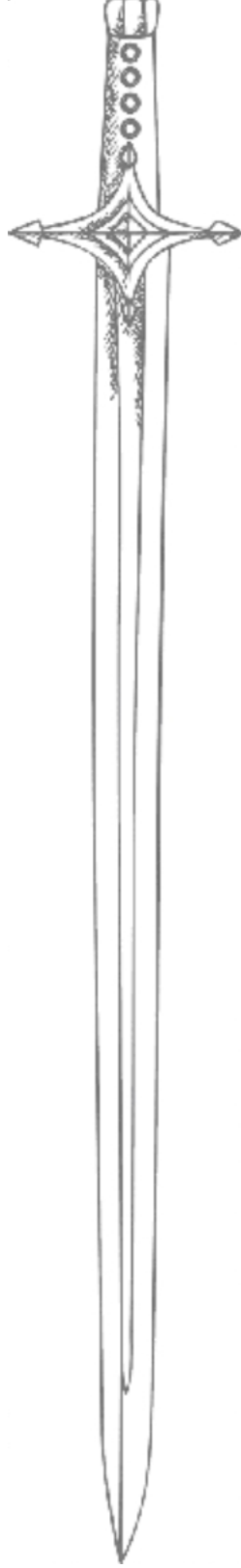
Havada sıçrarken uzun, yılan gibi bir vücudun altında. Serbest kaldığı anda kolunu geri çekti ve tılsım bize doğru fırladı.

Elysanth onu yanımda havadan kaptı ama ben kutlayamadım. Horrison'ın Nyrik'i suda sürükleyişini izlemekle meşguldüm, diğer adamın çırpınışları ikisini de yavaşlatıyordu. Demos da gördü. Dönüp onlara doğru gitti.

Botlarımı çıkarmıştım, yayım da bir an içinde yanlarına düştü. Sadağımdan bir ok alıp göle atladım.

20

Madinia

Konseý bize karşı oy kullandı.

T Yakın bir oylama bile değildi. Verdion masanın başına oturdu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Binlerce -belki de yüz binlerce- insan ölecekti. Ve o tamamen memnundu. Hayır, kendini beğenmişti.

Ellerim yanıyordu ama içimde kıvılcımlanan ateşi kontrol etmekte giderek daha iyi oluyordum.

"Neden?" Rythos talep etti.

Verdion'un yanındaki adam kara sakalını sıvazlayarak, "Çok basit," dedi. "Majesteleri böylesine önemli bir kararı konseye getirmeyerek yasalarımızı çiğnemiş olsa da -" Verdion'a uzun bir bakış fırlattı ama Verdion bunu görmezden geldi "- mantığı sağladı. Kendi yaratmadığımız bir savaşa dahil olmamız için yaptığınız tutkulu savunmaya rağmen, bunu yapmak kendi halkımızı gereksiz yere riske atacaktır. Arslan, Regner ile yeniden müzakere edecek.

Koşuşlarımızın nasıl çalıştığını anlatacağız ve bu savaşa dahil olmama beklentimizi iletacağız."

Sözlerindeki aptallık beni sersemletti ve nutkum tutuldu.

Rythos'un çenesinde bir kas seğirdi.

"Git," dedi Verdion.

Ayaklarımı diktim. Hiçbir yere gitmiyordum. Ağzımı açtım ama Rythos'un ifadesi değişmişti.

Bu kez ellerimde gerçekten ateş yanıyordu, gücüm beni tehditten korumak için otomatik olarak sıçradı. Birkaç Arslan bana ters ters baktı. Ama dikkat etmeleri gereken kişi Rythos'tu.

Yüz ifadesi son derece hoştu. Gözleri parlıyordu ve başı, ensemdeki tüyleri diken diken etmekte asla başarısız olmayan o garip fae tarzında eğilmişti.

Ellerim daha çok yandı. Ama bana bakmıyordu. Babasına bile bakmıyordu. Hayır, konseye bakıyordu.

Ve her biri konuşmayı bırakmıştı. Arkalarına bakıyorlardı. Kalbim göğsümde gümbürdedi ve kapıya bir adım daha yaklaştım. Fakat İçgüdülerim beni de içine çekmeden önce kaçmam için bağırsa da kendimi izlemekten alıkoyamadım.

"Bu beni üzüyor," dedi Rythos. "Buraya sana yardım elini uzatmaya geldim. *dostluk.*"

Verdion boğuldu. "Sakın buna cüret etme."

Rythos ona bir bakış bile atmadı. Gücünü hissedebiliyordum, dalları odayı süpürüyor, en zayıf olanı arıyordu-

"Senin arkadaşın olacağım," diye konuştu örgülü kadın.

"Sessizlik!" Verdion kükredi ama artık çok geçti.

"Onu seçme," diye tersledi Verdion'un yanındaki sakallı adam. "Ben çok daha iyi bir arkadaş olurdum."

Rythos gülümsedi ve bu korkunçtu. "Hepimiz arkadaş olabiliriz, sence de öyle değil mi?"

"Eğer bunu yaparsan, bu bir savaş ilanı olur." Verdion şimdi titriyordu.

Rythos ona tek bir bakış attı. "Burada yaşayamayacak kadar büyük bir tehdit olduğuma karar vermenin sebebi bu, değil mi baba? Haklı olduğunuzu kanıtlayabilmek çok hoşuma gidiyor." Diğerlerine döndü. "Benim bir öneri."

"Ne tür bir öneri?" diye sordu adamlardan biri.

"Bence diğer arkadaşlarıma yardım etmeliyiz."

"Diğer arkadaşların mı?" Kıskançlık adamın sorusunu boğdu. Midem bulandı.

Rythos sırtıttı. Üzerinden damlayan güç olmasa bile etkileyici bir sırıttı, dişleri koyu tenine karşı bembeyazdı. "Evet. Umarım bir gün hepimiz arkadaş olabiliriz. Ama bunun gerçekleşmesi için paylaşmamız gerekiyor."

"Paylaşmak mı?"

"Evet. İstedğim gemileri hatırlıyor musun?"

Rythos yavaşça, metodik olarak onları istediği şeye doğru yönlendirdi. Gücü tamamen onların iradesinin yerini almadı. Hayır, bu Vicer'ın gücüydü. Ama artık konsey üyelerinin her biri onu en iyi dostları olarak gördükleri için, onun söyleyeceklerini dinlemeye istekliydi. Mantıklı düşünmeye ve siyasi ihtiraslarını bir kenara bırakmaya istekliydi. Vicer ile işbirliği yaptılar. Çünkü Rythos *arkadaşlarından* birlikte çalışmalarını istemişti.

Gücünün tehdidini hissediyordum ama benden uzak tutmaya çok dikkat ediyordu. Yine de rahatlamama izin veremiyordum, kendimi savunmaya hazırlanma içgüdümü öldüremiyordum.

Bu kadar çok güç kullanmak ona pahalıya mal oluyordu. Şakağında bir ter damlası belirdi, bu da gerginliğini gösteriyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Rythos'un

Bu insanların biz adadan ayrıldıktan sonra bile işbirliği yapmak isteyeceklerinden emin olun.

Verdion'un gözleri irileşmişti ama sanki Rythos'un *dostluğuna* kapılmamak için tüm gücünü harcıyormuş gibi konuşmıyor gibiydi. Ama böyle bir bağışıklığa sahip olan tek kişi oydu. Dehşet gözlerinin önünden geçti.

Konseynin Arslan'ın savaşı katılması için oybirliğıyle oy vermesini izlerken yüzü asıldı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tısladı dışlerinin arasından.

"Muhtemelen yapacağım. Neşelen baba. İstedğini elde ediyorsun. Ne de olsa hep korktuğun şey buydu. Bana asla güvenmemenin sebebi. Haklı olduğunu kanıtladığım için mutluyum."

"Asla geri dönme," diye haykırdı Verdion.

Rythos'un ağzının bir köşesi kalktı. "Bu savaş kazanıldıktan sonra, böyle bir planım yok." General'e döndü. "Yaklaşımımızı tartışmak üzere üç saat içinde bir araya geleceğiz. Böyle bir toplantıya katılması gereken herkesi toplantı."

Rythos dönerek, kendisine kalması için yalvaran konsey üyelerine aldırmandan dışarı çıktı.

Kapıyı arkamdan kapatıp onu dışarı kadar takip ederken ellerim titriyordu. Kalede Regner'in muhafızları üzerinde gücünü kullandığını görmüştüm ama bu... Beni görmezden geliyordu, bir kapıyı çarparak açarken adımları uzundu. I

Onu, misafirler için yapılmış bir dizi oda gibi görünen bir yere kadar takip ettim. Bir an içinde Rythos başka bir kapıdan geçerek gözden kayboldu ve ben de kalbim küt küt atarak girişte durdum.

Öğürme sesi duyuldu. Rythos kustukça bu ses devam etti ve sadece sert hıçkırıklara benzeyen seslerle kesildi.

Pencereye doğru yürüdüm ve dışlerimi gıcırdatarak şehre baktım. Prisca burada olmalıydı. Böyle durumlarda ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilen biri değildim.

Nihayet saatler sonra Rythos odaya geri döndü. Benim durduğum pencereye doğru yürüdü ve her adımda yüzüne kazınmış keder çizgileri, ifadesi dikkatlice boş olana kadar soldu.

"Sen..." "Ben
iyiyim."

Başımı salladım ve dikkatimi altımızdaki şehre verdim. Bu konuda konuşmak isterse konuşurdu. Onu zorlamayacaktım.

Uzun bir süre sessizlik içinde durduk. Ayaklarımın ağrımaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Belki de onu yalnız bırakmalıyım.

"Prisca benim ilk gerçek melez arkadaşımды," dedi Rythos ve ben bunun aniliğinden neredeyse sarsıldım. "Benden dostluk dışında hiçbir şey istemedi. Onun nasıl bir kadın olduğu... yaydığı sadakat... bu dostluğu kaybetmek için yapabileceğim çok az şey var. Ve bunu asla riske atmam."

"Sinir bozucu derecede ısrarcı, değil mi?"

Ağzı seğırdi. "Onu tarif etmenin bir yolu da bu. Bir keresinde, Lorian ve Prisca ilk karşılaştıklarında - hâlâ birbirlerinin boğazındayken - Lorian ona gücümü onun üzerinde kullandığımı ima etmişti." Başımı salladım ve Rythos güldü. "Evet, onların eş olduklarını o zaman anlamalıydım. Hareket ona hiç yakışmıyordu. Tanıdığım adama hiç benzemiyordu." "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Lorian kurnazlığıyla tanınmaz. Bir şey istediğinde peşinden gider. Prisca'ya kadar. İsteddiği ama sahip olmasına izin veremediği tek şey oydu. Ve bu ona işkence ediyordu. O zamanlar, Prisca ve ben henüz arkadaş bile değildik. Ama gözlerindeki ihanet... yıkıcıydı. O ifadeyi görmeyi ve buna benim sebep olduğumu bilmeyi asla istemezdim. Ne Prisca'da, ne de arkadaşlarımdan herhangi birinde."

Birkaç ay önce bunu anlayamazdım. Şimdi... şimdi, anlamaya başlıyordum.

"Ama bunu babanın konseyinde kullandın."

Gözlerimiz buluştu. Sesimde yargılama yoktu ve kötü niyetli olmadığımı anladığında yüz ifadesindeki bir şey rahatladı. Ne de olsa Vicer'e gücünü Kaelin Stillcrest'e karşı kullanması için ısrar eden bendim. Eğer kullansaydı...

Zihnimde küçük bir mezar belirdi, Whirna onun yanında yatıyordu, sesi acı içindeydi.

"Onu güvende tutacağıma söz verdim. Onu güvende tutmak benim işimdi."

Rythos hâlâ beni izliyordu. Boğazımı temizledim. "Seni suçlamıyorum. Ben de yapardım."

"Yapmazdım," dedi Rythos. "Daha aylar önce böyle bir şey yapacağımı asla hayal edemezdim. Babamın konseyine giremeyecek kadar tehlikeli olduğumu söylemesi bile beni öfkelen-dirmişti. Ve beni haksız yere bölgemizden sürdüğüne inanarak yıllarımı harcadım." Mizahtan yoksun bir kahkaha attı.

"Kendimi kurtarabilirdim

haklı olduğunu kabul ederek yıllarca süren kızgınlık ve öfke. Ben bir tehdittim."

Gözlerimi devirdim. "Evet, sen bir tehdittin. Ve eğer Verdion eski kinleri yüzünden küçük hesaplar yapmak yerine gerçek bir liderin davranması gerektiği gibi davransaydı, muhtemelen bu tehdide asla başvuramazdın."

Kıpırdamadan durdu. "Senin için bu kadar basit mi?"

Sabırsızlık içimi kapladı. "Ben Prisca değilim. Bu seçimin senin değerinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair yumuşak sözler duymak istiyorsan onunla konuş. Kararlarını sorgulayan ve doğru ile yanlış hakkındaki önyargılı fikirlere göre hareket etmeyi reddeden insanlar bu savaşta işe yaramaz. Eğer kazanacaksak, elimizdeki tüm silahları kullanmalıyız. Vicer... Vicer, içgüdüleri bunu yapmasını haykırsa bile gücünü kullanmadı. Ve yüzlerce melez bunun bedelini hayatlarıyla ödedi." O küçük mezarın görüntüsünü bir kez daha aklımdan çıkardım ve Rythos'a odaklandım. "Tanrıların bize güçlerimizi bir sebepten dolayı verdiğine inanıyor musun?"

Bir omzunu silkti ve aşağıda yürüyen bir grup Arslan'ı izlemek için döndü. Çok... kaygısız görünüyorlardı, suya doğru yürürken gülüyorlardı. Hiç bu kadar kaygısız olmuş muydum?

"Eskiden böyle bir şeye asla inanmazdım," dedi Rythos. "Güçlerimizin tesadüften başka bir şey olmadığını düşünürdüm. Sonra Prisca ile tanıştım. Onun neler yapabildiğini gördüm ve bu savaşta kazanmak için gerçekten bir şansımız olabileceğini fark ettim."

Prisca'nın iyi olduğu bir şey varsa o da insanların ona inanmasını sağlamaktı. Bir zamanlar umudun gücünü göz ardı etmiştim. Ama bu savaşta hayatta kalmamızı sağlayan şey umut olabilirdi.

"Tanrıların hata yaptığını düşünmüyorum. Bazılarımızın hayatlarıyla çok fazla ilgilendiklerine inanıyorum ama hiçbir şey tesadüfi değildir. Fae kralına ait olması daha mantıklı olacakken, Lorian neden böyle bir güce sahip olsun ki? Gücünün sana verilmesinin bir sebebi var. Belki de hepsi bunun içindi."

"Belki de değildi," dedi soğuk bir ses arkamızdan.

Döndüm. Rythos'un fae duyularının onu fark etmemesi için önümüzde duran adam inanılmaz derecede sessiz hareket etmiş olmalıydı. Ve nasıl olduğunu tahmin edebileceğime bahse girmiştim.

Rythos kadar geniş olmasa da ondan daha uzun boyluydu. Aynı geniş ağza sahipti ama gözleri soğuktu.

Rythos kaskatı kesildi. "Brevan."

Arslan varisi, Rythos'a geri dönmeden önce bakışlarını küçümseyerek üzerimde gezdirdi. Ama ben de onunla ilgilenmiyordum.

Ben daha çok onun arkasında toplanan muhafızlarla ilgileniyordum.

ASINIA

Gwynara bir balık akıcılığıyla bana doğru yüzdü. Kıyıya doğru savrulurken onu zar zor atlattım.

"Çık dışarı," diye soluk soluğa bağırdı ama ben bir elimde bıçak, diğerinde ok, çoktan derinlere dalmıştım.

Yüzeyin altı karanlıktı - zifiri karanlık, sanki devasa, ölümcül bir canavarın karnındaymışız gibi. Tek ışık, üstümüzde biriken ve derinliklere gölgeler düşüren loş ışıktan geliyordu. Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve döndüm, ama ben saldıramadan gitmişti.

Bir an sonra adamları görebiliyordum, üçü bir arada, bacakları onları kıyıya doğru itiyordu. Ama Nyrik'in kanı etraflarındaki suyu karartmaya devam ediyordu.

Daha fazla hareket. Ve bu sefer yarattığı gördüm; şimdiye kadar gördüğüm en büyük yılan balığının yaklaşık üç katı genişliğindeydi, açık ağzı Sıra sıra vahşi dişler sergiliyordu. Nyrik'in et parçalarını hâlâ aralarında tutan dişler.

Ciğerlerim ağrımaya başlamıştı bile. Ama ne olacağını görebiliyordum. Canavar yılanbalığı aşağıda bekliyordu ve her an gölün derinliklerinden fırlayarak çaprazlama yaklaşabilirdi. Demos ve diğerleri kıyıya ulaşmadan hemen önce.

Hançerimin kabzasını sıkıca kavradım, dizlerimi içeri kıvırdım ve onu karşılamak için suyu geçerek onları dışarı ittim.

Yılan yaratık benden çok çok daha hızlıydı. Ama ben diğerlerine daha yakındım. Ve vücudumu onların önüne itip bıçakla saldırdım.

Beni o kadar kolay atlattı ki, eğer gülebilseydi, muhtemelen gülerdi. bana kıs kıs güldü. Şaha kalktı, bana doğru ateş etti, ama oku dikkatlice saklamıştım ve sol kolumun yakınından geçtiği anda, o esneyen ağız açık ve uzuvlarımı bedenimden koparmaya hazırdı...

Oku açık ağzındaki dev kırmızı deliğin derinliklerine sapladım.

O kadar yüksek bir ses çıkardı ki, suyun altında boğuk sesini bile duyabiliyordum. Başka bir yaratık bana doğru yaklaştı ve Brinlor onu kılıcıyla karşıladı, çılgın bakışları bana sözsüz olarak *yüzmemi* söylüyordu.

Ciğerlerim şimdi bana bağıırıyordu.

Hava. Tanrım, havaya ihtiyacım vardı. Üzerimdeki yüzeyi görebiliyordum, loş ışık çok yakındı ama yine de bir şekilde binlerce ayak mesafesi uzaktaydı.

Güçlü parmaklar bileğimi yakaladı ve beni yukarı çekti.

Hıçkırık gibi bir nefesle yüzeye çıktım ve Demos'un gözleri benimkilerle buluştu.

Neredeyse göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde yüzünde bir dizi duygu titreşti. Rahatlama, dehşet, öfke, garip, çaresiz bir ihtiyaç. Neredeyse anında başını çevirdi ve beni kıyıya doğru çekmeye başladı.

Arkamdan tek bir bakış diğerlerinin yakın olduğunu gösteriyordu. Birlikte umutsuzca yüzdük. Dişlerim soğuk ve korku karışımıyla gıcırdıyordu.

Bağıırışlar duyuldu. Demos'la ikimiz de döndük ve beni arkasına iterek vücudunu bana siper etti.

"Yüzün," diye emretti.

Ama yapamadım. Çünkü yaratıklardan biri bir yunus gibi su yüzüne çıkmış, havada uçarak Horrison'a doğru geliyordu. Dişlerini gösterip kılıcını hazırladı. Ama solundan pullu bir canavar yaklaşıyordu.

Demos elinde bıçağıyla onlara doğru geri yüzdü. Brinlor sağ taraflarına yaklaştı, Horrison'ı korumak için suyun içinde umutsuzca çırpınıyordu.

Ama Nyrik tek sağlam kolunu kullanarak Horrison'ın çenesine bir yumruk indirdi. Arkamızdaki fae ve melezlerden çığlık sesleri geliyordu.

Horrison geri çekildi ve Nyrik onun yerini aldı, kaderiyle yüzleşirken yüz ifadesi asıktı.

Yaratık dişlerini boğazına geçirdi, sıçrayışının gücü Nyrik'i aşağıdaki gölün derinliklerine götürdü.

Demos soldaki yaratığa saldırdı, kılıcı yaratığın derinliklerine saplandı. kafasını. Bıçağı o kadar keskindi ki pulların ve etin arasından kayarak geçti ve darbesinin gücü onu suyun altına iterken küçük bir ses çıkardım.

Yüzeye çıkıp başını Nyrik'in artık yüzmediği boşluğa doğru savurmadan önce ona belki iki adım kadar yaklaşmışım.

"Herkes sudan çıksın!" diye emretti.

Bana doğru yüzerken Horrison'ın yüzünden aşağı yuvarlanan şeyin sadece su olduğundan şüpheliydim. Brinlor onu takip ederken Demos arkalarını kollayarak bekledi. Bana öfkeli bir bakış fırlattı ve ben de dönüp kıyıya doğru ilerledim.

İnatçı piç, ben yapana kadar sudan çıkmayacaktı.

Kendimizi dışarı attığımızda ve nefes nefese yattığımızda, altımızdaki sert kayayı öpebilirdim. Ama Demos beni çoktan

ayaklarıma basıp beni diğerlerinden uzaklaştırarak kayalık yarıklardan birinin arkasına götürdü.

Bana hırlamasını bekledim.

Onun yerine, ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Demos'un öpücüğü bir cezaydı. Dudağımı ısırdı, diliyle yatıştırdı ve sonra dilini daha derinlere sokarak ağzıma girmek istedi. İri elini ıslak saçlarımın arasına soktu ve dudakları dudaklarımın ırzına geçerken beni yerimde tuttu. Tüm vücudum ısındı, gevşedi, durgunlaştı, tek yapabildiğim ona açılmak ve onun yönlendirdiği yere gitmek oldu.

Sonra ağzı yumuşadı, dili benimkini alaycı bir şekilde okşadı. Diğer eli yanağımı avuçlamak için yukarı çıktı, sonra aşağı kayarak boğazımı çevreledi.

Elini sıkmadı ama tehdit oradaydı.

Arkasına yaslandı ve ben de daha fazlasını isteyerek ona doğru sallandım. Gözlerimi açtığımda bana doğru bakıyordu, gözlerinde hâlâ vahşi bir parıltı vardı.

Titredim ve kaşları yumuşadı. "Bu ıslak kıyafetleri değiştirmen gerekiyor." Sesi, sıcak bir elin üzerimde gezinmesi kadar samimi geldi. Çıplak ten.

Bir elimi göğsüne koydum ve kalbinin düzenli atışını hissettim. "Bana kızgınsın." Kendime umursamadığımı söyledim. En azından yaşıyordu.

"Öyleyim. Seni o suya girerken gördüğümde kendi ellerimle boğmak istedim." Elini biraz sıkı, sonra beni bıraktı.

Ve bir anda tüm rahatlama kayboldu. "Rica ederim," diye tersledim.

"Teşekkür ederim," dedi Demos ciddiyetle. "Lütfen bunu bir daha yapma." "Yapmayacağım."

Karanlık bir göl, bir fae tılsımı ve vahşi, ölümcül yılan yaratıkları içeren bir durumda olmamız pek olası değildi.

Demos gözlerini kısarak ağzını açtı.

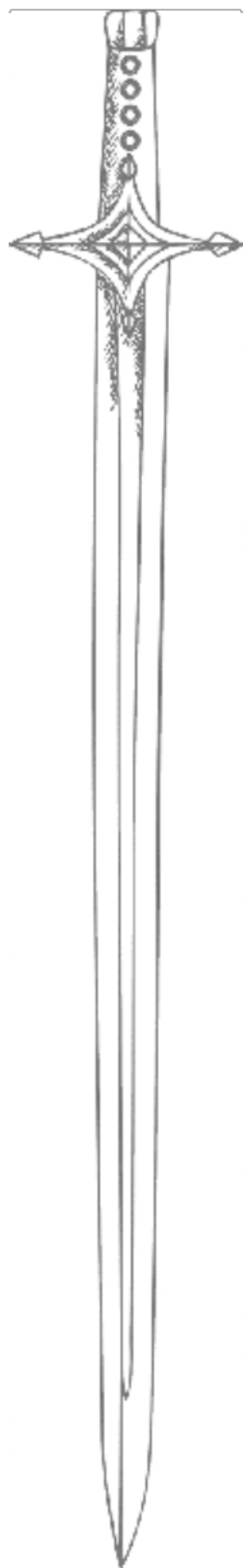
Birisi bir dizi küfür savurdu ve ikimiz de döndük.

Gwynara başını kaldırdı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bu gerçek bir tılsım değil," dedi sesi çatlayarak. "Bu sahte."

21

Prisca

kuzenim," dedi Zathrian, yüzündeki o geniş sırıtış hiç kaybolmadı.

"C bakışları üzerimdeydi. "Bu kılık değiştirmenin gerçekten işe yaraması gerekiyor muydu?" Bakışları Lorian'a kaydı ve ben de ona yaklaştım, Lorian'ın kulaklarının çoktan sivrilmeye başladığını fark ettim.

elmacık kemikleri keskinleşmeye başlamıştı. Ama Kaliera'yı gördüğünde Zathrian'ın yüzünde şaşkınlık denebilecek bir ifade belirdi.

"Hayır," dedim. "Sadece ziyaret etmek istedim. Ve içimden bir ses başka türlü kapılardan geçmemize izin vermeyeceğinizi söyledi."

Eadric hırladı. "Öldürün onları."

Tatar yayları aniden her yönden üzerimize doğrultuldu. Lorian karşılık olarak gerilirken şimşekler gökyüzünü çatlattı.

Zihnim birden beni Lesdryn'ın dışındaki o ana geri götürdü, Regner'ın adamları kendi yaylı tüfeklerini bize doğrultmuşlardı. Lorian onları çok ama çok pişman etmişti.

Orivan bir elini kaldırdı. "Halkımız böyle yapmaz," dedi Zathrian'a. "Melez tahtının diğer tek varisini adil bir dövüş olmadan öldürürseniz, işler sizin için iyi gitmez. Aslında, bu alayları bayrağınızın altında yürümeye ikna etmekte çok zorlanacağınıza bahse girerim."

"Sen bir hainsin. Ve bunun için kelleni kaybedeceksin," diye yemin etti Eadric.

Ama muhafızların çoğu Orivan'ın sözleri üzerine yaylarını ve kılıçlarını bıraktı, birçoğu dikkatle bana bakıyordu. Zathrian'ın sırıtışının kenarları gerginleşti.

"Kuzen," dedim. "Sana meydan okuyorum."

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye güldü. "Ve ben Fae'lerin Yanınızdaki piçler, siz ölmek üzereymişsiniz gibi görüldüğünüz anda olaya dahil olmayacaklar mı?"

Ona gülümsedim. "Lorian, Marth, Galon," dedim gözlerimi Eadric'ten ayırmadan, "Cavis'i öldüren adam bu."

Arkamdan üç vahşi hırıltı duyuldu. "Sana meydan okuyorum," dediler hep bir ağızdan.

Yanımda bir hareket oldu. Lorian yavaşça başını çeviriyordu. Galon gözlerini devirerek elini salladı. "Tamam."

Marth hareketsizleşmişti ve bakışları Lorian'ınkilere takılıp kalmıştı. "O benim," dedi Marth.

"Hiç sanmıyorum."

Eadric'in gözleri parlıyordu, sanki tüm bunlar çok eğlenceliymiş gibi. Ama varoluştaki en güçlü iki fae birbiriyle itişip kakışırken gözlerini gergin çizgiler çevreledi.

Onu öldürmenin zevkini.

Zincirliken bana ve Cavis'e işkence etmekten çok mutlu olmuştu. Hapsedildiğimizde.

Lorian eğildi ve Marth'a bir şeyler mırıldandı. Marth kaskatı kesildi. Ama uzun ve gergin bir anın ardından başını salladı.

Benim bakışlarım da Eadric'in birkaç adım gerisinde duran adama kaydı. Hem Cavis'i hem de beni hiç şansımız kalmayana kadar zayıflatan adam.

Soltor.

Ona yavaşça gülümsedim. Gözlerini kaçırarak beni görmezden gelmeye çalıştı ama yüzünün rengi kaçmıştı.

"Gerçek bir meydan okuma adil olmalıdır," dedi Orivan dikkatimi çekerek. Birkaç asker sertçe başını salladı. "Bu, gücünüzü kullanmayacağınız anlamına geliyor." Elini Lorian ve bana doğru salladı, sonra bakışlarını Eadric ve Soltor'a çevirdi.

"Peki," dedim çabucak. Şu anda hiç gücüm olmadığını kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Orivan Lorian'a baktı. Lorian başını salladı. "Katılıyorum."

Zathrian'ın sırtışı bana bakarken genişledi. "Gerçekten böyle mi ölmek istiyorsun kuzen?"

Lorian başını eğdi. Gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı, yüz ifadesi vahşi bir öfkeyle gerilmişti. Etrafımızdaki hava durmuş gibiydi.

Uzun bir an için, sanki insan, fae ya da melez değilmiş gibi hissetti. Sanki serbest bırakılmayı bekleyen başka bir garip, ölümcül yaratıkmış gibi.

Arkamızda Marth alçak sesle tehditkâr bir hırıltı çıkardı. Kuzenimin gülümsemesi kaybolmuştu.

Lorian Eadric'e seslendi. "Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşecek misin?"

Eadric onunla alay etti. "Öldürdüğüm tüm fae'ler arasında birçoğu-" kendisine doğru bir adım atan Marth'a göz kırptı "-senin ölümün benim favorim olacak."

Bu adam...bu adam Soltor Cavis'i keserken bana izletmişti. Arkadaşımın son anlarının öfke, acı ve korkuyla dolu olmasını sağlamıştı.

Keşke onu öldürecek kişi ben olsaydım.

"O halde," dedi Orivan. "Arenaya gir." Bana baktı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye mırıldandı.

Ben de öyle umuyordum.

Galon yakınına eğildi. "Onu öldürebileceğini bilmeseydim bunu yapmana izin vermezdim. Ve öldürebilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum, Pris."

Galon'un sarsılmaz güveni yardımcı oldu. Titrek bir nefes vererek başımı salladım. Lorian eğildi ve şakağıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Melez kampına ilk kez gittiğimizde sana söylediklerimi unutma, yaban kedisi."

"Hayatta kalmanız söz konusu olduğunda hile yaparsınız. Hile yaparsınız ve yalan söylersiniz. Kirli dövüşürsünüz. Ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparsınız."

Omuzlarımı dikleştirdim. Gücüme erişimim olmayabilirdi ama Zathrian zaten onu geçersiz kılacaktı. Peki ya bu? Bu kişiseldi.

Lorian'ın korkusunu hissedebiliyordum. Kendisi için değil. Benim için. Ama bunu yapabileceğime inandığını biliyordum. Ve bunu yapmam *gerektiğini* de biliyordu. Halkımız için.

Marth, Lorian'ın sırtına bir tokat atarak, "Bunu onlara ödet," diye mırıldandı. Uzandı ve omzumu sıktı. Ve sonra Lorian'ı arenaya kadar takip ettim.

Biz konuşurken haber yayılmıştı. Askerler toplanmış, arenanın dışında omuz omuza duruyordu. Yer kapmak için itişip kakışıyorlardı, gözleri kocaman açılmıştı. Birkaçının birbirlerine bozuk para uzattığını, mücadelelerin sonuçları üzerine bahis oynadıklarını gördüm. Muhtemelen benim kazanma ihtimalim pek yüksek sayılmazdı. Güzel. Umarım Zathrian'a karşı bahse giren her kimse, bundan sonra da kazanmıştır.

Lorian ve Eadric arenanın bir tarafına geçtiler. Eadric, Lorian'a yakalayamadığım bir şey söyledi, sesi alçak bir alaydı. Lorian sadece gülümsedi. Hoş, ilgisiz bir gülümseme.

Titredim.

Gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda Zathrian, "Buraya ordumu almaya geldin," dedi. Kılıcını çekti.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kendiminkini çektim.

"Doğduğum andan itibaren o taht için eğitildim. Zaman büyüsüne sahiptim. Kral olmam gerekiyordu."

Onu izledim. Kılıcını gevşekçe tutuyordu, duruşu rahattı. Benim tek güvenini ona karşı kullanma şansıydı. "Ailen, sen hükmedebilesin diye büyükannemi ve ailemi öldürmek istedi. Ve sen de böyle bir şeye seve seve izin mi verecektin?"

"Regner'in oluşturduğu tehdidi onlarca yıldır görmezden gelmişlerdi," diye tısladı kılıcını savururken. Kolları kalın kas kütlelerinden oluşuyordu ve uzun boyu ona daha fazla erişim sağlıyordu. Eğer iş saf güce kalırsa, ben ölmüştüm.

Ben hızlıydım ama bahse girerim o da öyleydi. Bana karşı onlarca yıllık eğitimi vardı. Ben kirli dövüşmeyi biliyordum ama muhtemelen o da biliyordu.

Ve eğer bu düşünce tarzına devam etmeme izin veririm, onu öldürmeye yaklaşmadan önce kafamı koparacaktı.

Soğukkanlıydı. Sakindi. Beni rahat bir kesinlikle izliyordu. Onu sarsmalıydım. Onu sinirlendirmeliydim.

"Yani tehdit Regner'dı ve aileniz onun istilasına izin vermeye karar verdi. Kulağa zekice bir düşünce gibi geliyor."

Kılıcını savurarak bana doğru hamle yaptı. Dönerek uzaklaştım ama bu hamle onun ayak hareketlerimi incelemesi için bir fırsat olmuştu. Ve yakından izledi.

Zathrian bana dudak büktü. "Ailem kral olamayacağımı anladığında ne oldu biliyor musun? Annenin her şeye rağmen hamile kalabileceğini? Babam neredeyse beni öldürüyordu."

Nefesim kesildi. Bu, benden büyük bir kardeşim daha olduğu anlamına mı geliyordu?

Zathrian bana doğru atılarak kılıcını tekrar tekrar savurdu. Arenanın öbür ucunda Lorian'ın kısık bir homurtu çıkardığını duydum. Ama ona doğru bakmayı göze alamazdım.

"Merak etme kuzen, bu taht kavgası aramızda kalacak. O bebek ilk nefesini alamadan öldü."

Göğsümde bir şeyler burkuldu ama bu duyguyu daha sonra ele almak üzere bastırdım.

"Baban bunun senin hatan olduğunu nasıl düşünmüş olabilir?" Bu soru kısmen onu sinirlendirmek içindi ama başka bir yanımda bunu anlamıyordu.

"O baban gibi değildi. Eğer baban seni sevseydi tamamen güçsüzdü. Benimki krallığımızı benim aracılığımla yönetmek istedi." "Özür dilerim."

Ben...öyleydim. Bu şekilde büyüme korkunç olmalı. Bu Zathrian'ın hiçbir seçimini haklı çıkarmadı, ona Regner ile ittifak yapma ve tacımı almaya çalışma hakkını vermedi. Ama belki de babası olmasaydı, Zathrian daha iyi bir adam olurdu.

Gülüşünün içi boştu ve bana kuşkulu bir bakış attı. "Üzgün müsün? Tam da yaşlıların beni dinlemesini sağlamaya başlamıştım ki

hayatta olduğunu öğrendim. Tüm hayatımı büyümü geliştirerek ve halkımızı Regner'dan nasıl kurtaracağımı planlayarak geçirdim ve senin var olduğunu öğrendikleri anda bunların hiçbirinin önemi kalmadı."

Tekrar saldırdı. Kılıcı benim kılıcıma çarptı, gücü kolumu ağrıttı. Saldırılarına kendi kılıcımla karşılık vermeye devam edemezdim. Ama daha iyi bir taktiğe ihtiyacım vardı. O çok güçlüydü.

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Tersledim. "Benim olduğunu öğrendiğim anda tacı sana vermek istedim. Asla kraliçe olmak istemedim. Tek istediğim ailemdi. Büyükler seni seçmemiş olsalardı bile seni desteklerdim. Halkımız güvende olduğu an tahttan feragat ederdim."

Ağzı bir karış açık kaldı ve bir an için gerçekten afallamış görünüyordu. Boğuk, acı bir kahkaha attım. "Ama sen bana hiç gelmedin. Onun yerine, öldürdün

Gönderdiğimiz adam, Eadric'in Regner'la çalışıp beni kaçırmasına izin verdi ve arkadaşımı öldürmesini sağladı. Ve sonra... sonra Lorian'ı öldürdün.

Yapabilsem bile

Her şeyi affedebilirim ama bunu asla affedemem." Anılar bana saldırdıkça öfke içimi kemiriyordu. Zathrian, o gemide durmuş, o lanet aynayı tutuyordu. Lorian, muhakeme yeteneğimle birlikte paramparça olmuştu.

Zathrian'ın ifadesi sertleşti. "O zaman şu işi bitirelim kuzen."

Hızlı ve sert vurdu, kılıcı geniş bir kavis çiziyordu. Ama ben bunu bekliyordum. Ne de olsa Galon beni bu tür saldırılara karşı defalarca hazırlamıştı, ta ki verdiğim karşılık ezberlenene kadar. Geriye doğru eğildim, kılıç başımın üzerinde ıslık çalıyordu. Sonra aşağıya daldım ve kalçasına bir darbe indirdim.

Bir küfür savurdu. Bıçağım onun kanıyla kırmızıya boyandı.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence sen bir korkaksın. Bir aileye sahip olabileceksen bunun yerine gücü seçen zayıf fikirli bir veletsin. Bu şekilde bitmek zorunda değildi. Ama bitecek. Demos, Telean ve ben seni bir daha asla düşünmeyeceğiz."

Zathrian bana hırladı. Hızla saldırdı ve kılıcını sol tarafıma indirdi. Ona kendi kılıcımla karşılık vermekten başka çarem yoktu.

Ama güçlüydü. Çok, çok güçlüydü.

Ve kılıcımı düşürdüm.

Sikeyim.

Zathrian'ın gözleri zaferle parladı. "Kardeşine ne yapacağımı biliyor musun? Senin ölümünü, onunkine kıyasla daha huzurlu göstereceğim. onun."

Ona güldüm. Ciğerlerim donmuş, kalbim göğsümde dört nala atarken sesi zorlukla çıkarabildim. "İkimiz de biliyoruz ki Demos

Seni. Dünyadaki tüm muhafızlar kardeşimin senin kelleni almasını engelleyemeyecek."

Kesik, kesik, kesik. Zathrian kılıcını bana doğru savurdu ve ben ondan kaçırıyormuşum gibi görünene kadar her darbeden kaçtım. Birden aklıma başka bir arena ve asla melez kraliçe olamayacağımdan emin olan başka bir adam geldi.

O zaman gücümü kullanmıştım.

Bu sefer, ona ihtiyacım olmadığını kanıtlayacaktım.

Yana kayarak Zathrian'ın kılıç kolunu kendimden uzaklaştırdım ve boğazına bir yumruk attım. Mükemmel bir yumruktu, ilk iki eklemim Galon'un bana öğrettiği noktaya tam olarak battı. Kuzenim karaya vurmuş bir balık gibi bocaladı, bir eliyle boynunu tutuyordu. Ama beklediğimden daha hızlı toparlandı ve bana çelme takmak için bir bacağını uzattı.

Aşağı indim. Ama onu da yanımda götürdüm.

Kendi kılıcını kaybetti. Birlikte birkaç adım sağa yuvarlandık, neredeyse Lorian ve Eadric'e çarpıyorduk.

Ve Soltor.

Kalabalık kükredi. Lorian'ın kendi başının çaresine bakabileceğinin ve burada ölme ihtimali en yüksek olan kişinin ben olduğumun farkında olarak kuzenim dışında her şeyi duymazdan geldim.

Ama Eadric'in adil dövüşme şansı yoktu. Lorian'a karşı değil. Ve Lorian plana sadık kalıyordu. Eğer gelip gücünü Eadric ve Zathrian'ı öldürmek için kullanırsa, buradaki melezlerin bizi takip etme ihtimali neredeyse hiç yoktu.

Soltor'un Lorian'ın boynunda derin bir kesik açmasını izlemekten kendimi alamadım.

Ve aniden yine o hücrede duruyordum.

Parçalara ayrılan Lorian değildi. Cavis'ti. Kanayan ve *ölmekte* olan Cavis.

"Prisca!" Lorian kükredi.

Eller boğazımı tırmalıyor. Zathrialıların elleri.

Çılgınca bir nefes aldım ve dirseğimi savurarak çenesine vurdum.

Küfretti ve ben de onun bu dikkatsiz anından yararlanarak kıpırdandım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ta ki saçımı acımasızca çekene kadar.

"Saç çekmek mi?" Hırladım ve ona bir katır gibi tekme attım. "Ciddi misin?" İlk tekmemden kurtuldu ama ikinci tekmem onu göğsünden yakaladı.

Yine de içinde fazla güç yoktu. Saçımı tekrar tutup başımı geriye çekti. Eğer bunu atlatabilsem, hepsini kesecektim.

Üzerime eğildi. Gözleri çılgına dönmüştü. Zathrian bana bakarken zaman durmuş gibiydi ve bir anlığına gözleri açıldı.

Ve sonra daraldılar.

Eadric gülmeye başladı. Soltor, Lorian'ın canını yakıyordu. Bunu anlamak için sağıma bakmama gerek yoktu. Lorian, yapmamayı kabul ettikten sonra gücünü burada asla kullanmazdı.

Ama Zathrian sağ tarafa baktı. Burnuna indirdiğim yumruğu görmezden gelerek saçlarımı sıkı yumruğunda tutmaya devam ederken eğildi ve el yordamıyla kılıcını aramaya başladı.

Kesin ölümden kaçtığım her sefer, kendi hayatımı kurtarmak için öldürdüğüm her insan, her kıl payı kurtuluşum ve aldığım dersler... hepsi beni bu noktaya getirmişti.

Ya ben ya o.

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ettim ve hançerimi kınından çıkardım.

Karnına öyle bir sapladım ki, çapraz koruma parmak eklemlerimi zedeledi.

Bir an için gözlerimiz buluştu. Ve Zathrian'ın bakışlarından ihanet olabilecek bir şey geçti. Ama hemen ardından ürpertici bir kabullenme geldi.

"Benden daha iyisini yap, kuzen. Olmak istediğim gibi bir hükümdar ol. Halkımızı eve getir."

Gözlerini kapattı.

Vücudu geriye doğru yığılmaya başladı, eli saçlarımı bıraktı.

Kafamın içinde birinin çılgılık attığını duyabiliyordum. Sesi büyükanneme çok benzeyen biri. Çılgıklar sözsüz, dehşetli ve öfkeliydi.

Ayağa kalkmayı başardım. Başım döndü. Ve tüm iyi niyetime rağmen, tüm mantık anlayışıma rağmen... çılgılık atma sırası *bendeydi*. Bir şifacı için.

Uzaktan, Zathrian'a doğru koşan birkaç şifacının farkındaydım. Ama ben çoktan dönmüştüm, umutsuzca arıyordum...

Lorian o kadar çok kanla kaplıydı ki onu tanımam bir anımı aldı. Askerler bir noktada tezahürat yapmayı bırakmış ve arenayı sessiz bir sessizlik kaplamıştı.

Soltor, Lorian'ın boynunda derin bir kesik daha açtı. Kan akıyordu. Tepki vermedi ama canını yaktığını biliyordum. Onu zayıflatıyordu.

Eadric güldü. "Artık Kana Susamış Prens değilsin. Şimdi sadece kanlısın."
Kılıcını savurdu. Lorian yana doğru adım attı, bu hareket sıradan, hatta önemsizdi. Ama yine de nefes kesecek kadar hızlıydı. Eadric'in gülmeyi bırakmasına neden olacak kadar hızlıydı.

Elini salladı ve Soltor tekrar Lorian'a doğru hamle yaptı.

Soğuk, amansız bir öfke vücudumun her santimetresine yayıldı.
Kemiklerimi dondurdu. Tenimi uyuşturdu. Sinirlerimde dans ediyordu.

Eadric'in düşürdüğü bıçaklardan birini aldım. Ve
Soltor'a fırlattım.

Asinia'nın gücünün hiçbirine sahip değildim. Kendiminkine de. Ama sanki tanrıların kendileri kılıcı yönlendiriyordu.

Ve Soltor'un boynuna sapladı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu Cavis için," dedim.

Soltor ağzı açık kaldı. Işık gözlerini terk etti. Ve vücudu yere çarptı.

Göğsümdeki sıkı bir şey çözüldü ve sanki bir kez daha tam bir nefes alabileceğimi hissettim.

Lorian bana baktı. Yaraları muhtemelen acı veriyordu. Ama bekledi.

Evet, ben iyiyim.

Gözleri sevinç ve rahatlamayla parlıyordu. Ve Eadric'e döndü.

Eadric Lorian'a doğru hamle yaptı, yüzü nefret dolu bir maskeye dönüşmüştü. Lorian tekrar yana doğru adım attı. Kolay bir hareketti.

Ve anladım.

Eadric'le işini henüz bitirmemişti çünkü bir
onu örnek almasını istemişti. İzleyen her melezin, Soltor hile yapsa bile
Lorian'ın kendi büyüünü kullanmayı reddedeceğini görmesini istemişti.

Çünkü buna ihtiyacı yoktu.

Kılıcını savurdu, kılıcının ucu Eadric'in yüzünde bir yol açarken hızı ve hedefi nefes kesiciydi. Eadric bir çılgık atarak bir eliyle harap olmuş yanağını tuttu.

"Bu da Cavis için."

Lorian, Soltor'un hem Cavis'i hem de kendisini kestiği gibi onu tekrar tekrar oyarken, Eadric'in sözleri kafamın içinde oynadı, sesi alçak bir alaydı.

"Orada oturuyorsun, yarı uyuşturulmuş, fae demirine kelepçelenmişsin, yine de aktif olarak cinayetimi planlıyorsun, değil mi?"

Lorian Eadric'in kolunu kesti. Eadric kükredi ve kendini ona doğru fırlattı.

"Ne zaman teslim olman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?"

Lorian sırttı, kılıcı Eadric'in kılıcını kolayca savuşturdu. Ve diğer adamın kılıcını iterken, hareketi tersine çevirerek kılıcını Eadric'in kalçasına sapladı.

Eadric uludu.

"Seni kıracağım."

Lorian tekrar saldırması için eliyle işaret etti. Eadric tereddüt etti. Etrafta onu izleyen askerlere bir göz attıktan sonra Lorian'a bir kez daha saldırdı.

Lorian kılıcını Eadric'in kaburgalarında gezdirdi. Başka bir sığ yara. Ama ne kadar acıtacağını tecrübelerimden biliyordum.

"Sadece fiziksel olarak değil. Aklını da kıracağım. Ruhunu kıracağım. En azından bunu hak ediyorsun."

Lorian bana baktı. Yüzümde her ne gördüyse ifadesi endişeyle kırıştı. Eadric onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak kılıcını savurdu ve Lorian'ın kılıç kolunda kendi yarasını açtı.

"Çekeceğin acının sınırı yok. Sevgilinin çekeceği acının Acı çekeceksin. Sizi tekrar, tekrar ve tekrar iyileştireceğiz ve bedeninizden önce zihniniz kırılacak. Böylesi çok daha keyifli."

Lorian hareket ediyordu. Eadric'in çığlığını duydum. Ama o hücreye geri dönmüştüm.

Ve Eadric Cavis'i işaret ediyordu.

"Onu incit. Onu o kadar kötü incit ki, bize bilmek istediklerimizi söylemekten başka çaresi kalmasın."

"Zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmam. Bu yüzden bu küçük yalan sana pahalıya patlayacak."

"Eğer bir hayvan gibi davranacaksanız, size hayvan gibi davranılacaktır."

Ve sonra Cavis ona doğru ilerliyordu. Yüz ifadesi huzurluydu.

Kabullenmeyle doluydu. *"Onlara onları sevdiğimi söyle, Prisca."*

Hıçkırıklara boğuldum ve bu beni şimdiki zamana geri getirmeye yetti. Burada dağılamazdım. Liderlik etmeyi umduğum insanların önünde olmazdı.

Ben de başımı kaldırıp izledim. Ve Lorian yavaşça, metodik bir şekilde Eadric'i parçalara ayırdı.

Kim intikamın işe yaramadığını söylediye yalan söylüyormuş. Eadric'in tökezlemesini ve nefesinin kesilmesini izlemek çok lezzetliydi. Gözleri büyüdüğünde ve ölmek üzere olduğunu anladığında, içimde bir şeyler iyileşmeye başladı.

Bu Cavis'i geri getirmez. Ama hepimiz kızının gözlerinin içine bakabilir ve ona babasını öldüren adamların öldüğünü söyleyebilirdik. Ve acı çektiklerini.

Ama Lorian'ın ifadesi soğumuştı. Uzak. İçimde bir şeyler sızladı. "Bitir işini Lorian," dedim.

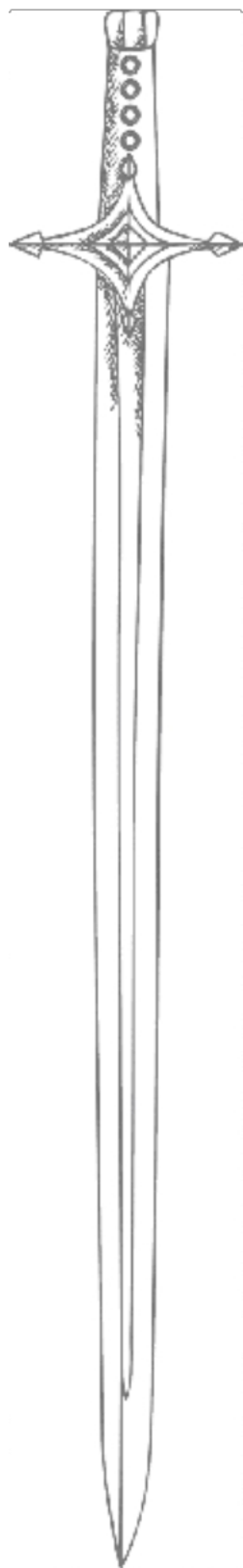
Kılıcı bir bulanıklıktı. Ve Eadric'in kafası vücudundan ayrıldı. Bitkin bir halde bakışlarımı kaldırdım.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Lorian'ın sesi kalabalığın üzerinde yankılandı. Başını eğerek tek dizinin üzerine çöktü.

Ve diğer herkes de öyle.

22

Lorian

Başımı eğerek bakışlarımı melezlerin üzerinde gezdirdim. Hepsi dizlerinin üzerine çökmüş, Prisca'nın önünde eğiliyordu. Kimse kımıldamadı.

L Gözlerim onunkileri buldu. Arenanın ortasında duruyordu. Yüzü yara bere içindeydi, bir gözü şişmişti. Cildi endişe verici derecede solgundu, üzerine kan sıçramıştı. tek renk sıçraması olarak hizmet ediyordu. Dudağı hafifçe titredi ve bir an için o kadar yalnız görünüyordu ki onu kollarıma alıp buradan götürmek istedim.

Bunun yerine, omurgamı çelikleştirdim ve yavaşça başımı tekrar eğdim. "Majesteleri," diye tekrarladım.

Ve kendini bir kez daha yeniden inşa edişini izledim. Çenesi dışarı çıktı, başı kalktı ve omuzları dikleşti.

"Kalkın," diye emretti.

Herkes ayağa kalktı.

Prisca birkaç dakika sessiz kaldı. Ama herkesin dikkatini çekmişti.

"Yaşamak için sürekli terörle boğuşmaktan daha iyi yollar var. Daha yalan söyleniyor, çalınıyor, hapsediliyor ve öldürülüyor. Ve sevdiğimiz insanların yanında, özgürlük için savaşmaktan daha kötü ölüm şekilleri de var. Halkımız farklı bir yaşamı hak ediyor. Daha iyi bir yaşamı. Her biriniz özgürlük içinde yaşamayı hak ediyorsunuz. Çocuklarınızın büyürken sihirlerini nasıl kullanacaklarını öğrenmelerini izlemeyi hak ediyorsunuz. Barış içinde yaşamayı hak ediyorsunuz."

Gurur, neredeyse titreyene kadar içimde kükredi. Bu kadın. O, isteyebileceğim her şeydi. Hak ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Ve ölene kadar onu güvende tutacaktım.

Alkışlar koptu. Tezahürat yapmayanları not ettim. Galon ve Marth'ın da aynı şeyi yaptığını biliyordum.

Ona doğru yürüdüm ve o da elini uzattı. Elini kendi elimin içine aldığımda hafifçe titredi.

"Zathrian'ı canlı bıraktın."

Yutkundu. "Şifacılar onu bu şekilde tutabilecek mi göreceğiz." Onun Bakışları yüzümü taradı, kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık belirdi. "Bu bir hataydı. Bunu biliyorum. Ama onu öldürecek gibi görünmüyordum. Yaptığı onca şeyden sonra yaptı... Çok zayıftım."

"Hayır. Sen merhametliydin. İkisi çok farklı şeyler."

Başını salladı ve ben de elini daha sıkı tuttum. "Şu anda eline bir kılıç alıp korunmasız sırtıma saldıracak olsa ne yapardın?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Onu kesmeni izlerdim," Sanki birdenbire çok aptallaşmışım da aklımdan endişe ediyormuş gibi konuştu.

"Ben yaralıyım."

Gözlerinde panik parladı ve elini daha sıkı kavradım. "Bunun içinde durum," diye açıkladım. "Yaralıyım ve yavaşım ve onun geldiğini göremeyeceğim. Sen olsan ne yapardın?"

"Ben olsam onu öldürürdüm."

Başımı salladım ve diğer elimi kaldırarak başparmağımı kaşları çatılana kadar alnında gezdirdim. "Zayıflık ve merhamet arasındaki fark budur, vahşi kedi. Gördüğün onca şeyden ve sana yapılan onca şeyden sonra bile kalbin hâlâ çok büyük. Hâlâ nazıksın. Ne kadar az olursa olsun, insanların içindeki iyiliği görüyorsun."

Yanaklarına bir renk geldi. Ağzını açtı ve sonra bakışları boynuma indiğinde gözleri bir kez daha genişledi. Ne görebildiğini biliyordum. Soltor özellikle boğazımın yan tarafına derin bir darbe vurmuştu.

"Hâlâ kanaman var Lorian. Bir şifacıya ihtiyacın var."

Galon ve Marth yaklaşırken etrafına bakındı.

Galon kolunu Prisca'ya doladı. Başkalarına sık sık sarılan biri değildi ama onu sıkıca kavradı. "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı kulağına.

Marth onun sırtına bir tokat attı, birkaç kez boğazını temizledi, bir gözünü sildi ve başını eğdi.

Etrafımızda gruplar halinde duran askerleri inceledim. Birçoğu gözlerini dikmiş bakarken, diğerleri kısık sesle konuşuyordu. Bu orduya sahiptik ama Zathrian'ın zehrinden sonra en zor kısım onu korumak olacaktı.

Orivan bize doğru yürüdü. Zathrian'a doğru baktığında, bakışları onun hayatını kurtarmak için savaştan şifacılar takıldı, yüzünde keder olabilecek bir şey belirdi.

Prisca şimdi Orivan'ın sadakatine sahip olabilirdi ama bu sadakat önce Zathrian'a aitti. Melez generali yakından izliyor olacağım.

"Bir tur atmak istiyorum," dedi Prisca, Orivan daha bir şey söylemeden.

Hâlâ kuzeninin kanıyla lekeli olan tuniğine baktı. Ama itiraz etmedi. "Elbette."

Yanımdaki Galon başıyla onayladı. Prisca gençti, kadındı ve Regner'ın köylerinden birinde insan olarak yetiştirildiğini herkes biliyordu. En ufak bir zayıflık göstermeyi göze alamazdı.

Askerler çoktan görevlerinin başına dağılmıştı ve biz arenadan ayrılırken birçoğu eğitimlerine devam etmek üzere hemen içeri girdi. Şifacılar Zathrian'ı başka bir yerde tedavi etmek için uzaklaştırıyor.

Kamp geniş, düz bir araziye verimli bir şekilde yayılmıştı; kuzeyimizdeki Lanetli Şehir'e ve güneydoğudaki Normathe Dağları'na ne kadar yakın olduğumuz düşünüldüğünde, böyle bir toplantı için mükemmel bir yerdi. Komuta çadırı arenanın yüz adım soluna, kampın ortasına yerleştirilmişti, kanvas duvarları çelik çerçevelere dayanıyordu. Etrafında, yüksek rütbeli askerlerin çadırları titizlikle hizalanmış ve eşit aralıklarla yerleştirilmişti.

Daha uzakta, askerlerin çadırları düzgün sıralar halinde dizilmiş, düzen ve kontrolden söz eden bir tekdüzelik yaratmıştı. Her sıra arasındaki yollar düz ve açıktı.

Conreth bunu onayladı.

Orivan bizi kampın çevresine doğru götürdü; örs üzerindeki çekiç seslerinin havayı doldurduğu demirci bölümünü geçtik. Ateşlerden dumanların yükseldiği aşçı bölümünden ve muhtemelen Zathrian'ın hayatını kurtarmaya çalışan şifacıların sağa sola koşuşturduğu tıbbi çadırların yanından.

Orivan tesisler, program ve eğitim hakkında gevezelik ederken ben de cephanelik ve ikmal çadırlarını inceledim. Kolay erişim için stratejik olarak yerleştirilmişlerdi ve her birinin dışında muhafızlar konuşlanmıştı. Yakınlarda, iyi beslenmiş atlar geçici ahırlara götürülüp getiriliyordu.

Galon'a baktım, o da beni onaylarcasına başını salladı. Eğer bu kampta altmış bin melez asker olsaydı, bu savaşı kazanacağımızdan emin olurum. Ama en azından elimizdeki yirmi bin kişi iyi eğitilmiş ve disiplinli görünüyordu.

Orivan bizi Eadric ve Zathrian için ayrılmış çadırlara götürdü. Şu anda alelacele kişisel eşyalarından arındırılıyor, yeni çarşafalar getiriliyordu. Prisca bakışlarını Orivan'ın üzerinde tuttu.

"Regner ile çalışma kararı melez alaylar arasında hiçbir zaman popüler olmadı," dedi. "Kuzeniniz sonunda Regner'a sırtını dönmeye niyetli olsa da, planladığı ikiyüzlülükten halkımızı haberdar edemediği açık. Ve birçoğu, ailesinin koşuşlarımızı yerle bir ettiği o günü hatırlayacak kadar yaşlı. Elbette onu kral olarak destekleyenlerin homurdanmaları olacaktır." Tereddüt etti. "Gücünüzü göstermeniz orada son derece faydalı olabilir."

Prisca'nın elleri iki yanında kıvrıldı ama başını salladı. Orivan'a gücünü kaybettiğini söylemesi gereken zaman gelecekti. Ama ikimiz de bu ordu üzerindeki hakimiyetimizin, mecbur kalmadıkça böyle bir konuşmayı riske atamayacak kadar dengesiz olacağı konusunda hemfikirdik.

"Şimdilik kocam için bir şifacıya ihtiyacım var," dedi boynuma bakarak. Bu terim karşısında göğsümde bir memnuniyet parıltısı belirdi.

Orivan başını salladı. "Tamamdır."

Bir an tereddüt etti, ağzını açtı ama benim de işim bitmişti.

Prisca'nın ellerinde başlayan ince titremeyi izlemekten bıkmıştı. Bakışlarının neye odaklanacağına tam olarak karar veremiyormuş gibi dalgalanmasını izlemekten de.

Rolünü mükemmel oynamıştı. Ama şoktaydı.

Prisca'nın halkımızı yönetirken ihtiyaç duyduğu her şekilde kenara çekilirdim. Ama konu onun sağlığı olduğunda, böyle bir taviz veremezdim.

"Majestelerinin iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Sizinle daha sonra görüşecek." Prisca'nın elini tutarak onu çadıra götürdüm.

ASINIA

"Sahte mi?" Amalra talep etti.

Demos tamamen sessizliğe gömüldü. Elini uzattığında, Gwynara tılsımı elinin içine yerleştirdi.

"Ne kadar yakın bir eşleşme?" diye sordu sonunda.

"Bu mükemmel. Eğer büyüsü olmadığını hissetmeseydim, gerçek olduğunu düşünürdüm. Eğer Brinlor bir fae olsaydı, bunu anlayabilirdi." Ona özür dileyen bir bakış gönderdi. Brinlor başını salladı ve suya baktı

Sanki hâlâ Nyrik'in ortaya çıkmasını umuyormuş gibi. Isı gözlerimin

arkasını yaktı. "Bunun tılsımlardan biri *olması* ama çoktan boşaltılmış

olması mümkün mü?" "Hayır," dedi Gwynara. "Eğer Regner bir fae'yi

nasıl tamamen boşaltacağını bilseydi

tılsım olsaydı savaş olmazdı, çünkü hepimiz çoktan ölmüş olurduk."

Demos'un yanaklarındaki rengin bir kısmı kayboldu. Elini yumruk yaptı ve tılsımı dikkatlice Gwynara'ya geri verdi. Tılsımı suya geri atmamak için kendini zor tuttuğunu hissediyordum.

"Böyle bir şeyi kopyalama yeteneğine sahip sadece bir kişi tanıyorum. iyi," dedi. "Ve o bize daha önce birçok kez yardım etmiş bir melez. Eğer Regner onu ele geçirdiyse, etrafındaki herkes ölümcül bir tehlike altında demektir."

Bakışlarım onunkilerle buluştu. Finley'i düşünüyordu. Buna inanmak istemedim. Ve bunun Prisca'nın kalbini kıracağını biliyordum.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Brinlor. "Diğerleri saldırmaya hazır olacak."

"Tılsımın burada başka bir yerde saklı olmadığından emin miyiz?" Ben sordum. "Eğer madeni aşağı indirirsek..."

Birinin çantasındaki trowth taşından aniden ses geldi. Gwynara üzerine atladı.

"Geri kalanınızın nerede olduğunu bilmiyorum," diye yankılandı Yan'ın sesi mağaranın içinde. "Ama hâlâ hayatta olduğunuzu umabilirim. Casuslarımız bana bir güvercin gönderdi.

Regner'in arabalarından biri yakınlarda görüldü, etrafı muhafızlarla çevriliydi. İçinden bir ses tılsımın o arabada olduğunu söylüyor."

"Onu gizli bir tünelden çıkardılar," dedim. "Dikkat dağıttığımızı sanıyorduk. Ama kendi kendimizin dikkatini dağıtıyormuşuz." Nefesim sığılaştı ve kendimi ellerimi çözmeye zorladım.

"Neredeler?" Demos cevap beklerken bir elini havaya kaldırarak sordu.

"Güneydoğuya doğru ilerliyorlar. Mistrun'a doğru."

"Onları asla kesmeyeceğiz," dedi Gwynara, yüzü kansızdı. "Bunların hepsi bir hiç uğrunaydı..."

"Onların önünü keseceğiz," diye ilan etti Demos. Sözleri, sesindeki güç, gözlerindeki kararlı bakış... anında bir etki yarattı. Gwynara'nın Dudakları sertleşti ve başını sallayarak çantasına uzandı. Brinlor omuzlarını dikleştirdi ve gezgin bakışlarını sudan ayırdı. Diğerleri de acı dolu bir inançsızlıkla donup kaldıkları yerden doğruluyor gibiydiler.

Çantalarımızı toplayıp olabildiğince hızlı hareket ettik. Kimse izlerimizi gizlemek ya da girişe geri dönerken sessiz kalmak konusunda endişelenmiyordu.

Geciktiğimiz her saniye, gerçek tılsımın Regner'a yaklaştığı bir saniye daha demekti.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Regner'in korumalarına yardım etmek için Tor'a sahip olabilirdik ama tılsım olmadan Regner'in kendisini öldürme umudumuz yoktu. Bir şekilde, dört kişinin kaderi

Krallıklar, kaybedilen mesafeyi telafi edip edemeyeceğimize ve bu süreçte ölmeden tılsımı arabadan çalıp çalamayacağımıza bağlıydı.

Ve biz de koştuk.

Diğerlerinin çoğundan daha kısa olduğum için şanslıydım, ancak ben bile neredeyse başımı üstümüzdeki kayanın özellikle alçak bir kısmına çarpıyordum.

Önümde bir yerde, birisi Yan ile iletişim kurmak için trowth taşını kullanıyordu.

Birdenbire tutuldukları yerden sadece birkaç adım ötede olduğumuz için canavarlardan gelen pis koku burnuma saldırdı. Gözlerim yaşardı ama ilerlemeye devam ettim, ta ki *sonunda* madenden tökezleyerek çıkana kadar.

Güzel, hayat veren, temiz hava yüzümü okşadı ve ben bir an durgun bir nefes aldım.

Ama diğerleri kıyıya tırmanıp altlarındaki madene bakana kadar koşmaya devam ettiler. Arkalarından koştum ve Demos eğilerek ben birkaç adım kayarken elini uzattı. Elimi onun elinin içine soktum ve beni yanına çekmesine izin verdim.

Tanrım, ciğerlerim ağrıyordu.

Demos madene doğru başını sallayarak, "Şimdi Yan'ın neden gücünü koruma emri verdiğini anlayacaksın," dedi. Sesi nefes nefese bile çıkmıyordu.

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup nefes almak için hafifçe eğilerek izledim.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra yavaş yavaş derim karıncalandı. Arkamızdaki ağaçlardan birkaç kuş aniden vahşi bir kanat çırpışıyla havalandı.

Alçak bir gümbürtü olarak başladı, altımızdaki zemin titremeye başladıkça hızla yükseldi. Titreme sallanmaya dönüştü ve bu da dünyanın ayaklarımın altında hareket ettiğine dair korkunç bir his haline geldi. Hep birlikte bankadan uzaklaştık.

Eski kayalar gerginliğin altında inledi.

Etrafıma bakındım ama herkes madene odaklanmıştı.

Titreme ileri geri keskin bir harekete dönüştü. İçgüdüsel olarak Demos'un eline uzandım ve o da benimkini sıkıca kavradı. Sağır edici bir çatırtı yankılandı, ardından birkaç tane daha. Kaya parçalandı, maden kendi içine çöktü, ta ki görebildiğim tek şey bir toz bulutu olana kadar.

Yerin sallanması durduğu anda Demos beni peşinden sürüklemeye başladı.

Grubumuz etrafımızda yerlerini aldı ve ormana doğru koşmaya başladı. "Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?" Nefes nefese kaldım.

"Kraliçenin madeni tarif etme şekli. Sanki kayanın çok büyük bir kısmı oyulmuş gibiydi ve içimden bir ses Regner'ın destek yapılarıyla pek ilgilenmediğini söylüyordu. Yan toprağı hareket ettirebilir - uzun süre değil ve günlerce suyu çekilmiş olacak - ama öldürülmesi gerekeni öldürmenin en kolay yolu bu gibi görünüyordu."

Birkaç dakika önce yaşayan ve nefes alan pek çok yaratık artık yoktu. Ama bizi parçalayacak pençeler de öyle. Bizi ölümümüze düşürmeden önce yükseltilere taşıyacak olan kanatlar da.

Birisi bir şeyler bağıırıyordu ve Demos elini kaldırdı.

"Demir muhafızlar!" Yan, trowth taşının içinden çığlık atıyordu. "Bir grup yakınlarda bekliyordu. Peşinizden geliyorlar."

Tüm vücudum anında yağlı bir terle kaplandı. Ama Demos sadece elini uzattı. "Harita."

Biri onu eline tutuşturdu. Parşömeni kaldırdı, bizim bulunduğumuz alana doğru daraldı ve çok yaklaşıp ışığını engellediğimizde bizi uzaklaştırdı. Parmağı parşömene saplandı ve sonra aşağı indi.

"Nehir yoluyla seyahat edeceğiz," dedi. "Hızlı, yakın ve bizi arabayla güneye gidebilecekleri tek yola götürecek. Demir muhafızlar bunu beklemeyecektir. Orman patikalarını takip edecekler ve eğer tanrılar bugün bize gülümsüyorsa, bizi tamamen gözden kaçıracaklar."

Kalbim tekledi. "Prisca o nehirde neredeyse ölüyordu."

Demos, "Aylar önce suya girdiğinde hava çok daha soğuktu," diye belirtti. "Bu bölgeyi biliyorum ve nehir burada o kadar hızlı değil. Birlikte kaldığımız sürece bize bir şey olmaz."

Tehlikeliydi ama tek umudumuz buydu. En stratejik kararı vermesi için Demos'a güveniyordum.

Brinlor derin bir iç çekti. "Mükemmel," dedi. "Soğuk suda biraz daha zaman geçirmeyi umuyordum."

Demos haritayı çoktan geri vermişti. "Hadi gidelim."

Suyun sesini nefeslerimizin ağırlığından bile duyana kadar koştuk, ayak seslerimiz orman yolunda gümürdüüyordu. Midem bulandı ama saniyeler içinde yokuş aşağı inmeye başladık. Tökezledim, ayağımı toparladım ve ağaçların arasından geçip nehir kıyısına vardık.

Burada Dytur Nehri hızla akıyordu ama köyümüzün yakınındaki bölümle aynı ölümcül tehlikeyi barındırmıyordu. Orada, su bembeyazdı.

kayalarla dolu ve o kadar hızlı akıyordu ki, bazen Prisca'nın hayatta kalmış olmasına hâlâ şaşıırıyordum. Burada nehir hızlı ve istikrarlı bir şekilde akıyordu ama vahşi değildi. Burada dağlardan daha uzaktaydık ve en son ne zaman yağmur yağdığını hatırlayamıyordum.

Demos tereddüt etmedi. Bir an içinde bileğimden tutup suya daldı ve beni de kendisiyle birlikte suya çekti.

Dişlerim takırdıyordu. Nehir hayal ettiğim kadar soğuk değildi -madenin içindeki gölle kıyaslandığında neredeyse ılıktı- ama vücudum sürekli adrenalin hücumuyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Demos diğerlerine tek bir bakış atarak başını salladı ve beni suyun içine doğru çekti.

İlk defa onun stratejisine hayranlık duymak zorunda kalmadım. Bunun bir kısmının büyüünden kaynaklandığını biliyordum ama büyük bir kısmı da aklından kaynaklanıyordu.

Nehir bizi sürüklüyordu -her birimizi ara sıra kayalara çarpıyorduk ama bu beklenen bir şeydi. Demos ve Brinlor her kıvrımı dikkatle izliyor, muhtemelen haritadaki zihinsel görüntüleriyle karşılaştırıyorlardı.

Muhafızlar ana yoldan güneye doğru gidiyorlardı. Bu da ne kadar hızlı gittiğimize bağlı olarak, pusuya yatma ihtimalimiz olduğu anlamına geliyordu.

Eğer onları kaçırdıysak.

Eğer onları ıskalarsak, tek şansımız Yan'dı. Belki dikkatlerini dağıtabilir ya da arabayı yavaşlatmanın bir yolunu bulabilirdi. Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Tılsımı koruyan askerler Regner'in en iyileri olmalı.

Onları yavaşlatan herkes ölüdü.

Nehir önce serin, sonra soğuk, sonra da buz gibiydi. Diğerlerine yakın kalmaya odaklanarak titredim. Nehir yatağını itmek için bacaklarımı kullanarak birkaç kez dibe dokundum. Kimse konuşmadı, hepimiz acımasızca sessiz kaldık.

Regner bizi bir kez daha alt etmişti. O yaratık onu gölün derinliklerine çekmeden önce Nyrik'in tılsımın sahte olduğunu bilmemesine sevinmişim. En azından bir kahraman olduğuna inanarak ölmüştü. Savaş için inanılmaz bir şey yaptığına inanarak. Yaptıklarının bir önemi vardı.

Kalın, kara bir bulut kafamı istila etmiş, sisli bir hale getirmiş gibiydi. Ve aniden göğsümün üzerine ağır bir yük düşmüş gibi hissettim. Demos vücudunu yaklaştırdı. Tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yoktu. Ama kollarından biri bana dolandı ve birlikte süzıldük, ikimiz de düşüncelere dalmıştık.

Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde Demos başını salladı ve sonra beni nehir kıyısına doğru yönlendirdi. Belli ki tanıdığı bir yer işareti görmüştü. Tek bildiğim sudan çıkmaya fazlasıyla hazır olduğumdu.

Sürünerek çıkarken sanki nehrin yarısını yanımızda götürmüşüz gibi hissettik, kıyafetlerimizden su akıyordu. Suyun dışı daha da soğuktı ama Demos elimi tuttu ve hemen koşmaya başladı.

"Beni de yanında sürüklemek zorunda değilsin," diye mırıldandım.
"Kaybolmayacağım."

"Seni dokunacak kadar yakın tutmazsam, hayatını tekrar riske atabilirsin."

Kimin kuru giysilere ihtiyacı var ki? Öfkenin de sizi aynı derecede sıcak tutabileceği ortaya çıktı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama biri kuş sesi çıkardı ve Demos çömelip beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Etrafıma bakındım. Herkes aynı anda yere düşmüştü. "Araba yaklaşıyor," diye mırıldandı arkamızdan biri. "Biz hemen yola çıkmalıyız."

Bunun üzerine hepimiz tökezleyerek, sendeleyerek ve sinirli küfürler savurarak koşmaya başladık. Strateji geliştirecek zamanımız olmayacaktı. Olası planları dikkatlice değerlendirecek zaman yok. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek beni Dehşetten midem bulanıyor.

Yola vardığımız anda Demos kalın, yapraklı bir çalının arkasına çömeldi. Diğer birkaçı eriyip giderken, birçoğu da yolun karşısına geçti.

Demos sonunda kılıcını kınından çekerek elimi bıraktı. "Burada kal," dedi.

Hemen cevap vermeyince yüzünü bana döndü, gözleri çılgına dönmüştü.
"Lütfen."

Hayal kırıklığı mantıkla savaştı. Mantık kazandı ve ben de başımı salladım. Arbaletimi kullanacak ve buradan sonra elimden geleni yapacaktım.

Araba, dört atın çektiği yolda bize doğru ilerliyordu ve etrafında yine at sırtında on muhafız vardı.

İmkânsızdı. Mevcut durumumuzda bunu yapabileceğimizi düşünmek gülünçtü.

Çatlak!

Fae'lerden biri arabanın önündeki bir ağacı devirmişti. Kaba erkek küfürleri duyuldu ve bir at şaha kalkarak muhafızların dikkatini başka yöne çekti.

Halkımız tereddüt etmedi.

Korkunun onları boğmasına izin vermediler, hayatta kalma olasılıklarının bu saldırıyı sorgulamalarına neden olmasına izin vermediler.

Bir saniye bile.

Bir fırtına gibi saldırdılar, arabayı dört bir yandan kuşattılar, sanki bu saldırıyı daha önce binlerce kez uygulamışlar gibi birlikte çalıştılar.

Galon'unkine benzer bir güce sahip bir muhafız, Gwynara yere düşene kadar yüzüne bir su seli gönderdi.

Demos yaklaştıkça diğerleri onu korudu, açıkça arabayı hedef alıyordu. Omzumun üzerinden yayıma uzandım ve bir ok yerleştirirken lanet okudum. Tahta şişmiş ve eğilmişti, kiriş ise nehir suyunu yeterince emdiği için olması gerektiği gibi gerilmiyordu.

Sikeyim.

Yine de nişan aldım, atışım boşa gidince şaşırmadım. Bu olasılığa karşı hazırlık yapmıştım, insanlarımızdan herhangi birine isabet etmeyeceğinden emindim. Neyse ki muhafızlar şu anda beni hedef alamayacak kadar meşguldü.

Derin bir nefes alarak kendimi merkeze aldım, içimdeki tuhaf yere odaklandım - mümkün olmaması gereken türden çekimler yapmama izin veren yere. Bu tam bir huzur hissiydi. Sanki başka hiçbir şeyin var olmadığı, sessiz bir yerde yüzüyordum gibi.

Bir sonraki muhafız Demos'a saldırdı, o da yana kaçarak kendi kılıcını savurdu. Okum muhafızın boğazına isabet etti ve yere düştü. Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Tatar yayım eğrilmiş olabilirdi ama yine de bir fark yaratabilirdim.

Demos bir ışık parıltısının altında eğilmeden önce bana doğru tek bir bakış attı. O gücün ne olduğundan emin değildim ama arabaya çarpmaya çok yaklaşmıştı. Nabzım hızlandı ve kendimi bir kez daha nefesimi yavaşlatmaya zorladım.

Birkaç muhafız, çalınan fae tılsımını o garip ışıkla riske atmaya çok yaklaşmış olan uzun boylu, sakallı muhafıza küfretti. Dikkatleri dağılmışken başka bir muhafızı vurdum. Ama okum boğazına değil omzuna saplandı. Kılıcı koluna saplanmıştı, yani en azından etkisiz hale gelmişti ama yay kirişimdeki gerginliğin azalmasına lanet ettim.

Muhafızlar Regner'in çalınan gücüyle şişmiş olsalar da, hala sadece insandılar. Fae'leri ve melezleri hafife almıştım. Nyrik'in ölümünü izledikten sonra onları harekete geçiren buz gibi öfkeyi hafife almışlardı.

Yolu taradım. Muhafızlardan ikisi ölmüştü. Geriye sekiz kişi kalmıştı ve dişlerini göstererek, kılıçlarını sallayarak acımasız bir kararlılıkla dövüşüyorlardı.

Gwynara muhafızlardan birine doğru ateş etti ve Amalra da kılıcını genişçe sallayarak onu takip etti.

Ulaşamayacağı bir yere düzgünce eğildi, kılıç ıslık çalarak kafasının yanından geçti. Nişan aldım. Ateş ettim. Iskaladım. Sikeyim.

Muhafız kendini beğenmiş bir gülümsemeye saldırdı ve kılıcını Amalra'nın göğsüne gömdü. Hayır. Tanrılar, hayır.

Elysanth'ın çığlığı savaşa yayıldı. Ellerim titredi ve arbaletimi birkaç uzun, derin nefes alacak kadar indirdim.

Sabit kollar. Sabit eller. Yoksa burada işe yaramazdım.

Muhafız Amalra'yı kılıcının ucundan tekmeleyerek Gwynara'yı karşılamak için döndü. Ama Elysanth çoktan oradaydı.

Eğilip kılıcını adamın kasığına sapladı. Adam ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Demos neredeydi... Neredeydi- Oradaydı.

Vagonun tavanına doğru sıçradı. Ancak vücudu görünmez bir bariyere çarptı ve bu bariyer onu acımasız bir güçle geriye doğru itti. Havada dönerek bir tekme savurdu ve muhafızlardan birinin yüzüne çarptı. Brinlor aynı muhafızın arkasına geçti ve hançerini kafasının alt kısmıyla boynunun birleştiği noktaya sapladı.

Arabanın etrafındaki koğuş, ona yaklaşmaya çalışan herkesi aktif bir şekilde iten bir koğuştı. Ve bunu daha önce de görmüştüm. Regner'in eksperleri genellikle yanlarına yaklaşılmasını bile engelleyen kalkan muhafızlarıyla seyahat ederlerdi.

Kırmanın tek yolu, onu yerinde tutmak için sihrini kullanan muhafızı öldürmek olacaktı.

Gözlerim daldı. Altı muhafız kaldı. Ama hangisi koğuşu tutuyordu?

Horrison ve Firion arabanın bir tarafının arkasına saklanmışlardı ve bunu kendilerine doğru bir tür yıkıcı güç gönderen bir muhafızın amansız saldırısından korunmak için kullanıyorlardı. Firion tekerleklerden birinin etrafına eğildi ve muhafızın omuzları sertleşti. Firion'un gözleri büyüdü ve arabanın arkasına doğru kayd, tam da muhafızın gücü arkasındaki yoldan bir ağaca çarpıp onu paramparça edecekken.

Kalkan yapan o değildi.

Bir ok daha yerleştirip hazır bir şekilde bekledim. Kalın boyunlu, iri yarı bir muhafız Demos'la kılıcıyla dövüşüyordu. Tereddüt ettim, arbaletimi kaldırdım. Ama her ne kadar onu vurmak istesem de, o muhafız da bir kalkan değildi.

Kalkanlar konsantrasyon gerektiriyordu. Odaklan. Kendisine çalıntı büyü verilmiş olsa bile, muhafızın böyle biriyle savaşabilmesi pek mümkün değildi. O kalkanı yerinde tutarken demolar.

Elysanth kılıcını kaldırdı, yaralı kız kardeşini koruyordu. Muhafızlardan biri yüzünde geniş bir sırıtışla Elysanth'a doğru hamle yaptı. Kalbim göğsüme fırladı.

Brinlor onu karşılamak için oradaydı ve kılıçları çarpıştı.

İçimde bir rahatlama hissettim. Taramaya devam ettim. Ve bakışlarım arabanın arka tarafındaki nöbetçiye takıldı.

Diğer muhafızlardan daha ufak tefekti ve sanki aşırı telafi etmeye çalışıyormuş gibi, kendisi için garip bir şekilde uzun olan bir kılıç kullanıyordu. Ben izlerken, kılıcını kaybetmiş olan ve kılıcı hâlâ elinde olan bir muhafızla göğüs göğüse dövüşen Horrison'a doğru birkaç adım attı.

Horrison'a arkadan saldıracaktı. Dişlerimi gösterdim. Ama o geriye doğru kaçtı, bir kez daha arabaya yaklaştı.

"Seni yakaladım." Kalkanlarını bulmuştum. Cesaretle dolup taşıyor gibi görünmüyordu.

Kaba plan zihnime sıçradı, tamamen şekillendi. Kendimi sorgulayacak zamanım yoktu.

Demolar-

Tam kılıcını iri muhafızın karnına gömdüğü sırada onu gördüm. "Demos!" Çığlık attım.

Döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yaralı ya da kanıyor olmadığımı, aksine dikkatini dağıttığımı görünce gözleri parladı.

Arbalet elimdeydi, yayım hazırды, bu yüzden düzgün hareket edemiyordum. Anlayacağını ummak zorundaydım.

Ve böylece başımı coşkuyla çok uzun kılıçlı muhafıza doğru salladım. Demos'un adını söylediğimde bana doğru dönen muhafıza.

Ona kötü niyetli olduğunu umduğum karanlık bir gülümseme verdim. Yutkundu ve arabaya doğru geri döndü. Ama az önce başka bir muhafızı öldürmüş olan Firion ve Brinlor'la karşılaşmadan daha fazla ilerleyemezdi.

Hareket.

Demos, tılsıma doğru ilerliyordu. Ona bakma riskini göze alamazdım. Bu yüzden gülümsememi genişlettim ve okumun muhafıza doğru uçmasına izin verdim.

Yapacağını tahmin ettiğim Şeyi yaptı. Kendilerine itiraf etmeseler bile neredeyse herkesin yapacağı Şeyi.

Okum yüzüne birkaç santim yaklaştı ve o kadar şiddetli bir şekilde geri püskürtüldü ki, neredeyse Gwynara'ya isabet ediyordu,      Gwynara el ele savaşıyordu, kendi gücü açıkça tükenmişti.

Muhafız koğuşunu arabadan s km ş ve kendi etrafına sarmıştı.

Göğsüm neredeyse her kalp atışını tadabilecek kadar sıkılaştı.

Ama Demos çoktan açtığı kapıdan kendini fırlatmıştı. Muhafızı hedef olarak bir ok daha attım ve ok bir kez daha kalkanına isabet ettiğinde bana kendini beğenmiş bir sırışıla baktı.

Demolar henüz çıkmamıştı.

Dikkatini dağıtmaya devam etmeliydim.

Bir sonraki okum boşa gitti ve muhafızın sırışısı büyüdü. Güzel. Bana bakmaya devam et, seni aptal.

Kollarında bir kutuyla serbestçe zıplayan Demos'a değil, bana bakmaya devam edin. Bu manzara karşısında içimi saf, filtresiz bir neşe kapladı.

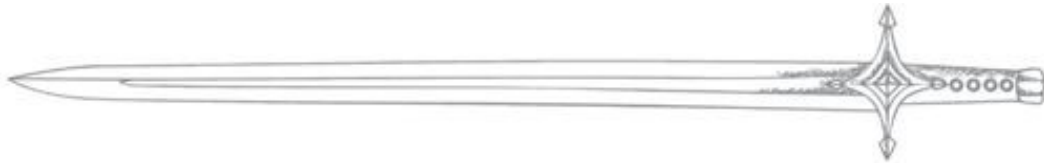
Demos ortadan kayboldu ve ben muhafıza ateş etmeye devam ederek dikkatini Demos'un artık tılsıma sahip olduğu gerçeğinden uzaklaştırdım.

Ama Firion d v şt ğ  muhafızı arabanın tekerleklerinden birine doğru tekmeledi. Ve muhafız tahtaya çarptı. Birinin ismini söyleyerek bir küfür savurdu ve kalkancı korumayı kendisinden koruması gereken Şeye kaydırdı.

Ama artık çok geçti.

Demos çoktan arabanın altından kurtulmuştu. Ve değerli eseri fırlattığında, Gwynara'nın eli çoktan havaya kalkmış, onu yakalamak için bekliyordu.

Tılsımı başının üzerinden geçirdiği anda Regner'ın kalan muhafızları alevler içinde kaldı.

MADINIA

Rythos'un kardeşi zindanına zincirlenmemizi emretti. Ona dudak bücktüm, kalbim göğsümde sıkışırken bile avuçlarım ısınıyordu. Muhafızlardan birkaçını haklayabilirdim. Gücüne bağılı olarak belki Brevan'ın kendisini bile. Ama hemen ardından bizi öldüreceklerdi.

Yine de belki de bu, savaş bu adayı bulana ve Regner'in askerleri geriye kalanları öldürmek için gelene kadar zindanında kaybolmaktan daha iyi bir sondu.

"Madinia," dedi Rythos.

Ona baktım. Yüzündeki ifade beni işbirliğı yapmaya teşvik ediyordu. "Gücünü kullan," dedim.

"Bayıldı." Ellerimdeki alevlerin yanışını izleyen Brevan'ın yüz ifadesi korkunçtu. "Henüz değilse bile yakında olacak. Çok ama çok dikkatli düşünmenizi öneririm."

Alevlerim daha da yükseldi. "Belki de dikkatlice düşünmesi gereken kişi sizsiniz."

Muhafızlardan biri bir adım öne çıktı, gözlerini dikmişti. Rythos bileğimi yakaladı. "Lütfen, Madinia."

Öfke içimi yaktı, ellerimdeki alevlerden daha sıcaktı. "Cidden bizi kilitlemesine izin mi vereceksin?"

Rythos'un çenesi gerildi. "Kardeşimin eninde sonunda mantıklı düşünmeye başlayacağına güveneceğim."

Söz konusu kardeş ona soğuk bir gülümseme verdi.

Ben de ona en zehirli gülümsememle karşılık verdim. "İçimden bir ses onun bu yetenekle doğmadığını söylüyor."

Brevan'ın gülümsemesi kayboldu.

"Yürü," dedi. "Yoksa muhafızlarım seni zorlar."

Rythos'a bir kez daha baktım. Bana öylece baktı.

Kolay kolay güvenmezdim. Ve bu adadan kaçmam için kükreyen tüm içgüdülerimi görmezden gelerek...

Hayatımın en büyük hatası olabilir.

Ama Rythos bizi kardeşiyle işbirliğı yapmaya ikna ediyorsa, bir planı olmalı. Ben de yürüdüm.

Regner'in kalesinin altında duyduklarıma benzer bir hücre bekliyordum. Ve bu adada böyle bir zindanın bulunabileceğinden nispeten emindim. Ama Rythos'un konumu ona biraz daha katlanılabilir bir hücreyi hak ediyordu. Ve ben de onunla birlikte hücreye itildim.

Yaklaşık yirmi ayak genişliğinde ve uzunluğunda olan bu odada iki yatak, birkaç tahta sandalye ve hücrenin parmaklıklarının yanında bir masa ile sürüklenerek açılabilen ve yatakları bir nevi mahremiyet için -en azından birbirlerinden- ayıran bir oda bölmesi bulunuyordu. Küçük bir banyo odası da odanın arka tarafına yakın bir yerde bölünmüştü. Brevan'ın gardiyanlarından biri bana öyle bir baktı ki, bu mahremiyetten pek yararlanamayacağım konusunda beni uyardı.

"En azından söyleyeceklerimizi dinleyecek misiniz?" Hücre arkamızdan kapandığında Rythos talep etti.

Brevan Rythos'u inceledi. Bakışlarında rahatsız edici bir şey vardı. Bu, çocukken bile hakkında uyarıldığım türden bir Fae'ydi. Uzak, duygusuz, zalim. Gözleri ürpertici bir şekilde boştu.

"Hayır," dedi. "Yapacağımı sanmıyorum."

Rythos'un ağzı açık kaldı ve gözlerinde anlayış belirdi. Boğazını yumruklamak istedim. Kardeşinin bizi buraya kilitlemesine izin verirse söz dinleyeceğine inanmıştı.

"Öleceksin," dedim.

Brevan'ın bakışları bana kaydı. "Beni tehdit etmekten kaçınmanı öneririm."

"Oh, bunu yapmayacağım." Her ne kadar bunu yapmayı hayal ediyor olsam da

tam olarak bu. Bu kafesin parmaklıkları, tek bir kuru bile hissedemeyecek hale gelene kadar büyümü bastırmıştı. "Korkak babanız bunu kendi başına açtı ama hepiniz bunun bedelini ödeyeceksiniz."

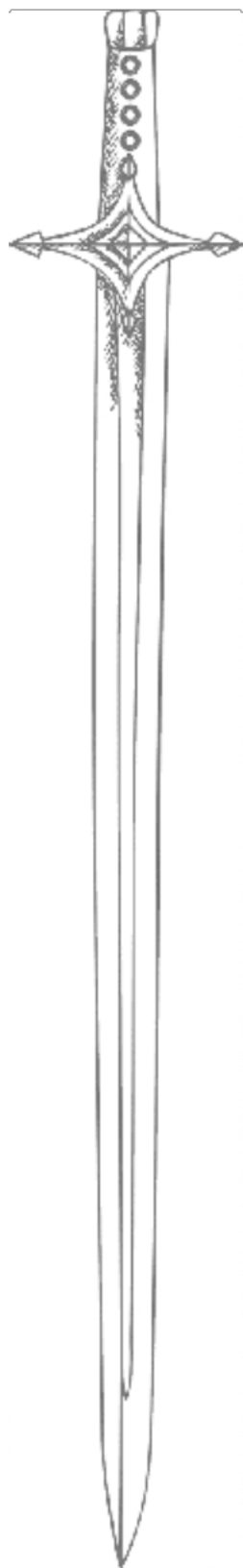
Brevan bir kez daha Rythos'a baktı.

"Kardeşim," dedi Rythos kısıp sesle. "Lütfen."

Brevan döndü ve uzaklaştı.

23

Kraliçe

Adam kim olursa olsun ve sadakati ne olursa olsun, eninde sonunda rüşvet, şantaj ya da kandırılma ihtimali vardı.

NÇadırındaki nöbetçi de farklı değildi. Gençti, seyrek sakallıydı ve Kana Susamış Prens'in beni bu çadıra zincirlenmemi emretmesinden saatler sonra ona seslendiğimde kırılan bir sesi vardı.

"Evet... Majesteleri?"

Bileklerimdeki zincirleri işaret ederek ona nazik bir gülümseme sundum. "Eminim kısa bir yürüyüş yapmamda bir sakınca yoktur?"

Yutkundu ve etrafına bakındı. "Amirime sormam gerekecek, Majesteleri."

Ona üzüntü dolu bir baş sallama hareketi yaptım ve yüzümün kızarmasını zorladım. "En azından... bazı kişisel ihtiyaçlarımı gidermem gerekiyor."

Onun kızarması benimkiyle eşleşti.

Gergin bir gelin gibi kızaran melez bir asker. Göz devirmemi zar zor bastırdım.

"Elbette, Majesteleri."

Anahtarı çıkarıp ağır kapının kilidini açarken iri elleri titriyordu. bir elimden kelepçeyi çıkardı. Özür dileyen bir bakışla diğer kelepçenin sol bileğime takılı kalmasını ve zincirin serbestçe sallanmasını sağladı.

Tek kelime etmedim. Yine de birisine boğazını kesmesini emretmek için can atıyordum.

Küçük adımlar.

Bileklerimi saran fae demiri yüzünden gücümü kullanamıyordum. Ama en azından Prisca'nın kuzenini hangi çadırdaki tuttuklarını tespit edebilirdim.

Aralarındaki dövüşü izlemiştim. Lorian'ın fae uşaklarından biri bir muhafıza beni izlemesini emretmişti ama yine de Prisca'nın melez tacına layık olduğunu kanıtlamak için o arenada nasıl güreştiğini ve yuvarlandığını görmüştüm.

Bu arada, Kana Susamış Prens bir kez daha adının hakkını vermişti.

Prisca o arenada hizmetçi kıyafetleri içinde, yüzü solgun, elleri kan içinde dururken son derece gülünç görünüyordu. Yine de melezler onun önünde diz çökmüşlerdi.

Ama başka ne seçenekleri vardı ki? Zathrian onun arkasında kan kaybediyordu.

Melez varis, her zaman bildiğim gibi bir vahşiden biraz daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu.

"Bu taraftan, Majesteleri."

Gardiyan beni tuvalete götürürken alaycı bakışları duymazdan geldim. Bir hayvan gibi işimi hallederken yanaklarım öfkeyle yanıyordu, gardiyan birkaç adım ötemde durmuş, yanakları kıpkırmızı, gökyüzüne bakıyordu.

Bir erkek olarak doğmuş olsaydım, bir erkeğin gücüne sahip olsaydım, bu ağır kelepçeden sarkan zinciri onu boğmak için kullanabilirdim.

Bunun yerine, nazıkçe boğazımı temizledim, ellerimi yıkamam için beni bir istasyona götürmesine izin verdim ve geniş gözlerle ona baktım.

"Lütfen... Bacaklarıma kramp girdi. Kısa bir yürüyüşte bana eşlik etme nezaketini gösterir misiniz?"

Tereddüt etti, etrafına bakındı. Uzun bir süre sonra zincirimın diğer ucunu yakaladı ve elinde tuttu.

Gibi. A. Tasma.

"Sanırım sorun olmaz," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. Başının vücudundan ayrıldığını hayal ettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Rotayı onun seçmesine izin verdim, sanki aklımda gerçek bir hedef yokmuş ve sadece bacaklarımı uzatmak istiyordum gibi ona baktım. "Adın ne senin?"

"Previs, Majesteleri."

"Benim adım Kaliera."

Allığı boynundan yanaklarına doğru yayıldı. Etrafıma bakındım. "Bu kamp iyi organize edilmiş gibi görünüyor."

"Öyle." Başka bir şey söylemedi, bakışları sürekli daha yüksek rütbeli askerleri tarıyordu. Daha sonrasına kadar ondan daha fazla bilgi alamayacağım açıktı.

Ama çok daha önemli bir şey gözüme çarptı. Solumuzdaki birkaç sıra çadırda fae'lerden biri duruyordu... Galon.

Sahibinden ödül bekleyen bir köpek gibi kendisine bakan melez bir askere birkaç kelime söyledi.

Melez asker başını salladı ve birkaç kelimeyle cevap verdi. Galon uzaklaşırken melez asker eli kılıcında, çadırın dışında nöbet tutmaya devam etti.

Galon ortadan kaybolunca başımı eğdim.

Previs beni çadırıma geri götürüp tekrar toprağın derinliklerine gömülmüş kalın, demir direğe zincirlerken zihnim hızla çalışıyordu.

Bu henüz bitmemişti.
Sadece Zathrian'la konuşmam gerekiyordu.

MADINIA

İki gün olmuştu. Bunu biliyordum çünkü hcremiz ana kilitli kapıya yakındı. Ve gardiyanlar yemeklerimizi her getirdiğinde, kapıyı açtıklarında özgürlüğe dair tek bir bakış yakalayabiliyordum.

şimdiye kadar, bize garip zamanlarda yemek vererek kafamızı karıştırmaya alışmadılar.

Rythos çok az konuştu. Saatlerce volta atan bendim. Ellerimi ovuşturan, yemeklerimi yemeden bırakan ve nefes almak için yutkunan bendim - göğsüm o kadar sıkıydı ki sanki tam nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Bir sonraki yemek geldiğinde Rythos, "Bir şeyler yemeye çalışmalısın," dedi.

Midem bulandı ve bizim için getirilen ekmek, meyve, peynir ve tatlı keklere baktım.

Royals.

İçimden bir ses Prisca'nın Regner'in adamları tarafından yakalandığında böyle yemediğini söylüyordu.

Yine de en azından kaçmasına yardımcı olması için tavuk kemikleri verilmişti. Hücre kilidimiz sadece sihirle aşılanmış özel bir anahtarla aılabiliyordu. Biliyordum nk Rythos'u olası kaçış yolları hakkında acımasızca sorgulamıştım.

Boğazını temizledi ve ben de döndüğümde onu beklentiyle bana bakarken buldum.

Yemeğe doğru başıyla işaret etti.

Ona fırlatma işteğime zorlukla karşı koydum.

"Belki de bizi buradan çıkarmamı engellememeliydin," diye tersledim.

Rythos bana kaşlarını çattı. "ne çıkan muhafızın eşsiz bir büyü şekli var. Doğru düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar gücünü tketirdi."

Düşündükçe ürperdim.

Sonra biraz daha yürümek için döndüm.

"Ölmüş olabilirler," dedim konuşurcasına. "Hepsi. Arslan gemileriyle gelmemizi beklerken ölecekler. Son düşünceleri nerede olduğumuzu merak etmek olacak-"

"Yeter!" Rythos kükreyerek ayağa fırladı.

Peynir bıçağını elime aldım ve elimin titremesine izin vermeyerek sıkıca tuttum. Gücüme erişemeyebilirdim, ama ben-

Rythos'un dudakları seğirdi.

Tiksintiyle peynir bıçağını masaya geri fırlattım. "Planın nedir?"

"Kardeşim geri dönecek," dedi Rythos sakince. "Ve ben de onunla mantıklı bir şekilde konuşacağım. O mantıklı bir adam."

"Planın bu mu?" Kardeşinin mantıklı olmasını beklemek, bu hücrede olmamızın nedeniydi.

Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerinde öfke parladı. "Ne söylememi istiyorsun Madinia? Her şeyi berbat ettim. Ve sevdiğimiz herkes bunun bedelini ödeyecek. *Benim sevdiğim* herkes. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı bağırsaklarıma inen bir yumruktan daha etkili bir şekilde aldı.

Rythos'un ifadesi hemen pişmanlığa dönüştü. "Özür dilerim. Haddimi aştım. Ve tamamen gerçek dışı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum."

Onu görmezden gelerek yatağıma doğru yürüdüm ve sırt üstü uzandım, tavana bakarak savunmamı yeniden inşa etmeye başladım.

Ve eğer gözlerim alev almış gibi yanıyorsa, bu benden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

ASINIA

Eprotha'dan geçerken tüylerim diken diken oldu.

Kaçınmak için çok dikkatli davrandığımız alaylar...

Artık orada değillerdi.

Regner ordusunu harekete geçirmişti. Muhtemelen çoktan güneye, Gromalia'ya doğru ilerliyorlardı.

Tek yapabileceğimiz Rekja'nın ordusunun onları durdurabileceğini ummaktı. Ve kendi ordumuza ulaştığımızda onlarla karşılaşabileceğimizi ummak.

Eğer Herne ve isyancıları söz verdiğimiz gibi bize katılırlarsa. Conreth topraklarından daha fazla Fae getirebilirse. Eğer Pris, Lorian ve diğerleri Daharak'ın gemilerini planlandığı gibi kullanıp melezlerin çoğunu bizimle buluşmak mümkün.

Eğer. Eğer. Eğer.

Demos, Vicer'e mektup yazarak Finley'nin tutuklanmasını emretmiş ve ona özenli ve saygılı davranılmasını beklediğini açıkça belirtmişti. Vicer iyi bir adamdı ve Finley'nin intikam peşinde koşan biri tarafından hedef alınmamasını sağlayacaktı.

Demos'un tılsımı kopyalayan kişinin Finley olduğu konusunda yanıldığından çok ama çok emindim. Benzer bir güce sahip başka biri daha olmalıydı.

Ancak Finley'nin ortalıkta görünmediğini bildiren bir mesaj aldığımızda, bunu daha fazla inkâr edemezdim. Üç gün sonra bir mesaj daha aldık. Finley ana ticaret yollarından birinde kuzeye doğru yürürken bulunmuş ve sonunda adamlarımız tarafından tutuklanmıştı.

Daha da endişe verici olanı, Vicer'in mesajı henüz Asric Geçidi'ne ulaşmadığını doğruluyordu; Prisca ve Demos'un gönderdiği küçük tabur, Regner'in geçidi geçmeye çalışan melezleri pusuya düşürmek için hazır beklettiği askerleri çoktan saf dışı bırakmış olmasına rağmen. Prisca'nın Vicer'le birlikte gönderdiği üç bin melezin şansı yaver gitmemiş, onları önemli ölçüde yavaşlatmıştı. Görünüşe göre, ters gidebilecek her şey ters gitmişti. Vicer daha önce geçidin girişinde geçici bir kamp kurmuş olsa da, artık her gün gelecek olan melezlerin sayısı için yeterince iyi beslenemeyecekti. Melezlerin yiyecek, çadır ve tabii ki silahlarla gelmesi gerekiyordu.

Telean'la kararlaştırdığımız küçük köyde buluştuğumuzda, sabırsızlıktan neredeyse titriyordu.

Hepimiz ateşte pişmeyen sıcak bir yemeğin tadını çıkarmaya fazlasıyla hazırдық. Ama çoğunlukla bundan zevk alamayacak kadar gergindim. Regner'in ordularını başka bir yere taşıdığını bilsem bile, orada

Buradaki insanlardan birinin bizi tanıyıp ihbar etme ihtimali her zaman vardı.

Ama Telean bu köyü iyi seçmişti. Regner'ın yalanları hakkında söylentiler duymuştum ve mabet küle dönmüştü. Muhafızlardan, değerlendircilerden ya da rahibelerden hiçbir iz yoktu.

Köyde bir gece kaldık ve endişeme rağmen o kadar derin bir uykuya daldım ki ertesi sabah Gwynara beni uyandırdığında ona o kadar uzun süre göz kırptım ki bana güldü.

Yolculuğumuza devam ettik. Demos tılsımı boynuna takmıştı ve tılsımın görüntüsü Telean'da en azından bir gülümseme hayaleti uyandırmıştı. Ama hepimiz Prisca ve diğerleriyle buluşmaya fazlasıyla hazırдық.

Üç gün sonra, Telean bir sığınak bulmamızı istedi. "Bir sığınak mı?" Ben sordum. "Neden?"

"Bu benim kendi işim." Bana kaşlarını çatı.

"Birçoğu yakıldı," diye mırıldandı Demos, üzengilerinden birini ayarlarken. "Hepsi değil."

"Yanmamışlarsa, muhtemelen korundukları içindir," diye karşı çıktı ve diğer üzengiyi kontrol etmek için atını döndürdü.

"Dikkat çekmekten nasıl kaçınacağımı biliyorum," diye tersledi.

Ağzımı açtım ve bana sert bir bakış fırlattı. "Savaşa girmek üzereyiz. Eğer tanrılarla konuşmak istiyorsam, bu benim hakkım."

Demos'un Telean'ın savaşa girmesine izin verme olasılığı benim uçmayı öğrenmemle hemen hemen aynıydı. Demos'a baktım ve ağzında beliren küçük gülümsemeyi yakaladım.

"Son zamanlarda bu kadar dindarlaştığını fark etmemiştim." Demos tek kaşını kaldırdı.

Telean, gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşene kadar ona baktı.

"Sana bir sığınak bulacağız teyze." Göğsümde bir şey gevşedi. O sırıtışı çok uzun zamandır görmemişim.

Söz verdiği gibi, Demos ona bir sığınak buldu. Demos ve ben sığınağın yakınındaki ormanda toplanıp Telean'ın yaklaşmasını izlerken nefeslerim zorlanıyor ve sığlaşıyordu. Bu köy diğerlerinden daha büyüktü ve Regner'ın muhafızları buradaki insanlar üzerinde güçlü bir etkiye sahipti. Etrafta dolanıyorlardı, günlerine devam ederken gözlerini kaçırıyorlardı, yanlış türden dikkat çekecek bir şey yapmaya cesaret edemiyorlardı.

Burası kadın ve çocuklardan oluşan bir köydü ve erkeklerin çoğu Regner'in savaşı için askere alınmıştı.

Horrison, Telean'ın gezisini gereksiz bir risk olarak ilan etmiş ve bu gezide yer almayı reddetmişti. Haksız da sayılmazdı. Firion ve Brinlor daha hızlı seyahat edebilmemiz için yeni atlar ayarlıyorlardı, Elysanth ise muhtemelen en yakın tavernadaydı.

Kız kardeşini Eprotha'daki insan şifacılar bırakmak zorunda kalmıştık. Demos onların sadık olduğunu biliyordu ama Amalra'nın onu bir fae ya da melez şifacıya götürecektir kadar uzun süre hayatta kalmasına imkan yoktu.

Kız kardeşini bıçaklayan muhafız fae demiri kullanmıştı. Demos, Elysanth'a Amalra'yla kalmasını söylemişti ama Elysanth, kız kardeşinin intikamlarını almasını isteyeceğini söyleyerek bunu reddetmişti.

Demos bana baktı ve gözleri ağzıma kayd. Günlerdir ilk kez yalnız kalıyorduk. Geceleri ben Gwynara'nın yanında uyurdum, o ise ara sıra birkaç saat uyur ve sonra nöbetçi olarak ayakta kalmakta ısrar ederdi.

Onu özledim. Günlerimizin çoğunu Herne'nin kampında birlikte geçirmiştik ve ben o uzun yürüyüşleri özlemiştim. Kamp için plan yapmayı özledim. Bana bazen baktığı gibi bakmasını özledim...

Odaklan. Odaklanmak zorundaydım. Mabedin yakınındaki muhafızlar sıkılmış görünüyordu. Okumu çoktan yerleştirmiştim ve doğrudan Telean'a en yakın muhafızı hedef aldım.

Ama o geniş ahşap kapılardan geçerken ikisi de onu görmezden geldi. Bir nefes üfledim.

"Teyzemin inancını bulması için onca zaman varken," diye mırıldandı

Demos. "Eminim pek çok insan inancını savaş sırasında bulur."

Bana eğlenen bir bakış gönderdi. "Seninkini buldun mu?" "Hayır," dedim hemen. "Sen mi buldun?"

Demos bu konu hakkında düşünüyor gibiydi. "Tanrılara inanmakta hiçbir zaman sorun yaşamadım. Sadece varlıklarının bize herhangi bir faydası olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Herhangi bir inanç bulmadığım konusundaki ısrarıma rağmen, sanki tanrılar bizi duyuyormuş ve bana bir şeyler söylemek üzereymiş gibi etrafıma bakındım.

bizi yere serecek. Demos yaklaştı ve dirseğimin yanındaki bir çürüğü incelemek için kolumu kaldırdı. İri, nasırlı elinin tenimdeki hissi içimi ürpertti. Kalbimi hızlandırdı ve göğsümü ısıttı. Kolumu bıraktığında, anında bir kez daha dokunuşunu arzuladım.

Telean sığınakta uzun süre kaldı. Zihnindeki sesle savaşmak zorunda kalacağım kadar uzun bir süre. Ona bir tür zarar gelmesinde ısrar eden sesle. Demos çoktan gerilmişti, muhtemelen muhafızları nasıl öldüreceğimizi planlıyordu. Bakışları kapıya sabitlenmişti, sanki teyzesinin dışarı çıkmasını ister gibiydi.

Başımın üstünde bir kanat çırpma sesi duyuldu. Dondum kaldım. Bir güvercin gökyüzünden aşağıya, tam da saklandığımız yere doğru kanat çırpıyordu.

Demos bir dizi alçak, şiddetli küfür savurdu. Ama kapana kısılmıştık. Gardiyanlardan biri kaşlarını çatmış, güvercinin bize doğru dalışını izliyordu.

Yerimizi onlardan saklayan herhangi bir koğuş olmadığı sürece, fae eğitilmiş kuşlar bizi kendi garip sihirleriyle bulabilirlerdi. Ne yazık ki, inceliğin önemini anlamıyorlardı. Ve bir güvercinin kutsal bir alanın yakınındaki bir ormanın kenarındaki çalı kümesine doğru amaçlı bir şekilde uçtuğunu izleyen herkes - ki bu çalı kümesi bir dizi

Tıpkı bunun gibi diğerlerine
saldırırlar... Ben bir gardiyan
değildim.

Demos da değildi.

Ama Telean'ın burada ölmesine izin
veremezdim. Muhafız başını eğdi.

Ve Telean kapıdan dışarı çıktı.

Muhafız hâlâ bize bakıyordu. Elim yaylı tüfeğimin üzerinde sıkılaştı ve boğazına nişan aldım. Telean sadece bakışlarıyla durumu özetledi.

Sonra göğsünü tutarak dizlerinin üzerine çöktü. "Neden,
neden, neden?" diye feryat etti.

Sanki Lorian gücünü doğrudan bana yöneltmiş gibi vücudumdaki her tüy ayağa kalktı.

"Ne yapacağım ben?" Dişlerimi sıktım.

Demos sessizdi. Tatar yayımın ipini geri çektim. "Demos!" Tısladım. "Ateş edeyim mi?"

"Bekle."

Sesi, üzerinde dengede durduğum kaya kadar sertti.

Muhafızlar Telean'ı izliyordu. Kayıp kızı hakkında bir şeyler geveledi. Kötü melezler ve kötü fae'ler hakkında.

İlk muhafız bir kez daha bize doğru baktı. Ama Demos güvercini elinde tutuyordu. Zar zor nefes alıyordum.

"Ayağa kalk," diye hırladı gardiyanlardan biri. Diğer muhafız duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ama alaycı kahkahasını duyabiliyordum. Ve bu kahkaha bana Telean'ın dikkat dağıtmasının işe yaradığını söylüyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve elleriyle yüzünü sildi. Sonra da ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanarak bizden aksi yöne doğru tökezledi. Hayatlarımız için savaşmaya bu kadar yaklaşmışken ellerim titredi.

Demos ve ben yavaşça ormana geri döndük. İkimiz de onun elindeki güvercine baktık.

Başını salladı ve ben de mesajı küçük bacağından çözerek açtım. Demos yakınımı eğildi ve onun kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım.

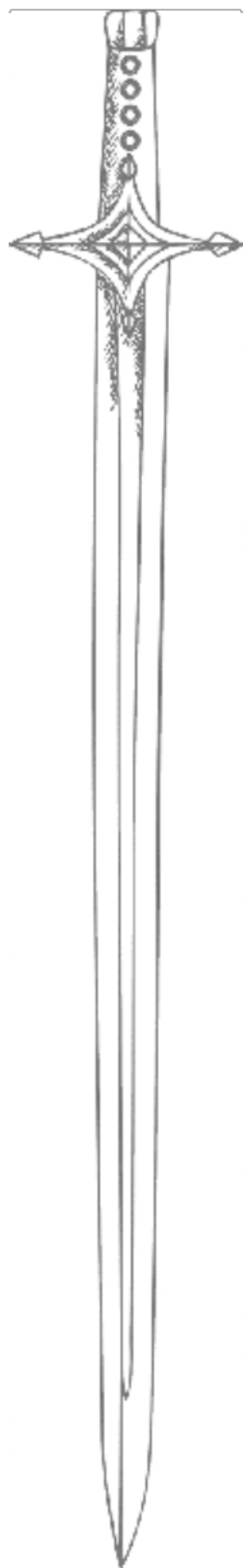
Mesaj Rekja'dan gelmişti. Generallerimiz kendi ordumuzu kuzeye taşıyordu. Ve Rekja'nın alayı Regner'in askerlerini Gromalia'dan çıkarmayı başarmıştı. Bu savaş Gromalia'da değil, Eprotha'da yapılacaktı.

Sırıttım ve bakışlarımı Demos'unkilere doğru kaldırdım.

Ama gülümsemiyordu. Onun yerine yanağında bir kas kasıldı ve gözleri sertleşti. "Bu hiç mantıklı değil," dedi ve ses tonu içimde bir korku yumağının büyümesine neden oldu. "Hiç mantıklı değil."

24

Prisca

Sinia ve Demos tılsımı bulmuştu. Asinia'nın mektubunun tonuna bakılırsa, beklenenden daha da zor olmuştu. Ama hepimize çok ihtiyaç duyduğumuz umudu vermişti.

Artık bizim için savaşıacak olan ordu hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi anlamak için birkaç gün harcadık. Her sabah Lorian, Galon ve Marth onlarla birlikte antrenman yaparak öncülerimizi oluşturan dört bin askeri, üç bin okçuyu, kuşatma birliğini ve piyadelerin geri kalan piyadelerini analiz ettiler.

Öğleden sonraları lojistik öğrendik. Orivan'a göre, yaşlılar Zathrian'ın kontrolü ele almasına izin vermeden önce bu ordunun iyi tedarik edilmesini ve organize olmasını sağlamışlardı.

Üç gün içinde, Daharak denizden saldırırken ve fae, melez ve Gromalianlar Gromalia'ya doğru ilerlerken, Regner'in ordusuna kuzeyden saldırmaya hazırlanarak güneye doğru ilerliyor olacaktık. Kaptanlarıyla buluşmak ve kendi emirlerini sağlamlaştırmak için ayrılmış, bize geldiğimiz gemiyi bırakmıştı.

Bu kadar askeri Normathe Geçidi'nden ve Eprotha'dan geçirmek haftalar alırdı. Ama Asinia'ya göre, güneye giderken savaşıcağımız alaylar artık orada değildi, çoktan Gromalia'ya doğru yürümeye başlamışlardı.

Sabah, çadırımızın dışında oturmuş Asinia'nın mesajını yanıtlıyordum. Bir his başımı kaldırmamı sağladı ve Lorian'ın bana doğru geldiğini gördüm.

Beklediğimden daha geç olmuş olmalı.

"Eğitim nasıldı?"

"İyi durumdalar. Galon seni bir saat içinde bekliyor." Başımı salladım. "Arslan'dan haber var mı?"

Beklendiği gibi, başını salladı.

Rythos ve Madinia'ya mesajlarımız ya iletilmiyordu ya da ikisinin de başı ciddi beladaydı. Lorian'ın çenesi sıkıştı. Panik içime işledi.

Marth uyumayı bırakmıştı. Lorian'a onu Rythos'un peşine göndermesi için neredeyse yalvarmıştı. Ama eğer halkı onlara sırt çevirmişse ya da Regner bir tür tuzak kurmuşsa, Marth da tuzağa düşecekti.

En son mesajımı kaldırdım. "Conreth yakında yürüyüşe geçmeyi umuyor. Görünüşe göre, ihtiyacı olan askerleri alabilmek için bölge bekçileriyle çözülmesi gereken bazı anlaşmazlıkları varmış."

Lorian'ın derisi kıvılcımlanırken ve gözleri yarı vahşi bir hal alırken, o gardiyanlardan hiçbirinin şu anda burada olmamasına sevindim.

Conreth'in ordusunun zamanında yetişememesinin sebebi onlarsa.

Marth bize doğru yürüdü. Yüzünden ter damlıyordu ve kolunun tersiyle terini sildi.

"Kuzenin seninle konuşmak istiyor. Duyman gereken bilgiler olduğunu söylüyor."

Zathrian yaşamıştı. Şifacılar ona zamanında ulaşmışlardı. Kuzenimle ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de sadece kaçınılmaz olanı uzatıyordum ve hepimiz için en iyisi onun ölmesiydi. Yakında.

Ama...

"Benden daha iyisini yap, kuzen. Olmak istediğim gibi bir hükümdar ol. Halkımızı eve getir."

İç çektim. Bir kez daha ona aslında sahip olmadığı iyi nitelikler atfediyordum.

Zathrian her şeyin bittiğini biliyordu. Asla kral olamayacağını biliyordu. Onunla konuşmak, kızgın bir engerek yılanını tutup saldırmamasını beklemek gibiydi.

"Sence ne istiyor?"

Marth omuz silkti. "Her neyse, bu bilgiyi ondan işkenceyle almaktan mutluluk duyarım."

Lorian yakınına eğildi. "Onu görmene gerek yok, yaban kedisi. Seni incittiğini biliyorum."

Eğer Zathrian gerçekten de bu savaşı kazanmamıza yardımcı olacak bir bilgiye sahipse, onunla konuşmalıydım. Eğer benimle oyun oynuyorsa, öyle olsun.

"Ben yaparım."

Lorian'ın gözleri parladı. "Ben de seninle geleceğim." "Hayır. Onunla yalnız konuşacağım."

Güçlü adamlar hakkında, egolarının ancak etraflarında daha da güçlü adamlar olduğunda daha da büyüdüğünü bilecek kadar bilgi sahibiydim. Zathrian

Lorian'ın varlığı onu ya öfkelenendirir ya da somurtkanlaştırırken, onu dürttüğümde önemli bir şeyi ağzından kaçırmaması daha olasıydı. Ve... bir parçası

Zathrian'la yalnız yüzleşmem gerekiyordu.

Ya da belki de Lorian'ın Zathrian'ın ölmesini en az Eadric'in ölmesini istediği kadar istediğini bildiğim içindi.

Ve onu suçlayamazdım.

Lorian yüzümü inceledi. Orada her ne gördüyse bana başını salladı.

Galon, Zathrian'ın çadırına doğru gittiğimi fark edince başını sallayarak nöbet tutan askere baktı ve onun yerini aldı. Galon yorulduysa bile yüzünde buna dair hiçbir belirti yoktu. En güçlü fae savaşçılarımızdan birinin, bir zamanlar benim de taktığım fae demirlerine kelepçelenmiş bir adamı korumasının abartılı olduğunu düşünebilirdim ama belli ki Galon işini şansa bırakmıyordu.

Kaşlarını çattı. "Sen..."

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Lorian'ı arıyormuş gibi yanımdan geçip gitti, ben de omuz silktim. "Bunu yalnız yapmalıyım."

"Bundan hoşlanmadım."

"Bir şeye ihtiyacım olursa ararım." Ses tonum inatçıydı. Galon iç geçirdi ama başını salladı.

İçeri girdiğimde Zathrian, "Kuzen," dedi.

Onu yerdeki kalın bir metal direğe zincirlemişlerdi. Bileklerindeki ağır kelepçelere giden zincirler gibi bunun da fae demirinden yapıldığını bakmadan biliyordum.

Bu manzara karşısında benim de bileklerim ağrıyordu.

Bakışlarına karşılık verdim. "Ne istiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ve bana sabırsız bir bakış attı. Bir an için bana Demos'u o kadar çok hatırlattı ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

İki adam birbirine benzemiyordu. Demos koyu renk saçlı ve kehribar rengi gözlüyken, Zathrian sarışın ve mavi gözlüydü. Demos daha iri bir yapıya sahipken, Zathrian günlerce koşabilecekmiş gibi görünüyordu.

Ama bazı tavırları o kadar benziyordu ki.

"Bana inanmayabilirsiniz ama ben halkımızın çıkarlarını en iyi şekilde düşünüyorum." Bir kahkaha attım. "Bu yüzden mi Regner ile ittifak kurdun?"

Bana bıçağıma uzanma isteği uyandıran küçümseyici bir bakış attı. "Doğru zaman geldiğinde ona sırtımı dönmeyi planladığımı ikimiz de biliyoruz."

"Ama önce, işbirliği yapmayan fae ve melezleri ortadan kaldıracak mısınız?"

Sessizlik. Başımı salladım. "Eğer bariyeri yıktığımızda başarılı olsaydın, Regner şimdi bir tanrı kadar güçlü olacaktı. O zaman ne yapmayı planlıyordun Zathrian? Onu nasıl durduracaktın?"

Bu sefer bakışlarını kaçıran o oldu. Acı bir kahkaha attım ve gözleri benimkilere kaydı. "Gerçeği bilmek ister misin? Gerçek şu ki, Regner'i öldürme şansımız olmadığını biliyordum. Tüm planım, Regner'i öldürene kadar beklemektir."

Fae'leri öldürmekle meşguldüm ve elimden geldiğince çok insanı krallığımıza geri getirdim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sonra ne olacak? Korumaları kaldıracaksın ve kimse buradan ayrılamayacak mı? Başaramayan herkes burada sıkışıp kalacak ve katledilmeyi mi bekleyecekti?"

"Mükemmel bir plan değildi," diye söze girdi. "Ama yaşlılar işbirliği yapsaydı, bana çok sayıda melez elde etmemde yardımcı olmalarını sağlardım.

Regner'ın dikkati dağılmışken mümkün olduğunca eve dönmeye çalıştım. Onunla ittifak yaptığımı düşündüğü sürece beni bir tehdit olarak görmedi."

"Öldüreceği sadece Fae'ler değildi, değil mi? Ben de uygun bir şekilde ölecektim, Demos da öyle; taht için sana meydan okuyabilecek herkesin sonunu getirecekti. Ve bayrağımız altında savaşan herkes de bu kıtada ölecekti."

Ağzı gerildi. "Evet," diye kabul etti. "Planım buydu."

"Harika." Geri adım atarak çadırının etrafına baktım. "Umarım buna değmiştir."

Girişe doğru bir adım geri çekildiğimde, "Dinlemiyorsun, Nelayra," diye hırladı. Sonra kaşlarını çattı. "Gücün nerede?"

Soru o kadar beklenmedikti ki irkildiğimi zar zor saklayabildim. Ama gözleri genişledi.

Boğazımı temizledim. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

"Benim gücüm zaman büyüsünü hissetmemi sağlıyor... onu etkisiz hale getirmek için. Ama sen geldiğinde senin gücünü hiç hissetmedim..." Sesi kesilince ensem kaşınmaya başladı.

"Gitti." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Müttefiklerim gücüne erişemediğimi biliyordu. Yakında buradaki her melez de öğrenecekti.

"*Gitti* mi?" Eğlence ve iğrenme arasında bir yerde boğuk bir ses çıkardı.

"Evet. Muhtemelen o zaman yaptığım şey yüzünden..." "Fae eşini öldürmene yardım ettiğim zaman."

"Evet." Zathrian'ın yüzünü inceledim. Ne aradığımdan emin değildim. Her neyse, bulamadım.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu Regner'ın kendi yalanlarındaki en büyük mantık hatasıydı, biliyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrıların gücümüzü alabileceği fikri - biz teklif etsek bile."

Çadır girişinin yanındaki tahta sandalyeye oturdum. "Anlamıyorum."

"Tanrılar da tıpkı bizim gibi kendi yasalarına bağlıdır." Bana küçümseyici bakışlarından birini daha attı. "Elbette, insan olarak yetiştirildiğiniz için, sadece çok daha sınırlı yaşam sürelerine sahip olanlarla etkileşime girdiniz, bu da Regner'ın yalanları tarafından kolayca yanıltılabilecekleri anlamına geliyordu. Ama tanrılar verdiklerini geri alamazlar."

Benimle oynuyordu. Ama içimden bir ses "Tanrılar gücümü alamıyorsa nereye gitti?" diye sormadan edemedi.

"Sihir saklayamazlar demedim. Ne de olsa bizimle her türlü şeytani şekilde oynayabilirler." Zincirlenmiş ellerini kaldırdı. "Bu deneyimin zaten kanıtladığı gibi," dedi acı bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Evet, bu savaştaki gerçek kurban sensin. Tanrıların sihrimi benden sakladığını mı söylüyorsun?"

"En fazla bunu yapabileceklerini söylüyorum. Ama saklanabilen bir şey de bulunabilir. Belki de onu gerçekten bulmak istemediniz. Ya da belki de yeterince uğraşmadınız."

Midem bulandı, gözlerimin önünde küçük lekeler belirdi. "Sana inanmıyorum."

Omuz silkti. "Yapmak zorunda değilsin. Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence gücün olmadan uyandın ve bilinçaltında bunu Zamanı birkaç saniye geri aldığı için tanrıların sana verdiği ceza. Bir parçanız gücünüzü kaybettiğiniz düşüncesiyle rahatladı. senin cezandı. Çünkü bu, senin cezanın bu savaşta sevdiğin başka birini kaybetmek olmayacağı anlamına geliyordu."

Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Tökezleyerek ayağa kalktım ve gitmek için döndüm. "Bekle."

Başımı salladım. Arkamdan sözleri daha hızlı geliyordu.

"Evet, kendi umutsuz hükmetme ihtiyacıma kapılmış olabilirim. Evet, neredeyse sevdiğin adama mal olacaktım. Ve eminim bunun için benden nefret ediyorsundur. Ama dinlemek zorundasın. Halkımız için." Sesi artık çaresizdi, son kelimedede çatlıyordu.

Yavaşça döndüm. "İki dakikan var." Ve konuşmaya başladı.

Farkına varmak içime işledi. Yavaş yavaş uzuvlarım ağırlaştı, sanki dehşet içlerine sızmış gibiydi. Sanki çadırından uyurgezer gibi çıkıyordum. Uzaktan Galon'un sesini duydum. Ama tek düşünebildiğim Lorian'a ulaşmaktı.

Ve sonra o oradaydı. Kocaman vücudu etrafımı sarmış, beni kollarının arasına çekmişti.

"Ne oldu?" diye gürledi.

Başımı göğsüne yaslayıp gücünü içime çekmek için kendime bir an verdim.

"Bu bir numaraydı," diye fısıldadım. Gözlerim Lorian'ın kollarıyla buluştu,

"Regner

ve casuslarımızın silahını öğrenmesine izin verdi. Korumalarımızı ortadan kaldırmak için tüm cephelerden saldırdığını düşünmemizi istedi, böylece dikkatimizi dağıtacak. Gerçekte ordularını hazırlıyor, canavarlarını topluyor, son tılsımı başkente taşıyordu-" Sesim kesildi.

Lorian'ın yüzü donuklaştı. Sanki o koyu yeşil gözler bile renklerinin bir kısmını kaybetmişti.

"Geçide gidiyor." Bağlantıyı kurarken sesi boğuk çıkıyordu. "Lyrinore'a geri dönmeye çalışan tüm melezleri öldürecek."

Hastalık boğazımı tırmalayarak yükseldi. Nefes nefese kaldım. "Savaşamayan herkes. Küçük çocukları olan kadınlar. Hastalar. Yaşlılar. Hepsini öldürecek."

Bunun dehşeti beni sardı. Regner sadece en savunmasızlarımızı -güvende tutmaya yemin ettiğimiz insanları- öldürmekle kalmayacak, aynı zamanda... askerlerimiz kaybettiklerini bile bile savaşacak gücü nasıl bulacaklardı? Sevdikleri herkesi?

"Zathrian'a inanıyor musun?"

"Bunun içinde mi? Evet, var. Dedi ki... denizde garip bir şeyler oluyormuş. Ya... ya Regner filosunu Daharak'tan saklayan büyüün aynısını adamlarını pozisyona sokmak için kullanıyorsa?"

Lorian bir elini yüzüne sürerek küfretti. "Kontrol etmemiz gerek," dedi. "Hemen casuslarımıza mesaj gönderelim. Cevap beklerken diğerlerini de uyarmalıyız. Ama Prisca... yeterince zaman."

Boğazım o kadar kurumuştur ki zar zor konuşabiliyordum. "Asinia, Demos, Telean... bilmeleri gerek. Onlara Asric Geçidi'ne gitmelerini söylemeliyiz. Halkımızı koruyan askerler Regner'ın önlerini kesmek için bir ya da iki alay bırakmasını bekliyor olacaklar. Onun tüm güçleriyle karşılaşmaya hazır olmayacaklardır. Tymriel'e ve diğer yaşlılara da bir mesaj iletmeliyiz. Eğer halkımıza gerçekten yardım etmek istiyorlarsa, bu onların şansı."

Lorian beni aniden yanına çekti, ta ki merkezdeki çadırlardan birine girene kadar. Tuval duvarlardan birine büyük bir harita asılmıştı ve ben Asric Geçidi'ne baktım. Daha fazla asker göndermeliydim. Neden daha fazla göndermemiştim?

Lorian Eprotha'nın merkezini ve Regner'in oraya yerleştirdiği alayları işaret etti. "Güneye doğru hareket edeceklerini sanıyorduk." Parmağını Fae topraklarına doğru uzattı. "Ama arkadan saldıracaklar." Parmağını Eprotha ile Fae toprakları arasındaki Asric Geçidi'nin girişine doğru kaydırıldı. "Regner'in neyi beklediğini merak edip duruyordum. Artık biliyoruz. Tahliye emrimizi bekliyordu. Halkımızın geçide doğru ne zaman hareket edeceğini."

Başım döndü. En savunmasız binlerce insanımız, ordumuzun üçte biri ile birlikte... Regner'in güçleri arasında sıkışıp kalacaklardı.

"Vicer tahliye yardımı için sadece üç bin melez asker aldı."

"Regner sahile daha fazla asker yerleştirecek."

"Evet," dedim. "Bizi öldürür öldürmez, planı sakladığı gemileri kullanarak melez krallığı bir kez daha istila etmek ve tüm melezleri yok etmek. tek melez hala hayatta."

LORIAN

Orivan acımasızdı. Sessizdi. Regner'in ne planladığını ona hemen anlatmıştık ve o da elleri kalçalarında, etrafımızda günlerini geçiren melezleri düşünerek duruyordu. Prisca şok olmuş gibiydi, sanki az önce öğrendikleriyle uzlaşamıyormuş gibiydi. Onu suçlayamazdım. Gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra bile bir yanım Regner'in yaptığı kötülüğün boyutlarına inanmayı reddediyordu.

Elini sıktım. "Cadıları bulmak istiyorum. Kuzeninin kendi bölgelerine bu kadar yakın bir yerde kamp kurmasına izin vermelerinin bir sebebi var."

Ve taş kadınların ölülere yakın olduğu bilinirdi. Onlardan birinin bana olanları tersine çevirmeye yardım etme ihtimali vardı.

Cavis'i görebilmeyi ne kadar istesem de, bu kıta boyunca elimde tuttuğum ölümün dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Hele ki Prisca'nın etrafı düşman olabilecek kişilerle çevriliyken. Cavis burada olsaydı, tıpkı kendi karısı ve çocuğu için yaptığı gibi, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmamı isterdi.

Bakışları yüzümde gezindi. Ona cadıların ölülerle olan bağlantısını anlatamazdım. Orivan'ın önünde olmazdı. Ama uzun bir süre sonra başını salladı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Evet. Onu her gün her saniye yanımda istiyordum, şimdi bile zaman zaman beni rahatsız eden bir vahşilikle.

Ancak gözlerinin altındaki koyu halkalar, cildinin solgun görünümüyle endişe verici bir tezat oluşturunuyordu. O kadar solgundu ki içimden bir şeyler koptu.

"Burada kal, vahşi kedi." Galon'a baktım, o da bana başıyla onay verdi. "Biraz dinlenmeye çalış. Uzun sürmez."

Kaşlarını çattı, dişleri alt dudagında endişeleniyordu. Ama tartışmadı. Bu, her şeyden çok, beni acele etmeye teşvik etti. Eğer ben dönene kadar dinlenmemiş olursa, onu çadırımıza kendim taşıyacaktım.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Marth.

Kaşlarımı çattım ama Galon, Prisca'ya saldırmaya kalkışan herhangi biriyle fazlasıyla başa çıkabilirdi. Ve az önce gücü olmadan bile onlarla başa çıkabileceğini kanıtlamıştı.

Orivan bizim için birkaç at ayarladı.

Kampın ahırlarına doğru yürürken, "Cadılar tehlikelidir," dedi. "En iyi adamlarımdan birkaçını sizinle göndermeme izin verin."

Marth homurdandı - muhtemelen melez askerlerin korumasına ihtiyacım olduğu fikrinden dolayı. Ona öldürücü bir bakış gönderdim.

"Cadıları biz hallederiz. Teşekkürler."

Orivan'ın gözlerindeki şaşkınlık, Kana Susamış Prens'ten basit davranışlar beklemediğini belli ediyordu. Ama birkaç dakika içinde, eyerlenmiş birkaç kısrğa binmiş ve geri dönüyorduk.

Lanetli Şehir. Dağlara bu kadar yakinken havada bir serinlik vardı ve binlerce gözün bizi izlediğini hissetmekten boynum kaşınıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yol aldık. Marth kaşlarını çatarak uzaklara baktı. Uzun zamandır derin bir mutsuzluk içindeydi. Ve bunun hakkında konuşmanın zamanı gelmişti.

Boynum biraz daha kaşındı.

"Eadric'in ve Soltor'un ölümü yeterli olacak mı?" Ona sordum. "Regner'inki olacak mı?"

Bana neden bahsettiğimi sormadı. O biliyordu. Ve bana yalan da söylemedi.

"Hayır. Asla yeterli olmayacak."

"Çünkü kendini suçluyorsun."

Omuz silkti, bana bakmayı reddetti. Sinirlerim tepeme çıktı.

"Cavis'i gördüm," diye ısırdım. Galon'a bunu henüz söylememiştim. Sessiz bir yerdeyken yapmak istediğim bir konuşmaydı bu. Yas tutabileceğimiz bir yerde. Ama Marth'ın şimdi bilmesi gerekiyordu.

Marth yavaşça başını çevirdi. Ve gözleri çorak bir araziydi.

"Şaka yapmıyorum," diye hırladım. "Bu konuda asla şaka yapmayacağımı biliyorsun." Yüzünde bir anlayış belirdi. En depresif olduğu anda bile, Marth çabuk davrandı. "Çünkü sen öldün. Ve Prisca seni geri getirdi."

"Sadece ölmedim. Parçalandım. Kalbim sadece durmadı, tamamen yok oldu. Belki de bu yüzden artık ölüleri görüyor ve duyuyorum. Ya da Belki de Prisca yaptıklarıyla tanrıları öfkeliendirdiği içindir ve bunun sonucu da budur."

Marth bana aç gözlerle baktı. "Anlat bana."

"Önce onun sesini duydum. Sorlithia'da bıçaklandığın gece." Hatırlatma karşısında kaşlarımı çattım. "Ve sonra Prisca ile evlendiğim gün, kısa bir süre yanımızda durdu."

Marth başını çevirdi ama gözlerindeki ıslaklığı fark etmeden önce değil.

"Çoğunlukla Prisca'ya odaklanmıştı. Ama sana baktı. Ve o çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. O gülümsemeyi bilirsin."

Marth dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı, hâlâ önüne bakıyordu. Atımı patikanın üzerinde duran bir taş parçasının etrafından dolaştırdım. Şehre çoktan yaklaşmıştık.

"Seni suçlamakla ilgili tek kelime etmedi. Kaşlarını çatmadı ya da kaşlarını çatmadı. O ifadeyi takındı. Yarı sabırsız, yarı eğlenmiş. Bizimle buluşmaya geç kaldığın her seferinde aynı ifadeyi takınıyordu çünkü bir kadının yatağında."

Marth'ın omuzları çöktü.

"Ve sonra düşün gecemde." Ona hepsini anlatmazdım. Bu benim içindi. "Ölüler peşimi bırakmıyordu. Cavis yaptıklarımla yüzleşmeme yardım etti. Ve o gece, Prisca uyuduktan sonra, bir kez daha geldi." Marth'a dik dik baktım. "Cavis seni affetmiyor," dedim ve onun

omuzları bir kez daha gerildi. "Çünkü affedilecek bir şey yok. Neden bir sonraki adıma geçmediğinden emin değilim ama bunun nedeni kendini suçlamayı bırakman dışında senden bir şey istemesi değil. Onun fedakârlığını kendi yapabileceğin bir şeye indirgeyerek ona kötülük ediyorsun. önleyebilirdi."

Marth şimdi bana bakıyordu. Gözleri ıslaktı. "Hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Ben-"

"Cavis'in yasını tutarak başlayın. Onun ölümü için kendini suçlamakla o kadar meşguldün ki, onun hayatını kutlamadın ya da sona erdiği gerçeğini kabullenmedin. Senden istediği tek bir şey var. Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, Piperia'ya taş sektirmeyi öğretmeni istiyor. Tıpkı yıllar önce sana öğrettiği gibi."

Dudakları gerildi ama başını salladı.

Umarım söylediklerimi düşünürdü. Yapabileceğim tek şey buydu. Ayrıca, Lanetli Şehir'in girişine ulaşmıştık.

Buraya son geldiğimizde, dördümüz de taşla pazarlık yapmıştık. Regner'in kalesine gizlice girme planlarımıza yardımcı olacak özel bir yosun türü için cadılar. Değişen pek bir şey yoktu. En azından Lanetli Şehir için.

Bir zamanlar görkemli bir başkent olan bu şehir, şimdi çürüme ve ıssızlıktan oluşan ürkütücü bir manzaraya dönüşmüştü. Bir zamanlar burada bulunan görkemli binaları, canlı sokakları ve zengin insanları duymuştum. Şimdi ise bir harabeden başka bir şey değildi. parçalanmış harabelerin enkazı, kırık kemikler gibi yerden çıkıntı yapan bina iskeletleri.

Kemikler ve yabani yapraklar toprağı geri kazanmış, yıkılmış taşların çoğunun üzerinde sürünüyordu. Hava hâlâ tozla ağırlaşmıştı ve kederli bir rüzgâr şehrin kalıntıları arasında fısıldıyordu. Marth'a itiraf etmeden önce ölebilirdim ama burası her zaman kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

Cadılar burada olduğumuzu biliyordu. Her zaman biliyorlardı. Son ziyaretimizin aksine, oyun oynamadılar.

Yıkıntıların arasından belirdiler, gri tenleri bize doğru hantalca ilerlerken kalan taşla eşleşiyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, içlerinden biri turmalinden yapılmış bir taç takıyordu.

Ben cadıyı incelerken atım altımda tedirgin bir şekilde kıpırdandı. Bu, başlangıçta pazarlık ettiğim kraliçe değildi.

Çünkü o kraliçe solumuzda durmuş, sessizce çığlık atıyordu.

"Daha önce o tacı takan kişiyi öldürdün," dedim, bakışlarım turmalinin üzerindeydi

"Sözünü tutmadı." Cadı yüzünü çevirip diğerlerinden birine baktı ve o anda onu tanıdım. Bu, anlaşılmaması sırasında son anda şantajla başvurduğunda kraliçenin kulağına fısıldayan kişiydi. Kraliçeyi fikrini değiştirmeye ve ilk anlaşmaya sadık kalmaya ikna eden de bu taş cadı olmuştu.

"Peki Regner'a kim olduğunu söyleme planına dahil oldunuz mu?"
Marth sordu.

"Hayır. Onun ikiyüzlülüğünü öğrendiğimde, taş için ona meydan okudum."

"Peki bunu neden yaptın?"

Başını cadıların yavaşça hareket ettiği şekilde eğdiğinde tacındaki turmalin parıldadı.

"Çünkü nehirlerde yatan taşları duyuyorum. Sokakları döşemek ve evler inşa etmek için kullanılan taşlar. Trowth dediğiniz taştan gelen fısıltıları duyuyorum ve bu topraklarda kaleler ve cephanelikler inşa etmek için kullanılan taşları duyuyorum.

kıta."

"Mesajlarımızı duyuyor musun?" İçimde kızgınlık titreşti. Kızgınlık ve daha karanlık bir şey. Cadının bana göz kırpmasına neden olan bir şey, gri yüzünde korku olabilecek bir ifade belirdi. Cadıların, bir pazarlıkçının onlara yaklaşmadan önce tam olarak ne aradığını bir şekilde bilme yeteneklerini sık sık merak etmişimdir. Ama insanlarımızın trowth taşlarını kullanırken söyledikleri her şeyi dinlediklerini bilmek...

Birdenbire çok daha büyük bir tehdit haline geldiler.

"Sadece bu tacı takan kişi dinleyebilir," dedi çabucak. "Ve ben sadece taşların bana aktarmayı seçtiklerini biliyorum. İki tane var
Bugün buraya gelme nedeniniz." "Evet."

"Ölüleri görebiliyorsun."

Başımı salladım.

"Ve size zarar vermek isteyenleri engellemiş olsanız bile, yine de bunu nasıl durduracağınızı bilmek istiyorsunuz."

Birkaç cadı mırıldandı. Marth'ın atı sola doğru kaydı ve Marth'ı onlara ters ters bakarken yakaladım.

"Sadece böyle bir hediye neden reddettiğinizi merak ediyorlar," dedi kraliçe. "Çoğunlukla, bu bir hediye değildir. Ölüler uyarı vermeden ortaya çıkar ve

Senin ve benim kadar canlı görünüyorlar. Onlar... dikkat dağıtıcı." Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Bu gücü senden alabilecek biri var," dedi. "Bir gün yardım için sana gelecek. Ama bu uzun yıllar almayacak. Bu arada sana şu öğüdü veriyorum... Ölüler sadece senin onlara verdiği güce sahiptir."

Marth yavaşça alkışladı. "Ne kadar derin." Cadı kraliçe onu görmezden geldi.

İçimi kemiren hayal kırıklığını içime gömdüm. Cavis huzura kavuşur kavuşmaz, bu laneti tersine çevirmenin bir yolunu bulacaktım. Bulamazsam da bununla yaşayacaktım. Bu arada, kazanmamız gereken bir savaş vardı.

"Ya Regner?" Ben sordum.

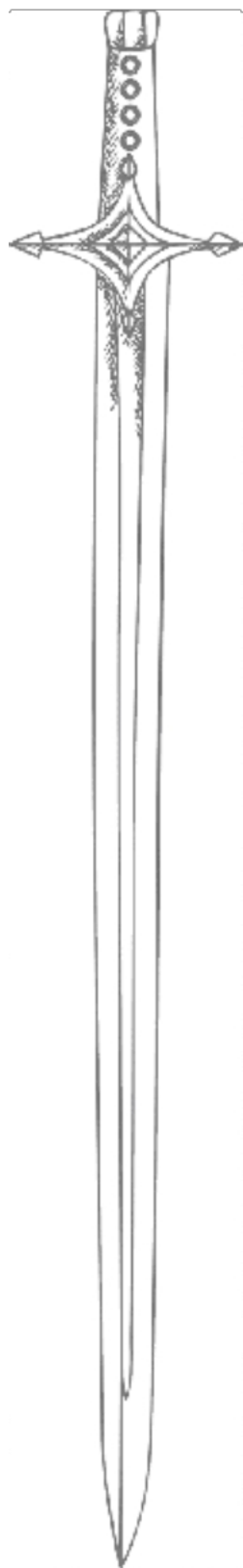
"İnsan kral en savunmasız halinize saldıracak." "Evet."

"Onun planlarını bilmek istiyorsun." "Evet."

"O zaman pazarlık yapalım."

25

Kraliçe

Bütün bir savaş kampını taşımak zaman alıyordu. Yine de melezler hızla çalışıyordu, askerler birbirlerine seslenirken, atlar ve arabalar çadırının önünden geçerken gün boyunca gürültü kreşendoya yükseldi. Etrafımdaki sürekli hışırtı sesinden, diğerlerinden bazılarının çadırlar toplanmaya başlamıştı bile.

Zathrian'la konuşmak için muhtemelen sadece bir şansım olacaktı. Buradan ayrıldıktan sonra savaşa doğru yürüyecektik. Prisca'nın kuzenini canlı bırakması aptalcaydı ama beklenen bir şeydi. Ve merhametinden pişmanlık duyacaktı.

Neyse ki Previs gündüzleri çadırının dışında nöbet tutmaya devam ediyordu. Geceleri ise başka bir nöbetçi nöbeti devralıyordu; gri benekli sakalı olan, beni tanımayı bile reddeden, asık suratlı, huysuz, yaşlı bir melez.

Previs beni tuvalete götürmeye devam etti ve hatta biraz egzersiz yapmam için bacaklarımı esnetmeye bile götürdü. Bir noktada Marth ayağını yere vurarak muhafıza soğuk bir bakış fırlattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu tuvalete götürüyorum."

Marth'ın soğuk gözleri benimkilerle buluşmuştu. "Seni izliyorum."

Başımı eğip soğukkanlılıkla arkama baktım. Cevap vermeyince homurdanarak uzaklaştı.

Ama diğer askerler beni kampta Previs yanımda yürürken görmeye alıştılar.

İki kez, Zathrian'ın tutulduğuna emin olduğum çadırın tam yanından geçmiştik. Dışarıda farklı muhafızlar görev yapıyordu ve hepsi de bana sanki otların arasındaki bir yılanmışım gibi bakıyordu.

Aklıma bir planın çıplak kemikleri geldi.

Previs gevşedi, bileklerimdeki kelepçeleri çözdü ve onları tamamen geride bıraktı. Bir gün önce yürüdüğümüzde kelepçelerin neden olduğu sıyrık ve morlukları görmesine izin vermiş, hassas derimi okşarken yüzümü buruşturmuştum. Ve sanki bahçede yürüyüş yapan iki arkadaşmışız gibi, gezinirken kolumu onunkine dolamıştım.

Aptalın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Fae demiri insanları melezleri ve fae'leri etkilediği gibi etkilemezdi. Bu yüzden, kelepçeler ağır ve hantal olsa da, gücümü azaltmadılar. Kullanabildiğim az miktardaki büyü tamamen tutarlı kaldı.

Ama bununla çalışabilirim.

Previs'e göre dört krallıktaki en küçük mesaneye sahiptim. Ama dikkatimi dağıtmak için her yrye ihtiyaım vardı. Ve beni tuvalete götürmekten çok mutlu görünüyordu - adırımın dışında güneşin altında durmaktansa.

Tek ihtiyaım olan basit bir oyalanmaydı. İki gündür dikkatimi dağıtacak en ufak bir Ŗey bekliyordum. Askerlerin dikkatini çekmek için yapabileceğim bir Ŗey.

Küçük yrymze her çıktığımızda bakılarım her yöne kayıyor, Previs bana endişeli bir bakış atana kadar kolunu sıkıca tutuyordum.

Panik göğsümde bir delik açmaya başladı. Zamanım tükeniyordu. Bir tela, düzenli kampı organize bir kaosa dntrmt. Büyük komuta çadırı çoktan yıkılmıtı, askerler ağır brandaları katlamak ve destek çerçevelerini sökmek için hep birlikte çalışıyordu.

Etrafımızdaki çadırların çoğu yıkılıyordu, her bir branda parçası, her bir kazık ve direk verimli bir Ŗekilde paketleniyordu, melez askerlerin Hareketler kesin. Çadırlar ve diğer malzemeler bekleyen arabalara yüklenirken, yatak takımları ve kişisel eşyalar rulo haline getirilip çantalara yerletiriliyordu. Askerler birbirlerine emirler yağdırıyor, gr sesleri teçhizat Ŗingirtılarının ve branda hıırtılarının üzerine taşıyordu.

Elbette kimse bana ne zaman yrye geçeceğimizi sylememiti. Ancak yakında harekete geçeceğimiz ve kendi planlarımı uygulamaya koymak için başka bir fırsatım olmayacağı açıktı.

"Majesteleri?"

Previs'e nazik bir gülümseme sunmak için döndüm, yüzümde muhtemelen yanan öfkeyi görmemesi için bakılarımı alçak tuttum.

Birisi kabaca küfretmeye başladı. Başımı kaldırdım.

Bir asker atını ahırlara doğru götürüyordu. Ne olduğunu görmek kolaydı, bir çadırın kapağı kopmuş, rüzgârda uuuyordu.

Ben izlerken, at başını öyle bir savurdu ki, onunla birlikte yürüyen askerin ipini çekti.

At Ŗaha kalkarken bir toynak askerin omzuna temas etti ve asker uçtu. At bize doğru fırladı ve çadırların olduğu sıraya doğru kayarak ilerledi.

Bağırılar panikle haykırılara dönüştü. Bu da küfürlere ve bir vakada tiz bir çığlığa dönüştü.

Previs beni sağa çekmeye çalıştı. Kolumu kurtardım ve sola doğru daldım. Ve sonra yuvarlandım.

Böyle bir şansı bir daha elde edemezdim. Bu, tanrıların kendileri tarafından sağlanan bir dikkat dağıtmaydı. Planladığım yolun onların onayladığı bir yol olduğunun kanıtı.

Bir noktada, melezler benim kirli elbisemi bir askerin döküntüleriyle değiştirmişlerdi. Uzun pantolon ve tunikle dolaşmak zorunda bırakıldığım için iyice iğrenmiştim. Şimdi, iki çadır arasındaki boşlukta sürünürken tüm bu kumaşlarla uğraşmak zorunda kalmadığım gerçeğini takdir etmekten daha fazlasını yapıyorum.

At henüz yakalanmamıştı ama yakında yakalanacaktı. Ve o askerler dikkatlerini benim kayıp olduğum gerçeğine çevireceklerdi.

Başımı eğerek daha hızlı kıpırdandım. Artık bu kampın herhangi bir yerinden Zathrian'ın çadırına ulaşmanın tam yolunu biliyordum. Birkaç sıra uzağa gittiğimde artık dikkat çekmeden emekleyemiyordum. Buraya, Askerler sağ tarafımızdaki kaosa ilgiyle baktılar ama görevlerine devam ettiler.

Ayağa kalkarak, çok hızlı olmasa da kararlı adımlarla yürüdüm. Beni arkaya götürecek sıraya doğru ilerlerken kalbim ağzımdaydı. Zathrian'ın çadırı. Ama herkes hem kendi işlerine hem de atın neden olduğu dikkat dağınıklığına o kadar dalmıştı ki bana pek dikkat etmediler. Muhtemelen beni Previs'le bu yolda yürürken defalarca görmüş olmalarının da etkisi vardı.

Çadır kazıklarından birini yerinde tutan ipe neredeyse takılıyordum ama bunu bir işaret olarak kabul ettim ve Zathrian'ın çadırına yaklaşırken dizlerimin üzerine çöktüm. Branda o kadar gergindi ki kaldırması zordu ve onunla boğuşmak zorunda kaldım, bir kolumu çadırın altına sokarken alnımdan ter boşanıyordu.

Çadırın içinden hiç ses gelmedi. Kanım buza dönüştü. Yanlış çadırı mı seçmiştim? Bunun için tek bir şansım olacaktı.

Eğer bu çadırda ürkek bir asker bekliyorsa, bunun yaptığım son şey olabileceğinin bilinciyle brandayı başımı altına sokacak kadar kaldırdım.

"Vay, vay, vay." Zathrian sırttı, sanki uzun metal direğe benden daha yakın zincirlenmiş olduğu için değil de uzanmayı tercih ediyormuş gibi bir dirseğinin üzerine uzandı. "Seni çadırıma girerken gördüğüme neden şaşırmadım?"

Bunun üzerine tüm gücümle ittim. Eğer biri bacaklarımı bu çadırın kenarından sarkarken görürse, ölmüşüm.

"Fazla zamanımız yok."

Zathrian üzerimi kaplayan toza bakarken tek kaşını kaldırdı. "Eminim."
"Hâlâ tacınızı almak istiyor musunuz?"
Tüm neşesi yüzünü terk etti. "Buraya benimle alay etmeye mi geldin?"
"Hayır. Buraya sizinle pazarlık yapmaya geldim. Bu işin sonunda iktidarda kalanların sen ve ben olmamız hala mümkün."
Başını eğdi ama sessiz kaldı.
Ona soğukkanlı ve sakin bir bakış attım. Regner'in mahkemesinde mükemmelleştirdiğim bakış. "Oğlumla konuştum. Zamanı geldiğinde gücünü doğru amaç için kullanacak.
zaman."
Zathrian doğrulup oturdu. "Dinliyorum."

ASINIA

Demos haklıydı.
Regner'in Rekja'nın askerlerini Gromalia'dan çıkarmasına izin vermiş olması mantıklı gelmiyordu.
Ta ki Prisca'nın mesajını alıp parçalar bir araya gelene kadar. Rekja'nın geri çekildiğini sandığı askerler gerçekten de batıya doğru ilerliyordu, Asric Geçidi'ne doğru - haftalardır geçide doğru seyahat eden melezleri katledecekleri yere.
Biz adamlarımızı ağına düşürürken Regner sinsi bir örümcek gibi beklemişti. Sonunda adamlarımızı geçide göndermeye başladığımızda nasıl da gülmüş olmalı.
Tam istediği yerde.
O ağır bulut bir kez daha üzerime çökmüştü, zihnim yavaş ve sis gibi kalındı.
Regner'in gerçek planlarını teyzesine anlatmak Demos'a kalmıştı. Ve her zamanki gibi tereddüt etmedi. Görevi ertelemedi. Darbeyi gerçekten yumuşatmaya bile çalışmadı. Çünkü Demos böyle biri değildi.

Telean beyaza döndüğünde gözlerini yine de keder kapladı. Sarsıldı ve adam onun elinden tutarak odasındaki bir sandalyeye götürdü.

"Elbette," dedi ve sesinin canlılığı tükenmişti. "Tabii ki önce en savunmasız olanlarımızı öldürecek. Böylece geri kalanımız tüm umut."

Pencerenin yanında duran Gwynara'nın beti benzi atmıştı. "Bütün o çocuklar..." "Harita," dedi Demos.

Gwynara Telean'ın kapısını açtı ve Brinlor'a seslendi. Elinde bir haritayla geri döndü ve birlikte haritayı alçak masanın üzerine sermesine yardım ettik.

"Madene doğru yola çıktığımızda Regner'in alayları burada, burada ve buradaydı." Demos parmağını Eprotha'nın çeşitli noktalarına sapladı.

"Lorian öldürme çılgınlığına başladığından beri yer değiştirdiler.

Prisca alındı ama Regner'in askerlerini neden Eprotha'nın merkezinde topladığını hiç anlayamadım."

Başımı salladım. "Telean'la buluşmak için geri döndüğümüzde, o alaylardan hiçbir iz yoktu."

"Evet," dedi Demos. "Eğer onları güneye götürseydi, gözcülerimiz onları fark ederdi. Rekja'nın yardım için yalvaran mesajlar göndereceğinden bahsetmiyorum bile. Ama bunun yerine Regner askerlerini Gromalia'dan çıkardı."

"Bizim ordumuz da Rekja'nın alayıyla buluşmak üzere kuzeye yürüyordu," diye belirttim. "Belki de Regner hazırlıksızdı."

Demos başını salladı. "Gromalia'da en fazla yirmi bin askerimiz var. Bunların üçte biri fae ama Regner çalıntı büyüyle bunu telafi edebilirdi."

"Ordularımızı Gromalia'da mevzilendirdiğimizi biliyordu," dedim. "Evet.

Ve örümcekleri her yerde. Regner'in Conreth'i tanıması gerekiyordu. ordularımıza katılacak. Daharak'ın hareket eden filosundan bahsetmiyorum bile.

Güney..." Demos'un sesi öfkeyle soğudu. "Sadece bazı piyadelerini Asric Geçidi'ne gönderiyor. Geri kalanı kuzeybatıya, Normathe Dağları'na doğru ilerleyecek. Binlerce askeri Normathe geçidini ele geçirecek ve halkımızın Lyrinore'a giden melez tüneli kullanmasını engelleyecek. Halkımızın gidecek hiçbir yeri kalmayacak."

Ciğerlerim sıkıştı ve oda, görebildiğim tek şey harita olana kadar uzaklaşıyor gibiydi.

"Ordumuzu harekete geçirmeliyiz," dedi Telean. Sesi sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Kalbim sızladı.

Yanımdakini aşağı indirirken haritayı inceledim. "Nereye? Eğer hareket ediyorsak

melezler Asric Geçidi'nden geçerek kıtanın batı tarafına ulaşacaklar. Prisca, Regner'ın Uyuyan Deniz'den saldıracağını düşünüyor.

Bu da halkımızın onun gemileri ile doğudan geçitten ilerleyen ordusu arasında sıkışıp kalacağı anlamına geliyor. Ordumuz onların arkasından ilerlerse, Regner'in askerlerini hatlarının gerisinde öldürebiliriz ama halkımız yine de katledilecektir."

Demos sadece başını salladı. Gözleri haritanın üzerinde gezindi.

Demos, "Regner'in ordusu burayı ele geçirmeden önce Eprotha'dan geçip Normathe Dağları'nı aşmalarını emrediyoruz," dedi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Onun sözleri Telean'ı hayata döndürdü. "Eprotha'nın ortasına doğru yürüyemezler."

"Neden olmasın?" Demos parmağını insan krallığının ortasına sapladı. "Az önce gördüğümüz gibi, Regner'ın alayları artık hiçbir yerde bulunamıyor."

"Çünkü Normathe Geçidi'nden geçecekler," dedim ona bakarak.

"Öyleler. Ama bence onları orada yenebiliriz."

"Nasıl?"

"Elli bin insan askerini hareket ettirmek zaman alır. Melezler ve fae'lerden daha sık ve daha uzun süre dinlenmeleri gerekiyor. Regner'ın zaten moral sorunu var. Ve biz onları daha da yavaşlatacağız. Natan'a bir mesaj göndermenin zamanı geldi."

Kalbim hızla çarptı. "Orduyu yavaşlatmak istiyordu ama aynı zamanda savaş sırasında adamlarını kullanmak istiyordu. Regner'ın hatlarında kaos yaratmak için..."

Sesimin kesilmesine izin verdim. Cümlemin devamını söylememe gerek yoktu.

Natan'ın adamları başarılı olsalardı, Regner'la karşılaşmamızdan çok önce yakalanıp öldürülmüş olacaktı.

"Eğer o orduyu yavaşlatmazsak, bir savaş olmayacak. Sadece bir katliam olacak. Natan'ın adamları zaten yanlış bilgi yayıyor, iç çatışmayı kışkırtıyor ve iletişimi bozuyor. Şimdi de teçhizatı sabote etmeye, malzemeleri kurcalamaya ve generalleri hedef almaya başlayacaklar."

Ensemde kaygan bir ter oluştu. Yakalanırlarsa, ölürlər. Yine de, eğer taktikleri bize ordumuzu Normathe Geçidi'ne önce ulaştırmak için birkaç saat bile kazandırabilirse...

"Ordumuzun kuzeye gitmesi hâlâ zaman alacak," dedi Demos. "Vicer'e ve onunla birlikte üç bin meleze ulaşmamız gerekiyor. Biz koruyacağız Asric Geçidi'nin ağzına gidip insanlarımıza yardım gelene kadar mümkün olduğunca çok zaman kazandırmalıyız."

Odayı bir sessizlik kapladı.

Çılgıncaydı. En azından cüretkâr, riskli ve tehlikeliydi.

Ama bu bizim tek şansımızdı. Halkımızı korumak için ordumuzu sahil boyunca konumlandırmanın başka bir yolu yoktu.

"Lojistik," diye mırıldandı Telean.

Demos içini çekti. "Kaelin Stillcrest, Normathe'den geçişin Dağlar Asric Geçidi'nden daha tehlikeliydi ama saldırıya uğrarlarsa tek planı buydu. Tabii ki bu plan, gözcülerinin Regner'ın muhafızlarının yola çıktığını birkaç gün önce fark etmelerine bağlıydı. saldırıya uğradı." Yüz ifadesi karardı ve yumruğunu bırakıp parşömeni tekrar düzeltmeden önce eli haritanın köşesinde hafifçe sıkıştı.

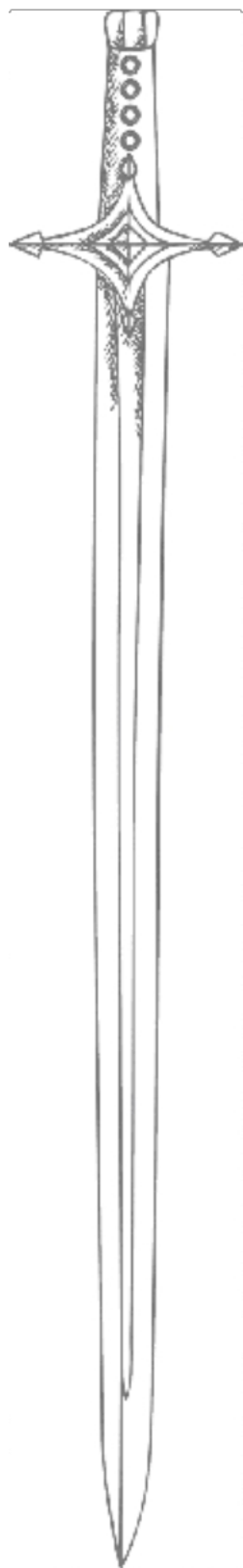
"Ordumuzun geri kalanını yürütmek için Rekja'ya ihtiyacımız var," dedi Demos sessizliğin içinde. "Şimdi... Gromalia'dan batıya, Eprotha'ya, Crawyth'e doğru giderlerse Regner'ın alayından kurtulmuş olurlar. Oradan da kuzeye yönelirler."

"Çok yorulacaklar," dedi Telean, gözleri çakmak çakmaktı.

"Yapacaklar," dedi Demos. "Ordularımızı yerlerine yerleştirmek için çabalıyoruz. Ve vardıklarında, bu kadar hızlı seyahat ettikleri için yorgun olacaklar. Moralleri düşük olacak, erzakları da öyle. Regner tam da istediği şeyi elde ediyor."

26

Asinia

Vicer ve melezlerle buluşmamız bir buçuk gün daha sürdü. Gece boyunca

Isadece atların dinlenmesi için durarak ve kendimiz de birkaç saat uyuyarak yol almıştık.

Kamplarını Asric Dağları'nın eteklerinden bir günlük mesafede, Eprothan ve Fae sınırı boyunca bulduk. Vicer'in gözlerinin altındaki halkalar o kadar koyuydu ki neredeyse mürekkep gibi görünüyordular ve onu kucakladım. O da sırtımı sıvazladı. "Seni görmek güzel, Asinia."

"Nerede konuşabiliriz?" Demos sordu.

Vicer bizi çadırına götürdü. Firion bir ses koğuşu oluşturdu ve Demos ona başıyla teşekkür etti. Geri kalanımız yere oturdu. Fae'ler bile Vicer'e ulaşmak için kendimizi ne kadar zorladığımızdan dolayı bitkin görünüyordu.

Ama Demos döndü ve başını çadırdan dışarı çıkardı. "Stillcrest'e ihtiyacım var," dedi birine. "Onu buraya getirin."

Yüzünü bize döndüğünde bakışları Vicer'inkileri buldu. "Ne oldu?"

Vicer'in saç telleri her zamanki at kuyruğundan ayrılmıştı ve onları yüzünden uzaklaştırdı.

"Saflarımızdaki tek örümcek Finley değildi. Silahlar kaybolmaya başladı, atlar aniden topalladı, yulaf lapası o kadar geniş çaplı bir gıda zehirlenmesi salgınına neden oldu ki bütün bir yürüyüş gününü kaybettik. Hava değişti ve herkes bir anda yeniden hastalanır gibi oldu. Öksürenleri diğerlerinden ayrı tutmaya çalıştık ama..." Sesi kesildi.

"Şüpheleriniz var mı?" Demos sordu.

"Evet. En güvendiğim adamlarım Regner'in örümceklerinden biri olduğundan şüphelenilen herkesi izliyor ama masumları tutuklamadıklarından kesinlikle emin olmalıyım." Acı bir kahkaha attı. "Regner'in ağlarının genellikle yüzlerde, boyunlarda ve boğazlarda ortaya çıkmasının yardımcı olabileceğini düşünürsünüz.

örümcekler emirleri yerine getirmeye başlar. Ama bu moral için korkunç bir durum. Askerler yanlarında uyudukları ve yürüdükleri insanlara karşı güvensizlik beslemeye başladılar. Yulaf lapası kirlendiğinde, aşçılardan biri herkese servis yapıldıktan hemen sonra kendi boğazını kesmiş. Yüzünün her santimi siyah bir ağla kaplıydı."

Sözlerinin bende uyandırdığı imgeyle başım döndü. Demos bir keresinde bana savaşta güvenin her şey demek olduğunu söylemişti. Yanınızdaki askerin ölene kadar hattı koruyacağına güvenmek zorundaydınız. Eğer o kaçmaya başlarsa, diğerleri de kaçacak ve her şey kaybedilecekti. Tarihimiz boyunca savaşlar kazanıldı ve

Sadece silahlara, hava durumuna ya da konuma bağlı olarak değil. Ama aynı zamanda cesaret, dostluk ve yiğitlik nedeniyle de.

Demos'un dudakları inceldi. "Rekja'ya bir mesaj gnder," diye emretti Firion'a. "Ona Tor'u her şeyiyle korumasını söyle. Rekja ve Thora dışında kimsenin ona yaklaşmasını istemiyorum."

Ağzım sulandı. Tabii ya. Bu kadar çok örümcek kendini göstermeye başladığına göre, içlerinden birinin Tor'a yakın olması muhtemeldi. Ve Regner'ı korumak için sihirle bağlı olan herkes Tor'un şu anda insan kralın en büyük tehdidi olduğunu bilirdi.

Firion başıyla onayladı ve Kaelin Stillcrest içeri girerken çadırdan dışarı ıktı. Onu son gördüğümden daha kötü görünebileceğini düşünmemiştim. Ama yanılmışım.

Prisca ve Lorian'ın düğününden beri ihtiyaı olan kiloyu almıştı. Ama yanakları çökmüştü ve sanki uyurgezer gibi görünüyordu. Gözlerinde hayat yoktu. Soğuk bir kararlılıktan başka bir şey yoktu.

Stillcrest tek kelime etmedi ve Vicer ona bakmadı.

Demos onlara Regner'ın melezlere geçitte saldırma planlarından bahsetti.

Stillcrest gözlerini kapattı, yüzünün rengi solmuştu.

Ve Vicer.

İpleri kesilmiş bir kukla gibi katlandı. Demos öne doğru sıçrayıp yere oturana kadar ona rehberlik edene kadar dizleri zayıfladı.

Vicer'in gözleri doldu ve onu tanıdığımın beri ilk kez yüzü saf, amansız bir umutsuzluk maskesine dönüştü. İçim sıkıştı. Vicer'in Eprotha ve Gromalia'daki melezler için gördüğü ve yaptığı onca şeyden sonra, bu an onu yıkabilirdi.

"Yeterince zamanımız olmadı," dedi Vicer donuk bir sesle. "Regner'ın askerleri ölür lmez, yaşlılar geçitten geçmeyi başaran herkesi onları eve götürecek tünele götürmeye başladı. Ama ilk kampa yolculuk uzun ve tehlikeliydi. Ve yağmur geçidin kendisini haince. Geçitten geçebileceğini düşündüğümüz insanların yarısından azı dağların diğer tarafına taşındı. Geri kalanlar geçidin ağzındaki geçici kampta bekliyordu. Ve

her geçen gün daha fazla hibrit geliyor."

Aciliyet beni ayağa kaldırdı ve ona baktım. "Geçidin ağzında bekleyen melezlere haber vermelisin. Regner'ın filosu gelmeden önce tünele ulaşmaları için fazla zamanları yok."

Demos Stillcrest'e döndü. "Normathe Dağları'ndan geçiş hakkında bildiğin her şeyi generallerimize anlatmanı istiyorum. Hatırlayabildiğin tüm detayları. Halkımızın o bölgeden daha hızlı geçmesine yardımcı olabilecek her şeyi."

Başını salladı. Bakışları benimkilerle buluşana kadar etrafta dolaştı. Gözlerindeki ani yoğunluk neredeyse şok ediciydi.

"Hepimiz öleceğiz, değil mi?"

Sarsıldım. Hâlâ bana bakıyordu, sanki Vicer ya da Demos'un söyleyeceği hiçbir şeye güvenemezmiş gibi. Ağzımı açtım.

Ve beni vurdu.

Evet. Ölme ihtimalimiz çok yüksekti. Regner'in zindanında kapana kısıldığımda, yaklaşan ölümümünden başka odaklanabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama şimdi... şimdi dikkatimi gelecek savaşın gerçekliği dışında her şeye vermiştim. Regner'inkilere kıyasla bizim sayımızın ne anlama geldiğini anlamama izin vermemiştim.

Bu ana kadar.

Stillcrest'in bakışları benimkileri yaktı. Ben yutkundum ve onun ifadesi de donuklaştı.

"Geçide Regner'in alayından önce varacağız. Ve yardım gelene kadar hattı koruyacağız," dedi Demos.

Stillcrest başını salladı. Ama bakışları yere düştü. Adam onun sorusuna cevap vermemişti. Bu da başlı başına bir cevaptı.

"Mümkün olduğunca hızlı seyahat ettiğinizi biliyorum. koşullar," dedi Demos Vicer'e. "Ama sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bu kampı tekrar harekete geçirmemiz gerekiyor. Yolculuk edemeyecek durumda olanlar geride kalacak ama yarın gelmeleri beklenecek. Kaybedecek zamanımız yok."

Vicer başını salladı. "Zaten günün ilk ışıklarıyla yola çıkmayı planlıyorduk. Sizin için birkaç boş çadır var. Size yerlerini göstereyim."

Minnetle onu takip ettim, dünyayı görmezden gelmeye ve birkaç saat uyumaya fazlasıyla hazırdım. Çadırlar Vicer'inkilere yakındı ve Demos elimi tutup beni kendisine tahsis edilen çadıra götürdüğünde pek de şaşırmadım. Küçük tabureye oturdu ve başı karnıma yaslanana kadar öne düştü. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim," dedi.

"Senin bir kahin olduğunu fark etmemiştim," dedim hafifçe. Homurdandı ama başını kaldırmadı.

"Regner'ın insanlarımıza nasıl ulaştığını anlamıyorum. Onlar çocuk değil."

Tırnaklarımla kafa derisini hafifçe kaşıdım ve başını bir kedi gibi kaldırdı.

"O büyü kitabını daha yeni, daha da korkunç şekillerde kullanıyor.

Daharak'ın filosunun yarısını batırabilmek için tüm o gemileri saklamak...

Bunu aylar önce bile yapabilseydi, Daharak'ın kendisi şimdiye kadar ölmüş olurdu."

Demos başını kaldırdı. Gözleri biraz buğuluydu ama beni izlerken berraklaştı. "Grimoire'u ne kadar çok kullanırsa, onunla o kadar çok şey yapabilir."

Yavaşça ayağa kalktı. "Bu yüzden şimdi savaşa gitmek istiyor. O Şimdiye kadarki en güçlüsü. Ve bir parçası karanlık tanrının o büyü kitabı için geleceğini biliyor olmalı. Regner'ın bu gerçekleşmeden önce bu kıtadaki hakimiyetini sağlamlaştırması gerekiyor."

Umutsuzluk içimi kemirdi. Demos'ta bu duyguya dair herhangi bir ipucu varsa bile belli etmiyordu. Gözleri sabitti, odaklanmıştı.

"Ölmene izin vermeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzımı açtım. Kapattım. Bir kez daha açtı. "Demos..."

"O çadırda yüzünü gördüm. Stillcrest öleceğimizi söylediğinde. Ve bilmeni isterim ki, seni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, Asinia. Bunu atlatacaksın. Söz veriyorum."

"Yapma, Demos. Bana söz verme." Bu adamı sözünü tuttuğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Kime ya da neye söz vereceğini sadece tanrılar bilirdi. Bu sözü tutmak için fedakarlık.

Bana sadece hüzünlü bir
gülümseme verdi.

"Bunu böyle yapmamızı istememiştim," diye mırıldandı, örgümden kopan bir tutam saçı geri iterek. "Ve bu kadar zaman kaybettiğim için sadece kendimi suçluyorum. Kendime, senin hak ettiğin adam olmam için daha sonra daha fazla zamanım olacağını söyleyip durdum. Bu savaşı kazandığımızda, bunu düzgün bir şekilde yapabileceğimden emindim. Sana kur yapabilirdim."

Birbirimizden birkaç santim uzaklaşana kadar daha da yakınımaya eğildi. Parmakları nazikçe yüzümde geziniyor, bakışları sanki ezberliyormuş gibi her darbeyi takip ediyordu. Yeşil-altın gözleri benimkilerle buluştu ve nefesim kesildi.

"Sana ne istediğimi bilmediğimi söylediğimde tamamen dürüst davranmıyordum. Bu savaştan sonra ne olacağını düşünmeme izin vermediğimi söylemiştim. Gerçek şu ki, güvende olduğunu bilmek istiyorum. Mutlu ve tatmin olduğunuzu. Bu

O köyde güzel kıyafetler yaratıyor ve hep hayalini kurduğunuz hayatı yaşıyorsunuz. Ve eğer hala nefes alıyorsam, ben de bu hayatın bir parçası olmak istiyorum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarım duyuyordu. Görüşüm dalgalanıyordu. "Nefes alacaksın. Bana söz ver."

Sırıttı, aniden gençleşmiş görünüyordu. Günlerini savaş ve ölümle geçirmedeğinde bir gün nasıl bir adam olabileceğine dair bir ipucu görebiliyordum. Sık sık gülümseyen, stratejik zekâsını ölüme yol açacak şekilde değil, insanların hayatlarını iyileştirecek şekilde kullanan bir adam. Bir adam ki

Her gece eve gelir ve çocuklarımızla oynamak için yere çökmeden önce beni bol bol öperdi.

O hayatı görebiliyordum. O kadar yakındı ki, neredeyse ona dokunabilirdim. Yine de imkansız bir rüya gibi görünüyordu.

"Söz veriyorum," dedi. "Orada olacağım. Eğer beni kabul edersen." Yanağını avuçladı, başparmağı serbest kalan bir gözyaşını nazikçe fırçaladı. "Şimdi bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Elini başımın arkasına götürdü ve ben de onun kokusunu içime çekerek öpücüğüne gömüldüm. İhtiyacım olan tek kişinin Demos olacağını asla hayal edemezdin. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda.

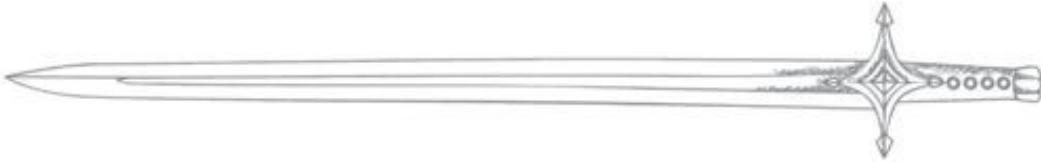
Tanıştığımız andan itibaren, beni zorlayarak ve kandırarak yemek yemeye zorladığı, her gece o hücrede hayatta kalmaya zorladığı andan itibaren, bu her zaman kaçınılmazdı.

"Ahem." Çadırın dışında biri öksürdü. Belli ki Demos'a ihtiyaç vardı.

Onu kendime çekmek, bekleyen her kimse bizi rahat bırakmasını talep etmek istedim.

Ama savaştaydık.

Demos uzun bir iç çekişle uzaklaştı. "Biraz dinlen." Etrafına bakındı. "Burada kal." Benim *çadırımda*, dedi gözleri benimkilerle buluştuğunda. *Ait olduğun yerde*. "Yakında görüşürüz."

PRISCA

Tılsım Asinia ve Demos'taydı.

Geçtiğimiz günlerde bu düşünceyi defalarca tekrarlamıştım, ta ki zihnimde yankılanana kadar. Orduların hareket etmesi zaman alırdı. Ve bu çaresizlik hissi, bir şeyler *yapma* dürtüsü beni parçalıyordu.

Ama artık üç tılsımımız ve Tor'umuz vardı. Regner'ı öldürmek ve bu savaşı bitirmek için yeterli olacağına inanmak zorundaydım.

Atım altımda kıpırdandı, muhtemelen endişemi hissetmişti. Yanımda Lorian bana doğru baktı. Gözlerini yüzümde gezdirirken bakışlarında endişe titreşiyordu.

Ona başımı salladım ve o da eyerinin üzerinde dönerek arkamızda sıra sıra dizilmiş askerleri, arkadan gelen ikmal arabalarını inceledi.

Neyse ki, kampı toparlama sürecindeydik, güneye yürümeye hazırдық. Yine de Regner'ın planları hakkındaki gerçeği öğrenmek bizi yeni bir aciliyetle doldurmuştu. En güçlü on altı melezimizi Regner'ın gemisiyle önden gönderdim, bize zaman kazandıracak kadar hızlı bir şekilde halkımıza ulaşacaklarını umuyordum.

Elim kum saatimi buldu. Zaman. Her şey zamana bağlıydı. Son iki gündür Lanetli Şehir'den güneye doğru yürüyorduk, Her gece kamp ateşinin etrafında toplanıp uyumak için dururdum. O ateşlerin ısıltısında melez askerlerin savaş hakkında konuşmalarını dinlerdim. Uzun zaman önce ölmüş büyük kahramanlardan bahsederlerdi. Geçmiş savaşlar hakkında hikayeler anlatırlardı, her anlattıkları bir öncekinden daha tuhaf olurdu. Güldüler, böbürlendiler ve savaş meydanına hiç çıkmamış olanlarla nazikçe alay ettiler.

Bundan sonra olacakları her düşündüğümde dişlerim korkudan neredeyse takırdıyordu. Birçoğu ön saflarda yer alacak olan askerlere baktım ve savaşın ölüm ve dehşetinden nasıl bu kadar kolay söz edebildiklerini merak ettim.

Eğer yüzleşecekleri gerçeikle oyalanmayı reddetmeselerdi, bu babalar, kız kardeşler, anneler ve oğullar Onları terk edebilecek insanlar ve onların geride bırakabilecekleri. Ve bu yüzden, sanki bunun yerine savaşın potansiyel zaferine odaklanmışlar gibi görünüyordu.

Yüzünün sol tarafında uzun bir yara izi olan iri yarı bir asker olan Shara'ya bu teoriden bahsettiğimde başını salladı. "Cesaret bir seçimdir. Ancak, cesarete ulaşmak için cesur olmanız gereken ana kadar bekleyemezsiniz. Çünkü eğer kasıtlı olarak onunla ilgilenmiyorsanız, onu inşa etmiyorsanız, ihtiyacınız olduğunda orada olmadığını görebilirsiniz. Cesaret ateşini azar azar, gün be gün körüklemelisiniz ki uzun süre parlak kalsın

Siz onlara ihtiyaç duymadan önce. Ve kendinize söylediğiniz sözlerle bu ateşleri körükler ya da sndrrsnz - alevleri körükler ya da sndrrsnz. Ve başkalarının sizin yanınızda sizin hakkınızda söylemesine izin verdiğiniz sözlerle."

şimdi, atım ilerlerken, Lorian'ı geri getirdikten sonra o kulübede uyandığımdan beri kendime söylediğim sözleri dinlememe izin verdim. Elimden geldiğince içime attığım sözler.

Ve yanaklarım yandı.

Ben bir hilekrdım. Hem insanların hem de erkeklerin kanunlarını hiçe sayan bir kadın.

Tanrılar. Kendi gücünün en temel kurallarını ihlal eden biri. Kibirli ve gururluydum; yaptıklarımın herhangi bir şekilde yanlış olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. Çünkü Lorian yaşıyordu ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Hissettiğim mutluluk çalınmıştı. Lorian'a benim yüzümden ller musallat oluyordu.

Ve...

Titrek bir nefes aldım. Tanrım, bu düşünceleri incelemek acı veriyordu. Ama daha derine indim.

Kafamın içindeki o küçük ses, bunların hiçbirinin olmasına gerek olmadığı konusunda benimle alay ediyordu. Bana bir kehanet verilmişti ve ben de gece gündüz bunun üzerinde çalışmıştım. * saniye önce* neler olduğunu anlamış olsaydım, Lorian kardeşinin gücünden asla etkilenmeyecekti.

Başarısız olmuştum. Ve sonra tanrıları kandırarak kendi başarısızlığımı örtbas ettim. Ve bunu tekrar yapacaktım.

"Ne oldu, vahşi kedi?" Lorian mırıldandı.

"Ben sadece... düşünüyorum."

Endişesini hissedebiliyordum ama ona bakamıyor gibiydim.

Kendimi bu kadar değersiz hissederken olmazdı.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak gücümün olması gereken yeri dürttüm.

Hâlâ bir şey yok. Ve yine de, yol boyunca bir yerlerde, öfkem ve hayal kırıklığım teslimiyete dönüştü. Depresyona. Gücümün gittiğini kabullenmiştim, sadece onu kaybetmenin üstesinden nasıl geleceğimi düşünüyordum.

Ve böylece sol omzumun üzerinden Zathrian'ın Kaliera'nın yanında at sürdüğü yere baktım, her ikisinin de elleri kelepeliydi, zincir Galon'un eyerine uzanıyordu.

Kuzenimin gözleri benimkilerle buluştu ve tek kaşını kaldırdı.

"Eğer bir şekilde bunu atlatmış olsaydınız, kader sizden eşit bir fedakarlık talep ederdi. Öyle bir fedakârlık ki, peşini bırakmaz."

Gücüm geri gelmediğinde, bunun bir kurban olduğunu düşünmüştüm. Ve geri gelmesini, bu savaşta bize yardım etmesini ummuş ve dilemiş olsam bile... Zathrian haklıydı.

Sesi bir kez daha zihnimde çınladı.

"Sihir saklayamazlar demedim. Ne de olsa bizimle her türlü şeytani şekilde oynayabilirler."

Gücümü Lorian'ın hayatıyla tarttım ve ikisini eşit gördüm.

Lorian'ın yaşayacağı anlamına gelseydi, birini diğeriyle takas etmeye fazlasıyla istekliydim.

Demek tanrılar beni kandırmıştı.

"Saklanabilen şey aynı zamanda bulunabilir. Belki de onu gerçekten bulmak istemediniz. Ya da belki de yeterince uğraşmadınız."

Tıpkı o çadırda yaptığım gibi, Zathrian'ın sözlerini uzaklaştırmaya çalıştım. Ama onlar benimle alay etmeye devam ettiler.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Sanırım gücün olmadan uyandın ve bilinçaltında bunu, zamanı birkaç saniye geri döndürdüğün için tanrıların sana verdiği ceza olarak algıladın. Bir parçan rahatlamıştı.

Gücünü kaybetmenin senin cezan olduğu düşüncesi. Çünkü bu, cezanızın bu savaşta sevdiğiniz başka birini kaybetmek olmayacağı anlamına geliyordu."

Eğer haklıysa.

Ellerim dizginlerde sıkılaştı ve atım başını savurdu. Hemen elimi gevşetip boynunu okşadım.

Bu savaş sırasında kendimi sakat bıraktığım düşüncesiyle yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyordum.

Lorian alçak sesle Galon'a bir şeyler söyledi.

Ve sonra durduk. Gözlerimiz buluştu ve onun atımın yanında durup elini uzattığını fark ettim.

Bana yardım etmesine izin verdim.

"Kısa bir mola," dedi dikkatle. "Askerlerin ayaklarını dinlendirmeleri için." Başımı salladım. "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Yüzünde hayal kırıklığı titreşiyordu. Lorian çaresiz hissetmeye alışık değildi. Ve benim gözden uzakta olmam düşüncesi hoşuna gitmezdi. Yine de buna izin vereceğini biliyordum, çünkü bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissedebiliyordu.

Yakındaki bir ağaçlığa doğru kısa bir yürüyüş yaptım. Gözden kaybolduğumda derin bir nefes aldım.

Her nasılsa, Lorian'ın hayatını kurtarmamı sağlayan gücü reddetmişim, aniden onu Telean'ın benden tiksınmesine neden olacak şekilde tekrar kullanmaktan korktum. Daha fazla insanı riske atacak bir şekilde. Stillcrest'in kampı saldırıya uğradıktan sonra, sanki bir parçam hatalı olanın benim gücüm olduğuna karar vermişti. Her ne kadar bu sonuçlara yol açan o güçle yaptığım seçimler olsa da.

"Sen benim kanımdansın. Ve torunumdan, gücünü herhangi birine teslim eden bir kraliçeden daha iyisini beklerim."

Büyükannem beni uyarmıştı. Elinden geldiğince. Ve o konuşmadan hemen sonra gücümü -hem zaman büyümü hem de özerkliğimi- tanrılara devretmişim.

Gözlerimi kapattım. Ve bu sefer, gücümü sadece dürtmedim. Genellikle bana çok kolay gelen ipleri çekmedim.

Hayır, mecazi bir kılıç tuttum ve beni kendi sihrimi hissetmekten alıkoyan her neyse onu körlemesine kestim.

Ve aniden, onu hissedebildim. Gücümün en ufak fısıltısı, gizli ama çalınmamış. Baş döndürücü bir heyecan damarlarımda dolaştı.

Gücüm gitmemişti.

Gitmemişti. Sadece taş ve fae demirinden bir duvarın ardına hapsolmuştu.

Tanrılar onu saklamıştı. Ama ben onu buldum. Ve onu serbest bırakacaktım.

Bir parçam hala tanrıların gücümü gerçekten almasını diliyordu, hatta Şimdi. Çünkü sevdiğim herkese bunu kendime yaptığımı söyleme düşüncesi...

Mide bulantısı vücuduma yayıldı ve nefes nefese kaldım.

Gücüm kayboldu. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır!

Kılıcıma odaklandım, sahip olduğum her irade damlasıyla onu keskinleştirdim. Bizi bekleyen melezleri düşünerek onu uzattım. İçimde yanan öfkeyle güçlendirdim. Kılıcımı geri çekerek, her şeyimi bir sonraki vuruşuma verdim. Kılıç duvarın taşına ve fae demirine çarptı. Ve duvar parçalanmaya başladı.

Boğazımdan bir hıçkırık çıktığını duydum ama gözlerimi kapalı tuttum, aniden derin, kaynayan bir iğrenme havuzuyla çevrelenmiş olsam bile.

Zathrian haklıydı. Bunu bana kimse yapmamıştı. Tanrılar gücümü almamıştı. Onu yakmamıştım.

Hayır, *kendimi* sakatlamıştım. Bu çok, çok daha kötüydü.

Kendimi çaresiz bıraktım. *Kendimi* bir kurban haline getirdim.

Ve eğer dikkatli olmazsam, kendime duyduğum nefreti kullanarak gücümün etrafına daha yüksek bir duvar örerdim.

Şimdi onu hissedebiliyordum; kalın, kızgın bir kara bulut gibi, önümdeki taş ve fae demirinin üzerine çökmüştü.

O duvarı ne kadar yıkarsam yıkayım, yeniden inşa etti. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Göğsüm ağrıyordu ve yeni bir yaklaşım arayarak derin, titrek bir nefes aldım.

Ağaca yaslanarak, korkunç, zehirli duyguların bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Midem döndü, uzuvlarım karıncalandı ve boğazım tılandı.

Bir kereliğine de olsa, bu hisleri kendimden uzaklaştırmadım. Kafamın içindeki ses yokmuş gibi davranmadım.

Tüm utanç, iğrenme, öfke ve çaresizliği hissettim.

Dünyanın sonu gelmedi. Duygular beni öldürmedi. Dalgalar halinde geldiler, her seferinde biraz daha uzaklaştılar.

Ve sonra... birkaç saniyeliğine... huzur içindeydim.

Duygular hâlâ oradaydı ama bir şekilde bastırılmıştı. Onların etrafında düşünebiliyordum.

Duyguların isterlerse beni batırmalarına izin vererek - çünkü onlarla başa çıkabilirdim - gücüme ulaştım.

Ve günlerce yalnız bırakılmış bir köpek yavrusu gibi üzerime atladı.

Onu kendime çektim ama buna ihtiyacım yoktu. Gücüm güçlü ve derindi... o kadar derindi ki, sanki onu bir kez daha kabul etmemi bekliyordu.

Boynumda asılı kum saatini tutarak derin bir nefes daha aldım ve gözlerimi açtım.

Tanrıların kurallarına göre oynamayı asla kabul etmemiştim. Gücümle yaptığım şeyin yasak olduğunu söylemeleri umurumda değildi.

Önemli olan tek şey kendi gücümle neler yapabileceğimdi. Bu gücün bana sağladığı her türlü olanaktan yararlanmak benim hakkımdı.

Kullanmak için doğduğum şeyi kullandığım için kendimi suçlu hissetmekten bıkmıştım. Eğer sevdiğim birini kurtarmak için aynı şekilde kullanabileceğim ve ölmeyeceğim en ufak bir şans olsaydı, bunu yine yapardım.

Mide bulantısı içime doldu. Lorian'la konuşmam gerekiyordu. Ona ne yaptığımı anlatmalıydım. Neredeyse bize ne kadara mal olacağımı. Uzun bir an boyunca

bunun utancıyla boğuştu. Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım.

"Gelebilirsin," diye mırıldandım.

Lorian anında önümdeydi. "Ne oldu?"

"Gücümü geri kazandım."

Başını salladı.

"Şaşırmış görünmüyorsun. Orada olduğunu biliyordun, değil mi?" Bir an için ihanet beni boğdu. Ama mantıklıydı. Galon ve Marth ben de biliyordum. Kuzenime göre, tanrıların sınırlarını bilmememin tek nedeni insanlarla birlikte büyümüş olmamdı.

"Tükenmişliğiniz çok gerçekti. Ama devam ettikçe, tanrıların bir tür oyun oynadığını anladım."

Çok dikkatli bir şekilde geri adım attım. Lorian sanki ona vurmuşum gibi baktı. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Size gücünüze erişebileceğinizi söyleseydim ne olurdu sizce? Tanrıların muhtemelen bunu senden sakladığını? Onu kullanmaya çalıştığın her gün seni baş ağrısıyla gördüm."

"Bu beni tüketti," diye itiraf ettim. "Kendi iğrençliğimin içinde boğulmama izin verirdim. Her bir kararı ikinci kez tahmin ederdim."

Lorian yanağımı okşadı. "Bir parçam tanrıların senin gücünü gerçekten alıp almadığını merak etti, yaban kedisi. Seninle çok fazla ilgileniyorlar. Ve eğer durum buysa, tacını onsuz da hak ettiğini öğrenmen gerekiyordu." Bana baktı ve yüzümü inceledi. Kaşları hafifçe çatıldı. "Şimdi bile, tüm yaşadıklarımızdan sonra, bir parçan bana söylediğinde sana sırt çevireceğimi düşündü."

İnkâr içimden geçti ve gömleğine sarıldım. "Hayır. Bana sırt çevireceğini düşünmemiştim. Ama gergindim. Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, vahşi kedi. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

Bana anlatabileceğin hiçbir şey yok, benimle paylaşamayacağın kadar büyük bir utanç yok."

Kollarımı boynuna dolayarak onu çekiştirdim. Lorian tereddüt etmedi, kolları beni sıkıca sararken dudakları dudaklarımı okşadı.

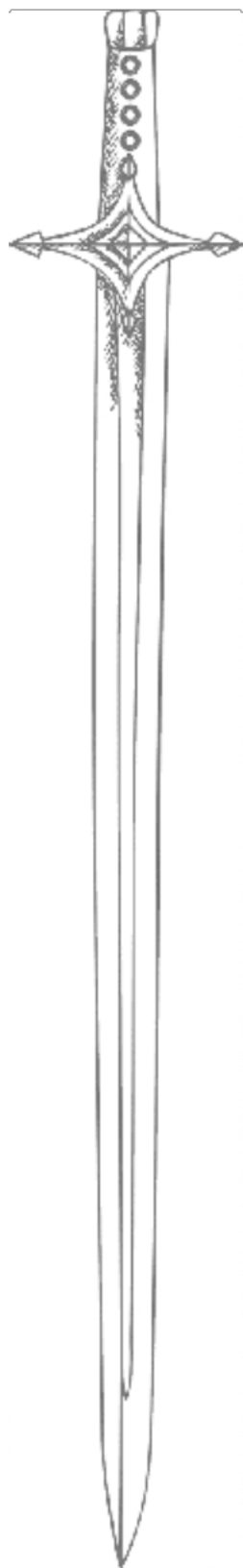
"Geri dönmemiz gerek," diye mırıldandım ağzına karşı.

İsteksizce beni atıma geri götürdü. Galon bir kez daha yürüyüşe başlamak üzere olduğumuz mesajını iletti.

Tam da yağmurun ilk damlaları yüzüme vururken.

27

Madinia

ythos sohbet etmeye çalışmayı sürdürdü. Bize verilen yemeklere göre zamanı sayarak onu görmezden geldim. Sonunda, yine de, izimi kaybetmeye başladım. Tek bildiğim burada çok uzun süre kaldığımızdı.

Prisca ve diğerleri ön saflarda kan kaybedip ölürken, biz burada kapana kısılıp yavaş yavaş delirecek kadar uzun süre.

Alçak bir erkek homurtusu duyuldu. Rythos bacaklarını kafesimizin parmaklıklarından geçirmişti ve baş aşağı asılmış mekik çekiyordu. Ana hücre kapısı açıldığında neredeyse düşüyordu.

Sırıttım. Rythos kendini parmaklıklardan kurtardı ve parmaklıklara yaslandı. Fae demirinden yapılmış parmaklıklara dokunma ısrarı muhtemelen kardeşiyle oynadığı bir oyunun parçasıydı. Eğer canını yakıyorsa Gözlerindeki yırtıcı bakıştan bunu anlamak imkansızdı.

Koridora adım atan kadın benden en az bir karış uzundu ve günlerini savaş meydanlarında kılıç sallayarak geçirmiş gibi görünüyordu. Koyu gri bir elbise giymişti ve bana gülümsediğinde gördüm ki Rythos onun gülümsemesinde.

"Kuzenim," dedi parmaklıklara doğru adım atarak. "Miric. Bu Madinia."

Bana başıyla onay verdi. Ama gülümsemesi kayboldu ve Rythos'a ters ters baktı. "Bu sefer gerçekten sıçtın batırdın."

"Farkındayım."

"Verdion ve Brevan beni buraya seni onlarla işbirliği yapmaya ikna etmem için gönderdi. Bunu yaptığımı farz et ve bana tam olarak ne olduğunu ve ne düşündüğünü anlat."

Duruma rağmen, içimde bir eğlence dalgası kıvrıldı. Otoriter fae'lerden birine emir verebilen her kadın dikkate alınması gereken bir güçtü.

Rythos ona her şeyi anlattı. Verdion'un Regner'la işbirliği yapmayı kabul ettiği kısıma geldiğinde, savaşın bir olasılık olduğunu bile bilmeden çok önce, Miric'in gözleri donuklaştı.

"Ve kardeşin bunda bir sorun görmüyor mu?"

"Kardeşim kral değil. Henüz değil."

Elini salladı. "Bu onun etkisiz olduğu anlamına gelmez. Lorian ve diğerleri... sizi bekliyor olacaklar."

"Bizi bekliyor olacaklar. Bu savaşta herhangi birimizin yaşayıp yaşamayacağını belirleyebilecek Arslan gemilerinden oluşan filo için."

Titrek bir nefes verdi. Rythos parmaklıklara yaslandı.

"Tam olarak nasıl işbirliği yapmam gerekiyor?"

"Sihri konseyden kaldırmanı istiyorlar." Sarsıldım.

"Büyüsü hâlâ çalışıyor mu?"

"Evet. O gittiğinden beri kuzenim daha da güçlendi."

Ona sevgiyle baktı. "Konsey, Verdion ve Brevan'ın emirlerini göz ardı etmeye devam etti ve filoyu savaşa hazırlıyorlar."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Rythos'a döndüm. "Bu güç daha ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Kardeşimin en azından söyleyeceklerimizi dinlemesine yetecek kadar uzun olmasını umuyordum."

Ve sonra gerçek konuşma başladı. Rythos ve Miric ellerini kullanarak konuşmaya başladılar. Bu dili daha önce de görmüştüm; Regner'in sarayındaki hizmetkâr çocuklarından biri genç yaşta bir kaza sonucu işitme yetisini kaybetmişti. Ama onunla nasıl iletişim kuracağımı hiç öğrenememiştim.

Rythos bana baktı. "Madinia'nın genellikle böyle durumlar hakkında söyleyecek çok şeyi vardır." Bakışlarını önce ellerine sonra da kapıya çevirdi.

Bizi dinliyorlardı. Ve söylediğimiz her şey kardeşine ve babasına rapor edilecekti.

İpucunu aldım. Hücrede volta atmaya başladım ve günlerdir içimde tuttuğum tiradı serbest bıraktım. Koşullar hayal bile edilemezdi. *Hiç* temiz hava alamamıştım. Arslanlarla ilk tanışmam, yaşadıkları güzel adayı hak etmeyen, hoşgörüsüz, sıkıcı, kibirli insanlar olduklarını kanıtlamıştı.

Miric buna güldü ve konsantrasyonunu kaybetti. Rythos bana bir bakış attı.

Ben de daha önemli konulara geçtim. Regner'in şatosunda yaşarken gördüğüm her şeyi ona -ve beni dinleyen herkese- anlattım. Ona ne anlattım onun sarayında bir melez olarak büyümenin gerçekten nasıl bir şey olduğunu. Ve ona Fae'lerden, *tüm* Fae'lerden ne kadar nefret ettiğini söyledim.

Birisi kapalı bir yumrukla kapıya vurdu. Daha hızlı konuştum. Susturulamazdım. Rythos ve Miric'in elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse bir bulanıklıktı. Birbirlerinin sözünü kestiklerini, başlarını salladıklarını, bir şeyler planladıklarını görebiliyordum.

Ve sonra muhafız kapıyı açtı. Elleri dondu ve Miric muhafıza doğru döndü.

"Söylediklerimi düşünmeni tavsiye ederim Rythos," dedi Miric, Arslan muhafızını kapıya kadar takip ederek.

"Yapacağım."

ASINIA

Boş bir yatağa uyandım. Yanımdaki yastığın girintisi Demos'un bütün gece yanımda uyuduğunu gösteriyordu. Ve ben fark etmemiştim bile.

Kaşlarımı çatarak giyinmek için yataktan kalktım. Kafamı çadırdan dışarı çıkardığımda Demos'un beni geç saatlere kadar uyuttuğu belliydi. Etraftaki çadırların çoğu

Benimkiler çoktan paketlenmişti. Küfrederek botlarımı giydim, pelerinimi ve silahlarımı aldım ve bekleyen askerden özür diledim.

Onu bulduğumda Demos atımı bağlıyordu. Yaklaştığımda bakışları yüzümü okşadı.

"Yemek yedin mi?"

Başımı salladım. "Birkaç saat içinde yiyeceğim."

Elini pelerininin cebine attı ve özenle sarılmış bir paket çıkarıp bana uzattı. Göğsüm ısındı.

Ekmeğin ve kurutulmuş etin yarısını aldım, kalanını ona geri verdim. Başını salladı ama aldı.

"Dün gece beni uyandırmadın," diye mırıldandım.

"Uykuya ihtiyacın vardı."

Yutkundum. Demos'un söylediği onca şeyden sonra... bir kez daha benden uzaklaşıyor muydu?

"Günah." Kolumu tuttu. "Dinlenmeni istedim. Bugün uzun bir gün olacak ve sen çok yorgun görünüyordun. Ayrıca, seni benim yatağında uyurken görmek hoşuma gitti. yatak."

Yanaklarım kızardı ve bana yavaşça sıırttı. "Bir dahaki sefere seni yatağıma aldığımda saatlerce uyumayacaksın," diye mırıldandı ve kalçalarım gerildi.

Elini botuma götürerek binmeme yardım etti.

Vicer mezlere yaklaşan varışımızı haber vermek için bir güvercin göndermişti ve Vicer'in gözcüleri Regner'in askerlerinin yarın akşam karanlığında varacaklarını bildirmişti.

Hızla yol aldık ve yer dağ eteklerine doğru eğim kazandıkça nefes almak daha da zorlaştı. Yolculuğun büyük bölümünde pelerinimi omuzlarıma sardım, ancak güneş giysilerimi delip geçiyor gibiydi ve esinti tenimde dans eden bir soğukluk yaratıyordu. Alacakaranlıktan birkaç saat önce, bir grup melezin bizi beklediği kampa ulaştık.

Geçitten birkaç yüz adım uzaktayız.

İlk gördüğüm Tibris'in yüzüydü, Herne de onun yanındaydı. Atımdan atladım, eyerde geçirdiğim onca saatten sonra bacaklarım yürümeye itiraz ettiği için birkaç adım tökezledim.

Kollarını bana doladı. Ben de uzun bir süre ona sarıldım. Demos yanımıza geldi ve Demos ile Tibris birbirlerini selamlarken ben de Herne'ye sarıldım.

Herne hafifçe sertleşti ve sonra sarılmamla rahatladı.

"Seni görmek çok güzel."

Demos başını salladı. "Bizimle tanışmak için gelmenize gerek yoktu."

"Evet, yaptık." Tibris Herne'ye gurur ve hayranlık dolu bir bakış fırlattı.

"Geldiğimizden beri, her dakikamızı herhangi bir düşman için tuzaklar kurarak geçirdik.

yaklaşan düşmanlar." Yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Böyle tuzaklara ihtiyacımız olacağını gerçekten düşünmemiştik. Onlar sadece bir önlemdi."

"Şimdi hayat kurtaracaklar," dedi Vicer, atı arkamızda tırıs giderken.

Tibris ona sırtıttı.

"Melezler nasıl yaklaşacaklarını nereden biliyorlardı?" Demos sordu.

"Her gün nöbetçiler görevlendirdik. İnsanlarımızın geçişine izin veriyorlar ve onlara nasıl güvende kalacaklarını anlatıyorlar."

Tibris eliyle işaret etti ve biz de onu takip ettik, Demos ve ben atlarımızın başındaydık.

Bekleyen melezlerin her biri farklı bir rota izledi, küçük ordumuz da bu melezleri takip eden gruplara ayrıldı. Demos kampa ulaşmamızın daha fazla zaman alacak olmasından pek memnun görünmüyordu ama Tibris geçtiğimiz tuzaklardan bazılarını açıklarken o bile birkaç kısık ıslık çaldı.

Birçoğu yaprak ve dal katmanlarının altına gizlenmişti. Derin çukurlar çivilerle kaplanmış ya da içine düşecek kadar şanssız olanların uzuvlarını kırmak için boş bırakılmıştı. Ancak dikkatlice gizlenmiş ve masum askerlerin ayak bileğini kırmak için bekleyen yüzlerce daha küçük, daha sığ çukurlar da vardı.

Demos'un en sevdiği tuzak telleri tarafından tetiklenen sallanan kütük tuzaklarıydı. Büyük kütükler ağaçlardan aşağı sallanır ve

Herne, bu güç aynı anda birden fazla askeri yere serme ve arkalarındaki askerleri yavaşlatma kapasitesine sahipti.

Çeşitli noktalara, özellikle de ağaçların arasındaki dar geçitlere çivili barikatlar yerleştirilmişti. Gizli ağlar düşmanı tuzağa düşürüyordu ve Herne'nin adamları bazı ağaçları tetiklendiğinde devrilecek şekilde ayarlamamanın bir yolunu bile bulmuştu.

Tibris ve Herne her bir tuzağı işaret ettiğinde içimi korkunç bir memnuniyet kapladı. Melezlere ulaşamayan her asker, insanlarımızdan birini öldüremeyen bir askerd.

Demos, "Bize bilgi verin," dedi.

Tibris omzunun üzerinden ona baktı. "Güzel havalarda, gün ışığında Ortalama bir melezin geçidi geçmesi altı ila sekiz saat sürer. Açıkçası, çocuklarla seyahat ediyorlarsa çok daha uzun sürebilir. Prisca'nın mesajını alır almaz mümkün olduğunca çok melez gönderdik ama hala yüzlerce insan dağlardan geçmeye devam ediyor.

"Tüm bağlantılarımıza mesajlar gönderdik ve buraya seyahat etmeyi planlayan melezlere oldukları yerde kalmalarını söyledik. Ancak halihazırda seyahat edenler gelmeye devam ediyor. Daha bu sabah bir grup geldi. Burası kampın girişi," diye duyurdu Tibris küçük bir yokuşa yaklaşırken. Alçak bir daldan kaçınarak başımı eğdim ve bakışlarımı kampın üzerinde gezdirdim.

Minare Dağları'nın karşısında yer alan bu yer her zaman geçici bir sığınak olmuştu. Şimdi, son zamanlarda buraya çok daha fazla melezin geldiği ve bu melezlerin çoğunun kaçtığı belliydi. Çadırlar, gruplar halinde bir araya getirilmiş kanvas ve kumaştan oluşan bir yamalı bohçaydı. Bu çadırların çoğu boştu ve etrafları bir dizi giysi, yemek pişirme malzemesi ve çocuk oyuncaklarıyla çevriliydi.

melezler Asric Geçidi'ni ele geçirmişti.

Hava, kamp ateşlerinin dumanlı fısıltılarına karışan çam ve toprak kokusuyla ağırlaşmıştı. Açıklığı birkaç küçük dere çevreliyordu, fokurdayan melodi havada asılı duran gerginliğe yatıştırıcı bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Geride kalan melezler kampta yürürken bize titrek gülümsemeler attı. Muhtemelen haber yayılmıştı ve başlarına gelecekleri biliyorlardı.

Beklerken askerler için yemek de pişiriyorlardı. Ve kocaman siyah bir tencerenin yanında duran Margie'ydi - Vicer için neredeyse bir anne gibi olan kadın. Prisca onun iyi olduğunu öğrenince rahatlayacaktı.

Biz izlerken, Margie askerlere akşam yemeği için sıraya girmelerini emretti - sert ekmek, soğuk et ve lezzetten çok suya benzeyen bir güveçten oluşan basit bir olay. Yine de askerler minnetle tayınlarını aldılar ve onlar için yemeği hazırlayan diğer melezlere başlarını sallayarak teşekkür ettiler.

Demos kampın kenarında durmuş, askerlerin kadınları, çocukları, hastaları ve yaşlıları korkutmadan önlerindeki savaşa hazırlanmak için ellerinden geleni yapmalarını izliyordu. Yüz ifadesi düşünceliydi, aklı bir kez daha stratejideydi.

Bir grup çocuk yaklaştı, yüzlerinde merak ve huşu karışımı bir ifade vardı. Gençlerin kaygısız enerjisiyle hareket ediyorlardı, etrafımızdaki kasvetli hazırlıklarla tam bir tezat oluşturuyorlardı.

"Prens sensin," dedi yedi kış ı geçmeyen küçük bir kız. Kıvrıkcık saçları yüzünü bir aslan yelesi gibi çevreliyordu, duruşu cesurdu, çenesi kalkıktı.

Arkasında, biraz daha büyükçe bir çocuk gömleğinin eteğıyle oynarken bakışları Demos ile yer arasında gidip geliyordu.

Demos sanki başka birini arıyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. Sonra göğsünü işaret etti. "Kim, ben mi?"

"Evet, sen!" Bu kız ilkinden daha gençti ve cesur kızın omzunun arkasından bakarken elinde yırtık bir oyuncak bebek tutuyordu.

Yanında, ikiz oğlanlar birbirlerinin ellerini sıkıca kavramış, gözlerini dört açmış izlerken heyecanları hissediliyordu.

"Emin misiniz?" Demos sordu.

"Evet! Annem söyledi."

"Bu durumda, sanırım öyle olmalıyım."

Kadınsı bir ses bağırmaya başladı ve çocuklar kaçışmaya başladı. Demos bana baktı. "Prens olduğumda da beni isteyecek misin Sin?"

Bunu öylesine sordu ama gözlerinde bir kırılganlık parıltısı gördüm. Eğlence içimde garip bir şefkatle savaşıyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir duyguydu.

"Sen her zaman bir prenstin. Ayrıca, en iyi arkadaşım kraliçe oldu ve *Kana Susamış* Prens'le çiftleşti. Bu çok daha etkileyici."

Güldü. "Prisca'nın ona böyle dediğini duymasına izin vermesen iyi edersin."

Ne yaptığını biliyordum. Sahip olabileceğimiz bir geleceğe odaklanıyordu. Yardımı oldu.

Demos döndü ve kampı bir kez daha inceledi. "Diğerleriyle buluşmamız gerekiyor."

Başımı salladım ve Tibris'in şifacı çadırını kurduğu yere kadar onu takip ederken gerçekliğe geri döndüm.

Telean, Stillcrest ve Vicer zaten bekliyorlardı. Üçü de en az benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu.

Herne ve Tibris çadıra girdiler ve Tibris Telean'a yatağa oturmasını işaret etti. Yorgunluktan ölmüş olmalıydı çünkü Tibris'in teklifini gerçekten de kabul etti. Ben yere oturdum ve diğerleri de bana katıldı.

"Regner'ın gemileri güneye doğru ilerlerken görüldü. Artık onları saklamıyor. Muhtemelen büyüsünü koruyor. Deniz yılanları, Rothnic koğuşumuzu indirene kadar gemilerin Uyuyan Deniz'i geçmesini engelleyecek ve bu da yılanlara saldırmamaları gerektiğini işaret edecek. Ne zaman

Koğuş düştüğünde Regner kuzeyden ve doğudan saldırarak ve adamlarımızın tünele ulaşma şansını engelleyecek."

Göğsüme hastalıklı bir panik yerleşti. Boğazım daraldı ve yüz ifademi nötr kalmaya zorlayarak en kötüsü boyunca nefes aldım.

"Tünel nasıl çalışıyor ki?" Herne sordu.

"Prisca yaşlıları ziyaret etmek için kullandığında... bir an oradaydı, sonra yoktu," dedim. "Daha sonra ona ne olduğunu sordum ve sadece uzun bir tünele düştüğünü söyledi. Bence belki de ada melezleri ve onların niyetlerini hissedebiliyordur."

Tibris başını salladı. "Ben de gördüm. Yarımada doğru noktaya geldiklerinde bir daha geri dönmüyorlar."

"Krallığımızın kendi büyüsü var," dedi Telean. "Ve yaşlılar tünelde olacak, halkımızın güvenli bir şekilde Lyrinore'a getirilmesini sağlayacaklar."

Demos ayağa kalktı. "Eprotanların yapacağı ilk şey o noktaya erişimi engellemek olacak. Bunu yaptıklarında da korumamız gereken yüzlerce, hatta binlerce melezimiz olacak. Saklanabilecekleri bir yer var mı?"

Tibris boğazını temizledi. "Dağların diğer tarafında birkaç mağara var. Hasta, genç ve yaralıları oralara taşıyabiliriz. mağaralar."

Stillcrest kaşlarını çattı. "Biz tünele giden bir yol açana kadar hâlâ kapana kısılmış olacaklar."

"Ama en azından geçitte beklemiyor olacaklar," dedi Demos, tekrar yanımıza gelerek. "Geçit, askerlerimizin ilerlemeye çalışması için çok dar.

ve eğer Eprothanlar askerlerimizi geçmeyi başarsa, geçitte bir katliam olacak."

"*Ne zaman*," dedi Stillcrest. "Eprothanlar askerlerimizi geçmeyi başardığında demek istiyorsun."

Gıcırdamasınlar diye dişlerimi sıktım.

Demos onun gözleriyle buluştu. "Evet. Ne zaman. Halkımıza geçitten geğebilmeleri için mümkün olduğunca çok zaman tanımak için burada hattı tutacağız. Başka bir seçenek kalmadığında geri çekileceğiz." Herne'ye baktı. "Ve senin adamların da peşlerinden gelen askerler için geçitte mümkün olduğunca çok tuzak kuracak.

Saniyeler içinde yerleştirmeyi bitirebileceğimiz tuzaklar."

Herne'nin gözleri parladı.

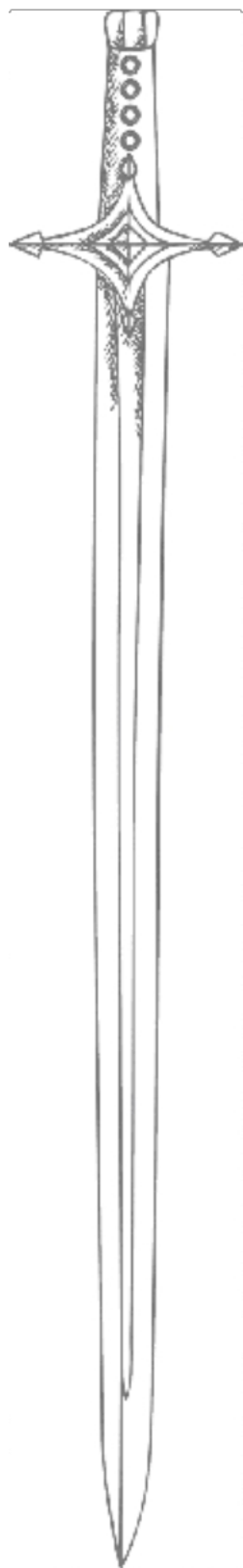
"Yarın, kalan tüm melezleri geçide göndereceğiz. Yürüyemeyenler askerlerimiz tarafından taşınacak. Geri kalanımız günümüzü bu kampı kuşatmaya hazırlamakla geğireceğiz."

"Peki sonra?" Ben sordum.

"Ve sonra takviye kuvvetlerin gelmesini umuyoruz. Bir yerlerden."

28

Prisca

aniden bastıran fırtına üç gün boyunca şiddetli yağmur getirmiş, okyanusun tuzlu kokusu beklenmedik ve inatçı sağanak yağışla bastırılmıştı.

T Sağımızda, denizin uçsuz bucaksız genişliği ufka doğru uzanıyordu; gri gökyüzünün altında çalkantılı, köpüklü yüzeyi Dalgalar kıyıya çarpıyordu.

Sol tarafımızda, Normathe Dağları'nın etekleri gölgeli silüetler halinde beliriyor, ağaç ve çalılardan oluşan yemyeşil örtüleri yağışlarla örtülüyordu. Arazi zaman zaman keskin bir şekilde yükseliyor ve eski bir canavarın dikenleri gibi çıkıntı yapan kayalık çıkıntılara yol veriyordu. Kayalıklardan dereler akıyor ve ayaklarımızın altındaki yol çamur ve su birikintileri arasında zahmetli bir koşuya dönüşüyordu. Askerlerimizin ritmik yürüyüşü, hepimiz kayıp takıldıkça yerini su sıçramalarına ve küfürlere bıraktı.

Hava nemden ağırlaşmıştı, aldığım her nefes tenime yapışan nemle doluydu. Yağmur pelerinleri ve üniformaları ıslatıyor, soğuk iliklerimize kadar işliyordu.

Daharak'ın filosu bu fırtınayı atlatabilecek miydi? Yoksa sonunda Asric Geçidi'nin ağzına ulaştığımızda tek başımıza mı kalacaktık?

Alacakaranlık gecenin karanlığına karışırken, amansız sağanak yağış altında kamp kurma gibi sefil bir göreve başladık. Çamurlu zemin, çadırları yutmakla tehdit eden bir çamur denizine dönüştü. Toprağa çakılan her kazık sığ bir su birikintisinin içinde yüzüyordu. Lorian Galon'la buluşurken birkaç asker benim kendi çadırımı kurmaya çalıştığımı görünce ağzı açık kaldı. Marth devraldığında itiraz etmedim.

İki gün sonra yağmur hâlâ dinmiş gibi görünmüyordu. Geceleri, pelerin ve battaniyelerle örtme çabalarımıza rağmen çadırları su basıyordu. Galon ve onunkine benzer güçlere sahip yirmi kadar melezen oluşan bir grup mümkün olduğunca çok su çıkardı. Ancak tufan devam ettikçe bu su hızla yer değiştirdi.

Görüş mesafesi sisin içindeki gölgelere kadar düşmüş, dağ etekleri yoğun sisin içinde yarı yarıya gizlenmişti. Atları olanlar, onları tehlikeli çamur nehirlerinden geçirmek zorunda kaldı; bu nehirler kısa süre içinde hızla akan su ve molozlardan oluşan tehlikeli derelere dönüştü. Kaya kaymaları ve Çamur kaymaları sürekli bir tehditti, yağmur toprağı gevşetiyor ve yolumuzu tehlikeli hale getiriyordu.

Galon ve diğerleri suyu mümkün olduğunca yönlendirmeye devam ettiler. Ancak güçlerini çabucak tükettiler, yüzlerinde derin yorgunluk çizgileri vardı.

Moraller dibe vurdu. Daha birkaç gün önce kararlılıkla parlayan yüzlerde şimdi sefaletin izleri vardı. En basit işler bile zorlaşmıştı; ateşle bağlantısı olanlar yemek pişirmek için ateş yakabiliyordu ama odunlar kısa sürede sınırsızlık oluyor, durmak bilmeyen yağmur alevleri boğuyordu. Yemekler soğuk yeniyor, yürürken her zamanki şakalaşmalara eşlik etmiyordu.

İletişim el işaretlerine ve bağırarak verilen komutlara indirgenmişti. Lorian orduyu bölümlere ayırmış ve her birine iletişim için bir trowth taşı vermişti. En arkada yürüyenler en kötü hava koşullarına maruz kalıyordu, önlerinden gelen binlerce çizme çamuru derin ve tehlikeli su birikintilerine dönüştürüyordu.

Bu kadar yağmur, dağlara bu kadar yakın, yılın bu zamanında.

Bizimle birlikte yürüyen her asker bunun alışılmadık bir durum olduğunun farkındaydı.

"Ne diyorlar?" Atlarımızı patikanın özellikle çamurlu bir bölümünden geçirirken Lorian'a sordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Çünkü beni korumak istiyordu, diye kendime hatırlattım. Yine de kimsenin duygularını, özellikle de benimkileri koruma lüksümüz yoktu.

"Lorian. Bilmem gerek."

"Galon hallediyor, vahşi kedi."

"Sana ne söylediklerini söyleyebilirim," dedi Kaliera küçümseyerek.

Dönüp omzumun üzerinden baktım. Şu anda bir asker tarafından yönetilen atının üzerinde oturuyordu. Previs, sanırım adı buydu.

Lorian boğazından bir uyarı sesi çıkardı. Kaliera ya duymadı ya da dikkate almamayı tercih etti.

"Senin lanetli olduğunu söylüyorlar. Seni takip ettiğimiz için tanrılar bizi cezalandırıyor," diye duyurdu, sesi arkamızdaki ilk birkaç sıra askerin arasından duyulabilecek kadar yüksekti.

"Takip etmiyorsun," dedi Marth. "*Sen* bir tutsaksın." Bana baktı. "Onu öldürmemi istemediğine emin misin?"

Previs gerildi. Ah. Ona ulaşmıştı. Bunu tahmin etmeliydim. Marth'ın yanında Galon'un bakışları askerin üzerindeydi. O da fark etmişti.

"Hayır," dedim. "Jamic'e yapmayacağımıza söz verdik." Çok sevdiğini iddia ettiği oğlunu hatırlattı. Şu anda Lorian'ın kardeşiyle birlikte olan oğlu.

Yine de Kaliera bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. Yüzünden aşağı su damlıyordu. "Tam olarak neden sizi takip ediyoruz?" Omzunun üzerinden nereye baktığına baktı.

Zathrian kendi atını sürüyordu, bileklerindeki ağır kelepçeler aralarındaki zincire çarparak şingirdiyordu. "Sonuçta," dedi Kaliera, sesini neredeyse bağırarak kadar yükselterek, "artık gücüne erişimin bile yok."

Zathrian'ın gözleri benimkilerle buluştu. Ve gülümsedi.

Onu görünce dişlerim kenara fırladı. İçimde sıcak bir öfke kükredi. Belki de onu öldürmemem için bana bağırın o sesi sadece hayal etmiştim. Şimdiden, bu kararın bir hata olduğunu kanıtlıyordu.

Gülümsemesi kayboldu.

Yağmurun şiddetinden kaçınmak için sık bir çıkıntının altından geçiyorduk. Ve bu sayede ön saflarda yürüyen askerler arasında çıkan fısıltıları duyabiliyordum. Bu fısıltılar mırıltıya dönüştü.

Lorian birkaç adım ilerlemiş, patıkada herhangi bir kayma ya da tıkanma olup olmadığını kontrol ediyordu. Ama bir an sonra aniden yanımda belirdi, hareketi o kadar hızlıydı ki zavallı atımı ürküterek sarsıldım.

Lorian Kaliera'ya bakarken Galon atımı yatıştırıp ona bir şeyler mırıldandı. Omzumun üzerinden baktım ve herkesin Kana Susamış Prens olarak tanıdığı fae'yi gördüm. Elmacık kemikleri daha keskin, kulakları daha sivri görünüyordu ve gözleri zorlukla dizginlenen bir öfkeyle yanıyordu.

Kaliera dondu kaldı. Cildinin rengi yavaşça soldu ve ölümüyle göz göze geldiğinde içinden ince bir titreme geçti.

Lorian'ın bakışları ondan uzaklaşarak ön saflardaki askerlerin üzerinde uyarıcı bir şekilde gezindi.

Sessiz kaldılar.

Ama artık çok geçti. Kaliera'nın sözlerinin ordumuza geri döndüğünden hiç şüphem yoktu.

"Previs, Reon ile yer değiştir," diye emretti Galon.

Asker hemen başını salladı. Ama dönerken Kaliera'ya son bir kez baktı.

Galon'un gözleri onun üzerindeydi.

"Yola devam etmeliyiz," dedim. Kaliera'nın zehrini hesaba katmalıydım. Sadece en deneyimli ve sadık askerlerin onunla etkileşime geçmesini emretmeliydim.

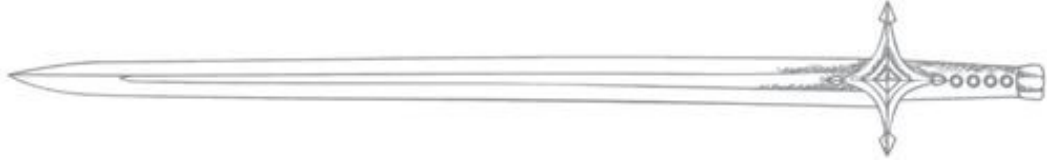
Lorian, yanağıma nazik bir öpücük kondururken üzerimizdeki bakışları görmezden gelerek öne doğru eğildi. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerim yandı.

Sadece yorgundum. Hepsi bu.

Ancak Şu anda bile Regner'in saldırısı altında ölüyor olabilecek arkadaşlarımıza ve ailelerimize doğru yürümeye devam ederken...

Sinsi düşünce zihnimde tekrar tekrar oynadı. Belki de tanrılar bizi cezalandırıyordu.

Ya da belki de gücümü geri kazandığım için beni cezalandırıyorlardı. Ve diğerk herkes bunun için acı çekecekti.

ASINIA

Bu gece, hayatlarımız için savaşmadan önce uyumak için son şansımız olacaktı. Güneş batar batmaz, nöbetçiler hariç herkes çadırlarına çekildi ve bulabildikleri her yerde dinlenmeye başladılar. Kendimi kampta volta atarken, annesi onu yatıştırırken ağlayan çocuklardan birini dinlerken buldum.

Ben de anne olmayı hiç düşünmemiştim. Şimdi, Demos ile, O geleceğı neredeyse görebiliyordum - tam da bunun için yeterince uzun yaşama şansımın düşük olduğunu kabul etmem için gereken zamanda.

İroni.

"Asinia."

Döndüğümde Demos'un yanımda durduğunu gördüm. Herne ve Vicer ile buluştuğı için onu birkaç saattir görmemişim. Dikkatimi Tibris'in kalan melezleri yarınki yolculuk için hazırlamasına yardım etmeye vermişim.

Demos bana öyle ateşli bir bakış attı ki neredeyse kızaracaktım. Ama kalbimin göğsümde teklemesine neden olan derin bir şefkatle yumuşatılmıştı.

Elini uzattı. "Çadırıma gelir misin?"

Ne sorduğunu biliyordum. Geldiğimizden beri aynı çadırı paylaşıyorduk ama Demos yanımdaki battaniyeye uzandığında ben nadiren uyanıyordum. Uyandığımda ise o hemen uyuyordu.

Tereddüt etmedim, hemen elini tuttum. "Evet." Bu gece hava nemliydi, dağlara bu kadar yakın olmak alışılmadık bir şeydi ama

Demos'un çadırı rahattı, başımızın üzerinde tek bir ışık küresi dans ediyordu ve serin rüzgarlara karşı tampon oluşturmak için stratejik yerlere birkaç battaniye asılmıştı.

Demos bana döndü. Yüzünü kavrayarak başparmağımla yanağındaki küçük yara izlerinden birini okşadım. Yüzünü avucuma çevirdi ve avucuma sokuldu.

"Sen inanılmaz bir kadınsın, Asinia. Seni o hücrede hayatta kalmak için mücadele ederken gördüğüm anda anlamıştım. Prisca'ya ulaşmak için başındaki yaranın acısıyla mücadele ettiğinde biliyordum. Ve beni omzuna alıp ormanda ölü ağırlığımı taşıdığına da biliyordum. Gece."

Hatırladıkça tüylerim diken diken oldu. Onu kaybedeceğimi düşünmüştüm. Şimdi bile, bazen onu kaybettiğim kabuslardan sarsılıyorum.

"Güçlüsün," dedi ve zihnimi bu ana geri getirdi. "Sadıksın. O kadar güzelsin ki bazen sana bakmak acı veriyor. Tor'u gördüğümde... bir sürü anım canlandı. Sevdığım insanları kaybettiğimde çaresiz kaldığım anıları. Ve seni kendimden uzaklaştırdım. Bunun için özür dilerim."

Gözleri kararmıştı ama beni izlerken ciddiyetini koruyordu. "Seni affediyorum," dedim. "Ama senin de kendini affetmen gerekiyor."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Bir gün, belki."

Eğilerek alnıma, burnumun ucuna ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Ona doğru açıldım ve bir kolunu etrafıma dolayarak beni kendine çekti, ta ki onun kalın sıcaklığını üzerimde hissedinceye kadar.

Gerildim.

Demos hemen başını kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Ben sadece... uzun zaman oldu. Ve sadece bir kez."

Gülümsemesi şehvetle doluydu ve daha yumuşak bir şekilde yumuşatılmıştı. "O zaman bunu yavaştan almalıyız. Senin tadını çıkaracağım."

Elimi bir kez daha kaldırarak ters çevirdi ve dudaklarını bileğimin iç kısmındaki hassas deriye bastırdı. Saf bir his kolum boyunca dans etti ve dirseğimin iç kısmına kadar öpücükler kondurdu.

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Ve Demos bir adım daha yaklaşarak beni yatağına doğru yönlendirdi.

Karnımda sinirler uçuşuyordu. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Bir yanımda yine sözümüzün kesileceğinden endişeleniyordu. Ama Demos ruhumun derinliklerini görür gibi bakan gözlerle bana bakıyordu. Ve ağzı sanki tam olarak aradığı şeyi bulmuş gibi kıvrılmıştı.

Ellerimi tuniğine doğru kaldırıp başının üzerinden geçirmeye çalışırken ellerim titredi. Demos buna uydu ve dalgalanan kasların üzerinde kayan pürüzsüz, altın rengi bir teni ortaya çıkardı.

Kaslı vücudu, o büyük formu ne kadar dikkatli kullandığını görmeseydim korkutucu olabilirdi. Gücünün farkındaydı ve Tanrıların ona verdiği şey için özür dilemeden.

Neden özür dilesin ki? Gömleğini çıkarınca tanrı gibi görünüyordu.

"Gözlerin biraz donuk bakıyor, Sin." Sesinden mizah damlıyordu. Mizah ve kendini beğenmiş bir memnuniyet. Gözlerine baktım, yanaklarım kızarmıştı ama gülümsemesi neredeyse... utangaçtı.

Ama elleri öyle değildi. Çoktan kendi tuniğimi başımın üzerinden çekmiş, göğüslerimi örten esnek bant üzerinde alaycı bir şekilde kayıyorlardı. Bir gün, bu adam için güzel bir elbise ve dantel giymek istedim.

"Ne düşünüyorsun?"

Ona söyledim ve gözleri kızardı. "Seni böyle görmek bile beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecek. Böyle sözler vermeden önce merhamet et."

Kolları kıcıma doğru kayarken esnedi ve beni kaldırıp yavaşça yatağa indirdiğinde nefesim kesildi.

"Sen buraya aitsin," dedi. "Umarım neye imza attığını biliyorsundur Sin, çünkü kendimi sahiplenici hissediyorum."

Dokunacak kadar yaklaştığında ellerim onu tekrar buldu, göğsünü, sırtını okşadı. Göz kapakları yarıya indi.

"Güzel," diye mırıldandım. "Çünkü ben de sahiplenici hissediyorum."

Eğilip çenemi ısırdı, bu hareket o kadar beklenmedikti ki güldüm. Vücudumdan aşağı doğru kayarken gülüşüm tıslamaya dönüştü, dilini bu kadar hassas olabileceğini bilmediğim yerlere vururken dişleri nazikçe alay ediyordu.

Nefes nefese bir inilti çıkardım ve o da hareketsiz kaldı. "O sesi tekrar çıkar."

Yanaklarım kızardı ve ağzımı kapattım.

Demos bana yavaşça, hınzırca bir sırıtış attı. "Sanırım seni yapmak zorunda kalacağım."

Ağzı düştü ve bu sefer zar zor nefes aldım. Uzuvarımda ince bir titreme başladı ve Demos bir lanet mırıldandı, yeşil-altın gözleri benimkilerle buluştu. Ellerini tozluğumun kemerine doğru kaydırıldı.

"Evet?"

Nefes nefese başımı salladım. Onları aşağı yuvarlayıp kurtulmama yardım ederken bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Ağzı alçalıp kalçalarımın, karnımın, iç uyluklarıma öpücükler kondururken gözleri benimkilerde kaldı.

Bir inilti daha duydum ve tenime karşı gülümsediğini hissettim.

Ve sonra onun için çıplak kaldım ve o da kendi sert sesini çıkardı. Sıcak nefesi tenimi okşadı ve ürperdim. "Bana bunu istediğini söyle."

"İstediyimi biliyorsun." Ellerimi siyah saçlarının arasına kaydırarak gülümsedim.

Demos hiç tereddüt etmeden kalçalarımı ayırdı ve ağzını göbeğime götürdü.

Yanaklarım alev aldı. "Oh!"

Gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Hareket etmedi. Ta ki...

Uzun, hınzırca bir dil darbesi.

"Ohhh."

Bana karşı kıkırdadı ve bu yepyeni bir his yarattı. Beni kamburlaştıran, onun için nefes nefese bırakan bir his.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı. Ve sonra beni yalamaya başladı, dili klitorisimin etrafında dönüyordu. Bir parmağını içime soktu ve ben inledim. Bir parmak daha ve dünya tek görebildiğim, tek hissedebildiğim o olana kadar daraldı.

Basıncını ve hızını değiştirdi. Tenimden ter boşanıyordu. Meme uçları o kadar sertleşmişti ki acıyordu.

"Demolar."

Sanki onun adı bir anahtardı. Ağzını bir kez daha bana doğru indirirken, bu sefer durmadı. Ben tekrar onun adını haykırana kadar durmadı, doruk noktam içimde gürledi, devam etti.

Kendime geldiğimde yatağın önünde duruyordu, pantolonu yoktu. Ve bana sanki tek istediği benmişim gibi bakıyordu.

Aleti uzun ve kalındı. Dürüst olmak gerekirse, korkutucuydu. Ama ona baktığımda ağzım sulandı.

Ben yuvarlanıp ona doğru sürünürken Demos küfretti.

"Bu gece olmaz."

"Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Biliyorsun. Tanrım, istiyorsun. Ama seni çok fazla istiyorum." Bu sözler açık bir itiraftı. "Ve senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Beni yatakta karşılıadı, eli saçlarımla arasına girdi ve beni tuttu. Ağızımı alırken onun için bir yer. Kalçalarımla sıkıştı ve elimi aşağı kaydırarak sikinin etrafında dolaştırdım.

"Sen büyüksün."

"Uyacağımlı."

Sırtım yatağı aıarı ve Demos kalçalarımla aralayarak aralarına yerleşti. "Senin hızında gidiyoruz. Durman gerek..."

"Yapmayacağımlı."

Bana bir bakış attı. Eğıtim alanında inatçı kadınlar hakkında mırıldanmadan hemen önce bana sık sık attığı bakışın aynısıydı ve kahkahalara boğıldım.

Sonra içime doğıru itmeye başladı ve tırnaklarımla kollarına batıyordu.

Dondu kaldı.

"Ben iyiyim. Ben sadece..."

Eğılerek boynuma sokuldu. Titrediğini hissedebiliyordum, ihtiyacını hissedebiliyordum. Ama bir santim bile kıpırdamadı. Karnımdan aşağı doğıru kaydırıldığı eli hariç.

Hassas klitorisimi bulduğunda nefesim kesildi. Nefesim Demos'un ağızıyla yakaladığı bir iniltiye dönüştü. Kalçalarımla eğdim, içimde ona ihtiyaç duyuyordum.

"Şşş, Sin. Yavaşça."

Ama yavaşlığı ihtiyacım yoktu. Eli bana karşı tüy gibi hafıftı ve *hareket* etmiyordu.

Bacaklarımla beline dolayarak ona doğıru eğildim ve o da içime girdi.

Yine dondu kaldı.

"Durma," diye hırladım.

Başını kaldırıp gözlerimle buluştu. Ve durmadı.

Her itilişinde klitorisimi okşamak için bana aç veran Demos sonunda istediğini aldı.

Bana *ihtiyacım* olanı verdi.

Nefes nefese kaldım ve o da ağızımı buldu, nefes alma ihtiyacım ona olan ihtiyacımın önüne geçene kadar dilini ağızıma değıdirdi.

Tüm vücudum sanki alev alev yanıyormuş gibi hissediyordum. Ve Demos kalın sikini içime sokup yavaşça dışarı çıkarırken bu alevleri daha da yükseltti.

sonra tekrar içeri girdi. Beni etrafında daha da sıkılaştıracak bir nokta bulana kadar her seferinde yeni bir açıyla vurdu.

"Orada, ha?"

Bir kolunun üzerine eğilip diğeriyle yanağımı kavradı ve bir parçam saklanmak isteyene kadar beni izledi. Ama her tepkimi soğukkanlı bir mesafeden analiz etmiyordu. Hayır, her inlediğimde, her soluğum kesildiğinde ya da her gerildiğimde yüz ifadesi daha da gerginleşiyor, gözleri daha da parlıyordu. Ve vücudum

Daha önce hiç olmadığı kadar canlıydı, sanki her sinirim boyunca küçük kıvılcımlar çakıyordu.

"Seninle yüzyıllar geçirmek istiyorum." Ağzıma bir öpücük kondurdu, itişlerinin hızı artıyordu. "Tıpkı bunun gibi."

Elini başımın arkasına doğru kaydırды ve dudakları başımı okşarken başımı kucakladı.

"Seni seviyorum."

Kelimeler çok yalındı. Neredeyse ciddiydi.

Nefesim kesildi ve salıverilmem bir fırtına gibi esti, zevk içime işlerken bedenim titredi.

Küfrederek, Demos daha derine indi, doruk noktamı çekti, ta ki o gerilene ve ben sıcaklık hissedene kadar, kolları vücudumun etrafında sıkılaşıp beni sıkıca tutarken onun içimde nabız gibi attığını hissettim.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım. Başını kaldırdı. Ama şimdi kelimeler ağzımdan çıktığına göre, bu kadar uzun süre beklediğime inanamıyordum. "Ben de seni seviyorum."

Bir süre uyukladık, ikimiz de yarın ne olacağından bahsetmedik. Sonra Demos yer değiştirdi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Burada bekle," diye mırıldandı.

Döndüğünde neredeyse uyuyordum, gözlerim ağır ağır kapanıyordu.

Demos içeri girdiğinde gecenin serin havası çadırın içine doldu ve ben titreyerek doğruldum.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Demos neredeyse... kararsız görünüyordu.

Bakışlarımı elindeki arbaletten ayırdım ve yatakta doğruldum. "Ne oldu? Saldırı altında mıyız?"

"Hayır." Odayı geçip bana uzattı. "Bunu biz ayrılmadan önce senin için hazırlamıştım. Tibris'ten yanında getirmesini istedim."

Yayı elime aldığımda elim titredi. Detaylara titizlikle dikkat edilerek üretilmiş, hem güzelliği hem de ölümcüllüğü kusursuz bir şekilde harmanlamıştı.

Dipçik bir tür koyu renkli ahşaptan oyulmuştu. Her neyse, ellerimde sağlam ama şaşırtıcı derecede hafif hissediyordum. Yüzeyi o kadar pürüzsüzdü ki

Elimi üzerinde gezdirdiğimde neredeyse ipek gibi hissediyordum, sadece ahşap boyunca oyulmuş hassas bir desenle kırılmıştı.

Arbaletin kolları esnekti ama bir şeyle güçlendirilmişlerdi. Birine bastırduğimde gücünü hissedebiliyordum. Ve kırıış... Kopardığımda hafifçe mırıldandı, sesi neredeyse tanıdıktı.

Parmaklarımı tetik mekanizmasının üzerinde gezdirdim. Serbest bırakmanın tereyağı kadar yumuşak olacağını söyleyebilirim.

"İhtiyacın olacak-"

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde ona baktığımda sözleri kesildi.

Daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım. *Tam bana* göre bir hediye. Güzelliğı ihtiyaçla birleştiren ve hayatımı kolaylaştırmak için yaratılmış bir hediye.

"Hoşuna gitti," diye gülümsedi.

"Bu inanılmaz Demos, gerçekten."

Bana şık oklarla dolu yeni bir sadak uzattı. "Onunla gitmek için."

Onları aldım ve yatağın yanına koydum. "Bunu Gromalia'da yaptırmıştın. Biz kaleden ayrılmadan önce."

Başını salladı.

Onu biraz daha izledim. Kafam çok karışmıştı. Çok sinirlenmişim. Tor'u gördükten sonra acı çektiğini anlamıştım ama beni kendinden uzaklaştırmasından nefret ediyordum. Sadece bazen beni önemsiyormuş gibi hissediyordum.

Ama biz savaşa hazırlanırken bile o beni düşünüyordu.

Kollarımdaki arbalete tekrar baktım. Sade bir şey sipariş edebilirdi. Sağlam. Ama benim güzel bulacağım bir şey olması için zaman ayırmıştı. Karnım zil çaldı ve yüzümde beliren sırıtış o kadar genişti ki yanaklarım acıdı.

"Bayıldım."

"Güzel. İçine bir koruma tılsımı yerleştirmiştin."

Tabii ki vardı.

Elimi gömleğinin içine sokarak onu kendime çektim ve bir öpücükle minnettarlığımı gösterdim. Öpüşmemiz derinleşti ve ben daha ne olduğunu anlamadan çılgınca bir çaresizlikle onun üzerindeydim.

Birkaç saat daha uyuduk, bir kez daha seviştik ve gözlerimi bir sonraki açışında çadır aydınlanmıştı.

Ciğerlerimdeki hava dondu ve bunun ne anlama geldiğini kavramam birkaç dakika sürdü.

Güneş doğuyordu.

Demos sırtımı okşadı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum. Bunu bana her söylediğinde ne demek istediğini anladım. Benim hayatımı kendi hayatına tercih edeceğini.

kendi.

"Dur. Böyle düşünmek istemiyorum. Böyle düşünmeni istemiyorum."

Sadece beni izledi. Kalbim boğazımda çarpıyordu ve tüm vücudum aniden çok küçükmüş gibi hissediyordu. Demos sevdiği insanlar için gözünü kırpmadan kendini feda edebilecek türden bir adamdı. Tibris için bir ok atmadan önce Pris'i çok az tanıyordu - hepsi de Pris'in kendisinden daha uzun süredir tanıdığı kardeşini kaybetmek zorunda kalmaması içindi.

Doğrulup yataktan kalktım. Hareket etmem gerekiyordu. Tüm bunlar sona erdiğinde Demos'un burada olmayacağı düşüncesiyle içimi yakan sınırsız öfke hakkında bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bir an sonra ayaktaydı, elim onun elinin içindeydi.

"Günah." "Hayatta kalmaya odaklanmanı istiyorum," dedim.

Dudaklarını yanağıma, çeneme, boynuma bastırdı. "Elbette yapacağım." Sesi biraz küstahtı. Alaycı. "Seninle baş başa kalmayı dört gözle bekliyorum."

Demos kıyafetlerini giymek için geri çekildi. Ben de aynısını yaptım. Ve bu çadırda bizimle birlikte kaynayan alt akımlara rağmen.

Kendimi onunla birlikte güne hazırlarken doğal hissediyordum. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi.

Botlarımı giydim ve yayımı elime aldım, hâlâ ona hayranlıkla bakıyordum. Başımı kaldırdığımda Demos'un dudaklarının titrediğini fark ettim ama aynı zamanda gururlu görünüyordu.

"Gidip onunla çalışmalısın," dedi. "Bu yeni bir silah. Hissetmeye ihtiyacın var."

"Zamanım var mı?"

Bana doğru yürüdü ve bana o sırtışlarından birini yaptığında tenim karıncalandı. "Ben seni korurum."

Ağzı benimkini buldu ve dünya sadece birkaç dakikalığına yok oldu.

Ama botlar çadırımızın önünden geçmeye başlamıştı ve dudaklarıma doğru iç çekti. "Yakında görüşürüz."

O gittiğinde, elimde arbaletle boş çadırın etrafına baktım ve olan biten her şeyi içime çektim.

Bir geleceğimiz vardı. Olduğunu biliyordum. Ve Regner'ın bunu elimizden almasına izin veremezdim.

Yeni sadağımı kaptığım gibi çadırdan çıktım ve Vicer'in adamlarından birinin beni yönlendirdiği küçük eğitim alanına doğru ilerledim.

Alan, kılıç oyunları için dar bir açıklıktan biraz daha fazlasıydı ve okçular için tek bir hedef kurulmuştu. Burası daha sessizdi, ilk okumu çekip doldururken kampın gergin sesleri bir mırıltıdan biraz daha fazlaydı.

Arbalet şaşırtıcı derecede hafifti ama yine de dengesi mükemmeldi. Ellerime, sanki onlar için özel olarak yaratılmış gibi oturdu - sanki Demos Bir şekilde avuçlarımın genişliğini, parmaklarımın uzunluğunu ölçtüm.

Yay kirişi tanımadığım bir malzemedен yapılmıştı. Hem esnek hem de güçlüydü, alışkın olduğumdan çok daha az çabayla yumuşak bir şekilde geri çekiliyordu.

Nişan alma mekanizması rafine edilmişti ve atışlarımı hizalamayı kolaylaştırıyordu. Uzun mesafe isabetliliğimi artıracığını şimdiden söyleyebilirim.

Sürgüyü serbest bıraktım. Ok havayı en az sapmayla kesti, uçuşu neredeyse dengelediğim hafif esintiden neredeyse etkilenmedi.

Telafl etmeme gerek yoktu.

Thunk.

Kutsal tanrılar. Bu yay seksten daha iyiydi. Demos hariç herhangi biriyle seksten daha iyiydi.

Bir sonraki okumu atmak için omzuma asılı sadağıma uzanırken kendi kendime güldüm. Hayatımın geri kalanını otokratik, aşırı korumacı melez prensle geçirme düşüncesine kendimi tamamen kaptırmıştım. En iyi arkadaşımın kardeşiyle.

En azından Prisca'nın memnun olacağını biliyordum.

Thunk.

Her ok doğru uçu, arbaletin üstün yapısı isabetliliğimi etkileyen olağan değişkenleri en aza indirdi - gücümün içimdeki derin gölden damlamasına izin verdiğimde bile. Hafifliği

Bu da kollarımın ve omuzlarımın savaş sırasında o kadar zorlanmayacağı ve daha yumuşak mekanizmanın parmaklarımdaki aşınmayı azaltacağı anlamına geliyordu.

Hedef önümde bulanıklaştı ve gözlerim acıdı. Demos'un konuşması imkânsızken bile bu silahın sadece benim için yapılmasını ayarlamış olması beni hâlâ sarsıyordu. Bu bir Fae silahıydı, şimdiden söyleyebilirim. Ve benim için paha biçilemezdi.

Tahtaya doğru ilerleyerek okları çıkardım ve onları bir kenara koyarken hayretle baktım. Zaten çok uzun süre oyalanmıştım ama bugün içgüdüsel olarak bu arbaletin yeteneklerini öğrendiğimde buna değecekti.

Diğerlerinin yanına dönerken, kampın kenarında toplanan melez grubuna baktım. Bir araya toplanmışlardı; anneler kucaklarında çocuklarını taşıyor, yaşlılara savaşamayacak kadar genç olanlar yardım ediyordu. Tibris önlerinde durmuş, yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşuyordu, Herne de onun yanındaydı. Tibris eğlendirici bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü birkaç kişi güldü ve gerginliğin bir kısmı kaybolur gibi oldu.

Sonra Telean omzuna astığı kanvas çantasıyla kampı geçti. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip siyah saçlı bir kadına bir şeyler mırıldanıyordu. Ameri. Adı buydu. Daha önce sadece birkaç kez karşılaşmıştık ama yüzünde hiç bu kadar yoğun bir ifade görmemiştim.

Telean başını sallayarak, aceleyle uzaklaşan Ameri'ye veda etti. Telean önce Tibris'in yanına gitti. Yüzü ciddileşti ve onun söylediği her şeyi başıyla onayladı. Bana eliyle işaret ettiğinde, döndü.

Onunla yarı yolda buluştum.

"Demos'u güvende tutacaksın." Bu bir soru değildi.

"Evet," diye yemin ettim. "Onu güvende tutacağım."

"Telean." Demos'un sesi kalın bir uyarıydı ama altındaki kederi duydum.

İkimiz de döndük. O ellerini kalçalarına koydu ama Telean elini havada salladı. "Birbirinizi güvende tutacaksınız," diye değiştirdi. "Şimdi "Gel ve bana bir öpücük ver."

Adamın eğilip onu kollarıyla sarmasını izlerken içimi garip bir huzursuzluk kapladı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve tüm gücüyle ona sarıldı.

Biri seslendi ve kadın kendini ondan kurtardı. "Regner'ı öldür," diye emretti.

"Yapacağız."

Bana son bir kez bakarak döndü ve kampın kenarında toplanan gruba katıldı. Birkaç dakika sonra kamptan çıkıp geçide doğru ilerlemeye başladılar, bir grup melez asker de onlarla birlikte hareket ediyordu.

Sağ tarafımda birkaç ses birbirine sesleniyordu. Ben izlerken, kalabalık bir asker grubu devasa bir ağaç gövdesini ormandan çıkarıp açıklığa taşıdı. Bir gümbürtüyle yere bıraktılar ve hemen bir sonraki ağaç için yollarından çekildiler. Ve bir sonrakine.

Büyük gövdelerden birini kampın diğer tarafına taşımalarına yardım etmek için yerimi aldım. O ağaç diğer taraftaki duvarın temeli oldu.

Saatlerce çalıştık. Ağaç gövdeleri kaba ama etkili bir duvar oluşturdu. Ahşabın doğal kıvrımı, ağaçların birbirlerine karşı biraz garip bir şekilde iç içe geçmesi anlamına geliyordu, bu da hem bir güvenlik açığı hem de bir görüş noktası olan boşluklar bırakıyordu. Dalları koparmaya başladım, ağaç ve yapraklardan yoğun bir ağ oluşturmak için onları boşluklara ördüm.

Biz çalışırken, Demos'un silahları bilemediğini, bir grup askere düşünceli bir söz söylemek için durakladığını, Herne ile savunmamızı planlamak için çalıştığını fark ettim.

Ve geçen her dakika ellerim titredi ve ağzım daha da kurudu, ta ki kendimi sürekli su tulumumu yudumlariken bulana kadar.

Gözcülerden biri geldiğinde gün batımına daha saatler vardı, nefesi kesik kesik geliyordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Neredeyse geldiler."

Kısa bir süre önce başka bir büyük melez grubu daha gelmişti. Barikata bir kez baktılar ve gözleri dehşetle doldu. Birkaç Aileler koşarak geçide girmişlerdi.

Bugün ölmeyeceklerdi.

Kelimeleri tekrar tekrar söyledim.

Annesinin omzunun üzerinden bana el sallayan küçük kız, içinde bulunduğu tehlikeyi anlayamayacak kadar küçüktü. Bugün ölmeyecekti.

Kalmayı ve savaşmayı teklif eden, dudakları titreyen bir grup genç çocuk -Yalnızca Demos çömelip onlara nazıkçe, geçitten geçerken diğerlerini korumak için böyle cesur askerlere ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bugün ölmeyeceklerdi.

Tibris onu göndermeden önce elinden geldiğince çok askere son bir yemek pişirmek için ısrar eden kamp annesi, askerlerin mevzilenmesini izlerken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Bugün ölmeyecekti.

Başım döndü ve bir anda Demos'un kollarındaydım.

Ağzı ağzıma yapıştı ve boğuk bir hıçkırık çıkardım, ellerim gömleğini kavrayıp onu kendime çektim.

Biri ona seslendi ve bakışları hâlâ yüzümdeyken geri çekildi. Onun sıcaklığını kaybetmek bedenimi acıtıyordu. "Aptalca riskler almak yok."

"Senden de."

Başını salladı. Bakışları yüzümde gezindi. Ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

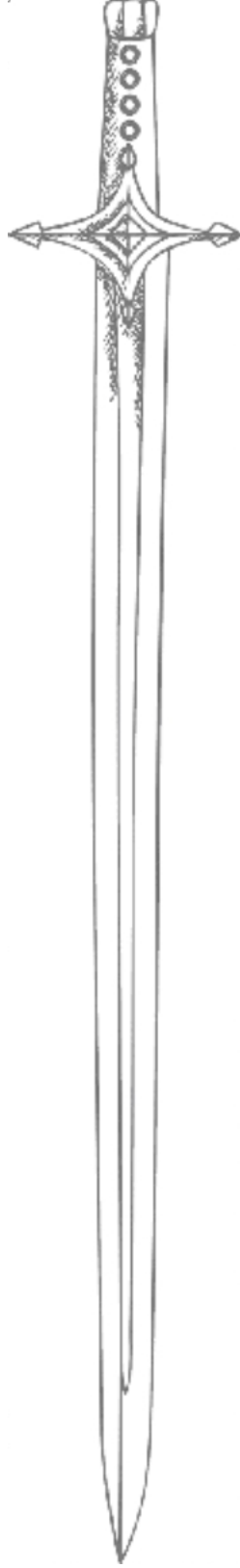
"Pozisyon al, Sin." Demos döndü ve yetersiz ön hatlarımıza doğru ilerledi.

Çığlıklar duyuldu. Regner'ın askerlerinden biri Herne'nin tuzaklarından biriyle karşılaşmıştı.

Dehşet içime işledi. Onlar buradaydı.

29

Asinia

Regner'in piyadelerinin çoğu Normathe Dağları'ndan geçmişti.

M
Aşağı.

Ama hâlâ kampımıza doğru yürüyen en az on bin asker vardı. Herne ve Tibris'in kurduğu tuzaklar Regner'in ordusunu yavaşlattı.

Ancak askerlerin çoğu düşenlerin yanından geçip onları şifacılarına bıraktı. Barikatımız bize az miktarda koruma sağlıyordu. Bir kale gibi korunaklı olmayabilirdik ama yüksek yerleri tutuyorduk ve geçidin başlangıcına yakın büyük kayalar okçularımıza beklemek için iyi noktalar sağlıyordu.

Ve bekle, yaptım.

İlk Eprothan askerinin botu kafamda belirlediğim görünmez çizgiyi geçtiği anda ilk okumu yerleştirdim ve onu boğazından vurdum.

Atışım pürüzsüz, hızlı ve neredeyse zahmetsizdi. Asker altımızda kan kaybından ölürken yeni yayıma hayranlık duymak yanlış geliyordu.

Ama yine de hızlı ve minnettar bir vuruş yaptım.

Bu adamlar buraya kadınları ve çocukları öldürmeye geliyorlardı. Hastaları ve yaşlıları. Kendimi sertleştirdim ve tekrar ateş ettim. Ve tekrar.

Ayrıca yakınlardaki kayaların ve ağaçların arkasına gizlenen diğer okçular da ateş etti. İsabet ettiremediklerimiz ön saflarımıza ulaştı.

Demos en iyi kalkancılarımızı ayırmış, bir kısmını ön saflara, geri kalanını da arka tarafa, geçidin girişine yakın bir yere yerleştirmişti. Eğer düşersek *-ne zaman* kelimesini düşünmeyi reddediyorum- *bu* kalkanlılar yerlerinde duracak ve geçitteki melezlere mümkün olduğunca çok zaman kazandıracaklardı.

Saldırı güçlerine sahip insan askerler, bu güçleri korumalarımıza çarptı. Buradan, ön hatlarımız boyunca dağılmış savunma büyüüne sahip dört melez görebiliyordum. İçlerinden biri irkildi ve bir ateş denizi aniden sağ kanadımıza doğru süpürüldü, hemen bir melez tarafından söndürüldü. Bir çeşit su gücü.

Kalkancı korumasını yeniden inşa etti ve dördü de hattı korudu. Ön saflarda bağırان bir Eprothan askerine gözüm ilişti; muhtemelen boşa harcanan güç yüzünden hayal kırıklığına uğrayan bir generaldi. Omuzlarımı yuvarladım.

En yakın askerlerin büyüleri boşaltıldı ve kalkanlarımız artık koruyucularını tutamadan önce iki kez değiştirildi. Demos bir emir kükredi ve bize doğru geri koştu.

Daha önce hiç ateş etmediğim kadar hızlı ateş ettim. Her bir hedefi seçerken bile, Demos, Tibris ve Herne'nin birlikte savaşırkenki görüntüsü aklıma kazınmıştı.

Zihin. Stillcrest onlardan sadece birkaç adım ötede ele geçirilmiş bir kadın gibi dövüşüyordu. Madinia bize savaştaki kadın ve erkek rolleri hakkındaki garip fikirlerinden bahsetmişti - bu fikirler insanlar arasında daha yaygındı. Ama açıkça görülüyordu ki o fikirler şimdi gidiyor.

Yanımdaki okçu çok fazla sağa eğildiğinde ve kalbine bir Eprothan oku saplandığında, yas tutacak zaman yoktu. Eğilerek sadağını aldım, omzuma astım ve bir sonraki okumu yerleştirdim.

Kayıplar vermeye başladık. Solumdaki okçulardan biri bir kadın yere düşerken bir isim haykırdı, sesi korku ve kederle doluydu.

Kılıçlar çarpıştı, büyülü saldırılar geri püskürtüldü ve ardından sıyrılarak kalkan olamayanları öldürdü.

Ama bizim de kendi gücümüz vardı ve Demos fae ve melezleri serbest bıraktı.

Ben kendimi Madinia'yı özlerken bulurken, Gwynara ve diğerleri Regner'in ön saflarını zayıflatıyordu.

Ve hala Eprothan askerleri gelmeye devam ediyordu.

Başka bir oka uzandım, gözlerim otomatik olarak en iyi hedefi tarıyordu. Bir asker bakışlarını Stillcrest'e sabitlemişti, o da yanındaki adamlardan birini indiriyordu. Zırhının içinde kocaman bir ayı gibi duran adam ona doğru ilerliyordu.

Okum onu kolundan vurdu. Ucunu kopardı ve ilerlemeye devam etti. Başım döndü.

"Stillcrest," diye bağırdım. "Demos!"

İkisi de savaşın sesinden beni duyamıyordu.

Tekrar ateş ettim ama asker sağa doğru kaçtı. Stillcrest'in omuzları gerildi ve onun kendisini hedef aldığını anladığı anı gördüm.

Kılıcını savurarak döndü.

O da kendi kılıcıyla karşılık verdi. Bir sonraki okum onu zırhındaki boşluktan, kol çukurunun hemen altından vurdu.

Stillcrest'in kılıcı onunkinin altında kırıldı. Eğildi, geri çekildi ama artık çok geçti.

Eprothan askeri kılıcını onun kaburgalarının arasına soktu. Okum yüzüne isabet etti ve yere yığıldı.

Kaçmaya hazırlandım. Stillcrest'i Tibris'e götürebilirim. Yapabilirim-

Demos ve Herne yerlerini doldurmak için adım atarken Vicer Stillcrest'i sürükleyerek götürmeye başlamıştı bile. Vicer, Stillcrest'in yanında diz çökerek durduğunda ön safların arkasına ulaşmıştı.

Ağzından kan akarken ona ne dediğini duyamadım. Ama elini tutarken dudaklarını okudum. "*Seni affediyorum.*"

Başı geriye düştü. Ölmüştü.

Göğsüm çukurlaştı. Kadından hoşlanmamıştım. Ama bundan daha iyisini hak ediyordu. Hepimiz hatalarımızı düzeltecek kadar uzun yaşamayı hak ediyorduk.

Vicer bir an için başını eğdi. Ve sonra bir Eprothan askeri ona doğru hamle yapınca yuvarlanmak zorunda kaldı.

Demos'un kılıcı Eprothan'ın boynunu kesti ve ben de bir sonraki hedefimi gördüm.

Güneş ağaçların altında batmaya başladı. Ön hattımız barikatın arkasında konumlanana kadar zemin kaybetti.

Eprothanları saatlerce geride tuttular. Oklarımızı zar zor nişanlayana kadar, ışığın çoğu gitti. Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki, göğsüme kadar yayılmış gibiydi ve acısı sürekli hissediliyordu.

Birisi aniden beni ayağa kaldırdı. Atışım boşa gitti ve lanet ettim. Demos'un yüzü önümde belirdi.

"Vakit geldi," dedi. "Geri çekilmek zorundayız. Melezlerin çoğu şimdi geçitten geçmiş olmalı. Herne, Tibris'in daha erken ayrılmasını sağladı. Sona geldiğinizde, tünele ulaşamayanların mağaralarda iyice gizlendiğinden emin olun."

Başımı salladım. Sonra donup kaldım. "Sonuna geldiğimde mi?"

"Bu ışıktaki, yüksek zeminde, birkaç iyi asker o girişi saatlerce tutabilir."

Dehşet beni sardı, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Belli ki Demos kendisini o iyi askerlerden biri olarak tanımlamıştı.

"Ben iyi bir askerim," diye mırıldandım.

Demos'un gülümsemesi yavaş, hınzırca ve tamamen uygunsuzdu. "Sen iyi bir askersin," diye mırıldandı.

Ona hırladım. "Ne yaptığını biliyorum." Bir kez daha dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ama beni, bütün bir alay ona saldırırken, geçidin sadece birkaç adım ötesinde durduğu düşüncesinden uzaklaştıramadı.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu hep böyle olacaktı Sin."

Küçük, kırık bir ses çıkardım ve Demos beni kollarına çekti. Yine de bana sahte güvenceler vermedi. Bunun yerine, beni neredeyse sürükleyerek

beni geçide doğru götürdü. Belli ki beni kandırmaktan vazgeçmiş ve doğrudan saldırıya, otoriter bir küstahlığa doğru ilerliyordu.

Hiç şaşırmadım. Bu tür davranışlar ona çok daha doğal geliyordu.

"Bunu yapacaksın, Asinia." Sesi acımasızdı. "Bu savaşı atlatacaksın. Ve eğer ben olmazsam, seni mutlu edecek bir adam bulacaksın. Ünlü bir terzi olacaksın ve

Tıpkı size benzeyen çocuklarınız olacak ve huzur ve mutluluk dolu uzun bir hayat yaşayacaksınız."

"Seni lanet olası piç," diye boğuldum. "*Bu ne cüret?*"

Demos bir grup okçunun koşarak geçmesini bekledi ve sonra beni onların peşinden sürüklemeye devam etti.

"Yürüyebilirim," diye hırladım.

Beni serbest bıraktı. "Güzel. Git."

Demos'un kaval kemiğine tekme atmaktan kendimi alamadım. Kaşları birbirine çatıldı ve birden acı çekmiş gibi göründü - sanki botum kurşundan yapılmış gibiydi - ama geçidi işaret etti. Boğazım sanki tam nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar kalınlaştı. Ama Demos savunmasız bir şekilde durmuş beni izliyordu ve Eprothan askerleri hâlâ geliyordu.

Başka bir şey söylemeden gittim.

Öfkem yaklaşık üç dakika sürdü.

Demos'u, bu öfkenin geçidi geçmem için gereken saatler boyunca sürmesini planladığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Bütün gece bu öfkeyle yanıp tutuşacağımı, beni ileriye götürmek için onu kullanacağımı hayal etmişti.

Prisca ya da Madinia olsaydım, belki de olurdu.

Ama ben çocukluğumun büyük bir bölümünü, daha zengin insanlar annemin yaptığı evle alay ederken, ana odamızın köşesinde özenle mükemmel dikişler dikerek geçirdim. Onlar acımasızca yozlaşmışların nasıl öleceğinden bahsederken.

Öfkemin tadını çıkarmama izin verseydim, Regner'ın eline fırsat geçmeden çok önce beni diri diri yakardı.

Bu öfkeyi daha sonra incelemek üzere saklamakta çok iyiydim.

Yani, bunu şimdi yapardım. Ama o öfkeyi birlikte bakmak için geri götürdüğümüzde Demos çok mutsuz olacaktı.

Uzun, yavaş bir nefes alarak, neden gitmemi istediğine odaklandım - hayatımı kurtarmak için- ve onunkini kurtarmak için ne yapmam gerektiğine.

Bir konuda haklıydı. Geçidin ağzı sadece dört ya da beş kişinin yan yana yürüyebileceği kadar dardı. Burada dağlar o kadar yakındı ki, sanki kollarımı uzatsam her iki tarafına da dokunabilmişim gibi hissediyordum.

Tereddüt ettiğim sırada bir grup asker koşarak yanımdan geçti. İçlerinden birini, ön saflarda ölen kadın için seslenen okçu olarak tanıdım. Gözleri kızarmış, yüzü şişmişti. Yine de bana nazik bir gülümseme sundu.

"Korktuğunu biliyorum," dedi. "Ama ilerlemek zorundasın." "Çok nazıksınız. Ama ben ileriye gitmiyorum. Yukarı çıkıyorum."

Ne yapacağımı anlaması bir anını aldı. Sonra başını salladı. "Ben de seninle geliyorum."

Onu durdurmaya çalışırsam ikiyüzlü davranmış olurum. Ve yardıma ihtiyacım var. "Peki. Yukarı çıkmanın en iyi yolunu bulmama yardım et."

Önce birkaç okçuyu daha durdurdu. "Oklarınıza ihtiyacımız var," dedi.

İçlerinden biri itiraz etmek için ağzını açtı. Sonra ne yaptığımızı fark etti. peşindeydik. Aptallığımıza hayret ettiğini belli eden bir baş sallama hareketiyle sadağındaki okların yarısını uzattı.

Diğer okçular da öyle.

"Tanrılar seninle olsun," dediler. Ve sonra gittiler. Adama baktım.

O da bana baktı.

"Benim adım Cryton," dedi.

"Asinia."

Sağımızdaki kayayı işaret etti. "Sanırım en iyi yol bu. Girişe o kadar yakın ki uzun süre tırmanmak zorunda kalmayacağız. Bak nasıl yamaçlar burada mı?"

Gördüm. Askerlerimiz bize doğru çekilirken kılıçların çarpıştığını duyabiliyordum. Ya ilerlemeliydik ya da yukarı çıkmalıydık. Burada kalırsak, onların yoluna çıkmış olurduk.

Eprothanlar yanlarında ışık küreleri getirmişlerdi. O kürelerin ışıltısı olmadan asla yukarı çıkamazdık. Önce ben gittim, sadece birkaç adım öteden acı dolu bir çığlık duyulduğunda kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Nefeslerim çılgınca, gergin soluklarla geliyordu.

"El ve ayak parmakları," dedi Cryton altımdan. "Sadece olabildiğince sert kazmayı unutma."

Loş ışıkta muhtemelen göremese de başımı salladım. Ama elimi yukarı kaldırdım, her küçük tutamağı, tümseğı, çatlağı aradım. Taş ellerimi keserek avuç içlerimi kayganlaştırdı ve ellerimi taş a daha sıkı bastırdım. Yeni tatar yayım omuzlarıma çarpıyor, beni tehdit ediyordu.

dengemi bozdu. Ama bu his Demos'un yüzünün gözlerimin önünden geçmesine neden oldu. Ne kadar beğendiğimi fark ettiğinde gözlerindeki gurur. Benim için mükemmel bir hediye bulmuş olması.

Daha derine indim. Ayaklarımla kayayı daha fazla iterek yukarı bakmaya cesaret ettiğimde, başımın üzerinde belki on ayak açıklığında küçük bir çıkıntı görebiliyordum.

Elementler tarafından oyulmuş, ikimizin kendimizi konumlandırması ve engelsiz bir manzaranın tadını çıkarması için yeterli alan sağlayacaktı. çıkıntı altımızda parçalanmadı.

Birkaç adım daha atarak kayaya ulaştım ve sol elimi yukarı doğru uzattım. Elim kaydı ve dengemdeki değişim vücudumun geri kalanını sarsarak ağzımı korkuyla sulandırdı.

Ama bakışlarım biraz daha aşağıda başka bir tutamağı takıldı - kavraması o kadar kolay değildi ama işe yarayacaktı. Yavaşça, dikkatlice, her bir parmağıma ve ayak parmağıma odaklandım, onları kayaya bastırdım.

Bacaklarım titremeye başladı.

"Bunu yapabilirsin," diye mırıldandı Cryton. "Bunu onlara ödetelim, Asinia."

O anda içimde öfke ya da intikam duygusu kalmamıştı. Ama sahip olduğum şey dehşetti. Şu anda bile kan kaybediyor ve ölüyor olabilecek Demos için dehşet.

Boğuk bir hıçkırık çıkararak elimi kenara ve tepeye attım. Kollarım ağrıyordu ama kendimi yukarı çektim ve Cryton'a doğru kaydım.

Bir an için, ikimiz de yaylarımıza ve sadaklarımıza uzanırken yer kapmak için itişip kakıştık. Ve sonra, ilk okumu attım.

Mükemmel bir görüş noktamız vardı.

Ve altımda, Demos hayatı için savaştı.

Üç Eprothan onu sıkıştırmıştı, kaya sırtındaydı. Tüm vücudum sarsıldı ve Cryton elini koluma koydu.

"Göründüğü kadar kötü değil," diye fısıldadı.

Askerlerden biri öne doğru bir adım attı ve sonra duraksayarak tereddüt etti.

Ah.

Onu sıkıştırmamışlardı. Kendini stratejik olarak konumlandırmıştı, kaya arkasındaydı. Her askerin saldırmak için alana ihtiyacı vardı ama üçü bu kadar yakinken Demos vücut dilindeki herhangi bir değişikliği kolayca fark edebilirdi.

yaklaşan bir saldırının habercisiydi. Askerler harekete geçtiğinde, birbirlerinin yoluna çıkıyorlardı.

Birlikte saldırmaktan başka çareleri yoktu.

İlk okum en yakındaki askeri boynunun yan tarafından vurdu. Demos onu tekmeleyerek kurtardı ve ne yaptığını anladığı anı gördüm.

Hiç kafasını kaldırıp bakmadı. Ama diğer ikisini taze bir öfkeyle öldürdü. Ve ondan sonra saldıran sonraki üç Eprothan'ı da.

Bu iyiydi. Benim de öfkem geri dönmüştü. Çünkü Demos burada ölmeye karar vermişti. Eninde sonunda kılıç kolunun yorulacağını ve hareketlerinin yavaşlayacağını biliyordu. Sadece yanına alabildiği kadar Eprothan almaya çalışıyordu.

Cryton ve ben ok üstüne ok attık. Askerler bunu beklemiyordu ve birkaçı düşerek arkalarında hala geçide girmeye çalışanlar için hayatı zorlaştırdı.

Cryton dikkatini hâlâ biraz büyüğü kalmış olan Eprothanlara çevirirken ben de en yakındaki askerlere durmaksızın ateş ettim.

Pozisyonumuzu çabucak fark ettiler ve kendi okçuları da karşılık vermeye başladı. İkimiz de başımızı eğdik ve birkaç ok arkamızdaki kayaya çarptı. Ellerim titremek istedi ama dişlerimi sıkarak onları sabit tutmaya zorladım.

Ve sonra Eprothanlar çığlık atmaya başladı.

Bize en yakın askerler değil.

Ama Eprothans'ın arka koruması. Saldırı altındaydılar.

Umudun ilk kırılma ipliği içimi sardı. Lütfen. Lütfen. *Lütfen.*

"Kim o?" Cryton mırıldandı.

"Bilmiyorum." Fae kürelerinin Eprothans'ın piyadelerinin üzerine loş bir ışık düşürdüğü uzaklara baktım. "Sanırım onlar insan. Üniforma ya da zırh giymiyorlar..."

Eprothanlar dağılmaya başladı. Askerlerimiz geçide doğru koşmaya başladı, Cryton ve ben ateş etmeye devam ettik, ta ki ön safların çoğu onları takip etmemeye karar verene kadar. Generallerinden biri safları düzeltmeleri için bağırды ve Cryton'ın oku onun gözüne saplandı.

Yüzümü buruşturdum.

Bu bize biraz zaman kazandırmaya yeterdi. Saldıran her kimse, Demos ve diğerlerinin geçitten geçmesine izin verecekti.

"Hadi gidelim."

Tuhaf bir şekilde, kayanın kenarından aşağıya doğru kıpırdanmak yukarı çıkmaktan daha kolaydı. Yere birkaç adım kala, ayaklarımın patikaya çarpmasını bekleyerek kendimi bıraktım.

Onun yerine, birinin kollarına düştüm.

Panik içime çöktü ama Demos'un ağzı benimkini kısa ve sıcak bir öpücükle yakaladı.

"Bir gün emirlerime uymayı öğreneceksin." "Kim o? Kim saldırıyor?"

Şaşkın bir kahkahayla başını salladı. "Caddaril the Cleaver ve suçluları. Birkaç bin adam toplamış olmalı. Bahse girerim çoğu Regner'in ordusunu terk etmiş ya da zorunlu askerlik ilan edildiği sırada ortadan kaybolmuştur."

Demos, Cryton'a başıyla selam verdi ve Demos'un "iyi askerleri"nin geri kalanıyla birlikte geçide doğru koşmaya başladık.

Herne bize tuzaklarıyla ne yapacağımızı anlatmıştı ve birlikte koyu kırmızı bir kayayı yuvarlayarak yerine yerleştirdik, düzgünce kazılmış birkaç çukuru kapattık ve tuzak iplerini döşedik.

Ve sonra koştuk.

Geçit daraldı ve aramızda sadece tek bir ışık küresi vardı.

Gwynara bizi beklemişti ve onu canlı görünce göğsüm hafifledi. Ama belli ki büyü bitmişti ve bize sadece rahatlamış bir şekilde başını salladı.

Sprintimiz koşuya, o da yavaş bir yürüyüşe dönüştü.

Saatler çoğunlukla bitkin bir sessizlik içinde geçti. Demos elimi bırakmayı reddederek tutmaya devam etti. Bir noktada bana "Birlikte geldiğimiz melezlerin yarısından fazlasını kaybettik," dedi, sesi alçak, cansız bir mırıltıydı.

En az bin beş yüz melez yeni bir hayat umuyor. Özgürlük için. Gittiler.

Birinin trowth taşından bir ses geldi. Demos onu cebinden çıkardı. Belli ki yakındaydık ama bizi çağıran sesin monotonluğuna bakılırsa bir süredir uğraşıyorlardı.

"İşte," dedi Demos.

Ses canlandı. "Yardım edin. Yardıma ihtiyacımız var. Regner'in gemileri koğuşu yıkmak için Uyuyan Deniz'e doğru ilerliyor. Ve karada... yaratıklar... aman tanrım, hayır!"

Ses kesildi.

Etrafımızdaki dağlar çökmüş gibiydi ve zihnim bomboş kaldı. Tek bir kelime bile konuşmadan bir kez daha koşmaya başladık.

Geçidin sonuna varmak sanki yıllar sürmüş gibiydi. Gwynara bile bizimle birlikte tökezlemeye başladı, doğal fae zarafeti yorgunluğuyla eşleşmiyordu. Patika önce yukarı, sonra aşağı doğru kıvrıldı. Ve sonra bir kez daha yukarı.

Birden etrafımızı çevreleyen kayalar düşer gibi oldu. Ve bir an için tek görebildiğim, üzerimizdeki yıldızlardan oluşan bir goblen oldu. Durmak bilmeyen tempomuz yüzünden bacaklarım titriyordu ve geçidin sessiz, baskıcı sınırlarından sonra, bir kez daha saldırıya hazırlanan askerlerin çılgın enerjisi sarsıcıydı.

Ama o askerlerin ötesinde, sağımızda birkaç yüz adım ötede, karanlık, yağlı bir varlık yere sızıyordu.

Gözlerimi kırptım ve gördüğüm şeyin gerçekliği bir kaya gibi üzerime çöktü. Terrovianlar. Regner'in her isteğine itaat etmeleri için бүктüğү dört ayaklı fae yaratıklarının binlercesi.

"Bir süredir oradalar," dedi askerlerden biri. "Muhtemelen bir sinyal bekliyorlar."

Demos başını salladı. "Regner böyle yapar. Moralleri hedef alıyor. Böylece savaş düşmanlarının üzerine geldiğinde, neredeyse hiç güçleri kalmaz ve çağırarak için cesaret kaldı."

Bakışlarımı askerlerimizin üzerinde gezdirdim. Bitkin düşmüşlerdi. Her uzun ve yavaş göz kırpmalarında bu açıkça belli oluyordu. Ama cesaretleri tükenmemişti. Cesaretlerinde bir eksiklik yoktu. Şu anda bile, ne olacağını bildikleri halde, yakınlardaki mağaralarda saklanan melezleri korumak için ölmeye hazır bir şekilde saflarını oluşturuyorlardı.

Göğsümde bir şeyler burkuldu. Yaratmayı umduğumuz dünyayı asla göremeyebilirler.

Ama o dünyaya, başkalarının onu deneyimlemesi için her şeyi feda edecek kadar inanıyorlardı.

"Şey," dedim, aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak. "Son skyrion'larını öldürmemiz iyi oldu."

Birkaç kişi buna kıkırdadı. Demos beni dürttü ve onun beni büyükçe bir tepeye doğru yönlendirdiğini fark ettim. Neredeyse coğrafi bir anomaliydi, dağ geçidi ile deniz arasında nöbet tutuyordu. Bir yamalı bohçayla kaplı otlar ve alçak çalılar, bölgenin mümkün olan en iyi manzarasını sunuyordu. Doğal kaya oluşumları ve dağınık ağaçlar biraz koruma sağlıyordu ve şimdiden generaller ve şifacılar için çadırlar kurulmaya başlanmıştı.

Onu tepenin sarp yamacına kadar takip ederken kalçalarım yandı. "Bir şeyler oluyor!" diye bağırdı bir ses.

Regner'in filosu uzakta konumlanmıştı. Binlerce gemi, buradan bakıldığında sandallar kadar tehditkâr görünmeyecek kadar küçüktü.

Ancak tek başına bir gemi kuzeyden kıyıya doğru yaklaşıyordu. Bu da Regner'in gemilerinden biriydi ama en az on gemi tarafından takip ediliyordu; sanki kovalanıyormuş gibiydi.

Gemiler arasında bir kavga çıktı. Regner'in kaptanlarının hepsi tek bir gemiye yöneldiğinde silahların kıvılcımlarını buradan bile görebiliyordum.

Kaburgalarımın arasından garip bir huzursuzluk geçti.

Gemi parçalandı. Kimse konuşmadı. Ve o gemide her kim varsa bize yardım etmek için geldiğine dair korkunç bir his vardı içimde.

Regner'in gemilerinden biri görünmez bir çizgiyi geçerek güneye doğru çok fazla ilerledi. Uzun, pullu bir kuyruk sudan kaydı ve geminin gövdesine tekrar tekrar çarptı. Gemi batmaya başladığında içimi vahşi bir intikam duygusu kapladı.

Bu koşuşlar ayakta kaldığı sürece, yılanlar sularındaki herhangi bir gemiyi saldırı olarak göreceklardı.

Regner'in daha fazla gemisi uzakta oyalanıyordu.

Demos kaskatı kesildi. "Koşuşları değiştirmeye çalışıyorlar. Bunu hissedebiliyorum." Ürperdim.

Hemen ardından okçulardan biri Demos'a bir throw taş getirdi. Ona baktı. "Rapor ver."

"Sizinle temasa geçen gözcü..." dedi ses. "Yaratıklardan birine çok yaklaştı. Yaratık... onu aldı."

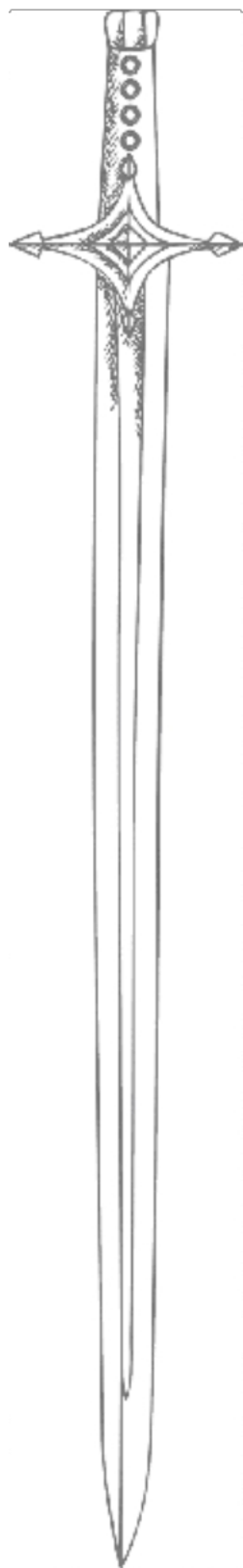
Uzaklara baktım. Askerlerin mırıltılarının altında, dalgaların kıyıya vuruşunu duyabiliyordum. Ve şafağın ilk ışıklarının ufukta süzülüşünü, gökyüzünü yumuşak pembeler ve turuncularla boyayışını izledim. Işık, Regner'in kuzeydeki gemilerini aydınlatıyordu, onlar krallığımızın kordonlarını indirene kadar yaklaşılamazlardı.

Bakışlarımı tekrar gün doğumuna çevirdiğimde, güneşin parlayan fonunda siluet halinde duran düşman gemilerini görmezden geldim. Sabah esintisinde tehditkâr bir şekilde dalgalanan şaşırtıcı sayıdaki sancağı görmezden geldim. Terrovia'nın hırıltılarını ve vücudumdaki her bir tüyün diken diken oluşunu görmezden geldim.

Kısa bir an için güneşin suyun üzerine çıkışını izledim. Ve bir hediye gibi hissettim.

30

Asinia

İnsanlarımız cesurca öldüler. Elllerinde silahlar ve gözlerinde öfkeyle. En savunmasızlarımızı korurken dişlerini sıktılar ve kalkanlarını yüksekte tuttular.

Ama yine de öldüler.

Ve öldü.

Ve öldü.

Demos durmadan küfretmeye başladığında, Regner'in Lyrinore'un koruyucularını değiştirmeyi başardığını anladım. Krallığımız savunmasızdı.

Ve Regner'in gemileri, tam da terrovianlar saldırırken, hiçbir tepki vermeden güneye doğru yol almaya başladı. Kendi muhafızlarımız sadece büyümlü saldırılar için yararlıydı ve bu yüzden muhafızlarımız, Regner'in piyadeleri melez çocuklar için geldiğinde işe yarayabilecekleri bir yere saklandılar.

Cryton ve ben yaklaşık beş ayak yüksekliğinde bir kayanın üzerine tünemiştik. Ve birlikte yaratıklara tekrar tekrar ateş ettik.

Cryton aniden başını kaldırarak, "Suyu sevmiyorlar," dedi.

İzledim. Haklıydı. Deniz suyuna yaklaşan herhangi bir terrovian, saldırmaya devam ederken anında geriye, akrabalarından uzağa kaçıyordu.

Demos'un bize bıraktığı trowth taşını elime aldığımnda kalbim küt küt atıyordu.

"Onları denize doğru sürün!" İçine doğru bağırdım. "Tuzlu sudan nefret ediyorlar."

Demos cevap vermedi. Onu aradım, bakışlarım onu cephede savaşırken buldu, terrovianları o kadar hızlı yok ediyordu ki, kılıcı bir bulanıklıktı. Ama sesimi tuniğindeki trowth taşından duymuş olmalı, çünkü kükreyerek talimatlar vermeye başladı. Halkımız yavaş yavaş terrovianları kıyı şeridine doğru itmeye başladı. Giderek daha fazla yaratık kaçmaya başladı.

Ama bu yeterli değildi.

Denizin geniş alanında Regner'in filosundan daha fazlası gelmişti. Burada olduğumuzu biliyorlardı ve sayıca korkunç derecede az olsak bile daha iyi bir konuma sahip olduğumuzu biliyorlardı. Saldırdıklarında, birlikte yürüyecekler ve metodik bir hassasiyetle bizi yok edeceklerdi.

"Bu da ne böyle?" Cryton bağırdı.

Başımı onun işaret ettiği yöne çevirdim. Bizden birkaç yüz adım ötede, Prisca'nın krallığına giden tünele düştüğü yerde...

Vynthar bize doğru koştu. Ve en az on beş Drakoryx daha onunla birlikte dışarı fırladı.

Kalbim sıkışmıştı. Telean'ın bana çok az Drakoryx kaldığını, bir tanesini bile görmenin özel bir olay sayıldığını söylediğini hatırladım.

Elbette, sizi layık görmezlerse, göreceğiniz son manzara da onlar olacaktır.

Drakoryx'ler terrovianları öyle bir gaddarlıkla parçaladı ki fae yaratıkları kıyaslandığında uysal kaldılar. Onları daha önce hiç görmemiş olan melezler gözle görülür bir şekilde şok oldular ama hemen onaylarını kükreyerek belirttiler.

Ateş etmeye devam ettim. Ama oklarım neredeyse bitmişti.

Sis kafamı doldurdu, enseme ağır bir yük bindi. Birisi kısık sesle tezahürat yapmaya başladı. Diğerleri de katıldı.

Daha iyi görebilmek için tırmandım, neredeyse kayadan düşüyordum.

Boğazım şiddetle ağrıyordu. Alt dudağım dişlerimi geçirene kadar titredi. Ama yanaklarımdan ikiz nehirler halinde süzülen gözyaşlarımı gizleyemedim.

Uzakta, terrovianların arkasında, Prisca ve Lorian at sırtında bize doğru geliyordu, Galon ve Marth yanlarındaydı.

Rekja, Prisca ve Lorian'ın yanında at sürüyordu, Thora bir yanda, Tor diğer yandaydı. Ve arkalarında bir ordu vardı.

Bir şekilde Regner'in piyadelerinden önce geçidi geçmeyi başaran ordu. Fae'ler, insanlar ve melezler daha iyi bir yaşam için birlikte yürüyorlardı.

Ve Uyuyan Deniz'de... Daharak Rostamir'in filosu Regner'in gemilerine çarptı.

MADINIA

Yine zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Miric gittiğinde Rythos yatağıma oturmuştu. Yavaşça, zar zor duyabildiğim bir fısıltıyla konuşmalarını aktarmıştı.

Miric bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Ama bu biraz zaman alacaktı. Rythos'un kardeşinin dikkatini dağıtmak için kullanması gereken zaman. Onunla pazarlık yapmak için.

Rythos'un kuzeni Brevan'ın "yakında" geleceği konusunda uyarmış olsa da, Arslan prensin ana hücre kapısından içeri girmesine daha saatler vardı.

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Rythos'un gözlerine bakarak.

"Benim gücüm sadece konseyin dostluk hissetmesini sağlar, Brevan. Filomuzu hazırlamak için çalışmaya devam ediyorlarsa, belki de bunun gerçekten gerekli olduğunu düşündükleri içindir."

"O zaman gücünüzü kaldırın ve neler olacağını görelim."

"Çıkaracağım."

Brevan'ın yüzünde bir zafer ifadesi belirdi, neredeyse yakalayamayacağım kadar hızlıydı. Ama yakalamıştım.

"Seni buraya baban mı gönderdi?" Ona sııttım. "Neden kendisi gelmiyor?"

Brevan beni görmezden geldi. Ama gözlerinin yanında birkaç küçük çizgi belirdi.

Gerginlik.

Rythos kardeşine dönmeden önce bana uyarıcı bir bakış attı.

Rythos, "Konseyden kalan tüm gücü kaldıracağım," diye kabul etti ve ben bir kez daha peynir bıçağını bulmayı düşündüm. "Ama sadece sen söyleyeceklerimi dinlemeyi kabul edin."

Kardeşinin gözlerinde öfke vardı. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Filomuzu kendi kullanımın için istiyorsun. Yıllar önce bu adadan ayrıldıktan sonra bile, şimdi geri dönüp istediğin her şeyi alabileceğine inanıyorsun."

Rythos ona baktı. "Bunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Brevan'ın ifadesi bir kez daha düzleşti. Ama Rythos inanmayan bir kahkaha attı. "Bu bir güç mücadelesi değil. Bu kıtanın geleceğiyle ilgili."

Kardeşi durakladı. Uzun bir süre sonra elini salladı. "O zaman konuş."

Ve böylece Rythos konuştu. Kardeşine Prisca'yla tanışmasını ve onun melez varis olduğunu öğrenmesini anlattı. Ona Regner'in krallığı üzerindeki hakimiyetinden ama bunun asla yeterli olmayacağından bahsetti. Ona Gromalia'nın işgalini ve Rekja'nın krallığın parlayan yıldızını Regner'in askerlerine nasıl teslim etmek zorunda kaldığını anlattı.

Ona Prisca ve Lorian'dan, çiftleşmelerinden ve evliliklerinden bahsetti.

Ona bariyerden ve onu yıkmanın binlerce insana güçlerini nasıl geri verdiğinden bahsetti.

Brevan bir noktada bir sandalye getirtti ve hepimiz için yemek dağıtıldı. Şimdiye kadar ilgisini kaybetmesini bekliyordum ama belli ki sözünün eriydi çünkü Rythos'a devam etmesini işaret etti.

Muhtemelen, Brevan sadece onunla oynuyordu.

Ama Rythos ona örümceklerden bahsetti. Ona Cavis'ten ve gerçek bir kardeş olarak gördüğü adama tam olarak ne olduğundan bahsetti. Bunun üzerine Brevan'ın gözleri parladı ve Rythos konuşmaya devam etti. Ona Cavis'in fedakârlığını anlatmış ve Regner'in ne kadar çok örümceği olduğu konusunda onu uyarmıştı.

çeşitli mahkemeler.

Sonunda Rythos sustu, sesi boğuk çıkıyordu.

Ama kardeşine son bir şey söylemeden önce değil.

"Eğer bize yardım edersen, söz veriyorum asla geri dönmeyeceğim."

Brevan onu inceledi. Ve ben onun yüz ifadesini okuyamadım. "Bu çok kolay olurdu."

Rythos'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Asla geri dönmek istemiyorsun," diye açıkladı Brevan. "Uzakta kalıp rahat ve az sorumluluk gerektiren bir hayat yaşamak senin için bir ödül olurdu. Henüz hak etmediğin bir ödül."

"Hayatını dört krallığın geleceği için savaşıyor geçirdi," diye hırladım. "Sen tam olarak ne yaptın?"

Brevan beni görmezden geldi, ancak o çizgiler bir kez daha gözlerinin yakınında belirmişti.

Rythos'a bakarken bakışları sabitti. "Bu savaş kazanıldığında, arkadaşlarınla birlikte melez krallığa gitmeyeceksin. Günlerini şımartıcı bir lüks içinde geçirmeyeceksin. Hayır, buraya döneceksin. Ve ben taç giydiğimde altımda hizmet edeceksin."

"Seni lanet olası piç," diye nefes aldım.

Brevan o zaman bana baktı. "Dilini tutmanı öneririm."

Rythos derin, ürpertici bir nefes aldı. Ve ben onun geleceğini hayal edişini izledim -Ataları için döktüğü her damla kanla kazandığı hayatını.

Melezler ve Fae'ler. Keder omuzlarını kamburlaştırdı ve ağzını büktü. Ve Rythos o geleceğin gitmesine izin verdi.

"Katılıyorum," dedi.

O kadar yakın mesafelerde o kadar çok zaman geçirmiştik ki Rythos'un nefes alış verişi bile beni rahatsız ediyordu. Ve yine de midem o kasvetli Gözlerinde umutsuzluk vardı.

Brevan başını salladı. "Bu durumda, konsey üyelerine yarın buraya gelmelerini emredeceğim."

Rythos ayağa fırladı. "Yarın çok geç. Brevan, lütfen-" "Yapmak zorunda kalacak."

Ayağa kalkarak döndü ve koridordan dışarı çıktı.

PRISCA

Regner burada değildi. Ama çok yakındı.

Ordumuz geniş bir alana doğru ilerlerken onu neredeyse hissedebiliyordum. Canavarlarının halkımızı kısırdığı kıyı şeridi. Gözümün ucuyla Tor'un eyer üzerinde doğmuş gibi at sürdüğünü gördüm, Rekja da onun yanındaydı.

Gromalian prensi ayrıldığıımızdan beri onu her an bizzat korumuştı.

Vahşi yeşil gözler benimkilerle buluştu. Ve içlerindeki kararlılık korkumun en kötüsünü yatıştırdı. "Hazır mısın, vahşi kedi?"

"Evet."

Lorian'ın gücü içinden fişkırdı, fae ateşi en az on bin hırlayan yaratığı yakıp kül etti.

Gücümün iplerini çekerek, kendi insanlarımıza çok yakın kalan yaratıkların fae ateşi kullanma riskine girmemeleri için zamanı dondurdum.

Ve Fae ateşi için de zaman ayırdım.

Birkaç hafta önce bariyeri yıktığımızda bu imkânsızdı. Şimdi ise sanki hiç hayal etmediğim bir şekilde gücümün farkına varmıştım.

Galon atını ileri doğru itti, suyu hazırды. Marth'ın elinde büyük bir şam tozu çuvalı vardı ve biz izlerken onu havaya fırlattı.

Tam Galon'un suyunun yoluna. Lorian'ın fae ateşini ıslatarak, zaman yeniden başladığında ormana ve kendi insanlarımıza yayılmamasını sağladı.

"Git!" Marth bağırdı.

Askerlerimiz, savunmasız durumdayken öldürebildikleri kadar çok teröristi öldürerek geçerken, çığınca sevinç çığlıkları atılıyordu.

Kaliera sanki korkunç bir şey tatmış gibi görünüyordu.

Ona geniş bir gülümseme verdim. Gücümün bir damlasını bile kendimi kanıtlamak için harcamak istememiştim. Çünkü bunun için ona ihtiyacım vardı.

Zathrian bir kahkaha attı. Onu görmezden geldim, atımı ittim ve kardeşlerime doğru sürdüm.

"Daha hızlı!" Marth kükredi.

Toynaklar ve botlar sert kuma çarparak hızlarını artırıyor ama senkronize kalıyorlardı.

Bunu kolaymış gibi göstermeye çalışıyordum. Sanki bana pahalıya mal olmamış gibi. Ama tanrılar, yaptı. Bu kadar yaratık için zamanı durdurmak ve bu kadar uzun süre tutmak.

Ve yine de... gücümü haftalarca kullanamamış olsaydım, zamanı bu kadar uzun süre rehin tutacak kadar gücüm olmazdı.

İpleri bırakmak zorunda kaldığımda ordumuz onların hatlarının yarısını geçmişti. Tükenme riskini göze alamazdım. Regner'ı öldürmeden önce olmaz.

Kendimi toparlayarak omzumun üzerinden baktım.

Bir an, terrovianlar halkımızı katlediyordu.

Ve bir sonraki adımda, binlerce askerimiz ormanın kenarından geniş kum alanlarına kadar onların yerine savaşıyordu.

Önümüzde bekleyen melezlerden biri "Denize doğru!" diye kükredi. "Onları denize doğru çevirin."

Lorian şimdi yıldırımını kullandı ve adanın batı tarafından, ormana yakın bir yerden uzun, tüyleri diken diken eden mavi bir şimşegi kumun üzerinden geçirdi.

Lorian'ın gücünün dokunduğu Terrovianlar anında öldü. Deniz suyuna yaklaşmaya zorlananlar ise dönüp koşarak uzaklaştı.

Göz kırptım. Orada mıydı?

Terrovianların halkımıza doğru kaçmasını engellemek... Bir grup Drakoryx.

Vynthar tehditkâr bir şekilde hırlarken onlara liderlik ediyordu. tek bir santim toprak. Bir hıçkırığı yuttum. Arkadaşım bizi terk etmemişti. Hayır, türünün geri kalanını toplamaya gitmişti.

Ve bugün burada bizimle savaşarak yok olma riskini göze alıyorlardı.

"Regner'ın piyadeleri geldiğinde hatları yeniden düzenleyecekler," dedi Lorian.

dedi. "Ancak şimdilik yapmamız gerekeni başardık."

Geçidin yakınındaki melezlere ulaştığımızda bağırışlar, kahkahalar ve neşeli çılgınlıklar koptu. Dağların uzantısı gibi görünen bir tepeye doğru yönlendirildik ve Demos kollarını bana doladı.

Zamanında yetişmiştik. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir an için onun hâlâ hayatta olduğu gerçeği dışında her şeyi unutabildim.

"Çok iyi bir girişti," diye gürledi.

"Bunu takdir edeceğine düşünmüştüm," diyerek geri çekildim. "Tibris? Asinia? Vicer?" "Hepsi hayatta."

Nefesim ciğerlerimden titreyerek çıktı, dizlerim zayıfladı. Ama yüzünü aydınlatan neşeye rağmen gözleri dümdüzdü.

Gülümsemem duraksadı. "Kaç tane, Demos?"

"Vicer'le birlikte gönderdiğiniz melezlerin üçte ikisi. En savunmasızlarımızı korurken öldüler."

Isı gözlerimin arkasını yaktı. "On altı melezi önden gönderdik. En güçlü insanlarımızdan bazıları."

"Regner'ın gemilerinden birinde miydiler?" "Evet."

"Bir şeyler ters gitti. Regner'ın onları öldürmesini izledik."

Gözlerimi kapattım. Orivan melezlerin ordumuzdaki en iyi kalkancılarından bazıları olduğuna ikna olmuştu. Ama Regner onlar için hazırlık yapmıştı.

"Pris?" Demos'un sesi yumuşaktı.

Gözlerimi açtım. Dağılmanın zamanı değildi. Bu daha sonra olacaktı.

Elime soğuk bir şey bastırdı ve ben de aşağıya baktım. Muska.

Boğazım düğümlendi. "Teşekkür ederim."

"Asinia olmadan bunu yapamazdım." Omzumun üzerinden baktı ve ben de döndüm.

Asinia, Tibris ve Vicer kalabalığın arasından ilerleyerek çadırların ve yanmakta olan birkaç ateşin arasından geçtiler. Onların arkasında, Herne olması gereken bir adam gözüme çarptı.

Emir vermeye alışkın birinin adımlarıyla yürüyordu.

Gözlerimiz buluştu ve Tibris'e tek bir bakış attı.

O bakışta bir tür şaşkın sevgi gördüm. Sanki Herne buraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi ama Tibris yanında olduğu sürece burada kalacaktı.

Bana ulaştılar ve Asinia ile Tibris'e sarıldığımda, içimde taşıdığım ağır taş kayboldu. Tibris geri adım attı. "Pris, bu

Herne."

Herne bana sabit bir bakış attı. Ve başını eğdi. "Majesteleri." "Bana Prisca de. Kardeşimi güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim."

Herne'nin gözlerinde mizah titreşti ve yanındaki Tibris'in duruşu gözle görülür biçimde gevşedi.

"Asilerinizi getirmişsiniz," dedim.

"Ben yaptım. Hepimize inanacak bir şey verdiniz."

"Majesteleri?" dedi sert bir ses. Döndüm.

"Dashiel?"

Bana sırtıttı. Onu Regner'in zindanında geçirdiği zamandan zar zor tanıyabildim. Kardeşinin ölümü için ona intikam sözü vermiştim. Ve şimdi onu alıyordu. Ve onun yanında.

"Margie!" Vicer'i evlatlık oğlu olarak gören kadını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ona sarıldığında sırtımı sıvazladı.

"Seni gördüğüme sevindim. Bir şeyler yemek istediğinde bana haber ver."

Demos alçak sesle bir küfür savurdu ve ben de döndüm. Aşağıya, birkaç askerimizin Zathrian ve Kaliera'ya atlarından inmelerini emrettiği yere bakıyordu.

"Zathrian'ı sen öldürmedin mi?"

Boğazımı nazikçe temizledim. "Tutuklanmasının daha etkili olacağını düşündüm." Demos gözlerini devirdi.

Bunu görmezden geldim. "Telean nerede?"

"Onu bu sabah melez kampından tahliye ettik. Şu anda mağaralardan birinde güvende olmalı - tabii bir kez olsun emirlere uyduysa."

"O yapmadı."

Teyzemin hoşnutsuz ses tonuna sırtıttım ve döndüğümde onu Lorian'ın yanında dururken buldum. Ellerini kalçalarına koymuştu ve yorgunluk yüzünü kaplamış olsa da bakışları benimkilerle buluştuğunda yumuşamıştı.

Demos sadece iç çekti. Ama arkamdan bakarken gözleri parladı.

"Rostamir geldi."

"O yaptı. Conreth ya da Rythos'tan iz yok mu?" "Hayır."

Midem bulandı. Bakışlarımı generallerimizin saflarını oluşturduğu askerlerimize çevirdim. Regner'in gemileri şu anda Daharak'ın filosuna karşı kendilerini savunmakla meşguldü. Ama bir araya geldiğimizde

Rekja, bize Eprothan askerlerinin sadece birkaç saat arkalarında olduğunu ve Normathe Dağları'ndan geçtiklerini söylemişti.

Ve sayıları.

Regner'ın bize doğru gürleyerek geri göndereceği garanti olan terrovianlar olmasa bile, Eprothanlar sayıca bizden en az ikiye bir üstündü.

Ama ihtiyacımız olan sadece sayılar değildi. Conreth Fae tılsımlarından birini takıyordu. Bu da Regner'ı onsuz öldüremeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Blynth, Demos'a başını sallayarak yanlarından geçti ve yakında strateji tartışacaklarını biliyordum. Görünüşe göre, Rekja Eprothanların gerçek planlarını öğrendiğinde, generali ordumuzu kuzeye taşımaya başlaması için ikna etmişti.

Blynth, Rekja ile başkentinde tanışmış olsa da, düğünümüzde bir içkiyi de paylaşmışlardı. Bu yüzden Gromalian Prensi'ne yeterince güvenmişti.

Askerler, emri onaylayan mesajımı almadan önce yürüyüşe geçtiler.

Telean elini kaldırdı. "Göz tonikleri," dedi ve fae duyuları olmayan her birimize birer şişe uzattı. "Birkaç gün dayanacak şekilde üretildiler."

Teyzem hep bu tür şeyler düşünürdü. Diğerleri de aynısını yapınca şişemi aldım ve yüzümü buruşturarak içtim. Uzun ömürlü olması için her ne eklenmişse, ekşi, bozulmuş bir tat vermişti. "Teşekkür ederim, Telean."

Etrafıma bakındım. Lorian, Rekja ile konuşmak için uzaklaşmıştı.

"Eğer sadece birkaç saatimiz varsa, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz," dedi Demos ve elindeki boş şişeyi Telean'a geri verdi. "Dün gece kimse uyumadı. Gözcülerimiz Regner'ın piyadelerinin görüldüğünü rapor edene kadar adamlarımıza vardiyalı olarak dinlenmelerini emrediyorum. Bu arada, en güvendiğim üç muhafızımı Tor'a gönderdim. Kimse ona ulaşamayacak, Pris."

Nefesim kesildi. Regner, Tor'un gücünün tek umudumuz olduğunu bilseydi hiç şaşırırmazdım.

"Geçitten geçmeyi başaran melezler mi?" Ben sordum.

"Mağaralardalar. Vardığımızda onları tünele götürmeyi denemek istedim ama... terrovianlardan biri çok yaklaşan bir gözcüyü öldürdü. Bunu başarmalarının imkanı yok."

"Büyükler mi?"

"Onlardan henüz bir şey yok."

Ağzıma acı doldu ama yuttum. Demos beni yakından izliyordu. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. "Beni takip et."

Lorian'ın bakışları ayrıldığını fark ettiğinde hemen benimkileri buldu. Bir an sonra yanımdaydı ve ben de tılsımı uzattım.

Dudakları kıvrıldı ve tılsımı en yakınındaki Galon'a uzattı. Galon tılsımı başına geçirirken her iki tılsım da güneş ışığında parlıyordu.

"Hemen döneceğim," dedim.

Lorian mutlu görünmüyordu ama Demos'a başıyla onay verdi.

Orman, kıyının bu kısmı boyunca, bu kıtaya en son geldiğimde demirlediğim biraz daha güneydeki kadar gür değildi. Demos beni kamp kurduğumuz tepeden uzaklaştırırken çalılıklar botlarıma takılıyordu. Ama birkaç dakika içinde sesler duydum.

"Burada yüzlerce mağara var," dedi Demos. "Bazıları her şeyden daha sığ barınaklar. Diğerleri ise yirmi ya da otuz melezi barındıracak kadar derin ve geniştir."

Mağaralardan birinde bir çocuk kıkır kıkır gülüyordu; duyan herkesi gülümseten o göbek kahkahalarından biriydi bu. İlk mağara ağaçlar ve çalılıklar tarafından kısmen gizlenmişti, yüksek bir yerde, ormanın dağın eteklerinde. Mağaranın ağzı sarkan bitki örtüsü tarafından kapatıldığından fark edilmesi zordu.

İçeriye baktım. Birkaç geniş göz benimkilerle buluştu.

"Bu kraliçe," diye tısladı küçük bir çocuk. "Ben de prensle tanıştım." "Tanışmadın."

"Ben de yaptım!"

Demos omzumun üzerinden eğildi.

"Gördün mü! Bu o!"

Gülümsememi sakladım.

"Şşşt," diye susturdu onları telaşlı görünümlü bir kadın. Başını eğdi. "Majesteleri."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Diğerleri birkaç gün yetecek kadar yiyecek ve battaniyemiz olmasını sağladı. Teşekkür ederim." Dehşeti iri gözlerinden ve alt dudağının titremesinden belli oluyordu. Ama bizi yakından izleyen çocuklara baktı ve omuzlarını dikleştirerek ağzını sıkılaştırdı.

"Sizi tünele götürme şansımız olursa, hepiniz hazır olabilir misiniz?" Kadın başını salladı, gri gözleri loş ışıkta parlıyordu.

"Çabuk hareket edeceğiz."

"Güvende kalın."

"Sen de öyle. Tanrılar sizi kutsasın."

Demos başını salladı ve ben de onu mağaradan uzaklaşana kadar takip ettim. "Neden onları görmemi istedin?" diye sordum.

"Çünkü kaç kişiyi kaybettiğimizi öğrendiğinde yüzünün aldığı şekli gördüm. Ve daha binlercesini kaybedeceğiz, Pris. Eğer Rythos ve Conreth buraya zamanında gelmezlerse... hepimiz öleceğiz. Hepimiz. Geriye kimse kalmayacak. kurtarın."

Titrek bir nefes aldım. "Ve sen de bana çocukların bize güvendiğini hatırlatmak istedin öyle mi?"

"Hayır." Ağzı sertleşti. "Size hayatlarımızdan daha fazlası için savaştığımızı hatırlatmak istedim. Vereceğimiz her karar tek bir soruya bağlı olacak: Lyrinore'un çocuklarının bir geleceği olmasını sağlayacak mı?"

Diğerleri kadar iyi gizlenmemiş ama bize başlarını eğerek bakan iki melez asker tarafından korunan başka bir mağaraya baktım. "Peki ya şu mağara?"

Demos'un ağzı gerildi. "Mahkumlar."

"Ne tür esirler?" Regner'in askerlerinden bazılarını mı almıştık?

"Örümcekler." Demos tereddüt etti. "Finley içeride, Prisca."

Onunla göz göze geldim. Demos bana Finley'nin ne yaptığını anlatmıştı. Regner için kopyalama sihrini nasıl kullandığını. Hiçbirimiz bunun ne zaman gerçekleştiğini anlayamadık. Ama kimse onun geliş gidişlerini yakından takip etmemişti. Çünkü kimse ondan şüphelenmemişti. Ve açıkçası, Regner'in kara büyüü hakkında hepimiz yanlış bir sonuca varmıştık.

Artık insanlarımızın zihinlerini çocukken çarpıtmasına gerek yoktu. Artık bunu her yaştan herkese yapabiliirdi.

"Onu görmek istiyorum."

Demos sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Bize pek çok şekilde yardım etti Demos. Bizim tarafımızda olduğunu defalarca kanıtladı." Kendimi duyabiliyordum. Sesimdeki inkarı duyabiliyordum. Ama...

"Cavis de öyle," dedi Demos, sesi yumuşaktı. "Regner'in Finley'e ulaşması onu kötü yapmaz, Pris. Bu sadece Regner'in pis büyüünü tersine çevirmenin bir yolunu bulana kadar ona güvenemeyeceğimiz anlamına geliyor. Ve onu görebileceğimiz bir yerde tutmamız gerekiyor."

Mağara loştu, sadece birkaç ışık küresi tarafından aydınlatılıyordu. Finley mağara girişine en yakın mahkûmdu. Onu mağara duvarına yaslanmış, başını dizlerine dayamış bir halde gördüğüm anda, zincirlerinin çözülmesini isteme içgüdümü bastırmak zorunda kaldım.

Sadece on altı kış görmüştü.

Ve sonra başını kaldırdı. Demos eğildi ve Finley'nin kıvrıkcık kahverengi saçlarından bir tutam kopardı. Ağ şakağından geçerek saç çizgisinde kayboldu ve kulağının kabuğundan dışarı baktı. Ve gözleri... Hançerimi kopyalayan o utangaç çocuk gitmişti. Şimdi gözleri şaşkın, kafası karışmış, neredeyse bomboştu. Tıpkı Cavis'inki gibi.

Başım döndü ve tökezledim.

"Pris..." Demos kolumdan tuttu ve beni mağaradan çıkardı.

"Özür dilerim." Boğazıma bir safra kaçtı ve kusma isteğimi bastırarak nefes nefese kaldım.

"Üzülme," dedi. "Düşünmeliydim... Asıl üzgün olan benim."

"Daha kaç tane var?"

"Bilmiyorum. O mağarada kanıtlanmış on örümcek daha var ve Vicer ve melezlerle seyahat ederken birkaçı daha öldü."

Kaliera ve Zathrian üç muhafız tarafından çevrelenmiş bir halde bize doğru yürüyorlardı. Onlarla etkileşime girdiğimde duygularımı bastırmayı başarmıştım. Ama sanki rahatsız olmuşlar gibi bize doğru *yürüdüklerini* görmek, iradesi çalınan Finley'i gördükten hemen sonra, halkımıza kendi seçimiyle hainlik eden kuzenimi izlemek...

Zathrian'ın bakışları benimkilerle buluştu ve hemen uzaklaştı.

"Demos," dedi. "Elime bir kılıç ver."

Demos'un ifadesi soğuktu. "Bizi arkamızdan bıçaklamak için kullanabilesin diye mi?" "Kelepçeleri takmaya devam edeceğim. Sadece melezler için savaşmama izin verin. Lütfen."

Gözlerinde çaresizlik ve sahte bir samimiyet parlıyordu. Bal dilli bir yalancından başka bir şey değildi.

"Hayatında bir gün bile melezler için savaşmadın," dedi Demos. "Neden şimdi başlayasın ki?"

Bir tür ses çıkarmış olmalıyım çünkü Demos gözlerimle buluştu. "Ciddi olamazsın."

Zathrian gülümsedi. Çünkü benim yumuşak olduğumu düşünüyordu. Zayıf.

Ona baktım ve gülümsemesi kayboldu. Bakışlarım hâlâ kuzenimizdeyken Demos'a "O bir baş belası," dedim. "Yarım kalmış bir iş. Ne tür bir Yaptığı onca şeyden sonra krallığımızda geleceği var mı? Ve hükümdarlığıma bir aile üyesini öldürerek başlamak istemiyorum. Bir şey yapmaya kalkışırsa Lorian'ın ölümünü *yıllarca* sürdüreceğini biliyor. Bırak savaşarak ölsün. yerine."

Ona merhamet göstermiştim. Elinde bir kılıçla ölmek hak ettiğinden fazlasıydı. Elbette büyükannem bundan fazlasını bekleyemezdi. Zathrian ve ben uzun bir süre birbirimize baktık. Sonunda başını salladı, yüz ifadesi gergindi.

"İyi," diye homurdandı Demos. "Hiçbir yere gitmiyor," dedi Kaliera'nın iki yanındaki muhafızlara. Kardeşime, kalesindeyken sık sık gördüğüm o soğuk ve mağrur bakışını attı.

"Onu, çocuklarınızdan birine doğru sürünen zehirli bir yılanı izlediğiniz gibi izleyin," dedim.

Kaliera şimdi bana bakıyordu ve neredeyse ölümümü planladığını görebiliyordum.

Demos, Zathrian'ın zincirlerini çözen muhafızlardan birine başıyla işaret edip ellerindeki ağır kelepçeleri bırakırken ona soğukkanlı bir gülümseme verdim. Bunlar onun benim gücüme müdahale etmesini engelleyecekti ama yine de kılıç sallayabilecekti.

Eğer gerçekten halkımızın çıkarlarını düşünüyormuş gibi davranarak savaşarak ölmek istiyorsa...

Güzel. Bu noktada alabileceğimiz her askere ihtiyacımız vardı.

Zathrian, Demos ve beni ormandan çıkıp kıyıya kadar takip ederken sessizdi. Buradan sadece yüz adım ötede zemin sert kuma dönüştü. Birkaç yüz adım daha atınca da yumuşadı. Bu kum her adımda askerlerimizin enerjisini sızdırıyordu.

Marth Zathrian'a şöyle bir baktı ve başını bana doğru salladı. Ben de ona burnumu kırıştırdım ve o da güldü.

Lorian yanımda belirdi. Eğilerek Zathrian'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kuzenimin yüzünün rengi neredeyse griye dönene kadar soldu. Lorian ona vahşi bir gülümseme verdi ve sırtına bir tokat attı.

Demos askerlerden birine Zathrian'a bir kılıç vermesini işaret etti ve Lorian gerilerek bana daha da yaklaştı.

Bir korna sesi duyuldu.

Etrafımdaki herkes sert küfürler savurdu. Zar zor fark ettim. Regner'ın ordusunun geri kalanının kuzeyde belirmesini izlemekle meşguldüm.

Dağların soğuk kalbinden akan karanlık bir nehir gibi sonsuz bir akıntı halinde geliyorlardı, siyah zırhları ışığı yutuyordu. Sahile doğru ilerlediklerinde, sanki kumun üzerinde bitler gibi sürünüyorlardı; zırhları terroviaanların koyu renkli, yağlı postlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Ama kalp atışlarımın yerini alan ses dizlerimin bağını çözdü. Yürüyüşleri sürekli, baskıcı bir gürültüydü. Nasıl bir hatırlatma

sayıca üstün olacaktık. Bulunduğum noktadan, ordu sıra sıra dizilirken onların araziye kesen düzenlerini görmek kolaydı.

Tüm vücudum uyuştı. Ama askerlerimiz her yönden beni izliyordu. En ufak bir korku belirtisi gösteremezdim. Tek bir zayıflık bile. Titreyen dizlerimi doğrulmaya zorlayarak başımı kaldırdım ve Regner'in ordusunu görünce dudağımı büktüm.

Lorian yaklaştı, bedeninin sıcaklığı sessiz bir teselli oldu. "Hâlâ geliyorlar," diye fısıldadım, duyacağını biliyordum.

"Evet."

Lorian benim için daha kabul edilebilir hale getirmek için gerçeği bir kez bile yumuşatmamıştı. Şimdi de buna başlamayacaktı.

Ama sonuna kadar yanımda olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Vakit geldi."

Lorian'ın benim için yaptırdığı zırhı giyerken içimi bir ürperti kapladı.

Avuçlarım terden kayganlaştı. Bakışlarımı binlerce metre uzunluğundaki kuyruklarda duran insanlarımızın üzerinde gezdirirken midem bulanıyordu - ta ki bu sayının iki katının bize doğru yürüdüğünü hayal edene kadar.

Bakışlarım Rekja'nınkileri buldu. Gromalian kralı bana sakince bakıyor, korkuya ya da umutsuzluğa teslim olmayı reddediyordu.

Gromalian yeşili giyen askerler arasında hiçbir ayırım yoktu. miğferlerinde çizgili olanlar ve olmayanlar. Halkımız yan yana savaşacak ve bu karara göre yaşayacak ya da ölecektik.

Binlerce bakış hâlâ yüzüme yapışmış durumdaydı. Onları hissedebiliyordum. Umutlarını ve korkularını hissedebiliyordum.

Regner'in piyadeleri kıyıya doğru ilerlemeye devam etti. Ama Regner miğferlerini yaldızlamaktan kendini alamamıştı. Güneş altından parlıyordu.

"Bu altın kimi öldüreceğimizi görmemizi kolaylaştıracak," dedi Orivan yanıma gelerek. Regner hâlâ saflarını oluştururken hem o hem de Blynth şimdi saldırmayı düşünmüştü. Ama Rekja ve Demos bu tartışmayı kazanmıştı.

Bulabildiğimiz her saniyeye ihtiyacımız vardı. Çünkü hepimiz hâlâ takviye kuvvetlerin geleceğine dair umut besliyorduk.

"Tor?" Ben sordum.

"Güvende," dedi Demos. "Ne yapacağını biliyor. Ve bizim işaretimizi bekleyecek."

"Majesteleri!" diye bağırdı biri.

İşte o zaman onu gördüm. Telean'ın bana verdiği tılsımla bile bize doğru gelen şeyin ne olduğunu anlamak imkânsızdı.

Ya da kim.

Kaşlarımı çattım, gözlerimi kısarak baktım. Bir adamdı. Kumun üzerinde sendeleyeyen, neredeyse düşecek olan bir adam.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve koşmaya başladım.

Lorian beni havada yakaladı. "Hayır, Prisca."

Vicer ileri atıldı ve yolunu kesen Demos'a çarptı. Vicer bir dizi küfür savurdu. "Bu Natan, seni soğuk piç."

"Regner senin ona gitmeni bekliyor," diye hırladı Demos. "Okçuları hazır bekliyor. Koğuşlarımızın sizi koruyabileceği kadar yaklaşıp kadar bekleyeceğiz."

Gözlerimi kısarak uzaklara baktım. Natan o kadar yavaş ilerliyordu ki ağır yaralı olduğu belliydi.

"Tibris'i çağırın," diye mırıldandım.

Arkamda bir hareket oldu. Biri döndü ve koşmaya başladı.

"Bu benim kararımı," dedi Demos yumuşak bir sesle. "Ona onları yavaşlatmasını söyledim."

Natan ne yaptığını çok iyi biliyordu, Prisca. Riskleri biliyordu."

Konuşamadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeden olmazdı. Ve askerlerimizin bunu görmesine izin veremezdim. Ama Tanrılar aşkına, dört krallıktaki herkesin Rekja'nın ordusunun Regner'inkinden önce varmasının sebebinin bize doğru topallayarak gelen cesur adam olduğunu bilmesini istedim.

Bize çok ihtiyacımız olan zamanı kazandırdı. Ve bunun için para ödedi.

Natan tişört giymiyordu. Bu da göğsüne ve karnına saplanmış hançerlerin görülmesini kolaylaştırıyordu. Hançerlerden çıkan ince siyah çizgiler zehre işaret ediyordu. Ayakları kanlıydı ve elleri arkadan bağlanmıştı.

"Tibris burada," diye fısıldadı Demos. "Sadece birkaç dakika daha, Pris."

Natan'ın koğuşlarımıza girmesi sanki yıllar önce olmuş gibiydi. Bunu başardığı anda, birkaç askerimiz öne atılarak onu dizlerinin üzerine düşerken yakaladı ve bileklerindeki ipi kesti.

Regner'in askerleri güçlerini anında bu korumalara yöneltti. Fakat Tibris ve Vicer çoktan Demos'un yanından geçip Natan'ın yanına çömelmişlerdi.

Yere düşerek onları takip ettim.

Natan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Konuşmaya çalıştı ama başaramadı. "Su," diye sordu Vicer.

Birisi ona bir su tası uzattı. Natan birkaç yudum içmeyi başardı.

"Bıçakları çıkarmamız gerek," dedi Tibris ellerini Natan'ın göğsüne dayayarak. "Ama yardım edecek başka bir şifacıya ihtiyacımız var. Zehir..."

Natan onun elini tuttu. "İkimiz de... bunun... yaşanmayacağını... biliyoruz."

"Evet, yaşıyorsun," dedim başımı çevirerek. "Şifacı!"

Fae şifacılarından biri hızla ileri atıldı. Natan'ı gördüğünde keskin bir nefes aldı.

Natan bakışlarını gövdesindeki hançerlere indirdi. "Buna değer," dedi.

"Natan..." Sesim kesildi.

"Ev," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Vicer onun elini tutarak. Neden bir şey yapmıyordu?

Neden o-

"Seni eve gömeceğiz." Tibris'in yüzü kederliydi, gözleri

İçi boş. Natan onun en eski arkadaşıydı. Yapılacak bir şey varsa, o yapardı.

Hayır. *Lütfen* hayır.

Natan, Tibris ve Vicer'e gülümsedi. O gülümsemeyi bana çevirdi. Ölürken hâlâ gülümsüyordu.

Kanım dondu. Ayağa kalktım. "Stone," dedim.

Demos bir trowth taşı istemediğimi biliyor olmalıydı. Bunun yerine, sesimi büyük bir kalabalığa duyurmak için tasarlanmış küçük kırmızı bir nerth taşı uzattı.

"Regner böyle yapar," dedim. Sesim öfkeyle titriyordu ve kendimi onu sertleştirmeye zorladım. "Kaybı yaratıyor ve sonra da bunun tadını çıkarıyor. O yaratır

yalan söyler ve sonra da güven eksikliğinden zevk alır. Umutsuzluk yaratır ve bu uğurda kaybedilen hayatlardan faydalanır.

"Ama *bizim* yaptığımız bu değil. Biz neşe yaratırız. Biz dostluk yaratırız. Biz yaşam, sevgi ve umut yaratırız. Ve mecbur kaldığımızda -birileri bizi buna zorladığında- *ölümü* yaratırız. Bugün Regner'ı halkımızı hedef aldığı için pişman edeceğiz. Yaşadığı keder ve kayıplardan pişman olmasını sağlayacağız. umutsuzluğu yüzyıllardır elinde tutuyor. Krallıklarımızı savunacağız ve Eprothan kralının çılgınlığına boyun eğmeyi reddedeceğiz."

Tezahüratlar duyuldu, askerlerimiz kılıçlarını havaya kaldırdı. Yas tutmak için daha sonra zamanımız olacaktı. Şimdilik Regner'ın kötülüğünün beni kemirmesine izin veremezdim. Taşı Demos'a geri verdim. Taşa bir şeyler söyledi ve halkımız yürümeye başladı.

Önümüzde Regner'ın askerleri de aynı şeyi yapıyordu.

Sol kanadının çoğu terrovianlardan oluşuyordu. Lorian, Sorlithia'ya saldırdıklarında skyrion'larının çoğunu öldürmüştü ve Asinia ile Demos, Regner'in madenini yok ettiklerinde geri kalanların icabına bakmışlardı. Bu düşünce beni memnun etse de kendimi dört ayaklı, hırıltılı Terrovian'a bakarken buldum.

yaratıklar bize doğru süzülüyor.

Regner'in onları neden ormana en yakın yere yerleştirdiğini biliyordum. Dağlara.

Çünkü ordumuzu yarıp geçtiğinde, kaçmayı düşünen herkesi avlamak için en uygun yaratıklar bunlar olacaktı. Kokusunu alırlardı.

Mağaralardaki, ormandaki ya da geçitten geri kaçan melezler.

"Terrovianları hızlıca öldürmeliyiz."

"Biliyoruz," dedi Demos. Vynthar'a ve terrovianlara doğru ilerleyen diğer Drakoryx'lere başıyla işaret etti. "Ve yapacağız da."

Yakınlarda Lorian, Galon ve Marth ile konuşuyordu.

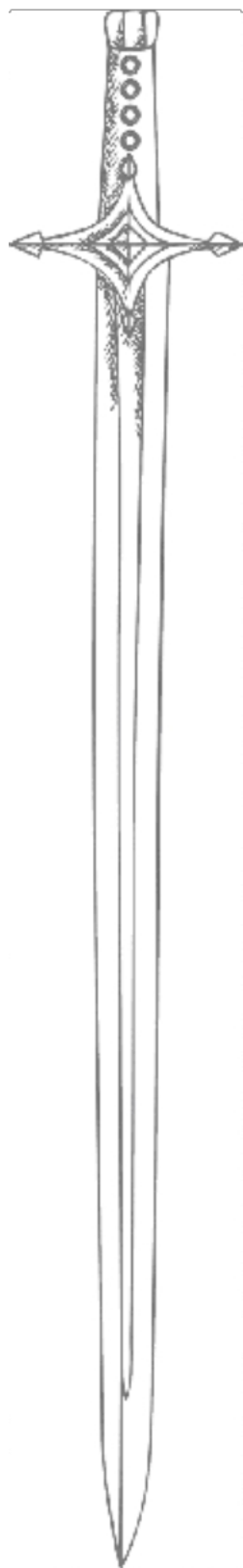
"Cavis için," dedi.

"Cavis için." Marth'ın sesi boğuk çıkıyordu.

"Cavis için," diye onayladı Galon. "Ve bizim için." Bakışları evin üzerinde askerler Natan'ın cesedinin üzerine inmeden önce, Tibris ve Vicer hâlâ onun yanındaydı. "Hepimiz için."

31

Prisca

Askerler ellerinde silahları, kalkanları havada düşmanlarının üzerine yürüdüler.

S Biri "Ateş!" diye kükredi ve okçularımız serbest kaldı, gökyüzü siyah oklarla doldu. Bu oklardan bazıları Asinia'ya aitti ve ben Tanrılara onu güvende tutmaları için yalvarmak için bir dakikamı ayırdım.

Oklar yere indi. Bazı koğuşlarımız büküldü ve düştükleri yerde insanlarımız öldü. Ama aynı şey Regner'ın ordusu için de geçerliydi.

Demos, uzun mesafeli güç kullanan tüm fae, insan ya da melezlere önce terrovianları hedef almalarını emretmişti. Korumalarımız bizi koruyacaktı. ve demir uçlu oklara karşı bir süreliğine koruma sağlıyordu ama fiziksel saldırılara karşı sadece Regner'ın koruması koruma sağlıyordu.

İki ordu çelik, güç ve kanla çarpışarak birbirine girdi.

Hem Demos hem de Lorian bana beklememi söylemişti. Gücümü idareli kullanmamı.

Stratejik olarak. Onlara karşı gelebilirdim ama mantıkları sağladı. Bu yüzden insanlarımızın anavatanlarına bu kadar yakın bir yerde vahşice ölmelerini izlemek zorunda kaldım.

Arkamızda, savaşmayan ya da yaralılarla ilgilenmeyen herkes ormandan topladığı odunlarla büyük bir barikat inşa ediyordu. Geri çekilmek zorunda kalırsak, en azından biraz koruma sağlayabilirdi.

Tymriel ve diğer büyüklere mesajlarımızı göndermiştik. Bu savaş sırasında bir noktada melezleri mağaralardan tünellere taşımamız gerekecekti. Çünkü Regner'ın melezlerin oradaydı. Çünkü bu savaşı kaybedersek, melezler ve Eprothanlar arasında kimse kalmayacaktı.

"Yaşlı melezler ve fae'ler savaştan sanki macera dolu bir şeymiş gibi bahsederlerdi. Kahramanlık ve heyecanla dolu bir destan," dedi arkamdan bir ses, karanlık düşüncelerimi bölerek. Döndüm. Ameri yaklaştı, bakışları savaştaydı.

"Yapmak zorundalar," dedim. "Yoksa bunu yaşamış olan hiç kimse bir daha savaş alanına adım atamaz."

Başını salladı ve bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri ıslanmıştı. "Bir yanıml askerler gibi eğitim almış olmayı diliyor. Böylece bir fark yaratabilirdim."

"Bu savaş sırasında neredeyse herkesten daha fazla hayat kurtardınız."

Ameri'nin gücü savaşın sert gün ışığı için yaratılmamıştı. Karanlık sokaklar ve gecenin gölgeli sessizliği için yaratılmıştı. Karanlığın örtüsü altında gizlenen sessiz alışverişler için, tek bir mesajın bir kişiyi öldürebileceği

Düşman ya da gizli bir kurtarma bir hayat kurtarabilirdi. Kaderinde bu savaşın isimsiz kahramanlarından biri olmak olabilirdi. Şehirde Vicer ile nasıl çalıştığını, melezleri nasıl kaçırdığını ve bize nasıl bilgi sağladığını biliyordum. Eğer bunu atlatırsak, herkesin onun ne kadar çok katkıda bulunduğunu bilmesini sağlayacaktım.

Bakışları ön tarafa yakın bir adamın üzerindeydi. Gözlerinde o kadar büyük bir özlem vardı ki kendimi başımı çevirirken buldum.

Ah.

Vicer'in gücünü etkili bir şekilde kullanabilmesinin tek yolu, onu bir şekilde Regner'in generallerinin çadırlarından birine gizlice sokabilmemiz olurdu. Bu mümkün olmadığından, orta saflarda kılıç kılıca savaştı, Dashiell de onun yanında. Dashiell'in öldürdüğü her askerin, gücü patladığında hiç şansı kalmayan kardeşi Thayer için olduğunu biliyordum.

Ama Vicer her melez ve insan için savaştı. Kurtaramadığı ve bugün kurtarabileceği hayatlar için.

"Ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Eğer bunu atlatırsak, belki ben de atlatırım," dedi Ameri usulca. Arkasını döndü ve uzaklaştı.

ASINIA

Yeni yayımdan ok üstüne ok fırladı. Yanımda, Cryton kendi oklarını sadece biraz daha yavaş yerleştirdi. Ama hızındaki eksikliği mesafeye telafi ediyordu, kaslı üst bedeni ona inanılmaz bir güç veriyordu.

Daha güçlü melezlerimiz kendi güçlerini terrovianlara odaklamaya devam ederken, biz de kendi hatlarımız üzerinden nişan alarak Regner'in askerlerinin mümkün olduğunca çoğunu vurduk.

Regner ön saflardaki insanları korumaya zahmet etmemişti. Onlar dikkat dağıtmak içindi. Daha deneyimli ve güçlü askerlerinin yerlerini alması için kendi insanlarımızı yoracak cesetler.

Ön taraftaki insanlar Eprotha'nın en fakirleri olacaktı. Bunlar arasında büyüdüğüm köylülerdi. Kendileri olmadan yaşayan insanlar. hayatlarının çoğunda güç sahibi oldular. Askere alınan ve kralları için savaşmaktan başka seçenekleri olmayan babalar ve oğullar. Bazıları ellerine tutuşturulan askere alma belgesini bile okuyamamıştı.

Hıçkırıklara boğuldum ve bir sonraki okuma uzanırken ellerim şiddetle titredi.

"Biliyorum," dedi Cryton yanımda acımasızca. "Biliyorum Asinia, ama ya onlar ya da o mağaralarda saklanan çocuklar. Bırak yüzleri bulanıklaşsın ve sadece hedeflermiş gibi davransınlar."

Denedim. Ama yapamadım.

Yine de kolum ağrıyana, yeni yayım taş gibi ağırlaşana kadar ateş etmeye devam ettim. Ve en korkak yanımda, ordular çarpıştığında ve artık kendi insanlarımızı riske atmadan bu konumdan ateş edemediğimizde rahatladı.

Daha fazla okçumuz arkamızdaki dağlarda konuşlanmış, Regner'in askerlerini yavaşlatmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Cryton'a döndüm. "Gidip diğerlerine katılmalısın."

"Benimle gel."

"Yapamayacağımı biliyorsun."

Dudakları inceldi. "O zaman tanrılar seni izlesin."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Bu iş bittiğinde görüşürüz."

Döndü ve kayadan aşağı atladı. Son bir hedef seçtim, melezlerimizden birine doğru hızla ilerleyen bir insan, yüzünde bir hırıltı vardı.

Sürgüm onu boğazından yakaladı.

Ve sonra tek görebildiğim, safları sıklaştıran halkımızın gümüş zırhıydı. Yürürken ve öldürürken. Uzakta, ara sıra altınla dokunmuş siyah miğferler görüyordum, kendi insanlarımıza nişan alamayacağım kadar yakındılar.

Ama kılıçların sert çarpışmalarını, okların tahta kalkanlara ve ete çarpışını, tüyler ürperten çığlıkları duyabiliyordum.

Ardından gelen acı dolu çığlıklarla noktalanın sihir parıltısını görebiliyordum.

Havada asılı duran korku terinin kokusunu alabiliyordum, uzaktaki Eprothanların ateşlerinden çıkan dumanın buruk ısırtısına karışıyordu.

Ama bu kokuların altında okyanus esintisinin tuzlu tadı vardı. Arkamızdaki ormanın tatlı, topraksı kokusu. Ara sıra, duyabiliyordum

dalgaların kıyıya çarpması.

Bu uçsuz bucaksız gökyüzü, kum ve denizde ölümün hüküm sürmesi neredeyse gülünç görünüyordu. Başımızın üstünde martılar dönüyordu. Yakında onların yerini cesetlerle beslenen kargalar alacaktı.

Ve canlı, mavi-yeşil denizde, Daharak'ın filosunun ulaşamadığı Eprothan gemileri sığıklara demir atıyor ve bize doğru kürek çekmeleri için asker kayıkları gönderiyor, bu askerleri kıyıya taşıyor ve Regner'in kampına hatlarının arkasında katılıyorlardı.

Bu gemilerden biri, Rythos'un çocukluk arkadaşı Fenreth'in uzun zaman önce Prisca krallığımızı ziyaret ettiğinde öldüğü yere yaklaştı. Yakında Regner'in askerleri karaya çıkmaya ve o tünelden Lyrinore'a girmeye çalışacaktı.

Ama o tünelin kendine has bir büyüğü vardı ve o insanları çok ama çok pişman edeceğine dair bir his vardı içimde.

Ben izlerken Daharak'ın gemilerinden biri çevik bir hareketle Regner'in gemilerinden birinin etrafından dolandı ve altın kaplamalı gemi ateş ve büyüünün içinde kaldı, dumanlar kıvrılarak bulutsuz gökyüzünü kararttı.

Tam o sırada Eprothan gemilerinden biri daha kıyıya yaklaştı ve çok uzun süre kaldı. Sanki bizimle alay ediyordu.

Ve gemi direğini göstermek için döndüğünde, nedenini görebiliyordum.

PRISCA

Lorian, Galon ve Marth savaş alanında öfkeyle ilerliyordu. O kadar ölümcüllerdi ki, ordumuzun geri kalanına odaklanmak için gözlerimi ayırmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Regner çok güvenli," diye mırıldandı Blynth. "Onu çileden çıkarmalı ve sonra da bizimle alay ederek kaybedecek bir şeyi olmadığına ikna etmeliyiz. Net bir atışa ihtiyacımız var."

Ama Conreth'in boynuna taktığı tılsım olmadan bu fotoğrafı çekemezdik.

Şimdi, Blynth acımasızca küfretmeye başladı. Dikkatimi savaştan uzaklaştırarak bakışlarını takip ettim.

Bir Eprothan gemisi kıyıya yaklaşıyordu. Ancak kuzeyimizdeki diğerlerinin aksine, Regner'in hatlarına asker eklemek için yanaşiyor gibi görünmüyordu.

Hayır, bu gemi tamamen farklı bir nedenden ötürü alaycı bir şekilde yakındı.

Geminin direğine bağlı olarak, krallığımızı uzun yıllar boyunca korumuş olan deniz yılanlarından birinin vahşileşmiş bedeni asılıydı.

Sadece aylar önce, bu muhteşem yaratıklardan birinin suda süzülüşünü, sadece devasa kanatlarını sergilemek için yüzeye çıkışını büyülenmiş bir şekilde izlemiştim. Ruhumun derinliklerini görüyor gibi görünen zeki altın gözleriyle bana bakmıştı.

Midem bulandı. Kalbim çatladı. Tüm vücudum kasıldı, ta ki tek duyabildiğim kulaklarımda çalkalanan sıvı olana kadar.

Bu aynı yılan mıydı? Yoksa aile üyelerinden biri miydi? Belki de bir arkadaşı?

Bu görkemli su canavarları bunca yıldır Regner'in krallığını işgal etmesini engellemişti. Ve şimdi onun insanları küçük intikamlarının tadını çıkarıyorlardı.

Öfkem sonsuzdu, sanki beni bütünüyle yutabilirdi.

Ama öfke enerji gerektiriyordu. Umut gerektirir. Ve ben yavaş yavaş bu tür şeylerden yoksun kalıyordum.

Regner'in gerçekte ne yaptığını anlamalıydım. Planını öğrendiğimizde artık çok geçti.

Conreth geldiğinde hepimizi çoktan ölmüş bulduğunda ne olacaktı?

Rythos kardeşleri olmadan hayatına nasıl devam edecekti, tabii hâlâ hayattaysa?

Ve Madinia... Regner ve Rothnic bundan sonra onu bulurlarsa ölümünü korkunç hale getirirler.

"Majesteleri. Nelayra!"

Yine Blynth. Yavaşça başımı çevirdim ve gözleriyle buluştum. General irkildi.

Ama elini kaldırarak işaret etti.

Regner'in askerlerinden biri ön saflara yerleştirilmişti. Ancak o, güneş ışığında parıltıyan kalın bir siper tarafından güvenle korunuyordu. Etrafında, yemden biraz daha fazlası olduğu açıkça belli olan bir grup insan vardı.

Askerin miğferindeki altın renginin altında kırmızı bir şerit vardı; Regner'in yarattığı bir işaret olduğu açıktı. Eldivenli bir kolunu kaldırdı ve işaret ettiğinde askerlerimiz *eridi*.

Deri ve kemikler sıvılaştı, ta ki -bir an öncesine kadar- yaşayan, nefes alan insanların hayatları için savaştığı yerde, artık boş gümüş zırhın altından sızan kan ve *diğer şeylerden* oluşan su birikintilerinden başka *bir* şey yoktu.

Arkamda öğürme sesleri duydum.

Ama Galon'un başını sağa, askere doğru çevirdiği anı yakaladım.

Tam da Demos'un zaten soldan nişan aldığı yerde, kılıcı yoluna çıkmaya cüret eden herkesin içinden bir yol açıyordu.

Kardeşim için bundan daha fazlasını istemiştim. Sanırım o da kendisi için. Yine de savaş alanında bir parçasının canlandığına şüphe yoktu. En vahşi, en gaddar kısmı.

Galon ve Demos hiç birlikte dövüşmemişlerdi. Belki bir ya da iki kez kapışmış olabilirlerdi ama hiçbirisi Demos'un içgüdüsel olarak ölüm saçan askerle Galon arasındaki insanlara nişan almasını açıklayamazdı.

Onları o kadar hızlı bir şekilde arka arkaya iki darbeye yere serdi ki, sanki sadece takılıp düşmüşler gibi göründüler. Galon'un gücünü hedeflerini koruyan kalan askerlere çarpması için tam zamanında. Koğuş Galon'un büyüyle savaşıyorlardı. Ama Demos yeterince yaklaşmıştı.

Tam o eldivenli kol bir kez daha yukarı çıkarken.

Tereddüt etmedim. Gücümü çekerek zamanı bir anlığına dondurdum. Demos'un kılıcını savurup tehdidi tamamen ortadan kaldırmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Askerin kafası vücudundan ayrıldı. Galon ve Demos aynı hırıltılarla bana doğru baktılar.

Zaman yeniden başladı.

"Rica ederim," diye mırıldandım.

Arkamda, Blynth boğuk bir ses çıkardı. Şüpheli bir şekilde kahkahaya benziyordu.

"Majesteleri!" Ses panik içindeydi ve bakışlarımı arkamdaki çadırlara doğru çevirerek döndüm; genç bir asker yaklaşırken yüzündeki kanı silmişti.

"Kim?" İçimde bir korku birikerek sordum.

"Orivan."

"Beni ona götür."

Melez general Tibris'in çadırına sürüklenmişti. Yine de kardeşim onun üzerinde çalışmıyordu. Gözlerimiz buluştu ve Tibris başını salladı.

"Ne oldu?" Ben talep ettim.

Asker beni şifacının çadırına kadar takip etmişti. "Yars'ın düştüğünü gördü. General, Yars'ın babasının arkadaşıydı. O çocuğu kılıç tutabildiği günden beri eğitmiş." Elini yüzüne sildi ve sadece yanağına daha fazla kan bulaştırmayı başardı. "Sanırım general biraz çıldırdı, Majesteleri. Sanki hâlâ genç bir adammış gibi savaşa atladı."

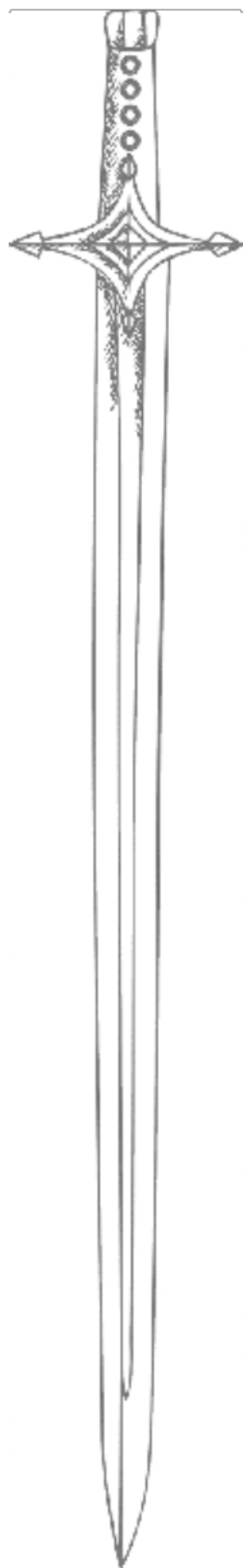
Tibris ona ilerlemesini işaret etti. "O kesik için dikiş atılması gerek."

Ben Orivan'dan geriye kalanlara bakarken sesleri bir mırıltıya dönüştü. Geniş kılıç onu neredeyse ikiye bölmüştü. Hiç şansı yoktu.

Dönerek çadırdan çıktım. Ve katliam devam etti.

32

Prisca

Buraya gelirken askerlerimiz savaş hikâyeleri anlattığında, onların

W söylemediklerini dinlemeye çalışmıştım.

Bu savaşın ne kadar korkunç olacağına kendimi hazırlamak için sözlerini parçalara ayırmaya çalıştım.

Ama hiçbir şey beni havadaki ağır kan kokusuna hazırlamamıştı.

Hiçbir şey beni yaralıların ve ölenlerin acımasız çığlıklarına hazırlamamıştı. Ve hiçbir şey beni bu kısma hazırlamamıştı - izlemekten başka bir şey yapmamaya zorlanacağım kısma.

Planımıza rağmen, yakında savaşa katılmaktan ve gücümü kullanarak halkıma olabildiğince fazla zaman kazandırmaktan başka çarem kalmayacaktı. Mümkün olduğunca hızlı ve uzağa kaçmaları için yeterli zaman.

Bakışlarımın Lorian'a kaymasına izin verdim, göğsüm sıkışyordu.

Kafası aniden döndü. Ve tek kişi o değildi. Savaş alanında Marth kükreneye başladı, kılıcı o kadar hızlı kesiyordu ki, kan ve ölümden oluşan bir bulanıklıktı.

Galon sırtarak arkamı işaret etti.

Döndüm. Uzakta -çok uzakta, aldığım göz tonağıne rağmen gözlerimi kısmak zorunda kaldım- düzgün sıralar halinde yürüyen, gümüş zırhları güneşte parlayan...

Conreth'in Fae ordusu. Ordusunu kuzeybatıdaki Fae topraklarından geçirip Minare Dağları'nı aşmıştı.

O ordu bize doğru ilerlerken halkımız yenilenmiş bir güçle savaştı. Birkaç adım ötede biri hıçkırarak ağlıyor ve tanrılara şükrediyordu.

Blynth'in yüzündeki renk soldu ve sert general birdenbire onu hiç görmediğim kadar sarsılmış göründü.

Ölümünü kabullenmişti, fark ettim. Bununla yüzleşmişti ve şimdi Conreth küçük bir umut ışığı sunuyordu.

Fae askerleri hiç vakit kaybetmedi. Başka çareleri kalmayınca doğruca hatlarımıza girdiler ve güçleri Eprothanlara çarparken kendi askerlerimizle omuz omuza savaştılar.

Conreth yeterince yaklaştığı anda kollarımı ona doladım. Taktığı tılsım zırhında şingirdadı.

Conreth kaskatı kesildi, şaşkınlığı her halinden belliydi. Ama eli omzumu okşamak için kalktı. "Ordum çok yorgun," dedi. "Erken bir kar yağışı oldu ve üç gün boyunca kamp yapmak zorunda kaldık. Jamic orada yardım etti." Bana doğru rahat bir güvenle yürüyen Jamic'e bakmak için döndü. Belli ki onu Conreth'le bırakmak doğru bir seçim olmuştu.

"Ama biz buradayız," dedi Conreth. Bakışları omzumun üzerinden kaydı ve bakmadan Lorian'ın savaş alanını Conreth'in fae'lerine bıraktığını anladım.

Kısa ve sessiz bir konuşma yaptılar.

Lorian sonunda, "İyi zamanlama," dedi.

Conreth keskin bir şekilde başını salladı, gözlerinde hayal kırıklığı olabilecek bir şey vardı.

Adamlarından birkaçı ordunun geri kalanından ayrılarak bize doğru ilerledi. Kalbim neşeli bir şekilde çarptı. "Gardiyanlar," diye nefes aldım.

"Verdion hariç hepsi," diye onayladı Conreth. "Duyduğunu sanmıyorum-"

"Hayır," diye ısırdı Lorian. "Rythos'tan haber yok."

Conreth başını eğdi ve gözleri düzleşti. Birini yakından izliyordu.

Sylvielle.

Fae kralının bakışları Regner'in ordusuna kaydı. Ama izlediği askerler değildi. Hayır, bakışları terrovianların üzerindeydi.

Lorian'a döndüm. Ama o kardeşini izliyordu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa bir sonuca varmıştı.

"Sylvielle," diye mırıldandı Lorian ve sesindeki keskinlikten, ona verdiği zalim, soğuk gülümsemeden neredeyse ürperecektim.

Yılan pullarına benzeyen koyu yeşil bir zırh giymişti, saçlarını geriye doğru örmüştü ve tahta barikata yaslanırken başını çevreleyen bir tacı vardı. İnsanlarımız ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde genişletiyorlardı. Adamlarımızdan biri

Melez, arkasından bir tahta parçasını çekiçe vurmaya çalışırken ona sabırsız bir bakış attı.

Sylvielle'in gözleri parladı. "Evet?"

"Bana bir iyilik yap ve okçularımıza doğru yürü."

Suratını astı. "Neden?"

"Çünkü ben istedim."

Lorian'ı gerçekten tanıyan herkes ses tonundaki ölümü duyabilirdi. Ama Sylvielle açıkça sadece okşamayı duydu. Kirpiklerinin altından bana muzaffer bir bakış gönderdi ve dönüp onlara doğru yürüdü.

"Neyi kaçırıyorum?" Sesim kısık bir şekilde talep

ettim. "Sus," dedi Lorian. "İzle."

Sylvielle yaklaştı, her adımı kıvrımlıydı, vücudu erkeklerin bakışlarını üzerine çekmek için yaratılmıştı. Dişlerimi sıkarak Lorian ve Conreth'e baktım. Ama onu izlemiyorlardı.

Hayır, bir kez daha terrovianları izliyorlardı.

Ve Sylvielle menzile girer girmez, savaş alanındaki her terrovian hareketsiz kaldı.

Ona bakıyorum.

Sylvielle bize dönerek bakışlarını Conreth ve Lorian'ın üzerinde gezdirdi ve bana doğru zehirli bir sırıtma gönderdi. Onların kendisinden öteye baktığını fark edince omzunun üzerinden baktı.

Bize döndüğünde gözleri dehşetle açılmıştı. "Majesteleri," diye mırıldanarak bize doğru koştu.

Conreth yaralı bir hayvan gibi hırladı. Arkasında Romydan, Thorn ve Caliar onu yankıladı.

Bir gardiyan. Kendilerinden biri. Bu kanıttı. Fae yaratıklarını Regner'a verdiğinin kanıtı. Bu yaratıkların onunla derin bir bağı olduğunun kanıtı.

"Lütfen!" diye çığlık attı.

Conreth elini kaldırdı. Gücü kadına saplandı ve kadın milyonlarca parçaya bölündü.

Tıpkı Lorian'ın yaptığı gibi.

Dünya etrafımda karardı. Lorian küfrederek beni çekti ve kollarını titreyen bedenime doladı.

"Ben iyiyim." Sesim çok uzaklardan geliyordu. Ama dağılmak için zamanım yoktu. Kıpırdandım ve o da beni serbest bıraktı.

Cepheye geri dönmek zorundaydı. Gardiyanlar da öyle. Döndüm ve Conreth'in beni izlediğini gördüm.

"Özür dilerim," dedi.

"Üzülme. En azından artık daha fazla zarar veremeyeceğini biliyoruz."

"Prisca," dedi Lorian.

"Bakın," diye seslendi biri. "Bazı terrovianlar kaçıyor."

Haklıydılar. Yüzlerce yaratık Sylvielle'in ölümüne kör bir dehşetle karşılık vermiş gibi görünüyordu. Bu dehşet, Regner'ın emirlerine itaat etmelerini sağlamak için kullandığı gücü geçersiz kılıyordu.

Bu görüş duvarlarımı yeniden inşa etmeme yardımcı oldu.

"Git. Lütfen. Bunu sonra konuşuruz," diye söz verdim, sesim alçak bir mırıltıya dönüşmüştü.

Lorian beni bir kez daha kendine çekti, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu ve kardeşi de onun izinden giderek uzaklaştı.

KRALİÇE

Savaş sesleri durmadan devam ediyordu.

Zathrian Prisca'yı eline bir kılıç vermeye ikna ettikten sonra -ki *bunu* nasıl başardığını asla anlayamayacaktım- burada tek başıma kalmıştım, iki Mağaramın dışında nöbetçiler var.

Bir ara "Banyo odasını kullanmam gerekiyor," diye seslendim.

İçlerinden biri, beni bir kez daha görmezden gelmeye dönmeden önce kısık bir kahkahayla "Altına işe," diye cevap verdi.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Soruyu sorarken bile cevabı biliyordum.

Pelysian. Yıllardır sadık olduğunu düşündüğüm adam. Ve onun sürtük annesi.

Atmama izin verdikleri -hayır... teşvik *ettikleri*- her adım, düşmanımın tutsaklarından biri olarak buraya gelmemi sağlamıştı.

Yıllarca *Pelysian*'ın sadakatine inanmıştım. Bana nasıl bakmaya başladığını gördüğümde bile. Sözlerinin arasındaki boşlukta söylemediklerini duyduğumda bile. Yine de, sadece bu kıta ve üzerinde yaşayan insanlar için en iyisini istediğimi göreceğine ikna olmuşum.

"Sen!" dedi muhafızlardan biri.

İkiz gümbürtüler. Sanki iki beden yere çarpmıştı.

Jamic mağaraya adım attı. "Merhaba anne."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Nereden biliyordun?"

"*Pelysian* burada olacağını söyledi."

O zaman hatalıydım. *Pelysian*'ın sadakatini sorgulamakla hata ettim.

Çok geç değildi. Oğlum buradaydı, beni özgür bırakıyordu. Sonunda birlikte olacaktık.

Ama Jamic yanımda çömelmişti ve gözleri yüzüne göre çok yaşlı görünüyordu. Beni ürperten bir şekilde eskiydi.

Ve konuştuğunda, kendisine itaat edilmesini beklediği açıktı.

"Jamic..."

Başını sallayarak hançeri bana uzattı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."
Ona uzandığında elim titredi. Sonra gözlerimiz bir kez daha buluşana kadar elimi birkaç santim uzaklaştırdı. "Beni buna pişman etme."
"Yapmayacaksın."
Sonunda bu kıtayı Jamic ve ben yönetecektik. Ve bir daha kimse bize zarar vermeye cesaret edemeyecekti.

PRISCA

Cesetler, bir meyve bahçesinde çürüyen meyveler gibi savaş alanına dağılmıştı.

Yaralılarımız mümkün olduğunca güvenli bir yere taşınıyor, şifacıların çadırlarına götürülüyordu; Tibris'in elinden geldiğince çok hayat kurtardığını biliyordum. Asinia'dan Telean'ın da onunla birlikte oraya yerleştiğini ve elinden geldiğince yardım ettiğini duymuştum.

Lorian benim için Marth ve Galon'u göndermişti. Ve ön saflara doğru savaşırken beni onların arasına sıkıştırdılar. Gücümü kullanma vakti gelmişti.

Lorian kendi gücünün büyük bir kısmını kullanarak binlerce terrovianları küle çevirdi. Ama yine de tekrar tekrar saldırdı, şimşegi Regner'in en güçlülerini hedef aldı.

Sadece kılıcını kullanmaya başladığında, Lorian'ın son gücünü Regner için sakladığını biliyordum.

Dilimde kirin, terin ve kanın tadını alabiliyordum, amansız saldırının ortasında nefes almak için her soluğuma sızıyordu.

Başımızın üzerinde güneş neredeyse kaybolmuş, kül ve dumandan oluşan ağır bir pelerin gökyüzünde alçakta asılı kalmıştı.

Geriye çeliğin çeliğe çarpmasının kakofonisi, büyüün kıvılcımlarının koğuşlara çarpması ve acı dolu çığlıklardan başka bir şey kalmamıştı.

düşmüştü. Ayaklarımın altında, sertleşmiş kum her adımda çalkalanıyordu.

bir mücadeleydi. Her iki tarafta da savaşan her bir askerin yüzüne yansıyan yorgunluk üzerime çökmüştü.

Kendi gücümün iplerine uzanarak nefes nefese kaldım ve elimden geldiğince sıkı tuttum. Askerlerimiz artık düşmanlarının doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalmalarına alışmışlardı ve onlardan olabildiğince çok kişiyi öldürmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ben zamanın kendisini tasmalamışken mümkün.

Her saldırıda halkımız toparlandı ve bizi seve seve öldürecek olanları biçti.

Ve zamanın devam etmesine izin verdiğimde, daha önce yaşamın olduğı yerde ölümü gördüm. Bir an arkadaşlarının yanında savaşan Eprothan askerlerinin çığlıklarını duydum, ancak bir sonraki adımda onları ayaklarının dibinde ölü olarak gördüm.

Savaş alanı kan gölüne dönmüştü. O kadar büyük bir dehşet ki, bir yanımdan bundan sonraki hayatın benim için nasıl olabileceğini merak ediyordu. Bu adamları ömrümün sonuna kadar kâbuslarımda görecekdim.

Ama elimizdeki tüm ölüme rağmen yeterli değildi. Geri çekilmeye zorlanıyorduk, Regner'in ordusuna karşı sayımız çok azdı.

"Şimdi!" Lorian kükredi ve ben de boynumdaki kum saatini sıkıca kavradım. Artık gücümü yavaş ve istikrarlı bir şekilde boşaltmak için kum saatiyle savaşmak zorunda değildim. Sanki içimde saklı olan gücümü keşfetmek, kontrolün yeni bir yönünün kilidini açmıştı.

Askerlerimiz ileri atılırken Demos aniden dirseğimde belirdi. Marth ve Galon'a bir şeyler bağırarak Lorian'a başıyla selam vererek beni geri çekti. Bir an sonra Lorian benimle birlikte geri çekilirken, diğerleri kan denizinde ilerleyerek kendilerini ön saflara doğru fırlattı.

Demos beni okçularımızın mevzilendiğı yere çekti. Asinia sadağına birkaç ok yerleştirirken bitkin görünüyordu. Barikatımızla kuzeyimizde devam eden savaşın arasına baktığımda ne kadar toprak kaybettiğimiz açıkça görülüyordu.

Hevdrin ve Blynth yaklaştı. İki general de suratsız görünüyordu.

Demos, "Sayıca çok üstün durumdayız," dedi. "Akıllıca düşünmek zorundayız.

Regner'ı bir şekilde şaşırtmak zorundayız."

Hevdrin terli yüzünü kolunun tersiyle sildi. "Ne öneriyorsun?"

"Sol kanadımıza her şeyimizi koyduk. Ve sert vurduk."

Batıda su olduğı için Regner'in askerlerinin gidecek yeri yoktu.

-Dağlara en yakın olan askerlerin aksine, onlar dönüp kaçabilirlerdi.

"Demos sözlerine şöyle devam etti: "Arka hatlardan askerleri alıp sol kanada yönlendiriyoruz. "Cephede olanlar yerlerinde kalmalı. Ve bir an bile inç."

Yüzümdeki kan çekildi. Demos'un ne yapmak istediğini görebiliyordum ve mükemmel, mantıklı geliyordu. Ama aynı zamanda öldürebilir-

"Vicer, Herne ve diğerleri ne olacak?" Asinia kelimeleri ağzımdan kopararak talep etti. "Onlar tam da senin çekmek istediğin yerde savaşıyorlar. en çok asker."

Midem bulandı. Halkımız için çok şey feda eden adam. Ve kardeşimin sevdiği adam.

Demos'un çenesi sertleşti. "Biraz daha dayanmaları için onlara güvenmeliyiz. Kendimiz geri çekilmeden önce Regner'in ordusunu zayıflatmalıyız. Bunu yapmanın en iyi yolu da hatlarını yarmak ve askerlerinin paniğe kapılmasını sağlamak.

Aksi takdirde, Regner korunmaya devam edecek. İşimizin bitmek üzere olduğunu düşünene kadar ortaya çıkmayacaktır. Ve eğer onun hatlarını kırmazsak, yakında işimiz gerçekten bitmiş olacak."

Yanımda duran Lorian su tulumunu çıkarıp bana uzattı. "İç," diye emretti.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Bence bu hayatında vermek zorunda kalacağın en zor karar wildcat. Ama bu bizi kurtarabilecek türden bir taktik. Kaybediyoruz. Bu noktada, bu sadece bir zaman meselesi."

"Sağ kanatlarını kırarız ve bu bize Regner'a ulaşma şansı verebilir," dedim.

Ama bu işe yaramazsa, zayıflamış sağ kanadımızdaki herkes ölmüş olacaktı. Hayır. Böyle düşünmeyi göze alamazdım.

Bakışlarımı Regner'in gemilerinin Daharak'ın filosuna acımasız bir vahşetle saldırdığı denize çevirdim. Daharak'ın korsanları şimdiye kadar krallığımızı korumuştur ama düşman acımasızdı, sayılarının çokluğu dengeyi bozuyor, boşluklardan ve zayıflıklardan faydalanıyordu.

Suyun içinde, deniz yılanları şimdi karşılık veriyorlardı.

kuyruklarını Regner'in gövdelerine sapladılar. Ama Eprothan gemilerinin her biri, direğinde asılı duran o ölü yılanlardan birini gururla taşıyordu.

"Koğuşun düşmesi yılanları gafil avladı," dedi Demos, sesi kederden ağırlaşmıştı.

"Sence kaç tane kalmıştır?"

Yutkundu. "İnsanların öldürmeyi başardıkları mı? Onlar bebekler."

Sözlerine karşı gözlerimi kapattım, ancak birkaç kişi keskin bir şekilde nefes alınca gözlerimi bir kez daha açmak zorunda kaldım.

Daharak'ın gemilerinin çoğu alevler içindeydi, etraflarındaki deniz yüzen enkazlardan oluşan bir mezarlıktı. Ve Regner'in gemileri bizden ok gibi uzaklaşıyordu.

Krallığımıza doğru.

"Yaşlılar halkımızı hazırladı," dedi Demos ama sesi acımasızdı. "Eprothanlar kıyı yakınlarında melez bulamayacaklar. Bulacakları şey, biz bu işi bitirene kadar onları meşgul edecek kötü tuzaklar olacak."

Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. Demos diğerlerine döndü.

"Bunun işe yaraması için hazır olduğumuzdan emin olmalıyız. Trowth taşları savaş alanında iletişim kurmamıza yardımcı olacak, ancak ön hatlardaki gürültü ve kaos yine de bunu zorlaştıracaktır."

Lorian gözlerini savaşa dikti ve eli kılıcında sıkılaştı. "Ordumuz son derece disiplinli ve iyi eğitilmiş ama yine de kuvvetleri karışıklık çıkarmadan ya da düzeni bozmadan yeniden düzenlemek zaman alacaktır."

"Arazi ve görüş mesafesi iyi," diye karşı çıktı Demos. "En büyük sorunlarımız hız, zamanlama ve açığa çıkma riski. Eğer çok yavaş ya da zamanlaması kötü olursa, Regner'in komutanları ne yaptığımızı anlayacak ve zayıflık hissettikleri anda sağ kanadımızı sert bir şekilde vuracaklardır." Demos'un gözleri benimkilerle buluştu. "İşte burada sen devreye giriyorsun, Pris. Tükenmeden ne kadar gücün kaldı?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve tenim aniden çok sıkı hissetti.

"Askerlerimizin harekete geçmeye hazır olduğundan emin olursanız, onlara ihtiyaçları olan zamanı kazandırırım."

Lorian başını salladı. "Bazinithler," dedi. "Bunun için eğitildiler. Bizimle birlikte hücumla öncülük etmeleri için onları sol kanadın ön saflarına getirin. Şimdi."

Askerleri sağ kanattan sola kaydırmak zaman aldı. Haberin yayılması gerekiyordu ve halkımız yavaş yavaş sola doğru hareket etmeye başladı. Dağınıktı. Dağınıktı. Ama kısa süre sonra, savaşın üstündeki tepede durduğumda, Lorian bir kez daha ön saflarda savaşıırken, yeniden yapılanmanın gerçekleştiğini görebiliyordum.

Tam olarak neler olduğunu gizlemek için dikkat dağınıcı bir şeye ihtiyacımız vardı. Ve Conreth bunu bize verdi. Gardiyanlarıyla birlikte saldırdı, güçlerini Regner'in sol kanadına tekrar tekrar çarptı.

Bu, ellerinde kalanların çoğunu tüketecekti. Şimdiden, Fae generallerinden biri Conreth'e bir şeyler haykırıyordu - muhtemelen geri çekilmesi için yalvarıyordu. Ve haklıydı. Eğer Fae kralı düşerse.

Ama Conreth onu görmezden geldi, vahşi ve ölümcül gücü dört ayaklı ve sadece iki ayaklı yaratıkları kesiyordu.

Çıglıklardan gözlerim yaşardı. Ama Demos aniden yanımda duruyordu. "Hazır mısın, Pris?"

"Hazır."

"Şimdi!" Kelimeyi büyüme taşına doğru kükreyerek söyledi ve ben gerildim, kum saatimi kavrayıp gücümün bana daha fazlasını vermesini dilerken görüşümde küçük noktalar belirdi. Bu kadar çok güç kullandıktan sonra yoruluyordum, ellerim titriyor, gözlerim kamaşıyordu. Dizlerim titriyordu ve kendimi sabitlemek için Demos'un kolunu kavradım.

İplik koptu.

Zamanı uzun süre tutamamıştım, belki de en fazla bir dakika. Askerlerimiz hâlâ orta hatlardan ve sağ kanattan ilerliyordu. Conreth ve diğerleri var güçleriyle saldırıyorlardı. Umarım onların dikkat dağıtması benim başarısızlığımı gizlemeye yardımcı olur.

Yeterli değildi. Yeterli değildim.

"Nelayra."

Zathrian'ın sesini duyunca dişlerimi sıktım. Elinde bir kılıçla ön saflarda olması gerekiyordu.

Demos yavaşça başını çevirdi. "Onun burada ne işi var?"

"Onu ben getirdim," dedi Telean.

Omzumun üzerinden baktım. Demos bakışlarını Telean'ın yanında duran Zathrian'dan ayırmıyordu, omuzları dik, başı garip bir şekilde eğikti, sanki bir darbeye hazırlanıyor gibiydi.

Demos'un gözleri soğuk bir küçümsemeyle doldu. "Birine ihtiyacımız olduğunda

Prisca'nın gücünü etkisiz hale getirdiğimizde size haber vereceğiz." Savaşa doğru geri döndü. "Tekrar gitmeye hazır mısınız?" diye sordu bana.

"Evet."

Zathrian arkamızdan, "Yapabileceğim tek şey etkisiz hale getirmek değil," dedi. "Size göstermeme izin verin. Lütfen."

Demos onu görmezden geldi. Ama... Telean sormuştu. Ve bana dinlememi isteyen o sakın, kararlı bakışını atıyordu. "Regner'ın korumalarını kaldırmaya yardım etmek için gücüne ihtiyacın olacak," dedi. "Eğer hepsini şimdi kullanırsan, mahvoluruz. Gerekli olmasaydı senden bunu istemeyeceğimi biliyorsun."

Hayır, Telean gerçekten bir fark yaratacağını bilmediği sürece krallığımızı riske atan bir adamla çalışmamı asla beklemezdi. Bakışlarım bileklerine kaydı ve iç çektim. Teyzem çoktan bileklerindeki taktığı kelepçeler. "Tamam."

Demos itiraz etmedi. Ama hançerini çekti, eli kabzanın etrafında kenetlenmişti, sanki onu kuzenimizin kalbine saplamamak için her şeyini ortaya koyuyordu.

Zathrian Demos'a sadece başını salladı. "Hazır."

Demos diğer eliyle trowth deposunu kaldırdı. "Şimdi."

Gücümün ipine uzandım ve içimden serin bir rüzgâr geçti. Bunun şoku neredeyse gücümün ipliğini düşürmeme yetecekti. Ama o serin rüzgâr ipliği kaldırmamı *kolaylaştırdı*. Bir şekilde. Gücümü kendime çektim ve tuttum. Ve bu sefer... daha hafıftı. Sanki iplik dengelenmişti ve benim onu sadece nazikçe tutmam gerekiyordu. Görüşüm bulanıklaşmadı. Dizlerim titremedi. Akıntıyı hâlâ hissedebiliyordum ama bu sefer Zathrian'ın gücünün buz gibi esintisiyle desteklenmişti.

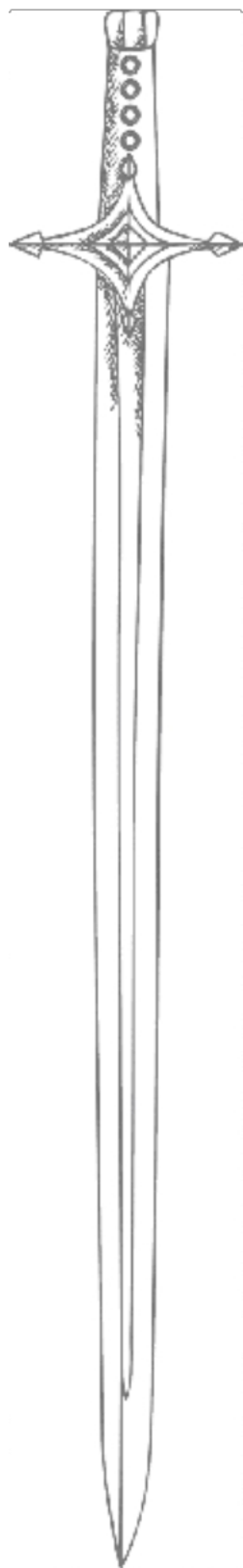
Demos sarsıldığımı hissetmiş olmalı ki kolumu tuttu. "Dayan," diye ısrar etti.

Ve kendi ailemin kaybından sorumlu olan kuzenimle, tahtım için bana meydan okurken kocamı ve eşimi öldüren kuzenimle birlikte...

Zamanı rehin aldık ve halkımıza sahip olduğumuz her şeyi verdik.

33

Prisca

Sağımda, Demos trowth taşına kükreyerek emirler yağdırıyor, gücümü kullanmam için mümkün olan en iyi anları seçiyordu. Solumda, Zathrian Sahip olduğu her şeyi içime akıttı ve ben de onun sunduklarını memnuniyetle kabul ettim.

Üçümüz büyükannemin soyundan gelen son kişilerdik.

Umarım izliyordur. Ve bugün ölsek bile bir parçasının onunla gurur duyacağını umuyordum.

Sonunda, tam da bunun olabilecek en kötü karar olduğuna ikna olmuşken... Regner'in sağ kanadında bir hareketlenme oldu.

Hem Telean'ın göz tonuğu hem de kaybettiğimiz toprak sayesinde, askerleri düşüp ölürken Regner'in generallerinin panik içindeki ifadelerini görebiliyordum. Diğerleri kaçmak için dönerken.

Yine de yeterli değildi. Regner askerlerinin arkasında güvendeydi. Şimdilik.

Havada yoğun bir demir ve kan kokusu vardı, metalik tını dilimin üzerinde kayıyor ve burun deliklerimi yakıyordu. Demos bir elini kaldırdı. "Yeter. Elinizde kalanları koruyun."

Başım dönüyordu. Yanımdaki Zathrian eğildi ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak nefes nefese kaldı. "Kaliera bir şeyler planlıyor," dedi. "Dışarıda biri var. Pelysian adında bir adam. Onun kendisini kurtarmak için geleceğinden emin. Böylece seni öldürebilecek."

Ona baktım. Eğer bana bunu şimdi söylüyorsa, bunun nedeni ona katılmayı planlıyor olmasıydı.

Demos küfretti. "Korumalarını kontrol etmesi için birini göndereceğim," dedi. Ağzımı açtım.

"Majesteleri!" Blynth bize doğru yürüdü. Gözleri yarı vahşi bakıyordu. "Büyüklerimizden duyduk. Vakit geldi."

Yutkundum, midem bulanıyordu. Çok şey ters gidebilirdi... "Pris!"

Asinia çığlık attı.

Döndüm, mesafeyi taradım. Ve boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu.

Yüzlerce Arslan gemisi, Regner'in filosunun hemen arkasında, suyun derinliklerinden yükselmeye başladı.

Rythos ve Madinia bunun olmasını sağladı.

Regner'in gemileri alevler içinde kalmaya başladı. Ama sadece yanmıyorlardı. Hayır, küle dönüşüyorlardı.

Madinia buradaydı.

Ve çok öfkeliydi.

"Kim o?" Zathrian arkamdan sordu.

Zathrian'ın kim olduğunu öğrendiğinde Madinia'nın vereceği tepkiyi hayal ederek gülmekten kendimi alamadım. "Ortalıkta görünmemeni öneririm."

Asinia bize ulaştı, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. Demos onu kucakladı ve ağzı Asinia'nın ağzına yapıştı.

Ağzım açık kaldı. Bu yeniydi. Telean memnun olacaktı. İkisinin nasıl zaman kaybettiğini mırıldanmıştı. Teyzemi aramak için döndüm. Ama ortadan kayboldu. Muhtemelen, Regner'in gemilerinin Daharak'ın hatlarını yarmasını, askerlerinin bizi katletmeye hazırlanmasını izlemeye dayanamadı. kendi krallıklarındaki insanlar.

Göğsümde garip bir panik başladı. Muhtemelen iyiydi.

Ama...

"Telean'ı gören oldu mu?"

Demos umursamaz bir tavırla omuz silkti. Dirseğimle onu dürttüm. "Onu gördüğünde Tibris'in yanında tutmanın bir yolunu bul," diye emrettim. Onu kontrol etme fırsatım olmamıştı ama onu iyi kullanacağından ve güvende tutacağından hiç şüphem yoktu.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Asinia.

Demos başıyla onayladı ama bakışları sığığa doğru ilerleyen bir kayıktaydı.

Madinia Rythos'un yanında duruyordu. Kalan gücünü en iyi burada, Regner'a ulaşmamıza yardım edebileceği yerde harcayabilirdi ve Rythos da açıkça aynı şeyi kararlaştırmıştı.

Rythos'un kuzeni arkalarında duruyordu ve onlar bize doğru ilerlerken koğuştan kolayca tuttu. Sahile indiklerinde, Regner'ın askerleri güçlerini o koğuştan geçirme girişimlerinden vazgeçmişlerdi.

Sonunda Madinia bize ulaştı. Şaşırtıcı bir şekilde her birimize sarıldı, pelerininin cebindeki ağır bir şey zırhıma çarptı. Asinia'nın bakışları ona kaydı ve ağzını açtı, gözleri parlıyordu-

"Sana ön tarafta ihtiyacımız var," dedi Demos ona. "Melezler sayesinde yarımadayı geri aldık. Ve tabii ki Arslan sayesinde, Regner'ın gemileri krallığımızı istila edemeyecek. Yani tünel elimizde ve melezleri çıkarmanın zamanı geldi. Prisca, sen burada kal, Eprothanlar ne yaptığımızı anlarsa müdahale etmeye hazır ol. Ama kesinlikle başka bir seçenek olmadığı sürece gücünü kullanma."

Madinia pelerininden sıyrılarak kendi zırhını ortaya çıkardı.

"Bunu ben alırım," dedi Margie ve Madinia'nın pelerinini alıp barikatın arkasındaki çadırlardan birine atarken her birimize birer su tulumu uzattı.

Margie her birimize bir parça ekmek ve bir elma verdi. Savaş alanında olamadı ama kendi yöntemiyle yardım etmeye kararlıydı.

Yiyecek ve su yardımcı oldu.

Madinia'nın gözleri benimkilerle buluştu.

"İnsanlarımızı eve götür." "Götüreceğim. Dikkatli ol."

Başını sallayarak savaş alanına doğru ilerlemeye başladı.

"Jamic nerede?" Demos sesini yükseltti.

"İşte." Jamic hemen onun yanında belirdi. Geri kalanımıza kıyasla dinlenmiş görünüyordu ve gücünün havada duman gibi kıvrıldığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Hazır olman gerekiyor," dedim ona.

"Ben hazırım," dedi ciddiyetle. Gözlerindeki bakışta tuhaf bir şey vardı.

Tor onun yanında belirdi. "Ben de hazırım."

"Bu işi halledelim, sonra da greve gideriz," dedim.

Tam şu anda halkımız mağaralardan çıkıp ormanın kenarında toplanıyordu. İşaretimizle birlikte canlarını kurtarmak için kaçacaklardı.

Bekledim, yarımada bakarken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Hareket.

Önce Rivenlor belirdi, sanki kumun altına gömülmüş gibi kafası kumun üzerinden fırlamıştı. Tor bana o kadar yakın duruyordu ki, Rivenlor'u Sylphina, Gavros, Tymriel ve Ysara takip ederken onun sarsıldığını hissettim.

Keder göğsümü tırmaladı. Ama her biri böyle bir gücün bedelini biliyordu. Ve ısrarcı olmuşlardı.

Yaşlılar hep birlikte Regner'ın ordusuyla yüzleşmek için döndüler. Ellerini birleştirdiler, dudakları kadim bir büyüye kanalize olurken hareket ediyordu.

Demos'un sesi arkamızdaki ormandan gürledi. "Gidin!"

Melezler ormandan çıktılar. Askerlerimizden birkaçı çocukları kucaklarında taşıyor, kumda koştururken onları yanlarından ayırmıyorlardı. Yaşlılar bu tür bir gücün uzun sürmeyeceği konusunda bizi uyarmıştı. Bu kadar çok melezi Eprothan'lardan saklamak için tüm güçlerini kullanmaları gerekecekti.

Binlerce melez, kumda takılıp düşüyor, ayağa kalkıyor, çocukları ve yaşlıları taşıyor, hastaları taşıyor.

Tymriel yere yığılmadan önce dizlerinin üzerine çöktü. Diğerleri onun ellerini tuttu ve ilahi söylemeye devam etti.

Sırada Gavros vardı, onu Ysara takip etti.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve zamanı dondurmaya hazırlandım. Melezlerden bazıları tünelin yarısına kadar gelmişti.

Vicer her iki kolunda birer çocuk taşıyarak ortaya çıktı, dişleri vahşi bir hırıltıyla açılmıştı. Onun arkasında, mağaraları korumaları için bıraktığımız melez askerler diğerlerini taşıyordu ve hepsi yaşlılara doğru savruluyordu.

Sylphina yere yığıldı. Ama yaşlılar hâlâ el ele tutuşmuş, ilahi söylemeye devam ediyorlardı. Sadece Rivenlor ayakta kalmıştı ve buradan bile vücudunun titrediğini görebiliyordum.

Derin bir nefes çektim. Son gücümü burada kullanmak Regner'ı öldürmemize imkân bırakmayabilirdi. Ama yaşlılar artık ilahi söylemeye devam edemezken yüzlerce melezin hayatını kaybetmesini izleyemezdin.

Bir uluma sesi duyuldu, ardından birkaç tane daha.

Vynthar melezlerle birlikte koşarak ortaya çıktı. Birbiri ardına daha fazla Drakoryx ona katıldı.

Neydi o?

Rivenlor düştü. Regner'ın askerleri, tünelin girişine doğru koşarken melezleri koruyan koğuşa güçlerini çarpmaya başladılar - insanlarımız bir anda Eprothanlar tarafından bir kez daha görünür oldular. Ama sol kanadımız hattı korudu, en savunmasızımız için her şeylerini verdiler.

Ve Eprothans'ın gücü korumalarımızdan sızdığında, Drakoryx melezleri korumak için sıçradı. Onları vücutlarıyla korudular.

Gücümü Vynthar'a karşı bir kez kullanmıştım ve bu onu hiç etkilememişti.

Artık çoğu saldırıdan kurtulmuşlardı. Ama onlar da saatlerdir savaşıyorlardı. Ve Drakoryx'lerden biri yere düştüğünde, bir daha ayağa kalkamadı.

Bir sonraki de öyle.

Ellerimi kaldırdım. Asinia onları yakaladı ve yavaşça başını salladı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Drakoryx'ler birer birer düştü, ta ki geriye sadece yedi kişi kalana dek.

Son melez - koşarken topallayan bir kadın - tünele çekildi.

Yaşlılar tünelin girişine yakın bir yerde yatıyordu, elleri hâlâ kenetliydi, bedenleri kıpırdamıyordu. Halkımızı eve getirmek için son kurban.

Vicer, kalan askerler ve kalan tüm Drakoryx'ler hep birlikte, en masumlarımızı öldürmeye cüret edenleri hedef alarak savaşa doğru geri koşular.

"Majesteleri."

Blynth elinde bir trowth taşıyla bana doğru yürüdü. "Bir şey var oldu," dedi. "Regner'in askerleri - özellikle de generalleri - karınlarını tutuyor ve dizlerinin üzerine çöküyorlar."

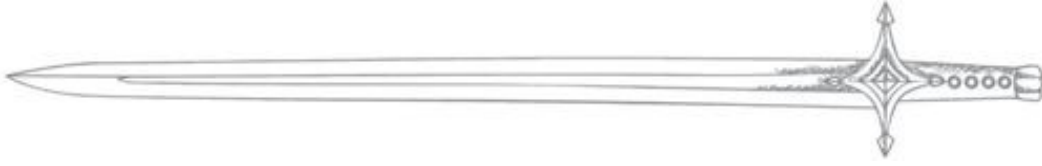
Ona baktım.

"Ve hemen kellelerini kaybediyorlar," diye açıkladı. "Halkımız bu durumdan sonuna kadar faydalaniyor."

"Zehir mi?"

"Bilmiyorum ama öyle görünüyor. Belki de arkadaşınız Natan düşündüğümüzden daha fazlasını yapabirmiştir."

Natan'ı düşündükçe hüznü beni boğmakla tehdit ediyordu. Blynth aceleyle, "Regner'in koşuallarının arkasında en güvende olanlar onlar," diye devam etti. "Onların ölmesi, hatlarının gerisinde kaos yaratıyor. İşte bu, Nelayra. Bu son hamle olmalı."

LORIAN

Prisca bir savaşçı gibi dövüştü.

Eğer bunu yaşasaydık, krallığı için vahşice öldürürken dişleri dökülmüş, gözleri altın gibi parlayan bir portresini yaptırırdım.

Yakınlarda, Conreth'in acımasız gücü her seferinde asker gruplarını donduruyor ve paramparça ediyordu. Sağımızda, Conreth'in muhafızları ön safları yarmış, Regner'in rütbeli askerlerinin derinliklerinde savaşıyordu. Rekja, insanların okçuları için inşa ettiğı kuleleri patlatmak için kendi gücünü kullandı.

Ve bu da Rythos'un yanında dövüşen *Brevan*'dı. Başımı salladım, sersemlemiştim. Görmeyi hiç beklemediğim bir manzara varsa o da Arslan kardeşlerin aynı tarafta birlikte savaşıyor olmasıydı.

Birisi Regner'in hatlarının arkasına sinsice saldırmayı başarmıştı. Birkaç dakikada bir, Regner'in generallerinden biri tökezliyordu, gözleri cam gibiydi. Bazen çoktan ölmüş olarak yere düşerlerdi. Çoğu zaman, halkımız onların zayıflığından faydalanırdı.

Her ölümü not ettim.

Ve her seferinde ortak bir şey buldum.

O generaller ölmeden önce su tulumlarından su içiyorlardı. Çoğu cepheye savaşmadığı için bunu yapacak zamanları vardı. Zehir.

Ve bu zehir gidişatı değiştiriyordu. Generaller çalıntı güçlerini kullanmadan... onlar kükreyerek emir vermeden, ön saflardaki insanlar - kendilerini sihirli bir şekilde sakat bırakan adam için savaşmaya ve ölmeye zorlananlar - dönüp kaçmaya başladılar.

Regner'in generallerinden biri hemen kendi karanlık gücüyle onlara saldırdı. Gölgeler kendi askerlerinin derisini büküyor, onları boğmak için boğazlarından aşağı akıyordu.

Ölmüştü. Ölmüştü.

Gözlerimiz buluştu ve sadist ışıık bakışlarını terk etti. Yavaş yavaş yerini korku ve farkındalık aldı.

Ona yavaşça gülümsedim, sağdan gelen bir bıçak darbesini engellemek için kılıcımı kaldırırken gözlerimi ondan ayırmaya zahmet etmedim, tekme attım ve botumu insanın karnına çarptım.

General geri çekildi ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Omzumun üzerinden baktı. Kılıcımı boynuna sapladığımda gülümsüyordu.

Dehşet iliklerime kadar işledi. "Lorian!"

Bu *Cavis'in* sesiydi.

Döndüm, umutsuzca vahşi kedimi arıyordum.

Prisca çok uzaktaydı. Ona yakın durmasını söylemişim ama yaralı bir melezi ayağa kaldırmak için sağa doğru birkaç adım atmıştı. Kılıcımı savurarak ona doğru geri döndüm, içgüdülerim beni daha hızlı ve daha hızlı olmaya zorluyordu.

Karanlık bir güç fırtınası Galon'un korumasından sanki bir sismiş gibi geçti. Korumayı güçlendirdi ama artık çok geçti. Çok geç olduğunu biliyordum.

"Prisca!" Kükredim. Çizmelerimi bir insanın göğsüne geçirdim, bir diğerinin yüzüne dirsek attım ve kılıcımı bir diğerinin boynuna sapladım.

bana saldırdı.

Prisca savaşın sesinden beni duyamazdı. Ama bana doğru döndü, gözleri keskin bir farkındalıkla açılmıştı.

Sanki daha fazla karanlık güç ona doğru ok gibi fırlarken, gücünü zamanı yavaşlatmak için kullanıyor gibiydi.

Başımı donuk bir kükreme doldurdu. Görüşüm grileşti. Prisca tehdidi karşılamak için döndü.

Conreth havada uçtu. Prisca'nın üzerine yuvarlanırken karanlık güç ona çarptı ve ikisi de yere düştü. Conreth hareket etmedi. Derisi yavaş yavaş griye dönmeye başladı.

Marth bir an sonra onu kollarına aldı. Tılsımı Conreth'in boynundan kopardı ve bana fırlattı. Tılsımı yakaladım ve kendi tılsımım ile birlikte asmak için başımın üzerine ittim.

Marth koşmaya başladı. Rythos, Prisca'ya doğru hamle yapan bir askerin önünü kesti.

Güvende olduğu anda Marth'ın peşinden koşmaya başladı. Düşmanlarımız arasında oluşan rahat gülümsemelere bakılırsa Rythos gücünü ikisini de saldırılardan korumak için kullanıyordu.

Panik göğsüme işledi. Prisca dişlerinin arasından hıçkırarak ağlıyordu, ben ona ulaşmak için mücadele ederken ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Conreth ölü gibi görünüyordu.

Prisca'ya ulaştım ve onu göğsüme çektim.

Bir insan asker kendini bana doğru fırlattı ve anında öldü, kılıcım ben hareket ettiğimi fark edene kadar saplandı. Bir sonraki asker de aynı şekilde öldü. Ve bir sonraki. Etrafımızda bir delik açıldı.

Güvende. Prisca güvendedeydi.

"Lorian!" Galon kükredi. Sağ tarafı işaret etti.

Caliar gücüyle saldırdı ve Regner'in arka muhafız birliğindeki liderliğini hedef aldı. Regner'in kendisinin de yüz adım ötedeki çadırlardan birinde, dikkatle korunduğundan hiç şüphem yoktu.

Regner'in generalleri bir şey kaldırdı. Gözümü kırptım ve Caliar gitmişti - saniyeler önce Conreth'in en güçlü insanlarından biri olan müdürün durduğu yerde havaya yükselen bir duman kıvrımından başka bir şey yoktu.

Şu *lanet* ayna.

Kendi hatlarımız çökmeye başladı.

Ama artık Regner'in aynasının nerede olduğunu biliyorduk. En önemli generallerinin kendilerini korumasına izin verirken, kişisel korumasının asılmaz kalmasını sağlamak için kullanabileceği kadar yakın.

Bağrışmalar savaş gürültüsünün üzerine yükseliyordu. Conreth'in ordusunun geldiği zamanın aksine, bunlar sevinç çığlıkları değildi. Hayır, dehşet, korku ve umutsuzluk haykırışlarıydı.

Kendimi çelikleştirerek, işaret edilen ellere doğru gözlerimi kısıtım ve başımı çevirdim. Fae duyularım ile bile kimin yaklaştığını tam olarak görmek zor olurdu.

Ama o aldatıcı, yavaş, karmakarışık yürüyüşü biliyordum.

Cadılar güneye, denize yakın bir yere taşındı. Terrovianların aksine, tuzlu suyla bir sorunları yoktu. Sanki havanın tadını çıkarıyormuş gibi rahatça hareket ediyorlardı.

Kısa süre sonra Regner'in ordusunun ana gövdesiyle aynı hizaya gelmişlerdi. Prisca kıpırdanarak benden kurtuldu.

"Kahretsin," dedi, sesi korkuyla ağırlaşmıştı. Ellerini kaldırdı, muhtemelen bize biraz zaman kazandırmaya çalışacaktı. Ama ben yakınına eğildim.

"Güven bana, vahşi kedi. Barikatın arkasına geçmek için ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı şey bu. Ve Regner kendine yardım edemeyecek. Bizi takip edecek." Sesimi bir kükremeye yükselttim. "O taş kaltaklar bize bir kez daha ihanet etti!"

Cadıların varlığı Regner'in zayıflayan ön saflarını canlandırmış gibi görünüyordu.

Eprothanlar yeni bir hiddetle saldırdı.

Prisca'nın gözleri benimkilerle buluştu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. Askerlerimiz küfretti ve yakınlardaki birkaç yüzün ihanetini yakaladım. İhanet ve dehşet.

Emir verildikten sonra, her şey çabucak oldu. Regner'in hatları bozulduğu gibi bizimkiler de bozuldu. Ve askerlerimiz barikata doğru koştu. O kadar çok toprak kaybetmiştik ki, kaçacak yerleri kalmamıştı. Birçoğu kendilerini eve götürebilecek tüneli hedefleyerek yarımada da doğru koştu.

Bizim istediğimiz de buydu. Regner'in kalan askerlerinin yarısından fazlası kaçmıştı. Kendi askerlerimizin çoğu tüm güçlerini kullanmış ve sadece kılıç ve kalkanla savaşıyorlardı.

Onların gitmesine ihtiyacımız vardı. Regner'in artçılarıyla aramızda hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu.

"Seni lanet olası korkak!" Zathrian Prisca'ya kükredi. Planımıza rağmen ellerim onun boğazını kesme isteğiyle kaşınıyordu.

Prisca, Regner'in kalan adamlarına zaman kazandırdı. Ve Galon, Demos, Madinia, Asinia... hepimiz insanlarımızın *kaçması* için çığlık attık.

Prisca, herkes savaş alanına koşarken gardiyanlarımızın kalan güçlerini kalkanlarımıza akıtmalarına yetecek kadar süre kazandırdı bize.

Bir asker, "Tam da yanlış zamanda geri çekilme çağrısı yapan bir kraliçeyi takip etmeyeceğim," diye tükürdü.

Demos bana doğru yürüyordu. Elinin düz kısmıyla uzanıp askerin kafasının arkasına vurdu. "Git."

Asker gitti.

Prisca'nın elini tuttum ve onu diğerlerinin bulunduğu barikata doğru çektim. Ve izledik.

İşte oradaydı. Eprothan kralını uzakta, hatlarının arkasında, generalleriyle çevrili olarak görebiliyordum. Ve tabii ki o ayna tarafından korunuyordu.

İşimizin bittiğini düşündü. Prisca'nın ölümünü izlemek istedi. Kendisi de görmek istedi.

Ve bu onun çöküşü olacaktı.

"Lorian, bak!"

Bakışlarını takip ettim. Suda Regner'in filosunun enkazı yanıyordu. Umarım Rostamir korsanlarından bazılarını savaşa yardım etmek için zamanında buraya getirebilirdi.

Prisca'nın yanağına bir öpücük kondurdum. "Geri döneceğim." Dalgınca başını salladı, kaşları çatılmıştı.

Conreth'in tılsımını boynumdan çıkarıp Brevan'ın uzaktan Regner'i izlediği yere doğru yürüdüm.

Bana uzun uzun baktı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Buna cevap verme zahmetine girmedim. Ama elimi uzattım, tılsımın mavi mücevheri güneş ışığında göz kırpyordu.

Bakışları ona kaydı. Ve hemen benimkine geri döndü. Gözleri ihtiyatlıydı.

"Al şunu."

Üç muska.

En güçlü üç Fae'miz.

Conreth düşmüştü. Hâlâ hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Rythos ve Marth gitmişti, muhtemelen onun yanındaydılar. Umarım zamanında dönerlerdi, ama...

Ama bu seçim *doğru geldi*.

Brevan yutkundu, yüz ifadesi bu hareketin ne anlama geldiğini kelimelere dökmeden anlatıyordu.

En büyük düşmanımızı öldürmek için tılsımı kullanması konusunda ona güveniyordum.

Eğer isteseydi, bize düşman olabilirdi. Ama Rythos'u dinledi. Halkını buraya Fae'leri savunmak için getirmişti.

Brevan'ın gözleri ısındı. Bana başıyla onay verdi ve tılsımı başının üzerinden geçirdi.

Başımı salladım ve Prisca'yı bulmak için
döndüm. "Yaptığın iyi bir şeydi."

Gerildim, gözlerim Telean'inkilerle buluştu.

Bana gülümsedi. Benim yanımda her zaman takındığı gülümsemenin
aynısıydı.

Biraz tedirgindi, sanki yeğenin nasıl olup da Kana Susamış Prens'le birlikte
olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamış gibiydi.

Ama onu başka kimsenin göremeyeceğini
biliyordum. Keder vurdu, kalın ve derin.

Boynundaki vahşi yara kadar derin. Umarım
ölümü çabuk olmuştur.

"O sendin. Zehir. Generaller."

"Elimdeki son parayı da o malzemeler için harcadım," diye gülümsedi.

"Ameri böyle görevler için doğmuş. Ama sadece birimizin kurtulacağını
biliyordum. Nelayra'yı hayatta tutmak için tanrılarla pazarlık yaptım ve
bugün hep ölecektim. Fark yaratacak bir şey yaparak öldüğüm için
mutluyum. Ona Tibris'in şifacı çantasını kontrol etmesini söyle."

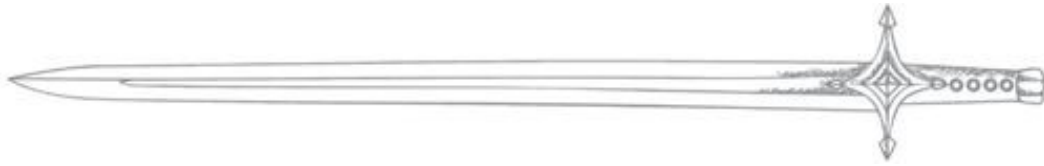
Göğsüm sıkıştı. Bu kadın o savaş alanındaki neredeyse herkesten daha
cesurdu. "Teşekkür ederim. Onu hayatta tuttuğun için."

Başını öne eğdi. "Halkımıza iyi bakın, Majesteleri."

Boğazım düğümlendi. Bu unvan bir teşekkürden çok daha fazlasıydı. Ondan
gelen paha biçilmez bir hediye idi.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Ama Telean çoktan solmaya
başlamıştı, bakışları benim ötemdeki bir şeye takılmıştı. Hepimizin ötesine.
Gözleri parladı, yüzü ıslıl ıslıl oldu ve birden yeniden genç bir kadın gibi
göründü.

Ve sonra gitmişti.

ASINIA

Geri çekilmemiz planlanmış olabilir, ancak aynı zamanda çok gerekliydi.
Savaş devam ediyordu, ancak şimdi Regner'in elinde cadılar da vardı - bize
doğru hantalca gelen devasa, ölümcül yaratıklar.

Kanım yoğunlaştı ve yavaşladı, uzuvlarım aniden ağırlaştı.

Ama Lorian barikatın önünde durduğu yerden cadıları inceliyordu, Prisca'nın eli onun elinin içindeydi. Ve onu izlediğim için ağzının kıvrıldığını gördüm.

Döndüklerini görmek için tam zamanında cadılara doğru döndüm.

Regner'in sağ kanadına saldırırken taş eller ete ve kemiğe çarptı.

Binlerce insan askeri kaçıyor ve bize Eprothan kralına giden düz bir yol açıyordu. Bu sırada Daharak'ın korsanları sahile akın ediyor ve ordumuza doğru koşuyorlardı.

İşte buydu.

"Şimdi!" Prisca bağırdı.

Tor, Rekja, Herne ve Demos'un çevrelediği ahşap bariyerin yanında duruyordu. Yüzü bembeyazdı ama başını kaldırarak gücünü doğrudan Regner'in korumasına yöneltti. Koşuş yanıt olarak beyaz parladı ve küçük bir çatlak belirdi.

Regner gülümsedi. Elini sallayarak koşuşu yeniden biçimlendirdi ve çatlak kayboldu.

Tor tekrar tekrar nişan aldı. Regner her seferinde karşılık verdiğinde mide bulantısı boğazımda yoğunlaştı.

Tanrılar tarafından hediye edilmiş bir eseri kırmaya çalışmadan bir şansımız olmasını umuyorduk.

Yanımda Prisca bir dizi lanet savurdu ve bir trowth taşını ağzına yaklaştırdı. "Bağışlanabilecek herkese söyle, hangi büyüü kullanabilirlerse kullansınlar. Regner'i çevreleyen generalleri vurmaya yetecek kadar tılsım kaldı. Aynayı vurmak için üç tılsımı da hazırlayın. Şimdi."

Birkaç dakika içinde Lorian, Galon ve Brevan birlikte durdular, her biri bir tılsım takıyordu. Birlikte, güçlerini Regner'in kalan saflarından geçirerek doğrudan aynaya yönelttiler.

Jamic gücünü ekledi. Ve tanrılar, nasıl bir gücü vardı. Saçları yüzünden geriye doğru uçtu ve bu güç aynaya çarptı. Conreth'le yaptığı eğitim ne olursa olsun... hepsi buna bağlıydı.

Ayna parladı. Camda küçük bir çatlak belirdi.

Prisca'nın yüzündeki umutsuzluğu görebiliyordum, kendi gücünün son kırıntılarını kullanırken. Sağ kanadımıza ihtiyacımız olan zamanı kazandırmak için kullandıktan sonra, elinde hiçbir şey kalmayacağını düşünmüştüm.

Marth ve Rythos, Conreth'i savaş alanından uzaklaştırmaktan dönmüşlerdi ve kılıçlarını kendilerine saldırmaya çalışan herkese savurdular.

ona doğru ilerliyorlardı.

Solumuzda Daharak'ın kılıç kullandığını gördüm; en az yüz korsan onunla birlikte savaşıyordu.

Ama o ayna onu korurken Regner'ı asla öldüremezdik. Birkaç saat içinde, kalan tüm terrovianlar bize ziyafet çekti.

Bir şey yapmadığım sürece. Öyle korkunç bir şey ki, kemiklerime kadar ürperti yayıldı.

Titremeye başladım. Boğazıma bir mide bulantısı dalgası hücum etti.

Bunu yapsaydım, kararımı kabullenmek için zamanım olmayacaktı.

Ama ölenlerin çığlıkları kulaklarımın derinliklerine, zihnimin içine işliyor ve orada tekrar tekrar yankılanıyordu.

Prisca artık sadece birkaç adım ötemdeydi. Kanım kulaklarımda gümbür gümbür akıyordu ve sanki bu gümbürtü Prisca'nın dikkatini çekmişti.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Aynayı nasıl kıracağımı biliyorum," diye bağırdım ona. "Onlara sadece birkaç dakika beklemelerini söyle. Tekrar ne zaman denemeleri gerektiğini bilecekler."

Prisca ağzını açtı ve ben başımı salladım.

"Nasıl yapabileceğimi sorma. Zamanımız yok. Bana güvenmek zorundasın."

Biri beni itti ve Marth aniden oradaydı, tehdidi ele almak için kendini yanımdan fırlattı.

Prisca bana baktı. Ama hiç tereddüt etmedi. Kelimeleri dudaklarından okumak kolaydı.

"Yap şunu."

Dönerek barikatın arkasına koştum. Madinia devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturuyordu, Tibris de onun yanındaydı. Tibris yarayı kapatmaya çalışırken boynunun yan tarafından kan damlıyordu.

"Geri dönmem gerek," dedi.

"İşim bitene kadar olmaz. Prisca'ya söylemek zorunda mıyım?"

Madinia'nın rengi solmuştu, birkaç yudum su içerken elleri titriyordu. Ama hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Bir dakika," dedi Madinia.

"Üç dakika." Tibris'in ses tonu acımasızdı. "Bu iş biraz daha derin olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Madinia'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Burada ne yapıyorsun?"

Pelerininin cebinden çıkardığı küreyi yuvarlayarak yanından geçip çadıra daldım. O anda yanında ne taşıdığını anlamıştım.

bize sarıldı. Daharak Rostamir'in bunun cazibesini yanında istememesi beni hiç şaşırtmadı.

Savaşa doğru geri koşarken mavi küreyi kendime çektim.

"Asinia!" Madinia çılgık atıyor, şimdi de benimle birlikte koşuyordu. Tibris ona çok kızacaktı.

Soluma doğru bir bakış attım ama Madinia askerler beni durdurmak için tam zamanında önümüze çıktılar. Ona sunabileceğim tek şey titrek bir gülümsemeydi.

Silah saf kalpli birini gerektiriyordu. Öldürmüştüm. Birçok kez. Bunu canlı atlatamayacaktım.

Kötü şöhretli olmak istemiştım. Bir efsane olmak. Kendime bir isim yapmak.

Tanınmak istemiştım. Ve eğer bunu yaparsam, kimse bilmeyecekti. Acı bir şekilde ironikti.

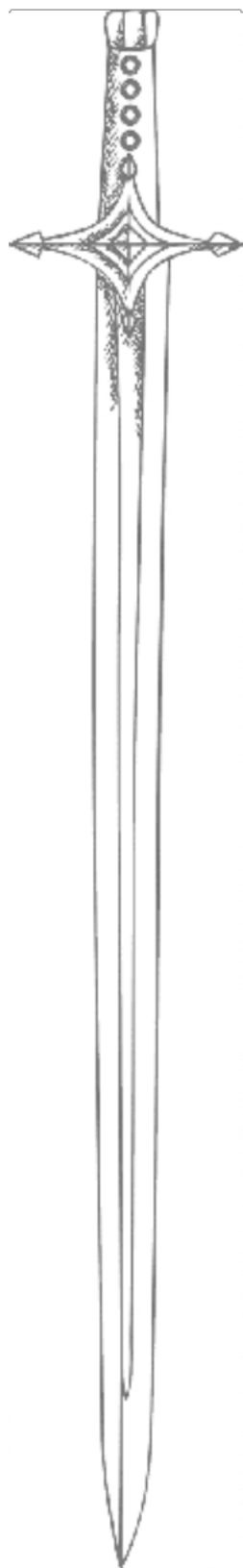
Ama *ben* bilirdim. Ve binlerce insan yaşayacaktı. Bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

Demos'a aptalca riskler almayacağıma söz vermişim.

Özür dilerim.

34

Prisca

sinia beklememizi istemişti ama daha fazla bekleyemezdik. Regner'in ordusu ilerlemeye devam ederken Lorian bana bir bakış attı. Yakında

A Madinia kolumu tuttu ve sarsıldım. Boynunun yan tarafı ve zırhı kan içindeydi. "Tek bir şansımız var!" diye bağırdı ve Lorian'ın dönüp ona vahşi bir hırlamayla karşılık vermesine neden olacak kadar şiddetle beni sarstı.

Madinia onu görmezden gelerek, "Asinia aynaya gidiyor," dedi. Şaşkınlığımı ve inançsızlığımı bir kenara ittim. Asinia benden ona güvenmemi istemişti. Bir çeşit planı olmalı.

"Asinia ile ayna arasındaki herkes öldü. Adamlarımızı dışarı çıkarın. Şimdi."

Lorian bizi duymuş olmalı, çünkü emri Marth'a bağırdı, o da aşağıya taşıdı.

İşte buydu. Tek şansımız. Şimdi saldırmak zorundaydık.

Belimdeki keseden büyüme taşımı çıkardım ve ona uzattım.

Madinia onu aldı ve emri tekrarlamak için arkasını döndü.

Ve Demos Asinia'nın adını haykırmaya başladı. Neredeydi? Nerede- Sağdan koşarak geliyordu, gümüş zırhı tüm siyahlığa karşı çok belirgindi, Asinia Regner'in ön saflarına doğru koştu.

Demos ona doğru ilerliyor, yoluna çıkan herkesi acımasızca kesiyordu. Rythos ve Marth yerlerinden fırlayarak Tor'u korumaya başladılar.

Asinia, Regner'in hatlarının kenarından aşağıya doğru savruldu ve dağlara doğru kaçan insan askerlerden zar zor kurtuldu. İçlerinden biri ona doğru hamle yapınca eğildi, yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı.

Demos ve Asinia arasında bir yol açılmıştı. Gözleri vahşiydi. Sanki savaşın stresi, bu muharebenin dehşeti Asinia'nın içinde bir şeyleri kırmış gibiydi.

Ve kardeşim... onun çılgınlıkları... sesindeki ıstırap göğsümün derinliklerine işledi.

"Madinia-" Sesim çatallaştı. "Hayır, Prisca. Ona güvenmek zorundasın."

Ve biliyordum. Farkına vardığımda göğsümün içinde bir delik açıldı. Asinia geri alamayacağı bir şey yapıyordu.

Anılar gözlerimin önünden geçti.

Asinia ilk kez annesine akşam yemeğine kalıp kalamayacağımı sordu, çünkü çok az yiyeceğimiz kaldığını biliyordu.

Regner'in zindanında onun için geldiğini fark ettiğinde Asinia'nın gözlerindeki umut ve öfke karışımı.

Demos'la aralarındaki gerginlik yavaş yavaş derin ve değerli bir şeye dönüşüyordu.

Ve daha birkaç hafta önce dudaklarını inceltip kendisinden bir yük olarak bahsetmesi.

Telean'ın sesi kafamın içinde yankılandı. *"O benim en iyi arkadaşımdı. Yüzyıllarımız olması gerekiyordu."*

Hayır. *Lütfen* hayır.

ASINIA

Doğudan yaklaştım. İnsan askerler Regner'in aynasına paralel olarak ilerlerken dağlar bana pek dikkat etmedi.

Küre sanki ne yapmak üzere olduğumu biliyormuş gibi elimde ısındı. Ve o zaman gerçekten vurdu beni. Ölecektim. Ve muhtemelen binlerce insan askeri de öldürecektim - bazıları bu savaşta savaşmak zorunda bırakılmıştı.

Belki de bu silahı kullanmanın ironisi buydu - ve bu yüzden saf bir kalbi olmayan hiç kimse hayatta kalamazdı - çünkü gerçekten saf bir kalbi olan hiç kimse böyle bir şey yapmayı asla düşünmezdi.

Bir şekilde, silahı kullanmak tamamen içgüdüsel oldu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ben de hatlarının arkasında duran Regner'a odaklandım, yüz ifadesi çarpık bir nefret maskesiydi.

Kör dehşet bedenimi kasıp kavuruyordu. Ölmek istemiyordum. Küre hafifçe soğudu ve kendimi önümdeki savaşa odaklanmaya zorladım. Ve Regner öldükten sonraki dünyayı hayal ettim.

Daha iyi bir dünya. Mutlu bir dünya. İnsanlarımızın özgür olabileceği bir dünya.

Belki de... belki de bunu görmek için burada olamayacak olmam çok da önemli değildi - arkadaşlarımla yaşayacağı anlamına gelmiyorsa.

Korkum yok oldu. Sanki bedenimin üzerinde duruyor ve kendi hareketlerimi izliyordum.

Biri benimle koştu. Conreth'in fae'lerinden biri. Yaklaşmaya çalışan herkesi kesip biçiyordu. Ve garip bir şekilde, Regner'a doğru koşarken aklımda dolaşan Lorian'ın sözleriydi.

"Sanırım ölmenin en kötü yanı bu olsa gerek. Sevdiğiniz insanlardan ayrılmak ve pişmanlık duymak."

Tek pişmanlığım daha fazla zamanım olmamasıydı. Ama onların hayatını kurtarmak için kendi hayatımı kaybetmekten asla pişmanlık duyamazdım. Ve aniden, bu savaş sırasında şan ya da şöhret istediğim düşüncesi... Artık aptalcaydı. Tek istediğim hepsinin hayatta kalacağını bilmektir. Prestije ihtiyacım yoktu.

Sonra dönüyordum ve küre bir kez daha ısınıyordu - bu sefer o kadar ısınmıştı ki sanki kararlılığımı hissedebiliyordu.

Beni bu kadar uzun süre koruyan fae'ye baktım.

"Kaç."

Tartışmadı. Sadece döndü ve koşarak uzaklaştı.

"Öldüğünüzde gördüğünüz şeyin hayatınızdaki anılar olduğunu sanmıyorum. Bence en çok özleyeceğiniz insanlardır. Hayatınızı yaşamaya değer kılan insanlar. Ve bazen, eğer şanslıysanız, kadere meydan okuyup uğruna kalacağınız kişiyi görürsünüz - eğer yapabilseydiniz."

Lorian haklıydı. Çünkü bunu Pris ve diğer herkes için yapıyor olsam da, gözlerimin önünde parlayan Demos'un yüzüydü ve dişlerimi sıkıp avuçlarım yanmaya başladığında ellerimi sıkı tutmaya zorladığımda, gözlerim sulanana ve bastırılmış bir hıçkırıkla ciğerlerim ağrıyana kadar öylece kaldı.

Ve sonra onu duydum. Demos'un çıkardığı kükreme savaş alanında yankılandı. "Asinia!"

"Bir sürü anıyı canlandırdı." Sesi zihnimde oynadı.

"Sevdiğim insanları kaybettiğimde çaresiz kaldığım anıları."

Bunu ona tekrar yaptığım için kendimden nefret ettim. Ama yaşayacaktı. Ve bu yeterliydi.

Sonra avuçlarımdaki yanma tüm vücuduma yayılırken çığlık atan ben oldum.

Ayna ile aramdaki her canlı parçalandı. Görüşüm beyaza döndü.

MADINIA

Parlak beyaz bir ışık Asinia'nın etrafında parladı ve doğrudan aynaya yöneldi. Kullanacak gücü kalan herkes Lorian ve Brevan'la birlikte ona katıldı,

ve tılsımlarından güç alan Galon. Jamic ayaklarının üzerinde sallanırken, Tor dikkat dağıtmak için Regner'ı kesmeye devam etti.

Görüşüm bulanıklaştı, zihnim gördüklerimi anlamakta zorlandım.

Asinia ile ayna arasında duran herkes... Gitmişti.

Regner'ın askerleri canlarını kurtarmak için koşuyordu. Prisca da kaçıyor.

Lorian onu izlerken yüzünde acı dolu bir ifade vardı ama duramıyordu. Gücünü aynadan alamadı.

Prisca'nın yüzü buruştu. Ve sonra sanki bağırsakları deşiliyormuş gibi çığlık atmaya başladı. Çünkü en iyi arkadaşı, uğruna çok şey feda ettiği arkadaşı...

Asinia yere yığıldı, gözleri açık ve boştu, derisinin rengi solmuştu.

Ayna paramparça oldu.

Demos onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Günah." Sesi kesildi ve onu salladı, boğazından bir uluma çıktı.

Prisca çığlık atmayı kesmedi.

Ve sonra Tibris oradaydı, başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Prisca'nın omuzlarından tutarak onu sarstım. Aynadan sadece birkaç adım ötede Regner duruyordu, yüzü mosmordu, generallerinden birine kükrerken gözleri öfkeyle doluydu.

"Şimdi, Prisca."

Sesim sertti, kelimeler boğazımdaki yumrunun etrafında kalınlaşıyordu. Kan çanağına dönmüş gözleri aynanın enkazını buldu. Ve sonra bana kayd.

İlk kez melez kraliçeden gerçekten korkuyordum.

"*Biliyordun,*" diye tısladı.

"Asinia seçti," diye tersledim. "Ve ne kadar uzun süre beklersen bu fedakarlığın hiçbir değeri yok. Bu yüzden, düşmanımızı öldürün ve bu savaşı bitirin, Majesteleri."

Bana bakışı tüyler ürperticiydi. Ama keder yüzünü terk etmişti. Onun yerine bir tür uzak soğukluk vardı. Tüylerimi diken diken eden bir ifade.

Kum saatini tutarak Regner ve sadece Regner için zamanı dondurdu.

Prisca aralarındaki boşluğu geçerken kimse konuşmadı. Zar zor nefes aldım.

Yüzü çizgili ve solgundu, gözyaşları hâlâ yanaklarında kuruyordu. Ama gözleri buz gibi bir öfkeyle doluydu.

Tam kılıcını çekerken elini bıraktı. Regner'ın gözleri büyüdü.

Ve Prisca kılıcı onun göğsüne gömdü.

Tıkandı, yüz ifadesi anlaşılmazdı. Ve yavaş yavaş yüzü değişmeye başladı. Burnu uzadı, gözleri koyu maviye döndü, yanakları inceldi. Bunlar, kendisiymiş gibi davrandığı çocukları öldürüp yerlerine başkalarını koymasaydı sahip olacağı özelliklerdi.

Gözlerim Jamic'i buldu. Anlayışsızca Regner'a bakıyordu. Sanki zihni gördükleriyle uzlaşamıyordu.

Regner yere düştü. Cansız.

Ve böylece Eprothan kralı ölmüş oldu.

Prisca gözleri acı ve çaresizlikle dolu bir halde arkasını dönüp uzaklaştı.

Asinia ölmüş olsa bile hâlâ küreyi tutuyordu. Demos onun yanına kıvrılmıştı ve biz yaklaşırken bize hırladı.

Bana baktığında ürperdim.

Daharak yanıma geldi. "Bir adamın ne zaman birini öldürmek istediğini bilirim ve sana gemime bir an önce binmeni öneririm."

Başımı salladım. "Hayatta olduğuna sevindim."

"Sen de. Arkadaşın için üzgünüm."

Bu kez Asinia'nın bir arkadaş olduğunu inkâr etmedim. Göğsümün içinde derin, karanlık bir delik açılıyordu.

Prisca Asinia'nın yanına oturdu ve onun elini tuttu. Yüzü Regner'ınki kadar cansızdı.

Ve sonra küre bir kez daha parlamaya başladı.

"Ortalık ısınıyor!" Tibris söyledi.

Lorian Prisca'yı yakaladı ve çırpınışlarını görmezden gelerek onu uzaklaştırdı. Herne Tibris'i yakaladı, Tibris ona küfretti ama kendisini Asinia'nın bedeninden birkaç metre uzağa çekmesine izin verdi.

Demos hareket etmedi. Kız kardeşi onun için çığlık attı ama o yine de hareket etmedi.

Daharak gerildi. "Saf kalpli," diye güldü ama bu acı bir gülüştü. "Belki de böyle şeylere karar verenler tanrılardır."

Ne yaptı-

Birkaç kişi çığlık atana kadar ışık parladı. Gözlerimi kapattım.

Onları tekrar açtığımda Demos, Asinia'nın bedenini tutuyor ve bir kez daha sallanıyordu.

Ama bu sefer onu tutuyordu. Gözleri kayarak açıldı ve içlerinde bir şey *daha* gördüm.

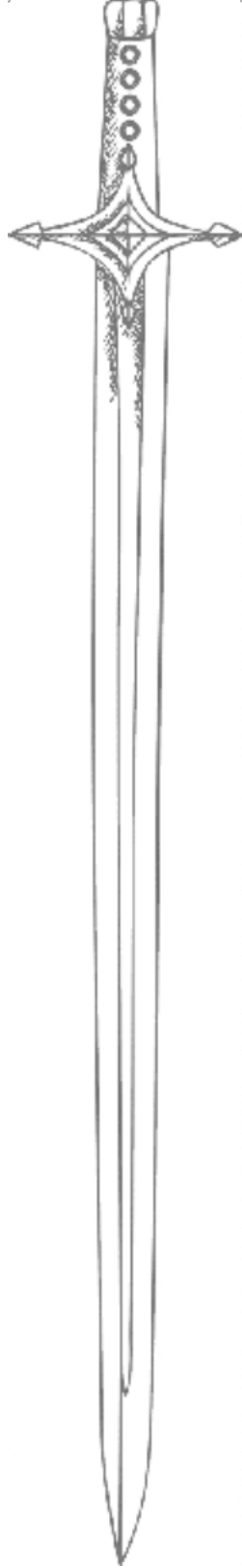
Ve sonra gitmişti. "Lütfen bana Regner'ın öldüğünü söyle," dedi. Prisca hemen onun yanındaydı. "Başın çok büyük belada."

Kollarını Asinia'ya doladı ve ikisi de gözyaşlarına boğuldu.

Daharak dişlerinin arasından bir nefes çekti ve ben de bakışlarını takip ettim. Prisca ve Asinia'ya bakmıyordu. Hayır, Regner'ın generallerinin cesedinin yanında toplandığı sahile bakıyordu.

35

Kraliçe

Egner ölmüştü.

R Ormanda saklandığım yerden o kadarını görmüştüm. Yine de buna inanmak zordu. Melez kraliçe küçük arkadaşının yasını tutmakla meşgul olduğu için büyü kitabını alamamıştı.

Zathrian şu anda onu öldürüyor olmalıydı.

Tüm vücudum titredi. İstedğim her şeyi elde etmeye çok ama çok yaklaştım.

Büyü kitabının Regner'in pelerinin içine sokulduğu yerden beni çağırdığını hissedebiliyordum.

Tymedes ormanın kenarına yakın bir yerde dizlerinin üzerine çökmüştü, askerlerinin dönüp geri çekilişini izlerken yüzündeki inançsızlık belirgindi.

Rothnic'in bir kolundan ağır kan akıyordu ve sarhoş gibi sendeleyerek yürüyordu. Yakınlarda, kalan patrikler bir çember oluşturmuşlardı. Bir sonraki hamlelerini planlıyor olmalıydılar. Regner'in tacını kimin alacağını tartışıyorlardı. Ve oğlumu öldürme şansını yakaladıkları an, bunu yapacaklardı.

Tabii önce onları öldürmezsem.

Yaklaşımımı planladım. Önce Tymedes ölmeliydi. Aksi takdirde, beni ya da Jamic'i gördüğü an ölmüş olurduk.

Diğer patriklerin geri döndüğümü anladıkları anda hizaya gelme ihtimalleri vardı. Ve büyü kitabı elime geçtiğinde, bana boyun eğmek zorunda kalacaklardı.

Rothnic yaşamasına izin verilemeyecek kadar tehlikeliydi. Şimdiden tökezleyerek Regner'in cesedine yaklaşıyordu.

Göründüğü kadar yaralı değildi.

Hayır, Grimoire'u biliyordu. Ve onu almak üzereydi. *Şimdi* saldırmalıydım.

Arkasından yaklaştığımda Tymedes kaskatı kesildi, oğlumun bana verdiği bıçak boğazına saplanmıştı.

"Ve işte böyle bitiyor," dedi, sesi ölüydü. "Melez varis tarafından öldürüldü."

"Pek sayılmaz," diye tısladım.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar başını eğerek gerildi. Ve o gözler kocaman olmuştu. "Sen mi?" Boğuk bir kahkaha attı. "Tabii ki sen olacaksın."

Boğazını kesmenin daha tatmin edici olacağını düşünmüştüm. Ama can kanı ellerimden fışkırırken, tek istediğim daha fazlasıydı.

Kendi kanında boğuluyordu ama yine de gülmeyi başardı. Ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve döndüm.

Jamic birkaç adım ötemdeydi, Tymedes'i katledişimi izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kaçacağını söylemiştin." Gözleri... O kadar yaralıydı ki, sanki yeniden o küçük çocuk olmuştu.

"Biliyorum." Sesim bana bile ince ve çaresiz geliyordu. "Ama bunu bizim için yapıyorum."

"Kaltak Tymedes'i öldürdü!" Rothnic haykırdı, artık sersemlemiş değildi.

"Çocuğu öldürün. Şimdi!"

Oğlumun yüzünde garip bir ifade belirdi. Neredeyse boyun eğmiş gibi görünen bir ifade.

İçim daraldı. Jamic savaş boyunca yaşamayı beklemiyordu. Tek istediği Regner'ın hükümdarlığının sona ermesiydi.

Ormandan bir adam çıktı ve dikkatimi çekti. Patrikler bile sustu.

"Pelysian?"

Vücudumu bir hafiflik kapladı. Bu adam annesinin kuklasından biraz daha fazlasıydı. Ama buradaysa, bir planı olduğu içindi. Her şey bitmemişti.

Rothnic güldü. "Bunu yıllardır yapmak istiyordum," diye tısladı. Bir elini kaldırdı.

Gözlerim Pelysian'ınkilerle buluştu.

Ve farkına vardım.

Yönetmeme yardım etmek için burada değildi. Ölmemi izlemek için buradaydı.

"Jamic, kaç!" Sesim çaresiz bir çığlıktı. Ona biraz zaman kazandırmalıyım. Ormanın içinde kaybolması için yeterli bir süre. Ona doğru sıçrarken, çoktan gözyaşlarıyla dolmuş geniş yeşil gözleri gördüm.

Ağlamasına gerek yoktu. Ben-

Acı. Çok fazla acı. Sırtımdan karnıma doğru yayılıyordu. Büyünün bana çarpmasını bekliyordum.

Onun yerine bir arbaletten çıkan bir oktu. Ve vücudumu saran asitten dolayı o ok zehirliydi.

Yere düştüm, acı her santimimde alev alev yanıyordu. Çığlık attım, kıvranıyordum.

Birisi güldü.

Kahkahalar aniden kesildi ve kalbim mideme inmeye başladı.

Zaman donmuştu. Melez varis gelmişti.

Bakışlarım Jamic'inkileri buldu. "Grimoire'u al."

Pelysian önüme geçerek görüş alanımı daralttı. "Bize yardım edin," diye mırıldandım.

Sadece başını salladı. "Nelia burada ölmen gerektiğini biliyordu. Bunun olacağından emin olmak için hayatını verdi. Diğerlerinin tılsımı bulmasına ve kralı öldürmesine yardım edeceğinden emin olmak için."

Nelia.

Acı artık gözlerini kör ediyordu. Pelysian'ın gözlerinde bir merhamet parıltısı titreşti.

Hayır. Bu adil değildi. Sadece biraz daha *zamana* ihtiyacım vardı. "Neden?" Nefes nefese kaldım.

"Asla durmayacaksın. Regner'in kötülüğü tarafından çarpıldın. Ve eğer yaşasaydın, oğlunu da çarpıtacaktın. Halkımız bunun acısını çekecekti. Ve ben bunun olmasına asla izin vermem."

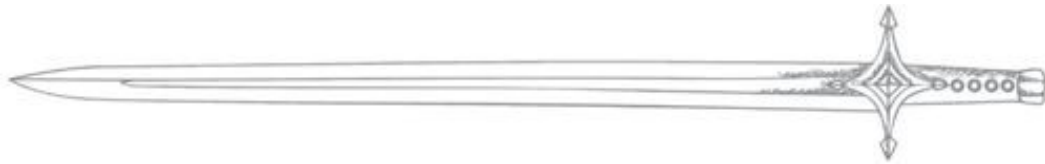
Gözlerim yandı. Oğlum Regner'in ona yaşattığı her şeye katlanmış ve bir şekilde *iyi* kalmayı başarmıştı. Ama bu iyilik bir tür zayıflıktı. Ve onu avlayacaklardı.

"Onu koruyun."

"Yapacağım." Pelysian'ın yüz ifadesi gerginleşti. "Keşke farklı bir seçim yapmış olsaydın. Senin için umutlarım vardı. Bizim için." Yüz ifadesi sertleşti. "Savaş zamanlarında fedakârlıklar yapılmalıdır. Güle güle, Majesteleri."

Bakışları beni geçip Prisca'ya yöneldi. Ben onun için çoktan gitmiştim. Zaten bir cesetten başka bir şey değildim. Ama Jamic'e baktığında gözlerinde keder parlıyordu.

Oğlum aniden tökezleyerek bana doğru geliyordu, yüzündeki kayıp ifade onu o kadar genç gösteriyordu ki kalbim bir kez daha kırıldı.

PRISCA

Gücüm avuçlarımdan kayıp gitti. Patrikler küfrederek geri çekildiler.

Ve Galon.

Galon hepsini öldürdü, kılıcı onları parçalara ayırdı.

O kadar hızlı hareket etti ki, ne yaptığını anlamam bir anımı aldı.

Midem bulandı. Ölümden çok ama çok yorulmuştum. Ama Jamic'i çoktan öldürmeye çalışmışlardı ve o henüz taç giymemişti.

Eprothan varisi annesinin yanına oturmuş, Kaliera'nın saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyordu.

Kötü bir ölümdü. Derisinin üzerinde uzun siyah dallar oluşmuş, zehir vücudunu kasıp kavurmuştu. Acı içinde titriyordu.

Ama sevdiği tek insana bakarken öldü. Belki de böyle bir ölüm o kadar da kötü değildi.

Yanındaki adam gözlerini Daharak'a dikmiş, Daharak da ona ters ters bakıyordu. "Burada ne işin var senin?"

"Beni annem gönderdi."

Bu Pelysian'dı. Ve Kaliera'nın ölümünü sakince izlemişti. Daharak bunu kabullenmiş gibi görünüyordu ama bakışları onunla Kaliera'nın cesedi.

Jamic yavaşça ayağa kalktı. Ve Madinia'ya bakıyordu.

"Tılsımları kullandıklarında gücüm fae'lere geri dönmedi," dedi Jamic. "Bu konuda... farklı bir şey var."

Derimin üzerinde dikenler kayıyordu. Yanımdaki Lorian, sanki artık yeni bir tehditmiş gibi Jamic'e bakıyordu.

Ama Jamic hâlâ konuşuyordu.

"Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun? Benim için bir şey yapacağına dair?"

Madinia başını salladı. "Anlıyorum."

Korku buz gibi parmağımı omurgamda gezdirdi.

"Sözünü tutacak mısın?"

"Evet."

"O zaman ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

Jamic elini uzattı. Hepimiz durduk ve izledik. Demos'un kollarına sarılmış Asinia, eli Herne'ninkini kavramış Tibris. Marth, Galon, Rythos, Vicer, tüm generaller ve birkaç meraklı asker.

Madinia Jamic'in elini tuttu.

Ve onu Regner'in cesedine doğru götürdü. Gücümün iplerini çektim.

Hiçbir şey.

Dönerken Zathrian'ın beni izlediğini gördüm. Gözleri kederle parlıyordu.

"Seni lanet olası piç."

Demos dişlerini gösterdi ve kendini kuzenime doğru fırlattı.

Zathrian eğildi ve yuvarlanarak uzaklaştı.

"Bekle lan," diye tersledi. Savaş meydanında bana korkak dediği zamanın aksine, şimdi sesinde ne küçümseme ne de öfke vardı. Hayır, şaşkın bir hayal kırıklığıyla doluydu.

"Bırak onu," dedim.

Demos bana dönerek küfretti.

Ama gözleri fal taşı gibi açıldı. Yanımda Lorian öne doğru sıçradı ve kendi elini kaldırdı.

Ama Madinia büyü kitabını çoktan eline almıştı. Jamic onun ellerinden birini tutuyordu ve teni hafifçe parlıyordu. Ona güç aktarıyordu.

Aman Tanrım.

"Sakın açma!" Lorian kükredi.

Madinia onu görmezden gelerek kitabı çevirip açtı. Jamic diğer elini büyü kitabını dengelemek için kullandı ve Madinia sanki bir şey arıyormuş gibi sayfaları hızla çevirdi. Gözleri...

"Gözleri kararıyor," diye bağırdı biri. "Kayboldu. Regner gibi bir tehdide dönüşmeden öldürün onu."

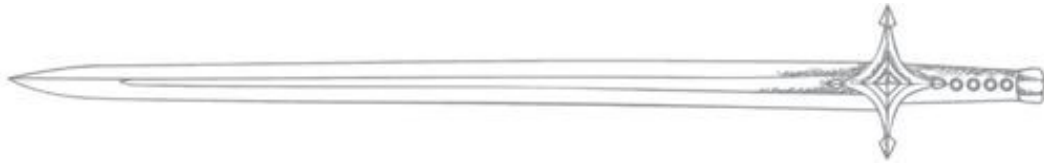
"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır." Madinia'nın yüzünü incelerken sesim bu kez daha yüksek çıkmıştı. Evet, gözleri kararmıştı ve elleri titriyordu - sanki gerginlik onu parçalıyormuş gibi. Ama teninde zaferden kaynaklanan bir kızarıklık yoktu. Kara kitabı ele geçirdiği gerçeğini kutlamıyordu. Hayır, her zamanki gibi soğuk ve sinirli görünüyordu, sanki hepimize hırlamasına saniyeler kalmış gibiydi.

O hala oydu.

"Ona biraz zaman ver," dedim.

Demos homurdandı. "Ona her zaman çok fazla ip verdin."

"Hayır," dedim başını kaldırdığında. "Ona asla yeterince vermedin."

MADINIA

Güç, baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı bir hızla içime doldu. Sinirlerim sanki canlanıyormuş gibi yeni bir farkındalıkla karıncalandı.

Garip bir sıcaklık bedenimi kapladı. İçimde, uyumakta olan bir şey... asla kabul etmediğim bir şey... bir gözünü açtı.

Hiç acı yoktu. Yaralarımın acısına karşı dişlerimi sıkarken çenem artık sıkılmıyordu. Gücüm bana kolayca geliyor, beni yakmaya ve yok etmeye teşvik ediyordu.

Ben güçtüm. Kudrettim. *Yeniden doğdum.*

"Madinia!" Biri çılgık atıyordu. Kaşlarımı çatarak elimdeki kitaba baktım. Yapmam gereken bir şey vardı.

Güç bana doğru uzandı, baştan çıkarıcıydı, tenimin etrafında kıvrılıyor ve okşuyordu. Bir şekilde tanıdık.

Sisi yarıp geçen şey aşinalıktı.

Regner'ın neden bu hale geldiğini şimdi anlıyordum. Bu bir mazeret değildi - bu büyü kitabının sunduğu her şeyi kucaklamayı seçmişti.

Ama ben bunun bir parçası olmak istemedim.

Gücüm bana kolayca geldi ve gözlerimi kapatarak onu bir ateş küresi olarak hayal ettim. Grimoire'un büyüsi zihnime doğru sızıyor, yapabileceğimiz tüm değişiklikleri fısıldıyordu. Birlikte yapabileceğimiz *iyilikleri*.

Ateşimi kara büyü bulutuna doğru akıttım ve karanlık bir şey bana kükreyerek karşılık verdi.

Anlar. Sadece anlarım olurdu.

Çaresizce sayfaları karıştırmaya devam ettim. Nasıl bildiğimi tam olarak açıklayamıyordum ama ihtiyacım olan sayfanın-

Şurada.

Parlıyor gibiydi, dikkatimi üzerine çekti.

Sözcükler yabancıydı -ağzımın hiç konuşmaması gereken bir dildi- ama bana kolayca geldiler.

Korkunç bir an için kitabın beni kandırıp kandırmadığını merak ettim. Ama karanlık, kötü niyetli güç hoşnutsuzluğunu haykırıyor gibiydi.

Kelimeler sanki hayatımın her günü söylüyormuşum gibi dilimden döküldü.
Regner oceartus taşlarını insan gücünü çalmak, taşımak ve hediye etmek için kullanmıştı.

Ailelerini ve arkadaşlarını sevenleri hainlere dönüştürmek için ağlarının lanetini kullanmıştı.

Onun yaptıklarını geri alacaktım. Bu kıtadan ayrılmadan önce *bu* benim mirasım olacaktı.

Son sözü ben söyledim. Kitap gümbürdeyerek kapandı. Bir an için hiçbir şey olmamış gibi göründü.

Ve sonra çığlıklar duyuldu. Korku içime işledi. Ama...

Çığlıklar sevinçliydi. Kutlama. Neşeli.

Regner'ın vücudundan kıvılcımlar yükselmeye başladı. Ve yakındaki her generalden.

Uzakta, kampımıza doğru, insan asiler silahlarını havaya kaldırıyorlardı. Birçoğu sihirle parlıyordu.

Başardım. Gücü olmaması gereken yerden almış ve gerçekten ait olduğu kişilere geri vermiştim.

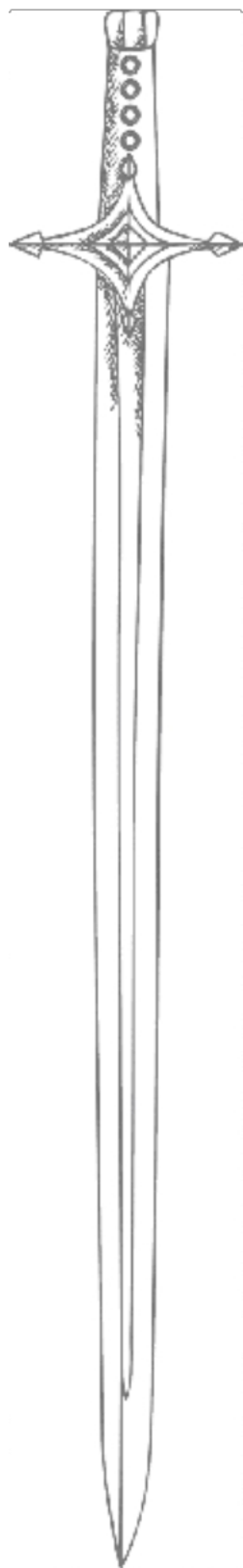
Dizlerimin bağı çözüldü. Jamic yere düştü. Kolumu yakalayan Demos oldu. Bana başını salladı, gözleri... saygıyla doluydu.

Prisca topallayarak yanıma geldi. Ve konuşurken o kırmızı taşı bir kez daha kullanıyordu. "Bu dört krallıkta da bilinsin. İnsan gücü Madinia Farrow tarafından iade edildi."

Ben yüzümü buruşturdum, o da güldü, ses kıyı boyunca yankılandı.

36

Prisca

Savaş bitmişti. Regner ölmüştü. Kampımıza doğru geri döndük ve ben gözümü kırpmadan savaş alanının kalıntılarına baktım.

T Ve cesetler.
Uzun bir süre öylece durdum, Lorian'ın kolları beni sarmıştı, titriyordum, keder ve korku beni içine çekecekmiş gibi hissediyordum.

"Kazandık," diye mırıldandım gömleğine karşı. "Mutlu olmalıyım."

Saçlarımı okşadı. "Olacaksın. Şimdilik nasıl istersen öyle hisset, vahşi kedi."

Yavaşça ondan uzaklaştım. Yüzüm ıslaktı ve sahilde diğerlerinin toplandığı yere doğru baktım.

"Telean'ı görmem gerek. Ve Tibris'i." Lorian ırkildi.

Ve kalbim yarıldı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve görebildiğim tek şey onun yüzüydü. "Hangisi?" Kelimeler boğuk bir törpü gibiydi.

"Telean. Çok üzgünüm Prisca. Regner'ın generallerinin zehirden ölmesinin sebebi oydu. Ameri'yle birlikte kamplarına gizlice girmişti."

"Onu gördün."

"Evet. Tibris'in şifacı çantasına senin için bir şey bıraktı."

Tüm vücudum buz kesmişti. "Demos."

"Onu bulacağım."

Lorian'dan uzaklaşarak tepeye doğru ilerledim. "Prisca."

Kollarımı Tibris'e doladım ve salladım. Sonra geri çektim. "Şifacı çantana ihtiyacım var."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak uzattı.

Parşömen dikkatlice katlanmış ve deri ceplerden birinin içine sokulmuştu.

Keder zehirli pençeleriyle beni kesip biçiyordu, ta ki solan ve ölen benmişim gibi hissedene kadar. Lorian çadırın içine adım attı, Demos da arkasındaydı.

Kardeşimin yüzü bembeyazdı.

Ve gözlerimiz buluştuğunda, bunun doğru olduğunu anlamış gibiydi. Şifacı karyolasına çökerek başını ellerinin arasına gömdü.

Tibris bize baktı. Sonra gözlerini kapattı. "Telean." Mektubu

Lorian'a uzatırken elim titredi.

"Sen..." "Ne istersen,
vahşi kedi."
Yanımda oturdu. Ve sonra okudu.

*Nelayra ve Demos,
Eğer bunu okuyorsanız, her şey planladığım gibi gitti demektir.
İkinizi de tanımak, sahip olabileceğimi hiç hayal etmediğim bir
hediye idi. Kurduğunuz yakın bağ annenizin isteyebileceği her şeydi.*

*Nelayra,
Düğün gününde yalan söylemiyordum. Anlayabiliyordum.
Tam olarak neden gücünü bu kadar tehlikeli bir şekilde kullanmayı
seçtiğini. Hayatının aşkının gözlerinin önünde ölmesini izlediğin o
anın sıcaklığıyla neden tanrıların kanunlarına karşı geldin - bunun bir
karşılığı olacağını bile bile. Çok kızmıştım. Ama ben
Seni suçluyorum. Konuştuğumuz gibi, yaptığınız seçimi neden
yaptığınızı tam olarak görebiliyorum.*

*Sen ve Lorian'ınki gibi bir aşk nadir bulunur. Ona her şeyinizle
sarılmak için her hakka sahipsiniz.*

*Bana o gün anneni ve büyükanneni gördüğünü ve sana ne
söylediklerini anlattığında, kararımı anında verdim.*

*Ben yaşlıyım. Yorgunum. Sevdiğim insanları özliyorum. Annen
benim en iyi arkadaşım. Bunca yıldan sonra bile, kendimi sürekli
Kalabalıkta annenizin yüzünü aramak ya da ona yazmak için
parşömene uzanmak.*

*Yorin'in de beni beklediğini biliyorum. Ve anneni ve büyükanneni
tekrar gördüğümde, bu benim
Seni birazcık acıdan kurtarabilirim. Beni kaybetmek zor olacak. Ama
uzun bir hayatım oldu ve -eğer her şey istediğim gibi olduysa-
halkımızı eve getirirken öldüm. Son anlarımı geçirmek için daha iyi
bir yol düşünemiyorum.*

*Seni tanıyorum, Nelayra. Krallığımızın yükselişini göremediğim
gerçeğinin aklınızdan çıkmayacağını biliyorum. Sonra
Lyrinore'a hiç adım atamadım. Ama sizi temin ederim,*

Tahtını alırken seni izliyor olacağım. Ve olman gereken kraliçe olduğunu görebildiğim için kendimi şanslı sayıyorum.

Asinia'ya üzgün olduğumu söyle. Ama benim ona öğretmeme ihtiyacı yok, sadece ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Bir ay içinde iş yerini açmasını bekliyorum.
yıl.

Demolar,

Eminim kandırılmış hissediyorsunuzdur. Eminim ki, o gün bana şüphelenmeden yardım ettiğin için öfkelendin.
Benim için bir sığınak. Evet, tanrılarla pazarlık yaptım. Ve hayır, pişman değilim.

Hayatımın en kötü dönemi senin o zindanda olduğunu ve sana ulaşamadığımı bilmektir. Seni izlemek zorunda olduğunu Arkadaşlarınız -aileniz olarak gördüğünüz insanlar- katledildi ve neden kurtulduğunuzu asla bilemediniz. Zaman zaman, acaba gitmene izin vermek daha nazik olurdu.

Ve sonra Nelayra ile tanıştım.

Halkımızın uzun zamandır ihtiyaç duyduğu general sizsiniz. Ama ben bir generalden daha fazlası olduğunuzu hatırlamaya çağırıyorum.
Barış geldiğinde, onu kucaklamalısınız. Sevgi elinizin altında olduğunda, onu iki elinizle tutmalısınız.

Kılıcınızı bırakıp yaşama zamanı geldi. Sen kılıçtan daha fazlasısın. Aynı zamanda bir erkeksin. Ve Asinia sonsuza dek beklemeyecek.

İkinizi de çok seviyorum. Sizden ayrılmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ama gençlerin yaşlılardan daha uzun yaşaması doğru.

Sizi tekrar gördüğümüzde hepimize anlatmaktan gurur duyacağınız bir hayat yaşayın.

-Telean.

Hüzün beni yuttu ve onun karanlık karnına düştüm. Telean'ı daha iyi bir yerde düşünmek istedim. Kemiklerinin ağrımadığı ve eklemlerinin her sabah kaskatı kesilmediği bir yerde. Annem ve büyükannemle birlikte olduğu bir yer ve nihayet, nihayet sevdiği adamla birlikte olduğu bir yer.

Yakında bir gün, teyzemi bu şekilde düşünebilecek ve gülümseyebilecektim. Ama şimdi...

Tek düşünebildiğim bunun korkunç derecede adaletsiz olduğu ve Telean'ın burada olması gerektiği ve vatanımızı asla göremeyeceği ve onu zar zor bulmuşken beni ve Demos'u terk etmeye nasıl cüret ettiği ve tanrılar, *nefes* almak acı veriyordu.

Onunla hiç huzur bulamamıştık. Üçümüz birlikte oturup savaş ve ölümle ilgili olmayan konular hakkında uzun saatler boyunca hiç konuşmamıştık.

Ve şimdi asla yapamayız.

PRISCA

O gece, bana ait olmayan bir krallıkta, yıldızların altında taç giydim. Ama yaşlılar talimat bırakmışlardı. Görünüşe göre, kraliçe olarak rolümün derhal resmileştirilmesini gerekli görmüşlerdi.

Tüm anlaşmazlıklarımızdan sonra bile, halkımızın eve dönüşünü göremeyecekleri için yas tuttum. Ve bencilce, sarayımı kurmama yardım etmek için yanımda olmalarını diledim. İnsanlarımızın krallıklarına yerleşmelerine yardım etmek için.

Lorian bir hafta sonra taç giyecekti. Danışmanlar, halkımızın savaşın sona ermesini ve hepimiz için yeni bir hayatın başlamasını kutlamak için bir bahaneden hoşlanacağını düşündüler.

Büyükannem bu tacı takmıştı. Regner işgal etmeseydi annem de takacaktı. Birkaç kişi onu gördüğünde nefesi kesilmişti ve bunun krallığımızın zarif işçiliğinin ve zengin tarihinin görkemli bir örneği olduğunu biliyordum.

Mücevherlerle süslü taç soğuk ve ağırdı. Lorian'ın bana verdiği diademi tercih ederdim. Ama sembolün ne olduğunu anlamıştım. Bu tacın gerçek ağırlığını anladığıma dair bir söz. Ve onu halkım için taşıyacağıma dair.

Ben de başımı eğdim, Blynth'in okuduğu yeminleri tekrarladım ve krallığımı sevip koruyacağıma söz verdim.

Ve bu iş biter bitmez, biz dikkatimizi ölü ve yaralılara çevirirken taç güvenli bir şekilde saklandı.

Asinia'nın arkadaşı Cryton başaramamıştı. Onunla hiç tanışmamıştım ama cesedinin yanına oturup ağlamıştı, Demos da onun yanındaydı.

Tibris'in büyüğü o kadar tükenmişti ki artık en ufak bir kesiği bile iyileştiremiyordu. Herne onu dinlenmeye zorlamıştı ve ben de başkalarıyla ilgilenmeyi takıntı haline getirmiş şifacı kardeşim bir çadıra sürüklenip boğazından aşağı uyku ilacı dökülürken gülümsememi dikkatle gizlemiştim.

Herne çadırdan dışarı çıktığında, "Sanırım öfkeliyim," dedi.

"Öfkeli mi? Hayır. Az önce kardeşim için mükemmel olduğunu kanıtladın. Ailemize hoş geldin."

Bana baktı, açıkça sersemlemişti ve ben de ona acıdım. "Sen de dinlenmelisin."

Başını sallayarak çadırına girdi.

Lorian'a bakmak için döndüm ve yanımdan geçip giden Galon'a başımı salladım. Sadece birkaç dakikadır ayrıydık ama bugünden sonra onu yanımda istiyordum.

Ama...

Zathrian kampın kenarında oturuyor, herkes tarafından görmezden geliniyordu. Gözlerimiz buluştu ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

Galon yönünü değiştirdi ve bize doğru yaklaşmaya başladı. İçimi çektim. "Bana zarar vermeyecek."

"Yorgunsun. Hepimiz yorgunuz," diye mırıldandı Galon. "Bir yere zincirlenmiş olmalı."

Zathrian onu görmezden geldi, Galon'un yaydığı tehdit göz önüne alındığında bu etkileyiciydi.

"Jorvik," dedi Zathrian bana. "O öldü, değil mi?"

Galon'a baktım. "Git buradan."

Gözlerini kıstı, belli ki içten içe bir şeyler düşünüyordu. Alçak sesle bir yemin ederek döndü ve ateşlerden birine doğru ilerledi.

Dikkatimi tekrar Zathrian'a çevirdim. "Evet," dedim. "Daharak bana geminin Regner'inkilerden biri tarafından vurulduğunu ve hiç şansı olmadığını söyledi."

Keder gözlerini kararttı. Belli ki Jorvik onun için bir şekilde önemliydi. "Özür dilerim."

"Sana bu kadar yaklaşmak onun fikriydi." Zathrian'ın sesi alçaktı. "Ona bunun aptalca olduğunu söyledim ama bunun seni yeterince sarsabileceğini düşündü."

bir hata yapmak. Aksine, bu sizi daha kararlı hale getirdi. Öyle değil mi?"

"Evet."

Bir an sessiz kaldık ve uzaktan gelen dalga sesleri gözlerimin ağırlaşmasına neden oldu.

"Merak ettiğim bir şey var," diye mırıldandım.

"Ben de öyle. Sen benimkine cevap verirsen ben de senin soruna cevap veririm." "Anlaştık."

"Eadric," dedim. "Bize işkence ettiğinde, sanki... kişiseldi. Sanki benden nefret ediyordu."

"O yaptı. Babası annene aşıktı. Babanla tanıştığında, Eadric'in babasını asla sevmeyeceği açıktı. Tabii ki Eadric yıllar sonra doğdu ama babasının acısı devam etti. Babamla arkadaş oldu."

Her iki çocuğun da büyüdükçe ailemden nefret etmeyi öğrendiklerini hayal edebiliyordum. Bu yaptıkları hiçbir şeyi mazur göstermezdi, ama... yine de ailemden nefret ettiklerini hayal etmek acı vericiydi.

O nefret olmasaydı olabilecekleri insanlar.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Zathrian sadece başını salladı. Ve bakışları suya doğru kaydı, sanki sorusunu sorarken bana bakmaya dayanamamış gibiydi.

"Zamanı geri döndürdüğünüzde büyükannemizi gördüğünüzü duydum."

Sorusunda kötü niyetli bir şey yoktu. Hayır, sadece sesi yorgun geliyordu.

"Yorulдум."

Bakışlarını karanlığa sabitledi, sesi dikkatle nötrdü. "Sence... Sence bir gün benimle gurur duyabilir mi? Yaptığım onca şeyden sonra bile?"

Gözlerim yandı. "Arenanızda dövüştüğümüz o gün onun sesini duydum. Çığlık atıyordu, tamamen öfkeliydi. Ölmeni istemedi. Muhtemelen gücünü bize yardım etmek için kullanacağını bildiği için. Senin içindeki iyiliği görebiliyordu, Zathrian. Bunun senin için bir anlamı var mı bilmiyorum..."

Hâlâ bana bakmıyordu. Ama ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunun anlamı yeterli," dedi.

Ona bir rahatsızlık demiştim. Yarım kalmış bir iş. Krallığımızda bir geleceği olmadığını söylemişim ve bunu saklamaya çalışsa da sözlerimin onu nasıl yaraladığını görmüştüm.

"Lyrinore'da senin için bir yer var. Eğer istersen."

Zathrian bana doğru bir bakış fırlattı. Uzun bir süre sonra gözleri büyüdü. "Ciddisin, değil mi?"

"Neden olmayayım ki?"

"Çünkü eşini öldürdüm. Kocanı. Çünkü Eadric arkadaşını öldürdü. Çünkü seni seve seve öldürebilirdim. Çünkü ben senin tahtın için bir tehdidim."

Ölümcül bir hırıltı geceyi yararak geçti. Zathrian irkildi.

Sadece iç çektim. "Lorian-"

"Ona nasıl bir tehdit olduğunu bir kez daha anlat," diye mırıldandı omzuma eğilerek.

Ateşe doğru baktım. Galon inatla bana bakıyordu.

Tekrar iç çekerek, duruş sergileyen erkeklere döndüm. Lorian'ın karnına bir dirsek attım ve kuzenim bu hareket karşısında ağzı açık kaldı.

"Beni seve seve öldürebileceğini söylemiştin," dedim Zathrian'a. "Hâlâ aynı şekilde mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bana inanmak zorunda değilsin. Ama hayır."

"O zaman teklifim geçerli. Ama bunun kuralları olacak." Ne de olsa bu adam, masum bir adamı sırf emirlerimiz altında onu izlediği için öldüren adamdı. Aynı adam sevdiğim herkesi öldürebilirdi. Bir gün belki affedebilirdim. Ama asla unutmuyacaktım.

"Kan yemini," dedim. Lorian onayladı.

Zathrian hâlâ anlayamamış gibi bana baktı.

"Yarın yola çıkmadan önce kararını bana bildir," dedim. Lorian'ı elinden tutup kendimden uzaklaştırdım.

Lorian kulağıma, "Bu arada taç sana çok yakışmış, yaban kedisi," diye mırıldandı. Ah. Onun dengesiz davranışlarını görmezden gelebilmem için konuyu değiştirdi.

Güzel.

"Başkente seni bekleyen bir tane daha var," dedim. "O yüzden kendini fazla beğenme."

Bundan acı duymuş gibi görünüyordu ama yanağımdan öptü. "Rythos seninle konuşmak istiyor. Sonra da biraz uyumalısın."

Arsıanlar hiç vakit kaybetmeden ölülerini alıp evlerine döndüler.

Madinia bize Rythos'la birlikte Miric'ten ve filodan kaçmaya çalışırken nasıl yakalandıklarını anlatmıştı. Hâlâ anlayamadıkları nedenlerden dolayı Brevan babasına karşı gelmiş ve bizimle savaşımayı seçmişti.

"Ama Rythos'un bu pazarlığı yerine getirmesini sağlamaya kalkışırsa, onu hadım ederim," diye mırıldandı Madinia.

Rythos elleri cebinde, suyun kenarında bekliyordu. Yaklaştığımda bana belli belirsiz bir gülümseme sundu ama yüz ifadesi gergindi.

"Brevan... Arslan gemileri karşılığında adaya dönmeme karar vermişti ama nedense fikrini değiştirdi."

"Madinia'nın bahsettiği pazarlık buydu."

Başını salladı. "Quorith'e asla geri dönemem. Dönmek de istemiyorum. Ama... sana söylemem gereken bir şey var."

Bekledim ve iç çekti. "Asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım. Gücümü babamın konseyinde kullandım."

Yüzündeki ifadeden yumuşak güvencelere ihtiyacı olmadığı anlaşılıyordu.

"Bu gücü benim konseyime karşı kullanır mıydınız?"

Geri çekildi. "Tabii ki hayır. Eğer yapacağıma inanıyorsan-"

"Ben inanmıyorum. Ama senin de buna inanmanı istiyorum. Arslan olmasaydı, bu savaşı kaybetme ihtimalimiz çok yüksekti." Denizin karşısındaki melez krallığı işaret ettim. "Regner bir kez daha istila ederdi ve bu sefer kalan tüm melezleri öldürürdü. Gücün hem güzel hem de korkunç. Kullanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama kullandığın için üzgün değilim."

Titrek bir nefes verdi. Uzun bir süre sonra gülümsemeye çalıştı. "Sanırım Madinia'yı travmatize ettim."

Güldüm. "Biraz korku muhtemelen onun için iyidir."

Rythos, "O büyü kitabını kullandı ve insanlara güçlerini geri verdi," dedi.

"Tek yaptığı bu değil," dedi boğuk bir ses.

Döndüm, gözlerim koyu kahverengiyle buluştu. Finley.

Yüzündeki ağ kaybolmuştu. Gözleri hafif gölgeli ama tetikteydi.

Acı tatlıydı. Bunu Rythos'un Finley'in tapınağında ağın olduğu boş yere bakışından anlayabiliyordum. Eğer Cavis yaşasaydı.

Artık özgür olacaktı. Hayatı kendisine ait olacaktı.

"Hepsi mi?" Rythos sordu.

Finley başını salladı. "Gördüğüm tüm örümcekler. Kardeşin gitmemize izin verdi," dedi bana. "Ama özür dilemek istiyorum."

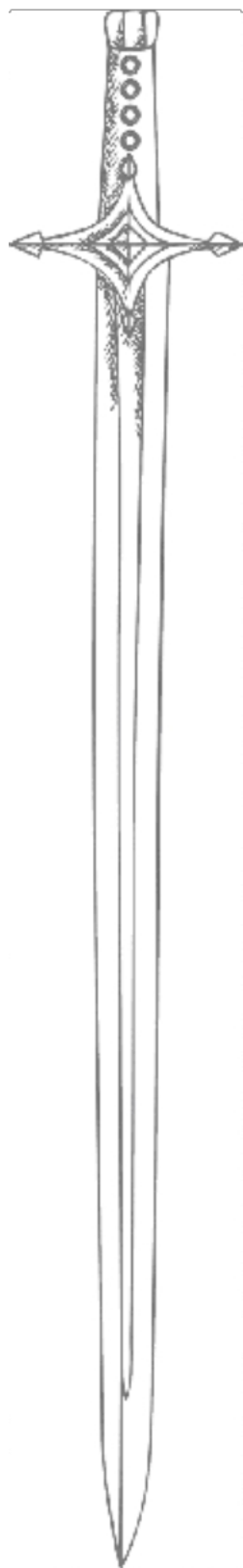
Onu son gördüğümde sessiz bir çocuktü. Şimdi, bir gecede on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Özrünü istemiyorum."

İrkildi ve ben de iç çektim. "Çünkü özür dileycek bir şey yok. Şimdi, hayatımıza devam etmenin bir yolunu bulmalıyız. Yaşadığımız hayatları en iyi şekilde değerlendirmek için. kurtuldum." Boynumda asılı kum saatini sıkıca kavradım. "Ve her anın değerini bilmek için."

37

Lorian

şifacı yatağındaki Conreth'e baktı. On gün bir fae için yaşam savaşı vermek için uzun bir süreydi. Özellikle de bu kişi krallarıysa.

Yine de, kardeşimin hayatta kalmasının tek nedeni muhtemelen kendi kişisel koruması ve boynuna taktığı tılsımdı. Ben Onu buraya, Lyrinore'a, savunmasızken kimsenin hayatına kastetmeyeceğinden emin olabileceğim bir yere getirmekte ısrar ettim.

Teni her zaman solgundu ama şimdi sanki tüm yaşamı çekilmiş gibiydi. O kadar hareketsiz, o kadar sessizdi ki, neredeyse ölü gibiydi.

Görünmez bir el boğazımı sıkmış olmalıydı. Çünkü aniden nefes almakta zorlanıyordum.

"Neden, Conreth?"

O Fae kralıydı. Varisi yoktu. Hayatta kalmasının ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden Renit'e güveniyordu. Yine de Prisca'nın hayatını kurtarmıştı.

Ve neredeyse kendisi de ölüyordu.

"Çünkü ben Fae Kralı olmadan ve sen de Kana Susamış Prens olmadan önce biz kardeşтик." Conreth'in acıdan bulanıklaşmış gözleri açıldı. "Başucumda üzüldüğüne göre, Regner'ın öldüğünü varsayıyorum?"

Boğazım düğümlendi. "Endişelenmiyorum," diye mırıldandım. "O güç Prisca'yı öldürebilirdi."

Regner'ı öldürmek için onun zaman büyüsüne ihtiyacımız olduğunu söyleyerek yaptıklarını savunmasını bekliyordum. Kendimi bu sözlerle hazırladım.

"Eşinin ölmesine asla izin vermezdim. Durdurabilseydim bile." Başımı eğdim, tek kaşımı kaldırdım ve ona baktım.

Conreth boğuk bir kahkaha attı ve bir elini göğsüne götürerek yüzünü buruşturdu. "Bir şifacı çağıracağım."

"Hayır, Lorian, bekle." Doğrulmaya çalıştı, yüzünü buruşturdu ve alnında boncuk boncuk terler belirirken bir kez daha gevşedi. "Bu savaş, anne babamız öldüğünden beri ikimizin de yaşadığı en kötü şey oldu," dedi. "Ama yine de içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Bir parçam bunun için neredeyse minnettar. Ama değil

Ölüm ya da umutsuzluk yüzünden değil, sonunda seni görmek zorunda kaldığım için. Bizi görmek için. Galon'la nasıl birlikte olduğunuzu ve onun hayatınızda oynadığı rolü -benim olması gereken rolü- izlemek kaybettiğimiz her şeyi fark etmemi sağladı."

"Conreth-"

Elini kaldırdı. "Gerçekten özür dilerim, Lorian."

"Zaten özür diledin."

"Doğru dürüst değil. Özür dilerim, tacı giymenin ne anlama geldiğine kendimi o kadar kaptırdım ki, kardeşin olmanın ne anlama geldiğini unuttum."

Bunu yapmak istememiştim. Bu konuşmayı yapmak istememiştim. İhtiyacım olacağını düşünmemiştim bile. Ve yine de... O yataktaki adam acımasız bir kral değildi. Prisca'nın hayatını kurtaran adamdı. Yıllar önce beni odasına getirip kâbuslarımdan uzak tutmak için bana kitap okuyan adam.

"Seni affediyorum," dedim kabaca.

Buz mavisi gözler, sözlerimde yalan arar gibi yüzümü inceledi. Ama onu affetmiştim. Hayatımın aşkını kurtardığı, kendi aşkını kaybetmeye hazırlandığı anda onu affetmiştim.

"Emara burada," dedim ve gözleri parladı. "Biraz temiz hava alması için onu zorladığımda uzaklaştı. Kendi sesine değil de benim sesime uyandığın için hiç etkilenmeyecek."

Yine boğuk bir kahkaha. "Git karımı bul."

Emara etkilenmeyecek kadar telaşlıydı. Hızla yanımdan geçip odaya daldı ve kapı kapanırken gözyaşlarına boğulduğunu duydum.

Onsuz savaşa gitmiş, krallığı yönetmesi için onu bırakmıştı. Ve sonra neredeyse ölüyordu.

Başımı salladım. Emara onu çok ama çok pişman edecekti. Şimdi, benim vahşi kedim neredeydi?

Kale nispeten iyi durumda tutulmuştu ve şifacıların şehirde ihtiyacı olan herkes için güçlerini kullanabilecekleri tam bir kanadı vardı.

Yaşlılar temel bakımın tamamlanmasını sağlamış olsa da, kale birkaç yüzyıl eskiydi ve mobilyaların ve perdelerin çoğunun değiştirilmesi gerekiyordu.

Melezler kraliçelerinin buraya yerleşeceğini öğrendiklerinde kaleyi bir fırtına gibi sarmışlardı ve gruplar halinde çeşitli noktalarda toplanmış, çatlak duvarlara bakıp planlanan iyileştirmeleri tartışıyorlardı.

Etrafta gizlice dolaşmaya başlamıştım. Aksi takdirde, etrafım sarılmıştı. İki karo şekli arasındaki farklar, krem perdelerin beyaza karşı faydaları hakkında tartışmalar.

Hayatlarımız çoktan sıradanlaşmaya başlamıştı. Normal sorunlarla. Hâlâ mahkememizi kurmamız ve binlerce melezin bu krallığa yerleşmesini denetlememiz gerektiğini düşünürsek, sorunlarımız olabildiğince normaldi.

Ama... bu tür sorunların düşüncesi... Bundan zevk alıyordum.

Yine de odalarımıza girmeden önce bir grup melezin köşeyi dönmesini bekledim. Daselis ve Erea bana başlarını sallayarak dışarı fırladılar. Prisca onlara neredeyse isteyebilecekleri her pozisyonu teklif etmiş olsa da, burada onunla çalışmak için ısrar etmişlerdi.

Ve Prisca balkonda durmuş, krallığımıza bakıyordu.

Ben kapıyı kapatıp odaya geçerken omzunun üzerinden bana baktı ve sırıttı. "Kobalt mavisini ve cerulean arasında karar verdin mi? Boya?"

Kollarımı ona dolayarak yanağına sokuldum. "Neden bu kadınlar bu soruları sorması gerekenin ben olduğumu düşünüyor?"

Prisca'nın tüm vücudu sarsıldı. Ve boğazından garip bir homurtu sesi çıktı.

"Ne yaptın sen?" Kulağını ısırıp ve onu kollarımın arasında döndürdüm.

"Böyle önemli kararlar almaktan gerçekten hoşlandığınızı herkese söylemiş olabilirim ya da olmayabilirim."

"Sen. Sen yaptın. Ne yaptın?"

Sırıttı ve o kadar güzeldi ki nefesim boğazımda düğümlendi.

"Bu krallıkta kalan insanlar fae'lerle fazla etkileşime girmediler. Ve sen...sensin. İnsanların senin sabırlı ve ilgili olabileceğini görmelerini istedim. O kadar da korkutucu olmadığını."

Kirpiklerinin arasından bana baktı, parmakları gömleğimin düğmelerinden biriyle oynuyordu.

Birdenbire geleceğimde mobilyalarla ilgili pek çok karar olduğunu gördüm. "Peki. Ama bana borçlusun."

Gözleri ışıldıyordu ama altlarında koyu halkalar vardı. Prisca hâlâ kaybettiğimiz insanların yasını tutuyordu. Her gece yatmadan önce Telean'dan gelen mektubu okuyordu.

"Sadece düşünüyordum da..." dedi.

Kulağını ısırıp. "Her zaman tehlikelidir."

"Cadılar hakkında. Regner'ı ele vermeleri için onlara ne verdin?"

"Lanetli Şehir."

"Anlamıyorum."

"Savaş bittiğine ve halkınız özgür olduğuna göre lanet de kalkmış olacak. Jamic isterse yeniden inşa edebilir. Onlara iddia ettikleri topraklarda tek bir binanın bile ayakta kalmasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"Peki Jamic ne dedi?"

"Burnunun kemerini sıktı ve 'İyi, çözmek gereken bir sürü başka şey var' dedi. Yakın zamanda onu ziyaret etmemiz gerekebilir."

Jamic yeni taç giymişti, şimdiden çürükleri temizlemeye çalışıyordu. Eprotha ve şehirlere saldırarak masum insanlara zarar veren insan askerlerin bir daha asla böyle bir şey yapma fırsatı bulamamasını sağlamak.

"Yapacağız."

Ağzı aşağı doğru dönmüştü ve bu hiç hoşuma gitmemişti. "Ödememi şimdi alıyorum," dedim.

"Öyle mi?"

Elini tutarak onu banyoya götürdüm. "Sen ne-
"

"Banyo yapıyorsun, vahşi kedi. Rahatlaman gerek. Bunlar benim şartlarım." "Otoriter," diye mırıldandı, ama soyunmasına yardım ederken itiraz etmedi.

elbisesi. "Bana katılır mısın?"

Anında sertleştim. "Hayır."

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı ve ben de onun dolgun, yuvarlak kalçasına vurdum.

"İçeri."

Yüz ifadesi hınzırlaştı ve neredeyse onu küvetin üzerine eğiordum.

Sonra durdu ve yüzümü avuçladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, vahşi kedi. Şimdi küvete gir."

Bana sırtıttı. Suya girdiğinde ağzım sulandı ve arkasına yaslandığında, su kızarmış tenini okşadığında, buhar yanaklarına parlaklık getirmek için yükseldiğinde bir nefes aldım.

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Çok asık suratlı," diye mırıldandı.

Döndüm ve banyo odasından çıktım. Yatağın üzerinde duran tüllü bir bornoz görünce, gözlerimi on altı kışlık bir çocukmuşum gibi kaçırarak bornozu ona uzattım.

Prisca'nın kısık kahkahası beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

Koridora adım attığımda, ihtiyacım olan şeyi getiren bir hizmetçi buldum. Mumları yakmak ve güzel kokulu yağı gücümle ısıtmakla meşgulken, banyo odasından sıçrayan su seslerini dikkatle görmezden geldim.

Ve sonra Prisca kapıyı açtı.

Bornozu giymişti. Kıvrımlarına yapışıyor, sakladığından daha fazlasını gösteriyordu ve bakışlarım sert meme uçlarına düştüğünde ağzım sulandı.

"Dün sen kestirdiğinde seni özledim," diye itiraf ettim. "En fazla bir saat ayrı kaldık ve kendimi sanki seni arıyormuş gibi odanın içinde dolaşırken buldum."

Ağzı kıvrıldı, gözleri altın renginde parladı ve odayı geçip dudaklarımı alnına hafifçe bastırdım.

"Sanki bir sorunumuz varmış gibi görünüyor," dedi. "Çünkü uyandığımda, orada olmadığın için anında sinirlendim."

Bakışlarını karşılayabilecek kadar geriye yaslandım. "Bu utanç verici."

"Utanç verici," diye onayladı. "Kimseye söylemeyelim."

"Anlaştık."

Kısık bir kahkaha attı ve ben de ağzını tutarak iniltisini yuttum. Elini göğsüme doğru uzattı, sonra gömleğimin içine sokarak beni kendine çekti.

Ellerim bornozunun bağını çoktan bulmuştu ve bornoz yere düşerek Prisca'nın sıcak, pürüzsüz tenini ortaya çıkardı. Alt dudağını dişlerimle hafifçe ısırdım, sonra onu yatağa doğru geri çektim.

Kanım kaynıyordu, kulaklarıma doğru çarpıyordu. Ama planlarım vardı. Ve o henüz kontrolü benden alamayacaktı.

Beni soymak için gömleğimi yukarı doğru itiyordu, ben de başımın üzerinden çekip aldım ve onun kısık memnuniyet sesinin tadını çıkardım. Pantolonuma uzandı ve ben de onu yatağa dönene kadar döndürdüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Yüzüstü yat, vahşi kedi."

Omzunun üzerinden bana baktı. Tek kaşımı kaldırdığımda eğildi ve yatağa doğru sürünürken hareketlerini son derece yavaş tuttu.

Hırladım. "Küçük alaycı."

Alçak sesle, alaycı bir kahkaha attı ve ben bir anlığına onun görüntüsünü içime çektim. Kıcının kıvrımlarını, omuzlarının keskin bıçaklarını, sırtının pürüzsüz çizgisini ezberlemek için bir an.

Onun benim olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak için bir an.

"Bütün gece bana mı bakacaksın?" Sesi somurtkanlaştı. Ama yatakta kıpırdandı, belli ki ellerimi üzerinde hissetmek istiyordu.

Avucuma ılık yağ dökerek Prisca'nın omuzları boyunca okşadım. Sol omzu ile boynu arasında özellikle dar bir nokta bulduğumda boğuk bir iniltiye dönüşen bir nefes verdi.

"Tanrılar..."

Gülümsedim, başparmağımı biraz daha derine soktum, doğru basıncı ölçmek için tepkisini dikkatle izledim. Bir süredir bunu arzuluyordum - her gün taşıdığı gerginliğin bir kısmını dışarı atma şansı. Yumuşak tenini okşamak, onu gevşetmek ve rahatlatmak için bir fırsat.

Omuzlarındaki ve boynundaki düğümleri çözdükten sonra aşağı doğru indim, omurgası boyunca uzun, süpürücü darbeler kullandım, acıya neden olan yerleri bulduğumda kasların sızladığını ve zıpladığını hissettim. Kaşlarımı çattım.

"Bana ağrın olduğunu söylemeliydin." "Mmmmmfff."

Gülümsedim, sırtının alt kısmına, omurgasının tabanına, kışının üst kısmına doğru ilerledim. Titredi ve ben de ellerimi hafifçe üzerinde gezdirerek onunla alay ettim.

narin teni, sabırsızca kıpırdayana kadar. "Bir şey mi istiyorsun, vahşi kedi?"

Hırladı.

Omuzlarına doğru ilerledim, sonra kollarına odaklandım. Hoşnutsuz bir ses çıkardı ama kılıç kolundaki sertliği ve şişliği gördüğümde çok daha fazla hoşnutsuz oldum.

"Bir şifacı bunu halledebilirdi," diye homurdandım.

"Şifacıya ihtiyacım yok. Sen varsın."

Kolunda onu geren birkaç yer buldum ve en kötü düğümleri çözerek onu yatıştırdım. Ama ilk fırsatta onu o şifacıya götüreceğim.

Sol kolu o kadar kötü değildi. Her bir parmağını okşadığımda huzursuzca yer değiştiriyordu.

Ben de aynı uzun, süpürücü darbeleri kullanarak kalçalarına doğru ilerledim. Bir kez daha gevşemişti ve ilk baldırına ulaştığımda neredeyse mırıltıya benzeyen bir ses çıkardı.

Diğer bacağına da masaj yapıp ayak parmaklarına kadar indiğimde, teni yağla parlıyordu ve derin derin nefes alıyordu. Kaşlarının arasındaki küçük gerginlik çizgisi kaybolmuştu.

İçimde vahşi bir gurur kükredi.

Gözlerini açtı.

"Teşekkür ederim."

Neredeyse gülecektim. "Bunun için bana teşekkür etme, vahşi kedi. Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "O halde, rica ederim."

Eğilerek nazikçe kıcını ısırđım. Nefes aldı, kıpırdandı ve kayganlığını bulmak için bir elimi altına kaydırđım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ben de bir elimi sırtına koyarak yüzünü yastığa bastırđım.

"Orada kal."

Ellerimi yağa daldırarak göğüslerini avuçladım, okşadım, sıktım ve inleyene kadar meme uçlarını okşadım. Bir elimi aşağıya kaydırđım ve o da bacaklarını iki yana açarak sırtını kamburlaştırdı.

"Benim için hazırsın, değil mi vahşi kedi? Benim için her zaman hazırsın."

"Her zaman," diye mırıldandı, ben okşarken kıcını bana doğru geri itti. onu. "Lütfen Lorian. Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Onu biraz daha okşadım, dokunuşumu hafif tutarak kenarda dengede kalmasını sağladım. Onunla alay etmeye devam etmek istiyordum ama teninin her santimini okşamak beni neredeyse şehvetten çıldırtmıştı.

Pantolonumu çıkarmaya zahmet etmedim, sadece indirdim, Prisca kıcını sikime doğru iterken boğazımdan bir hırıltı çıktı.

"Beni bekletme." Sesi yüksekti, titrekti. Bu genellikle onunla dalga geçmekten en çok keyif aldığım zamandı.

Bugün olmaz.

Onu çevirerek üstüme yuvarladım, ta ki bana bakana kadar, saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri kocaman olmuştu. Ama hiç tereddüt etmedi. Elleri sikimi buldu ve kendini kaldırıp yavaşça aşağı indirirken ben de kendimi kontrol etmeye çalıştım.

İkimiz de inledik.

Onun sıkı, ıslak sıcaklığı, onu görmek, teni kaygan ve mum ışığında parlıyor, gözleri altın gibi, başını bana doğru eğmiş.

Sikimi bir mengene gibi sıktı ve ellerim kalçalarını kavradı. O üstteyken bile kontrolü elimden alamıyordum, içine girip çıkana kadar onu kaldırıyordum.

Titremeye başladı, soluk pembe meme uçları gergin ve gergindi. Başımı kaldırarak onu kendime yaklaştırdım, ağzımı meme uçlarından birinin etrafında kenetledim, beni daha da sıkarken zihnim bulanıklaştı.

"Lorian..."

İçine doğru ittim ve beni çılgına çeviren o küçük nefeslerden birini verdi. Nefesi uzun, pis bir iniltiye dönüştü ve neredeyse boşalıyordum.

Dişlerimi gıcırdatarak, içindeki o mükemmel noktaya ulaştığımı anlayana kadar ona açtım. Prisca çılgına döndü, sırtını kamburlaştırdı, zevkini kovalarken kalçalarını şaklattı.

Bu benim en sevdiğim manzaraydı.

"Hayatımızın geri kalanı boyunca böyle olacak," diye söz verdim. "Sen ve ben, böyle, sonsuza dek. Gitmene asla izin vermeyeceğim, vahşi kedi."

Gözleri yarık yarık açılmış, tutkuyla yanıyordu.

"Sen benimsin. Ben de senim. Zamanın sonuna kadar."

Başını salladı, artık nefesi kesilmişti. Tüm vücudu titriyordu ve kendimi tutmak için her şeyimi harcadım.

Bir elimi vücudundan aşağı kaydırarak klitorisini buldum. Sanki bunun için doğmuş gibi bana asıldı. Elim daha hızlı okşadı ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Benim için gel, vahşi kedi."

Gözleri geriye yuvarlanırken etrafımda sıkıca kasıldı, tüm vücudu sertleşti.

Kalçalarını aşağı, yukarı, aşağı yönlendirdim ve o kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm. Prisca yere yığıldı, ikimizin de nefesi kesilirken göğsümün üzerine uzandı.

Yavaşça sırtını okşadım, üzerimde uzanırken gevşemiş ve doymuş hissinin tadını çıkardım.

Prisca gözlerini kırpıştırarak başını kaldırıncaya kadar bir süre uyukladık. Kendini benden kurtarmaya başladığında ellerimi sıktım.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Tek kaşını kaldırdı. "Yapacak işlerim var."

Ben de öyle... Ve önümüzdeki birkaç günü bu şekilde geçirmemizi engelleyen her şeye çok içerliyordum.

Prisca doğrulup bacaklarını yataktan aşağı salladı. "Giyinsem iyi olacak."

Bununla birlikte, mükemmel kışını yataktan kaldırdı. Dolaba doğru yürürken kalçaları yuvarlandı ve ben hareket ettiğimi fark etmeden önce onun yanında duruyordum.

"Lorian," dedi uyarırcasına ama sırtırken burnunu kırıştırdı. "İyi," diye mırıldandım. "Zaten gidip Rythos'la konuşmam gerekiyor."

"Akşam görüşürüz."

Bu kez, kalenin içinde gezinirken fikrimi söyledim. Bir değil, iki kez. Ve hatta gülümsedim.

Prisca haklıydı. Değişimi görebiliyordum; insanların benimle konuşurken nasıl rahatladıklarını. Daha birkaç gün önce melez kral olarak taç giymiştim ve

Buradaki insanların sadece savaş alanında onlar için savaşacak biri olmadığını bilmelerini istedim. Dilekçelerini ve şikayetlerini iletebilecekleri biriydim. Onların uzun ve dolu dolu yaşamalarını isteyen biriydim.

Herhangi bir krallığın kralı olacağımı asla tahmin edemezdim ama uğruna çok mücadele ettiğimiz hayat buydu.

Sonunda kaleden dışarı çıktığımda bakışlarımı bahçede gezdirdim. Her ne kadar Demos bahçelerin büyük bir bölümünün eğitim alanına dönüştürülmesine karar vermiş olsa da düzenli tutulmuşlardı.

Şimdiden bir tapınak inşa edilmişti. Bu fikir hoşuma gitmemiştir ama Regner'in yarattığı dinle dalga geçmeye hiç benzemiyordu. Sadece ihtiyacı olanlar için sessiz bir yerdi. Ve Regner'in Baş Rahibesi buraya yerleşmişti.

Jamic Mona'dan ne kadar hoşlansa da, henüz krallığında onun güvenliğini garanti edebileceğini düşünmüyordu.

Mona ise çoğunlukla bahçelerde dolaşmak isteyen yalnız bir yaratıktı.

Arada sırada uzaklara bakıyor, anıların içinde kayboluyor gibiydi. Tenindeki yaşamı tüketen türden anılar.

Böyle bir durumda genellikle Prisca ya da Asinia onu elinden tutup odasına götürürdü. Ancak son zamanlarda, kolunu onunkiyle birleştirip bahçeden çıkarken ona eşlik eden kişi Rythos olmuştu.

Vahşi kedimi tanıyanlar için şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Zathrian kalede çalışıyordu.

Onun kan yeminini denetlemiştim. Zathrian ona asla ihanet etmeyecekti. Çünkü bir gün ona zarar vermek istese bile, artık bunu yapamazdı.

Vynthar iki ağacın arasından belirdi. Bana baktı ama konuşmadı. Şu anda Prisca'nın deyimiyle "kan davalıydık". Yaratık uygun yerinin onun yatağında uyuklamak olduğuna karar vermişti.

Ve ben biraz daha fazla bölgesel hissediyordum.

Ona dişlerimi gösterdim. O da hırslayarak karşılık verdi. İkimiz de döndük ve kendi yollarımıza gittik.

Rythos ve Marth'ı kalenin arkasındaki küçük göletin yanında otururken buldum,

Sybella birkaç metre öteden izlerken Piperia Marth'ın omzuna yaslandı.

Bazen, Piperia ile geçirdiği bu öğleden sonralardan sonra Marth bir süreliğine ortadan kaybolurdu. Ama çoğu zaman Piperia'yı

koluna girip onu ahıra ya da bebekleriyle oynaması için oturma odalarından birine götürürdü.

Beni henüz fark etmeyecekleri kadar sessizce yaklaşmışım. Marth bir taş fırlatıp üzerinden atlarken göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

su. Piperia zıplamak için hâlâ çok küçüktü ama kendi taşını fırlattı, taş sıçrarken ellerini çırpı ve ayaklarını yere vurdu.

Gözümün ucuyla bir hareket hissettim. Ve işte oradaydı.

Buğulu gözlerle izliyor, ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Sybella etrafına bakındı ve bir parçasının onun orada olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Ve gerçekten gittiğinde onun kaybını hissedip hissetmeyeceğini.

Çünkü o an gelmişti. Rythos Piperia'yı gıdıklarken Cavis'in yüzündeki sevinçten anlayabiliyordum, sırf Piperia ciyaklasın diye gülünç büyüklükte bir taş fırlatıyordu.

Cavis'e bir adım daha yaklaştım ve gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Onlara göz kulak ol."

Elini son bir kez sallayarak döndü, gözden kaybolurken adımları ölçülüydü.

ASINIA

Savaş biter bitmez hayatlarımızın mükemmel olacağını hayal etmişim.

Kimse beni, sonrasında dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istememe neden olan neşe ve minnettarlık parıltılarının arasına serpiştirilmiş keder ve kayıplarla dolu olacağı konusunda uyarmamıştı.

Hâlâ gecenin bir yarısı çok gerçek olan kâbuslardan titreyerek uyanıyordum. O kadar gerçektir ki Demos ara sıra beni dışarı çıkarırdı, böylece rüzgarı yüzümde hissedebilir ve bunları yaşadığımızı hatırlayabilirdim.

En azından bazılarımızın vardı.

Bunu zor bulan tek kişi ben değildim. Hepimiz kendi yöntemlerimizle başa çıkmaya çalışıyorduk. Vicer rıhtımın yakınında küçük bir daireye taşınmıştı.

yalnız vakit geçirmek için. Hâlâ Stillcrest'in ölümünü düşündüğünü biliyordum. Hâlâ melez köyüne yapılan saldırı için kendini suçluyordu.

Prisca nadiren uyurdu. Lorian'ın endişelendiğini biliyordum. Ama hiç görmediğim kadar çok gülümsüyordu ve kraliçe rolüne alışmaya başlamıştı bile.

Demos Telean'ın yasını derinden tutuyordu. Biz geldikten sonraki ilk birkaç gün, teyzesinin adını duymak bile kaskatı kesilmesine ve oturduğu odadan çıkıp gitmesine neden olmuştu.

Bir de Gromalia ya da Eprotha'da doğmuş melezler vardı. Bu krallık onların mirası olabilirdi ama hâlâ yeniydi.

Neyse ki Regner'in ilk istilasından sağ kurtulmayı başaranlar ne kadar şanslı olduklarını biliyorlardı. Ve buradaki melezler tüm insanlarımıza kucak açarak yeni bir hayata başlamak için ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını sağladılar.

Ama hepimiz bunu birlikte atlatıyorduk. Daha birkaç gün önce köyümüzün enkazına gitmiştik. Her şeyin başladığı yere. Tibris, Demos, Prisca, Vicer, Lorian ve bana, sonunda büyükanne ve büyükbabasının yasını tutan Lina da katılmıştı.

Ve orada, hem Natan'ı hem de Thol'u gömmüştük. O zamanlar bilmiyordum ama Lorian Thol'un bedenini yırtıcı hayvanlardan ve çürümekten korumak için gücünün bir kıvılcımını kullanmıştı. Bu kıtada acımasızlığıyla tanınan adam Thol'a ölümünde saygınlık kazandırmış ve açık bir yaz gününde, orman örtüsünün altında ona veda etmemize izin vermişti.

Prisca, bir zamanlar evi olan terk edilmiş, harabe kabuğun dışında oturuyordu. Bir elbisenin kumaş parçasını bulmuştu. Bir zamanlar anne dediği kadın tarafından sık sık giyilen bir elbise. Ve orada, o kırık tahta basamağın üzerinde, Lorian'ın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Bir zamanlar savaşın kahramanca bir yanı olmadığına inanırdım. Şimdi ise savaşın herkesin içindeki en iyi ve en kötü yönleri ortaya çıkardığını biliyordum. Kahramanları düşündüğümde aklıma Natan ve bize yaşattığı değerli saatler geliyordu. Prisca'nın hayatını kurtaran Conreth'i düşündüm. Telean'ı düşündüm, onun için anlamlı olan tek şekilde savaşıyordu.

İnsanlarımızın o mağaralarda saklanan melezleri hayatta tutmak için her şeyi riske attığını düşündüm.

"Günah."

Demos'un sesi yumuşaktı. Nazıktı. Yine uzaklara gitmiştim. Oysa tek istediğim burada olmaktı.

Lyrinore'un başkenti Celestara'daki pazar yerinde duruyorum. Etrafları sessizce günlerini geçiren melezlerle çevriliydi. Bazıları

Ara sıra çıkan yüksek seslerde sıçradılar. Diğerleri dünyaya perili gözlerle bakıyordu. Ama bir grup çocuk büyük bir fiskiyenin altında koşuyor, çığlık çığlığa gülüşleri meydanda yankılanıyordu.

Demos parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve ben de onun gözlerine baktım. "Özür dilerim." Şakağımı öptü. Sessiz bir destek.

Tor bu sabah Gromalia'daki ailesinin yanına dönmek üzere yola çıkmıştı. Karısını ve çocuklarını da yanında getirmeyi planlıyordu ve Demos'tan onlarla buluşmasını istemişti. Fazla bir şey değildi ama bu da bir başlangıçtı.

Savaşı takip eden günlerde neredeyse hiç konuşmamıştık. Bana baktığında bakışlarını kaçırıyordu, sanki küreyi kullanarak olabileceğimiz her şeyi bozmuşum gibi.

Ta ki bir gece bana gelene kadar. Ve nasıl da öfkelenmişti.

Beni orada yatarken görmenin ona ne yaptığını bana tam olarak anlatmıştı.

Bana

herkesi kurtarmak için ölmeyi seçtiğimi biliyordu. Bana o ana kadar katlandığı hiçbir şeyin onu benim bu dünyadan gittiğimi görmek kadar incitmediğini söylemişti. Bir parçasının bunun için benden nefret ettiğini söylemişti. Ve beni affetmesinin zaman alacağını, hatta benim yerimde kendisinin de aynı şeyi yapacağını bildiğini söyledi.

Ben de dinledim. Ve yanıma kıvrıldığında, kollarımı ona doladım. Ta ki ağlayana kadar. Ertesi sabah Daharak'ın gemilerinden birini uyuyan denizin ortasına götürdük ve küreyi bir daha asla kullanılamayacağı okyanusun derinliklerine bıraktım.

Hepimizin yaraları vardı. Demos'unkinin de solması zaman alacaktı. O zamana kadar affedilmesini bekleyebilirdim.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye gürledi.

Bana böyle baktığında, göğsüm uçup gidecekmişim gibi hafifledi. Dün, Prisca'yla birlikte bu şehri karış karış keşfetmiştik, ta ki ayaklarımız ağrıyana ve Prisca'nın sesi ona yaklaşacak kadar cesur olan herkesle yaptığı konuşmalar yüzünden kısılana kadar. Lorian, Galon'u peşimize takmak için göndermekte ısrar etmişti - çok yaklaşan herkes için bir tehdit.

Ama bugün Demos ve benim içindi. Şehrin kokularını ve seslerini içimize çekerek yavaş bir gezinti.

"Ne oldu?"

Parmağıyla burnuma vurdu. "Bir sürpriz." Gergin miydi?

Birkaç melez Demos'a el salladı ve o da beni Arnavut kaldırımli sokaklara götürürken onlara başıyla selam verdi; burada başparmağımdan daha büyük olmayan kanatlı yaratıklara bakmaktan kendimi alamadım; havada süzülürken gümüş bedenleri güneş ışığında parlıyordu.

Ve sonra Demos durdu.

Etrafa göz gezdirdim. Sakin bir ara sokakta duruyorduk, şehir pazarına yeterince yakındı ve gün içindeki işlerini bitirenleri çekiyordu ama en kötü koşuşturmalardan da uzaktı. Sol tarafımda bir kitapçı beni çağırıyordu ve yerini not ettim. Sağımda küçük bir fırın faaliyet gösteriyordu ve bir müşteri kapıyı açtığı anda taze pişmiş ekmek kokusu ağzımı sulandırdı.

Kitapçı dükkânı ile fırın arasında mütevazı bir bina duruyordu. Bir zamanlar canlı olan boyası yumuşak bir mavi tonuna dönüşmüştü ve ahşap kapıda yaşla birlikte gelen çizikler ve yongalar vardı. Büyük Pencereler tozdan matlaşmıştı ama güneş cesurca içerideki boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

Demos bir adım öne çıktı, cebinden bir anahtar çıkardı ve yumuşak bir klik sesiyle kapının kilidini açtı.

"Ne yapıyorsun?"

Elimi çekiştirerek beni içeri götürdü. İçerisi geniş ve çıplaktı, ahşap zeminler ve yüksek tavanlar aşınmıştı.

İfadesinde umut ve beklentinin garip bir karışımı vardı. "Bunun senin için yeni bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşündüm. Bizim için de. Her zaman hayalini kurduğun o işe başlayabileceğin bir yer."

Benim için mi?

"Buna bağlı bir baskı yok, Sin. Zaman sınırı yok. Bizim için saklanmış bir miktar para vardı - Prisca ve benim için yaratılmış ve güvende tutulan bir miras. Binayı ben satın aldım ama tapuda senin adın var. Yaratıklarını satmak için kullan. Dikiş dikmek, dokumak ya da ne istersen onu yapmak için kullan. İstersen ateşe ver," diye hırladı ben cevap vermeyince.

Gözyaşlarına boğuldum.

Kolları anında beni sardı. "Özür dilerim. Bu çok fazla. Bunu istemezsin. Bunu yalnız yapmak istedin."

"Konuşmayı kes," diye feryat ettim.

Çenesini kapattı, ama ondan yayılan acıyı neredeyse hissedebiliyordum.

Kendimi toparlayarak başımı kaldırdım. "Demos... bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en inanılmaz şey. Bu kadar çok para harcadığın için seni boğmak istiyorum ama aynı zamanda fikrini değiştirmeden önce o anahtarı kapmak istiyorum."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve anahtarı elbisemin cebine soktu. "Senin, Asinia. Ne olursa olsun. Bir gün beni terk etmeyi seçsen bile. Eğer başka birini istediğine karar verirsen."

Odadaki tüm hava kaybolmuş gibiydi. Ona kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Öleceğini düşündüğün geceden önce söylediğin şeylerle seni sorumlu tutmayacağım."

Gözlerimi ona diktim. "Ne kadar da büyüksün."

Çenesi sıkıştı. "Bu konuda makul olmaya çalışıyorum."

Parmağımı göğsüne saplayarak ona ters ters baktım. "Mantıklı olmana ihtiyacım yok. Seni seviyorum, seni aptal. Benim için hiçbir şey değişmedi. Eğer senin için değiştiyse..."

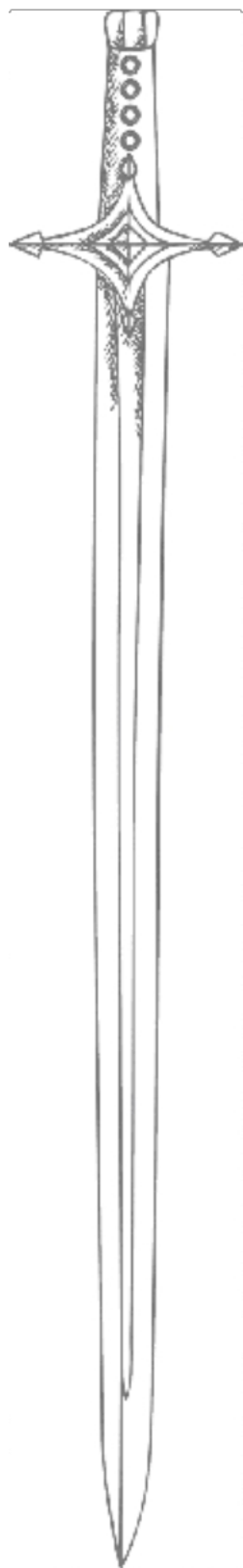
Elimi tutarak parmağıma nazık bir öpücük kondurdu. Onun için hiçbir şey değişmemişti.

Hayallerimi gerçekleştirmem için bana yardım etmek istedi.

"Ee," dedim, kollarımı sıvayıp etrafımızdaki alanı inceledim, kapı muhtemelen arka odaya açılıyordu. "Sen istiyorsun keşfetmek?"

EPILOG

Prisca

İbris bize doğru yuvarlanan canlı bir kahkaha attı. İskelenin ucunda durdu, Herne'nin eli onunkinde kenetlenmişti. Ben izlerken kardeşim eğildi ve dudaklarını Herne'ninkilere bastırdı.

Bugün ilerleyen saatlerde, Tibris evlenme teklif etmeyi planlıyordu. Benim düşünümünden ilham almıştı. Ve Herne'ye olan aşkını tüm dünyayla paylaşmak istiyordu. Margie şimdiden ikisine de sevgi beslemeye başlamıştı ve şüphesiz yemeklere yardım etmek için ısrar edecekti.

Onun için o kadar heyecanlıydım ki, ağzımdan bir şey kaçırırım diye Herne ile konuşmaya korkuyordum.

"Olanları görmezden gelemezsin, vahşi kedi." Lorian'ın sesi alçaktı, eğleniyordu.

İç çekerek dikkatimi burada bulunma nedenimize çevirdim.

Yanımda Madinia kıkırdadı. Birkaç dakika daha onu görmezden geldim ve kıkırdaması tam teşekküllü bir kahkahaya dönüştü.

Daharak gemisinin pruvasında durmuş, iki denizciye temkinli bir bakış atıyordu.

Dalgaların arasında dans eden yılanlar. Kardeşi Pelysian onun yanında duruyordu. Anneleri ile birlikte -o gün Kaliera'nın odasında tanıştığım kahin- bu kıtanın geleceğini şekillendirmek için arka planda çalışmıştı.

Bu günün geleceğini biliyordum. Savaş kazanılmıştı. Halkımız güvendedi. Regner'ın örümcekleri bile ağından kurtulmuştu.

Ve yine de...

İçimi çektim ve sonunda Madinia'ya baktım. Her zamanki gibi tercih ettiği deri taytını giymişti, ancak onun da deri tayt giydiğini görmek beni memnun etmişti.

Bu yolculuk için ona hediye ettiğim yeni botları. Pelerini rüzgârda dalgalandı ve onu etrafına çekti.

"Kal," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Bizimle kal, Madinia. Sana ihtiyacımız var."

Madinia ilk kez kendini tutamadan bana gülümsedi. Gülümsemesi genişti, güzeldi... neredeyse kör ediciydi. Eşyaları zaten o gemideydi ve yalvarmalarına rağmen asla kalmayacağını biliyordum.

"Gitmem gerek Prisca. Ayaklarımda bir kaşıntı ve içimde başka diyarları görme arzusu var. Bir zamanlar dünyanın bu kısmının ölüm ve dehşetten başka bir şey olmadığını düşünürdüm. Sen bana bundan çok daha fazlası olduğunu öğrettin. Ama başka yerler de var."

Gözlerim yanıyordu ama anlamıştım. Madinia'da vahşi bir şeyler vardı. Bunca yıldır dikkatle tasmalanmış bir şey. Ama sonunda kopana kadar o tasmayı yavaş yavaş kemirmişti.

Ve Şimdi  zg rd .

"Geri döneceğim," dedi. Tereddütle elimi tuttu. "Bir gün geri döneceğim."

"Söz veriyorum." Sesim kalındı.

"Söz veriyorum."

" ok fazla bekleme."

Tekrar gülümsedi. Sonra döndü ve Daharak'ın gemisine doğru yürüdü.

Bakışlarım rıhtımın ilerisinde beliren bir adama takıldı. O kadar hareketsiz duruyordu ki, sanki bir heykel gibiydi, elleri kalçalarında, vücut dili niyetliydi. Madinia'ya bakıŐındaki bir Şey tüylerimi diken diken etti.

Madinia'nın pelerini rüzgârda dalgalanarak i  cebinde sakladığı büyü kitabını ortaya çıkardı.

Adam doğal olmayan bir Şekilde hareketsiz kaldı. Ve sonra ona doğru adım atmaya başladı.

Daharak yüzünde bir sırtıŐla iskelenin yarısına kadar ilerledi. Madinia'yı güldüren bir Şey söyledi ve adam bir an için tereddüt etti.

Madinia iskeleye adımını attı ve adam koşmaya başladı.

Farkına vardım. O adamı tanıyordum. Bir keresinde Regner'ın hücresinde onunla birlikte hapsedilmiŐtim.

Calysian.

Madinia'yı yakalayacaktı. Ve içimden bir ses eğer bu olursa çok ama çok kötü olacağını söylüyordu.

Bir düşünceyle zamanı durdurdum. Ama sadece onun için.

Daharak bana el salladı. Madinia dönüp kendi elini kaldırdı ve ben de sanki kalbimin en küçük parçasını da yanlarında g t rm yorlarmıŐ gibi kendimi el sallamaya zorladım.

"Geri gelecekler," diye mırıldandı Lorian kulağıma, kollarını bana dolayarak.

"Biliyorum. Bu arada sorgulamam gereken biri var."

Kollarında kıpırdandım ve Calysian'ı incelemek için döndüm.

Kalbim durdu.

O gitmişti.

Pelysian'ın annesi Ravynia yakınlarda durmuş, bakışlarını gemiye dikmişti. Hiçbirimizin anlayamadığı bir nedenden ötürü, krallığımızı kendi krallığı yapmayı seçmişti.

Evde. Belki de burada rahatsız edilme olasılığı daha az olduğu içindi. Kahinler ve onların kehanetleriyle bir ömür boyu yetecek kadar uğraşmışım.

"O kız buradan ayrıldığına pişman olacak," dedi.

Kalbim yeniden atmaya başladı ve ona ters ters baktım. "Madinia'nın mutluluk ve macera dolu uzun bir hayatı olacak."

Bana kaşlarını çattı. "Hayattan travma geçirmiş ve karanlık tanrının büyü kitaplarından biriyle silahlanmış olarak gidiyor. Canavar olma potansiyeline sahip bir kadını serbest bıraktınız."

Lorian'ın tutuşu beni daha da sıkılaştırdı. "Sözlerine dikkat et, kadın." "Onun bir canavara dönüştüğünü gördün mü?" diye sordum.

Kahin başını yavaşça salladı. "Onun geleceği şu anda bana kapalı." Bir nefes verdim ve Ravynia dudak büktü. "Bu iyi bir şey değil kızım." "Madinia'nın hayatı kendisine ait," dedim. "Hepimizin hayatı kendimize ait."

Tekrar dudak büktü ve arkasını döndü. Ama ben çoktan benim için her şeyi değiştiren adama bakıyordum.

"Benim hayatım senindir," diye hatırlattı bana.

"Her hayat." Ona gülümsedim. "Her hayat."

LORIAN

Sevgili L,

Son güncellenmeniz için teşekkür ederim. Krallığa nasıl alıştığınızı duymak hoşuma gidiyor, her ne kadar bir yanım "paralı askerlikten" hükümdarlığa ne kadar kolay geçiş yaptığınıza hala şaşırırsa da.

Tavsiyenize uyduğumu bilmek sizi memnun edecektir. Babam, gardiyanlara kendi kaderlerini tayin etme yetkisi vermenin daha güçlü bir ele ihtiyaç duyulmasını önleyeceğini düşünmekten hoşlansa da yanıliyordu (ve böyle bir şeyi kabul etmek bile rahatsız edici).

İhtiyacımız olduğunda

Regner'in oluşturduğu tehdide karşı birleşmek ve mücadele etmek için fırsatçı güç oyunları oynamayı seçti ve bize değerli zaman kaybettirdi.

Artık verilebilecek olanın alınabileceğini de öğrendiler.

Daha mutlu bir haber olarak, Emara bana ilk fae-hibrit-insan okulunun baharda açılmaya hazır olacağını söyledi. İtiraf etmeliyim ki, bu fikri bana sunduğunda şüpheyile yaklaşmışım. Ama o -kendi kraliçenizin coşkulu desteğiyle- caymadı. Birkaç gün önce beni ziyaret etmeye ikna etti ve itiraf etmeliyim ki, savaşın dehşetini geride bırakıp geleceğe odaklanmaya bu kadar hevesli genç öğrencileri hayal etmek... bana umut verdi.

Ve ikimizin de öğrendiği gibi, savaştan sonra umut altından daha değerlidir.

Umarım Prisca iyidir. Sevgilerimi ilet. Ona, evet, bana mesaj atmaktan vazgeçmediği ticaret anlaşmalarını tartışacağını söyleyebilirsiniz.

İlkbaharda okul açıldıktan sonra ziyaret edeceğiz.

C

Sevgili C,

Bu uzun bir mektup olmayacak. Prisca, Asinia'nın yeni mağazasına gitmemiz için ısrar ediyor. Henüz adını koymadı ama şimdiden Hepimizi zamanımızı duvarları silmeye, tozları temizlemeye ve rafları yerleştirmeye ayırmaya ikna edin.

Vahşi kedimi tanıyorum ve o da okulunuzu ziyaret etmek isteyecektir. Bugün onunla bir ziyaret için konuşacağım.

Ama bu kadar hoşbeş yeter. Şifacının sana verdiği toniği aldın mı? Ciğerleriniz iyileşti mi? Şifacınız ne diyor? yorgunluk hakkında ne diyorsun?

L

Sevgili L,

Emara hamile. Doğrusu, böyle bir şeyin hiç gerçekleşmeyebileceğini düşünmeye başlamışım. Bir parçam, bir varis bırakmadan ölmenin tanrılara meydan okumamın cezası olabileceğine inanıyordu. ve eşimden vazgeçmek. Ama Emara sevdiğim kadın, her zaman sevdiğim kadın. Ve aşkımız ikizleri yarattı. (Bu mektubu okurken güldüğünüzü hayal edebiliyorum.)

İkimiz de sağlıklı çocuklar umarken, Emara bir erkek ve bir kız çocuk istiyor. Ben mi? Ben iki erkek çocuk umuyorum. Birbirlerini sevecek, birlikte büyüyecek ve hayatlarını en iyi arkadaşlar olarak yaşayacak kardeşler.

Hangi ikizim önce gelirse gelsin ve varisim olursa olsun, onlara açık kalpli ve sıcak olmayı öğreteceğime söz veriyorum. olmayan tehditler görüyorsun. İkinci çocuğumun Kana Susamış Prens olarak senin görevlerinden sorumlu olmayacağına yemin ederim. Ve ben ölürsem, sadece birbirlerine sahip olmakla kalmayacaklar, aynı zamanda sen ve Prisca varsınız.

En minnettar baba adayı. C

Not: Akciğerler iyi durumda. Şifacı her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Şimdi arkadaşının sana neden ana tavuk dediğini anlıyorum.

Sevgili C,

Prisca yanımda oturuyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, yüzünde geniş bir gülümseme var. Her ikinize de sevgilerini göndermemi istedi ve sizin için en uygun zamanda ziyaret edin.

Piperia annesinden bir kez daha kaçarak odamıza girdi. Şu anda sanki kılık değiştirmiş bir kurt yavrusuymuş gibi birkaç dişiyle masalardan birini kemiriyor.

Resmi, ölçülü ağabeyimin bu küçük yaratıklardan ikisiyle aynı anda uğraştığı düşüncesi... İtiraf etmeliyim ki güldüm ve Güldü. Tebrikler, kardeşim. Gerçekten kutsanmışsın ve onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Güzel karını benim için öp.

Dört krallıktaki en gururlu amca. L

SON

Teşekkür:

Yalanlar Krallığı serisini hayal ettiğimde, bu kadar çok okuyucunun bu karakterler hakkında benim kadar güçlü hisler besleyeceğini hayal bile edemezdim. Ve bu kelimeleri yazarken, bunun serinin sonu olduğunu bilerek hem muzaffer hem de acı tatlı hissettiriyor.

Weiner'a: Kurgu yazmaya başladığımda bunu ilk söylediğim kişilerden biri olmanın bir nedeni var. Kadın arkadaşlığı hakkında bildiklerimin çoğunu senden ve kendi huysuz/güneşli kanka ilişkimizden öğrendim. Durmak bilmeyen desteğiniz, sonsuz iyimserliğiniz ve hınzır mizah anlayışınız için teşekkür ederim. İleride sizinle birlikte çalışacağım için de çok heyecanlıyım!

Aileme ve arkadaşlarıma: Heyecanınız, desteğiniz ama en çok da sevginiz için teşekkür ederim.

Muhteşem menajerim Kimberly'ye: Bu seri için çok şey yaptın. Hevesiniz için ve en önemlisi, yayıncılığın tamamen yeni bir tarafında gezinmeyi öğrenirken sabrınız ve her şeyi defalarca açıklama isteğiniz için teşekkür ederim.

Muhteşem editörlerime teşekkür ederim. Dawn ve Lisa'ya, teslim tarihimi uzattığımda ve *hala* baskı altında olduğumuzda bile çok esnek oldukları için.

Fay, Elli, Angela ve Deb'e. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Moonpress'ten Bianca'ya muhteşem kapaklarım için, Amy'ye format için ve @Samaiya. art'a bu kitap için bir kez daha muhteşem karakter çizimleri yarattığı için teşekkür ederim.

En önemlisi, bu seriye şans veren herkese teşekkür ederim. Bunu her gün yapabildiğim için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum ve hepsi Tüm bunları mümkün kılan sizin gibi okuyuculara teşekkür ederim. Umarım gelecek kitaplar için siz de benim kadar heyecanlısınızdır ;)

Stacia x

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbeta katılın

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

İNSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

Penguen Bültenine Kaydolun

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı **Penguin.co.uk** adresinde keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Bingeable Books LLC tarafından yayımlanmıştır 2024 İlk olarak Büyük Britanya'da Penguin Books tarafından yayımlanmıştır 2024

Telif Hakkı © Bingeable Books LLC, 2024

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak tasarımı Moonpress/www.moonpress.co

Kapak görselleri © Depositphotos

The Illustrated Page Design'dan Sarah Waites'in [Haritası](#)

Imagine Ink Designs'ın İç Tasarımı

ISBN: 978-1-405-96766-2

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.